RMI. 4° 237.

1635

4°/237

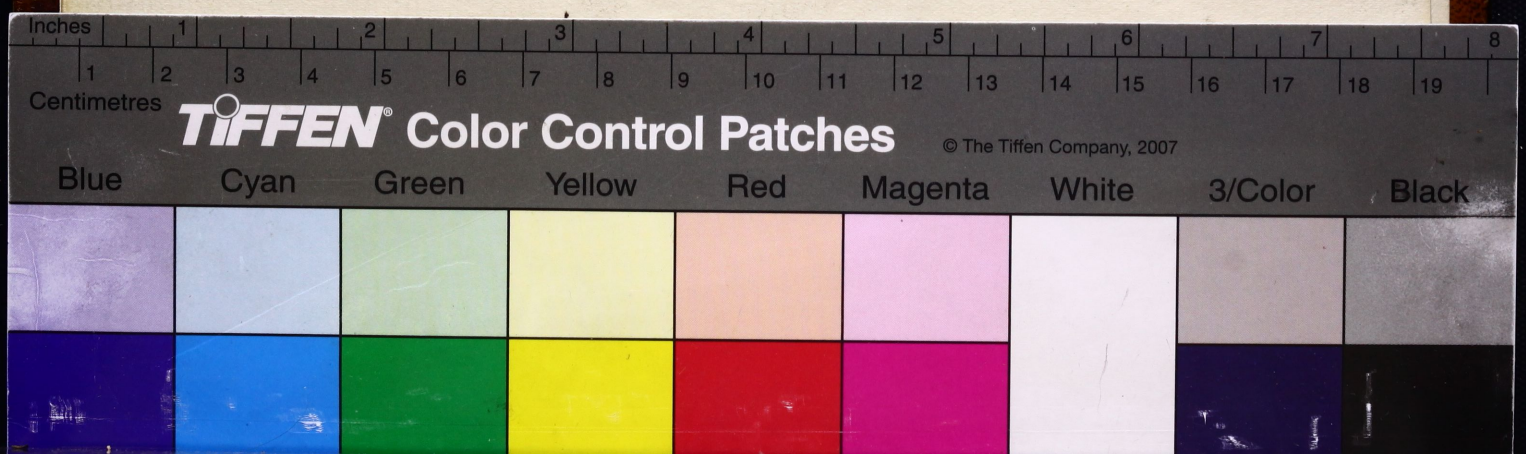
Inches
Centimetres
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black

KERESZT ENI

ISTENI DI-CSŐRETEK,

Mellyek az Magyar Nemzetben reformáltatot Eccleſiákban ſzoktanak mondattatni.

Ezek mellé adattattak ſzép rendel.

ELŐ SZŐR,

AZ SZENT DAVIDNAK FRANCIAI Notáknak és Verseknek módgyokra rendeltetet.

SOLTARI

MASODSZOR,

AZ EGESZ ESZTENDŐRE TARtozando

HYMNUSOK.

HARMADSZOR,

Az Halott temetéskorra valo

ENEKEK.

Moſtan újonnã, és, (a' mi az elsŏ s-utolsŏ réſzt, az az, a' kŏzŏnséges és Halott Enekeket illeti) bŏvebben, hogy nẽ mint ennek előtte Debrecenben és Bártphán, ki-bocsátattak.

LŐCSEN, BREVER LŐRINTZ által.

RMI. Qu. 237
M. ACADEMIA'
KÖNYVTÁRA
G. TELEKIEK'
ALAPITVÁNYA

ELŐL-JARO BESZED.

MELYBEN MEG-JELENTETIK AZ ISTENI DICSERETEKNEK ÉS ENEKLESEKNEK AZ ANYA-SZENT-EGY-HAZBAN haſznos és ſzükséges volta.

AZ Szent Pál 1. Cor. 14. azt parancsollya, hogy az Anya-ſzent-egy-házbã mindenek ékeſen és jo moddal, rend ſzerint legyenek. Melly mondásával az Apoſtol jelenti azt, hogy az Iſten házában minden ſzükſéges cselekedetek, ugy-mint, Tanitás, Prædikállás, Catechizálás, Eneklés dicséretnek mondáſi, és a' Sacramentomoknak ki-ſzolgáltatáſi, értelemmel, ſzép rendel, jo moddal és ékeſen legyenek: hogy mindeneknek általa az Iſten tiſztelteſſék és dicsőiteſſék, és az Iſtennek Anya-ſzent-egy-háza haſznoſſan épiteſſék. Melly dicséretes módot ez mi Orſzágunkbéli Eccleſiák-is eleitől fogva ez oráiglan meg-tartottanak: az többi közöt peniglen ugyan azon dicséretekkel és énekléſekkel éltenek mind közönſeges helyen az Eccleſiákban, Prædikátioknak előtte és után-

na, ſ-mind magoknak házoknál lévén, mellyekkel eleitől fogva a' Szent Pátriárkák, Prophetàk, Dávid, az Angyalok, Chriſtus és az Apoſtolok éltenek. Melly Iſteni dicséreteknek formáját és módgyát ez Könyvben foglaltuk, és egy-nehány úy dicséretekkel ez könyvet meg-öregbítettük: az elöbbieket peniglen a' mennyire lehetet megcorrigáltuk. Effèle haſznos ſzép dicséretek az Anya-ſzent-egy-házban igen ſzükſègeſek:

Elöſzör, mert ezekben Iſtennek avagy lelki teſti jókért könyörgünk, avagy az el-vöttekért hálákat adunk, mellyek által az Iſten tiſzteltetik és dicsöíteik.

Máſodſzor, mert a' hivek ezek által épitetnek az Iſtennek igaz iſmeretiben, fèlelmében és tiſzteletiben, az idvöſſègnek útában, a' hitbè, az igaz atyafiui ſzeretetben és a' pœnitentia tartásban.

Harmadſzor, mert a' régi Atyák-is, a' Pátriárkák, a' Prophetàk, Moyſes, Dávid, Eſaiás, Ezékiás, Habakuk, Zachariás Pap, Simeon, Mária a' Chriſtuſnak Annya, Erſèbet aſzſzony, az Angyalok, Chriſtus ö maga és az Apoſtolok, effèle dicséreteket az Anya-ſzent-egy-házban meg-tartottanak, és azok által az Iſtent dicsöítették, mint e' fel-jedzet helyekből meg-tetzik; *Exod. 15. Deut. 12. 1. Sam. 2. v. 1.*

2. v. 1. Es. 12. 38. Hab. 3. Amos 8. 3. Mat. 26. 30. 2. Ep. 5. 18.

Negyedszer, mert a' szent Pál nyilvan sok helyen effele Isteni dicséretek felől. Ephes. 5: *Tellyesedgyetek-be lélekkel, és ti közöttetek énekekkel, dicséretekkel, és lelki énekléssekkel, énekelvén és dicséretet mondván a' ti szivetekbe az Urnak.* Col. 3. *A' Christusnak igéje lakozzék ti bennetek gazdagon minden bölcseségben, tanitván és intvén egy-mást énekléssekkel, &c.*

Előtődszőr, mert effele Isteni dicséreteknek közönseges éneklése által, kezdetet a' mi Országunkban elöszőr-is, a' tanitással eggyűt, az Evangeliomnak tiszta tudománya az Istennek igaz ismeretivel egyetembe be-szállani, a' balványozás romlani, és a' Kereszty énség nevekedni s-épűlni, mint a' réghi öreg emberek tanu-bizonságot tehetnek effelől, kik akkorbéli időben éltenek.

Mind ezekből meg-tetzik a' dicséreteknek és énekléseknek hasznos és szükséges vólta az Anyaszent-egy-házban, és a' közönséges életben.

Kévántatik továbbá az éneklésben és a' dicséreteknek mondásában imé' három dolog:

I. Hogy az éneklés értelmes nyelven legyen, minden nemzetek közöt, hogy a' jelen való köség azt meg-értheſſe, és abból lelki épületet vehessen, a' mint Sz. Pál parancsollya, 1. Cor. 14.

II. Hogy jozansággal, mértékletességgel, és csendesz érthető beszéddel legyen az éneklés.

III. Hogy lélekben és igasságben, az az, igaz értelemmel, szivnek buzgó indúlattyából, igaz hitnek általa származzon és legyen az éneklés, Istennek tiszteségére és dicséretire, mint szent Pál tanit, Eph. 5. Col. 3.

Vétenek azért ezek ellen azok, kik effele Isteni dicséreteknek avagy ellene szollanak és szükséges voltát tagadgyák, avagy idegen nyelven, értelem nélkül énekelnek, mint a' Miséz Deákok és Papok, Magyarok lévén deákul, értelem és haszon nélkül kialtanak, avagy Orgona sippal futattyák az Isteni dicséretet, avagy részegségekben kortsmán és egyéb alkolmatlan helyeken esz nélkül és értelem nélkül nagy torokkal veszteget ik a' dicséreteket, mellyet Isten szidalmaz és megh-tilt: *Esa. 5. & 24. v. 9. Amos 6. v. 5. & 6. Psal. 50.*

Mind ezeket a' keresztyén olvasoknak azért számlállyuk elő, hogy ezekből meg-mutassuk a' mi országunkban lévő Ecclesiáknak az Isteni tiszteletben való eggyezéset egyéb helyeken való Keresztyén Ecclesiákkal.

Másodszor, hogy azoknak szájokat bé-dugjuk, és hamis itéleteket meg-czáfollyuk, kik minket valami rendeletleneknek alitanak az Anyaszent-egy-házban való jó és hasznos rend-tartásban.

Könyör-

ELŐL-JARO BESZED.

Könyörögjünk továbá a' mi kegyelmes Istenünknek és Atyánknak, Fiával és Szent Lelkével egyetemben, hogy minket végiglen tartsonmeg az ő igaz ismeretiben, és hogy a' Keresztyén olvasók-is e' dicséreteknek vehessék sok hasznát, lelkeknek épületire, Amen.

Gönczi György, Debreczeni Ecclesiának Lelki Pásztora.

A' JO-AKARO OLVASOHOZ.

Minémű fogyatkozások estenek ez egész Enekes Könyvben avagy Psalteriumban (mert annélkül semmiképpen nem ohattuk) vagy a' bötűknek változtatásában, vagy el-hagyásában és hozzá-adásában, vagy pedig egyéb aránt; az jó-akaró Olvasót szeretettel kérjük, ne röstségünknek: hanem, rész szerént sietségünknek, rész szerent sok foglalatosságinknak tulaydonitsa. Es. *E' Könyvnek meg-bövitését jó neven vegye addig tőlünk, míg nagyobbal kedveskedhetünk.*

Brever Lőrintz, Lőcsei Bibliopola Kegk örömest szolgál.

MAGYAR KÖNYVTÁR

MUTA

MUTATÓ TABLA.

A.

Adgy békeséget Ur Isten, az mi időnkben *pag.* 395
Adgy Ur Isten Szent Lelket, véle őszve az igaz hitet, 267
Adgyunk hálát mindnyájan az Atya 328
Adgyunk hálát az Urnak mert érdemli, 394
Adgyunk hálákat az Atya Istennek 280
Ahitatossággal érts-megh bűnös ember, 416
Aldot az Ur Isten örökke mennyekben, 389
Atyának bölcsesége, bizony Istensége, 209
Atya Isten tarts-meg minket, és szent igédben hitünket, 370
Atya Ur Isten menybéli teremtőnk, az Christus 320
Az Atya Ur Isten Adamot hogy teremté, 169
Az Christus menyben fel-méne, minden egeknek 246
Az Christus menyben fel-méne, nékünk helyet 245
Az Christus menyben fel-méne, hálá légyen az 247
Az jó hitű ember szelid ez világon, 117
Az Istennek nagy szerelme, 392
Az Izraelnek népe régenten ô Törvényben, az 144
Az keresztyénségben, igaz vallás az hitben, 167
Az ki veti segedelmét, az Istennek hatalmában, 119
Az ki az Istent meg-ismérheti, 129
Az kik biznak az Istenben, el nem vesznek életekben, 145
Az ki akar idvözülni, életét kell jobbitani, 276
Az melly embernek jo hiti vagyon, 349
Az mi Urunk Jesus Christus, mint szenvede mi 211
Az mi Mesterünk miñket arra int, 342
Az Pünkösdnek jeles napján, Szent Lélek Isten 253
Az Pünkösd innep napján, tanitványok egy 248
Az Pünkösdnek jeles napján, hálá légyen az Istennek, 253
Az szent Dávid ötödik énekében, Saul Király előt 8
Az Szent Léleknek kegyelme, Apostoloknak sziveket, 255

Az Ur-

Az Ur Iſten nékem édes táplálóm, minden dolgaimban — 33
Az Ur Iſtent magaſztalom, jó vóltáról emlekezem, 110
Az Ur Iſten áll minden biráknak gyülekezetekben, 115
Az Ur Jeſus Chriſtuſnak kinnyát és ő ſzent halálát — 215
Alázatos ſzivbéli foházkodáſſal, édeſséges — 434

B.

Benned biztam Uram Iſten, ſoha ne gyaláztaſſam, 41
Bizodalmunk Chriſtus által Iſtenben vagyon, — 430
Boldog az férfiu ki féli az Iſtent, 134
Boldog az illyen ember ez világon, 44
Boldog az ollyan ember az Iſtenben, ki gonoſzoknak 1
Boldog az ollyan ember ő lelkében, 132
Boldogok azok kik Iſtent félik, parancsolattyát 148
Buzgo ſzivből te fiaid kegyes Atyánk könyörgünk, 315
Bűnösök hozzád kiáltunk, Ur Iſten könyörüly 148

C.

Chriſtus Jeſus ſzületék, Atya Iſtentől küldeték, 19
Chriſtus fel támada, ki értünk meg holt vala, mi bün: 2
Chriſtus fel támada, mi bűnünket el mosá, 2
Chriſtus fel támada, nékünk örömet ada,
Chriſtuſt meg feſziték, kegyetlen Sido népek,
Chriſtus fel támada, igaſságunkra,
Chriſtus fel támada, ki értünk meg holt vala, minden:
Chriſtus fel támada, mi bűnünket el mosa, ſzent vére
Chriſtus az mi bűneinkért meg hala, —
Chriſtus menyben fel méne, nékünk helyet ſzerzeni.
Chriſtus fel támada, mi bűnünket el mosá, és kike
Chriſtus menyben ma fel méne, Alleluja, —
Chriſtus ki vagy nap és világ, minket ſetétségb
Csak te benned Uram Iſten vagyon bizodalmunk
Csak te reád Atyám mindenkor támaſzkodtam,
Csudálatos nagy bölcseség, hogy Iſten az embe

D.

Dávid Prophétának imádkozásárol, magaſztallyuk 39
Dávid Doeg gonoſságát hogy látá, Saul előt 87
Dávidnak ő városában, ſzűleték Bethlehemben, 201
Dicsérd az Iſtent moſtan oh én lelkem, 163
Dicséretes az Gyermek, ki ez nap ſzűleték, 186
Dicsérem az Iſtent az én életemben, mert ő meg 335
Dicséret légyen Iſtennek, Atya, Fiu ſzent Léleknek 282
Dicséretet mondgyunk Atya Iſtennek, 220
Dicséretet mondgyunk Ur Iſtennek, és ő Fiának 210
Dicsérd az Iſtent te hiv kereſztyén, mert nagy ſok 352
Dicsérjed áldgyad én lelkem az Vr Iſtent mindenekben, 361
Dicsőség és dicséret tenéked meg válto Királyunk, 208
Dicsőült helyeken mennyei paradicsomban, 437
Drága dolog az Ur Iſtent dicsérni, ſzine előt 164

E.

redgyél fel világ bűneidből, vedd eſzédbe magad 387
be megyünk nagy örömmel, Fölséges Iſten 368
lekezzél meg Ur Iſten, az mi nagy gyarloságink: 24
kezzél meg te gyar[illegible] ember az te Iſtenedről, 365
ezzünk mi hivek [illegible]unknak halálárol, 218
ezzünk ez napon, Urunknak halálárol, 236
ezzél Ur Iſten hiveidről, 290
ezzél mi történék Uram mi raytunk, 296
ezzél meg menybéli Iſten, 315
nk nékünk az Iſten, és fegyverünk ellenség 76
ünk dicséretes nap, bizony vigaságnak 187
meg áldgyad, ez eſztendőt meg 196

F.

[illegible]néked jelentyük mi nagy nyavalyánkat, 112
hozzád kiáltunk nagy keſerűséggel, 149
menynek földnek Ura, és ember[illegible]eknek 376

Tohász-

Tohászkodom hozzád Uram Istenem, 65

G.

Gyakorta valo buzgo kőnyőrgést kiván az Isten jo— 403
Gyakran nékünk kellene Istennek hálákat adnunk, 283
Gyarlo emberekkel feddőzik az Isten, 345
Gyermek szűleték Bethlehemben, kin őrűl az 200

H.

Háborusága Dávid Királynak egykoron nagy vala, 84
Hálá-adásokkal mi énekellyünk, 238
Hálá-adásunkban rolad emlekezünk, kegyelmes 329
Hálát adgyunk mindnyájan az Ur Istennek, 196
Hálát adunk néked mindenhato irgalmas Ur Isten, 331
Hálát adunk tenéked őrők Isten, 386
Halgasd meg Atya Isten az mi szükségünket, 156
Halgasd meg Atya Isten az meg szomorodot, és az 431
Halgas meg minket nagy Ur Isten, 261
Halgasd meg Jesus Christus, 310
Halgas meg mostan felséges Isten, menynek és földnek 313
Halgasd meg Vr Isten mi beszédinket, szent Fiadért 327
Halgas meg minket Vr Isten, tekints reánk Vram
Halgasd meg mostan
Hallottuk Vr Isten
Hatalmas Isten
Hayts meg V
Hiszű

Jer emlekezzünk kereſztyén népek, az nagy Iſtennek 142
Jer dicsérjük ez mai napon az mi Vrunkat, 172
Jer mi dicsérjük áldgyuk és fel magaſztallyuk, minden : 175
Jer mindnyájan örüllyünk, és ſzivünkben vigad: 189
Jer dicsérjük mindnyájan Vrunkat, 258
Jer mi kérjünk ſzent Lelket, véle öſzve az igaz 265
Jer mi kérjünk ſzent Lelket, véle öſzve 266
Jer dicsérjük az Iſtennek Fiát, az ſzép ſzüznek áldot 285
Jeſus ſzületék idvöſségünkre, az mint régenten 192
Jeſus Cgriſtus mi meg váltonk haláltol meg 242
Jeſus Chriſtus mi kegyelmes hadnagyunk, 337
Jeſus Chriſtus ſzép fényes haynal, ki fel támatz uy 395
Jeſus az kereſzt fán függvén, és teſte ſebhetet 225
Igaſságod ſzerént tartozol Iſtenem meg halgatni kéréſ: 407
Illyen fogadáſt tön az ſzent Dávid az nagy Ur Iſtennek, 128
Imádunk mi téged ſzent Háromság, 257
Int moſt minket Dávid Propheta az Soltár könyvben, 139
Jollehet nagy ſokat ſzoltunk Dávi[illegible]ol, 63
[illegible]vel népeknek meg-váltoja, mutaſd meg ſzüznek 172
[illegible] Lelek [illegible] Iſten, tölts 264
[illegible]élek Ur[illegible] lelkünk[illegible]k vigaſsága 268
[illegible]igédben, 267
[illegible]iveidet, 269
[illegible]egy 270
338

Kereſztyének kik ez földön lakoztok, 135
Kereſztyének kik vagyunk, Iſtent kérjük adgyon 262
Kérlek és intlek moſtan tégedet, 363
Keſerves ſzivel Magyar Országban mondhattyuk 299
Kezdetben hogy Iſten Adámot képére teremté, 423
Könyörüly Ur Iſten mi raytunk, és te ſzent áldáſod 101
Könyörögjünk az Iſtennek ſzent Lelkének, 264
Könyörgünk néked Iſtennek ſzent Fia, nyomorul: 323
Követi vala népnek ſoksága Chriſtuſnak csudáját, 353
Küldé az Ur Iſten, hüséges ſzolgáját, 411

L.

Láſd meg Uram én igyemet, melly méltatlan boſz: 66
Légy irgalmas Ur Iſten minékünk, mert 83

M.

Ma Chriſtus győzedelmes lött, Az halálbol mert im 420
Magaſztallyuk kereſztyének az Vr Iſtent, 261
Magos hegyén im az olay fának, imádságot tévék 425
Ma vigadgyatok, kik hivek vadtok, 433
Meg nyomorodván ellenségitől ſzent Dávid Propheta, 20
Meg nyomorult ſzegény kereſztyén ember, 56
Meg halgaſſad az én imádságomat, nagy Vr Iſten én 98
Meg tellyeſité az Atya Iſten, ſzent igéretit be tölté 202
Meg bántunk Iſten ſzüntelen tégedet, 390
Melly hatalmas az mi Urunk az Iſten, hire terjet 17
Melly igen jo az Vr Iſtent dicsérni, 120
Melly igen jo légyen az egyeneſség, 250
Menyből jövök moſt hozzátok, és imé nagy jo hirt 412
Menynek és földnek kegyes Iſtene, benned bizoknak 90
Menynek és földnek nemes teremtője, 373
Menybéli nagy Iſten hozzád kiáltunk, keſeredet 356
Mennyei Atyánk Vr Iſten, hálát adunk néked ezen, 369
Mennyei Király ſzületék, Vr Chriſtus nékünk 197

Mennyi ſokat ſzol az Iſtē 366
Mi Atyánk Atya Iſten, 171
Mi Atyánk ki vagy men: 278
Mi Atyánk ki vagy mennyekben, te fiaid: 281
Mi Atyánk oh kegyes Iſt: 439
Mi dicsérjük ez mai nap: 207
Mi hiſzünk az egy Iſtenb: 276
Mi kegyes Atyánk, kit 279
Mi kegyes Atyánk, bölcs: 376
Mikor Chriſtus Bethleh: 203
Mikor Dávid vala keſer: 34
Mikor Dávid Saul elöt 51
Mikor Sennácherib az 75
Mikoron Dávid nagy buſ: 91
Mikor ſz. Dávid az fö nép: 122
Mikoron az ſz. D. megis: 154
Mikor ez ſzéles világ 184
Mikor az Sido nemzet 303
Mindenkoron áldom az 49
Minden népek örülvén 78
Mindenhato Vr Iſten ſziv: 86
Mindenhato felséges At: 436
Mindenek meg hallyák, 146
Minden hü kereſztyének 147
Minden állat dicsér Vr 158
Minden embereknek mi 195
Mindenhato Vr Iſten mi 291
Minden embernek illik 293
Minnyájan örüllyünk hü 181
Mint kivánkozik a'ſzarv: 62
Mi Urunk Jeſus Chriſtus 350
Moſtā 97
Moſtan hozzád fel kiáltok 336
Moſtan Vr Iſten hozzád 391
Mondgyatok dicséretet

N.

Nagy bánatban Dávid mi: 59
Nagy keſerves ſzivel kön: 71
Nagy örömet adaték én 136
Nagy hálá-adáſſal mag: 160
Nagy hálát adgyunk 199
Nagy Vr Iſten ne hadgy 319
Nekünk ſzületék menny: 197
Ne hadgy el eſnem felség. 382
Ne ſzály pörben én vel: 374
Ne emlekezzél meg Ur 395
Nézz mi reánk Vr Iſten 360
No földnek minden népei 414

O.

Oh én két ſzemeim ti az 36
Oh melly igen rövid volt 343
Oh Jeſus mi Idvözitönk, 242
Oh Izrael ſzeretö népem 272
Oh mennyei nagj böldog: 326
Oh mindenhato Iſten, ki 387
Oh mint keſeregnek moſt 371
Oh Vr Iſten tekints hoz: 23
örizz meg engemet ben: 29
örök Iſten figyelmezzél 104
örülly és örvendezz ker: 226
örüllyetek az Iſtenben 127
örül mi ſziveink, mikor 143

P.

Parancsolá az [illegible]

Pũnkõsd napja be telvén 251
Pũnkõsd nap az Sz. Lélek 254

R.

Régen O Tõrvényben 15
Réghi idõben meg irta 221
Régi Pũnkõsdnek idején 254

S.

Saulnak az Dávidhoz jo 96
Segitségũl hijuk az meny: 357
Semmibõl teremté az 202
Semmit ne bánkodgyál 359
Sies nagy Vr Isten én ség: 102
Szivem meg alázván te 334
Sokan vannak most ollyat: 28
Sok emberek vannak ez 46
Sok nyilván valo bizonyſ: 54
Sok jo téteményén nagyõ: 99
Sok inségünkben hozzád 109
Sok hálá-adással mi most 309
Sok njomouruság mi élet: 140
Szabadits meg és tarts 26
Számkivetésre Dávid meg: 12
Sz. Dáv. Propheta második 2
Sz. D. Király háboruságáb: 5
Sz. D. Király bũnei ellen 10
Sz. D. Kir: hábor: panasz: 27
Sz. D. Propheta énekiõ 31
Sz. D. Prop: az Istennek 38
Sz. Esaias igy irt Christ: 178
Sz. Háromság és csak egy 356
Sz. vagy õrökké Atya Vr 395
Szükség meg tudnunk id: 271
Szükség keresztyéneknek 307

T.

Tanuly meg te az uton 294
Te benned bizom Vrã Ist: 44
Téged Vr Isten mi keresz 393
Tekints reám Istenem nya: 18
Tekints reánk immáron 301
Tekints reánk Vr Ist: mi 397
Tekints reánk Vr Ist: nagj 405
Tellyes szivel õrvendgy: 192
Ti keresztyének dicsérjét: 370

V.

Valaki Christusnak vacs: 288
Vedd el Vr Isten rolunk 322
Vigan énekeliyünk Atya 168
Vrã Isten miért bocsátál 7
Vr Isten irgalmazz nékẽ 82
Vr Isten kérünk a' te sz. nev: 89
Vr Isten légy most mi vel: 105
Vrnak szolgai no dicsér: 151
Vr Isten veletek keresz: 188
Vr Istennek sz. Fia, ez nap 194
Vr Isten téged dicsérünk, 428
Vrunk fel támadásán, 420
Vraknak Vra nag Isten, 421

Z.

Zugodik dul ful magában 3

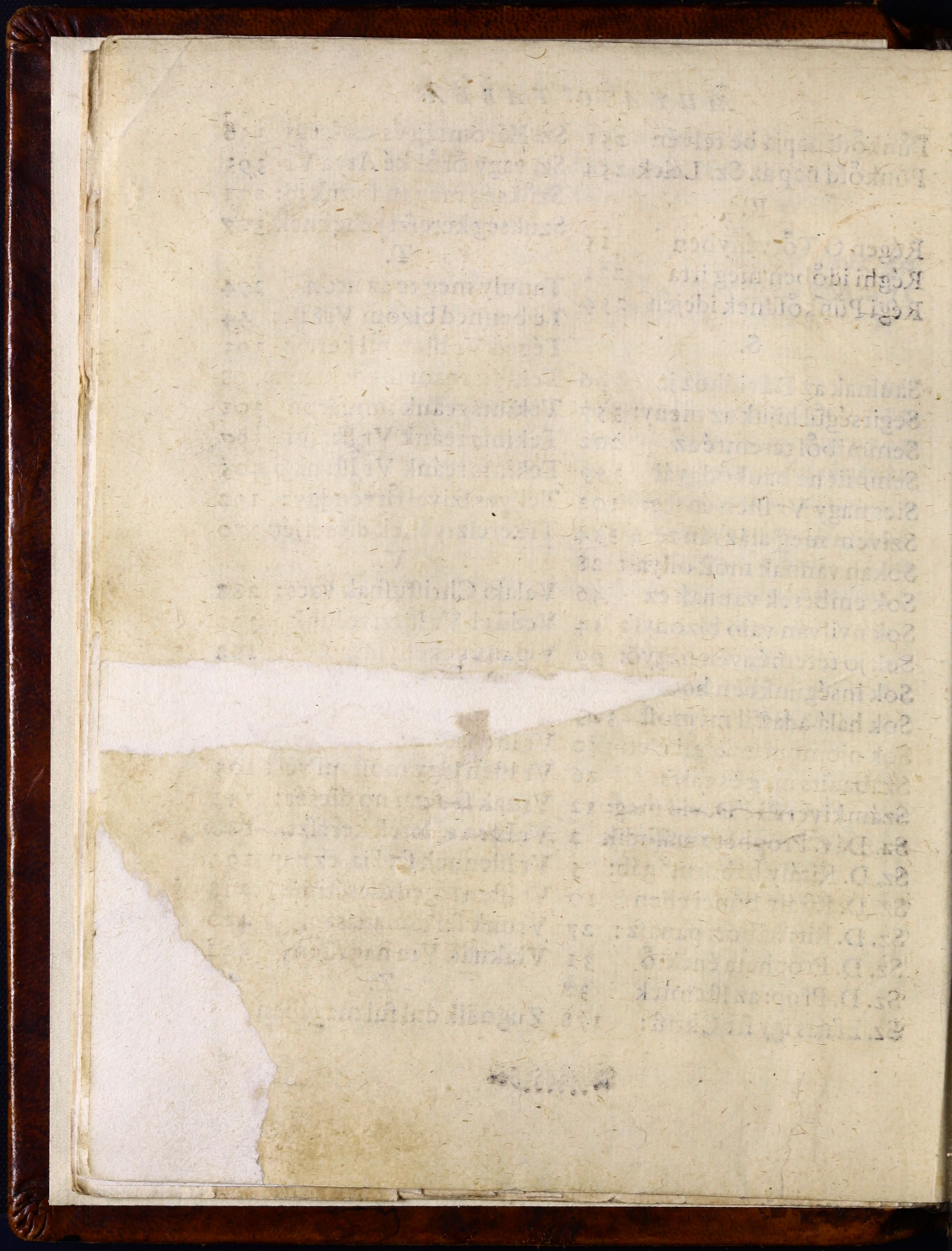

AZ PSALMVSOKBOL VALO ISTENI DICSIRETEK.

I. PSALMUS.

BOldog az ollyan emberaz Iſtenben, ki gonoßoknak nem ment tanácsokban, kegyetleneknek nem járt ő utokban, hamis itilet nem forgot ßájában.

De az Iſtennek igijét halgattya, erre ſöképpen vagyon minden gondgya, erre néz néki minden akarattya, ezt éijel nappal ßüvében forgattya.

Mint az folyó viz mellet ßép termöfa, melly leveleit az hidegh nem bántya, ő idejében gyümölcset meg adgya, jó ßerencséſſen léßen minden dolga.

De nem ugy léßen mind azoknak dolgok, kik az igéröl nem viſelnek gondot, mint az ßél hinti ßéllel az apró port, azképpen hánnya Iſten el azokat.

Minden emberek mikor fel támadnak, és életekröl ha ök ßámot adnak, az Hivek közzül ezek ki hányatnak, és véghetetlen kárhozatra jutnak.

Mert az Hiveknek utokat az Iſten, birja forgattya kegyelmes kezében, az kegyetlenek ö keménſégekben, veßnek és eſnek örök ſötetſégben.

Mikor az Sóltárt az Szent David irá, ebben az igét mi-nékünk ajánlá, bóldognak mondgya azki ezt fogadgya, bóldogtalannak az ki meg utállya. 11. Pſ.

II. PSALMVS.

Notása: Régen O Törvényben, &c.

SZent Dávid Propheta második énekében, az Szent Lélek által fel gerjede szívében, és el álmélkodván Christus személyében, igaz Istenségében.

Látván az Christusnak az menyből le szállását, az emberi testben érettünk áldozását, sok ellenségének és fel támadását, kikről igy nyuytya szavát.

De mit zugolodnak vallyon mit morgolodnak, dühös pogány népek Christus ellen támadnak, minden hitlen népek kik à Christus ellē heságokat gondolnak.

Mellejök állottak földi hitlen Királyok, nagy fejedelmekkel mind egyenlö tanácsok, az Vr Isten ellen és Szent Fia ellen ez végezések, szavok.

Ier mi ne engedgyünk az ö tudományának, semmi helt ne adgyunk bebédének szavának, vessük el mi rólunk és mind ellent tartsunk ö kemény igájának.

Az Vr Isten penig az menyből nézi öket, hogy bolonkoskodnak és csak neveti öket, végre nem türheti de meg szégyeniti, és meg csufollya öket.

Akkor szól ö nékik az ö nagy haragjában, midön eyti öket nagy hirtelen rabságban, lesznek nagy romlásban és vesedelmekben, szántalan sok kénokban.

Ezt mondgya az Atya: én töttem én Fiamat, Királyá és Pappá az én Szent-egy-házamban, és mindenek ellen én ötet meg tartom, az ö Királyságában.

Az Fiu azt mondgya: kés vagyok meg hirdetnöm az te

azte el végezet örök decretomodat, parancsolatodat, irgalmasságodat, Evangeliomodat.

Mert én Vram Atyám te azt mondottad nékem, te vagy az én Fiam én ma ßültelek téged, mind öröktül fogván ez mai napiglan, egy Isten vagy én velem.

Te kérjed én tülem és én adom te néked, az Pogány népeket leßnek te öröksęgid, ez földnek határin mindenüt terjeßtem, taplálom te sereged.

Vas veßßövel birod és meg enyhited öket, ößve töröd öket mint roß föld edényeket, valakik ellened támadnak te néked, és nem halgatnak téged.

Az Propheta azért igy ßóll néktek Királyok, itélö mesterek kik ez földet birjátok, mostan megh ércsétek hogy az Christus ellen, ti fel ne támadgyatok.

Söt nagy fęle lemmel ö néki ßólgállyatok, ötet örvendezvén röttögvén tißtellyétek, az Istennek Fiát hittel csokollyátok, és ßavát fogadgyatok.

Hogy az ö haragia ne gerjedgyen reátok, nagy hirtelensęggel és ne ßállyon reátok, mert mikor ez léßen az kik benne biznak, csak azok az bóldogok.

AZON PSALMVS.

Notaja: Bóldog az: Avagy, nagy bánatban &c.

ZVgodik dul ful magában ez világ, mikor fel támad köztünk az igaság, de ha tekinteddólgattsak bolondság, és mindenképpen el mulandó héság.

Ezt nyilván láttyuk az hitetlenekbē, nem gyönyörködnek az élö Istenbē, sem az tö le ki adot törvényben, hanem csak az ö kába ßerzésekben.

Leg elsök ebben az földi Királyok, az Fejedelmek és Pap Vraságok, Szent David mondgya nem tagadhattyátok, kik az Vr ellen tanácsot tartotok.

Eöſve gyülestek ha orſágúl vagyon, az Vr Iſtenre ot kicsin gond vagyon, az fö végezés Chriſtus ellen vagyon, hogy mint romollyon az Evangeliom.

Mondván ne hadgyuk raytunk uralkodni, az ö beſzédét közöttünk hirdetni, mert zabolából akar mind itatni, ſzabad eletet mayd nem hágy követni.

Ennekokáért ne urallyuk ötet, és ne halgaſſuk ugymint Meſterünket, ne igazgaſſa az mi életünket, ne idvözicse érdeme lelkünket.

Roncsuk mindenüt az ö Vraságát, törjük izenként nyakunkból igáját, veſsük ki ſzánkból az ö zabolájá-, és ſemmiképpen ne fogadgyuk ſzavát.

Im meg mondom már mint leſzen dolgotok, az magas menyböl Iſten néz reátok, ki csak neveti az mit tanácskoztok, és meg csufollya à mire vágyóttok.

Laſſu beſzéddel ſzólt az elöt nektök, de jó tanácsát elö nem vöttétek, már nagy haraggal riaſzt bennetöket, és megrettenti ti kevélységteket.

Az én Fiamat im meg utáltátok, kit fejedelmé töttem ti raytatok, Sionnak hegyén hogy öt uralnátok, és mindenekben ötet halgatnátok.

Szómat meg monta és akararomat, meg beſzéllette az én tanácsomat, mondván ennékem az Vr igyen ſzóllot, En ma ſzültelek tégedet Fiamat.

Legyen

Legyen mind tied az föld kereksége, ha azt kévánod minden örökségé, az Pogányoknak nagy sok nemzetsége, te néked adtam ám te biry mind véle.

Ha nem engednek ronts mind öszve öket, nagy vas páltzával mint föld edényeket, ha nem tiſztelnek mind el puſztics öket, à földnek binén hogy ne élheſſenek.

Serkennyetek fel azért fejedelmek, földnek birái ez világhi bölcsek, tanullyatok és vegyetek értelmet, és követſetek Iſteni felelmet.

Es ſólgállyatok az nagy Vr Iſtennek, nagy félelemben néki örüllyetek, az ö ſent Fiát igen böcsüllyétek, csokolgaſsátok igen ſzereſsétek.

Mert ha valóban megh nem térendetek, ſent igéjében ha meg nem épültök, az ö ſerzését nem követenditek, haragja miat mind el kel veſznetek.

Sok ideje már hogy ö hibennetek, és gyakorta int hogy hozzá térjetek, tüzzel emészt megh ha öt nem veſitek, el kel veſznetek bizonnyal hidgyétek.

Bóldogok azok kik ö benne biznak, mint Királyoknak örömeſt ſólgálnak, és ſükségekben ö hozzá folymnak, igaz hit altal ö benne nyugoſznak.

Dicsöség légyen az Atya Iſtennek, ö Szent Fiának mi Idvözitönknek, és vigaztaló Szent Lelek Iſtennek, az Szent Háromság egy örök Iſtennek.

III. PSALMVS.

Ad Noram: Nagy bínában Dávid &c.

SZent Dávid Király háboruságában, imádkozik valanagy

la nagy buſultában, vigaſztalván ő magát nagy buvában, ez éneket énekléſ utában.

Vram mely ſokan vannak ellenem, ſokan támadtak én háborgatóim, ellenem rohanván buſitnak engem, nincs nyugalma fejemnek ſemmi helyen.

Sokan mondgyák buſitván én lelkemet, nincsen ugy mond reménsége föld felet, ő Iſtene róla el feletkezet, nem ſzabaditya meg immáron ötet.

Te peniglen Iſten én óltalmam vagy, én reménségem és dicsöſſégem vagy, életemnek te fel emelője vagy, imádságomnak meg halgatója vagy.

Nagy könyörgéſſel Iſtenhez kiálték, és az ő ſzent hegyéről néki ſzóllék, imádságom töle meg-halgattaték, és én ſivemnek vigaság adaték.

En az én ágyamban bátran aluttam, az én teſtemet mély álomtól ódtam, és iſméglen álmomból fel ſerkentem, mert az Iſten óltalmazot meg engem.

Nem félek ſemmit ezer ellenségtól, kik meg környékeztek engem fegyverrel, támadgy fel Vram Iſten ſegitségül, és ſzabadics meg én ellenségimtöl.

Mert te meg rontottad ellenségimet, kik ok-nékül háborgattak engemet, öſſze rontottad ő nékik fogokat, és el vötted ő nékik hatalmokat.

Mert te nálad vagyon Vram idvöſſég, és néked adatik minden dicsöſſég, meg ſzabaditónak vall kereſztyénség, népednek töled áldomás adaſſék.

Háboruságában minden kereſztyén, igy könyörög az Iſten-

Meg halgaſſad Vram én beſédemet, és meg értsed én gondolatimat, ohaytáſimat, megh tekintsed kiáltáſimat.

Mert Királyom Iſtenem vagy ennékem, azért hozzád vagyon kiáltáſom, és könyörgéſem, rólad vagyon minden énekem.

Igen reggel fel kelek, hozzád megyek, még jó reggel te hozzád indulok, és valláſt tészek, ſegedelmet te tőled veſsek.

Mert csak te vagy ki az gonoſst meg tiltod, gonoſs embert melletted nem tartod, tőled tabitod, ſemed előt meg nem maraſtod.

Hitlenſégben kik maradnak gyűlölőd, végre őket és el nem ſenyvedőd, de megh bűntetőd, hazugokat te mind el veſztőd.

Az gyilkoſt és az álnokot utálod, az vér ſzopót ſomjuhozót tőled, nagy meſſze vetőd, nagy keményen őtet bűntetőd.

En peniglen bizván ſok jó vóltodban, bé megyek tégedet imádásban, ſent Templomodban, téged fél-vén az te ſzavadban.

Vezérly engem az te igaſságodban, hogy én ellenſégimnek ne eſſem, az ő ſájokban, és igazgas az te útadban.

Nincs azoknak ſájokban az igaſságh, ő ſivekben mindenkor csak forog, az nagy hmiſság, kell ő nékik minden gonoſság.

Torkok bájok mint az meg nyilt koporso, mert mindenik csak Isten káromló, ellened szóló, hizelkedő hazugság szóló.

El vesessed őket hamisságokban, meg essenek az ő tanácsokban, gondolattyokban, te ellened támadásokban.

Vigadgyanak minden hű keresztyének, kik tebenned biznak örvendeznek, te vagy örömök, és csak te vagy ő reménségek.

Mert te Vram az igazat megh áldod, jó vóltoddal mint erős paisal, megh óltalmazod, környül vésed épen meg tartod.

VI. PSALMVS.

Gregor. Szeged.

SZent Dávid Király bűnei ellen igy panaszolkodik, de az Istennek kegyességében nagy erőssen bizik, és tellyes hitből könyörgésében igyen imádkozik:

Hatalmas Isten nagy haragodban kérlek ne fedgy engem, te haragodnak nagysága miat ne oztorozz engé, mert haragodnak nagysága miat kelletik el vesnē.

De sőt Vr Isten könyörűly raytam mert csak aligh vagyok, tudod Vr Isten mely beteg vagyok mert nagy bűnös vagyok, gyogyics meg engem ez faydalomból mert gyogyulást várok.

Az én testemben felséges Isten semmi épségh nincsen, csontaim közzül annyira juték hogy egy helyén nincsen, minden erőmtől meg fogyatkoztam semmi jó bennem nincs.

Hábo-

Háborusága az én lelkemnek oly igen nagj vagjon, minémű ßél-véß és nagy háboru az tengeren vagyon, de mig reám néß hatalmas Isten az csak addig vagyon.

Téry hozzám Vram és ßabadits megh el busult lelkemet, jelents megh bennem te véghetetlen kegyelmességedet, tarts megh Vr Isten irgalmasságodért az én életemet.

Vallyon vagyoné ki az halálban rólad emlekezzék? pokol fenekén kegyességedet nincsen kik emlitsék, mert haragodnak boßßu-állását akarod hogy értsék.

Ne hadd Vr Isten esni lelkemet ördögnek torkába, kit te ßörzöttél tißtességedre ne hadd káromlásba, vigy bé engemet örök életre te ßent orßágodba.

Mert nem dicsirnek azok tégedet kik vannak pokolban, de söt káromlyák te ßent Nevedet örök káromlásban, téged dicsirlek ha bé vijendeß örök orßágodban.

Régulta immár tsak veßekedem foháßkodásombá, el nedvesitém az én ágyamat köny-hullatásimmal, nyoßolyám immár ugyan el árat az én siralmimban.

En ßemeimet homály fogta be keserűség miat, immár ezentűl meg eméßtetem sok bűneim miat, de kérlek téged tekincs én reám fogadásod miat.

Hatalmasságát te ßent igédnek adgyad hogy hihessem, ßabadulását az én lelkemnek adgyad hogy várhassam, igéretedet te ßent Fiadban adgyad hogy valhassam.

Örvendez lelkem noha sok bűnöm te benned Vr Isten, mert megh halgattad könyörgésemet hatalmas Vr Isten, bizzál jó fiam az én lelkemben azt mondgya az Isten.

Távozzatok el azért én tőlem minden ellenségim, mert Isten előt kellemetesek az én imádságim, örvendez lelkem mert sohol nincsen nékem ellenségim.

Mihelt az Isten imádságomat eleibe vévé, ottan lelkemet ördög markából hamar el ki menté, az én fivemet bizodalomra ottan fel éppité.

Ellenségimet megh háborítá és el fégyenité, nagy hamarsággal fégyen-vallással mind vissza térité, bizodalomra az bűnösöket én általam inté.

Senki bűnétől megh ne ijedgyen csak Istenben hidgyen, el bocsáttatik ß. áldomással ha ő hozzá megyen, én rólam példát ez dicsiretben mind ez világ vegyen.

Szent Dávid irta Sóltár könyvének hatodik részében, az bűnösöket bizodalomra inti ez énekben, mindennek vallya örök életét ki hiſen Istenben.

VII. PSALMVS.

Gregor. Szeged.

SZámkivetésre Dávid megyen vala, Semei mikor fidalmazza vala, kővel és földel hajigállya vala, Dávid fólgainak ezt mondgya vala:

Ezt én reám az Vr Isten bocsátta, hogy fidalmazzon néki parancsolta, hiſem bűneimért reám bocsáta, azért ſenki közzületek ne bántsa.

Gon-

Gondolkodván Dávid Király magában, bizik Istennek irgalmaſságában, ſemmit ſem fél bátor igazságában, ezért illyen könyörgéſt tön magában:

En Iſtenem mindenkor benned biztam, mint erős kő-falhoz ugy támaſkottam, mindenkor ſirván hozzád foházkottam, mikor ellenség miá nyomorgottá.

Dul ful ellenségem irigységében, mint éh oroſlan kegyetlenségében; láttya elő-menetemet mindenben, azért gyű öl illyen igen ſivében.

Iſten te tudod hogy álnok nem vóltam, az Saulnak vérét nem ſomjuhoztam, ellenségi ellen én hadakoztam, mint fejedelmemet hiven ſolgáltam.

Legyen Iſten bizonyságom ennékem, hogy ha én néki marhaját el vettem, vagy tiſteſségében öt megh ſértettem, töled Vr Iſten bár meg itélteſſem.

Ellenségemet-is ha meg ſértettem, valakinek egyſer én megh eskűttem, hogy ha n éltatlan jóſágát elvöttem, bátor az Iſtentöl meg büntetteſſem.

Rajtam eſsék ellenségem fegyvere, életemet ám üldözze kergeſſe, minden tiſteſségemet el veſeſſe, orczámat bátor az sárban keverje.

Igaſságomban támadgy fel mellettem, igaz Iſten te állyboſſut érettem, mert nem tudom mit ellene vétöttem, azt tudom hogy ſokſor véle jól töttem.

Nă ajánlod igaz itéletedet, hogy meg rontaſ minden kegyetleneket, óltalmazd meg nyomorodot fejemet, hogy dicsirjem mindenkor felségedet.

Csak te itélhetz meg igasság ſzerént, te ſivemet jól látod vólta ſzerént, itély meg engem igasságod ſzerént, nem vétettem igasságod ſzerént.

Iól látod Vram ő álnok ſiveket, kiért mindennap fenyegeted őket, mikor hallod kivűl ſép beſédeket, más felől jól látod álnok ſiveket.

Szűnnyél meg immár ennyi gonoſságtól, én ellenſęgem az kegyetlenſęgtől, hogy nem röttenſs megh az igaz birotól, az ki maydan ſámot vęſen mindentől.

Ha meg nem térendeſs nagy hamarsággal, Iſtennek fenyegető oſtorával, bizony megh lő az ő mérges nyilával, fegyverével, éhséggel, dög-halállal.

Fiat fogadtál vólt à te méhedben, hamiſságot vőttél vólt bé ſűvedben, mayd ſűlſs bánatot nagy keſerűſęgben, kit az uczán karon hordoſs öledben.

En ellenē tanácsot végeztetők, hogy Vram haragját reám ingerlyétők, hogy csak tű magatok uralkodgyatok, de gondolatokban meg csalatkoztok.

Hiſſem azt én hogy ha Iſten akarja, az elöbbi tiſztemet meg adhattya, ha peniglen ő felſęge azt mondgja; nem kelleſs; ám légyen ugy mint akarja.

Az melly vermet ti én-nékem áſtatok, az árokba ti magatok bé eſtek, mert az ki más embernek áſand árkot, önnön maga eſik belé tudgyátok.

Hálát adok Vr Iſten jó tétedért, hozzám való nagy kegyelmeſségedért, velem jól tőtt igaz itiletedért, ellenſęgtűl való ſabadulásért.

Szent

Szent Dávid irta ezt dicsiretiben, az ő könyvének hetedik részében, ki méltatlan szenved bossut éltében, azt vigaztallya Dávid ez énekben.

VIII. PSALMVS.

Notája: Oh én két szömeim &c.

REgen ő törvényben Moysesnek könyvében, dicsirték az Istent szép lelki énekekben, hálát adtak néki az ő jó voltáról, minden nemzetségekben.

Ezt essünkbe vegyük és erössen hirdessük, hogy mi Christus által üdvösségünket nyertük, igasságnak útát immár meg esmertük, kérlek el ne feleicsük.

Immár az VR Isten az ő nagy dicsösségét, el ki jelentette és az ő szent igéjét, hogy az hütetlenek Isten széki elöt magokat ne menthetnék.

O felséges Isten mely igen csudálatos, te Isteni nevedmind ez földön hallatos, meg dicsöittetett fel támadás után, nékünk mely használatos.

Mert fel emeltetet te nagy hatalmasságod, Egeknek fölötte te nagy irgalmasságod, mert nékünk engedted te szent igéd által az lelki ajándékot.

Az kisdedek által dicsirtetni akarál, te ellenségidért vélek prædikáltatál, hogy hitetleneket téged bossontókat ekképpen megrontanál.

Christus Sz. Mathénál Sz. Attyának ezt mondgya, én szentséges Atyám légyen néked nagy hála, idvösségnek útát hogy az kisdedeknek te adtad meg tudnia.

Azért immár láttyuk az hiv Keresztyéneket, mikent

ként fejűnk fölöt az igen ſép Egeket, Iſten hatalmával Egen teremtetet Hóldot és Csillagokat.

Az mennyei Iſten lakozik az Hivekben, ſęnlik és villámik mint az ſép Nap az Egben, igaſságnak napja ő nékik fel támad az ſent igiretekben.

Dávid csudálkozik az emberi állaton, kiről az Iſtennek illyen nagy gondgya vagyon, embernek fiáról hogy kit az Vr Iſten ſok jóval látogaſſon.

Vgy mond Vram Iſten micsoda az emberi állat? kiről te ſűvedben illyen ſorgalmatos vagy, hogy minden ůdöben te gond-viſeléſed ő reá oly igen nagy.

Ętet Angyaloknál ugy teczik egy ideig, meg áztad vólna földnek nagy mélyſęgeijg, de az Angyaloknál minden dicsőſęggel fellyeb dicsőittetik.

Mert ętet mindenek Királlyává ſentelted, és mindennél ętet méltoságosbá tętted, meg koronáztattad és minden allatnál ętet fellyeb ſőrzętted.

Ez ember az Chriſtus ki illyen csudálatos, ez világiaknál ő igen utálatos, menyben az Iſtennél igen drágalátos és igen ſerelmetes.

Az Atya Iſtentől menyből alá kűldeték, itt megh fogattaték értűnk meg ölletteék, és es eltemetteték Sidók ezt mivelék, de meg etlevenedék.

Azért hálát adgyunk mi édes bay-vivónknak, ſok ellenſęginktől mi meg ſabaditónknak, bűntől és ördögtől haláltul pokoltul mi édes meg váltónknak.

Ki mi fogságunkat ő nagy dűcsőſęgével, męyben

fogva

fogva vivé hatalmas nyereſęggel, kik ő benne biznak meg ajándékozza őket nagy dicsőſęggel.

Immár mi őrűllyűnk kik az Iſtenben hißűnk, mert mi az hűt által Iſten Fiai lőttűnk, minden őrőkſęgben az Chriſtus Ieſuſſal köz örökősſé lőttűnk.

Dicsiret dicsőſſęg légyen Atya Iſtennek, véle egyetemben az ő egy Szűlőttének az Chriſtus Ieſuſnak, őtőkkön őrökké az Szent Lélek Iſtennek.

AZON PSALMVS.

Ad Notam: Nagy bánatban Dávid mikoron &c.

MEly hatalmas az mi Vrunk az Iſten, hire terjet az nagy föld kerekſęgen, mert ki legyen jelenti földön mennyen, ßéki Egben ſámolya az föld ßinen.

Erős hatalmát mindenűt jelenti, az Eget földet valaki megh nézi, ha nem tudta már bizonnyal hiheti, hogy erős Iſten vagyon meg értheti.

Leg nagyob mi-vólta tetczik az Egen, mert az ßéles Eg ereji az földön, az vizeken minden teremtetteken, éltet az Eg mind ennyi kerekſęgen.

Hogy az csecsemő gyermekeket nézem, nagy bőlcseſęgedet innen iſmérem, annya csőcsin mint nevelőd intezőm, kicsinből naggyá mint téßed itilem.

Nem mondhattya tehát az iſtentelen, csak ezt nézze hogy ſohul Iſten nincsen, minden állat csak ő kejen lőtt légyen, csak történet az mi eſik emberen.

Az Eget földet az ember tekincse, hogy Iſten vagyon innét-is iſmérje, nem ſemmiből lőtt mind ez valamivé, nem magától léßen kicsinből bőlcsé.

Gyermek kicsin vérböl csudán fogonik, Anyán belöl kivül mint nevekedik, vastaggá mindenben mint öregbedik, nem ember ki ezen nem álmélkodik.

Immár midön az nagy Egre tekintek, Napot Hóldot Csillagokat meg nézek, kezed ßennyét miveit el ßemlélek, az embert hogy tekintem igy beßéllek.

Az embert mely nagy tißteſſęgre fogtad, mikor ötet tetemtéd és alkotád, mi dolog hogy ugyan megh koronázád, minden fölöt ez földön magaßtalád.

Iſteni lelket ö belé bocsátál, mellyet néki te magadból ßakaßtál, te mindenkor oly igen rá gondolál, minden dolgaimban te igazgatál.

Serény lelket és eßet belé adál, mellyel egy-aránt ál az Angyalokkal, mellyel nagyob mindenfęle állatnál, teſte ßerént csak kiſſeb Angyaloknál.

Temérdeki ſok jót ez mellet adtál, hogy éllyen birjon ennyi javaiddal, gyönyörködgyön minden gazdagságokkal, ſumma ßerént éllyen nagy Vraſággal.

Ezeket hogy látom igen csudálom, én Iſtenem te róllad én azt vallom, nincsen oly föld világ bizonnyal mondom, hól ne hinnék hogy Iſten légy azt tartom.

Nyólczad énekben ßent Dávid ezt mondá, teremtésröl az Iſtent magaßtalá, emberekre mely gondgya vólt ezt látá, mi állat az ember azon csudála.

X. PSALMVS.

Notáſa: O melly igen &c. Gregor. Szeged.

TEkincs reám Iſtenem nyavalyámban, légy gyámolom

molom ſegitségem gondomban, mert nem tudok mit tennem buſultomban.

Vallyon ſ mikor veted reám ſemeidet, ſiralmimra ha forditod füleidet, nem türhetem ſanyaru kezeidet.

Az ellenség fejemre törekedik, erejében hatalmában bizakodik, ſok türéſſel én lelkem fogyatkozik.

Dicsekedik kérkedik kevélységben, ſoha nem jut Iſten-is ö eſzébe, mert nem vallot ſemmi kárt életébe.

Ebböl veſſen bizodalmat bátorságot, nagy ſokaig hogy el türſ gonoſságot, mert nem bünteti hamar kegyetlenséget.

Fején vagyon áldomáſod ſegitséged, én fejemre hogy üllyön te ſegélled, azért nem fél mert ſoha nem bünteted.

Az ö ſája tellyes ſok ſidalomal ſive lelke gerjedez álnoksággal, nem gondol ö ſemmit nagy haragoddal.

Halálomra csikorgattya az ö fogát, ál-útakon titkö megvonta magát, hogy nyakamba keritse ö hálóját.

Mint az Farkos juh után olálkodik, bárány után Oroſlán ſivalkodik, mindenkor csak utánna leſeskedik.

Az gazdagság kevélységre kénſeriti, az ö lelkét kárhozattól nem ſelti, hogy Iſten légj ſoha ö azt nem hiſi.

Te erödet hatalmadat ö nem tudgya, hogy irgalmas igaz vagy nem gondollya, minden dolgát csak ſerencsének tartya.

Induly azért Iſtenem óltalmamra, ily késöre tekints reám te árvádra, vigaſztaly meg ennyi ſok ſiralmomra.

Szent nevednek káromlását hogy tűrheted, kevélségért miért hogy nem bűnteted, tűréseddel bűnében keményited.

Minden dolgát jól hiſem hogy fel róttad, nyavalyámat ſiralmimat fel irtad, az bűntetéſt utolra hallaſtottad.

Az bűn ellen mutaſd megh haragodat, bűntetéſſel jelencs igaſságodat, hogy rettegjék mindenek hatalmadat.

Hogy az árvák özvegyek Iſtene vagy, ſükségemben ſemmel hadd láſſam megh, ſabaduláſt moſt azért nékem te adgy.

Ezt Vr Iſten nem kérem boſſuságból, csak kévánom térését bűneiből, ne támadgyon ellenem kevélységből.

Eſmérje meg porhamu ſereg vól át, ſoha többé ne hidgye el ő magát, de bolgállya alázatoſon Vrát.

Az ſent Dávid igy tanit könyörgeni, az ſomoru ſivet meg vigaſztalni, ſokták tized Sóltárban énekleni.

AZON PSALMVS.

Nota: Dicsirlek tégedet. Avagy, Háboruſága Dávid:

MEg nyomorodván ellenségitől ſ. Dávid Propheta hogy ſegedelmet földön magának ſenkitől nem láta, keſerves ſivel az Vr Iſtenhez ecképpen kiálta:

Iſtenem Vram miért én tőlem ily nagy távol állaſ, miért én tőlem miként nyomorgok te reytekbé állaſ, ellenſégimtől hogy már engemet meg nem ſabaditaſ.

Csak

Csak kevélykedik én ellenségem és fel fuvalkodik, raytam naponként kevélységéből ő kegyetlenkedik, de meg fogasśék ő tanácsába kiről gondolkodik.

Hánnya ő magát mert helyén láttya szive akaratyát, fősvénységével úntalan tölti telhetetlen hasát, Istent káromlya semminek tartya az Istennek szavát.

Az ő homlokát kevélységéből ő nagy fel emelte, és mindeneket magához képeśt csak semminek véle, nincsen az Isten gondolattyában szivéből ki vette.

Elő meneti vagyon ő néki minden dolgaiban, nem fél Istentől vak merő képpen bizik ő magában, ő ellenségi vadnak ő nála útálatosságban.

Lám azt gondollya az ő szívében kivel mit gondolok, semmit nem félek mert én mindenkor ecképpen maradok, egész éltemben nyomoruságot soha kárt nem vallok.

Sőt az ő száija mindenkor rakva Isteni káromlással, rágalmazással minden rútsággal szitokal átockal, sok csalárdsággal sok hazugsággal minden álnoksággal.

Tolvayképpen ment mint egy pusztában ő álnok házában, az ártatlanon kegyetlenkedik ő nagy dagállyában, az szegényeken vadnak szömei nagy olálkodásban.

Alnokoskodik mint egy oroszlán titkon barlangjában, csak olálkodik hogy szegény essék ő boros markába, kit megszaggasson mikor eytendi az ő hálójába.

Rontya nyomodgya az szegényeket az földre le vágja, Isten nem láttya az ő szivében lám ő azt gondol-

lya, Iſten ezeket hogy el feledte és ingyen ſem tudgya.

Iſtenem Vram kely fel immáron mutaſd meg magadat, fel magaßtallyad te-is ellenben az te hatalmadat, el ne feleycsed az te nyomorult jó hŭßólgaidat.

Végre kezedbe kerited ŏtet megh bŭnteted ŏtet, megh óltalmazod te ßárnyad alat az te ßegyényedet, és árvaidtúl te meg nem vonßod nagy ſegedelmedet.

Senki nem állya meg az ßegénnek mert az ŏ boßßuját, és az árváknak ſenki nem fogja ez világon pártyát, reád maradtak azért meg állod azoknak boßßuját.

Felſęges Iſten tŏrd meg immáron hitlennek jób kezét, gonoß embernek te ne ßenved el ŏ kegjetlenſęgét, mert ha kereſed hamar el veßted nem találod helyét:

Eŏrŏkké való Királyunk Vrunk csak te vagy minékŭnk, az hitben népek fŏldedrŏl veßnek kik rontóink nékŭnk, azok ellen légy te mi paiſunk óltalmazónk nékŭnk.

Csak te Vr Iſten nyomorultaknak vagy meg halgatója, és igaz hŭtbŏl az ŏ ßivŏknek vagy igazgatója, kŏnyŏrgéſeket csak az te fŭled azoknak meg hallya:

Itileteddel ſok nyomorultat immár ßabaditaß, ez fŏldŏn való kegyetleneket itiletre vonßaß, hogy ſenki tŏbbé ne rŏttegteſſen csak te ellent álhatz.

Tudgyad ezeket kereßtyén ember ßent Dávid Prophéta, az ŏ kŏnyvének tized réßében ßépen bé foglalta, nyomoruságban hogy az Iſtenhŏz nagy ſirván kiálta.

XII. Pſal.

XII. PSALMVS.

O Vr Isten tekints hozzánk, magas menyből nézz mireánk és könyörüly te népeden, nyomorult keresztyéniden, mert el fogytak az te szentid, megh alutt földön az igaz hit, minden emberek fiai közt.

Nem hisznek te sz. igédnek, hazugság kel csak kedvöknek, az mit talált az ö fejek, azzal tégedet tisztelnek, de hamisságh az ö dolgok, hazugságh ö találmányok, nem kedvesek néked azok.

Veszsd el Isten ezeket, ronts meg ö tisztelteteket, kik kevéllyen azt kiáltyák, bátorsággal nékünk mondgyák: nincsen Istentek tinektek, el kel maydan mind vesznetek, ki óltalmaz meg titeket.

Azért igy szol az Vr Isten: fel támadnom szükségh nékem, hogy megh rontsam ö fejöket, megh szabadicsam népemet, mert látom nyomoruságát hallottam foházkodását, meg állom néki bosszuját.

Nem hagyam az én igémet, el óltani sem nevemet, de megh tartom én házamban, és választot Templomomban, hogy meg szentellye szentimet, gerjessze nékik siveket, biztassa az ö lelkeket.

Az Istennek szent igeje, tisztta minden ö beszéde, mint az probáltatot özüst, hétszer meg öntetetöt ezüst, mert ennek az ö ereje, vagyon az késértetekben, keresztnek viselésében.

Te vagy Vr Isten óltalmok, hatalmas erös gyámolok, az te hiv tanitoidnak, szölödben plántáloidnak,

te vagy

te vagy őrzője népednek kegyes óltalma hiveidnek, paisa te ßent igédnek.

Azért néked mi moſt adunk, nagy hálákat és ezt mondgyuk: Dicsirteſsél Atya Iſten, Szent Fiaddal egyetemben, vigaßtaló Szent Lélekkel, nékünk édes vendégünkkel, örökké nagy dicsőséggel.

AZON PSALMVS.

Azon notára: Egy rythmuſſal rövidebb, &c.

EMlekezzél megh Vr Iſten, az mi nagy gyarloságinkról, tekints reánk kegyelmeſen az te nagy bódogságodból, az mennyeknek orßágából.

Halgaſd meg ſoházkodását, az te kicsin ſeregednek, ne utállyad könyörgését az te nyomorult népednek, kik moſt néked eſedeznek.

Mert el fogyatkozot immár, minden igazságh ez földön, mayd nincsen ſenki oly ember, ki egy máſon könyörülyön, és igaz beſzédű légyen.

Nincs helye az te igédnek, és az te jó intéſednek, nincs abban gyönyörűségek, köztünk nagy ſok embereknek, tégedet mind el kerülnek.

Az bűnben bé merültenek, tégedet társá vőttenek, sőt inkább meg-is untanak, és tőled ſemmit nem félnek, ſemmi jóban nem éppülnek.

Hizelkedő beßéd vagyon, mindennek az ő ßájában, ha ßépen ßól barátyának, ételi nyájaſságában, és az ő réßeg korában.

Más felől ha el távoznak, és egy-más elől el mennek

nek, kettösé léßen á ßivek, meg változik az ö nyelvek, mert nincs tökélletességek.

De el pußtitod Vr Isten, te mind az hizelkedöket, noha nem fęlnek tégedet, de te meg rontod mind öket, el veßted az kérkedöket.

Mert ha meg ßóllitod öket, az te igédnek nem hißnek, az örök tűznek kinnyától, sem az ördögtöl nem fęlnek, hanem csak ßabadon élnek.

Az igasságnak Istene, nem kedvez ebben senkinek, meg csufollya meg neveti, mind az kik csalárdúl élnek, és hamis kenyeret éßnek.

Meg mutatom én magamat, mindeneken Vrnak lenni, az hamis tudománynak-is, végének kell akkor lenni, az Vr Isten ezt beßélli.

Az én el pußtult népemért, és ö keserűsęgeért, az ßegények sirásáért, és nagy foházkodásáért, fel támadok az árvákért.

Meg mentem az én népemet, és meg nyugotom én öket, tißtán fogom hirdettetni, közöttök az én igémet, és igaz ismeretemet.

Mint az ereßtet aranyat, és hétßer tißtúlt ezűstöt, mellyet tűzben égettenek, és az földböl ki vöttenek, igy vigaßtalom meg öket.

Tarts meg közöttűnk Vr Isten, az te áldot ßent igédet, óltalmazz ez világh ellen, mindenekben Vram minket, hogy dicsirhessűnk tégedet.

Mert látod az hitetlenek, hogy mindenűt uralkod-

nak, és az ő szerencséjekben, minden napon nevekednek, noha tégedet nem félnek.

Ekképpen könyörge régen, Sz. Dávid az Vr Istennek, mert látá vak-merőségét, minden rendbéli népeknek, hogy Istentől nem félnének.

XII. PSALMVS.

Nota: Mindenkoron áldom az én Vramat, &c.

SZabadics megh és tarts megh Vram Isten, mert ez földön immár szent ember nincsen, igaz beszéd az embereknél nincsen, mert többire minden ember hitetlen.

Tudván mert oly nagy hivságokat szólnak, egymás környül mindenkor csalárdkodnak, mind hazudnak ő felebaráttyoknak, szivek szerént és csak abban forgódnak.

Az Vr ő nyelvöket és ajakokat, el szaggassa és töröllye azokat, ajakokkal valakik csalárdkodnak, és nyelvökkel csak nagy kevélyen szólnak.

Ravaszságban bizván az kik azt mondgyák, hol nyelvöket nagyon fel magasztallyák, ajakokat hazugságra tanittyák, az Vr Istent nem félik nem urallyák.

Az Vr Isten ezek ellen azt mondgya: mayd föl kelek minden ember meg láttya, mert én szemem az szegényeket láttya, hiveimnek fohászkodását szánnya.

Idvözitő szabaditó mert vagyok, szegényeket árvakat óltalmazok, beszédemben nagy hűséggel megh állok, gonoszokon ezentűl boszszut állok.

Megh

Meg-hidgyétek az Istennek beſédét, kik várjátok csak az ő ſegitségét, mert oly tiſták az Istennek beſédi, kiket hiſnek az Istennek hivei.

Igazak és hintén oly igen tiſták, mint az ezüſt kit földből el válaſztnak, az ötvöſök kohokban olvaſztottak, és hétſer meg eresztvén tiſtitottak.

Hatalmaddal tarts meg minket Vr Isten, őriz minket kegyetlen nemzet ellen, hogy örökké kik légyünk igaz hitben, meg maradgyunk az te iſméretedben.

Az hitetlen és kegyetlen pogányok, mi környülünk járnak mint oroſlányok, az Egyházi Fejedelmek gonoſok, azért győznek az hitetlen pogányok.

Lám ezeket Dávid irá verſekben, énekének tizenkettöd réſében, mikor vólna nyavalyában inſęgben, Saul Király miatt ſámkivetésben.

XIII. PSALMVS.

Nota: Vedd el Vr Isten rólunk harag: &c.

SZent Dávid Király háboruságában, panaſolkodik Istennek búvában, és im ezt mondgya ő nagy ſiralmában, ſéllyel budoſtában.

Meddig Vr Isten keſergetz engemet, meddig reyted el elölem ſinedet, talám örökké igy győtreſz engemet, nyomorult fejemet.

Meddig ſivemet hagyod gondolkodni, és ide-ſtova elmémet hángyodni, az én ſivemet ſirván véleked-ni, mig hadſz keſeregni.

Ebreſz föl Vram mert talám el eſném, nyomoruság-

ban talám meg-is halnék, ha azén ſivem nem vigaſztaltatnék, tőlled nem tartatnék.

Ne kefsél Vram én hozzám látnia, mert ellenségem kezdi mondania, meg győztem őtet nincs óltalmazója, el kel puſtulnia.

Tekints moſt reám hatalmas Vr Iſten, és könyörgéſem vegyed füleidben, ſiralmas beſédim juſſanak elődben, moſtani igyemben.

En mindenkoron csak te benned biztam; irgalmaſságot csak te tőled vártam, ellenségimmel ha ſemben állottam, hozzád ſoházkodtam.

Igyen könyörge Dávid ő ſivében, ſép énekében igy adgya elönkben, mi-is dicsirjük Iſtent ſükségünkben, minden életünkben.

XV. PSALMVS.

Nota: Nagy bánatban. A vagy: Néked mennyei ſz. &c.

SOkan vannak moſt ollyatén emberek, kik azt vélik hogy ők jó kereſztyének, noha feſlet és nem jámbor életek, sőt mindenben Chriſtuſnak ellenségök.

Tőlök azért hogy magunkat óhaſſuk, az ſent Dávid kérdését elő hozzok, az Iſtennek feleletit megh hallyuk, és magunkat abban igy jól megh láttyuk.

Az Propheta nagy álmélkodásában, föl kiálta lám áz ő irásában: Ki lakozik Vram te Sátorodban? ki marad meg az Anya-ſent-egy-házban?

Rövid ſóval ki megyen Menyorſágba? és ki léſſen az örök

az örök bóldogsagba? Monda néki Isten azon oraba, meg felelvén illyen-képpen szavába:

Jó életben az ki magát foglallya, az igazak kezével bizonyittya, ki szivében az igazságot bőllya, attyafiát az ki nem rágalmazza.

Nem tészen ez gonosz attyafiának, gyalázattyát nem türi szomszédgyának, és nem ád helyt rágalmazók szavának, óltalmazza hirét attyafiának.

Vtállya ez szömben az gonosz embert, és böcsülli az Isten fęlő emberr, megh eskűszik ő felebaráttyának, és mindenkor Vra lészen szavának.

Soha pénzét uzorára nem adgya, az árvákat és azzal meg nem foytya, sőt mindenben azokat ő táplállya, valamit hoz néki igaz munkája.

Igaz ellen ajándékot nem vészen, az szegénynek és igaz törvényt tészen, ki élteben illyetén jámbor lészen, Menyországba nyilván örökös lészen.

Ez éneket az szent Dávid Prophéta, az ő Sóltár könyvében el bé irta, tizenötöd részében bé foglalta, és minékünk tanuságunkra hadta.

XVI. PSALMVS.

Nota: Nagy hálá-adással magasztallak, &c.

ŐRizz megh engemet benned bizom én édes Istenem, mondgyad oh én lelkem az Istennek te vagy én Istenem, semmi jót tenéked nem adhatok én édes Istenem.

Oltalmad alá végy mert ennékem minden társasá-

gom, ez földön lakozó ſenteiddel vagyon nyájaſságom, és az te válaſztott edényiddel én jó akaratom.

Retteneteskénok megh ſokasúl az Bálványozóknak, idegen Iſtennek áldozatot kik tenni kévánnak, nem áldozom vélek nevekét-is útálom azoknak.

Mert Iſten énnékē életemben az én erőſſęgem, meg elégſöm véle mert az Iſten nékem ſép pohárom, te őrized Vram ſárnyad alatt az én őrökſęgem.

Szép helyre találtak én nyilaim eſnie Vr Iſten, mert ſép őrökſęgem vagy én-nékem te őrök Vr Iſten, kiben nagy örömmel mind örökké bizik az én lelkem.

VR Iſten tégedet én dicsirlek az te tanácsodért, kit énnékem adtál én ſivemben az te ſent lelkedért, ki által engemet éijel nappal tanitaſ Fiadért.

Reád nézek Vram mindenkoron én nagy ſükſęgemben, én jób kezem felöl állaſ nékem én veſzedelmemben, azért nagy erőſſen megh maradok én igaz hitemben.

Az én ſivem azért csak te benned vigad én Iſtenem, ſőt az én lelkem-is azért örül és örvendez bennem, hogy bizváſt nyughatik óltalmadban Vram az én teſtem.

Mert meg mented Vram rothadáſtól ſent Fiadnak teſtét, és te föl támaſztod koporſóból hamar ő életét, ennékem-is adod kegyelmedből az örök életet.

Engemet tanitaſ az életnek utára igédben, az te

vig or-

vig orczáddal vigaſságot bőrözvén ſivemben, és az te job kezed rakva vagyon mindenkor örömmel.

Ez-képpen ajánlá önnön magát Iſten óltalmában, ſent Dávid Prophéta Sóltár könyvnek tizenhat részében, Mi-is csak Iſtennek mi magunkat bizzuk ſent kezébe.

XXIII. PSALMVS.

Nota: Sok emberek vadnak &c.

SZent Dávid Prophéta éneklő könyvének hußonharmad részében, bizván az Iſtennek azőreá való nagy gond-viſeléſében, és hálákat adván őſent felſégének mind egéß életében, igyen dicsekedik lelkében minden hű kereßtyének képében.

Tudom hogy páßtorom énnékem vezérem az én édes Iſtenem, kinek gondgya vagyon teſtemre lelkemre, mert ő teremtet engem, én őjuha vagyok és hozzá halgatok, mert ő meg váltot engem, azért benne bizom, tudom élet nélkül hogy én nē ßükölködöm.

Az ő mezejének ßép ſiros fűvével ßépen legeltet engem, ſent igéretinek édes beßédével mikor vigaßtal engem, Anya-ſent-egy-házban és az ő aklában ßépen meg nyugot engem, lopótól farkaſtól hamis tanitótól ott meg óltalmaz engem.

Reggel hogy ki viben én elöttem mégyen igaz tudományával, minden napon kétßer engemet megh itat ő lelki iatlával, lelki folyó viznek és élő kűt-fő-

nek

nek ſép gyenge folyásával, Evangeliomnak Anyaſent-egy-házban ő prædikállásával.

Azzal én lelkemet ugyan meg ujéttya és uyjonnan meg áldgya, Menyorſágnak útát és az igaz hitet énnékem meg mutattya, az ő ſent Fiában ſomorú lelkemet csak egyedül biztattya, méltatlanságomban az ő ſent Fiaért irgalmaſságát nyuytya.

Illy nagy reménſéggel és bizodalommal az-ért te benned bizom, én Vram Iſtenem teſtemet lelkemet én te néked ajánlom, ha ſintén az halál völgye árnyékában az én fejemet látom, mert te vagy én velem, ſabaduláſomot azért te tőlled várom.

Meg vigaſztalt engem te páſtori veſſződ és te páſtori botod, az ſok nyomoruságh mellyel hiveidet megh ſuytod ſanyargatod, mellyel beſédedhez illy nagy ſépen őket oktatod és tanitod, hogy el ne veſſenek, ſőt veled legyenek mind örökké meg tartod.

Illy nagy kéſülettel ellenségem előt aſztalt ſerzeſ ennékem, az te ſent Fiadnak egy áldozattyával táplálod az én lelkem, megh vigaſztalſ engem mindenkor meg adod bőſéggel én életem, én ellenségimnek nagy boſſuságára meg tartod az én lelkem.

Halando teſtemnek ő gyarloságától meg ſabaditaſ engem, ez világ ſem árthat ſem álnokságával ſem boſſujával nékem, mert én te általad fő ellenségemet az ördögöt megh győzöm, az én életemet csak te benned bizván mindenkor helyheztetem.

Az te

Az te jó yóltodból kegyelmeſségedből mind ezeket én várom, mert ezekre való nagy méltóságomat én bennem nem találom, azért minden napon az én életemet én csak te reád bizom, és tudom bizonnyal hogy te benned ſoha én meg nem csalatkozom.

Lébek mind örökké az én Iſtenemnek és Vramnak házába, az én Chriſtuſomnak páſtorsága alatt az Anya-ſent-egy-házba, az ő juhainak igaz hiveinek az ő társaságokba, kikkel egyetemben örökké vigadok az örök bóldogságban.

AZON PSALMVS.

AZ Vr Iſten nékem édes táplálóm, minden dolgaimban csak ő az én igazgatóm, nem hágy engemet tellyeſséggel el nyomorodnom, életemben nem hágy engem meg romlanom.

Sokſor történt nékem háboruságom, az hamiſſak miatt ſokſor eſet buydoſáſom, de mindenkor jó helyen lött én megh nyugováſom, jámboroktól megh vólt az én táplálóſom.

Csak az Iſten én lelkemnek vezéré, az gonoſzról én életemnek el-téritője, az ő áldott ſent nevének nagy dicsiretire, az igaſságnak ösvényén viſelője.

Nem rettegek ſemmi veſzedelemtől, még az halálnak-is ő nagy kegyetlenségétől, mert óltalmaz az én Vram engem mindenektől, velem vagyon meg ment minden ellenségtől.

Ő ennékem megh őrizö páſtorom, noha tőle bű-

nőmért néha oſtoroztatom, de viſontag kegyes képpen meg vigaſztaltatom, mint Atyámtól ſoha el nem hagyattatom.

Drága ſép ajándékokkal meg láttál, tiſteſséggel én Iſtenem meg ajándékoztál, noha bosſontod ellenségimet te azokkal, de tartod az én lelkemet vigasággal.

Azon kérlek én Iſtenem tégedet, kőrnyékezd megh te kedveddel az én életemet, az te irgalmaſságod biztaſſa én ſivemet, te jó vóltod birja az én életemet.

Hogy csak neked élheſſek ez világon, vigy engemet őrőmre Vram az más világon, mert nincs tőkélletes bóldogság itt ez világon, csak te vagy Vr Iſten az én vigaſságom.

Ez dicsiretet az ſ. Dávid éneklé, mikor Iſten őtet háboruiból megh menté, és az Sóltár könyvbe verſekbe igy helyhezteté, békeſségéért az Vr Iſtent ő dicsiré.

XXVI. PSALMVS.

Nota: Nagy bánatban. Avagy: Néked mennyei ſent, &c.

MIkor Dávid vala keſerűſégben, Saul Király előt bám-kivetésben, fel kiálta Iſtenhez ő ſivében, könyőrögvén ſiralmas énekében.

Itély meg te Vram Iſten engemet, csak te láſſad az én igaz igyemet, mert bűntelen kergetnek ők engemet, hogy te benned vetem reménségemet.

Csak te reád biztam Vram magamat, én ſivemet bátor te megh probállyad, nézéſemet azon-képpen meg láſſad, dolgaimat hogy csak te igazgaſſad.

Hátra

Hátra vetem mert én minden dolgomat, ßemem elöt tartom te jó vóltodat, és csak nézem te irgalmaſságodat, ártatlanúl járom az én utamat.

Alnokokkal nem tartom tanácsomat, ſem gonoßokkal én tárſaságomat, söt azoktól meg vonßom én magamat, úgy ßólgállak tégedet én Vramat.

Es mikor te templomodba bé megyek, kereßtyének ſeregében lejendek, tißta kézzel ottan néked áldozok, ßivem ßerént ßép dicsiretet mondok.

Lám mindenkor Vram róllad éneklek, csudáidról nagy bizonyságot téßek, te népednek ſeregében örvendek, dicsöſséges haylékodba úgy megyek.

Felséges V R Iſten kérlek tégedet, gonoßokkal ne veddel életemet, gyilkoſokkal ne végezd életemet, vélek eggyüt te ne büntеſs enyemet.

Ezek azok kik nem fęlnek tégedet, és ſemminek tartyák te beßédedet, álnokságban mert nagyon örvendeznek, és hamiſſan ſok ajándékot véßnek.

Csak te benned biztam én Vram Iſten, ártatlanúl azért járok éltemben, ne hadgy engem ßabadits meg ügyemben, és könyörüly raytam nagy ßükségemben.

Igaſságban vetem minden dolgomat, arra hilak tégedet mint Vramat, mindenkoron dicsirlek mint Vramat, és mindenkor hirdetem jó vóltodat.

Tükör gyanánt légyen ez mindeneknek, kik kereßtyén nevet földön viſelnek, életekben hogy ekképpen éllyenek, Sz. Dávitól az mint innen értenek.

XXVII. PSALMVS.

Notat: Szánnya az Vr Isten hivetinek, &c.

OH én két szemeim ti az Vrra nézzetek, hogy kegyelmes hozzám mindenkor el hidgyétek, hozzám sok jó vóltát és ő nagy szerelmét mindenkor hirdeséstek.

Vram megh ne gyűlöly engemet haragodban, ha immár bé vettél nagy irgalmasságodban, kérlek el ne fordits orczádat én rólam, vigy bé szent országodban.

Megfoglak tegedet az én igaz hitemmel, reád támazkodom erős reménségemmel, én el nem eresztlek az mig meg nem halgatz, az én igaz hitemmel.

Fel inditlak téged nagy nyomoruságimmal, az én bűneimnek szántalan sokságával, mind addig kiáltok mig bé nem kötz engem szent irgalmasságoddal.

Oh menybéli Isten te vagy én reménségem, kinek hatalmában kezében ellenségem, ott vagy te Vr Isten én nagy segitségem, ahol nincs reménségem.

Tanics meg engemet te igaz utaidra, had lássak el mennem az te igasságodra, én ellenségimet gonosz szándékokban, ne bocsássad szájokra.

Ha te benned Vram nem reménlettem vólna, az nagy bánat miat meg emészrettem vólna, az életnek földén az te javaidat, meg nem láthattam vólna.

† Azért oh én lelkem ne bocsásd el magadat, mit tőröd faggatod nagy bánattal magadat, mayd megh fogod látni Vradnak jó vóltát, csak ne hadd el magadat.

Az kik

Az kik nagy bánatban keſerűſęgben vannak, itélet napjáig igaz birót várjanak, de addig magokat igyen vigaſztallyák, mint Dávidtól meg hallák.

XXVIII. PSALMVS.

Csak te benned Vram Iſten vagyon bizodſ: &c.

MOſtan hozzád fel kiáltok Felséges Vr Iſten, mert kő-bálom és óltalmam vagy mindenek ellen, tekints reám ne hadgy engem nagy veſzedelmemben, mert úgy vagyok mint temetni kit viſznek veremben.

Imádságom kiáltáſom kérlek megh halgaſſad, két kezemet fel emelvén irgalmaſſan láſſad, igaz hitből az mit kérek ennékem meg adgyad, igireted moſtan azzal te meg bizonyitsad.

Csuda-képpen környűl vőttek moſt az hitetlenek, kik hamiſſan cselekeſznek átkozot emberek, ſemben nékem ſépen ſólnak de álnok ő ſivek, kérlek ne hadd hogy én legyek eggyik ő közzűlök.

Hamarsággal inkáb kérlek hogy őket meg rontsad, az mint járnak ő ſóldgyokat akképpen megh adgyad, gonoſzságban el merűltek azt te-is jól láttad, azért nékik nagy ſok-képpen kérlek meg torollyad.

Am jól látod hogy nem nézik az te dolgaidat, meg utálták hátra hadták parancſolatidat, ſemmi bőcsben mert nem tartyák az te ſolgaidat, hiſzem azért hogy meg rontod mint te ſolvaidat.

Ezért néked nagy hálákat adok mint Vramnak, mert te nálad helye vagjon én imádságomnak, mond-

lak téged én erömnek, és én paſſomnak, én hivemnek csak eggyetlen egy bizodalmának.

Lám te vóltál csak egyedül nékem ſegitséggel, és te benned örvendezett hivem nagy bőſęggel, azért téged én dicsirlek az én énekemmel, tarts megh engem kérlek Vram az te hiveiddel.

Ez igéket az ſent Dávid bé irta könyvében, énekének hußon nyolczad jó nemes rendében, ellenségit ki meg győzé mind egéß éltében, mert ő bizék az Iſtennek nagy ſegedelmében.

XXIX. PSALMVS.

Nota: Nagy háláadáſſal &c.

SZent Dávid Prophéta az Iſtennek nagy hatalmát látván, és nagy meny-dörgéſſel, villámáſſal, zápor eſsöt látván, meny-ütö köveknek ő kezéből pattanását halván.

Titeket mond intlek ez világon kik nagy Vrak vadtok, hatalmas Vraknak Csáßároknak kik fiai vadtok, az Iſten haragját mind fejenként ti meg gondollyátok.

Az Iſten hatalmas, azért ötet egyedül ſęllyétek, ötet tißtellyétek imádgyátok mint hadta tinéktek, minden ßükſęgtekben csak ő néki ti könyörögjetek,

Réá gondollyatok ha az Egből menj dörgéſt hallotok, nagy zápor eſsövel villámáſſal meny-ütéſſel látok, hogy raytatok vagyon nagy haragja bizonnyal tudgyátok.

Az Iſten

4° 237

Az Isten haragja el tördeli az nagy Cedrus fákat, az Libanus hegyen Seir hegyen az nagy magas fákat, és tes-tova hánya hamarsággal mint egy pozdorjákat,

Igen sökdöcsölnek és ugrálnak hogy egy másra húlnak, mint unicornisnak ö fiai sintén ugyan járnak, Isten haragjának hatalmának mert azok helt adnak.

Isten haragjának nagy hatalma az Cades pusztájár, nagyon rettegteti mikor látjuk tüzes villámását, akkor ott meglátnád az vadaknak séllyel futosását.

Akkor az sarvasok ijetekben fiokat el hánnyák, kik nyólcz holnapiglan ö fiokat méhekben hordozzák, ö fiazásoknak nehéz vóltát méhekben hordozzák, ö fiazásoknak nehéz vóltát azzal el mulattyák.

Hatalmas Istennek ö haragja ezeket miveli, az nagy áló fáknak ö ágait sörnyen le segdeli, az ö népét ezzel templomában dicsiretre inti.

Az Isten hatalma viz özönben jelen vólt hidgyétek, ez örökké való Királyotok és Fejedelmetek, birja az ö népét óltalmazza noha nem értitek.

Legyen örök hálá az Atyának és az ö Fiának, és az vigasztaló és tápláló sent Lélek Istennek, ki óltalmazója tápláloja az keresztyéneknek.

XXX. PSALMVS.

Notas Irgalmazz Vr Isten immáron &c.

DAvid Prophétának imádkozásáról, magasztallyuk Istent irgalmasságáról, el ne feletkezzünk jó-tétemenyéről, vegyünk tanuságot sent Dávid Királyról.

Erre

Erre tanitani akar az Propheta, micsoda ßivünket Istenhez indicsa, az mint harminczadik részébe megh irta, jó tétét Istennek igyen magaßtallya.

Száma nincsen Vram irgalmaſságodnak, vége hoßßa nincsen kegyelmeſségednek, azért magaßtallak ſelette mindennek, mert hißen én lelkem te igéretednek.

Kiáltáſom Vram tőlled el nem veted, az én nyavalyámat csak te magad érzed, Atyai vóltodat raytam meg tökélled, irgalmaſságodat mikor meg jelented.

Az pokol torkából te ki ßabaditál, hogy az én lelkemben mikor megh nyugotál, te igéretedben mikoron biztatál, ottan én ßivemben bizodalmat adál.

En éjel és nappal hálát adok néked, dicsiretet módok örökké tenéked, mind ez világh előt valláſt tészek néked, irgalmaſságodért mert te azt érdemled.

En tőlem haragod Vr Isten megh vonád, imádkozáſomat mihelt meg halgatád, lelkem csendeſségét azonnal megadád, én könyörgésemet mihelt bé fogadád.

Szántalan bűnömet mikoron megh látád, mindgyárt ßemeidet tőllem el forditád, érzém bűneimet mint fövény ſokságát, de ßent felségednek hivém fogadását.

El ne idegenüllyön felséged én tőllem, tekints fogadáſod noha nagy ſok bűnöm, mert ha az pokolban veted az én lelkem, nem léßen úgy nékem ſoha vigaſságom.

Nem

h 237

Nem ördög rabjai tésznek róllad valláſt, mert ſzent Felségedről ſzólnak csak káromláſt, nem várnak te tőled többé ſzabaduláſt, de én csak te tőled várok igazuláſt.

En imádságomat hiſzem meg-halgatád, mert en ſiralmimat örömre fordítád, irgalmaſságodat raytam bizonyitád, mikorén lelkemet te megh vigaſztalád.

Kéſz mindenha lelkem néked énekleni, mind ez világ előt róllad valláſt tenni, ſok jó tételedről néked hálát adni, örökkűl örökké tégedet dicirni.

XXX. PSALMVS.

Nota: Eőrők Iſten figyelmezzél, &c.

BEnned biztam Vram Iſten ſoha ne gyaláztaſſam, az te ſzent igaſságodért kérlek ſzabadittaſſam, éyjel nappal én könyörgők, hald meg én kéréſemet.

Nincs ennékem ſegitségem Vram te légy ótalmam, bátorságom vagy ennékem és örök bizodalmam, hayts én hozzám fűleidet ſies tarts meg engemet.

Erőſségem ördög ellen vagy te nagy reménségem, ſzent nevedért ments megh engem mert nincs nékem érdemem, Eyjel nappal én könyörgők, hald &c.

De ſietnek ellenségim titkon törben eyteni, Vram te vagy reménségem nékik ne hadgy el veſzteni, Hayts én hozzám fűleidet ſies tarts meg engemet.

Im ajánlom kezeidben én ſzomoru lelkemet, igaz mondó örök Iſten óltalmazz megh engemet, Eyjel nappal én könyörgők, hald megh &c.

Csak hivságot kövétőknek rontója vagy Vr Iſten, benned erőſſen hivőknek irgalmas vagy ſűntelen, hayts én hozzám fűleidet ſies rarts meg engemet.

Te jó vóltodért őrvendek mert látod ſegénségem, minden-némű ſűkségemben vagy te nagy temenségem, Eyjel nappal én kőnyőrgők:

Vram hozzád én kiáltok légy irgalmas ennékem, keſerűségh hatot engem olly nagy buban én lelkem, Hayts én hozzám fűleidet:

Sies hozzám mert el fogytak életemnek napjai, bánat miat el ſenvettek tetemimnek erei, Eyjel nappal:

Tartnak engem ſidalomnak minden én ellenségim, futnak tőlem én barátim útálnak nemzetségim, Hayts én hozzám fűleidet:

Hóltról mint nem emlekeznek róllam igy feletkeznek, mint meg veſet hitván edént engem el vetettenek, Eyjel nappal én kőnyőrgők:

Oh melly ſokan kik gyűlőlnek kőrnyűl vőttek engemet, ſidalmazván azt végezték hogy el vegyék lelkemet, Hayts én hozzám fűleidet:

Raytam minden keſerűség te vagy nékem ſegitség, benned biztam mert ennékem vagy kegyelmes Iſtenség, Eyjel nappal:

Dűhőskődvén ellenségim háborgatnak ſertelen, Vram minden ſűkségemben te légy velem ſűntelen, Hayts én hozzám fűleidet:

Ertsem immár hozzám való kedves akaratodat,

benned

h 237

benned biztam mutaſd immár nagy irgalmaſságodat, Eyjel nappal én könyörgök:

Ne hadgy engem ſidalomban benned biztam Vr Iſten, az kik téged nem követnek veſſenek el hirtelen, Hayts én hozzám füleidet:

Sokan ſólnak hamiſságot kik mind megh némúllyanak, az igazra kik támadnak hamar el rontaſſanak, Eyjel nappal én könyörgök:

Iſten mely nagy dicsöséget tartaſſ ſeretöidnek, hol örökké gyönyörködnek és veled örvendeznek, Hayts én hozzám füleidet:

Soha nékik már nem léſſen ſükségek ſegénységek, tartod öket titkos házban hol nincs ſemmi fęlelmek, Eyjel nappal én könyörgök:

Valláſt téſſek hálát adván néked kegyes Iſtenem, minden-némü ſükségembe jelen vóltál ennékem, Hayts én hozzám füleidet:

Eſtem vala nagy kétségben hogy el hattál engemet, de mennyiſſer én könyörgék megh hallád kéréſemet, Eyjel nappal én könyörgök:

Raytok Vrnak nagy haragja kik élnek kevélységhben, az kik pedigh ötet fęlik léſſnek jó reménségben, Hayts én hozzám füleidet:

Ti minnyájan kik csak tuttok egy Iſtenben biznia, bátorságban ſiveteket hidgyétek nyugodnia, Eyjel nappal én könyörgök:

Igy könyörge az ſent Dávid egy erös ſükségében,

mikor ötet háborgatnák Isteni fęlelemben, tudnúnk adta Sóltár könyvnek harmincz eggyik részében.

AZON PSALMVS.

TE benned bizom Vram Isten, igasságod szerént ne hadgy veszńem, szégyent vallanom ne hadgy nékem, én Istenem.

En vagyok jay nagy bűnös ember, ellened bűnöm szántalan ezer, előtted szűntelen bé kever, és úgy gyötör.

Sies haytani fülleidet, gyorsan halgasd meg könyörgésemet, te beńed hogy megtarts engemet, életemet.

Istenem Vram légy szabaditóm, te hozzád Vramhoz folyamom, megh szabaditas jól tudom, benned bizom.

Igen nagy örömem te vagy nékem, nagy bátorságom én Istenem, szent nevedért vagy mentségem, nagy örömem.

Nem hadsz engem Vram az törben, bé esnem kit titkon én elömben, útamba megh vettek az lelsben, életemben.

Istenem Vram kérlek téged, ved hozzád immár én lelkemet, mert megváltottál engemet, életemet.

Szégyenség orczánkon nagy légyen, szidalom minket bé kennyen, dücsöségh Vram tiéd légyen, Amen légyen.

XXXII. PSALMVS.

Nota: Zugodik dul ful magában, &c.

BOldog az illyen ember ez világon, az kinek bűne bocsá-

4° 237

bocsánatban vagyon, igazulása Isten elöt vagyon, annak rutsága bé fedezve vagyon.

Mert az embernek semmi nagy ereje, az Isten elöt nincs semmi érdeme, léßen mindennek elég segedelme, kit csak egyedül segél ö felsége.

Azért vádollyuk ennek bünеinket, mert csak ö láttya az mi sebeinket, ö bocsáttya megh az mi bünеinket, ha benne vettyük mi reménségünket.

Ezért Istenhez minden ßent könyörgöt, és senki tőle hejába el nem ment, lelkének talált nála csendeséget, mert néki adta az örök életet.

Ne veſs el azért tőled én Istenem, mert te elötted nincsen hova futnom, földön és mennyen hatalmadat vallom, te hozzád Vram azért én folyamom.

Mind ez világnak én vagyok csufsága, noha jól tudom hogy bünömnek sóldgya, de emlekezzél régi fogadásodra, hogy én ne jussak ördög fogságába.

Kegyesſegedből halgas meg engemet, ßent Lelkeddel vigaßtald megh ßivemet, hogy követhessem te Sz. Felségedet, mutasd meg nékem az te ösvényedet.

Noha ostorod vagyon bal kezedben, hißem kegyelem vagyon job kezedben, azért ostoroß engemet testemben, hogy én ne jussak örök setétségben.

Förvendezzetek minnyájan az Vrban, és örüllyetek örök vigasságban, kéß idvösségtek az ö ßent Fiában, kit meg igire az paradicsomban.

Szent Dávid irta ezt az Sóltár könyvben, dicsireti-

nek harmintz két részében, kivel biztatá lelkét fejelmében, mikor az Isten probálta lelkében.

AZON PSALMVS.

Nota; Szent Dávid Prophéta éneklő, &c.

SOk emberek vadnak ez széles világon kik tévelygésben vadnak, az VR Isten elöt az ő érdemekben igazulni akarnak, mert az idvősségröl és az bódogságról lám ők semmit nem tudnak, Evangéliomnak azért helt nem adnak, sőt inkáb ellent tartnak.

Tanullyák meg azért Dávid Prophétától mint meg igazullyanak, Istennek átkából és nagy haragjából hogy megh szabadullyának, Isten kegyelmében szine eleiben Crisstus által jussanak, örökkül örökké az nagy bóldogságban hogy ők vigadhassanak.

Az Dávid Prophéta éneklő könyvének harmintzkettöd részében, mikor az Istentöl meg ostorostatván vólna nagy betegségben, az ő bűneinek meg ismeretiből, vólna nagy rettegésben, fel szóval kiáltván im ezt mondgya vala, siralmas énekében.

Rólam most ismérem csak azok bóldogok, és az igaz emberek, kiknek az Vr Isten irgalmasságából meg bocsátotta bűnök, az ő szent Fiának közben járásával bé födöztetött bűnök, az Atya Istentöl Iesus Christus által vagyon nékik kegyelmök.

Isten elöt csak az megh igazult ember és csak az bódog ember, kinek Isten bűnét szemére nem veti hogy légyen igaz ember, kinek ő lelkében kép mutatás nincsen

6 237

csen Isten elöt ßent ember, bünét meghismérte ö Istenéhöz tért, akképpen löt ßent ember.

Nagy veßtegléſemmel hogy én hallogattam Istenhöz téréſemet, az VR Isten nékem ugyan meg rothaztá minden én tetemimet, nagy keſerüſęggel, és nagy fáydalommal élem én életemet; mert nagy betegſęggel moſt az nagy Vr Isten igen meg vert engemet.

Vagyok az Istennek hatalmas markában eijel nappal jaygatok, VR Isten kezedet raytam ſullyoſitád és nagy kinokat vallok, eröm nedveſſęgem mert el fogyatkozot és ugyan meg ßáradot, mint az meleg nyárban én nagy aßßuságot és fáratságot vallok.

Sokságos bünömet már el nem titkolom, te néked meg jelentem, én hamiſságomat és gonoßságomat elötted el nem reytem, végezém magamban hogy tenéked Vram hamiſságom meg vallyam, és bizonnyal hittem hogy te-is azontúl meg bocsátod én bünöm.

De ily válaßt téßek hogy az én bünömért az poklot érdemleném, irgalmaſságodból hogy-ha büneimnek bocsánattyát nem nyerném, te Sz. Fiad által ingyen azt te tölled igaz hüttel nem venném, minden óltalmamat és bizodalmamat ha te benned nem vetném.

Ezért minden ßentek te hozzád folyamnak kik bünöket iſmérik, és ideje-korán bünök bocsánattyát hittel te tölled véßik, ſok háboruságok ez világon lévén, öket el nem veßthetik, söt reménségeket és bizodalmokat csak te benned ök vetik.

Istenem

Istenem Vram vagy és te én óltalmam minden nyavalyáimban, én néked könyörgök hogy tarts meg engemetén háboruságomban, hogy megszabadúlván én ellenségimtöl még ez árnyék világban, néked szolgálhassak örökkül örökké az én hivatalomban.

Vram Isten nékem igireted töttél és nyilván ezt mondottad, jó értelmet adok jó szolgám te néked azért azt megtanullyad, téged megtanitlak az te életedben csak én útamat járjad, az én szemeimmel téged igazgatlak beszédemet fogadgyad.

Sok szó-fogadatlan emberek kik vadtok mind ez széles világon, ne legyetek ollyak mint az ló és ökvér so-fogadatlanságban, kiket az Vr Isten lám nem részeltetet semmi olly okosságban, késerités nélkül hogy magokat adnák valami szolgálatban.

Te Vr Isten nékik erös zabolával szájokat megh szoritsad, és ekképpen ökét erö hatalommal még-is te hozzád vonnyad, az kik távol vannak és idenem jönek te kezedhez tanitsad, kik szót nem fogadnak te igasságoddal mind azokat megrontsad.

Oh melly sok ostorral az hitetlen embert az Vr Isten megveri, de ki benne bizik irgalmasságával mindenkor környül vészi, azért örvendgyetek igaz keresztyének mindnyájan az Istenben, és dicsekedgyetek minnyájá kik vadtok igazak szivetekben.

XXXIV.

h 237

XXXIV. PSALMVS.

Nota: Megh halgaſſad az én imâdſ: &c.

MIndenkoron áldom az én Vramat, kitől várom én minden óltalmomat, benne vetem minden bizodalmomat, mindenkorō dicsirem mint Vramat.

Igen vigad és örvend az én lelkem, az Iſtennek ſegedelmét hogy kérem, nyomorultak meg hallyák azt örvendem, vigadgyanak Iſtenben arra intem.

Csak egyedül ötet magaſtallyátok, mint én töllem láttyátok és hallyátok, velem öſſve néki hálát adgyatok, egyetemben mind ö nevét áldgyátok.

Ha valami nyavalyában én eſtem, az Vr Iſtent kiáltván meg kereſtem, feleletet azontúl töle vöttem, és mindenből megſzabadult én fejem.

Az Iſtenhez azért fel tekincsenek, nyomorultak ö hozzá ſieſſenek, nyilván hidgyék hogy meg nem ſégyenülnek, csak én rólam erre példát vegyenek.

En mikoron Iſtenhez kiáltottam, az Iſtentöl ottan megh halgattattam, ö általa hamar megh ſzabadultam, háboruságimban én megh tartattam.

Lám Iſtennek Angyala mind Tábort jár, Iſten-fęlö emberek körül ö jár, az Iſtentöl azért ki óltalmát vár, utaiban mindenüt ö nagy jól jár.

Segitsęgül azért Iſtent hijátok, ö jó vóltát koſtollyátok láſſátok, igen nagy jó, azt bizonnyal tudgyátok, benne bizo emberek mind bódogok.

Töle azért mindenkoron fűghjetek, az kik ſzentek

vadtok ötet fellyétek, ßükſégtekben ti megh nem ßükölködtök, Iſtennek javaival bövölköttök.

Az gazdagok nagyon ßükölköttenek, hitlenſégben nagyon meg éheztenek, de kik hitből az Iſtentül félnek, minden jóval azok bövölköttenek.

Rejám kérlek én fiaim nézzetek, és én hozzám tü minnyájan jöjjetek, ßómat halván hozzám figyelmezzetek, az Iſtennek félelmét mondom néktek.

Löv elömben az ki oly ember vólnál, hogy éltedben te jól élni akarnál, jó napokat földön látni kévánnál, menyorßágban és lákozni akarnál.

Nagyon kérlek leg elößör tégedet, meg tartoztasd gonoßtól te nyelvedet, csalárdságtól óltalmazd ajakidat, meg ne csallyad te felebarátodat.

Valamiglen élß ez árnyék világban, ßánßándéckal ne ély az gonoßságban, sőt életed foglallyad minden jóban, hogy lakozzál Iſtennek óltalmában.

Sok jó közöt békeſſéget ßereſſed, és éltedben mindenkor azt kereſſed, ez világhnak békeſſégét ne nézzed, mert jól tudod ördöggel vagyon ügyed.

Felſéges Iſtennek ßemei vadnak, igazakon az kik ö benne biznak, és valakik tölle óltalmat várnak, kéréſekben tölle meg halgattatnak.

Az Iſtennek haragos tekinteti, ßörnyü képpen gonoß tévöket nézi, és azokat nagy ßörnyen meg bünteti, hireket-is ez földről ö el veßti.

Csak Iſtenhez az igazak kiáltnak, és ö töle hamar megh

h 237

meg halgattatnak, és minden nagy inſęgből melyben vadnak, Iſten által azok meg ſabadulnak.

Igen közel az Vr Iſten azoknak, töredelmes ſivel az kik ohaytnak, alázatos léleckel földön járnak, ſok nyomoruságokból ſabadulnak.

Ezeknek ő örzi minden csontyokat, és nem hadgya meg töretni azokat, meg öleti veſzti az gonoſzokat, kik gyűlölik az jámbor igazakat.

Békeſęggel igazak meg tartatnak, kik Iſten ſólgainak hivattatnak, ſoha azok nem puſztúlnak rontatnak, kik Iſtennek az ő nevében biznak.

Az gonoſzok penig mind el rontatnak, kik az Vr Iſten ellen rugodoznak, és az ördögnek mind éltig ſólgálnak, mind teſteſtűl lelkeſtűl el kárhoznak.

Tanuságra ezt rendelé Verſekben, Enekének harmincz negyedrészében, mikor vólna Dávid nagy örömében, ſive lelke örvende Iſtenében.

AZON PSALMVS.

Nota: Nagy bánatban Dávid mikoron vala &c.

Mikoron Dávid Saul előt futna, Achis Királyhoz bé ſaladot vólna, Király ſólgai megh iſmérték vólna, meg mondák Királynak hogy Dávid vólna.

Ackor Dávid megijede ſivében, el változtatá orczáját fęltében, Iſten hatalma nem juta eſzében, gyarlóságát mutatá ijettében.

Gyermek módra bolondoskodik vala, kezével ő az falra kapdos vala, nyála ſakállán mind alá fút vala, hogy bolondsággal magát el titkollya.

Oly igen Király ezt látván haragvék, hogy az bolondot eleiben vivék, Király hadgya hogy elöle el üznék, mert ö bolond nélkül nem büköllködnék.

Csuda-képpen Isten megh babaditá, noha egy keveſſę magának hagyá, erejében megh probálni akará, illyen hála-adáſra öt inditá.

Irgalmas Isten örökké dicsirlek, ſoha ebemböl téged ki nem vetlek, könyörgéſſel hála-adáſſal tiſztellek, óltalmazó Istenemnek eſmérlek.

Gyakorta ſok gondom vólt életemben, büntelen forgottam nagy ſok ügyekben, de oly igen biztam ſegitſęgedben, ſoha tebenned nem eſtem kétſęgben.

Az én hitemet akkoron probáltad, az fogságot mikor reám bocsáttad, az fogyatkozáſt bennem megh mutattad, hogy könyörgéſre lelkemet indicsad.

Soha kétſęgbe nem eſtem magamban, noha fęltem rettegtem én magamban, el hittem hogy velem vagy fogságomban, kit moſt látok megh babaduláſomban.

Parancsolſz ottan az te Angyalidnak, hiveid környül hogy tábort járjanak, ellenſęgtöl hogy meg óltalmazzanak, babaduláſra útat mutaſſanak.

Az Oroſlánok hamaréb éheznek, ſok kegyetlen fejedelmek el vesznek, az mig az hivek meg büköllködnénnek, vagy csak mig igen-is meg éheznének.

Reménſęge kinek Istenben lésen, ſemmi rettegéſe annak nem lésen, csak egy csonttya hijával-is nem lésen, Istennek réjá oly nagy gondgya lesen.

Vayha

h 237

Vayha intésemet meg fogadnátok, fiaim ha engemet halgatnátok, fületeket én hozzám haytanátok, az üdvösség útát meg találnátok.

Valaki kéván Istentöl jó napot, egésséget avagy hosszú életet, hitiröl tegyen illyen bizonyságot, mindenkor gyülölliye az gonoszságot.

Ne gondollyon szivében álnokságot, ne beszéllyen nyelvevel hazugságot, ne hordozza szivében az haragot, szeresse mindenkor az békességet.

Ne cselekedgyék ö kegyetlenséget, megh ne nyomoricsa az szegénységet, az törvényben ne vegyen ajándékot, hogy el ne fordicsa az igasságot.

Szándéka mindenkoron jóra legyen, az Istennek tisztességére éllyen, Istenhez hála-adatlan ne legyen, hogy nagy hamar veszedelme ne légyen.

Az igazakat az Isten megáldgya, könyörgéseket igen meg halgattya, viszont az kegyetleneket utállya, minden hireket neveket el ronttya.

Az Vr Isten szegények mellet vagyon, kiknek megkeseredet szivek vagyon, sereg Angyalival mellettek vagyon, még csak az csontyokra-is gondgya vagyon.

Az hitetlent haragjában meg öli, minden erejét hatalmát el veszi, az nevét-is mind örökké el veszti, az bün ellen haragját igy jelenti.

Szent Dávid irta ezt az Sóltár könyvben, harmincz negyedik szép dicsiretiben, vigasztalásért szerzék ezt versekben, ezer öt száz hatvan négy esztendöben.

XXXIV. PSALMVS.

Notat: Dicsérlek tégedet: Avagy, Mikor az Sido:

SOk nyilván való bizonságokkal ßent Dávid Prophéta, az ő ßivéből az gonoßokat nyilván által láttya, fel fohazkodván az Vr Iſtenhez mikoron azt mondá:

Tudom bizonnyal az én ßivemnek ő belſő réßéből, gonoß embernek ő gonoßságát bizonyos lélekből, kit én ő benne meg aránzottam Iſten illéſéből.

Az elsö jele gonoſſágának vak merő bátorságh, kinek ellene Iſten félelme vólna nagy orvoſság, de nincsen néki ßemei elöt aſtéle orvoſság.

Réja ha ßólnak gonoſságában mégh ő hizelkedik, bűnbe mint sárba diſno módgyára ugyan gyönyörködik, melljel hivekről ő gonoſsága inkáb gyűlöltetik.

Igaz beßédek lám nem ßármaznak ki az ő ßájából, mert hamiſsághból és álnokságból csak ő mindenkor ßól, ingyen érteni megh ſem akarja hogy cselekednék jól.

Nagy hamiſságot forgat ßivében fekvén ő ágyában, meg állapadot, megh keményedet ő gonoß utában, ſemmi gonoſság nincsen ő nála utállatoſságban.

Vram Iſtenem irgalmaſságod mind az éghig vagyon, te igaſságod és fogadáſod az fölhökig vagyon, te irgalmaddal és jó-voltoddal az föld rakva vagyon.

Söt igaſságod mind fellyűl halad minden magaſságot, mind az nagy hegyek fellyűl halladnak minden

magaſ-

4 237

magaſságot, tenger mélységhe gond viſeléſed és igazgatáſod.

Felséges Iſten tartod táplálod te az embereket, vélek egyembe az barmoknak-is táplálod élteket, idejekorán áldomáſodból meg adod étkeket.

Azt én csudálom irgalmaſságod melly nagy dragalátos, az te jó vóltod te hiveidtöl melly nagy kévánatos, hogy nincsen hozzád mennyen és földön ſenki haſonlatos.

Csak az te ßárnyad alá folyamnak Adámnak fiai, az kik valának búnnek halálnak az elöt fiai, ßent fiad által örök életnek már leßnek fiai.

Igen élteted öket házadnak nagy gazdaghságával, ßent-egyházadnak te-töled való nagy ſok javaival, te bövſęgednek gyönyörüséges lelki italával.

Ezt azért vallom mert nálad vagyon életnek kútfeje, teſti és lelki mi életünknek tölled füg ereje, te világodban teſtben lélekben lát mi ßemünk fçnye.

Böſęges-képpen kérlek térjeßßed irgalmaſságodat, az kik jól tudgyák ßent fiad által te akaratodat, nagy böven adgyad igaz hiveknek te igaſságodat.

Az kevély ember az ö lábával engemet ne nyomjon, az gonoß ember az ö kezével és meg ne indicson, hogy hatalmával engem te tölled el neßakaßthaſſon.

Am el ſillyeßté és mind elveßté azokat az Iſten, kik álnokságot cselekedtenek az igazak ellen, ki verettenek nem álhattanak ö örökſęgekben.

XXXVII

XXXVII. PSALMVS.

Nota: Néked mennyei &c.

MEgh nyómorúlt ſegény kereſztyény ember, tűrj és ſenvedgy hogy te leheſs ſent ember, ne kövesd az mit az hitlen ember, és mit mivel az gonoſz hamis ember.

Igen hamar mert mind azok el veſznek, kik az földön hamiſſan cselekeſznek, béna fűnek modgya ſerint meg aſznak, mint az fának levelei el húlnak.

Csak te bizzál erőſſen az Iſtenben, és magadat tarcsad jámbor életben, földön lakván élly jámbor kereſetben, gyönyörködgyél te csak az egy Iſtenben.

Hogy megh adgya értelmét te ſivednek, te útadat ájánlyad Iſtenednek, benne bizzál tartsad gondviſelődnek, és ő léſzen forgatója ügyednek.

Az Vr Iſten az te igaſságodat, ki jelenti mint az napnak világát, meg mutattya te ártatlanságodat, ſintén ugy mint Délnek világoſságát.

Ezért bizván ſenvedgy várd az Vr Iſtent, ne zugódgyál ha látod az hitetlent, hogy jó ſerencsével ő igen fel ment, csalárdkodot az Iſtentől meſſze ment.

Laſſuſággal meg ſűnnyél az haragtól, megh óltalmazd magad dagályoſságtól, haragodbā minden gonoſz dolgoktól, boſſuſágból az gonoſz társaſágtól.

Sok gonoſzok mert nagy hamar el veſznek, de Iſtenſélők örökösé léſznek, csak egy kevés üdőt várj te még ennek, az helyét ſem látod az hitetlennek.

Tör

h 237

Törvény szerént az kik ez földön élnek, együgyüvek és kik istenben hisznek, ez földön ök mind örökösse lésznek, és az nagy békeségben gyönyörködnek.

Az hitetlen szivében azt gondollya, hogy az igaz embert ö el ronthattya, és ö ellen fogait csikorgattya, de az Isten öt neveti csufollya.

Reá imé mert el jö az ö napja, mellyen Isten az hitetlent megrontya, az igaznak ö boszszuját megállya, szent igijét azzal meg bizonittya.

Igen nagyon hitlen népek készülnek, fegyvereckel, ijockal fel öltöznek, és az szegény igaz emberre mennek, igaz szivö embereket üldöznek.

Noszsza mennyen ö szivökben fegyverek, és el törjék kezekben az ö iyjok, job ö kevese az igaz embernek, hogy nem mint sok kincse az hitetlennek.

Végre ö hatalmokban megh rontatnak, az igazak penighlen megh tartatnak, kik Istennek isméretiben vadnak, az ö örökségekben meg maradnak.

Sok gonoszidökben nem szegényülnek, nagy éhségben ezek meg elegednek, az gonoszok penig hamar el vesznek, mint kövérség az füstben le csöpögnek.

Kölcsön veszen hitetlen meg nem adgya, de az igaz az nyomorultat láttya, az kin vagyon szivének indulattya, melyböl néki az övét mind ki adgya.

Oh nagy Isten az kik tégedet áldnak, ez földön-is örökségghben maradnak, de gonoszok kik téged szidalmaznak, gyökerestül töled ki szaggatatnak.

Nagy ſok ũgyök vagyon az igazaknak, de Iſtentöl azok igazgattatnak, mert Iſtennek nagy ſzerelmében vadnak, és mindenkor az ö kedvében járnak.

Történetből az igaz ha el eſik, az Iſtentül földhöz nem verettetik, mert Iſtentül ackoron megh áldatik, mikoron ö ördögtül mardoſtatik.

Róllam ennek én bizonyságát vöttem, ifiu vóltam és immár meg vénhettem, az igaznak el hagyását nem láttam, magzattyának söt taplaláſát láttam.

Az éltében irgalmaſságban vagyon, mindenkoron kölcsön adásban vagyon, az Iſtennek áldomáſában vagyon, magzattya-iſö óltalmában vagyon.

Már meg ſünnyel te ember az gonoktól, ódd meg magad az Iſten haragjától, cſelekedgyél jól az te éledben, hogy lakhaſsál örökké az menyegben.

Az igazak Iſtentül ſerettetnek, azért töle ſoha nem feleytetnek, mind örökké töle meg öriztetnek, de hitlenek maradéki el veſznek.

Gyükereſtöl és mind ki ſaggattatnak, az igazak peniglen megh tartatnak, és földeknek örökſégében laknak, mert Iſtentöl örökké meg áldatnak.

Nám az igaz az igazat gondollya, és nyelvével az mi igaz azt vallya, és ſivében Iſten törvényét tartya, álhatatos vóltát és meg mutattya.

Vgy leſeli az hamis az igazat, és akarja meg ölni az igazat, de az Iſten nem hadgya az igazat, és ki menti kezéből az igazat.

Mikor

4° 237

Mikor igaz hamiſſan itiltetik, az Iſtentöl ackor nem kárhoztatik, ſöt az igaz ackoron meg áldatik, mikor az hamiſságtól kárhoztatik.

Oh kereßtyény az Vr Iſtent meg várjad, az ö útát és te meg óltalmazzad, hogy Iſtennek ſegedelmét megh láſſad, és te magad ö kezében ajánlyad.

Reád gondol fel magaßtal tégedet, hogy te vegyed föld ön örökségedet, és mind addig meg tart Iſten tégedet, hogy meg látod gonoßoknak veßteket.

Az vak-merö gonoß embert jól láttam, ö hatalmát magaßtalását láttam, Cedrus fához ötet haſonlitottam, boroſtyánhoz haſonlatoſnak mondtam..

Bátorsággal ö mellöle el multam, tehát ötet immár helyén nem láttam, meg kereſtem és helyét ſem találtam, az igaznak penig jó végét láttam.

Az gonoßok Iſtentöl meg rontatnak, az igazak peniglen meg tartatnak, az Iſtentöl ök megßabadittatnak, mert Iſtentöl örökké meg áldatnak.

Tudgyad hogy ezt az ßent David Propheta, az ö Sóltár könyvében el bé irta, harmincz heted réßében bé foglalta, mert éltében ö ezeket jól látta.

XXXVIII. PSALMVS.

Nota. Szám kivetéßre David, &c. Greg: Szeg:

NAgy bánatban David mikoron vala, büneitöl hogy meg ijedet vala, Iſten haragját fején láttya vala, azért hozzá igyen könyörög vala.

Vram ne fedgj meg engem haragodbã, ne oſtoroz

erős busulásodban, ne itély meg kemény igasságodbá, mert nem lehet életem orßágodban.

Kezeidet én el nem viselhetem, sok ostoridat már nem ßenvedhetem, mérges nyilaiddal kesergettetem, ki miat talám mayd meg eméßtetem.

Czélúl vetél engem az ellenségnek, kik mindenkor csak reám lövöldöznek, sok nyilackal annyira el taglottak, semmi épsęget testemben nem hadtak.

Nincs ßivembeu senkihez reménsęgem, csontaimban sohól nincs békességem, sok bűneim meghemeßtenek engem, ha kegyelmed elöl nem véßen engem.

Alnokságim fejem fellyűl haladtak, minden tetemimet ößve rontották, én ßivemet igen el busitották, ez nyavalyát bűneim reám hozták.

En Istenem im mely nyomorúlt vagyok, éijel nappal búban bánatban vagyok, örvendetes napot immár nem várok, azért mindenkoron ßomorún járok.

Nincs senki gyógyitója sebeimnek, semmi orvossággal nem kötöztetnek, jó barátim engem meg gyűlöltenek, minden atyám-fiai meg vetettek.

Ezek nékem jómat kévánnyák vala, de már mostan fejemre törnek vala, ßembe ßépet énnékem ßólnak vala, de hát megűl hálót vettenek vala.

En ö nékik azért gonoßt nem ßóltam, fenyegetéseket mind el halgattam, mint egy bárány senkinek nem ártottam, igaßsághoz mindenkor támaßkodtam.

Sokan vélik hogy én ßólni nem tudok, mert nyelvemmel

4 237

vemmel ſenkit nem ragalmazok, boßßu állár-
re hallaßtok, igaz birót ö ellenek támaßtok.

Segitſęghet én nem várok ſenkitöl, hanem csak te töled én Iſtenemtöl, téged vetlek mindenkor én paiſúl, azért én nem fęlek az ellenſegtöl.

Te felelß meg Vr Iſten én érettem, tudod hogy igaſságban töreköttem, noha moſtan haragod érdemlettem, óltalmomat én töled reménlettem.

Ha tántorodáſom nékem történnék, az ellenſęghnek én csak csufja lennék, nagy ſok káromláſra ok adattatnék, ſegély meg engem hogy ez ne történnyék.

Az én ellenségim reám dühöttek, halálomra mert végezéſt végeztek, ha te el hadz engemet ök el veßtnek, az jóért énnékem gonoßt fizetnek.

Kónyörgéſemet Vram megh halgaſſad, bűneimet énnékem meg bocsáſſad, hála adó vóltomat hogy halgaſſad, ellenſęgtöl lelkemet ßabadicsad.

Sies hamar az én ſegitségemre az ellenség mert ſiet életemre, nagy ſok törö vagyon veßedelmemre, azért figyelmezzél ſegedelmemre.

Szent David irta ezt az Sóltár könyvben, harmincz hatodik ßép dicsiretiben, mikoron bús vala az ö ßivében, ezeket éneklé nagy ßükſęgében.

XLII. PSALMVS.

Nota: El bé megyünk nagy: &c.

Sivánkozik az ſarvas az kut fejekhez,
Az én lelkem-is ugy az Vr Iſtenhez,
Jer nozzád Vr Iſten életnek kút fejéhez.
Igen ſomjuhozot lelkem az Vr Iſtenhez,
Mikor jutot életnek kút fejéhez,
Es megjelenyén Iſtennek ſemélyéhöz.
Kenyerim vóltak énnékem köny-hullatáſim,
Es éjjel nappal az én ohaytáſim,
Hol vagyon Iſtenem azt kérdik ellenségim.
Lelkemet ezt meg emlitvén vetem ſirásban,
Mert én megyek csudálatos haylékban,
Anyaſzent-egyházban, Iſtennek ö házában.
Oly nagy vigaſságos ſóban és dicsiretben,
Iſteni vallásban és tiſzteletben,
Lakozom zöngésben, Angyali éneklésben.
Siralmas és nagy ſomoru vagy te én lelkem,
Mire vagy te nagy ſomoru énnékem,
Mire hogy háborgatz engemet oh én lelkem.
Csak bizzál nagy reménſęggel az Vr Iſtenben,
Mert még benne bizom nagy reménſęggel,
Az én Iſtenemben és én idvözitömben.
Háborodot meg én lelkem én bűneimben,
Azért róla emlekezem ezekben,
Iordánnak földéről igaz ſzentkereſztſęgről.
Az alázatoſságról Hermon kis hegyéről,
Vy törvény jöve nékünk ö törvényből,
Mélyſęg hij mélyſęget ſok ſzentek beſzédéből.

Szinte

h 237

Szinte miért te ennyire hogy feleytél el,
Mert járok én most keserűſçggel,
Mikor ellenſçgem üldöz kegyetlenſçggel.
En csontaim hogy mikoron mint meg rontatnak,
Aekoron ők engem megkáromlanak,
Az en ellenségim kik engem háborgatnak.
Ezt mondá az David Király imádságában,
Iſtenhez való nagy bizodalmában,
Haboruságiról negyven két énekében.

AZON PSALMVS.

Nota: Menybeli nagy Iſten:

IOllehet nagy ſokat ſóltunk Dávidról, ő Sóltár könyvének dicsiretiből, męg-is rövideden ſóllyunk Dávidról.

Nagy ſép könjörgéſen vegyed eſzedben, Dávid Prophetának dicsiretiből, hivek állapatyát jelenti ebből.

En ugy kévánkozom ugy-mond Iſtenhez, mint az ſomjú ſarvas folyo kút-fóhöz, ſomoru lelkemnek ő kút fejéhez.

Vallyon ſ-mikor megyek Vram elődben, Szent teremtő Iſten te kegyelmedben, vallyon ſ-mikor léſzek Iſten kedvedben.

En ſememből ki foly könyhullatáſom, éjjel és mind nappal keseregh lelkem, és mindenkor búban áll az én ſivem.

Mert az én ſivemet igen búſittya, az hitlen ellenség azzal boſontya, hol vagyon Iſtened ki meg mentene.

Mind

Mind ezeket látván és meg góndolván, keserűség miat annyira juttam, hogy az én testemben már épség nincsen.

Olly nagy szeretettel és nyájasággal, Vram ajitozom lenni az jóckal, az te szent házadban te népeiddel.

De mire immáron oh te én lelkem, mire vagy szomoru keserves szivem, vallyon l-mikor lésen az én örömem.

Ne keseregj azért oh te én lelkem, mert az nagy Vr Isten ęn üdvösségem, mely nagy szép kút-fóból legeltet engem.

Azért én oránként téged dicsirlek, menybéli nagy Isten benned örvendek, nagy szép énekeckel fel magasztallak.

Te vagy én Istenem és én életem, én üdvösségemnek örökös fala, ne feletkezzél el róllam Vr Isten.

Eörvendgy azért immár oh te én lelkem, bizzál életednek meg adojában, adgy hálát Istennek idvözitödnek.

Irta ezt szent Dávid ö énekében, mikoron bús vala az ö szivében, negyven kettödik szép dicsiretiben.

Dicsirteſſęl menyben teremtö Isten, az te Szent Fiaddal Iesus Christuſſal, és az Sz. Léleckel öröcké,

Amen.

VGYAN AZONROL.

Notája: Mindenkoron áldom az én Vramat,

Fohász-

h 237

FOhábkodom hozzád Vram Iſtenem, és nagy kegyelmeſſen halgas meg engem, mert te benned ſoha nem vólt kétségem, azért mégis te hozzád eſedezẽ.

Látod Vram igen meg nyomorottam, elõtted nagy nyavalyára jutottam, de mégh te ſzent Iſtenſégedben biztam, ſoha ſemmiben el nem hagyattattam.

Reménſégem még meg nẽ fogyatkozot, az te igireted nálam nyilván vólt, hogy én-nékem mind ezeket meg adod, mellyet tõled nagy ſzivem ſzerint várok.

Kiben nem vólt nem léſzen-is kétſégem, hogy te elõdbe megyen kõnyörgéſem, azért Vram te hozzád eſedezem, mert nincs többhöz ſenkihöz reménſégem.

Tudom hogy meg adod nékem ezeket, megh halgatván nékem kõnyörgéſemet, tudod Vram mindenben én ſzivemet, az mellé kévanod igaz hitemet.

Mert én csak téged hijlak ſegitſégül, és magamat nem biztatom ſenkitül, én lelkemet vigyed nagy vidámſágra, és ſzivemet vigyed nagy vigaſágra.

Kiért dicsiretedet én éneklem, jó-vóltodat ſoha el nem feleytem, mind ezekért Vram halgaſs megh engem, meg tartaſsék tõled Vram én lelkem.

Irgalmaſságodat az mikor hallom, ackor el feleytem minden bánatom, ackor vagyon nékem nagy vigaſágom, bũneimnek bocsánattyát hogy várom.

Ielencs nékem az te akaratodat, fordics hozzám ſzent irgalmaſságodat, ad nékem moſt az mit én tũled várok, kiért dicsiretet te néked mondok.

Dicsiret menybe az Atya Iſtennek, egyetembe az ſoſoló Iſtennek, magas menyorſágban és ſent Léleknek, egy állatba három ſemély Iſtennek.

XLIII. PSALMVS.

Nota: Vindex eſto mihi Deus. Tholnay Balinté.

LAſd meg Vram én igyemet, mely méltatlan boſſút ſenvedek éltemben.

Itély meg igazán engem, és igaſságomban ály mellém Iſtenem.

Te vagy mindenben ſegitöm, hiſem megh ſabadit te kegyelmeſséged.

Eörülnek veſedelmemen, nem ſánnyák életem fene ellenſégim.

Mordalyság és nagy álnokságh, ſokot meſterſęge, fejemre töröknek.

Minden undokságh ö bennek, böven találtatik, nincs jóra ſándékok.

En penigh Vram általad, eröt, bátorságot, veſek dolgaimban.

Azért ne üzd el elöled, mire tiltod tölem, réghi jó vóltodat.

Miért hadz meg nyomorodnom, miért az bánattul hadz meg eméſtetnem.

De te igirtél óltalmat, mutaſd igaſságát te igiretednek.

Ighen kegyes tekintetöd, vilagoſics azért ſinedöt én raytam.

Semmin

4° 237

Semmin mincs nagyob bánatom, mint hogy templomodban én nem foroghatok.

Csak álhatnék az Szent hegyen, bátor méltoságom nékem kisſebednék.

Előtted én megállanék, és áldozatockal, téged tiſztelnélek.

Pénzem és ſemmi jóſághom, tőled nem kémélem, csak légy megtéritőm.

Te benned én örvendezők, lantom, ſép hegedőm, néked megzenditem.

Az te jó vóltodért néked, hála-adó ſólgád, énőröcké léſſek.

Oh oh én keſerves lelkem, mire kételkedel, Iſten jó vóltában.

De mit zugodol ellene, miért nyughatatlan vagy nagy ſirás miat. (tiről.

Emlekezzél Iſtenednek, réghi dolgairól, és igire-

Vigadgy és bizzál ő benne, mert ő kelletekor, ſokot meg ſegélni.

Szőmeimmel még meglátom, hogy megengettetik, hazámban lakáſom.

Sok dicsiret énekléſſel, ackor mind az éghig, őtet magaſtalom.

Igy könyörge az Szent Dávid, mikor országából kiűzetet volna.

Tanit ſám-ki-vetettőket, kévánkozni haza, Iſten igéjéhöz.

XLIV. PSALMVS.

Barhizi Andrasé.

HAllottuk Vr Isten Atyainktól, régen mit mivelтél hatalmadból, vélek mit tőttél irgalmadból, értettük régi sent irásból.

Az pogánt földéből ki üzéd, népedet helyébe ültetetéd, és őtet le telepitetted, mert az hitért ighen kedvelted.

Nem birták az földet erejeckel, sem ótták magokat fegyvereckel, de óltalmaztad job kezeddel, Vr Isten te kegyességeddel.

Te vagy Istenünk és Kirá'yunk, idvősséghet kiadz mi-nékünk, és óltalmas mikor nyomorgunk, Iakob Atyánktól kik származtunk.

Mikoron hijtuk sent nevedet, meg győztük mi ellensségünket, meg vertünk, meg üztünk népeket, semmive tartottuk mind őket.

Nem biztunk mi erősségünkbe, sem kedigh az mi fegyverünkbe, meg óltalmaztál ügyeinkben, sákmánt tőttél minket gyülölőkben.

Dicsirünk Vr Isten tégedet, és áldgyuk te sent fölsségedet, imádgyuk hijuk sent nevedet, adgyad nékünk segitsségedet.

Mert te most el vetettél minket, el hattad az mi seregünket, reánk hozád ellensséginket, hatalmaztattad raytunk őket.

Hátat vetets velünk ellensséghnek, kergetnek, fogdolnak

doſnak, kötöznek, ſenkinek ebben nem engednek, rabokat ſokakat el viſznek.

Kezekbe bocsáttál pogán népnek, mint juhokat kiket meg mecznek, közöttök budoſunk népeknek, kik minket igen ſenyegetnek.

Aru nélkül el adák népedet, váraſról váraſra viſik öket, iffiakat, ſüzet, gyermekeket, öſve kötözve haytyák öket.

Határos ſomſédink ſidalmaznak, nevetnek, tapſolnak, ſufolnak, fejeket csóvályák, orrolnak, beſedbe köl ünk mind azoknak.

Elöttünk forognak ſégyenink, kiken igen ſirnak ſemeink, orczáznak idegen barátink, ezt érdemlék mi nagy bünеink.

Effélét ſokakat ſenvedünk, de róllad el nem feletkezünk, fogadáſidról emlekezünk, mind az által ne hadgy el veſznünk.

Szivünk nem ſakad el te tölled, jól lehet vétkeztünk ellened, de biztunk minden ha te benned, adgad nejárjunk te ellened.

Meg alázád mi életünket, nyomoruságban eytél minket, ki miá hogy nyitnád ſemünket, és hinnök az te ſent nevedet.

Bé borúlt homálynak árnyéka, buykálunk bokorról bokorra, puſtából nagy erdö puſtába, végre vadaknak bé gyomrokba.

Nem méltán büntetſé meg minket? mert moſt el

feledtűnk tégedet, szivűnkbe töttűnk Isteneket, Báálhoz emeltűk kezeinket.

Teremtő Istent meg utáltűk, igaz tiszteletet el hadtunk, kűlömbet kűlömbet találtunk, azért most mi nyomorgattatunk.

Tiszteltűnk Teremtő helyében, teremtet állatot szivűnkben, nem biztunk csak az egy Istenben, azért hadtál el szűkségűnkben.

De meg nem elégedtűnk ezzel, tellyesek vagyunk sok bűnőckel, mellyeket Isten nem szenvedhet, im láttyuk mint bűntecz mindennel.

De azért éretted ölettetűnk, és halált mint juhok szenvedűnk, pogányoktól szidalmaztatunk, hogy meg feszűlt embert imádunk.

Támadgy fel Vr Isten mellettűnk, mi nagy űgyeinkben légy velűnk, szinedet ne reycs el elöttűnk, győzedelmet adgy már mi-nékűnk.

Kelly fel már Vr Isten te álmodból, szabadics kiminket nyavalyánkból, az szegeny foglyokat fogságból, hozd ki Mahumet országából.

Nem kérűnk Vr Isten érdeműnkért, de kérűnk tégedet szent Nevedért, és az te szeretö szent Fiadért, ki magát adá bűneinkért.

Dicsőszegh Atyának és Fiunak, egyemben szent vigasztalónak, hálákat adunk irgalmadnak, mind az tellyes szent háromsághnak.

AZON

AZON PSALMVS.

NAgy keſerves ſivel kŏnyŏrgének, az Iſtennek Sio népek az ŏ rabságokban, mikor pogányok miat valának nagy kinban.

Ezt hallottuk Vram régtŏl fogva, atyaink-is beſéllették nékŭnk ezt bizonnyal, az mint ŏ idejekben régen cselekettél.

Mert az te népedért pogányokat ki kergeted, Canaan földéből ki ŭzeted, és helyekben plántáltad az te népeidet.

El égeted puſtitád pogányokat, és el rontád, el terjeſted penig népeidet, mert nem ŏ fegyvereckel vŏtték meg az földet.

Tulaydon erejeckel hatalmockal, érdemeckel nem birhatták az igiret földét, nem nyerték erejeckel lelkek idvŏſséget.

Igéret földére te eröddel be jutottak, idvŏſséghet nyertek Chriſtus által, mert az te ſerelmedből megh ſánád te ŏket.

Felséges Vr Iſten mi Királlyunk mi Iſtenŭnk te vagy Atyánk te ſegics meg minket, mert csak te végezéd el mi idvŏſſęgŭnket.

Ellenségŭnket mi megh győzhettyŭk te eröddel, mint az apro port mind el hinthettyŭk, ſent nevedben biztunkban ŏket meg tapodgyuk.

Reménségŭnk mert nincsen mi erönkben, fegyverŭnkben ſem lovunkban ſem erŏs Várunkban, nem lehet győzedelem ſoha mert azokban. Ellen-

Ellenségtöl te minket menteß meg, csak egyedül te idvöziteß azért te eröddel, ellenség fegyverétöl csak te ßabaditaß.

Nagy ßégyennel mi rólunk vißßa fordul az pogánság, te miattad megh romol hatalma, mi ezért néked Vram léßünk hála-adásban.

Csak téged mi tißtelünk kegyes Atyánk, mindenkoron csak te benned bizunk, ßent fiadért, az mi idvöſſęgünket csak reád támaßtyuk.

Szidalmat peniglen im moſt tűrünk, tűzet fegyvert tömlöczöket, kemény rabságokat, mint ártatlan bárányok nyuzatunk vágatunk.

Sirván azért könyörgünk nyomorultak, keſeredtek ez világtól el vetettek árvák, mire vecz el elöled mi ßerelmes Atyánk.

Im mely igen minket ßégyenitél keſeritél ßidalommal ßinte el buritál, nem hordoſz záßlót immár mi ſeregünk elöt.

Vini ſem akarß már mi érettünk, söt el futtacz az mi ellenségink elöt minket, azockal dulacz vágacz kik gyülölnek téged.

Miként az juhokat ellenſęgnek ételekre, moſt prædaul adz minket halálra, pogán nemzetek közzé hordatál rabságra.

Miként az el vetöt marhát minket árunk nélkül el adál pénz nélkül mint rabokat, męg csak kótya vetöre minket ſem hányattál.

Szida-

4 237

Szidalommá tŏl minket mind azoknál, kik kŏrnyŭlŭnk mi ßomßédságinknak hivattatnak, csufságra nevetſęgre pogányoknak adál,

Kŏz beßéddé tŏl minket pogányoknak, ez világhnak csudajává meſſejévé tévél, minden nap ßidalommal illetŭnk boßßuval.

Nagy ßemérem orczánkat már bé fogá ellenſęghnek, ŏ ßidalma és káromláſa, ßinte fŏldigh gyaláza pogányok rutsága.

Noha mind ez nyavalyák reánk omlanak, de azért te ßent nevedrŏl mi el nem feletkezŭnk, ſegitséget ſem kérŭnk idegen Iſtentŭl.

Te tudod nagy Vr Iſten hogy mi bálványt nem imáttunk, mert megh bŭntettél vólna te azért, miért hogy jól érted minden titkainkat.

Az te fogadáſidban ſem kétſęgben mi nem eſtŭnk, hitetlenſęggel téged nem bántottunk, el nem ßakazt te tŏled az mi bizodalmunk.

Noha minket meg rontál és kegyetlen népek kŏzt halál árnyékában vetél minket, de az te igéd mellŏl mi el nem távoztunk.

Semmi titkos bŭn el nem reytezhetik te elŏtted, és ſemmi bŭnt te nem hadß bŭntetlen, azért titkon nem merjŭk tartani bŭnŭnket.

Ezzel bizonyittatik hogy mi te népeid vagyunk, ßerelmes fiaid, ŏrŏkŏſid, mert az Chriſtus Ieſuſſal ßenvedŭnk ŏletŭnk.

Minket az mi fejünket igasságot itt ez földön nyomorgatta az mi bűneinkért, igy az meg maradot bűnt az tagokban veréd.

Mint az méhár sékbe való juhok minden napon teéretted kénzatu letünk, te kegyetlen hohérid dulnak és prædálnak.

Ez világnak mosléki és rutsághi vagyunk itt ez földön az fattyak örökségünkben, hogy az bün ördög világ test ellen bayt vivunk.

Serkeny fel azért im már mit alusol oh Vrlsten, és ne veſs el minket sinèd elöl, miért forditád el töllünk nagy kegyes orczádat?

Miért feletkezel el romlásunkról, rabságunkról, és az mi nagy sörnyü éhségünkről, nám te minket kötöttél örökké te magadhoz.

Soha bizony mi töled el nem futunk, ha még sinte meg ölendes vagy sörnyen kinoztatz, halálig benned bizunk, mert kegyes Atyánd vagy.

Noha most egy keveſsé fel gerjedet te haragod, és mi reánk áradot oſtorod, de örök serelmedbe meg öleltél minket.

De csak mint jó borbély, az mi kemény bűneinket serelmedből az ſok háboruval, az Chriſtus ſebeivel gyogyitas bününkből.

Méhedben hordos minket és fel irtál tenyeredre, mint semed fényét minket úgy öris, ſemmi történet raytunk soha nem eshetik.

Mert

4° 237

Mert haijunk sálát-is meg számláltad, az Christushoz minket sabtál minden dólgainkban, sinte ugy lésen dólgunk mint az mi fejünknek.

It Christus nyomorgaték, fel támada dücsösségére, sinte igy mi-is it nagy ként vallunk, de Isten orságaban öröcké vigadunk.

Szinte el fáraſztotta nagy félelem életünket, el keseredet immár mi sivünk, csak te reád sent Atyánk kel mi-nékünk esnünk.

Nám te ezt meg fogattad, hogy mindenkorte meg halgacz, jelen léssel velünk fiaiddal, azért láſs moſt-is hozzánk ily nagy nyavalyánkban.

Mint az Oroſzlánoktól az Danielt meg őrizted, és az három firfiat az tüzben, sinte igy moſt-is minket őrizhecz meg Isten.

Azért kérünk téged sabadics megh sent nevedért, hitetlenek miá hogy el ne vesünk, oh serelmes sent Atyánk ály bossut mi érettünk.

Hogy megh maradhaſſunk és tégedet Sz. Fiaddal, Sz: Léleckel mi meg esmérhesünk, mind öröckön öröcké téged esmérhesſünk.

XLVI. PSALMVS.

Notaja: Vr Isten ki menyben: &c.

Mikor Senacherib az Ieruſalemet, megh sállotta vala, hánnya nagy erejét, az hü Ezechiás nézi csak Istenét, és igy várja belől népe segitségét.

Az Isten mi-nékünk gond viselő Atyánk, bátorsá-

ga velünk, ſent ſemei reánk, ſek inſég, hatalom, neha ſiet reánk óltalmat tőle de vehet édes hazánk.

Nincsen fęlelmők ő kövętőinek, ám bár az hegyek is meg repedőzzenek, és az főldek ugyan ingani kezdgyenek, kik tenger közepin vizben fődettetnek.

Mint az meg haragut ſéleveſek és habok, kik az part hegyeket moſni hatalmaſok, és ſárra az egéſz főldet el oſlatok, ellenségnek imé ſándekok ollyanok.

Oh te nagy Vraság csak te maradgy velünk, és ſent váraſodat tarcs megh Vram nékünk, annak ſép vizei mind elegek nékünk, mert ſent érdemed ott közli magát velünk.

Meg kedvelted Vram az te Fgy-házadat, és annak közepin lattya lakáſodat, azért ſent ſereged hija óltalmadat, meg nem tántorodik, várja hatalmadat.

Im futkoſnak igen láttyuk az hitlenek, orſágok de hamar bomlik ő nékiek, mert mikor fel költ Iſten ő ellenek, főldön ſem lölhetik megh maradó helyek.

Az Szenteknek Vra ſeregök Iſtene, mi pártunkra vagyon, állyon ő ellene, ki árthat mi nékünk, Vár az ő ſent neve, lácob fiainak kedve, ſegitſége.

Nagy ſok fęle népek mind idegenültek, hirdeteſſęk az Vr dolga közöttetek, jó vóltára, hatalmára ti nézzetek, mert lám drága csudát ſörze közettetek.

Az ſürü hadakat főldre vágattatá, és az meg maradot népet el oſlatá, immár Sennachetib fegyvere, tábora, mind megſégyenödék ſok ſekeres hada.

Száz

4° 237

Száz nyólczvan ötezer embereket ott hadgyá, kit egy éjjel az Vr Angyala csapdosa, nagy ſégyenbe Király hogy haza ſalada, önnön fiainak általa meg hala.

Erről nagj bizonyos ſózatot ád az Vr, hogj nálánál egyéb nem lehet ollyan Vr, ki mind ez világi néppel egjembe bir, bölcs, jó mindenható csak egyedül biró.

Ezt az mennyei ſent Angyalok Iſtene, minékünk-is ezen földiek Iſtene, kiknel kellemetes ſent Fia érdeme, nálunk tiſzteletes legyen azért neve.

Ezt az hivek előt az Core fiai, az templomban járó fő papok rſſiai, éneklék mikor el jöttenek innepi, az negyven hatodik Pſalmuſt ez illeti.

AZON PSALMVS.

ERős Várunk nékünk az Iſten, és fegyverünk ellenſęg ellen, meg ſabadit veſzedelemtől, kik ránk jünek moſt minden felől, az mi régi ellenségünk, háborgat minket, erővel fegyverrel és csalárdsággal, és minden nagy hatalmaſsággal.

Nincsen nékünk ſemmi hatalmunk, kivel néki ellene állyunk, viaskodik az Vr érettünk, kit az Iſten bocsátot nékünk, ha kérded hogj ki legyen az, leſus Chriſtus az, ſeregeknek Vra, kinél nincs több Iſten, annál vagyon az győzedelem.

Ha ez világ mind ördög vólna', és el nyelni minket akarna, azért tőle ſemmit ne félyünk csak Chriſtus óltalmában bizzunk, no bátor dőhöskődgyék no fenekedgyék, ez világnak Vra nincs raytunk hatalma, Vrunk Chriſtus ötet meg birta.

Meg áll az Istennek igéje, és nem álhat senki ellene, az nagy Isten vagyon mi velünk, és Szent lelke lakozik bennünk, ha testünk nékünk el vész, ha marhánk el vész, hirünk, nevünk, feleségünk, gyermekünk, az menyország meg marad nékünk.

XLVII. PSALMVS.

Nota: Adgyunk hálát az Vrnak, &c.

Minden népek örülvén tapsollyanak,
Az Iákob Istenének vigadgyanak.
Mert ő rettenetes Vr az egekben,
Es felséges Király ez széles földön.
Meg haytot ő minékünk sok népeket,
Es lábunk alá sok nemzetségeket.
Kiket Szent igéjével egybe gyüytöt,
Az Evangeliom alá megh haytot.
Es választa magának ő mind minket,
Es örök fiaivá szerze minket.
Es szörze ő minékünk örökséget,
Az Iácob áldomását és szépségét.
Fel megyen az Vr Isten nagy örömben.
Es nagy trombita szónak zengésében.
Azaz, Christus Vrunk magasztaltatik,
Mikoron az irásban hirdettetik.
Dicsirjétek az Istent dicsirjétek,
Es az mi Királyunkat tisztellyétek:
Mert ő nagy Király ez széles földön,
Dicsirjétek azért őtet nagy bölcsön.

Országol

4° 237

Országol az Vr Isten sok népeken
És regnál ő Királyi Szent székiben.
Népeknek Fejedelmi egybe gyűltek,
Ábrahám Istenéhez eggyesültek.
Ezek ez világnak bölcs tanitói,
Ez földnek nagy erős óltalmazói.
Oh mellyigen az Isten dicsértetik,
Mindeneknek fölötte emeltetik.
Dicsiret légyen az Atya Istennek,
Christussal egyetemben Szent Lélekneki

L. PSALMVS.

Nota, Az hatalmas Isten Királyok, &c.

HOGY panaszolkodik az hatalmas Isten, földön mind kik vadtok gyűllyetek elömben, Nap kelet Nap nyugat jöyjön itéletben, az mit néktek mondok legyen törvény ebben.

Ez panaszt az Isten jelenté Sionból, az Ierusalemből az Szent Prophetákból, mert ő dicsősége származik azokból, akarattya néki mondatik irásból.

Földet mennyet hijja hozzá sietséggel, fenyegeti népét erős itilettel, mellyet akar tenni rettenetességgel, tűz viz jár elötte akkor sebességgel.

Mondgya az népeknek, jöijetek elömben, sok jó tételeményim adtam közitekben, cselekedetteket hányó szemetekben, külső áldozattal juttok csak elömben.

Ebben mind az mennyek igazat itélnek, hogy engem mindenben igaznak bevélnek, és minden dolgok-

gokban mondnak itilönek, de emberek földön gonoßúl tißtelnek,

Azért halgaſsátok kik vadtok én népem, ßóllok moſt ti néktek ércsétek beßédem, ßok jó tételeményim vöttétek énnékem, köztetek mindenkor vólt kegyelmeſségem.

Nem áldozatokról én veletek feddem, kickel én felette immár tißteltettem, álnok ßiveteket el nem ßenvedhettem, ti ſok gonoſságtok utállatos nékem.

Meczek Fgy-házbéli ſok kiáltáſokkal, kűlömb kűlömb fęle ſok áldozatockal, tudgyátok hogy birok minden állatockal, éghen földön való vadak, madarackal.

Nem ez véghre régen hattám attyátoknak, barmoknak vérével nékem áldoznának, lelki igaſságot hogy ebből várnának, jövendö Chriſtuſról de hogy tanulnának.

Mi nem mint az ember ßoktam meg ęhezni, vad madár barmoknak konczaival élni, tu koknak vérét nem ßoktam ßomjuhozni, jóllehet mindennel akarok én birni.

Ha kévántok engem igazán tißtelni, hitből tißta ßöből mindenkor ßólgálni, tudgyatok énnékem jókról hálát adni, minden ajándéktok kedves fog igy lenni.

Mikor könyörögtök nyomoruſághtokban, kiáltotok hozzám nagy kárvalláſtokban, én meg ßabaditlak irgalmas ßóltombã, kiért dicsirtek engẽ hála-adásban.

Ked-

4° 237

Kedveſek énnékem kik csak bennem biznak, minden gonoſságot kik hamar el hadnak, minden ſükſégekben csak hozzám folyamnak, ſemmi kéréſekben ezek kárt nem valnak.

De az hitetlennek Vr Iſten igy ſólla, mire igaſságom mondod te héjába, ſ: igiretemet hordozod csak ſádba, ſemmi reménſéged de nincs néked abba.

Gyülölted mindenkor kegyes intéſemet, és hátravetettedminden törvényemet, orvoknak követted gonoſ életöket, házaſságh törökkel költötted idödet.

Minden éktelenſég ſármazott te ſádból, álnokság csalárdság gerjedez ſivedböl, ragalmas beſédet te attyád fiáról, ſóltál hamiſságot anyád magzattyáról.

Alitottál engem hozzád haſólónak, mert nem hittél engem nagy boſſu-állónak, de hamar megh látod vóltát haragomnak, ſulyságát meg érzed boſſu álláſomnak.

Szólok én ti néktek, kérlek meg ércſętek, Iſteni jóvóltom kik el feledtétek, az ártatlanságot ti meg kereſſętek, hogy az üdvöſſęget el ne veſeſſętek.

Ha ki akar engem kedvemre ſólgálni, minden dolgairól tudgyon hálát adni, Iſteni jó-vóltom tudgya magaſtalni, ennek bóldogságom akarom mutatni.

Irta ezt Szent Dávid ö Sóltár könyvében, az ö ötvenedik nagy ſép Enekében, ád ö tanuságot mindeneknek ebben, mint igazán Iſtent ſólgállyák éltekben.

LI. PSALMVS.

VR Isten irgalmaz nékem, az te irgalmasságod szerint, mosd és töröld el bűnömet, mellyet én bánok szivem szerént, hogy te ellened vétkeztem, bánom és keserű ennékem, méltán engem meg itilhetz, azért te igaz Isten lehetz.

En az bűnben fogantattam, bűnben anyámtól származtam, te csak szeretz igasságot, és igirs irgalmasságot, hines meg engemet Isopval, hónál fejérb léßek előtted, vigh léßen lelkem te benned, tetemim megh vidulnak tőled.

Ne nézd Vram bűneimet, töröld el minden vétkeimet, teremcs bennem tißta szivet, és adgy énnékem szent Lelket, ne vess el engem előled, és ne ved el tőlem szent Lelked, adgy énnékem üdvösséget, és jóra viselő szent Lelket.

En miattam sok emberek, az te utadra térűlnek, kik ő bűnöket el hadgyák, és életöket meg jobbittyák. Szabadits Vram engemet, vedd el rólam itiletedet, óldgyad megh az én nyelvemet, hogy magasztalhasson tégedet.

Aldozatot tennék néked, ha kedves vólna előtted, de csak kévánod én tőlem, hogy legyen töredelmes szivem, tekincs Vr Isten lelkemre, és tégy kegyelmessen ő véle, tégy jól az te Egy-házaddal, ki téged szólgal igassággal.

AZON

4° 237

AZON PSALMVS.

Nota: Ier dicsiriük az Istennek. &c,

LEgy irgalmas Vr Isten minékünk, mert ellened álnokúl vétkeztünk, de te benned vagjon reménségünk, kit haragra bünnel ingerlettünk.

Ved el rólunk méltó haragodat, mutasd hozzánk irgalmas vóltodat, hogy esmerjük ebből jó vóltodat, ved el rólunk ez-képpen átkodat.

Derék-képpen te megh tisztics minket, mosd el rólunk fertelmességünket, az el vesztet szép öltözetünket, reánk adván ved hozzád lelkünket.

Vndokságát faytalanságunknak, mind jól láttyuk sok álnokságinkat, gonosságink elöttünk foroghnak, kik elötted büntelen vádolnak.

Vólta-képpen ellened vétkeztünk, látásodra gonoszt cselekedtünk, igaz vagy te nem kel kételkednünk, győzedelmes vagy mikor itéltetünk.

Igassághi te itiletidnek, ebből tecznek hogy bé tellyesednek, azért à kik tégedet itilnek, kegyetlenek töled megh győzetnek.

Csak bün az mi gyarló terméßetünk, álnokságban mert mi ßülettettünk, veßedelmes itt az mi életünk, el kárhozunk ha meg nem térendünk.

Vétkeinkről fordics el ßemeidet, és töröld el az mi büneinket, ne akarjad látni mind ezeket, kickel sokßor megh bántunk tégedet.

Sies belénk uy ßived adnia, Szent Lelkeddel megh

uijtania, tiſta hittel ajándékoznia, add öröckéſinedet látnia.

AZON PSALMVS.

Nota: Dicsirlek téged menybeli. &c.

HAborusága Dávid Királynak egykoron nagy vala, mikor bűnéről Nathán Propheta megfeddette vala, keſerves ſivel ſirván Iſtének igé könyörög vala.

Atya Vr Iſten könyörüly raytam te nagy jó vóltodért, ſok bűneimet bocsásd meg nékem irgalmaſságodért, ne hadgy Vr Iſten kérlek el veſznem az te ſzent nevedért.

Rút vagyok Vram ſok bűneimmel mind ez világh előt de még ennél-is én rúttab vagyok Iſtenſéged előt, mert fellyül haladt én álnokságom az én fejem fölöt.

Szent templomodat meg ſzeplősitém és meg fertéztetém, paráznaságban és gyilkoságban én magamat eytém, ſzemeid előt ſoha Vr Iſten el nem reytezhetém.

Imé Vr Iſten mind talpig vagyok az bűnben előtted, mind tiſta vérben bé ferteztetvén ugy állok előtted, mint az nyár level én ugy reſzketek féltemben előtted.

Anyám mikoron az ömehében engemet fogada, nagy ſiralommal és faydalommal ez világra hoza, bűnben fogada róla reám-is az bűn el árada.

Nincs hová lennem nincs hová fognom el veſzet fejemet, féli rettegi el búſúlt lelkem az én Iſtenemet, vallyon ſ-mikoron moſſa el róllam az én bűneimet.

Im elei-

h 237

Im eleiben támaſztom néki az én bűneimet, láſſa ő maga az én ſzent Atyám halálos ſebemet, kőſſe bé nékem orvoſságával keſerves ſivemet.

Indicson erre téged Vr Iſten igaz fogadáſod, Iacob Atyánkra ſállot Iſteni örök áldomáſod, hogy dicsirteſsék moſt és öröcké ſzent irgalmaſságod.

Melj igen tiſzta lennék Vr Iſten ha meg moſogatnál, bizonj à Napnál, Hóldnál csillagnál, ſzép lennék az hónál, ſenki nálamnál fejérb nem lenne ha meg tiſztitanál.

Rólad Vr Iſten ily feledéken többé én nem lennék, kegyelmes Atyám ha te kedvedben az után lehetnék, jó példa adó az bűnőſöknek kedves ſólga lennék.

örömet nékem mikor mondanál és megh vigaſztalnál, és kegyelmedben hogy ha mind végigh engem megh tartanál, oly nagy felſóval ſzép dicsiretet én tőlem hallanál.

Hogy ha kévánnád áldozatomat minden jóſzágomat, megh nem tartanám, ſem kemélleném tőlled én marhámat, de tudom Vram hogy csak kévánod igaz valláſomat.

Halgaſd megh azért fohaſzkodáſát az te hiveidnek, kik moſtén velem, ſirván, ohajtván, eggyűt könyörögnek, hatalmat venni ne hadgy mi raytunk az mi bűneinknek.

Végezd el Vram magas kőfalát az te egj-házadnak, adgyad kezekhez már az orſzágot áldot fiaidnak, bizodalommal nagy reménſséggel kit régulta várnak.

Szent Dávid Király az ő lelkében igy kőnyörögh vala, az Iſten előt mikor bűnétől vallást tészen vala. ötven eggyedik dicsiretiben ezt bé irta vala.

VGYAN AZONROL.

Nota: Anyának bőlcsesége. &c.

MIndenhato Vr Iſten ſivűnk rettegh ſzűntelen, légy irgalmas minekűnk, ne légy hozzánk kegyetlen, mert mi nagj bűneinkben, és hitetlenſęgűnkben, nem eſmertűnk tégedet az te dűcsőſſęgedben.

Bocsáſd meg bűneinket, bátoricsad ſivűnket, értyük álnokſáginkat és hitetlenſęginket, bűnnek ſámtalan vólta keſergeti lelkűnket, és mi nagy bűneinckel csak rontyuk mi hitűnket.

Csak bűnt és hamiſságot te előbben vihetűnk, mert fejenként Anyánktól mi bűnben fogantattunk, tudgyuk igazat ſzeretz, ne ály boſſut mi raytunk, de igiretedért légy irgalmas mi-nekűnk.

Chriſtus Vrunk halála bűneinknek váltsága, drágalátos ſzent vére idvőſſęgűnknek árra, minden fertelmeſſęgtől minket meg moſogata, vesset nyomorúltakat, haláltól ő meg válta.

Kérűnk azért Vr Iſten ilyē nagy ſzükſęgűnkben, légy ſegitſęg minékűnk mi erőtlenſęgűnkben, ujicsad meg ſivűnket, Szent Lélek Vr Iſtenben, az mi nagy bűneinkben hogy ne eſsűnk kétſęgben.

Vigaſztallyad Vr Iſten mi ſomoru ſivűnket, iſmérheſsük meg nyilván azmi idvőſſęgűnket, ne támaſz-

ſzuk

h 237

ſük elődben, az mi ſok érdemünket, bizhaſſunk az Chriſtusban, őregbicsed hitünket.

Mencs megh minket Vr Iſten minden hitetlenſégtől, ſzakadgyunk el immáron ſem-fény veſztő világtól, idvőſſéget ne várjunk ily nagy ſok Iſtenektől, iſmérheſſük meg hogy csak hűtet kévánſz mindenektől.

Bátoricsad nyelvünket, hogy valhaſſunk tégedet, támaſz oly embereket kik hirdeſſék te ſzent igidet, ſzenteltеſſék közöttünk az te dücsőſſéges neved, töredelmes ſziveken maradgyon meg az te kedved.

Oh Mennyei bóldogság, dicső ſzent Háromság, kinek nem kel hamiſság, és tettetet jámborság, legyen köztünk igaſság, veſzszen el az hamiſság, iſmérheſsünk tégedet, ki vagy örök bóldogság.

LII. PSALMVS.

Scaricza Mathei
Nota: Szám ki vetéſre. &c.

DAvid Doeg gonoſzságát hogy látá, Saul előt árúltatáſát hallá, magát ſemmiképpen meg nem tarthatá, az Doeget illyen módon ſólitá:

Oh te gonoſz embet mit dicsekődől, te gonoſságod ban mit kevélykődől, éjjel nappal csak azon meſterkődől, Iſtenedről ſoha nem emlekőzől.

Gonoſz nyelvedet te igen ſereted, mint az beretvát ugyan éleſited, hamis beſzédeken ſzabadon hagyod, atyád fiát mindenkoron árúlod.

Tiſzteſſéged vagyon hazugságodért, méltóságot nyer-

nyertél hizelkedeſért, ſokat hazudz az nagy jövedelemért, de megh bűntet Iſten téged ezekért.

Gonoztinkáb ſoktál jónál ſeretni, hazugsághban akarſz csak gyönyörködni, igaſságot te nem akarſz, követni, hazug nyelvnek mert igen tudz te hinni.

Csak veſzedelmet ſerecz te nyelveddel, ezzel rontaſz engem mint éles törrel, Saul Vram elöt hamis beſzéddel, el veſzteni igyekezel mindennel.

Az Iſten el ront téged mindeneſttül, és ki vonſon ſép irot palotádból, ki vęt hamiſſan keresöt marhádból, ki ſaggat téged élöknek földéből.

Ezt mikoron az igazak meg láttyák, megh ijednek és raytad csudálkoznak, nagy veſzedelmedben végre csufolnak, róllad ackor ök mind ecképpen ſólnak.

Ez ember nem bizot vólt az Iſtenben, hanem csak az ö nag gazdagságában, hatalmas vólt ez csak az tsalárdságban, azért Iſten el veſztette öt abban.

En peniglen az Iſtennek házában, ugy állok mint ſep zöld olay fa abban, reménſęgem csak Iſten jó-vóltában, mindenkoron erösſen bizom abban.

Magaſztalom az Iſtent mind örökké, minden jót várok mig élek ö töle, meg ſegit jól hiſzem ö ſent Felsége, nem árt nékem ellenség dühöſsége.

Ezéneket David az ö könyvében, meg irta mint megh hallók illyen rendben, mikor feddik vala az Doeg ellen, bánnya vala hogy ö járna fejére.

LIV.

h 237

LIII. PSALMVS.

Notat Vedd el Vr Isten rolunk. &c.

VR Isten kérünk az te szent Nevedért, hogy ne kárhoztass minket büneinkért, szabadics minket az te szent Fiadért, Christus Vrunkért.

Halgasd meg Isten az mi keresünket, hajcs ide hozzánk az te fületeidet, kegyelmes szemmel tekincsed népedet, ne utály minket.

Mert raytunk vadnak az mi ellenségink, és fel támadtak hatalmas rontoink, élnünk nem hadnak kegyetlen szomszédink, sinnel barátink.

De bizodalmunk vagyon csak Istenben, meg segit minket minden mi igyünkben, és nem hágy minket esnünk mi éltünkben, kegyetlen kézben.

Végre meg fizet mi ellenségünknek, fejekön tölti az kegyetleneknek, az törben eyti kit nékünk vettenek, hogy el vesszenek.

Aldozunk néked azért igaz hitből, tiszteljük az te szent nevedet szüből, mert irgalmas vagy te s-jó mindenestől, véghetetlenül.

Megh szabaditass minden ellenségtől, keserüséges nyomoruságinktól, szemnek látára háborgatóinktól, és az ördögtől.

Dicsösség néked menyben örök Isten, ki szent Fiadat küldéd értünk testben, hogy meg szentelne szent Lélek Istenben, mi életünkben.

AZON PSALMVS.

Nota: Ier emlekezzünk Kereſztyén, &c.

MEnynek és Földnek kegyes Iſtene, benned bizóknak te vagy erőſſége, ſegitſégül jöy lelkünk teménye, és ſzabadits meg ſzenteknek vezére.

Ime moſt minket az pogán népek, kik ellenſégi az te ſzent igédnek, mint Oroſzlánok környül vöttenek, te ſzent Egy-házad ők meg környékezték.

Csak te vagy nékünk mi reménſégünk, nagy bánatinkban te vagy vigaſztalónk, ſzomoruságban meg vidamitónk, te vagy mi-nékünk az mi igazgatónk.

Ha velünk nem leſz ſegedelmünkre, minden mi dolgunk jút veſzedelemre, de ha jövendeſz ſegedelmünkre, ellenſég ellen leſz győzedelmünkre.

Azért mi moſtan néked könyörgünk, Felſéges Iſten néked eſedezünk, te ſzent Fiadért hozzád ohaytunk, az ellenſégtől hogy meg ſzabadullyunk.

Es hogy kegyelmes légy ſzent Nevedért, halld meg mi ſzónkat irgalmaſságodért, mert te igirted tennen magadért, hogy te meg halgacz az te ſzent Fiadért.

Lám meg halgatád Samuel annyát, ſzüntelen való hozzád kiáltását, Ægyptombéli ſanyaruságát, lakó népednek hozzád kiáltását.

Sok ſzent Királyok és fejedelmek, te megh ſegitvén hadat meg vertenek, ellenſégeken erőt vöttenek, ſzent Egy-házadnak daikai löttenek.

Vgy mint régenten Ieruſalemet, hitetlenſég-ért megh

4 237

meg vered nepedet, ßörnyŭ rabságot és nagy insęget, reájok hozád Babilon tömlöczét.

Csak bálványoknak imadásáért, te ßent igédnek meg utálásáért, bŭntetéd öket hitetlensęgért, ostoroß minket az mi bŭneinkért.

Lássad Vr Isten te ßent Fiadért, ne bŭntess minket az Cristus Iesusért, te jó vóltodért kegyessęgedért, ne ály boßßút már irgalmasságodért.

Ióllehet bŭnŭnk ßámtalan nékŭnk, mert bizony romlot az mi ter méßetŭnk, de kérŭnk téged kegyes Istenŭnk, hogy el feleycsed mit ellened töttŭnk.

Oh Atya Isten kérŭnk tégedet, az magas menyböl hogy te meg láss minket, ne tarcs mi raytunk ellensęgŭnket, kevélysęgekért roncs meg már mind öket.

Segély meg minket te ßent Nevedért, tégy jól mivelŭnk nagy dicsössęgedért, mind el kel veßnŭnk mi bŭneinkért, ha nem könyörŭlß raytunk ßent Fiadért.

Isten segitsęg azért mi-nékŭnk, ha benne bizunk ö az mi Hadnagyunk, minden dolgunkban ha benne bizunk, ö léßen nékŭnk nagy erös bay-vivónk.

Disciret légyen Atya Istennek, és ö Fiának mi Idvözitönknek, Vigasztalónak az Sz: Léleknek, most és öröcké egy bizony Istennek.

LV. PSALMVS.

MIkoron David nagy busultában, baráti miatt vólna bánatban, panaßolkodván nagy haragjában, illyen könyörgést kezdé ö magában.

Istenem Vram kérlek tégedet, forditsad rejám szent szemeidet, nagy szükségembe ne hadgy engemet, mert meg emésztí nagy bánat szivemet.

Csak sivok rivok nagy nyavalyámban, el fogyatkoztam gondolatimban, meg keserettem nagy busultomban, ellenségemre való haragomban.

Hogy ha ennekem szárnyam lett volna, mint az galamb el röpültem volna, hogy ha az Isten engedte volna, innét én régen el futottam volna.

Akarok inkáb pusztában laknom, vadon erdöben széllel buydosnom, hogy nem mint azok közöt lakoznom, kik igasságot nem hadnak szóllanom.

Ejel és nappal azon forgódnak, engem mi módon meg foghassanak, beszédem miatt vádolhassanak, hogy fogságomon ök vigadhassanak.

Látod jól Vram álnok siveket, csak szemben való szép beszédeket, de zabolázd meg az ö nyelvöket, ne tapodgyák le biremet nevemet.

Vgyan szememmel jól látom öket, én reám való gyülölségeket, fülemmel hallom káromlásokzt, igasság ellen fel támadásokat.

Egész ez város rakva haraggal, egy-másra való nagy bosszusággal, el hiresedet az gazdagsággal, hozzá foghato nincsen álnoksággal.

Gyakorta köztök gyülések vadnak, özvegyek árvák nagy bosszut valnak, Isten szavával ök nem gondolnak, mert jószágokban fel fuvalkodtanak.

Keserü-

h 237

Ke erőségem ennyi nem vólna, ha ellenségtől nyavalyám vólna, bizony könnyebben szenvedtem vólna, magamat attúl meg ohattam vólna.

En barátomnak az kit vélek vólt, nagy nyájasságom kivel eggyűt vólt, jó hirem nevem tisztességem vólt, fő ellenségem most látom hogy az vólt.

Csuda szerelmét én hozzám láttam, kivel sokáigh mind eggyűt laktam, az Istent véle eggyűt sólgáltam, illy álnokságát soha nem gondoltam.

Keserű halál tállyon fejére, ellenségemnek itéletire, álnokságának bűnteteségre, hitetlenségnek kijeletéségre.

En penig Vram hozzád kiáltok, reggel és délbe estve könyörgök, megh szabadulást te tőled várok, az ellenségtől mert én igen félek.

Meg szegték ezek eskűvéseket, régen el hadták az ő hűtőket, nem hisem immár egy bizedeket, mert meg probáltam hitetlenségeket.

Ezeknek szájok sirosb az vaynál, sikosb ajakok az fa-olaynál, élesb az nyelvek az éles kardnál, szájokban nincsen egyéb álnokságnál.

Te azért lelkem gondolatodat, Istenben vesséd bizodalmodat, rólad el vesi minden terhedet, és meghhalgattya te könyörgésedet.

Igaz vagy Vram itéletedben, az vér-szopókat ő idejekben te meg nem áldod szerencséjekben, hosszu életek nem lészen ez földön.

Az igazakat te mind megh tartod, az kegyeseket

meg óltalmazod, az ſegényeket fel magaſztalod, az kevélyeket alá hajigálod.

Ha egy keveſsé meg keſeritöd, az égö tüzben el bé tabitod, nagy hamarsággal onnét kivonſod, nagy tiſteſségre iſmeg fel emeled.

Szent David irta az Sóltár könyvben, ötven ötödik dicsiretiben, melyből az hivek keſerüségben, vigaſztalásért ſörzék igy verſekben.

LVII. PSALMVS.

Notat Dávid Prophetának, &c.

IRgalmazz Vr Iſten immáron ennékem, irgalmazz Vr Iſten immáron ennékem, mert te benned bizik Vram az én lelkem, és te benned nyugſzik Vram az én ſivem.

Szárnyad alá vetem az én reménségem, mig el mulnak tölem az én ellenségim, és mig el távoznak tölem én bünеim, csak te benned leſſen Vram én örömem.

Te hozzád kiáltok hatalmas Vr Iſten, mert nincsen én velem moſt ki jól tehеſſen, én ellenségimtöl engem meg mentheſſen, és én dolgaimban ki jóra viheſſen.

Velem én Szent Atyám nagy ſok jókat töttél, mert menyből ennékē örizöt küldöttél, én ellenſęgimtöl engē meg mentettél, és az én ſivemben örömet ſerzettél.

Az hatalmas Iſten nagy hatalmaſságát, én hozzám bocsátá ö nagy igaſságát, és meg mondhatatlan nagy irgalmaſságát, hozzám meg jelenté nagy jó akarattyát.

Nékem ellenségim mind az kik valának, fene oroſ-

lánok

h 237

lánok mind meg rontatának, és te velem lévén ők nem árthatának, mert el vetted Vram erejét azoknak.

De ennek felette emberek közzül-is, én reám támadtak sokan közzülök-is, hamisságot fóltak ellenem azok-is, de nem árthatának ennékem azok-is.

Ezeknek ő nyilok és az ő fegyverek, de semmi nem egyéb hanem az ő nyelvek, vermet ástak nékem és ők belé estek, csalárdságok miatt önnön magok vesztek.

Azért téged Vram én fel magasztallak, te dicsőségedben hatalmasnak mondlak, mind ez világ előtt irgalmasnak vallak, és jó akarómnak én tégedet hilak.

Kéz most az én szivem néked énekleni, kéz most jóvóltodért nagy hálákot adni, és mindenek előt tégedet vallani, szent nevedet néked örökké dicsérni.

Kely fel azért mostan én nagy dicsőségem, légy mindenben nékem most-is segitségem, erőtlenségemben légy én erősségem, és veszedelmemben légy óltalmam nékem.

En fel magasztalom irgalmasságodat, és mindenkor vallom te igasságodat, mind ez egész földön hatalmasságodat, mindenkor hirdetem az te jó vóltodat.

Szent Dávid Propheta az ő énekében, ő Sóltár könyvének ötven hét részében, könyörög Istenek kesetűségében, ellensége előt való rettegésben.

Egyetemben véle az mi szükségünkben, nyomorúlt vóltunkban ez földön laktunkban, dicsirjük az Istent ő dicsőségében, az Szent Angyalokkal énekellyünk Menyben.

LXIII. PSALMVS.

SAulnak az Dávidhoz jó ſzerelme, hogy megh ſegék hozzájárégi kedve, elõtte futván egy kietlenbe, fejét nehezen menthete meg tõle.

Csak ohaytozik ſirván Iſtenéhez, mert nem bizhatik lám ſohol ſenkihez, de hogy közel nincs ſent ſeregéhez, azt bánnya hogy nem juthat az igékhez.

Azért ſiralmas ſóval im igyen ſól, Iſtenem Vram ſólgád imé hol ſól, el hitte hozzá hogy itt ſem alusol, azért tégedet nem hejában únſol.

Reménségemben hilak Vram Iſten, reggeli orám ról ad áll ſivemben, teſtem-is ohayt hozzád ez helyben, hol éltetõ viz nincs ez kietlenben.

Illendõ-képpen ennek puſtaságha, az ſent igének ritkán halgatáſa, Iuda földének ſirja, jóſága, méltán igédnek ſivemben világa.

Csudámra vagyon ſépſége házadnak, vay-ha ott vólnék hol téged ſólgálnak, orvoſság én lelkem faydalmának, az lenne örõm könyvezõ orczámnak.

Eleſtõ néked nagy drága beſzédõd, melyben dücsõſéghedet ki jelentõd, embernek ſivét ázzal emelõd, ſent biſztatáſra mikor kénſeritõd.

Velem viſelem ott-is izét annak, valahol nékem nyugodalmat adnak, csak jókat tõllem mindenût halnak, édeſségedben ajakim mozognak.

Sõt mind egéſz jövendõ életemben, áldlak dicsirlek tégedet örömben, élet vagy azért tiſzteletõdben, hozzád emelem kezeimet hitben. Mint

4° 237

Mint drágha-latos illatu kenettel, és bizodalmas gyenge eledellel, ugy vidul lelkem éltetéſeddel, mikor vigaſztalſz Angyali örömmel.

Azért ajakim csak téged dicsirnek, ſájam és nyelvem róllad énekelnek, ágyamban-is veled beſélgetnek, éjjel ás nappal téged emlegetnek.

Te vagy ki nekem váltsághot igirhetz, ki engemet ſent ſárnyad alá reythetz, velem egyedül minden jót tehetz, előttem Vram ſoha el nem mehetz.

Te igiretedhöz mert támaſzkodom, az én lelkemben csak te benned bizom, én árvaságom azzal táplálom, hogy job karodnak árnyékában nyugſom.

Ha kik lejendnek nékem ellenſęghim, halálos-képpen megh dühöt hohérim, veſzélyben jutnak ollyan emberim, mert léſzen tudom te óltalmod enyim.

Eggyen ketten mind fegyver miat veſznek, az ö teſtekben vadak étki léſznek, rókák és ſarkák raytok ehetnek, ekképpen ök hirekben-is el eſnek.

Ió Iſtenemnek de ſent Városában, hiſzem bé állok én Királyságomban, örömem leſz ſentſęges házában, meg vidul lelkem iſmęg ez világban.

Ellenſęgemnek ſáját bé pecsétled, hogy nagy kegyelmet hozzám megjelented, ezt láttam hogy mind azért miveled, dicsiretemet hogy gyakorta vennéd.

Ez ſókat amaz nagy buzgó Prophéta, kinek fögondgya Iſtenenek úra, tanuságunkra minékünk adta, hetvan-harmadik Sóltárában irta.

LXIIII. PSALMVS.

Nota: Mindenkoron áldom az én &c.

MEG halgaſſad az én imádságomat, nagy Vr Iſten én foghatkodáſomat, mert csak réád biztam ennen magamat, tölled várom én minden óltalmamat.

Im rettegtet az ellenség engemet, tarts megh tőle kérlek én életemet, lám te adtad mind teſtemet lelkemet, kérlek azért óltalmazz meg engemet.

Csalárdkodnak ő titok tanácsokkal, tanácskoznak álnok gondolattyokkal, ronts el és óltalmazz engem azoktól, és azoknak az ő álnokságoktól.

Hamiſsággal éleſitik nyelveket, ugy mint az ő két élű fegyvereket, és megh vonták bájokat mint ijokat, lövöldöznek keſerű beſédeket.

Az ártatlant ők titkon lövöldözik, álnokságra és halálra kereſik, nagy hirtelen az ſegényt által lövik, mert az Iſtent csak egy hályé ſem félik.

Ezek azok kik ſemben ſépet ſólnak, de ſivekben álnokságot forgatnak, ſegényeknek ők titkon mind tört hánnak, ő ſivekben ekképpen gondolkodnak.

Lám ezekben ezek ſemmit nem tudnak, dolgainkban és ők ſemmit nem látnak, azért tudgyuk hogy mind kezűnkben vadnak, mert el reytet töreinkben akadnak.

Sokkal inkáb azért ők gonoſzkodnak, álnokságban nagyobbá gyorſalkodnak, az ſegények után ők olálkodnak, mindenkoron nagy álnok ſivel járnak.

Te Vr

4° 237

Te Vr Isten de által lövöd öket, nagy hertelen es meg bünteted öket, rájok eyteß nagy halálos sebeket. meg emésted mind testeket lelkeket.

Az ö nyelvek és lésen ö rontojok, és halálok az ö álnok tanácsok, kiért méltán megh szakad az ö nyakok, mind éltiglen mert vóltanak álnokok.

Rájok nézvén oly igen csudálkoznak, az emberek és mind el álmélkodnak, ö szivekben reßketnek fohászkodnak, mert Istentöl illy bossu állást látnak.

Istennek ö nagy hatalmát hirdetik, tételeményét és ekképpen megh értik, az Vr Istent az után ök-is félik, gonoßságban magokat el nem hißik.

Nagy örömmel az igazak vigadnak, igaz szivel az kik ez földön vadnak, az Istenben és annál inkáb biznak, és ö néki mindenkor hálát adnak.

Végét láttyák úgy az hitetleneknek, ö szivekben örvendnek dicsekednek, igasságban és inkáb serénkednek, kiben élvén minden jót cselekednek.

Sok ének közt az Szent Dávid Propheta, hatvan negyed részében ezt bé irta, az Istenhez mikor ö fel kiálta, Isten néki nagy segitséget nyuyta.

LXV. PSALMVS.

SOk jó tételeményen nagyon csudálkozván, Szent David Propheta és el álmélkodván, az nagy Vr Istennek nagy hálákat adván, fel szóval kiálta im ez képpen mondván:

Tégedet Vr Isten illet az dicsiret, az Sionnak he-

gyen innepi ßentelet, az Ierusalemben áldozat tißtelet, Anya-ßent-egy-házban tiéd az dicsiret.

Az te ßent igédet ott prædikáltatod, irgalmaſságodat azzal megh mutatod, hogy imádságomat nékem meg halgatod, mindē nemzeteket te hozzád jutatod.

Raytam hatalmaßtak ſokságos bŭneim, ellenem támadtak ßámtalan vétkeim, látom hogy az poklot nyilván érdemlettem, de Szent Fiad által el tŏrlŏd bŭneim.

Igen nagy bóldog az kit te válaßtottál, hiveid kŏziben te melléd ßámláltál, az te ßent házadban néki lakni hadtál, minden javaiddal elégedni hadtál.

Nagy igaſságodon igen álmélkodunk, hogy te vagy minékŭnk megh tartó Iſtenŭnk, minden ßŭkségŭnkben mi nagy reménségŭnk, mert te megh halgatod ha néked kŏnyŏrgŭnk.

Valakik lakoznak ez ßéles világban, ez egéß világhnak minden határiban, nagy meßße az ßéles tenger ßigetiben, hozzád reménkednek vadnak te kezedben.

Sok hegyek havaſok te tŏled tartatnak, az te hatalmaddal megh gyámolitatnak, tengernek habjai azzal ßállitatnak, népeknek hadai azzal le nyomatnak.

Félnek és rettegnek fŏldnek határiban, es da tételidnek gyakran látáſiban, az Napnak és Hóldnak fel támadásában, minden népek vadnak nagy vigaßtalásban.

Ez fŏldet meg látod eſsŏvel ŏntŏzŏd, ßép ſiros fŭvekkel

4° 237

vekkel megajándékozod, termő gabonával és megh gazdagitod, az folyo vizeket szépen megárasztod.

Csudallatos-képpen az te jó-vóltoddal, az egész essendöt nagy sok-fęle sirral, te meg gazdagitod sok áldomásoddal, pusztákat halmokat ékes rúházattal.

Juhokkal barmokkal az mezöt bé tőltöd, sok-fęle vadakkal és megbövősitöd, égi madarakkal fellyül ékesited, az búzát völgyeken nagy bövön teremted.

Te néked mind ezek olly igen örvendnek, az ö módgyok szerént néked énekelnek, az te jó vóltodért tégedet dicsirnek, nagy háladásra néked minket intnek.

Szent David Propheta az ö énekeben, az nagy Vr Istenben való örömében, ezeket bé irta nagy szépen versekben, éneklö könyvének hatvanöt részében.

LXVII. PSALMVS.

KEönyörüly Vr Isten mi raytunk, és te szent áldásodat ad nékünk, te szent orczádnak világosságával, világositsd mi setétségünket, hogy tégedet megh ismérhessünk, mi-is bünösök ez földön, Iesus Christus pógánok-is tégedet ismérjenek megh, és te hozzád térjenek.

Hálát adnak te néked Vr Isten, minden népek és tégedet dicsirnek, és ez egész világ örvendez, és tiszteségedre énekel, mert csak egyedül vagy igaz, s igazán itélö népeket, az te igéd kiterjedet, és mikor óltalmas, hogy minnyájan el ne vesszünk.

Hálát adgyunk most az Vr Istennek, igaz hitből és

tellyes szüvből, minden helyeken ő szent igejére, jobbúl és szaporodik ő népe, Atya Isten áldgy meg minket, oh Sz: Lélek, roncs el az ördögnek hatalmát, és mivelünk uralkodgyál.

LXIX. PSALMVS.

Nota: Tudni hadta Isten, &c.

Sies nagy Vr Isten én segitségemre, és légy figyelmetes az én beszédemre, emlekezzél reá szent igiretedre, haycsad füleidet én könyörgésemre.

Tiszta szivből Vram folyamom te hozzád, nagy bizodalommal foházkodom hozzád, szüntelen oh Atyám kiáltok te hozzád, kérlek kiáltásom föl hassan te hozzád.

Ezen te szent Fiad megh eskütt minékünk, hogy te szent orczádot nem reyted el tölünk, sőt az ő nevében az mi töled kérünk, minden kétségnélkül meg adod mi-nékünk.

Parancsolta nékünk szent Mathe könyvében, hogy az legyen dólgunk mindennek elötte, hogy szent országodat az ember keresse, az után az testi hogy minden meg lenne.

Hütből tiszta szivből azért arra kérlek, enged szent Igédből hogy ismérhesselek, tellyes életemben hogy dicsirhessélek, minden dolgaimban téged nézhessélek.

Az én életemet tarcs meg szent nevedért, az te szent fiadnak kedves szerelmejért, nagy hálákat adok te néked ezekért, ha meg halgatz Vram engē jó vóltodért.

Nem

4-237

Nem kérem az végre hoſſu életemet, hogy itt ez világon hizlallyam teſtemet, és hogy őregbicsem hiremet nevemet, sőt hogy dicsirheſſem te Iſtenségedet.

Világi életem csak árnyék ennékem, mint az ſép folyo viz el mulik én tőlem, de az te orſágod örök lako helyem, melybe Ieſus Chriſtus által helyheztetem.

Szent Fiad vállára rakád bűneimet, ördög rabságából megh váltál engemet, érette fiaddá fogadál engemet, örökösé tévél ő érte engemet.

Bizváſt merek azért néked könyörgeni, az én ajakimmal áldozatot tenni, mint kegyes Atyámmal te veled ſóllani, minden ſükségemet és meg bevélleni.

Az te népeidet Vram immár ſánd meg, az te oſtorodat tőlünk immár vond megh, te nagy haragodat ſent Atyám enyhicsd meg, gyülekezetedet immáron éppicsd meg.

Rútságát Vr Iſten bűnünk nek ne nézzed, hanem Sz. Fiadnak halálát tekintsed, és áldozattyának ſz. érdemét nézzed, ſegény fiaidat immár meg ſegéllyed.

Az te jó vóltodért mind örökké áldúnk, irgalmaſságodért és fel magaſtalúnk, hálá-datlanságot távoztaſs el tőlünk, úy és tiſta ſivet teremes már mi bennünk.

Tied légyen Iſten mindenben dicsőség, az te ſent Fiaddal és minden tiſteſség, Sz. Lélek Iſtennel egyenlő felségben, az Szent Hármaſágban mind örökké, Amen.

LXX.

LXX. PSALMVS.

Nota: Benned biztam Vram Isten, &c.

ÖRök Isten figyelmezzél az én segitségemre, Vram Isten sies hamar nékem segedelmemre, áldot Isten óltalmaz megh Sent Fiadnak nevében.

Mind megh szégyenülteſſenek és meg gyaláztaſſanak, kik keresik én lelkemet, el vésteni akarnak, áldot Isten óltalmaz meg, &c.

Hátat adni vissza futni mind kénszeriteſſenek, kik akarnak nékem gonoszt meg szégyenülteſſenek, áldot Isten óltalmaz meg, &c.

Es leg ottan pironsággal vissza veretteſſenek, kik én raytam boszszut tésznek nyavalyámon örülnek, áldot Isten óltalmaz, &c.

Eörüllyenek mind tebenned kik tégedet keresnek, kik szeretik Sent Fiadat magasztalván dicsirik, áldot Isten óltalmaz, &c.

En peniglen szükölködö nyomorult szegény vagok, te Vr Isten segély engem mert csak egyedül vagyok, áldot Isten óltalmaz, &c.

Te vagy nékem nagy segitöm te vagy megszabaditóm, de te sies Vram Isten te vagy en óltalmazóm, áldot Isten óltalmaz, &c.

Igy könyörge az Szent David Christus Vrunk képében, most könyörög keresztyénségh ö nagy veszedelmében, áldot Isten óltalmaz megh Sent Fiadnak nevében.

AZON

h 237

AZON PSALMVS.

Gregor. Szeged.

Nota: Sies most hozzánk, &c:

VR Isten légy most mi velünk, mert sokan támadtak ellenünk, nincsen kihez az mi fejünket, bűkségünkben haytanunk.

Reménségünk, bizodalmunk, mindenkor csak te vóltál óltalmunk, azért most-is te felségednek bátorsággal könyörgünk.

Az te Szent fiadért kérünk, hogy nékünk paisunk légy óltalmunk, fęlelmünkben szárnyaid alat, hogy tudgyunk meg maradnunk.

Mert meg indult ellenségünk, végezést végezet mi ellenünk, hogy męgh hirünk se maradgyon megh ez földön sohol nékünk.

Nagy káromlást szól ellenünk, párt ütést, támadást mond felölünk, bosszusághból mindent ránk kiált, az mit nem hallot-is tölünk.

Az mi fel nevelt fiaink, kebelünkben fel tartot magzatink, vénségünkre szólgálatunkat, im lásd mivel fizetik.

Kéméléſt nem tésznek raytunk, mind tüzzel fegyverrel vadnak rajtunk, el veszteni igyekeznének hogy nevethessenek raytunk.

Nagy erös Fejedelmeket, ránk támasztottanak nagy Vrakat, hogy mi rajtunk minden ok-nélkül ki tölcsék bosszuságokat.

El végezték egy tanácsból, hogy ki kergessenek országunkból, de azt hiszük hogy nem értötték, Felséged tanácsából.

Megh gyülölt az Isten minket, azt mondgyák nem szeretz Vram minket, bünéinkért nagy haragodból meg akarsz verni minket.

Ezeket mi mind érdemlyük, vétkeinket ha elö számlállyuk, az bün ellen nagy haragodat, akarod hogy ismérjük.

Tudgyuk az kik velünk vóltak, most reánk ugyan azok támadtak, de még eddig akaratod ellen, nékünk semmit nem ártottak.

Im Vram mire juttotunk, vénségünk idején kel budosnunk, mikor minden édes erönktöl, immár megh fogyatkoztunk.

Ne hadgy azért vénségünkben, nám soha nem hadtál süksségünkben, hogy megh tessék hatalmasságod, nagy erötlenségünkben.

El fáradtunk, nem futhatunk, te néked süksségünkben könyörgünk, bünéinknek érdeme szerint hogy mi ne veretessünk.

Könyörüly immár mi raytunk, lelkünkben kik rejád támaszkodtunk, szabadics megh, ellenségünknek kezében hogy ne essünk.

Ellenségink el térjenek, töled oly igen megh rettennyenek, kik lelkünknek gonozt kévánnak, mind meg szégyenültessenek.

Nagy

4° 237

Nagy hatalmadat hirdettyük, ezért jó vóltodat magasztallyuk, Szent nevedet mindenek elöt, nagy felsóval dicsirjük.

Ennyi nagy üdötül fogva, nem hadtál Anyánk mehétül fogva, most sem hadz el Vram elhittük, örök üdötül fogva.

Kémélletlen sokszorvertél, de hamar ismétlen hozzánk tértél, hogy lelkünkben inkáb tisztullyunk, tüzben azért vetettél.

Eörökké lám el nem hadtál, az te szent Lelkeddel vigasztaltal, most se hadgy el kegyelmes Atyánk, ha fiaddá fogattál.

Mikoron megh szabadulunk, kit immár bizonnyal mi reménlünk, dicsiretet nagy hála adást, mi te néked éneklünk.

Szent David az Soltár könyvben, Absolon fia elöt futtában, igy könyörge mint irván vagyon, hetveneggyik részében.

LXXIV. PSALMVS.

Scaricza Mathe.

HOGY Ieruſalemnek drága templomát, el dulata réghen és ö városát, az Antiochus ki bira Syriát, az hivek tönek ily panaszolkodást:

Miért Vram Isten ugyan el vetél, hogy szent kezeiddel nem fedezgetél, miért népedtöl el idegenedél, hogy ellenségnek minket igy engedél.

Tery meg haragodból légy óltalmazó, szegén' ju-

haidnak légy igazgató, ki válogatván csak te néked való, te ſzent helyeden és hegyeden lakó.

Lám néki Sionban maradaſt adál, ſőt véle egyemben te-is ott lakál, de már tekincs meg hogy mire jutatál, te-is helyedtől ſzinte meg fosztatál.

Nagy ſzörnyű kiáltáſt lakó Templomod, és vallá tékozláſt te ſzent Városod, igy vólt el hittük te ſzent akaratod, haragodat hogy bűntetésben hagyod.

Záblójokat óltár feliben rakák, nálunk győzedelmes jelőket hagyák, mint régen házadſok miveſők rakák, igy végre pűſztán nem keveſen hagyák.

Erdőllyök módgyára feybe ſok vala, pőröly kalapácſal eleg es vala, tűz égetéſre czifra megyen vala, ez kár Nevednek csak ſzidalom vala.

Fottig megh alázák ékes házadat, földig le vonának ſok egy-házakat, rettegjük illjen ſzörnyű tanácsodat, hogy el fogyattyák te maradékidat.

Nincsen már előttünk ki tanitana, jövendő dologról bizonitaná, vigaſztalásban ki jóra ſóllana, és templomodban ſzin helyen állana.

Mikor jő el immár ezeknek vége, vallyon népeidnek hól léſſen helye, ellenſégünknek mig hat el ereje, ha jut meg Vram nékiek erdeme?

Mit halogatod már itiletedet, vond ki kebeledből te kezeidet, jelencs megh hozzánk az te jó kedvedet, te vagy Királyunk el ne had népedet.

Tengernek, VR Iſten, te birod vizét, melyben el

meri

4° 237

meritéd Pharaho fejét, te Sárkányoknak Czet halaknak fejét, egéß ez földnek tartod erös ßöget.

Lám nagy csuda-képpen adád életét, az puſtában tartván luda nemzetét, te foghatod meg ki folyó kú fejét, és nagy vizeknek élteted ö erét.

Tijéd az nap és éy, sötét és világ, te rendeléſedben vagyon ez világh, tél és melegh nyár azon által nem hág valamit nékik ßent Vraságod hágy.

Gondold megh Vram már te ßidalmadat, és ßent házaidnak puſtaságokat, te népeidnek ßánnyad halálokat, kiket tartál mint Gerlice madarat.

Kérünk ne feleyts el ßintén annyira, frigyednek hogy eſsék valami héja, tekints ez földnek ſok nyomorultira, kiknek világok csak merö nyavalya.

Fogad ßegényeknek ohaytáſokat, újics meg örömmel gyalázattyokat, had dicsirheſsék az te jó voltodat, ellenségidböl te tehetz foglyokat.

Mert csak ßidalomban nevedet hozák, hogy veßedelemben népedet hagyák, imé örökké lám ugyan el ßokák, türéſed eddig de mire koſtolák?

Aſaph maradéka igy imádkozék, hogy nyomoruságban Sido nép esék, hetven negyedik Soltar iratta-ték, Iſtenhez eſni ember igy inteték.

AZON PSALMVS.

Nota: Sok inségünkben néked ſel: &c.

SOk inségünkben hozzád kiáltunk Felséges Vr Iſten, mert parancsoltad hogy megh kereſsünk, az mi ßükségünkben.

Tudgyuk hogy méltán mi bűneinkért te meg vertél minket, mert nem tiſteltük, ſőt ingerlettük te ſzent felſęgedet.

Az mi atyaink mi velünk ősſve ellened vétkeſtek, azért hogy téged ők nē iſmértek, téged nem tiſteltek.

Reád maradtunk mert mindenektől mi el hagyattattunk, az ellenſęgtől oſtromlattatunk, naponként rontatunk.

Igiretedből te ſzent igédből téged megh iſmertűnk, ſzent Fiad által néked könyörgűnk, légy kegyelmes nékűnk.

Ne had, tekincs megh igiretedet és az te népedet, kik tiſta ſűből moſtan dicſirik az te ſzent Nevedet.

Végy ki immáran ez nagy inſęgből ez idegen kézből, hogy te ſzent Neved magaſztaltaſſęk mi nemzetſęgűnktől.

Sok hálátadunk mint Iſtenűnknek és mi teremtőnknek, te Szent Fiadnak és vigaſztaló Szent Lélek Iſtennek.

LXXVII. PSALMVS.

Nota: Magaſztallak én Iſtenem, &c.

AZ VR Iſtent magaſztalom, jó vóltáról emlekezem, mindenkor hozzá folyamom, mert meg halgat azt jól tudom.

Számtalan kénokban valék, bűneimért kit érdemlék, de iſmęg megh könnyebűlék, mihelt vigaſztaláſt hallék.

Nagy

h 237

Nagy háboruságh lelkemben, ſok retteges vólt ſivemben, nyomorult valék teſtemben, tellyes minden életemben.

El terjeſztvén kezeimet, kiáltottam Iſtenemet, csak bé ſem huntam ſemémet, nem leltem ſohol heljemet.

Magamban én dolgaimról elöbeni életemröl, nagy kedves nyájaſágomról, gondolkodtam énekemröl.

Ennél inkáb buſitottam, magamat ſomoritottam, lelkemben csak háborgodtam, tuſakodván ezt mondottam:

Töle Iſten mind örökké, hiveit el vetheti-é, kegyelmét meg vonhattya-é, vallyon meg tagadhattya-é.

Iſtennek nagy eskűvéſe, Fia által tött kötéſe, egyſer való végezéſe, el mulhatik-é beſéde.

Fö-képpen lelkem magában, azt forgattya buſultában, irgalmaſságát magában, tarthattya-é haragjában.

Ez lön én betegségemben, ſivemben nagy gyötrödéſem, de más felöl bátorságom, vagyon oly nagy vigaſságom.

Régi nagy irgalmaſságát, hiſem Iſtennek hatalmát hozám nagy jó akarattyát, mely el fordittya haragját.

En bünömet látom vala, ſivem azért rettegh vala, mikor magára néz vala, bátorkodni nem mér vala.

Nagy erőſſen igaz hittel, magam Iſten beſédével, kegyelmes igiretivel, bátorirám ſent Lelkével.

Csuda irgalmaſságodat, hiſem Vram hatalmadat, onnan véſſen bizodalmat, én lelkem minden óltalmát.

Erös

Erős Pharaho erejét, Izraelnek ellenséget, mind el vesztéd nagy seregét, mutatván karod erejét.

Néked Vram félelemmel, mind sólgálnak nagy örömmel, az vizek-is sietséggel, útat adnak rettegéssel.

Erős hegyek indulának, trombita sók hallatának, az hegy alat kik valának, minnyájan meg futamának.

Kezeidben és markodban, élet halál birtokodban, meg mutatád hogy markodban, vagyon minden óltalmadban.

Erős vitéz mint népeit, az emkerő két semeit, mint jó pásztor ő juhait, úgy óltalmazza hiveit.

Az hiveknek sámok vagyon, nevek nála irva vagyon, hajok sala sámán vagyon, rájok oly nagy gondgya vagyon.

Ne fély azért háborudban, oh én lelkem nyavalyádban, erős légy bizodalmadban, mert Istennek vagy kedvében.

Megh sámlálta futásodat, fel jedzette siralmodat, mind fel irta nyavalyádat, úgy viselte nagy gondodat.

Ha keveslé ostorozot, azzal tőle el nem üzöt, inkáb kezéhez tanitot, mint jó Atya úgy oktatot.

Az Sz. Dávid Soltár könyvben, hetven hetedik részében, hiveket keserűségben, igy vigasztal ez igékben.

LXXIX. PSALMVS.

Nota: Vrnak szolgái no dicsérjétek, &c.

FElséges Isten néked jelentyük mi nagy nyavalyánkat, panaszolkodván elötted mondgyuk mi bosszuságinkat.

Mert

4° 237

Mert el bé jöttek az pogány népek te örökſégedbé, megh terteztettek Sz: Templomodat az te hiveidben.

Mind el puſtiták Ieruſalemet az kereſztyénſéget, más felöl benne Chriſtuſt kergetik az egy üdvöſſéget.

Te ſólgaidnak vették teſteket éghi madaraknak, és te ſentidnek tagjait adák kegyetlen vadaknak.

Ki onták ſéllel mint az bő vizet ezeknek véreket, nem találtaték ki el temetné azö hólt teſteket.

Vagyunk immáron csak nagy ſidalom mi ſomſédſáginknak, és megh csufolás minden népek közt kik környülünk vadnak.

Meddig haragſol felſéges Iſten végetlen ellenünk, boſſu álláſod mint az ſebes tüz fel gerjed ellenünk.

Fordicsad immár te haragodat az pogány népekre, kik nem iſmernek téged VR Iſten ö üdvöſſégökre.

Az orſágokra kik ſegitſégül Nevedet nem hiják, mert ök meg évék kereſztyénſéget, helyét el puſtiták.

Ne emlekezzél régi bününkröl de hamarságh minket, elöl vegyenek irgalmaſſágid, mert megh nyomorodtunk.

Oh üdvözitö édes Iſtenünk ſegélj meg már minket, az te nevednek dicsöſſégejért, ſabadics megh minket.

Es légy kegyelmes te ſent nevedért az mi bünéinknek, hogy ne mondhaſſák az pogány népek, hol vagyon Iſtenünk.

Ielenteſſék ki minden népek közt mi ſemeink elöt, boſſu álláſod te ſólgaidnak, vérek hullásáért.

Iusson elödben foházkodások az ßegény foglyoknak, te hatalmaddal mencs megh mind az kik halálra tartatnak.

Bünteſd meg az mi ellenſęginket hét képpen Vr Iſten, az ßidalomért kit raytad téßnek felſęges Vr Iſten.

Mi penig földön kik te népeid és juhaid vagyunk, kiket legeltetz te ßent igiddel, néked hálát adunk.

Es nemzetſęgröl nemzetſęgekre tégedet hirdetünk, tißteſſęgedet dicsöſęgedet mind öröcké vallyuk.

Igyen könyörög Anyaßent-egyház ellenſęgi ellen, mint irván vagyon az Soltár könyvnek, hetven-kilencz réßében.

LXXX. PSALMVS.

Nota: Oh Vr Iſten tekéncs reánk. &c.

KEreßtyéneknek Iſtene, te vagy hiveknek örzöje, nepeknek kegyes vezére, mindennek gondviſelöje, jelencs hatalmaſságodat, és tarcs meg te juhaidat, láthaſſuk óltalmadat.

Vr Iſten tekincs megh minket, bocsáſd megh büneinket, add megh lelki ßükſęgünket, Chriſtuſt mi idvöſſęgünket, miglen haragßol Vr Iſten, te ßólgaidra ily erössen, halgas megh minket hitben.

Siralmas nékünk kenyerünk, keſerves minden életünk, ßomßédinktöl boßßontatunk, ellenſęginktöl rontatunk, térics megh minket Vr Iſten, lás mi hozzánk kegyelmeſſen, hogy el ne veßßünk bünben.

Iuſſon eßedben régenten, atyánk hogy vólna inſęgben,

4° 237

ben, az pogányságnak kezében, Ægyiptombéli erőben, kihozád te népedet, el ſokaſitád itt ez földön, meg ſaporitád őket.

Vr Iſten az te haragod, imé moſt reánk ſállot, orſágod meg puſtitatot, te ſent templomod el romlot, téry hozzánk hatalmas Iſten, könyörgünk néked keſerveſen, ne hadgy el veſnünk bűnben.

Oltalmazd az te népedet, nyomorult Kereſztyénidet, fordics reánk kegyeſségedet, hadd láſſuk te ſent ſinedet, Chriſtus Ieſuſunk érdemét, kit nékünk adtál idvöſségre, tartson minket hitben.

Mutaſd immár hatalmadat, Chriſtuſt az te ſent Fiadat, vedd el róllunk haragodat, távoztaſd az pogányokat, hogy ſólgálhaſſunk tégedet, és dicsitheſsük te Nevedet, tarthaſſuk te ſent Igédet.

Szent Dávid az Sóltár könyvden, Kereſztyéneknek képében, könyörgéſt téſen ekképpen, mi-is köveſsük őt ebben, hogy Iſten az pogánságot, rollunk el vegye az fogságot, és adgyon ſabadságot.

LXXXII. PSALMVS.

Notája: Dicsirlek téged menybéli Iſten, &c.

AZ Vr Iſten áll minden Bíráknak gyülezetekben, akarja látni mit cſelekeſnek törvény tételekben, rajok figyelmez hogy ők mint ſólnak ő itiletekben.

Eleit veſi igaſságával ő álnokságoknak, és hatalmával ellene támad méltatlanságoknak, és ő ezt mondgya moſt és mindenkor az hamis Bíráknak.

Miglen itiltek ti hamis Birák mindent álnoksággal, mert lám rolatok kŏſség azt mondga: ſemmit igaſsággal, rakva kezetek és erßényetek ſok hamis birsággal.

Igazat azért ti itillyetek az nyomorultaknak, tŏrvény-tételben ti ne árcsatok az ßegény árváknak, ne kedvezzetek az ajándékért hamis gazdagoknak.

Es meg mencsétek à ßegényeket az hatalmaſoktól, az igazakat és ŏzvegyeket minden kár-valláſtól, ßegény kŏſséget, hamis raváſtól és ſok fizetéſtŏl.

Iſtenek vadtok it ez világon az Iſten azt mondgya, mert ŏ képében hagyot titeket az Irás azt tartya, jól meg láſsátok mit cselekeßtek néktek ŏ azt hadgya.

Vadtok minnyájan az Felséges Vr Iſtennek fiai, és igaſságot ha ti itiltek néki maradéki, óltalmazásban és bŭntetésben kedves jó ßólgai.

De ti ezeket mind hátra vetvén meg nem gondollyátok, hogy az mi vólna az ti tißtetek abban el járnátok, azért ki tetzik ez világ elŏt minden álnokságtok.

Meg hidgyétek azt ti álnok Birák hog meg gyaláztattok, az Iſten elŏt mikor állotok ott meg ßégyenŭltŏk, itélet napján hitetlenekkel ti mind el kárhoztok.

Mert nem álhattok az halál ellen ti álnokságtokkal, és az Iſtennek haraghja ellen ti álnokságtokkal, meg kel halnotok egyenlŏképpen ti gonoßságtokkal.

Itt ez világon az nyomorultak Iſtenhez kiáltnak, Birák róllatok az Vr Iſtennek illyen ßókat ßólnak, kelly fel Vr Iſten tégy itéletet ez gyarló világnak.

Mert:

4° 237

Mert te lakozol öröktül fogva magas menyorßágban, és uralkodol ßent igéd által az te hiveidben, tégy itéletet itt ez világon földi emberekben.

Szent David irta ez beßédeket ö Sóltár könyvében, mellyet ki ada dicsiretinek nyolczvan két réßében, hogy jobbúllyanak az hamis Birák ö itéletekben.

LXXXVI. PSALMVS.

Scaricza Máthé-é.

AZ jó hitü ember ßelid ez világon, ſenkire nem támad bátor boßßut láſſon, meg elégßik azzal hogy az Vrra fuſſon, ellenségi ellen és im igyen ßóllyon.

Figyelmezzél Vram kérlek ide hozzám, mert ha megh tekinted nagy az én nyavalyám, ßegény fejem immár ßintén meg alázám, hogy ellenségimnek magamat le haytám.

Az ártatlanságnak ellene nem vétek, türéſemmel inkáb ſok ideig élek, de te read nézvén maydan el merülök, meg ßabadulásért miglen hozzád érek.

Azért te ßólgádnak ſies óltalmára, hogy az gonoßokkal ne juſſak halálra, csak tégedet várlak az én váltságomra, és raytok érettem boßßu állásokra.

Engemet-is imár vidámits meg egyßer, hogy el vegye ſóldgyát az faytalan ember, hiveid romlását ne örüllye töbßör, kiért meg epedtem én nagy ſok ezerßer.

Vigaßtald meg az te ßolgádat Vr Iſten, mert lélkem te hozzád emelem ßüntelen, lám csak te vagy az jó kegyelmes Vr Iſten, mindenekhez az kik vannak igaz hitben.

Véghetetlen az te jó téted mi hozzánk, menyből is az földre ſemeid mi reánk, mikoron imádunk ſies ide hozzánk, hogy meg ne emésſen bántalan nyavalyánk.

Sok Iſtenek közzül kiket ê világ néz, nincs ſenki haſonló hozzád ki csudát tész, temérdek ſok népet mellyet egyedül birſz, ſ. tiſteletedre tsak te magadért hijſz.

Azért engedelmes néked minden állat, valamelly te ſéles kezedben akadhat, de fellyeb az ember, okos és fö állat, jó vóltodért téged mindenüt imádhat.

Mert csak te vagy felség ez ſéles világö, kinek máſſa nincsen uralkodásában, mindent arra vihetſz hatalmaſságodben, kiket egyedül birſz ſabad akaratban.

Vtaidra oktaſs engemet VR Iſten, hogy éllyek ez földön te iſméretedben, erösséts naponként az tefélelmedben, hogy én ſivem áldgyon téged igaz hitben.

Dicsirlek-is inkább ſivemből örökkül, mert jóvóltod látom hozzám mindeneſtül, hálá legyen nékedén tölem vég nélkül, hogy megh mentéd lelkem halálos inségből.

Sok faytalan népek imé rám omlánac, kik nagy erőſſakkal reám támadának, de hogy ſent Neveden ſemmit nem adának, azért mind fejenként meggyaláztatának.

Mert kéſz vagy Vr Iſten te az kegyelemre, haylandó az jóra mi ſegitségünkre, de ſok türés után ha térſz büntetéſre, gonoſſok el veſznek csak hamar végtére.

Te nagy jó vóltodban és fogadáſodan, könyörüly

én ray-

4° 237

én raytam az én nyavalyámban, rébelteſd ſólgádat te áldomáſodban, taros meg ſólgalódnak fiát az halálbã.

Hogy az kik gyűlölnek, életemet bánván, legyenek miattam mind megh gyaláztatván, láſſák megh hogy engem ſeretſ Vram nyilván, keſerűſęgemből örömet támaſztván.

Ezek az Davidnak kevély népe ellen, buzgo imádsági ez földön éltében, irta bé nyólczvan-hat ſép dicſiretiben, hogy nyomoruságban tanullyunk mi ebben.

XCI. PSALMVS.

AZki veti ſegedelmét az Iſtennek hatalmában, az oly ember bátorságos az mennyei óltalomban.

Vallást tésen az hű ember, te vagy nékem én Iſtenem, te vagy nékem bátorságom, benned bizom én Iſtenem.

Mert engemet te megh mentél, ellenſęgimnek törétől, az keményſéges igéktől, törvénnek rettegéſętől.

Viſel téged az Vr Iſten, ő ſent vállán árnyékában, hogy mindenkor te bizhaſsál, Iſtennek ſárnyai alat.

Ieſus Chriſtus egy igaſság, környékez téged paiſul, ſemmit ne fęly az éjjeli, hitetlen rettegéſektől.

Semmit ne fęly nyilván való, háborunak nyilaitúl, titkon való keſęrtettől, dęli ördögtől, vakságtul.

Te mellőled bal kéz felől, ezeren mind el hullanak, job kéz felől tiz ezeren, te néked nem árthatának.

De maga te ſemeiddel, ot meg látod, megh iſmérred, hogy az Iſten az bűnökért, boſſzut áll, embert megh bűntet.

Mert

Mert te bizol az mennyei nagy Istennek hatalmában, bátorságod helyheztetted, igen nagy hatalmas Vrban.

Nem jarulhat néked soha semmi gonoz romlásodra, és házadhoz nem közelget vészedelemnek ostora.

Mert parancsolt te felöled szólgáló sz. Angyalinak, hogy minden te útaidban örizzenek ne hadgyanak.

Az Istennek sz. Angyali viselnek téged kezekben, hogy meg ne üsd lábaidat, történet szerént az kőben.

Aspis kigyón és à mérges Basiliscus kigyón te jársz, mert az törvénj és az bünök, te raitad nem uralkodnak.

Talpad alat meg njomódod az oroßlánt és ördögöt, és az sárkánt az nagy halált az pokolt az kárhozatot.

Szól az Isten az emberről, mert az én bennem reménlet, megh szabaditom megh mentem, mert megh ismérte Nevemet.

Ha én hozzám fel kiáltand, meg halgatom és megh mentem, véle vagyok bánattyában, és ötet megh dicsöitem.

Néki adok hoßßu napot, és az örök bóldogságot, és meg mutatom ö-néki idvözitö Crisztusomat.

Ezt megirta az szent David Soltár könyvnek közepiben, kilenczven eggyik részében, hogy minden bizzék Istenben.

XCII. PSALMVS.

Nota: Nagy bánatban David mikor &c

MEly igen jó az Vr Istent dicsirni, felségednek én Vram

h 237

Vram énekelni, Szent Nevedet dicsirvén magaßtalni, és mindenűt ez világon hirdetni.

Igén reggel irgalmadat hirdetni, igaſságot és éyjel kialtani, hegedűvel Orgonával zöngetni, minden éneklő ßerßámmal tißtelni.

Csudaképen meg vigaßtal engemet, mindennémű te nagy cselekedeted, kezeidnek munkájával örvendek, teremtőmnek, megh váltómnak örvendek.

Ha ßivemben lelkemben megh gondolom, mely nagyoknak dólgaidat én látom, mélyſęgeſnek jó tétedet itilem, Vram azon oly igen csudálkozom.

Az eßtelen ember ezt nem iſméri, az hitetlen bolond ember nem érti, kinek rólad nincs igaz iſméreti, Szent Fiadban mert nincs ő néki hiti.

Ez világon gonoßok gyökereznek, kik mindenkor hamiſſan cselekeßnek, mint az fűvek virágoznak, terjednek, hogy örökkűl örökké el veßßének.

Lám ezeket Felſęges Vram Iſten, megh bűnteted mert te vagy örök Iſten, kik támadnak az te ßent igéd ellen, viaskodnak az te hiveid ellen.

Sokan vannak kik ritkán emlegetnek, kik ſoha nem engednek beßédednek, ime Vram mely nagy hamar el veßnek, és nagy hamar tőled megh bűntettetnek.

Te vagy azért kegyes éltetőm nékem, ki nem örűlß bűnſőnek el veßéſén, de inkáb örvendeß ő megh teréſén, és mind örökké való ő életén.

Az én birodalmom oly erős léßen, Vnikornishoz

hogj hasonló lésen, ellenségimen győzödelmet vésen, gonosoknak el vesztöket én nézem.

Róllad Vram az kik megh emlekeznek, az igazak kik igaz hitben lésnek, mint az pálma fintén ugy meg zöldülnek, mint Cedrus fák ugyan meg gyökereznek.

Istennek ö házában plántáltatnak, Anya-szent-egyházban meg virágoznak, mindenkoron néki gyümölcsöt hoznak, igaz hittel jámbor életet valnak.

Nagy vénségben ök-is megh gyökereznek, nagy szép zöldek és igen nyersek lésnek, igaz hitben mert erösségek ök lésnek, életökben tökélletességek lésnek.

Vallást tésen minden emberek elöt, hogy az Isten igaz mindenek elöt, hamisságot soha nem cselekedet, mint kö siklán ád ö nagy erösséget.

Sóltár könyvnek kilenczven-két részében, ezt meg irta szent David énekében, az ö népét inti ez dicsiretben, Vr Istenben ne essenek kétségben.

XCIV. PSALMVS.

Nota: Meg nyomorodván, &c.

Mikor szent David az fö népeknek gonoságát látá, és azok miat az szegényeknek fogtatását láta, azon busúlván az Vr Istenhez ez-képpen kiálta.

Istenem Vram ki gonosoknak vagy bossu-állója, az özvegyeknek és az árváknak vagy óltalmazója, te személyednek és hatalmadnak légy megy mutatója.

Csak te magad vagy ez egés földnek ö igaz birája, fel magastallyad azért magadat hogy minden megh

lássa,

4° 237

láſſa, az kevélyeknek, kegyetleneknek, mely nagy ő romláſa.

Hamiſságokban ezek Vr Iſten vallyon miglen élnek, gonoſságokban ennyi ideig miért örvendeznek, hogy keményképen imár te tőled meg nem itiltetnek?

Az ő ſájokkal nagy hamiſságot kik mindenkor ſólnak, minden rútságot hiveid ellen torokkal kiáltnak, hamiſságokból à kik mindenkor nagyō hánjakodnak.

Ezek Vr Iſten az te népedet rontyák nyomorgattyák, ſámtalan-képpen örökségedet nagyon dullyák foſtyák, ſok álnoksággal az ſegényeket nyúzzák oſtorozzák.

Lám özvegyeknek és az árvaknak hajokat ſaggattyák, ſegény jövevény jó embereknek véreket ki ontyák, ő ſálláſokról ki taſigállyák és ugyan le-vágják.

Sok gonoſságot hogy cſelekeſſnek akkor ezt gondollyák, Iſten nem láttya és ezt nem érti lám ők azt alittyák, azért éltekben ſoha magokat ők megh nem jobbittyák.

Ti ſegény kába bolond emberek kik fō népek vadtok, miért valaha ti magatokat megh nem jobbittyátok, és magatokban ſép értelemmel azt megh nem hánnyátok.

Az ki embernek ő fülét adta hogy nem hallana-é, az ki embernek ő ſemét adta hogy jól nem látna-é, minden dólgokat emberek közöt hogy jól nem tudna-é?

Igaz tudományt és meſterſéghet ki embernek ad-

gya, nagy okoſsággal és értelemmel meg ajándékozza de vélitek-é hogy nem értene mindent jól nem látna?

Nagy hatalmával az embereknek ſivét által láttya, gondolattyokat csak az Vr Iſten mind azoknak tudgya, hejában való akarattyokat ſándékokat tudgya.

Valakit Vram te tanitandaſ csak az bódog ember, te ſent igédből kit megtanitaſ csak az áldot ember, és az te ſólgád és tanitványod hű Kereſztyén ember.

Sok gonoſz üdön nagy bekeſſęgben azt Vr Iſten tartod, miglen az vermet az hitetlennek ſépen mind megáſod, és nagy keménnyen gonoſzságáért ott megh oſtorozod.

Csak te egyedűl az te népednek mert gondgyát viſeled, az te népednek örökſęgheket ſoha el nem hagyod, ha benned biznak nyomoruságból te megh ſabaditod.

Oly hamarsággal az igaſságot itiletre vonſod, igaz törvénnyel az te népedet mert megſabaditod, és igaz ſivű jó hiveidnek azt követni hagyod.

Nyomoruságban mikor én vagyok ki támad mellettem, az gonoſzokkal ha viaskodom ki fogja én velem, az hamiſsággal ha ellenkedem ki léſen én velem?

Te vagy Vram csak lám én mellettem az én ſegedelmem, ha te nem vóltál vólna ennékem az en ſegitségem, megh öltek vólna, el veſet vólna az én hirem nevem.

Réttegéſemben hogy mondom vala immár mayd el eſem,

h 237

el eſem, el nem haladok ellenségh előtt immár el kell veſznem, az tejó vóltod Vram Iſtenem vólt én ſegedelmem.

Az nagy ſok gondban mikoron valék igen nagy bánatban, ſokat gondolván ott én magamról az én ſiralmimban, az én lelkemet nyugotom vala vigaſztaláſimban.

Igaz vagy Vram, az hamis törvényt mert te nem akarod, hamis biráknak álnok ſzékeket mi nem jóvá hagyod, törvény ſzinével kik nyomorgatnak hogy már meg nem rontod.

Meg ſeregölnek az igaz ellen hamiſſat itilnek, az ártatlan vért hogy kárhoztaſsák arra igyekőznek, és ugy tettetic hogy mindenőknek igaz törvént téſznek.

Patvaroſoknak ellenők te vagy ennékem gyámolom, Vram Iſtenem azért te hozzád mindenkor folyamom, te benned bizom mert te vagy nékem erős kő oſzlopom.

Igaſság ſzerént meg elégited ő hamiſságokat, az ő fejőkre téritőd, vonſod ő álnokságokat, mellyel rontani akarják vala ők az jámborokat.

Olly nagy bizonnyal tellyes hitemmel mondom én ezeket, hogy az Vr Iſten gonoſságokban mind el veſzti őket, mégis azt mondom hogy az Vr Iſten mind el veſzi őket.

Sok Eneke közt Szent David Király ő Sóltár könyvében, ezt-is bé irta kilenczven-negyed ſzép ékes ré-

ſében, bizván Iſtennek nagy óltalmában és ſegitſégében,

XCV. PSALMVS.

Nota: Jer emlekezzünk, &c.

JER örvendezzünk az Vr Iſtennek, és énekellyünk az ő ſent nevének, idvöſſég felöl egy reményünknek, mi óltalmunknak kegyes éltetönknek.

Sieſsünk hozzá dicsiretekkel, hála-adáſſal és könjörgéſünkkel, énekléſünknek ſép zöngéſével, ſent Angyaloknak nagy ſok ſeregével.

Mert az Iehova mi nagy Iſtenünk, ő nagy Királyunk erös Fejedelmünk, minden Iſtenek fölöt mi velünk, igaz óltalmunk és mi ſegedelmünk.

Csak egyedül ő bir mindeneket, az mélységeket és az nagy hegyeket, minden hatalmas erösségeket, az ördögöket és az embereket.

Ö teremtette az ſéles tengert, és benne való nagy ſép ſigeteket, csak ő formálta az ſáraz földet, és azon való drága ſépségeket.

Jer haytsunk fejet térdet nékie, és borullyunk le arczal ő elötte, az Vr Iſtennek nagy tiſteſsége, forogjon ſánkban ő ſép dicsirete.

Mert csak ő az mi kegyes teremtönk, minden dólgunkban bizot gondviſelönk, mint ő népének ő védelmezönk, és juhainak csak ő meg örizönk.

Az ő ſozattyát mikor hallyátok, ti ſiveteket nékie adgyátok, úgy halgaſsátok és fogadgyárok, hogy kiſirtetben ſoha ne juſſatok. Mert

h 237

Mert jól tugyátok régen mint jártak, azkik ellene ighen rugodaztak, azigért földre bé nem juthattak, mert bót fogadniók nem akartanak.

Dicsiret néked Atya Vr Isten, légyen dicsőség néked Eiu Isten, tiszteség néked Szent Lélek Isten, három személyben egy örök Vr Isten.

C. PSALMVS.

Nota: Istenünkhez fohaskodván: &c.

Ó Rüllyetek az Istenben, bólgállyátok öt örömben, vlakik vadtok ez földön, gyüllyetek vigan eleiben.

Mert csak ö az mi Istenünk, és ö teremtetti vagyunk, néki kedves népe vagyunk, mezejének nyája vagyunk.

Templomában mind bé gyüllyünk, dicsiretet néki mondgyunk, ott néki hálákat adgyunk, és csak ö Sz. nevét áldgyuk.

Mert kegyelmes az Vr Isten, megh bocsáttya büneinket, kegyelmének vége nincsen, jó vóltában-is vég nincsen.

Ezt megh irta nagy örömben, Szent David az Sóltár könyvben, adta ki századik részben, hogy dicsirjük Istent szivben.

CI. PSALMVS.

Nota: Nagy hála-adással, &c.

Illyen

ILlyen fogadáſt tõn az ſent David az nagy Vr Iſtennek, az ſámki vetésben fia elõt mikoron budoſnék, hogy ha orſágában az Iſtentõl iſmég bé viretnék.

Eörök Atya Iſten az mighélek csak téged dicsirlek, Kegyelmeſſęgedért ſoha tõbbê én el nem feledlek, igaſságodért-is ſemem elõt mindenkor viſſellek.

Az én bũnõm ellen oſtorodat noha meg mutattad, mint eros Oroſlány csontaimat mind õſve rontottad, minden reménſęgem haragodban tõled el fogyattad.

Nám más felõl iſmég mint egy Atya raitam könyörültél, az te jó vóltodért menj-orſágból én reám tekintél, ſintén halálomkor vig orczádat nékẽ megjelentéd.

Nem feledem ſoha én-is illyen kegyelmeſſęgedet, de te ſent igédbõl megh jobbitom gonoſz eletemet, és fel magaſztalom mind õrökkũl az te ſent nevedet.

Ezt bizonnyal tudom ſin-mutató ember nem kel néked, én-is ártatlanúl igaſságban ſólgálok te néked, az én népemnek-is példa adó léſek te elõtted.

Semmi hamiſságot itiletben én elõ nem véſek, ajándékért ſoha hamiſságot igazzá nem téſek, az gazdagoknak-is ſemélyekre tõrvényben nem nézek.

Gyũlõli én lelkem mindenkoron az ki gonoſzt téſen, az én nyájaſságom paráznával gyilkoſſal nem léſen, nem lakik én velem ſoha eggyũt az ki Iſtentelen.

Im udvaromból-is ki ũzetem az kik rágalmaznak, mint kik alattomban vermet áſnak attyok-fiainak, és kik elegyitik kenyereket huſokkal azoknak-

Csak

h 237

Csak hizelkedöt-is nem ſenvedek az én népem közöt, háboruſágokat kik ſereznek én nemzetim közöt, és kiknek álnokſágh és csalárdság kedves ſemek elöt.

Szivemben utálok kevélyeket, fel fuvalkodtakat, de örömeſt látom orſágomban az Iſten-fęlöket, az legyen én ſólgám, ki követi az árvák törvényét.

Igen gyorſasággal én ki törlöm az gonoſs tévöket, az Vr Városában nem ſeretek álnok embereket, az kik reánk hozzák az Iſtennek kemény itiletét.

Igy könyörge David maga felöl az nagy Vr Iſtennek, példáját meg irván ez igékben jó Fejedelemnek, halgaſſa meghIſten kéréſeket az kereſztyéneknek.

CIII. PSALMVS.

Notaia: Ier emlekezzünk, &c.

AZ ki az Iſtent megh iſmérheti, jó tételeményit eſsében veheti, annak ſent Lélek ſivét gerjeſsti, hálá-adáſra ötet ſerkengeti.

Bizonság nékünk erröl ſent David, ki megh iſmére az ö teremtöjét, teremtöjének jó tételeményit, im illyen módon kezdé el Enekét:

Dicſird én lelkem minden erödel, az nagy Vr Iſtent az ö ſent Nevével, álgyad az Iſtent mind életedben, el ſe feleycsed jó tételeményében.

Eö bocsátya megh minden bünödet, ö gyogyittya meg te betegſęgedet, és kárhozattúl megh ment tégedet, megh koronázza te néked fejedet.

Te néked fejed az ö Szent Fia, bünnek, halálnak,

erös bay-vivoja, és az ördögi nek ö megh rontója, ez mind Istennek sent irgalmasága.

Ki minden jóval téged meg látot, imádságodban téged meg halgatot, mint az keselyüt ki már megh aggot, nagy büneidből ugyan megh ifiitot.

Iólehet néha meg sanyargatot, sok kisirtetet te reád bocsátot, mind kegyes Atya meg ostorozot, de ezzel téged kezéhez tanitot.

Más felöl ismégh hozzája fogot, ellenségiden érted bosszút állot, hogy ezt hihessed sok példát adot, az Sicó nép közt kit megh szabaditot.

Bizzál én lelkem az Vr Istenben, igen irgalmas ö természetiben, és késedelmes az büntetésben, csak hogy megh jobbuly az te életedben.

Ha egy kevesse haragot mutat, az ö hargja mi nem végig marad, fenyegetése nem örökké tart, irgalmassága ismég téged megh lát.

Nem bününk szerént tészen mi velünk, nem bününk szerént fizet ö mi nékünk, mely igen magas az Egh mi töllünk, ollyan igen nagy irgalmas mi nékünk.

Oly igen messze veté bününket, az Nap nyugathoz mely távóly Nap kelet, hogy immár az bün hátra nem térhet, immáron minket pokolra nem vethet.

Miként az Atya fiait szánnya, az képpen Isten hiveit nem hadgya, mert nem Angyalok aztigh jól tudgya, ö teremtette mely gyarlók jól láttya.

Földből teremte földékel lenni, miként az fünek

ugyan

4° 237

ugyan megh kel aßni, mint az virágnak el kel hullani, Adam fiainak ugyan megh kel halni.

Az mi teſtünkböl lelkünk ki mulik, oßtan ez földre nem emlekezhetik, ßent David mondgya hinnie illik, azért egy ßent-is nem imádtathatik.

Az Vr Iſtennek irgalmaſsága, Iſten-fęlökön mind öröktül fogva, fiuról fiura mi reánk ßálla, Chriſtus leſuſnak meg igazitáſa.

Kik ötet fęllyük mondását tegyük, parancsolattyát néki meg örizzük, néki engedgyünk ezt emlegeſſük, ennyi jó-vóltát hogy el ne veßeſsük.

Vigaſságh nékünk háboruságban, mert vagyon Vrunk magas menyorßágban, mindenekkel bir Királyságában, örökké való hatalmaſságában.

Azért mindentül megh óltalmazhat, az bün az ördög az halál nem árthat, az tüz és az viz meg nem gyalázhat, tömlöcz és fegyver minket el nem ronthat.

Mint ezt meg irta ßent Pál mi nékünk, kinek irását minnyájan kel hinnünk, ha Iſten velünk Chriſtus mellettünk, akarnám látni ki vólna ellenünk.

Ha Chriſtus leſuſt mi-nékünk adta, ki ö nékie nagy kincses ládája, ſemmi nincs nála oly igen drága, kit az Chriſtuſſal mi-nékünk nem adna.

Ti ßent Angyalok Iſtent áldgyátok, mert ö általa vattok hatalmaſok, mindenkor néki ßavát hallyátok, megh fogadgyátok néki ßólgállyatok.

Ti Fejedelmek meg halgaſsátok, Iſten Vratok néki

ſólgállyatok, akarattyában ti el járjatok, mert tiſztetekről ſámot kel adnotok.

Egy-házi népek ti-is kik vattok, Iſtent áldgyátok mert Páſtori vadtok, ugy kiálcsatok, prædikállyatok, mint egy trombita ugy hangicsállyatok.

Te ſegény kőſſęg te igen gyors légy, gyakran halgaſſad Iſtennek igijét, tőled-is Iſten ugy dicſirteſſęk, hogy aláb való mindennél te ſe légy.

Minden állatok Iſtent áldgyatok, ő teremtőtők minnyájan vallyátok, ez egéſz főldön valahol vattok, teremtőtőket őrőkké áldgyátok.

De kiváltképen oh te én lelkem, áldgyád az Iſtent te minden ůdőben, mert téged adot az ſegény teſtben, ſent Fia által iſmégh hozzá véſen.

CXII. PSALMVS.

Az első Pſalmuſnak notáiára. G. SZ.

BOdogh az ollyan ember ő lelkében, az ki az Iſtent hiſi beſédében, ſęli tiſteli őtet igaz hitben, ſent David mondgya, ezt az Sóltár könyvben.

Ennek mindenkor nagy győnyőrűſęge, csak ő Vrában kegyelmes beſéde, nincs rettegésben ſoha az ő ſive, mert mindenkoron bizik Iſtenében.

Noha vétkezik tudatlanságából, el eſik gyakran erőtlenſęgéből, nem marad fel kél hamar az vétekből, az Vr Iſtennek nagy ſegedelméből.

Ennek ez főldön ſok jóſága léſen, bőſęg, dazdagság ő házánál léſen, Iſten áldáſa háza népén léſen, kevesből néki mindenkor ſok léſen. Dicſi-

h 237

Dicſirik ötet tellyes életében, örülnek néki elömenetiben, kára nem léßen hirében nevében, mellette leßnek nagy tißteſſégében.

Igen táplállya ö az ßegényeket, jelesben penigh az kereßtyéneket, ſenki nem láttya az ö ßükſégeket, Iſten áldáſa gazdagittya öket.

Cselekedeti csak az Iſtentöl fügh, gazdagságában fel nem fuvalkodik, kár-vallásában ö nem boßonkodik, hißi Iſtentöl hogy csak proláltatik.

Támad reája ſok fęle kiſirtet, ſok hamis hir név, ſok gonoßizenet, de ſoha ßive attúl meg nem ijed, Iſtenben bizot ſemmit nem retteghet.

Vigaßtaláſa nagy vagyon ßivének, mert erössége nagy vagyon hitinek, noha reája ſokan irigykednek, de ßándékokban elö nem mehetnek.

Sok nyomorultnak vólt ö táplálója, tudgya micsoda az ö hivatallya, háza népére ßorgalmatos gondgya, hogy ßükſégeket ſenki ne mondhaſſa.

Pußtaságáról ö ßent egy-házának, nagy ßük vóltáról az hü Tanitónak, fö gondot viſel hogy maradékinak, menyégben gyüycsen kincset fiainak.

Az ßegényeknek nagy gondgyát viſeli, ßomjuhozni nem hadgya éhezni, Iſtennek akar jó ſáfára lenni, csak azért akar mindennel jól tenni.

Parancsolattyát Iſtennek hogy féli, véres veritékkel az kenyeret éßi, marháját adgya igazán és véßi, azzal jóßágát ßaporává téßi.

Iſten beſzéde nála nagy gazdagság, az kevés jóſágh nála nagy ſokaság, békével lakás nála nagy uraság, de nagy ſégyenség nála háboruságh.

Kereſztyénségét hejában nem hánnya, az kiben az hit magát ki mutattya, hejában való Kereſztyénnek mondgya, kiben gyümölcſet az hit nem mutattya.

Innen meg értyük kereſztyénſégünknek, bizonyos jegyét mi üdvöſſégünknek, mert az ſeretet pecſéti hitünknek, az nagy irigyſég hitetlenſégünknek.

Ezeket irta ſent David könyvében, ſáz és tizen-két ſép dicſiretiben, hogy az kereſztyént meg iſmérd hitiből, kivül peniglen cselekedetiből.

AZON PSALMVS.

Nota, Mit bizik ez világ, &c.

BOdog az férfiu ki féli az Iſtent, az ö parancsolatyában gyönyörködik, mint az jámbor fiu enged az Atyának, nem külömben ez-is az nagy Vr Iſtennek.

Aldottak léſznek ez földön ö fiai, az Iſten böviti az ö jóſagokat, nem léſzen ö nékik valami ſükſégek, miképpen az Iſten nékik megh igirte.

Dicſiret gazdagság léſzen ö házában, minden jóval ötet ſereti az Iſten, az ö életében léſzen fegyhetetlen, az ö igaſsága örökké megh marad.

Fénlik az ily ember ö jámborságában, az több népek közöt mint az világoſság, bátorságos minden cselekedetiben, irgalmas mindenhez és nagy békeſſéges.

Könyörül ez illyen minden nyomorulton, minden jóſá-

4° 237

jóságából böséggel oltogat, tudván hogy az Isten öt tette sáfárrá, hogy gondgyát viselye a szükölködöknek.

Minden bebédeben vagyon nagy igaság, minden szóllásában Istennek igéje, mert ez néki minden nagy gyönyörüsége, senkit nē rágalmaz ö nem gyülölködik.

Békeséges léßen az ö Istenében, nem retteg semmit az hitetlenek közöt, nem féli az ö nagy fenyegetéseket, óltalma ö néki az örök Vr Isten.

Eörök emlekezetben léßen az Istennél, ki az ö hiveiröl el nem feletkezik, igéreti szerént ö nékik meg fizet, az ö jó vóltából Christusnak általa.

Nem fél ez valami gonosz izenettül, nē retteg semmit ez mikor háborgattyák, minden reménsége az egy bizony Isten, ki ötet biztattya és meg-óltalmazza.

Bátor az ö szive Istennek általa, hogy kisértetiben meg ne botránkozzék, dicsekedgyék inkább az ö ellenségin, világon örködögön testen és az poklon,

Istennek szent Lelke fénlik az emberben, dicsirtetik ez az igaz emberektül, meg koronáztatik az nagy Vr Istentül, és bóldog léßen Istennek orßágában.

CXIII. PSALMVS.

KEreßtyének kik ez földön lakoztok, neveteket az Istennek adtátok, az ö nevét szüntelen ti áldgyátok, véle végre hogy ti uralkodgyatok.

Mind ez világ az ö Nevét dicsirje, légyen áldot az ö neve azt kérje, ellenségeinket mi nékünk el törje, és bünöket nékiek el ne türje.

Nap

Nap kelettűl fogván Nap nyugatiglan, az ő nevét dicsirjűk mind addiglan, mert neve néki vagyon halhatatlan, jó vóltából mi tőlűnk foghatatlan.

Az Iſten uralkodik mindeneken, ez világon mind az pogány népeken, dicsősége vagyon néki mennyegben, őrűlnűnk kell nékűnk ezen ſivűnkben.

Kicsoda oly hatalmas orſágábn, mint az Chriſtus ki lakik magaſságban, mindeneket néz ő nyavalyájában, és lelkének igen nagy fáydalmában.

Fel emeli földőn az ſegényeket, az ganéyban fertengő bűnősőket, hogy hatalmaſsá tehesſe mind őket, kik ő benne helyheztetik ſiveket.

Az meddűket az Vr Iſten megh áldgya, magzatokkal őket bővőn megh láttya, életeket nékik megſaporittya, mind örökké életekben táplállya.

Mert Chriſtuſnak menyorſágban az tiſti, földőn mennyen álá valókat nézi, az kevélyeket fejenként meg töri, ez világhi bőlcseket ſegyeniti,

Az érdemes ſenteket ő utállya, az képmutatókat-is kárhoztattya, az fęlelmes ſiveket vigaſtallya, menyorſágnak bóldogságát nékik adgya.

Szent David irta ezt az Sóltár könyvben, énekének ſáz tizen-három réſében, Anya-ſent-egy-ház énekli dicsiretben, az Iſtennek ő nagy dicsiretiben.

CXVI. PSALMVS.

Nota: Foházkodom hozzád Vram &c.

NAgy örőme adaték én lelkemnek, vigſsága jőve az én

h 237

az én ſivemnek, mert kegyelmes lõn Iſten kéréſemnek, és lõn megh tartója én életemnek.

Immár lelkem el keſeredet vala, ki pokoltul nem igen meſſe vala, tellyes életem háborodot vala, az halálra immár menendõ vala.

Akkor az Vrat ſegitſégûl hivám, fel kiáltván õ nékie ezt mondám, ſies kérlek Vram immár én hozzám, ne hadd lelkem el veſznie kiáltám.

Kegyelmeſſen az Iſten meg halgata, Atyai-képpen hamar hozzám hayla, Szent Lelkével engem megh látogata, bánatimban engem megh vigaſztala.

Mely kegyelmeſſégét mindennek adgya, nagy kegyeſſen emberekre ki nyuytya, az kik benne biznak megh vigaſztallya, minden háborutól meg ſzabadittya.

Bizzál azért én lelkem az Iſtenben, végy nyugalmat õ ſzent igiretiben, bizzál az õ erõs ſegitſégében, veled léſzen õrökké igyeidben.

Te Vr Iſten engem ki ſzabaditál, az halálnak nagy kénnyából ki váltál, keſerû ſiralmimból vigaſztalál, minden háborumban megh óltalmazál.

Nagy õrömben vagyon azért én lelkem, õ ſzentivel vigan lakik életem, Iſten ſegitſégébe nincs kétſégem, és ebben vagyon nékem tellyes hitem.

Ióllehet én megh keſeredtem vala, ſok háborutól meg ijedtem vala, de Iſtenben nagy bizodalmam vala, ſegitſéget csak tõle várok vala.

Mert csoda kinokban gyõtrõdõm vala, mely miatt

mayd ſintén el veſſek vala, mind az által azt megh iſmértem vala, hogy ember hamis, hazug, látom vala.

Mert az ember már kétſęgben eyt vala, az Iſtentűl el vonni akar vala, hogy ő benne ne bizzam kiált vala, de Iſtennek Szent Lelke vigaſztala.

Azért mit fizeſſek ő jó vóltáért, tölle el vőt ſép ſent ajándékáért, mit adhatnék néki ő óltalmáért, hozzám való nagy kegyelmeſſęgejért.

Nagy örömmel dicsiretit éneklem, ő jó tétét mindeneknek hirdetem, ſent gyűlekezet közt ezt én beſéllem, lelkemnek ezzel nagy óltalmát véſem.

Fogadáſt óltalmáért néki téſek, mellyet erős hittel megh tellyeſitek, mindeneknek ebből én példa léſek, kétſęg nélkűl megh láttyák minden népek.

Az Iſtennek az ő népe nagy kedves, és ſentinek véreigen ſerelmes, mind életek halálok kellemetes, életében kit lát hogy nem fertelmes.

En penigh te ſólgád vagyok Iſtenem, kérlek add meg ennékem ezt kegyeſſen, hogy örök ſólgád leheſſen életem, ſólgáló leányod legyen én lelkem.

Az Iſtennek ſent Nevét én dicſirem, mindeneknek fölötte magaſztalom, az mit fogadtam én bé tellyeſitem, minden népek közöt ezt én hirdetem.

Hálá-adáſt az hivek előt téſek, mélyből minden
népnek jó példa léſek, én Iſtenem csak té-
ged tiſztellek, örökkön örökké té-
ged dicſirlek.

CXVII.

h 237

CXVII. PSALMVS.

INT most minket David Propheta az Sóltár könyvben, illyen módon ház tizenhét el osztot rendiben.

Dicsirjétek az Vr Istent ti pogány népek, dicsirjétek ötet minden népek nemzetségek.

Mert mi raytunk bizonyittatik irgalmasága, és megh marad mind örökké Vrnak igasága.

Igaz és hü az Vr Isten ö beszédében, tökélletes álhatatos ö igiretiben.

Azért bizzunk Istenünknek fogadásában, nem vesszünk el ha hiendünk irgalmasságában.

Fellyül mullya minden dólgait irgalmasága, minden bünöket fellyül hallad kegyes gazdagsága.

Innét értyük véghetetlen kegyelmességét, Christus Iesusért hozzánk való Atyai szerelmét.

Mert ö minket ingyen való ajándékából, el választá fiaivá irgalmasságából.

Es meg válta minket vesset nyomorultakat, az vakságból Pogányokat, bálvány imádókat.

Fel támasztá szent igéjének öröm zászlóját, Christus Iesusért kiáltatá bününk bocsánattyát.

Hogy valakik Christus Iesusban tisztán hinnének, örök életet birhatnának és el ne vesznének.

Vagyon nékünk szabadságunk büntül, haláltúl, Christus Iesusért, az törvénytül, örök kárhozattúl.

Ier dicsirjük azért ötet mi-is örömmel, magasztallyuk örvendezvén hitbéli örömmel.

Aldot légy te Atya Isten édes teremtönk, igazgassad életünket kegyelmes Istenünk.

Dicsirtessél Iesus Christus édes meghváltónk, engedtellyed szent Atyádat mi egy közben-járónk.

Oh Szent Lélek dicsirtessél mind egyetemben, vigasztallyad bátoricsad szivünket lelkünket.

CXX. PSALMVS.

Noráia: Mikor az Sido, &c.

SOk nyomoruság mi életünkben hogy megkeseritette, és ez világon nyugodalmunknak nem lön ö ideje, az nagy insegbē Istenhez sirván szivünk igy ivölte.

Tudgyuk Vr Isten hogy te hatalmas és igaz Isten vagy, az mi szivünknek Szent Lelked által igazgatója vagy, ellenségünknek gondolattyának te megh rontója vagy.

Eretnek ember csalárd nyelvével bolondu beszédet szól, az mi fejünket alá haytottuk, megh-is minket vádol, kérünk Vr Isten hogy szabadits meg nagy álnokságokból.

Patvarkodóknak hamis nyelvekkel vallyon te mit használsz, semmi jót abban mikent örögben mert ugyan nem találsz, szent felségednek dicsiretire semmit attól nem várs.

Haragra indit méreggel rakva mint az Aspis kigyo, hátra vétetéged, nē hibē néked mert ö csak háborgó, az ö szivében mint az tengerben vagó sok Scorpio.

Az hatalmasnak mérges nijlakkal tegze mit rakatik,

mor-

h 237

mordály embernek és mint ő töre reytekben tartatik, álnok embernek az ő ßájában nyelve ugyan fekßik.

Nem gondollya meg az ártatlannak nagy nyomorult vóltát, sem az árváknak segitség nélkül megh fogyatkozását, nagy hamissággal nyelvét forgattya, reá táttya ßáját.

Vadon erdőben mely nagy kegyetlen az fene vad fia, majd ßintén ahoz már hasonlatos az embernek fia, csalárd nyelvével ki az igazat titkon rágalmazza.

Sőt az fenyőfa mely már sokáigh ßárazon tartatik, sebes tűz lángtúl mely nagy hirtelen ő fel gyulaztatik, ennek ő nyelve az igaz ellen ugyan élesedik.

Láſd meg Vr Isten az mi napinkat rövidicsd megh őket, mert az ellenség megh környékezte mi lakó helyünket, mint az veremben az Oroßlányok régenten Danielt.

Aldot Vr Isten te vagy mi nékünk mind Atyánk és Anyánk, noha el hagyot nem ismér minket az mi földi atyánk, csak te ßerettél és hozzád vöttél hogy pogányok valánk.

Sok ideiglen az mi életünk csak ßám-kivetésben, oly népek közöt az kik nem élnek te tißteletedben, kit meg példázál az Ismaelnek minden nemzetében.

Csak nyomoruságh bobbußenvedés követi lelkünket, mert az békeség gyülölő népek háborgatnak minket, jay azért nékünk kik sok ideig vonßuk életünket.

Ollyanok ßintén ők mi ellenünk, mint az Saskese-

lyű, örül halálnak és természete haboruságh szerző, hadakozásra nagy vér-ontásra haragra ingerlő.

Ved el már rólunk sok ostorokat és gyülölségeket, kik semmi okkal de nagy bűntelen háborgatnak minket, az te haragod mint az sebes tüz emésse meg őket.

Imé Vr Isten az te szemeid az bűn ellen vannak, kik nem akarnak téged követni mayd gonosul jarnak, az te földedben örökségedben azok nem lakoznak.

Ne hadd Vr Isten kérünk tégedet az te egy-házadat, meg nyomorodot Keresztyénidet job felöl állassad, ez meg nyomorult nyögö időben már megh szabadicsad.

Ved füleidben az te népednek sirván kiáltását, szánnyad immáron keresztyénidnek régi árvaságát, az igiretet jó nemes földre őket be állicsad.

Sok nyomoruságh Dávid Prophetát hogy rettenti vala, és mind azoktul meg szabadulni igen kéván vala, Sóltár könyvének száz húsz részében ezt bé irta vala.

CXXI. PSALMVS.

Nota: Az ki az Istent megh ismerheti, &c.

IER emlekezzünk keresztyén népek az nagy Istennek az ö jó vóltáról, mert csak ö nékünk minden jó tévönk, mennyen és földön csak ö igazgatónk.

En fel emelém én szemeimet az nagy hegyekre és az nágy völgyekre, hogy segedelmet honnét kel várnom, de nem találék többet az Istennél.

Csak ö énnékem én segitségem, bűntül haláltül rettene-

h 237

tenetes kentul, és kárhozattúl meg ment engemet, ki teremtette mennyet és az földet.

Nem hágy tégedet az kisirtetben az te lábodat gonoßra nem vißi, mert az Vr Isten vigyáz te reád, mert megismérted ő áldot ßent nevét.

Imé Kereßztyén mely nagy örömünk vagyon mi nékünk az nagy Vr Istenben, mert nem alußik csak reánk vigyáz, és csak ő minket őriznie akar.

Aldot Vr Iesus megh őriz téged, és el bé fedez az ő ßent kezével, minden terhedet ő el viseli, és el fedezi az te bűneidet.

Az Nap az napon téged el nem ront, és az étzakán az Hóld el nē emēßt, mert az Vr Isten téged meg őriz, minden gonoßtól lelkedet meg menti.

Eőrizzen téged az nagy Vr Isten, minden dolgodban tégedet megh áldgyon, valahol te járß az ő nevében, meg óltalmazzon moſt és mind örökké.

Szent Dávid irta az Sóltár könyvben, ő énekének ßáz hußon egy részében, mikor az Istent ő meg ismére, ſok jó vóltáról nagy hálákat ada.

CXXII. PSALMVS.

Nota: Felſęges Isten hozzád, &c.

ÖRül mi ßivünk mikor ezt hallyuk az Templomban megyünk, az Vr Istennek ßent igéjét hallyuk

Megh álnak lábunk örök Vr Isten az te Templomodban, és tißta ßivel dicsirünk tégedet.

Ald

Ald meg Vr Iſten az te népedet kik téged ſeretnek, tarcs meg közöttünk az gyülekezetet.

Légyen békeſség Fölséges Iſten Anya-ſent-egyházban, óltalmaz minket minden nyavalyánkban.

Dicsiret néked Atya Vr Iſten az te Szent Fiaddal, és Szent Lélekkel örökkön örökké.

CXXIV. PSALMVS.

Notája: Adgyunk hálát mindnyájan, &c.

AZ Iſraelnek népe régenten O Törvényben, az Ammon pogány népnek eſet vala inſégében, de megh ſegité az Iſten az ö nagy ſükſégekben, és el nem hagyá ügyökben.

Azért nagy hálát adván, Iſtennek éneklének, ö ſabaduláſokért illyen módon örvendének, mondgya ezt moſt az Iſrael az ö ſent Iſtenének, mint kegyelmes vezérének.

Hogy ha az nagy Vr Iſten velünk nem léſen vala, mondgya ezt az Iſrael, mindnyájan el veſünk vala, hogy ha az mi jó Iſtenünk köztünk nem léſen vala, bizony mind el veſünk vala.

Mikor az hitlen népek reánk támadtak vala, netalám elevenen minket mind bé nyelnek vala, midön az ö nagy haragjok reánk fel gerjet vala, könnyen megh emésztnek vala.

Ar-vizképpen jö vala reánk az ö erejek, nagy rettenetes vala haragos fenyegetéſek, már ſinte el borit vala az ö kegyetlenſégek, ſertelen nagy dühöſségek.

Nem

h 237

Nem vala emberektűl, ſohonnan reménſęgünk, hanem csak te egyedűl löl Vr Iſten ſegitſęgünk, áldot légy azért mi Vrunk, és kegyelmes Iſtenünk, mi eggyetlen egy vezérünk.

Hogy minket meg mentettél, az ellenſęg torkától, az hitetlen népeknek reánk csikorgó fogoktól, mint az madarat megh mentél az ő nagy hálojoktól, és ſok álnok tanácsoktól.

Meg rontád te Vr Iſten törét az ellenſęgnek, megh ſabaditója löl te nyomorult hiveidnek, mind meg csufolod azókat, az kik ellened élnek, álnok tanácsot végeznek.

Csak te vagy örök Iſten az mi erős gyámolunk, csak az te áldot Neved mindenűt az mi hatalmunk, menynek földnek egy Vrának, mi csak tégedet vallunk, azért mind örökké áldunk.

Ezt az Szent David irá, régen az Sóltár könyvben, az ő dicſiretinek ſáz huſon negyed réſzében, hogy az hivek ne eſſenek kétſęgben ő igyökben, mikor forognak inſęgben.

CXXV. PSALMVS.

AZ kik biznak az Iſtenben, el nem veſznek életökben, Idvözülnek hitből.

Az Iſtennek beſzédében, kik maradnak ſzerzéſęben, Idvözülnek hitből.

Ezek léſznek örök ſęgben, mint egy kő-ſál kemény-ſęgben, Idvözülnek hitből.

Sokſor elnek kiſirretben, de ök el nem veſznek abban, Idvözülnek hitből.

Moſtan az jók ſęlelemben, tartatnak és fenyitékben, Idvözülnek hitből.

Tégy ezekkel jól Vr Iſten, az kik biznak ſent Igédben, Idvözülnek hitből.

Az kik penig hitetlenſęgben, élnek és nagy kevélyſęgben, mind el veſznek ebben.

De az hivek békeſęgben, léſznek örök dicsöſęgben, Idvözülnek hitből.

Ezt Szent David az Sóltár könyvben, száz és huſonöt reſzében, irta dicſiretiben.

CXXVII. PSALMVS.

Nota: Siralmas ennékem &c.

MIndenek meg hallyák és jól meg tanúllyák, kik ſegedelmeket Iſtentül nem várják, nincsen Iſtén nélkül ſegitſęg és idvöſſęg.

Valamely városnak avagy háznak népét, Vr Iſten nem örzi, hidgyed annak veſztét, nincsen Iſten nél:

Csak héjában léſzen reggel fel keléſtek, néktek kik erössen Iſtenben nem hiſztek, nincsen Iſten nél:

Ezképpen történik minnyájan ti néktek, munkával bánattal, kik kenyeret éſztek, nincsen Iſten nél:

Nagy könnyen az Iſten ád mindent azoknak, kik csak benne biznak, néki könyörögnek, nincsen:

Mint az ſebes nyilak hatalmas kezében, erössek az hivek Iſten óltalmában, nincsen Iſten nél:

Bódog

h 237

Bóldog az ki lelkét hittel erősíti, minden ellenségét erőssen meg győzi, nincsen Isten nél:

Irta ezt Szent David ő Sóltár könyvében, száz huszon hetedik ékes énekében, nincsen Isten nélkül segitség és idvösség.

CXXVIII. PSALMVS.

Notája: Minnyájan örüllyünk: &c.

Minden hü Keresztyének megh hallyátok,
Mi légyen tökélletes bódogságtok.
Fęilyetek Vratokat Istenteket.
Az ő parancsolattyát szeressętek.
Ellyetek igazán kézi munkával,
Igy éltek jól és igaz bódogsággal.
Ti néktek feleségtek házatokban,
Szül jámbor fiakat gyarapodásban.
Kikkel megh ékesiti házatokat,
Mint az szőlő gerezdek veszszőjöket.
Asztaltok környül ülnek ti magzattok,
Mint az szép olay-fának ékes ágok.
Ezképpen áldgya megh az embert Isten,
Valaki fęli ötet igaz hitben.
Aldgyon megh titeket az örök Isten,
Ki lakik az ti gyülekezetekben.
Az Isten szaporicsa jószágtokat,
Es adgyon fiatoknak jó fiakat:
Békesség légyen Anyaszent-egy házban,
Vgy légyen, mondgya minden ember bizván.

AZON PSALMVS.

BOdogok azok kik Iſtent fęlik, ésigaz hittel kik ötet vęßik, parancsolattyát nékie tęßik, kezek munkáját kik igazán eßik.

Kezek munkáját Iſten meg áldgya, eledeleket meg ßaporittya, és életeket megh hoßßabittya, az igaz útra öket igazgattya.

Eö feleſęgek hozzájok illendö, házokban lęßen mint jó termö ßölö, fiai néki hitben nevekednek, aßtala környül mint olay-fa veßßök.

Meg áldgyon téged az kegyes Iſten, és öregbicsen az igaz hitben, hogy te valhaſſad üdvöſſęged menyben, tégedet vigyen örök dicsöſęgben.

Es hogy láthaſſad fiaidnak fiait, nemzetſęgidnek ßaporodáſit, és békeſſęgnek drága gyümölcſęt, Kereßtyéneknek hitben eppüléſęt.

Ez-képpen áldgya meg embert az Iſten, ki fęli ötet minden üdöben, és az ki bizik ö igiretiben, támaßßa lęßen az ö életében.

Sz. David irta ezt az Sóltár könyvben, ékeſſen mondgya ßáz hußon-nyólcz ręßében, mert kellemetes házaſság Iſtenben, kit meg koronáz örök dicsöſęgben.

CXXX. PSALMVS.

Notáia: Kereßtyéneknek Iſtene, &c.

BünöſÖk hozzád kiáltunk, Vr Iſten könyörüly raytunk, nijſd meg az te füleidet, halgaſd meg könyörgéſünket, mert ha mind meg itilended, az mit vétkeztünk te ellened mind, kárhozunk elötted. Nag

h 237

Nagy à te irgalmaſságod, az bűnt te meg bocsáthatod, nincs nékűnk ſemmi érdeműnk, nincs ſemmi ártatlanságunk, nincs ki dicsekedgyék előtted, fęlűnk minnyâjan tégedet, és könyörgűnk tenéked.

Azért bizzunk az Iſtenben, és nem az mi érdeműnkben, nyugodgyék ő benne lelkűnk, ő legyen mi reménſęgűnk, lám ő nékűnk nyilván igiri, hogy akar óltalmunk lenni, azért hidgyűnk ő néki.

Legyűnk erőſſek hitűnkben, bizzunk csak az Vr Iſtenben, ne eſsűnk benne kétſęgben, ne ſomorkodgyunk lelkűnkben, legyen erős minden Keresztyén, ki megſuijult Szent Lélekben, és bizzék az Iſtenben.

Ha nékűnk ſok bűnűnk vagyon, Iſtennek több kegyelme vagyon, nincs ő irgalmának vége, noha embereknek ſok bűne, ő mi nékűnk kegyes Pásztorunk, ki őriz minket pokoltól, és meg ment kárhozattól.

AZON PSALMVS.

Notâia: Kővéti vala népnek ſoksága, &c.

FElſęges Iſten hozzád kiáltunk nagy keſerűſęgel, könyörgűnk néked hogy légy ſegitſęggel.

Tekincs mi reánk kérűnk Vr Iſten ily nagy ſűkſęgűnkben, és ſegély minket erőtlenſęgűnkben.

Mikent az foglyok tömlőcz fenekén erőſſen kiáltnak, ſenki ſem hallya ſem könyörűl raytok.

Pokolnak kénnya bűnnek ſoksága dűhöskődik raytunk, légy ſegitſęggel hogy mind el ne veszűnk.

Ha bűneinket te meg tartándod felſęges Vr Iſten, vallyon ki léſsen előtted bűntelen? Nin-

Nincsen ártatlan nincsen bűn nélkűl ſenki te előtted, azért könyörgűnk útunkat vezérlyed.

Mert csak te nálad vagyon kedveſſég és nagy irgalmaſság, Chriſtus Ieſusért bűnökből ſabadság.

Eörvendez ſivűnk felſęges Iſten te igiretedben, és hozzánk való nagy kegyeſſęgedben.

Oh méltóságos nagy irgalmaſságh, kedveſſęgh mi raytunk, bűnnek, ördögnek nincs hatalma raytunk.

Meg ſabadultunk az Chriſtus által örök kárhozattul, nincsen ſęlelműnk immár az haláltul.

Oh egy reménſęgh menybéli Iſten, bizony egy ſegitſég, te ſólgaidnak adgy örök életet.

Dicſíret néked Atya Vrlſten az te ſent Fiaddal, és mind örökké Szent Lélek Iſtennel.

CXXXIII. PSALMVS.

Nota: Mindnyájan örűllyűnk hiv, &c.

MEly igen jó légyen az egyeneſſęg,
Hallyuk megh és értsűk megh kereſztyének.
Megh irta nékűnk ezt ſent David Király,
Mi-képpen áldgya megh ezeket Iſten.
Kik őtet ſęlik mint kegyes Attyokat,
Es ſeretettel ők egy-máſt halgattyák.
Atya-fiuſággal és akarattal,
Ió ſivel lélekkel vadnak egymás-hoz.
Meg áldgya ezeket az örök Iſten,
Hogy ők éllyenek mi-képpen ő hadgya.
Az igaz hitben és az jó életben,

Nagy

h 237

Nagy egyenesſęgben, áldot erkölcsben.
Kegyesſen élnek ezek ez világon,
Nagy békeſſęgben és jó ſerencsében.
Nincs harag ő köztök nincs viſſa-vonás,
Nincs ſólás, gyűlőſęg, ſem háboruság.
De minden üdőben az nagy ſeretet,
Iſteni fęlelem és bódog élet.
Ez azért oh hivek az egyeneſſęg,
Kinél job nem lehet az emberek közöt.
Ez nincsen aranyból és gazdagságból,
De Iſteni áldásból és adományból.
Kérjük azért ötet hogy adgyon nékünk,
Illyen jó életet és drága kincset.
Ezt mondgya bizonnyal minden hiveknek,
Kik vallyák az Iſtent ő igijébül.
Hogy ſoha nincs job az egyeneſſęgnél,
Kik Iſten fęlik és egy-máſt halgattyák.
Segiti ezeket az örök Iſten,
Es öket nem hadgya ſemmi dolgokban.
Dicsőſęg legyen az Atya Iſtennek,
Fiával egyetemben Szent Léleknek.

CXXXIV. PSALMVS.

Nota: Felſęges Iſten nêked, &c.

VRnak ſólgai no dicsirjétek minnyájá az Vrat, magaſtallyátok és meg áldgyátok miñyájan az Vrat.
Ti kik állotok Vrnak házában örök dicsőſęgben, no dicsirjétek Iſtennek Fiát az egy igaz hitben.

Emel-

Emellyétek fel ti kezeteket Vr ſólgálattyára, és az mint lehet ti dicſirjétek, és magaſtallyátok.

Viſſont az Iſten ki teremtette mennyet és az földet, meg ajándékoz földön és mennyen ezekért titeket.

Mikent öröktül te dicſirtetel felſęges Vr Iſten, moſt és mindenkor te ſzent Fiaddal, áldaſſal Vr Iſten,

Dicſiret néked Atya Vr Iſten az te Sz. Fiaddal, néked ſzent Lélek egy örök Iſten, az ſzent Háromsággal.

CXXXVII. PSALMVS. S. M.

IZraelnek meg ſomorodot nemzetſęge, és Iſtennek el oſlot népe, mikor Babylonnak kemény inſęgében, el fáradot vólna ſzintén.

Ime ugy mond ez mely nehéz az mi ſivũnknek, hogy nincs vége ſok gyötrelmũnknek, kik közzülünk az földre ſirván eſtenek, rólad Sion emlekeznek.

Noha vagyon ſzép drága városban lakáſunk, és itt ſzép ſiros földet látunk, és Euphratesnek köz folyásában iſunk, de más felę mi ohaytunk.

Oh te Sion Iſtennek örök ſzent-egyháza, és Ieruſalemnek Temploma, kit bũneinkért földre mind le rontata, az ellenſęg puſztán hagya.

Męgh-is velünk itt tartyuk az mi hegedünket, kik dicſirjük azzal az Iſtent, és az viz mellet fákra fel rakván öket, vettyük reá ſzemeinket.

Meg hirvadot nagy várakozásban mi ſivünk, reménſęgben el fogyot lelkünk, ha lésen immár az mi földünkben helyünk, és nyájas ſzép énekleſünk.

Nincs

4° 237

Nincs helye most itt réghi jó tiſteletünknek, nincsen módgya mi énekünknek, az ellenſég közt kik reánk dühöttenek, vagyon ſidalma fejünknek.

Káromlyák ők az mi ſokot dicſiretünket, mégh-is igy kénſeritnek minket, mongyátok nékünk az Sionnak énekét, az Iſtennek ſent igijét.

Oh Vr Iſten te jól látod hiſſük ezeket, és méltatlan ő kéréſeket, hogy énekellyük mi ot az ſent igéket, hól idegen föld tart minket.

Vay ha lenne még végre való ſabadságunk, és iſmét hazánkban lakáſunk, nagy ohaytáſſal honnan el ki buydoſtunk, akkor ſünnék megh ſiráſunk.

Mind az által ha megh laſſodunk ſerelmünkben, hozzád Ieruſalem ſivünkben, mi jobb kezünk-is csonka és bénna légyen, és ſemmi jót ne teheſſen.

Es inyünkhöz bár legyen ragadva mi nyelvnük, hogy ha rólad el feletkezünk, és ha te kedvesb és drágáb nem léſs nálunk, hog nem mint az minnen fejünk.

Mert immáron nincs nékünk ſemmi vigaſságunk, kik az ſám-kivetésben élünk, hanem csak az mit lelki dolgokban tudunk, kit az ſent Templomba hallunk.

Ez világnak mind el rothadandó jóſságit, álnokság öregbiti kincſet, de bóldog az ki Iſtenben veti hitit, jókban gyakorlya életét.

Könyörüly már te Vr Iſten az mi vóltunkon, boſſut ály az árultatokon, ellenségünket mi reánk hogy indullyon, fel indittyák minden módon.

El puſztiták az mi lakó édes hazánkat, el ronták te ſzent Templomodat, azok örülvén terhelik mi kénunkat, megh csufollyák nyavalyánkat.

Miért ſivők hogy meg nem eſęk barátinknak, nálunk kik ſokáig lakoztak, de reánk inkáb más felöl támadtanak, ſombédink álnokok vóltak.

De fizes megh te Felſęges Iſten ezeknek, végét veſſed az bűntetéſnek, ellenſęgink-is mi velünk örvendgyenek, kik igazán téged hiſznek.

Legyen annak az mennyei bódog ſzerencse, legyen mindenüt áldot hire, ki Babilonnak ezt végre megh fizeſſe, az mit raytunk ő mivele.

Bódog léſzen ki raytad ezt megh tellyeſiti, hogy te magzatidat fel veſzi, és az kő-ſálhoz nagy kemény ſivel veri, és el romláſodat éri.

Ezt mi ſivűnk nem méltatlan boſſura kéri, de Iſten tanácsából érti, mely oſtorával Atya fiát meg veri, az tűzre kel annak menni.

Ezt éneklé az Iſtennek népe régenten, ki nagy példa az mi idönkben, vagyon megirván Sóltár könyvnek rendiben, ſáz és harmincz hetedikben.

CXLVIII. PSALMVS.

MIkoron az Szent David meg iſméré,
Az Vr Iſtent ezképpen ő tiſztelé:
Dicsirjétek az Iſtent az mennyegből,
Dicsirjétek ötet az magaſságban.
Dicsirjétek ötet ti Szent Angyalok,

Dicsire-

h 237

Dicsirjétek ötet minden ſereghi.
Dicsirje ötet az fényes Nap és Hóld,
Dicsirjék mind az világos Csillagok.
Dicsirjétek ötet mind az ſép Egek,
Es az magaſságh fölött való vizek.
Dicsirjék az Vr Iſtennek ſent Nevét,
Mert mind ö általa teremtettenek.
Mind helyekre rendelte ö ezeket,
Az ö parancsolattyát el nem hadgyák.
Dicsirjétek az Vr Iſtent ez földröl,
Mérges Sárkányok és sötét mélységek.
Tüz és kö-eſsö hó és minden párah,
Az ö ſavának engedö forgó ſél.
Az hegyek völgyek és minden termö fák,
Es az nagy Cedrus erdejének fáji.
Vadak és minden oktalan állatok,
Mind csuſó máſó és ſárnyas állatok.
Földi Királyok és minden köz népek,
Fejedelmek és az földnek birái.
Az ifiiu népek és jámbor ſép ſüzek,
Az vén népekkel minden jó gyermekek.
Dicsirjék az Vr Iſtennek ſent nevét,
Mert csak az ö neve magaſtaltatik.
Az ö dicsöſsége az földön mennyen,
Es az ö jó völta minden helyeken.
Az ö népének ſarvát fel emelé,
Mikor az ördög ellen idvözité.

Dicsiret legyen mindenüt azoknak,
Kik az ő irgalmaſságában biznak.
Dicsiret az Izrael fiainak,
Es az Iſtenhez közel járó népnek.

CXLIII. PSALMVS.

HAlgaſd meg Atya Iſten az mi ßükségünket, bocsáſſad füleidben nagy könyörgésünket, az te fogadáſodban, és ſz. igaſságodban, halgaſs meg Chriſtusban.

Szolgaid téged kérünk meg ne ítélteſsünk, kegyelmes légy mi nékünk, hogy mind el ne vüßßünk, nincs élö ember földön, elödben ki meheſſen, és igaz leheſſé.

Mert ellenség ßivünket, mi terméßetünket, háborgattya lelkünket, birja életünket, jóktúl minket megh foßtot, Chriſtuſtól el ßakaßtot, kárhozatra haytot.

Mint az kik örök tüzre nagy veßedelemre, ez képpen sötétségre, ßántalan ſok bünre, vitt minket ellenségünk, kiben meg rettent ßivünk, keſeredet lelkünk.

Régi idöt emlitünk, dolgaid iſmérjük, irgalmaſságod hißßük, igaſságod értyük, gonoßokat megrontaß, jókat kezedben tartaß, és meg bóldogitaß.

Azért hozzád kiáltunk, nékünk légy óltalmunk, mint az föld meg ßáradtunk, jóktúl el távoztunk, lélkünk vigaſság nélkül, vagyon igaſság nélkül, Chriſtus Ieſus nélkül.

Sies halgas meg minket, tölts bé kérésünket, bátorits mi ßivünket, áld meg életünket, meg fogyatkozot lelkünk, Chriſtus távol ment töllünk, nem lakik mi bennünk.

Hara-

4° 237

Haragod vedd el rólunk, könyörüly mi raytunk, ſent ſined hadd meglátnunk, légy immár mi velünk, mert maydan el kell veſznünk, kell kárhozatra mennünk, kit pokolnak értünk.

De te engedgyed tudnunk, idején meglátnunk, irgalmaſságod raytunk, ki maradgyon nálunk, mert te vagy mi óltalmunk, minden hatalmaſságunk, csak te benned bizunk.

Mutaſs jó útat nékünk, hogy ne tévelegjünk, mert te vagy ſegedelmünk, dolgunkban vezérünk, azért hozzád kiáltunk, töled óltalmat várunk, nincs hová folyamnunk.

Ments meg az ellenségtül, az hitetlenségtül, ördögtül és az bűntül, minden tévelygéſtül, tanits teged követnünk, akaratodat tennünk, te vagy idvöſſégünk.

Sz. Lelked minket tarcson, hitben bátorcson, útunkban igazgaſſon, Chriſtusban biztaſſon, ſ. Neved igáſságunk, legyen vigaſztaláſunk örök bódogságunk.

Mencs ki ſomoruságból, minde háboruból, roncs meg igaſságodból, irgalmaſságodból, az mi ellenſégiket, kik háborgatnak minket, kergetik lelkünket.

Mind el veſeſſed öket, mit gonoſz tévöket, kik akarják lelkünket, birni életünket, mert ſóigaid mi löttünk, töled óltalmat kérünk, már ne hadgy el veſznünk.

Szent David igy könyörge keſerüſégében, eſet vala bünökben, oly nag félelemben, irta meg Sóltár könyvben, ſáz negyven három réſben, hogy tanullyunk ebben.

CXLIV. PSALMVS.

Nota: Irgalmazz Vr Iſten, immáron &c.

MInden állat dicsir Vr Iſten tégedet, féli és rettegi fenyegetéſedet, és fel magaſtallya te Szent Felſęgedet, azért én-is áldom az te ſzent nevedet.

Mert te igazgatod minden dolgaimat, viſeled az hadban igyemet, gondomat, forgatod kezemben az harczon ſablyámat, te tanitod vini az én uijaimat.

Csak te benned vagyon minden bizodalmam, te vagy én Iſtenem az én diadalmam, te vagy bátorságom én erős kő váram, csak te vagy paiſom bizonyos óltalmam.

Kezemben adod męgh én ellenſęgimet, ki moſtan el hordgya édes nemzetemet, ſertelen puſtittya ſép ſiros földemet, gyakorta le vágja erős vitézimet.

Mennyi ſok jót töttél Vram már én velem, te ſzent Felſęgedtűl honnan érdemlettem, én halando bűnös tűled tiſteltetẽ, ſok ajándékidat mert naponként vebẽ.

Iólehet meg bántot az én Atyám téged, és nagy ſok bűnökkel káromlot tégedet, minden nemzetſęgẽ vétkezet ellened, én-is ſok bűnökkel bántottalak téged.

De ha teremtettél ő bűnös vérekből, ez világra hoztál te nagy jó kedvedből, megh mentettél engem ördögnek kezéből, mikor ki tiſtitál az én bűneimből.

Nem ſégjenlem Vram rólad emlekeznem, mind ez világ elől benned dicsekednem, minden állatokkal tégedet dicsirnem, lelki teſti jókat csak te tőled kérnem.

Tudom

h 237

Tudõ mint az árnyék el mulik életem, minden tehetſęgem és cselekedetem, mint à ßép folyo viz el mulik én tõlem, de mégis kõnyörgéſt haly Vram én tõlem.

Ha te minket tartaß te örökſęgednek, az Chriſtus Ieſusban válaßtot népednek, ne adgy martalékra az idegeneknek, kik mind azon vannak hogy megh emészßenek.

Noha megh érdemlyük az oſtort te tõled, mind az által minket ha el vetz elõled, és az te népedet ha meg nẽ kéméllel, hanẽ fogytig õket mind à földhöz vered.

Mit fognak mondani à pogányok rólad, à nagy ſok káromláſt Vram oßtán hallyad, óltalmazni az te népedet nem tudtad, az õ éh torkokban azért taßitottad.

Nem mondgjaké Vram ezt az hitlen népek, de vallyon ſ-hova lõt moſt az õ Iſtenõk? mi reménſégünkért csufolnak bennünket, és az mi hitünkért meg pökdöſnek minket.

Kegyelmezz megh azért az te ſeregednek, kit ſok nemzetſęgek moſt környül vöttenek, mint az tenger vize minket mayd el nyelnek, ha ßent Felſęgedtül meg nem rettentetnek.

Tekints reánk immár à magas menyegbõl, mutaſd meg magadat irgalmaſságodból, az te hiveidet mencs ki az rabságból, az pogány népeknek õ vas igájokból.

Te adß diadalmat az te Királyidnak, te adß bõleſeſęget az õ tanácsinak, légy vezére azért az mi Királyunknak, légy bátoritója az õ hadnagyinak.

Vedd

Veddel el bátorságát mi ellenſęgünknek, roncs meg erejeket az pogány népeknek, mutaſſad magadat mi Fejedelmünknek, erös Hadnagyunknak, és mi vezérünknek.

Hogy meg menekedvén az nagy ellenſęgtöl téged dicsirheſsünk mi tellyes szívünkböl, néked hálát adgyunk nagy lelki örömböl, mint kiket ki vöttél ennyi ſok inſęgböl.

Es az mi magzatink tenéked éllyenek ſent iſméretedben fel nevekedgyenek, te Sz. egy-házaddá mind éppülheſſenek, az örök életben hogy veled legyenek.

Enged éppitenünk romlot házainkat, fordicsad örömre mi ſok ſiralminkat, ſaporicsad Vram minden jószágunkat, és ujics meg immár az mi napjainkat.

Ez világh fiai azt mondgyák bóldoghnak, az mely népnek ezek telt ſerént meg vadnak, de mi Keresztyének azt tartyuk bóldoghnak, az kik az hatalmas Vr Iſtenben biznak.

Az Sz. David Király igy könyörög vala, hogy ellenſęgivel ſembe megyen vala, kik ellen óltalma csak az Iſten vala, ſáz negyven negyedik énekében hadta.

CXLV. PSALMVS.

Nota: örök Atya Iſten &c.

NAgy hála-adáſſal magaſztallak téged én Iſtenem, kegyelmeſſęgedröl valamikor én meg emlékezem, örökkön örökké minden napon téged kel dicsirnem.

Oly

h 237

Oly nagy tiſzteletre dicsiretre tőlem méltó vólnál, ha hozzád illendő tiſztesſęget én nálam találnál, de nincsen mit adnom többet Vram az hála-adáſnál,

Időrűl időre én hirdetem hatalmaſságodat, az idvőzitésben, teremtésben való jó vóltodat, mert nagy ſzerelmedből nem kémélléd tőlem Szent Fiadat.

Meg jelentéd nékem őröktűl fogván való titkaidat, az te vigaſztaló bátoritó őrőm mondáſodat, te Szent Lelked által onnan értem jó akaratodat.

Eőrők dicsőſſęgre tiſztesſęgre hogy engem hivatál, az én bűneimnek nagyságából mikor ki tiſztitál, akkoron mutatád hogy magadnak engem válaſztottál.

Pecsétes gyűrőddel Sz: Lelkeddel magadnak foglalál, erős reménſęggel, igaz hittel ſzépen fel ruhazál, őrőkős társává mert Chriſtuſnak engemet válaſztál.

Vala Vram nékem te előtted nagy ſok adoſságom, kiért te Sz: Fiad Ieſus Chriſtus lőn értem váltságom, azért vagjon moſtan én ſzivemben illyen bátorságom.

Sokſzor emlekezte jóvóltodról én nag ſzükſęgemben, kit meg-is kőſzőnni én nem tudok tellyes életemben, azért kiált hozzád az én lelkem ő nag őrőmében.

Főlőtte irgalmas mert kegyelmes kegyes Iſtenem vagy, az meg bűntetéſre, vereſęgre, haragra kéſő vagy, hoſſzu ideiglen ſzenvedhető irgalmas Iſten vagy.

Reám ſzive ſzerént mint fiára Atyam nem haragſzik, erőtlenſęgemért mikor ver-is kedve ellen eſik, ha ſanyaru kézzel nyul-is hozzám męg-is jómra eſik.

Az ő nagy jó vóltát az Vr Isten nem csak rám terjeſſe, jókra gonoſzokra Napot Hóldot ő ki ſéleſsité, földet és az mennyet életünkre minékünk teremté.

Nincs nagyob jó téted ſoha velem irgalmaſságodnál, nagy Kegyelmeſſęged fellyeb árad te igaſságodnál, Sz: Fiad érdeme nagyob Vram én álnokságimnál.

Csuda jó vóltodból meg támaſztod az kik el eſnének kegyelmeſſęgedből fel emeled kik immár el eſtek, erötlenſęgekből el nem üzöd az kik vétkeztenek.

Im minden állatnak ſok ſzemei csak te reád néznek, ő nagy ſzükſęgekben éhſęgekben tégedet kereſnek, teremtő éltető Iſteneknek tegedet jelentnek.

Segélled étellel és itallal minden ſzükſęgekben, az holló fiaknak eledelt adſz az önnön ſéſkekben, mikoron annyoktól el hagyatnak ő nagy éhſęgekben.

Csak meg vonſzod Vrã az ſzükſęgben erös hatalmadat; ismegh ha akarod az böſęgre ki nyuytod karodat, kegyelmeſſęgedet igy mutatod hozzánk jó vóltodat.

Igen igaz mondó vagy Vr Isten minden dolgaidban, kit egyſzer meg mondaſz ſoha ſenki nem értéged másban, az nagy vigaſsága én lelkemnek minden bánattyában.

Nagy közel vagy hozzám én Iſtenem, mint Atya fiához, az én kialtáſom fel indicson az meg halgatáſhoz, mert tiſzta lélekből megyek hozzád, mint édes Atyámhoz.

En akaratomat cselekedted jó akaratodból, igaz

törvént

h 237

törvént töttél én felölem Vram mindenekből, sokbor le vettetél, meg fel vettél kegyelmességedből.

Meg örizted Vram mind azokat kik téged szerettek, hála legyen néked el nem vesztek kik benned hittenek, kiért mind örökké minden szentek tégedet dicsirnek.

Erös óltalma vagy és gyámola az szegény árváknak, az nyomorultaknak hivattatol egyedül Attyoknak, légy megh szabaditónk Vram most-is mi-nékünk fogolyoknak.

Tenéked Vr Isten mind ezekért adok nagy hálákat, kérlek hog mind végiglen meg tarcsad ebbé az siakat, kik téged tisztelnek mind örökké mint édes Attyokat.

Illyen hála adást David Király tön az Sóltar könyvben, ö dicsiretinek száz és negyven ötödik részében, hog hálákat adgyunk az Istennek mindenkor szivünkben.

CXLVI. PSALMVS.

Dicsird az Istent mostan oh én lelkem, dicsirem ötet mig lészen életem, fejedelmekben reménségem, nem lészen ember én idvösségem.

Mert ök meg halnak ismét földé lésznek, ez földiekröl megh sem emlekeznek, azért bóldogok azok lésznek, az kik Istenben erössen hisznek.

Ennek nagy gondgya vagyon mindenekre, mind menyre földre és az nagy tengerre, ezekben való sok rendekre, ez földön való sok szegényekre.

Az igazaknak ö meg örizöje, kegyetleneknek 'erös büntetöje, az szegényeknek segitöje, az ehezöknek ö éltetöje,

Megh ſabadittya Iſten az foglyokat, világoſittya az ſegény vakokat, fel emeli tántorottakat, igen ſereti az igazakat.

Es meg őrizi az jövevényeket, ſegény árvákat és az özvegyeket, de megh bűnteti bűnőſőket, földről eltörli ő őſvényeket.

Vralkodol te azért Vram Iſten, te Szent Fiaddal ő rökké menyegben, az Szent Lélekkel egyetemben, dicsirűnk téged dicsőſęgedben.

Szent David irta ezt az Sóltár könyvben, ſáz negyven és hatodik Enekeben, hálákat ád ez dicsiretben, mi-is dicsirjűk Iſtent lelkűnkben.

CXLVII. PSALMVS. S. M.

DRága dolog az Vr Iſtent dicsirni, ſine elöt kegjeſſen énekelni, ékes dolog ſent Nevét magaſtalni, az hiveknek ő elötte ſolgálni.

Az Ieruſalemet lám ő ſereti, Anyaſent-egy házát ſépen éppiti, törvényével bóldogul ékeſiti, az Iſrael fiait egyben gyűyti.

Eő gyogyit meg ſomorodot ſiveket, vigaſtallya az megh alęlt lelkeket, ő enyhit megh ſok keſerűſęgeket, mind teſti és lelki betegſęgeket.

Nagy ſámot tart ő válaſtot népére, mert tudtára csillagoknak is neve, gondot viſel ennyi ſántalan rendre, azért hogy ne tekintene népére.

Felſęges Vr az mi mennyei Vrunk, oly nagy erős és hatalmas Királyunk, kinek bölcseſęgétül távól állunk, értelmében mert véget nem találunk. Ez

h 237

Ez ö néki csodalatos tanácsa, hogy az ßelideket fel magaßtallya, de az kevély gonoßokat utállya, és öket mind az földig le gyalázza.

Enekellyünk néki hála-adáſſal, vigaságos hangicsáló ßerßámmal, beßélgeſſünk az mi kegyes Vrunkal, magaßtalván ötet imádságunkal.

Eö vonßa bé az egeket felyhökkel, és az köddöt meg terheli eſsövel, mellyet le ßármaßtat az földre ßéllel, hogy gyümölcsöt füvet hozzon böſęggel.

Az hegyeken, völgyeken, telekeken, ö ád az barmoknak eledeleket, az holló fiaknak-is éhſęgeket, ö tölti bé, megh adgya kéréſeket.

Semmi ö magában akar mi erö, az lónak ereje néki nem kellö, ſem emberi ſerényſęgre nem nézö, mert egyedül elégſęges ſegitö.

Kedve vagyon csak az ötet fęlökben, gyönyörködik az igaz emberekben, hatalmas azoknál minden kicsinben, óltalom ez világi erö ellen.

Dicsird azért Ieruſalem Vradat, magaßtald Kereßtyénſęg meg-váltódat, áldgyad Sion mennyei Királjodat, hiveknek ſerege te ßent Atyádat.

Eö te néket bátorságod mindenben, kapuid zárjait birja erösſen, polgáridat meg áldgya eggyeſſęgben, réßeſitvén ſok jó tételyében.

Határidat ßereti békeſſęggel, meg áldotta földeidet böſęggel, meg nem fogyatkoztat ſemmi ßükſęggel, táplál tégedſemlye, czipo kenyérrel.

Hamarságos az ő paráncsolattya, mindenható bölcseſęges tanácsa, az földre-is alá származik ſava, és leg ottan megh léſen akarattya.

Mint az fejér és ſalángozó gyapjat, ő méltattya ſép gyengedén az havat, és mi-képpen egy povályozó hamvat, ſép aprónként zuz-marázokat ſórhat.

Mikent iſmét az darabos jegeket, ide alá hánnya az kő eſsőket, egyetemben hordoz nagy hidegeket, kiket ſoha lám ſenki el nem tűrhet.

Viſont mikor parancsolattyát adgya, léſen mind azoknak el-táguláſa, ha éleſtő ſeleit fel támaſtya, az jegeket folyó vizzé olvaſtya.

Iákobnak ki mutattya ſent ſörzéſęt, fiaival közli áldot igéjét, ő Felſęge az Iſraelnek népét, igazgattya néki adván törvényét.

Nem cselekedet igy ſemmi nemzettel, megh nem ékeſitet ennyi ſentſęggel, miként reánk tekinte nagy jó kedvel, kiért áldgyuk örökké dicsőſſęggel.

Ez igéket az Szent David Propheta, ſáz negyven heted Enekében irta, tanuságul és ki nyilatkoztatta, mert az Vrnak ſerelme arra vonta.

Az Pſalmuſokból való Iſteni Dicsireteknek VEGE.

INNE-

4 237

INNEPEKRE VALO ISTENI DICSIRETEK.

ADVENTRE.

Christusnak megh testesülesérõl való Enekek.

AZ Kereßtyénsęgben, igaz vallás az hitben, hogy hidgyünk egy Istenben, Atya, Fiu és sz. Lélekben, menynek földnek tengernek õ teremtõjében.

Hißünk az Christusban, Istennek egy Fiában, mi kegyes ßoßolónkban, Idvõzitõ lesus Chistusban, kit Adamnak igire az paradicsomban.

Gabriel Archangyal Nazarethben küldeték, à Szüz megh gyümõlcsõzék, Szent Lélektül terehben esęk, jó hir nékünk mondaték, hogy meg-váltónk ßületnék.

Bethlemben ßületék, Angyalok meg jelenték, páßtoroknak hirdeték, hogy Vr Christus nékünk ßületék, nagy õrõm hirdetteték, idvõssęg megh adaték.

Iáßolban feküvék, az páßtorok meg lelék, az Angyalok dicsirék, dicsõssęgét ott meg jelenték, békesęg jó akarat, földre hirdetteték.

Ez Christus ként válla, az kereßtfán meg hala, õ Sz. vére ki omla, mi halálunk ottan megh romla, harmad nap fel támada, minket megh igazita.

Menyegben fel mene, az õrõk dicsõsęgben, ott nékünk helyet ßõrze, el jõvendõ az itiletre, ott megh fizet mindennek, ki mint érdemlette.

Hißek

Hiſek Szent Lélekben, vigaſztaló Iſtenben, hiſem az Szent-egy-házat, ſenteknek ő gyülekezetit, hiſem Chriſtus kedvéért, bünöm bocsánattyát.

Hiſem az hólt teſtnek, teſtben fel támadását, hiſem az dicsöſſéget, hiſem én az örök életet, ez hittel bátoritom minden életemet.

M A S.

Ad notam: Ave Hierarchia.

VIgan énekellyünk, Atya Iſtent dicsirjük, ki az ő Szent Fiát, ez világra el bocsátta, hogy az ő halálával minket megh váltana.

Az Iſtennek Fia, négy képpen jö mi hozzánk, elöſör az Teſtben, máſodſor az Lélekben, Halálunkhoz harmadſor, Itéletre utolſor.

Miért Teſtben ő el jöt, és Szüztöl ſületteték, Szent Irás azt jelenti, pœnitentiát hirdetni, kórokat gyogyitani, vakoknak látáſt adni.

Es Chriſtus azt mondgya: Tinéktek példát adtam, az mint én cselekedtem, törvént bé tellyeſitettem, tis ugy az Iſtennek akarattyát tegyétek.

Az Atya Iſtennek akarattyát hirdeti, hogy bünböl ki téröket, ő idvözitene, ő kint halált ſenvedé, az ördögöt meg győzte.

Mindenkor Lélekben, jö embernek ſivében, az ő ſentigéjében, ugy el jár ő kegyelme, kegyelemnek ajtáját, zörgetönek meg nyittya.

Azt mondgya hól ketten, vagy hárman öſſve gyülnek,

4° 237

nek, az én Szent Nevemben, ő közöttök vagyok én, minden nap vélek vagyok, mind világ végezetig.

El jő Vr harmadszor, embernek halálához, az-ért hadgya vigyázni, józan életünek lenni, mert ember nem tudgya, mely nap rá jő az halál.

Magunkat meg oijuk, hogy meg ne neheztellyuk, tobzodással szivünket részeghséggel, és ez életre való gondviseléssel, ez az Vrunk intése.

Negyedszer Vr el jő, ez világot itilni, rettenetes lesz ez nap, az hallottak fel támadnak, itt nem egy el reyteznék, ha Vr előt el mehetne.

Vrval itiletre minden Angyalok jönek, rettenetes szavára az egek meg indulnak, és sok jegyek lésznek ez utolsó időben.

Az nap lésen rövid, hirtelenséggel esik, rettenetes nap támad, haragnak és bosszu-állásnak, mellyen Vr itil, pokolra bűnösöket.

Azért jer készüllyünk, gonozságot el hadgyunk, Sz: Keresztyénségben, igaz pœnitentiában, és imádságokban, igy várjuk mi Vrunkat, Amen.

M A S.

Notáia: Az Keresztyénségben, &c.

AZ Atya Vr Isten, Adamot hogy teremté, ki bevédét meg szegé, Szent Fiát néki meg igiré, idő bé tellyesedvén, bűnösökért eresté.

Ezt nagy sok régiek, lám kévánták el jöni, ez világra jelenni és ő érettek születtetni, bűnösöket váltani, és megh igazitani. Y Mi ke-

Mi kereßtyén népek, immár hidgyünk el jötben, érettünk ßületötben, meg hólt es fel támat Chriſtusban, menyben ment Iſtenſégben, Vralkodó Iſtenben.

Várjuk immár vigan mindnyájan ez világra, ki ki mind halálára, és az itiletnek napjára, mert csak ö lön minékünk, idvöſſégünknek árra.

Ki el jö itilni jókat ßabaditani, minket igazitani, és az mennyegben el bé vinni, gonoßokat meg törni és el kárhoztatni.

Rettenetes léßen az Chriſtusnak ßólláſa, erös ſententiája, de az jóknak vigaságára, és minden gonoßoknak léßen ſirására.

Jövetek el ugy-mond, Atyámnak áldottai, és ö kedves fiai, igaz hitü ßelid juhai, mert örök dicsöſſéggel akarok megh ßzetni.

Távozzatok el ti Atyámnak átkoztai, és hitetlen ßólgai, boßßu tévö álnok népei, az örök kárhozatnak léßtek ti mind fiai.

Vége léßen akkor az itiletnek napján, jóknak nyavalyájoknak, és nagy keſerü ſiráſoknak, mert örökösi léßnek az örök bódogságnak.

Dicsöſſégh Atyának, dicsiret Szent Fiának, legyen Ieſus Chriſtusnak, mi kegyelmes édes váltónknak, Szent Lélek Vr Iſtennek, az Szent Háromságnak.

MAS.

4° 237

MAS.

MI Atyánk Atya Isten, vezérünk Fiu Isten, és Sz. Lélek Vr Isten, vigasztalónk mindenben, kik vagyunk igaz hitben, Christusnak ökezében, jer dicsirjük Enekben.

Jó Isten ez világot, hogy teremté Adamot, és az Paradicsomot, hagya parancsolatot, mellyet Adam el hagyot, mikor ördöghöz haylot, Istentül el szakadot.

Csudálatos nagy eset, vette emberi nemzet, hogy semmi jót nem tehet, csak bünnel rakva lehet, kivel nem idvözülhet, meny-orszagban sem mehet, csak az pokolra mehet.

Haragja az Istennek, vagyon fején mindennek, kik világra születnek, bünös Adamtól lésznek, mert minnyájan vétkeznek, megh hogy Annyokban lésznek, rabjai az ördögnek.

Az irgalmas Vr Isten, miért hogy nem kegyetlen, ezt kivánja bünetlen, nincsen senki bünetlen, én vagyok igaz Isten, térjetek megh hittelen, lésztek irgalmas ingyé.

Ezért küldé Sz. Fiát, ez világ megváltóját, és megh szabaditóját, ki megalázá magát, Adamnak ábrázatyát, fel vövé ö állattyát, benvede bünnek kénnyát.

Légyen örök dicsöség, az Atyának ki felség, az Fiunak tiszteség, Szent Léleknek egy hüség, Háromságh egy Istenség, kérünk hogy légy segitség, Légyen köztünk békeség.

M A S.

Ad notam: Veni Redemptor gentium &c.

IEŏvel népeknek meg váltója, mutaſd meg ſzŭznek ſzŭléſét, kin ez világ csudálkozék, hogy ſzŭztŭl Chriſtus ſzŭleték.

De nem fęrfiui magból, hanem ſzent Lélek Iſtentŏl, az ige teſtben ŏltŏzék, ſzŭznek méhe meg virágzek.

Szŭznek méhe nevekedék, ſzŭzeſęge meg tartaték, tiſztaságban éppŭlteték, Iſtent mehében viſelé.

Származék ágyas házából, az ſzép ſzŭznek ſzent méhébŏl, bizony Iſten bizony ember, útra mi hozzánk erede.

Szent Attyátúl fŏldre jŏve, pokolra ſzálla megh gyŏzé, ſzent Attyához emelteték, Iſten ſzékiben ŭlteték.

Atya Iſtennek ſzent Fia, ki fel ŏltŏzél az teſtben, mi teſtŭnknek gyarloságát, hatalmaddal erŏſics megh.

Az te jáſzlód immár fęnlik, uy világi éijel tŭndŏklik, kit ſetétſęg el nem fedezhet, mert hittel ŏrŏkké fęnlik.

Dicsŏſęgh néked Vr Iſten, ki ſzŭletél az ſzép ſzŭztŏl, dicsŏſęgh te ſzent Atyádnak, Szent Lelekkel egyetemben.

AZ CHRISTVSNAK TEST SZERÉNT való ſzŭletésének hiſtoriaja és haſzna.

Batizi Andraſe.

IER dicsirjŭk ez mái napon az mi Vrunkat, bizony méltó dicsiretŭnkre nagy tiſzteſſęgre, mert ſzŭleték ez nap nékŭnk ŭdvŏſſęgŭnkre.

Az Au-

4° 237

Az Augustus Romai Császár uralkodik vala, Sidóságot ki birja vala és Galileat, parancsolá ez világot levelbe iratni.

Mennek vala minden felől ő városokból, eredet szerént, nemzetség szerént ő házájokból, hogy bé iratnák ő magokat Császár levelében.

Ez hir halván az szent Ioseph szűz Mariával, el indula Galileából az Nazarethből, David Királynak városában az Bethlehemben.

Immár az sok vendégh néppel mind az szállások, az városban bé töltek vala, azért szent Ioseph, el bé szálla jegyességvel egy istállóban.

Tisztaságban mi Vrunkat az szűz Maria, szüzen szülé nékünk világra az istálóban, bé polálván helyheztette őt az jászolban.

Szent Pál irja bizony beszéd mellyet hinnünk kel, Vr Christus jöve ez világra ennek-okáért, hogy ő minket bűnösöket idvözitene.

De ha irgalmasságából el nem jöt vólna, mi mindnyájan el vesztünk vólna, kárhoztunk vólna, mert mind fejenként Vr Istennek valánk haragjában.

Az mi első Atyánk Adam mikor vétkezék, Vr Istennek parancsolattyát hogy ő meg szegé, magát eyté és fiait Isten haragjában.

Minden lelkek kik ő tőle származnak vala, esnek vala Isten átkában, ő haragjában, fogantatván születtetvén eredendő bűnben.

Senki jó cselekedetiből sem érdeméből, meny-országban nem mehet vala, és Vr Istennek, meg nem engesztelheti vala ő nagy haragját.

Esaias szent Prophéta örömet monda, hogy mi nékünk gyermek születnék, fiu adatnek, ki Istennek nagy haragját meg engesztelné.

Angyal pásztoroknak éyel hogy megh jelenék, ez szót mondá hirdetek néktek én nagy örömet, mert születeték ez nap néktek Idvözitötök.

Nagy sereggel az Angyalok éghben éneklik, Vr Istennek dicsöség menyben és itt ez földön, békeség és jó akarat az embereknek.

Az pásztorok mind fel kelvén el bé menének, Bethlehemben és meg találák az Szent Iosephet, szüz Máriával az gyermeket ott az jászólban.

Dicsöiték és dicsirék Istent mindenben, mellyeket ök hallottak vala, és láttak vala, azért mi is dicsiretet nékie mondgyunk.

Atya Vr Istennek fia emberé hogy lön, ő általa hogy mi emberek az igaz hitben, fejenként lennénk Vr Istennek áldot fiai.

Vigasságnak és örömnek ez az nagy napja, kin örülnek mind az Angyalok, no azért mi is adgyunk hálát ez gyermeknek mint mi Vrunknak.

Atya Vr Isten ő fiát nem azért küldé, ez világot hogy megitillye és el vesztesse, de meg tartsa szabadicsa és üdvözicse.

Lizon-

4° 237

Bizonysággal ez világra azért ſületék, hogy valakik ő benne biznak tellyes lélekkel, örök életet várhaſſanak Iſtent láthaſsák.

Ez gyermek lön Vr Iſtennél mi Közben-járónk, és minékünk ő ez ſót mondá: ſeretö fiam, hidgy én bennem, meg bocsátom minden bünéidet.

Azért hidgyen minden ember Ieſus Chriſtusban, mert kik biznak ö érdemében ſületésében, nem kárhoznak de vitetnek bé menyorſágban.

Oh te áldot és ſép gyermek Vr Ieſus Chriſtus, hálát adunk ez nap te néked, és kérünk téged, tekincs reánk magas menyből mint fiaidra.

Adgyad nékünk ajandékúl Sz: Lélek Iſtent, hogy valhaſſunk téged örökké, és dicsirheſſünk, hóltunk után menyorſágban téged láthaſſunk.

Dicsirteſſék Szent Háromság ez mái napon, Atya, Fiu, és az Szent Lélek, egy bizony Iſten, dicsiretet mind örökké néki mondhaſſunk.

MAS.

Az MODVLISEMVS notaiára.

Titum 3.

IER mi dicsirjük, áldgyuk és fel magaſtallyuk, mindeneknek Teremtöjét, az Atya Vr Iſtent, ki nem mi érdemünkből, de az ö jó-voltából könyörüle raytunk, az ö ſeretö Szent Fiát ez világra küldé.

Philippen: 2

Szüz Mariától teſtet, igaz emberſéget, magát igen meg

meg alázván, fel vövéreája, hogy minket meg váltana, és meg szabaditana, mi ellenségünktöl, bűntöl, haláltúl, ördögtűl, örök kárhozattúl.

Geneſis 3.

Adamtul fogván régi el mult nagy üdöben, megh igirte vala nékünk ezt az Atya Isten, kigyónak mikor monda, asszonyi-állat magva, megtöri fejedet, el vészi birodalmodat, minden hatalmadat.

Geneſis 26.

Abraham Patriarchának ugyan azt monda, megh sokasitom én néked te kevés magodat, mint az éghnek csillagit és tengernek fövényit, mert az te magodban, megáldatnak minden népnek hivő nemzetségi.

Numerorum 24.

Már fel támadot Balamnak fényes csillaga, kit jövendő-képen Sidó népnek mondot vala, hogy Iacob nemzetéből támadna fényes csillag, és Sidoság közzül, származnék az Iesus Christus embersége szerént.

Deuteronomij 18.

Ez vala azért az hatalmas nagy Propheta, kit Moyses Sidó népnek megh jelentet vala, Istennek igiretit mikor nékik meg mondá, én ti közzületek, támasztok egy nagy Prophétát néktek váltságtokra.

Pſalm: 131

David Királynak ezen végre meg esküvék, hogy az igirt Iesus Christust nékie meg adná, mikor ez-képpen monda, hogy megh ne csalatkoznék, én az te székedre vetek Királyi méhednek drága gyümölcsében.

Esaiæ

4 237

Esaiæ 11.

Szent Esaias erröl igy prophetált vala, veßßö ßármazik Iessének nemes gyökeréböl, kiböl egy ékes virágh uyjonnan nevekedik, kin Istennek lelke, bölcsesęge és tanácsa igen meg nyugoßik.

Matth: 8.

Ez lön az Fiu kiröl az Angyal ezt mondá: mikor Ioseph ßüz Mariát el akará hadni, Davidnak fia Ioseph, vedd hozzád az Mariát, mert ez oly fiat ßül, ki megh ßabadittya népét gonoz büneitöl.

Lucæ 2.

Ez ßületésnek ö nagy drágalatos vóltát, meg jelenték az Angyalok ßegény páßtoroknak, mikor nékik mondának, hirdetünk nagy örömet, ki léßen ti néktek, és ez egéß földön való bünös embereknek.

Iohan: 1.

Ez vala az Atya Istennek ö igije, ki kezdettül fogva az Atya Istennél vala, mindenek ö általa, és ö miatta vadnak, kit ez gyarló világh, az ö okossága miat megh nem ismért vala.

Es tulaydoni közzé ez világra jöve, de öt ez világh fiai nem akarák venni, és az kik ötet vévék, hatalmat ada nékik, Isten fiaivá lenni, valakik az ö nevében bizonnyal hinnének.

Lucæ 8.

Simeon Prophetának jövendö mondása, Mariának az mit mondá im bé tellyesedek, ez gyermek veßedelmére, és sokak idvössęgére, vettetet Sidók közt, és jegyképen kinek sokan ellene támadnak.

Galat: 4.

Szent Pál ajánlya ez születésnek nagy vóltát, megh jelenté ő mi-nékünk használatosságát, idő bé tellyesedvén, el küldé Atya Isten, eggyetlen egy fiát, hogy mi válaztot fiai Christus által lennénk.

Psalm: 22.

Örüllyünk azért és mi lélekben vigadgyunk, nagy hálákat adván immár az Iesus Christusnak, ki ő születésével minket megh vigasztala és megh bátorita, ki dicsőségével rakva földnek kerekségé.

Rom: 9.

Erről az irás tanu-bizonyságot tészen, hogy valakik benne hisznek megh nem csalatkoznak, de az örök életet, és örök dicsőséget igirte azoknak, holott velünk uralkodik örökkön örökké.

M A S.

Ad notam: Keserves szivet, Esa: 11.

SZent Esaias igy irt Christusnak szent születéséről, hogy egy vessző fal fel nevekedik Iesse gyökeréről.

Ennek gyökerén egy virágocska ugy-mond nevekedik, kin az Istennek ő Szent Attyának lelke megh nyugoszik.

Győzödelmesnek, nagy hatalmasnak, irgalmasnak vallya, az kegyelemmel és igasággal öt tellyesnek, mondgya.

Ez által lészen az Vr Istennél nékünk békességünk, mert Közben-járónk Szent Attya elöt, ő lészen minékünk.

Drága

4° 237

Drága jóſágot és örökſéget ſerez ő mi-nékünk, adóſságinkat, nagy gazdagsággal meg fizeti értünk.

Igaſságával mind ez világot itilnie fogja, mert Atya Iſten az itiletet kezében bocsáttya.

Nagy békeſéget lelki örömet hoz ő ez világra, mert Királyságot nagy birodalmat véſen fel vállára.

Eő miá léſen hogy az báránvok az farkaſſal laknak, ſemmi bántáſok oroſlányoktól nem léſen juhoknak.

Semmi félelmek kereſztyéneknek ördögtül nem léſé, kiknek Chriſtusbā nag bizodalmok, reménſégek leſé.

Nagy ſok gyors Párdok az bárányokkal mind eggyüt nyugoſnak, vad Oroſlányok ſélid ökrökkel eggyüt eſnek, iſnak.

Kegyetleneket az ſelidekkel eggyeſſégben hozza, öket elötte az kicsiny gyermek beſédével haytya.

Győzedelmének hatalmaſságát valakik látangyák, Chriſtus Ieſusnak Iſteni vóltát mindenek imádgyák.

Nag bátorsággal ſegény bünöſök akkor könyörögnek, Chriſtus nevében lelki és teſti ajándékot kérnek.

Az ő záſlóját fel emelteti ő Szent-egy-házában, és ſent igijét prædikáltattya ez ſéles világban.

Az pogány népek nagy bátorsággal eleibe mennek, nagy bátorsággal ök ajándékon hitet töle kérnek.

Meg hal akkoron az Király Chriſtus az mi bünéinkért, de harmad napon iſmét fel támad igazuláſunkért.

Világoſságát az Atya Iſten imé fel támaſtá, kit ez világnak régen igirt vólt, immár el bocsátta.

Kik lakozának örök halálnak sötét árnyékában, világosságot támasztá nékik az ő szent Fiában.

Azért örüllyünk mint az aratók az szép aratásban, ugy vigadozzunk mint az vitézek az el nyert prædában.

Mert az pallérnak nehéz igáját nyakunkból ki vonta, az bünt és halált, az törvény átkát, az Christus el rontá.

Meg szabadita minnyájan minket ördög országából, szent országában bé hoza minket irgalmasságából.

Nagy szabadsággal és nemességgel meg ajándékoza, mind fiaivá és jegyesévé az Király választá.

Ez világi had nagy sok zörgéssel, csattogással lészen, és vérben kevert nagy sok öltözet ütközetkor lészen.

De ez Királynak Christus Iesusnak lelki hada lészen, ő halálának az ellenségen győzedelme lészen.

Az mint Gedeon Madianokat üzé kürtöléssel, ugy üzi Christus hitetleneket ő szent igéjével.

Fut az Amalek az lampásoknak zörgetése elöt, igy fut az ördög nagy rettegéssel Christus Iesus elöt.

Az kis gyermekek kezeket nyujtyák örgögh barlangjában, az ő országát az földre rontyák ők nagy bátorságban.

Nagy dicsőséggel immár született az gyermek minékünk, az mi Királyunk Istenünk Fia adatot minékünk.

Fejedelemség nagy hatalmasság az ő vállán vagyon, mint Atya Isten meg jelentette illyen neve vagyon.

Nagy

4° 237

Nagy csudálatos tanacsossa ez az Attya Istennek, nagy erős Isten, ő lében Attya jövendő életnek.

Istennél való békessęgünknek örök Fejedelme, birodalmának orßáglásának soha nincsen vége.

David Királynak Kitályi ßékit magának foglallya, igazán való itiletivel igassággal birja.

Ezt cselekedi az seregeknek Vra és Istene, az Vr Istennek reánk áradot buzgo nagy ßerelme.

Szűletésęről Christus Iesusnak azért emlekezzűnk, bizodalommal hála-adással rayta örvendezzűnk.

Nagy vigasságunk örvendezésűnk legyen az gyermekben, mert idvösségünk vagyon minékünk ßent ßületé ęben.

Dicsiret legyen Atya Istennek és Fiu Istennek, az vigaßtaló, világositó, Szent Lélek Istennek.

M A S.

MInnyájan örűllyűnk hiv kereßtyének,
Nagy hálákat adván az Vr Istennek.
Eorűllyűnk Christusnak ßent ßületésén,
Mert ő fel öltözöt az mi testűnkben.
Le ßálla az éghből az ßolo fiu,
Es megh testesűle az Isten fia.
Istennek ő fia lön ember fia,
Egy ßemély az ember és Isten fia.
Végezése lön ez az nagy Istennek,
Hogy az fiu lenne váltság hiveknek.
Szent Lélek Istentől ő fogantaték,

Mert az ő testét formálta Szent Lélek.
Férfiu mag nélkül ő fogantaték,
Az bűznek mehéből tiztán bűleték.
Ebben az nagy Istennek ő Szerelme,
Tetczék meg Atyánknak jó kedve.
Csudálatos Szerelme az Atyának,
Hogy foglal Szent Fiában ő magának.
Istennel az ember meg haraguvék,
Az ördög miat lőn rabja törvénnek.
Tiztátalanná és bűnősé lőnek,
Az Isten ellen mindenek vétének.
Isten mert hogy minket válaztot vala,
Magának ő minket teremtet vala.
Nem hagyhata minket bűnért el veszнűnk,
Ió kedvét akará mutatni raytunk.
De hogy minket Istentűl az bűn s-ördög,
El szakaztot vala engedetlenség.
Eggyessé Istennel az embereket,
Semmi teremtet állat nem teheté.
Buzgo nagy Szerelme inditá Istent,
Váltságra nékűnk Szent Fiát kézité.
Reá az Fiu terhűnket fel vövé,
Istennel ő minket meg békéltete.
Ezért fogantaték az Szent Léléktől,
Mert ő meg tiztita minket az bűntűl.
Csudaképpen Istenhez minket köte,
Mint az emberséget magához köté.

Ez kép-

4° 237

Ez képpen velünk frigyet és kötéſt tön,
Mert velünk lakozó Iſtenné ö lön.
Nem csak erejét ontá ö az teſtbe,
De ugyan magát-is az teſthez köté.
Mert nem lön elég egy terméßetiben,
Hogy váltság leheſſen csak emberſégben.
Iſtent és embert kelle öſßve hozni,
Hát két terméßetnek kelleték lenni.
Számtalan és véghetetlen fizetéſt,
Kelleték Chriſtuſnak tenni az bünért.
Ezért lön ö ember és igaz Iſten,
Mert két terméßetet az váltsag kéván.
Rabságunkból és az mi büneinkből,
Meg ßabadita Chriſtus az haláltúl.
Az ö ßületéle lön tiſtaságunk,
Iſten jóßágival gazdaguláſunk.
Ez lön az meg igirt mag Abrahámnak,
Ez lön az Meſsias fia Davidnak.
Balámnak csillaga és nagy Propheta,
Ez Chriſtus lön az mi lelkünk váltsága.
Cseréle az Chriſtus az emberekkel,
Megh békéltete minket az Iſtennel.
Eörök dicsöſséget ſ-örök életet,
Igaſságot ßerze nékünk ßentſéget.
Törvény átkából ö minket ki mente,
Es emberré lévén mi lönk Iſtené.
Az örögtül, pokoltúl, kárhozattúl,

Sza-

Szabadita minket Vr haragjától.
Eörömet és nagy békeſſéget ſzerze,
Mind fottig ellenſégünket el veſzté.
Az mi ô ſzületéſünket el rontá,
Az ö ſzületéſével megh gyogyitá.
Ezért mi énekellyünk az Chriſtusnak,
Dicsiretet mondgyunk ö ſzent Atyának.
Es kérjük foházkodván ö felſégét,
Halgaſſa meg az mi könyörgéſünket.
Szentellyen magának ſzent Templomává,
Tarcson megh az hitben ſzent orſágába.
Az ö Fiából reánk ontot kedvét,
Tarcsa megh mi bennünk az ö jóságát.
Es ſzent igijében tarcson megh minket,
Szent Lélekkel vigaſztallya ſivünket.
Dicsirteſſél örökké Atya Iſten,
Fiuval ſzent Lélekkel egyetemben.

MAS AZONROL.

Mikor ez ſzéles világh kárhozatban eſet vólna, és minden nemzet az örök tüzre való vólna, és mind az Pokolra ſzállana.

Az kegyetlen halál mindeneket megh ölvala, mert az ö nagy ſzomoru árnyékában viſel vala, az nagy tüzre kénſzerit vala.

Nagy örömet ada nékünk az mennjeknek Királlya, az áldot Atya Iſten az menyből jó kedvét mutatá, ez földet megh világoſitá.

Alá

4 237

Alá küldé nékünk az önnön igijét, és az ő állattyának terméßet ßerént való Fiát, az ő drágalátos nagy kincsét.

Ezt hogy el bocsátá világ kezdetitül fogva, igiré és hirdeté az Szent Atyáknak általa, az ő népét ugy vigaßtalá.

Kinek el jövéßét nagy ohaytáßßal várták, és nagy fohászkodáßßal, ezért őt mindenkor imádták, csak hogy ez nagy Királyt láthatnák.

Mert ez által hitték ez világhnak ßabadulását, az bűnnek és halálnak örökké való meg romlását, mindeneknek meg uijulását.

Mikor ez világhnak dólga ekképpen vólna, egy ßeplőtelen ßüzet Iſten Sidó nemből válaßta, abból vön teſtet ő magára.

Az Romai Auguſtus Csáßár hogy uralkodnék, és mind ez béles világh ő birtokában ßámláltatnék, és levelében irattatnék.

Akkor Sidóságban David Király városában, Micheas Prophetának mint vala az ő irasában, ßületék leſus Bethlehemben.

Azon tartományban mikoron páßtorok vólnának, és az ő nyáyjok mellet éyjel őrizvén vigyáznának, Angyali ßózatot hallának.

Ne fęllyetek immár ti bűnös emberek, im örömet mondok az nagy Iſtentül en ti néktek, ma ßületet Idvözitőtök.

Az Angyallal lönek azontúl mennyei ſeregek, kik nagy dicsiretet az Vr Iſtennek éneklének, ez uy Királynak örvendének.

Ki által emberekkel Iſten meg békéllet, és jó akaratot ö ellenſégihez jelentet, mikor nékik megh kegyelmezet.

Adgyunk hálát azért mi-is nagy örömmel ennek, és tellyes Lélekkel örvendezzünk ez kis gyermeknek, mint mi kegyes Idvözitönknek.

Hála legyen te néked kegyes Atya Iſten, vegyed dicsiretünket meg váltó Fiu Vr Iſten, áldgy meg minket Szent Lélek Iſten.

M A S.

Dicsiretes az Gyermek ki ez nap ſzületék, egy ſzeplötelen ſzüztül vigaſztalaſunkra, ha nem ſzületet vólna, mi mind el veſztünk vólna: Oh mi idvöſſégünk, eggyetlen egy Ieſuſunk, ki mi értünk ſzületél, óltalmaz pokoltúl.

Eſaias Prophéta ezt régen megh irta, ſzülettetik egy ſzüztül ugy-mond az Meſsias, kinek ſzent ſzületésén az Angyalok örülnek, mely Idvözitönek, ſzületéſérol való örömet ök jelentnek, elöſzör páſztoroknak.

Vegyük azért eſzünkben Angyalnak mondását, ki azt mondá Ioſephnek ötet vigaſztalván, im fogad ſzüz Maria Szent Lélektöl magzatot, kit Ieſusnak neveſz, az az, Idvözitönek halálával ki minket kárhozattúl megh ment.

Ezen

4° 237

Ezen mi mind örüljünk es Christust dicsirjük, mert mi értünk születet, hogy mind el ne vesszünk, hálát adgyunk ő néki, hitet ő tüle kérjünk, hogy benne bizhassunk, mert kik Christusban biznak megh nem szégyenültetnek itiletnek napján.

M A S.

EZ nap nékünk dicsiretes nap, bizony vigasságnak napja, és üdvösségnek bizodalma, mert született ez nap nékünk mi váltságunkra, az Christus Iesus Istennek Fia: Aaronnak vesszeje meg virágozék, tiszta szüztől gyermek született, Mennyei Királyúl nékünk adaték, Christus Iesusnak nevezteték.

Ez gyermek vólt az megh igirt mag, mi első Atyáinknak, Adam Atyánknak, Abrahámnak, kiben minden Nemzetségek meg áldattanak, örök életre fel támadnak: Aaronnak vesszeje megh virágozék, &c.

Megtöreték ez gyermek miat, az ördögnek hatalma, az halál, az bün, ördög országa, megh nyittaték Meny-országnak erős kapuja, Istennek kedve mi reánk szálla: Aaronnak vesszeje meg virágozék, &c.

Nincsen nékünk semmi félelmünk, semmi nyomorúságtúl, büntül, ördögtül, kárhozattúl, az Moyses törvényének ő nagy átkátúl, örök haláltúl, kárhozattúl: Aaronnak vesszeje megh virágozék, &c.

Megh töretnek az pogány népek, kik ez gyermekben nem hisznek, az nagy Istennek nem kellenek, az ördögnek hatalmában örökké esnek, az kik az bünnek

véget nem vetnek: Aaronnak veßßeje megh virágozék, tißta ßűztöl gyermek ßűleték, &c.

Hálát adgyunk az Vr Iſtennek, Atya, Fiu, Szent Léleknek, és mind örűllyűnk ez gyermeknek, nagy örömet az Angyalok nékűnk hirdetnek, dicsirvén Iſtent énekelnek: Aaronnak veßßeje megh virágozék, tißta ßűztöl gyermek ßűleték, Mennyei Királyúl nékűnk adaték, Chriſtus Ieſusnak neveztetek.

M A S.

VR Iſten veletek, kereßtyének örűllyetek, igaz hittel ha ti fel kéßűltetek, bűneitekböl ki tértetek.

Iſtennek Sz. Fia, ez világnak megh váltója, az örök kárhozatnak el rontója, Meny-orßágnak meg nijtója.

Nékűnk ßűlettetek, bűn közzűlűnk ki vetetek, igaſság uyjonnan meg éppiteték, az örök élet igirtetek.

Adamnak ö vétke, lön mindennek veßedelme, de az Vr Chriſtus Ieſusnak ßűletéſe, mindeneknek lön hijedelme.

Ezen mi örűllyűnk, mert az Chriſtus nagy reménſęgűnk, ha ö benne igazán mi hijendűnk, nagy bűneinkböl ki térendűnk.

Az hit azt kévánnya, hogy az Chriſtus legyen jutalma, jámborságban ne legyen bizodalma, jóllehet ſoha azt el ne hadgya.

Kik Chriſtusban hißnek, minden jót ök meg cselekeßnek, de az által idvözűlni nem igyekeznek, kit csak Chriſtusban lelhetnek.

Hid-

4° 237

Hidgyünk az Christusban, Atya Istennek ſent Fiában, mi terméſetünknek uyjétojában, bünnek megh rontojában.

De igazán hidgyünk, büneinkből el ki feſellyünk, jámborságban hamar el fel öltözzünk, Meny-orſághban bé mehetünk.

Dicsöſęgh Atyának, eggyetlen egy Szent Fiának, mind ezeknek nemes ajándékának, tellyes Szent Háromságnak.

M A S.

JER mindnyájan örüllyünk, és ſivünkben vigadgyunk, mert ſületék Vr Ieſus nékünk,

Kit az Atya Vr Iſten, könyörülvén emberen, el bocsata harodik üdöben.

Mert meg vala igirvén, męg az elſö üdöben, teremtéſnek ö kezdetiben.

Az mi elſö Atyánknak, Adamnak fiainak, és utánna maradékinak.

Az után Abrahamnak, Iacob Patriarchának, végezetre Dávid Királynak.

Kinek nemzetſęgéből, méhének gyümölcſęből, ſületék ſeplötelen ſüztül.

Kinek neve Maria, Vr Ieſusnak ſent Annya, és ö néki ſólgáló leánya.

Ez ſép ſüztül ſületék, Atya Iſtentöl adaték, és mi nékünk ajándékoztaték.

Angyali ſép zengéſek, és ékes énekléſek, jelenének mennyei ſeregek.

Hirdetvén pásztoroknak, juh mellet vigyázóknak, vigadnának az Vr Iesusnak.

Mert csak ő Idvözitő, mindenekkel jo...vő, senkit penig hátra nem vető.

Hozzá hij mindeneket, gonosz bűnben élőket, meg bocsáttya az ő bűnöket.

El hagyá gazdagságát, véghetetlen orszagát, hogy érettünk adná ő magát.

Azért jöve hogy élnénk, és megh engesztelteténk, érdeméből kegyelmet nyernénk.

Nagy szeretet mindenekhez, hogy Isten emberekhez, jöve fertelmes bűnösökhez.

Eő életnek adója, szűnek vigasztalója, lelkünknek világositója.

Az kik benne nem biznak, sőt bizni sem akarnak, örök halállal ők mind megh halnak.

Mi azért ez felségnek, emberré lőt Istennek, hidgyünk mi nagy reménségünknek.

Ki nékünk igirteték, és érettünk születék, mondgyunk néki uy dicsiretet.

Eő Atyával egyetemben, Sz. Háromság mennyegben, dicsirtessék egy igaz hitben.

MAS.
AZON NOTARA.

CHristus Iesus születék, Atya Istentül küldeték, ez világra nékünk adaték.

Két ember választaték, Adam első adaték, az Christus az után születék. Min-

4° 237

Minnyájan az Adamban, esénk örök halálban, Istenségnek nagy haragjában.

Első Atyánk minékünk, Adam nagy veszedelmünk, lön minékünk örök halálunk.

De az kegyelmes Isten, ki irgalmas mindenben, ismég bévön az ő kedvében.

Igiré ez világra, Szent Fiát az halálra, mindeneknek nagy váltságára.

Kezdetben vala Ige, az Christus ő felsége, szent Atyának eggyetlen eggye.

Le álla Meny-országból, Atya akarattyából, Istenségnek gazdagságából.

Isteni bölcseségből, Szent Lélek ihlléségből, szűleték az szűznek mehéből.

Ez világra adaték, ez nap nékünk szűleték, emberi Nem hogy meg váltatnék.

Atyáknak áldozások, Prophetáknak irások, ezt bizonyittya ő mondások.

Ez az Istennek Fia, ki jöt most ez világra, mindeneknek meg váltására.

Mint Adamban kesergünk, az Christusban vigadunk, mert ő nékünk minden örömünk.

Mert Adamban megh halánk, de lön Christus mi Atyánk, ki által ismég fel támadánk.

Vigadgyunk és örvendgyünk, Istennek hálát adgyunk, hogy halálból életre megyünk.

Dicsirtessél Vr Isten Christusban te Igidben, szent Lélekkel egy Istenségben.

MAS

MAS.

IEſus ſzületék idvöſſégünkre, az mint régenten vala igirve, Atya Iſtennek nagy ſzerelme, emberi Nemhez tetczék ebben kegyeſſége.

Elſö ſzüleink vétkei miat, és az ördögi csalárdságh miat, nyerénk magunknak örök halált, és kárhozatot, pokol kénnyát, ſok nyavalyát.

Senki oly nem lön ki megh mentene, de az te ſzent Atyád meg könyörüle, téged igire és üdö telvén, ſzabaditoúl nékünk Menyből alá külde.

Völ mi érettünk az ſzüztöl teſtet, kiben ſzenvedél és töl eleget, el vöved az mi büneinket, nyerél minékünk örök életet, dicsöſſéget.

Sies már hozzánk meg váltó Vrunk, adgyad hogy végigh benned bizhaſſunk, és ſzent Atyáddal eggyüt láthaſſunk, Menyben te veled lakozhaſſunk, vigadhaſſunk.

Legyen tiſztеſſég te felſégednek, és ſzent Atyádnak mi teremtönknek, és egyetemben Szent Léleknek, dicsöſégh az Szent Háromſághnak, egy Iſtennek.

MAS. N. K. T.

TEllyes ſzivel örvendgyünk és lélekben vigadgjunk, Mert ſzületék Chriſtus nékünk, Mi kegyes idvözitönk, Alleluja.

Kit az Iſten régenten, megh igirt vólt Adamnak, Abrahamnak és Iſaknak, Iakobnak és Davidnak, Alleluja.

Hogy

h 237

Hogy ßerelmes Sz. Fia, ez világra el jöne, és ßüztül teſtet fel venne, nékünk váltságunk lenne, Alleluja.

Ebben Iſten kegyelme, emberekhez jelennék, haragja engeßteltetnék, vig kedve meg tetczenék, Alle:

Mert minnyájan Adamban, eſtünk vala halálban, az ördögnek fogságában, Törvénnek ö átkában, All:

Sem égen Angyalokban, ſem földön emberekben, kinek vólna ö nevében, idvöſſég érdemében, All:

Nem találtaték többen, hanem csak az Chriſtusbã, az Iſtennek egy Fiában, Davidnak ö magvában, All:

Eſaias Propheta, erröl jövendöt monda, Hogy Iſai törſökéböl, és ennek gyökeréböl, Alleluja.

Veßßö ßál nevekednék, és fiatal ßármaznék, az David Király házából, meg tartó adattatnék, Alle:

Kin Iſten ßent lelkének, meg nyugodnék vig kedve, bölcseſęge és értelme, tanácsa és ereje, Alle:

Az Prophéták régenten, ſöt hirdették mindnyájan, Hogy az Chriſtus jövendöben, el jöne męg az teſtben, Allelu:

Atyának kebeléböl, alá hozna mennyegböl, el reytet nagy drága kincſet, az Evangeliomot, Alle-

Es hiveknek képekben, az törvénnek mindenben, ßólgálna hogy eléſęggel, és engedelmeſſęggel, Alle:

Eö magát áldozatra, vinné az kereßt-fára, hogy el venné bünеinket, megh gyözné halálunkat, Alle:

Fel mene meny-orßágban, ajándékot hogy onnan, ßáfárlana bövön nékünk, és el jöne itilnünk, Alle:

Az Vy Teſtamentomban, tőltenek bé Iesusban, lám mindenek valoságban, Mariának Fiában, Alle:

Iól mondgya tehát ſent Pál, hogy Chriſtus ez mai nap, tegnapon és mind őrőkké, vólt, vagyon és megh marad, Alle:

Erről az Apoſtolok, és az Evangeliſták, mind bizonyságot tőttenek, kit ők csak hirdettenek, Alle:

Azért hogy Atya Iſten, ſent Fiát adta teſtben, megh kegyelmezet mindenben, örüllyünk mi ſivünkben, Alleluja.

Kérjük hogy igaz hittel, bizhaſſunk az Chriſtusban, és rébeſüllyünk az jókban, Iſtennek kegyelmében, Alleluja.

MAS.

Nota: Ier minnyajan örüllyünk.

VR Iſtennek ſent Fia, ez nap nékünk ſületék, idvőſſégre nékünk adaték.

Atya Iſten tanátsa, régtül fogva ez vala, hogy ſent Fiát érettünk adna.

Iöve alázatoſſan, hogy minket megh válthaſſon, ſaivá mind válaſzthaſſon.

Páſztoroknak jelenék, Angyaltul izenteték, hogy mi nékünk Gyermek ſületék.

Ez világra ſületék, jászolba helyhőzteték, mert ő néki hely ot adaték.

Eő ſent fiát Maria, mihelt ſülé világra, térden álva totan imádá.

Né-

4° 237

Nékünk nagy példát ada, Bálvánt el távozata, és ö magát követnünk adá.

Mi-is azért Vrunkat, imádgyuk mint Atyánkat, és mi nékünk Szabaditonkat.

Láthassuk menyorßágot, mint mi nékünk hazánkat mennyei nagy boldogságunkat.

Dicsöség Vr Istennek, dicséret Szent Fiának, egyetemben az Szent Léleknek.

M A S.

Minden embereknek mi örömet mondunk, az kik az Christusban igazán bizunk, beßédére figyelmessé halgatunk, néki engedünk, az ö Szentségével igazán élünk, Szent Lelkével tartatunk, jámborúl élünk.

Iesus Christus ez világra nékünk Születék, ki Atyatúl öröktül Születék, minnyájunknak igirteték, adaték, Prophetáltaték, sok áldozatokkal az O törvényben, Szépen meg példáztaték, értünk áldozék.

Christus Iesust vallyuk mi csak egy Személynek, Istennek és az igaz embernek, Szent Attyának ö eggyetlen eggyének, Szüztöl Szülötnek, mi közben-járónknak, mi meg váltónknak, és mi idvössségünknek, Szentnek Szentének.

Hamis életéből hogy minden meg térjen, az Christusnak lelkében örvendgyen, beßédének tißta Szivel engedgyen, igazán éllyen, egéß életében az ördögh ellen Szüntelen vitézkedgyen, jó hitben legyen.

Az itilet napján ö semmit ne fęllyen, meg dicsöülę teſtben és ö fel kellyen, job kéz felöl Chriſtus mellet ö legyen, ö reá nézzen, ö ſent orßágában ö véle mennyen, az Szentekkel örvendgyen, örökké éllyen.

Ennek ſok ſent irás tanubizonsága, nagy Iſtennek ö irgalmaſsága: de nem láttya ez világhnak vaksága, nagy álnoksága, kiknek kel az ördög nagy hazugsága, világnak ö vaksága, ſok gonoſsága.

Legyen nagy dicsöſęgh az Atya Iſtennek, egyetemben az Fiu Iſtennek, Szent Léleknek egy Iſtennek, és külön három ſemélynek, kit az Szent Angyalok ſok Szentekkel, mind örökké dicsirnek, néki engednek.

MAS.

EZ eſtendöt megáldgyad. Ez eſtendöt megáldgyad, Kegyelmedböl Vr Iſten.

Bö ſirral ékeſicsed. Bö ſirral ékeſicsed, Te ſent Iehova Iſten.

Tégedet áldnak, kik lakoznak ez földnek ſinén.

Es az Puſta helyek-is, Böſęggel.

Halmok ahétozodnak vig kedvel.

Bóldog kit magadnak válaſztál, Sionnak Királlya.

HALA-ADAS.

Az Ieſus Chriſtusnak teſtbenvaló ſületéſéért.

HAlát adgyunk minnyájan az Vr Iſtennek, ki az ö ſületésęvel, meg ſabaditot örögnek hatalmaſságából: Repetitur bis:

Ennek

h 237

Ennek illik hogy énekellyünk az Angyalokkal,
Dicsőſęg magaſságban Iſtennek.

KIS KARACSONRA.
Avagy Chriſtus környül-métélkedéſe napiára.

NEkünk ſzületék Mennyei Király, kit idvözitönek monda az Angyal, Vy eſtendöben mi vigadgyunk, ſületet Ieſuſt mi imádgyuk.

Régen megirták ezt az Próphetàk, hogy fiat ſzülne egy nemes virágh, Vy eſtendöben mi:

Szüz Mariától gyermek ſzületék, de Szent Lélektöl ö fogantaték, Vy eſtendöben mi:

Es nyólczad napon környül meczeték, az nagy Iſtennek törvénye ſzerént, Vy eſtendöben mi:

Nagy hatalmas lön ez kisded gyermek, meg töretének ſok ellenſęgek, Vy eſtendöben mi:

Győzödelmet vön az kárhozaton, győzödelmet vön örök halálon, Vy eſtendöben mi:

Nincsen az bünnek hatalma raytunk, kiknek az gyermek lében óltalmok, Vy eſtendöben mi:

Hálát adgyunk az Vr Iſtennek, és Idvözitö Ieſus Chriſtuſnak, Vy eſtendöben mi vigadgyunk, ſületet Ieſuſt mi imádgyuk.

M A S.

MEnnyei Király ſzületék, Vr Chriſtus nékünk adatek, és Ieſusnak neveztetek: Ma az uy eſtendö elkezdeték.

Az áldot mag meg adaték, ki régenten meg mondaték, Abrahámnak igírteték: Ma az uy &c.

Az fényes csillag föl tetzék, Iácobbol világosodék, ki Bálámtul meg mondaték: Ma az uy &c.

Az nagy Prophéta ßületék, ki Moyseſtül mondaték, Iſraelnek igérteték: Ma az uy &c.

Eſaiáſtul mondaték, hogy az ßüz meg virágoznék, és nékünk Gyermek ßületnék: Ma az uy &c.

Iudából el ki véteték, Királyi páltza ki esék, mert az Chriſtus ßületteték: Ma az uy &c.

Szüz Mariátul ßületék, kigyo feje meg töreték, ördög hatalma rontaték: Ma az uy &c.

Chriſtus környül metélkedék, ßent vére ki bocsáttaték, világh bűne el moſaték: Ma az uy &c.

Az törvén bé tellyeſedék, adoſságunk le téteték, Iſten velünk megh békéllék: Ma az uy &c.

Azért ez ßent Innepekben, vigadgyunk uy eßtendőben, örvendezzünk mi ßivünkben: Ma az uy &c.

Bizodalmunk csak Iſtenben, legyen Chriſtus érdemében, örüllyunk ez eßtendőben: Ma az uy &c.

Hadgyuk hátra bűneinket, jobbécsuk megh életünket, engeßtellyük Iſtenünket: Ma az uy &c.

Mikor ez élet el mulik, és ez világ végeßtetik, Chriſtus Vrunk megh jelenik: Ma az uy &c.

Akkor mijs az Chriſtuſſal, végheteſlen bóldogsággal, élünk halhatatlansággal: Vy eßtendőt érünk vigasággal.

Dicsér-

4° 237

Dicsértessel Atya Isten, Szent Fiaddal az mennyegben, Szent Lélekkel egyetemben, áldgy megh minket ez uy estendőben.

VIZ-KEREZSTRE.

NAgy hálát adgyunk az Atya Istennek, menynek és földnek Szent Teremtőjének, óltalmazónknak kegyes éltetőnknek, gondviselőnknek.

Hála te néked menybeli nagy Isten, hogy Szent igedet adtad mi elménkben, és hogy ez által vis ismeretedben, te kegyelmedben.

Az romlás után nem hagyál bűnünkben, az te Fiadat igiréd igidben, hogy bocsátanád őtet mi közinkben, az mi testünkben.

Megh emlekezzél Isten beszédidről, és hozzánk való kegyelmessęgedről, bizonságot től menyből Szent Fiadról, Christus Iesusról.

Ez az Messias kit én megh igirtem, én beszédemet mostan bé töltöttem, és csak ez által meg engesztelettem, és megh békéltem.

Minden emberek őtet halgassátok, az mit parancsol azt cselekedgyétek, ha nem hallyátok, mind el tévelyedtek, és mind el vesztek.

Felsęges Isten te néked könyörgünk, hogy megmutassad Szent Fiadat nékünk, hogy őtet látván mi benne bizhassunk, idvözülhessünk.

Adgyad hogy lássuk az világosságot, te Szent igidet az egy igasságot, az Christus Iesust örök vigasságot, és

Es ne ismérjünk többet az Christusnál, ne szeressünk többet az Iesusnál, maradhassunk meg az te szent Fiaddal, Christus Vrunkal.

Adgy igaz hitet az te szent Fiadban, és jó életet minden útainkban, és vigy bé minket az te szent Lelkeddel, az bódogságban.

Dicsőség néked menyben örök Isten, ki dicsirtetel az te szent igidben, Christus Iesusban, mi Idvözitönkben, és Szent Lélekben.

MAS.

Ad notam: Puer natus in Beth: &c.

GYermek születék Betlehemben, kin örül az Ierusalem, kin örül az Ierusalem.

Emberi testet fel vöve, az Atya Istennek Igije, az Atya Istennek Igije.

Gabrieltül megizének, szüz fogadá ö szent Fiát, szüz fogadá ö szent Fiát.

Szüz Mariától születék, Ferfi magh nélkül adaték. Ferfi mag nélkül adaték.

Az Kigyónak mérge nélkül, az mi vérünkből származék, az mi vérünkből származék.

Hozzánk testben hasonlatos, csak hogy bünnélkül ö vala, csak hogy bünnélkül ö vala.

Minket bünös embereket, magához hasonlatossá tön, magához hasonlatossá tön.

Mesz Bünnen Bölcsek jövének, Aranyat, Tömjén, Myrrhát hozának, Aranyat, Tömjént, Myrrhát hozának. Eöröm-

4° 237

Eörömmel hozzá bé menének, köszönnek ez ny Birónak, köszönnek ez uy Birónak.

Ezen való örömünkben, hálát adgyunk Vr Istennek, hálát adgyunk Vr Istennek.

Dicsirtessél Szent Háromság, Atya, Fiu és Szent Lélek, Atya, Fiu és Szent Lélek.

M A S.

DAvidnak ő városában, születék Bethlehemben, mi váltságunk az jó Iesus, Dicsirtessék az Vr Istē.

Szép szűz Anyától születék, mert megh hirdetteték, hogy ő lenne az nagy váltság, Dicsirtessék az Vr Isten.

Kigyónak fulákja ellen, születék bűntelen, öltözék ő mi testünkben, hogy lenne áldozat bűnünk ellen.

Ez fekszik szoros jászolban, szénán kemény ágyon, de hatalma véghetetlen, mert ő országól minden népeken

Sidoság ötet megveté, és végre meg ölé, de ez vala hatalmas Vr, ki Attyát nékünk megengesztelé.

Messzünnen Bölcsek jövének, ötájandékozák, arannyal drága kenettel, Temjénnel, vallással, imádással.

Hogy kedvessé szent Attyánál, minket ő Fiait, és részessé meny-országba, koronáznaaz nagy dicsőségben,

Ez Iesusnak születésén, már most mi örülljünk, és dicsirjük szent Attyánkat, mert értünk adá áldot szent Fiát.

Atya Isten te légy áldot, most és mind örökké, szent Fiadért mi könyörgünk, bátorics minket à s. I éleckel.

Atya Isten dicsirtessél, most és mind örökké, szent

Fiadért áldgy meg minket, és vigy bé az te nagy örömedbe.

M A S.

Nota: Natus est hodie, &c.

SEmmiből teremté az Vr Isten az embert, De megh váltá tulajdon ő magával, kik hiſznek az ő Nevében.

Testet ő reá vön, ő magát meg alázván, és ekképen minket fel magaſtalván, kik hiſzünk az ő Nevében.

Róla ſól az Irás, hogy valaki ő benne hiven, nyilván tudgya, örök életet véſen, és pokolba nem megyen.

Iesus Christus, ugy mond, csak az mi Közbe járónk, igaſságunk, útunk, és mi életünk, valakik ő benne hiſzünk.

Ne bizzunk emberben érdemünkbé, tételénjünkben, mert nem megyünk bé az örök életben, ha nem zunk Istenben.

Változó az ember, minden cselekedetiben, de változhatatlan az Vr Isten, minden ő beſzédében.

Semmit mi ne ſéllyünk, kik tiſztán ő benne bizunk, és ekképen minden jót cselekedgyünk, mert örök életet veſzünk.

M A S.

MEG tellyeſite az Atya Isten, ſent igiretit bé tölté ſzépen, Vy eſztendőben mi vigadgyunk, ſzületet Iesust mi imádgyuk.

Im hozzánk küldé ſentſéges Fiát, Annyának vá-

laſztá

4 237

laßtá az ßűz Mariát, Vy eßtend:

Csuda-képpen értűnk ßűleték, az Szent Lélektűl mert fogantaték, Vy eßtend:

Hideg időben ßűletése lőn, az barmok jáßla ő bőlcsője lőn, Vy eßtend:

Az gyermek Iesus fel nevekedék, és ember-korba hogy nevekedék, Vy eßtend:

Ellene monda sok hatalmaſság, az halál, őrdőg, hitetlen világ, Vy eßtend:

Látván őket értűnk meg veré, nagy erejeket semmivé tévé, Vy eßtend:

Támadgy mellénk most-is Vr Isten, és uralkodgyál ellenſęginken, Vy eßtend:

Verd meg őket te vas veßßőddel, ßádból ßármazot drága igiddel, Vy eßtendőben mi vigadgyunk:

Biztas minket te ßent Fiaddal, kit értűnk adtál Iesu, Christuſſal, Vy eßtend:

Adgyunk hálát az jó Istennek, Atya, Fiunak, és ßent Léleknek, Vy eßtend:

M A S.

MIkor Christus Bethlehemben, ßűletteték ßégenſęgben, az jáßolnak közepiben, Herodes Kiralynak idejében.

Az magas égen Csillaga, meg jelenék ſzent Záßlója, Bőlcsek látták Perſiábã, nem nyughatának ő hazájokban.

Támadatról indulának, Ierusálembe jutának, Királj

Chriſtuſról tudakozának, hol ſzületet vólna, igy ſólának.

Támadatról ő Csillaga, jelent nékünk ſ. záſloja, jöttünk azért ez orſzágra, ötet meg keresni és imádni.

Herodes halván el rémüle, Ierusálem fel zöndüle, Papokat hamar be gyüytete, Chriſtus ſületéséről ertekezék.

Erre Papok azt felelék: hogy Bethlehemben ſületnék, mert ekképpen ök olvaſták, könyvében Micheás Prophétának.

Vgy mond te is kis Bethlehem, nem vagy kiſſeb én ſeregem, fő Városimnak mert Vezére, te belöled jö ki én Herczegem.

Származik ki Sidoságra, nepe elöt Hadnagyságra, hiveim köbt Királyságra, hogy legyen út örök bóldogságra.

Szive Királynak retteg vala, titkő Bölcseket hivata, ſorgalmatoſsan kérdezi vala, Csillag tamadásán igy ſól vala.

Ezentül már el mennyetek, ſorgalmatoſſan kérdezétek, az Gyermeket meg kereſsétek, és mikor ötet meg lölenditek.

Nekem mindgyárt meg izennyétek, én-is hamarsággal el megyek, az Gyermeknek néki könyörgök, és imádon ötet ti veletek.

Tanácsán Királynak eredének, Csillag után el menének, meg álván Csillag örülének, Bölcsek ot egy

házbã

4-237

házban bé menének.

Gyermek Iesust szent Attyával, meg találák Szűz Máriával, imádák alázatossággal, ajándékozák drága ajándéckal.

Rayta csudálkoznak vala, kik ez dolgot láttyák vala, mindenüt ki hirhedet vala, Gyermek Iesust dicsöitik vala.

Angyala éjel Istennek, meg jelenék az Bölcseknek, ki ezt mondá ne menyetek Herodes Királyhoz se térjetek.

Hazájokban kesülének, Herodeshöz sem térének, más úton el eredének, és lön mikor haza érkezének.

Imé Istennek Angyala, Iosephnek jelenék álmában, kely fel Ioseph hamarsággal, és nagy sietséggel induly útra.

Az Gyermeket hamarsággal, ved fel mindgyárt ö Annyával, és fus hamar Ægyiptüba, légy ott mig meg mondom hogy téry hátra.

Nagy haddal mert az Herodes, keresi az kis Gyermeket, el akarja vesteni ötet, azért hamarsággal ved fel ötet.

Zuzmaráz és nagy déér vala, az Máriát fel vette vala, az kis Iesus ölében vala, Ægyiptomban ötet vitte vala.

Szivében Király háborodék, az Bölcsekre boszszökodék, hogy tülök meg csufoltaték, azért nagy serege bocsáttaték.

Tartományát Bethlehemnek, nyargallyák az sok

ſeregek, és ölnek ſok gyermekeket, hog Chriſtuſt meg ölhetnék közöttök.

Sok gyermekeket le vágának, valamenyit meg találhatának, kikért Attyok Annyok le burulának, és nagy keſerveſſen zokogának.

Sirván ſegények vesekednek, gyermekekért keſeregnek, hideg földre le esének, hólt elevenē föl vétetének,

Tagjokat ö magzattyoknak, csokolgattyák ſzép fiaknak, csak magokbā meg nem halnak, az kegyetlenségen ugy jaygatnak.

Vr Ieſusért öletének, mártyromságot ſenvedének, meny-országba vitetének, örök életben részesülének.

Ackor telék be az mondás, mellyet meg irt Ieremiás: magaſságban nagy kiáltás, hallaték zokogás ſivás rivás.

Rachel két fiát ſirattya, nem akar vigaſztaltatni, mert meg öletet két ſzép fia, kikért ö magát halni bocsátta.

Ioſeph pedig Máriával, Ægyptomban ſzép Ieſussal, lakának mi meg Tartónkal, mind Herodesnek haláláiglan.

Ioſeph az után föl kele, Nazarethben el bé mene, Vr Chriſtus fel nevekedék, Sidoságbā prędikálni kezde.

Titkát az ö ſent Attyának, ki hirdeté Sidoságnak, az után mīd ez világnak, moſtā nékünk bűnös fiainak.

Kiért néki hálát adgyūk, és örökkén magaſztallyuk,

ſent

h 237

ſent igéjét meg fogadgyuk, hogy örökkén véle uralkodgyunk.

MAS.

Mi dicsérjük ez mái napon, nagy tiſta ſivel az mi Vrunkat: Vy eſtendöben mi vigadgy. &c.

Mert mi nékünk az tüz Maria, az ö ſent Fiát tüle világra: Vy eſtendöben &c.

Beth ehem városban egy iſtálloban, poſtoban takarván egy kiſded ſzénán Vy eſt: &c.

Angyalok menyböl alá jövének, ſép dicséreteket ök éneklének, Vy eſtend: &c.

Dicsöſség mennyegben az Vr Iſtennek, békeség légyen földi népeknek, Vy eſtend: &c.

Im az Három Bölcs Csillagot láta, és ö ſivökben gondollyák vala, Vy eſtend: &c.

Menyünk el kereſsük és meg találljuk, ajándékozzuk mennyei Királyt, Vy eſtend: &c.

Ierusálemben mikor jutának, Herodes Király kerdözi vala, Vy eſtend: &c.

Mit láttatok neki felelnek, igen nagy csodát fényes Csillagot, Vy eſtend: &c.

Ki féneſité Bethlehem városát, hol ſülettetet mennyei Király, Vy eſtend &c.

Bethlem városban mikor jutának, térdre eſsenek Vr Ieſus elött, Vy eſtend: &c.

Az eggyik tiſta ſzép sár arannyal, ajádékozá mennyei Királt. Vy eſtend: &c.

Második mutata drága kenetet, kivel meg kennék Iesusnak testét, Vy ebtend: &c.

Tömjén illatot nagy tiszteséggel, kezében nyuyta az harmadik Bölcs, Vy ebtend: &c.

Más uton hátra ök meg térének, miként az Angyal nekik meg mondá Vy ebtend &c.

Herodes Király igen haragvék, sok gyermekeket ö meg ölete: Vy ebtend &c.

Mi-is benvedgyünk az Vr Iesusért, ki magát adá mi bünéinkért: Vy ebtend &c.

Dicsirtessék az Szent Háromság, hálákat adgyunk az Vr Istennek: Vy ebtend &c.

VIRAG VASARNAPRA VALO

Enek Diakból fordittatot.

Dicsöség és dicsiret, te néked megh-váltó Királyunk, kinek gyermeki szép sereg, monda ékes Éneket.

Israelnek te vagy Királlya, és David Királynak magzattya, ki Atya Istennek nevében, áldot Kiraly hozzánk jöttél.

Meny-orszagnak szent Serege, mennyegben dicsirnek tégedet, és ez földön való emberek, és minden teremtet állatid.

Sidoságnak serege, Palmackal jövének elödben, azért mi-is dicsiretekkel jelen vagyunk most elötted.

Az Sidök néked kin-vallónak, adának dicsiretnek

jegyét

h 237

jegyét, mi immár menybéli Királyunkn.. k mondunk néked ékes Eneket.

Azok kedvesek lönek te néked, kellessék mi dicsiretünk-is, oh kegyelmes Király Christus, kinek minden jók kellenek.

AZ CHRISTVSNAK KIN-SZENvedéséről való Enekek.

ATyának bölcsesége, bizony Istensége, Christus Ember fogaték, vecsernyének idején: az ő Tánitványitól hamar el hagyattaték, Sidóknak árultaték, igen meg kénzattaték.

Első orán Vr Iesus Pilatushoz viteték, hamis tanuságokkal igen bé vadoltaték: arczúl és nyakon verék, kötözve viselteték, szent orczáját pökdöléc, Menynek világosságát.

Harmad orán Vr Iesust feßiteni kiálták, csufolván öltözteték ötet bársony ruhában: ő szent fejét liggaták tövisses koronával, keresst-fáját viselé, az nagy kénnak helyére.

Hatod orán Vr Iesust keresst-fára feßiték, kénnya miatt szomjuzék, méreggel itattaték, fügvén az tolvajok közt, hozzájok hasonlittaték, eggyik ötet káromlya, méltó az kárhozatra.

Kilencz orán Vr Iesus ez világból ki mulék, ő szent Attyát kiáltá, lelkét néki ajánlá: szent óldalát egy vitéz dárdával meg öklelé, föld ottan megh indula, az Nap meg homályosodék.

Keresztfáról le vövék Vecsernyének idején, és megerösitteték Istennek malasztyával: illyen halált szenvede életnek reménsége, dicsösséghnek Királlya, mert halva fekszik vala.

Kompletának idején koporsóban téteték, Istennek nemes teste életnek reménsége: kenettel megkeneték, irások bételének, legyen emlekezetre Christus te szent halálod.

Ez szentséges igéket ngay áhitatossággal, néked Christus mi mondgyuk, kegyes ohaytással: mint ki értünk szenvedél oly nagy buzgósággal, légy nékünk vigasztalónk, halálunknak oráján.

M A S.

Dicsiretet mondgyunk Vr Istennek, és ö Fiának Christusnak, ki minket szent halálával, szent véével megváltá, Iesus irgalmaz nékünk.

Vecsernyének idején, mikoron Christus el arultaték, vacsorára jöve az Iudás, ki Vrunkat el árulá, Irg:

Iesus jövendöt hirdete, véle vacsorálo tanitványinak, egy vagyon ti közzületek, ki ma engem el árúl, Iesus irgalmaz nékünk,

Iudás az gonosz Kalmár, bekeségre kéré Vrunkat, ö mint ártatlan bárány, nem tagadá békeségét Iudástól, Iesus irgalmaz nékünk.

Akkor való harmintz pénzen, Christus Sidoknak el adattaték, ártatlan vétetlen az Christus, kit Iudás Sidoknak el árula, Iesus irgalmaz nékünk.

Pilátus

h 237

Pilátus nagy fölsoval ezt mondá: Semmi bűnt oz. zánem találok, kezétvizbe meg musá, Christust Sidoknak ki adá, Iesus irgalmaz nékűnk.

Gonosz csalárd hamis Sidók, Barrabást kérék el eresztteni, Christust hamissan vádollyák, meg feszitessék mert bűnös, Iesus irgalmaz nékűnk.

Tolvay Barrabás el eresztteték, ki méltó vala az halálra, ez világ Vrát meg feszitték, ki miat halottak támadának, Iesus irgalmaz nékűnk.

Dicséret Vr Isten teneked, dicséret eggyetlen egy Fiadnak, Szent Lélekkel egyetemben, mind örökkön örökké, Iesus Irgalmaz nékűnk.

NAGY PENTEKRE VALO ENEK.

Melyben vagyon az Christus Kénszenvedésének Historiája. Németből Magyarra fordittatott.

AZ mi Vrunk Iesus Christus, mint szenvede mi érettünk, és fel támada nékünk: jer ércsük meg keresztyének, és Istennek nagy irgalmát, tekincsük meg jóvóltát. Az bűnnek ő undokságát, az ördöghnek-is hatalmát, Pokolnak keserves kénnyát, gondollyuk nehéz igáját, adgyunk hálát az Istennek, és meg szabaditónknak.

Meg irták Evangelisták, mint Christus az Iudás által, szembe szálla halállal, az Papi fejedelmeknek, harmincz ezüst pénz kedvejért, mind el adaték árrért. Az fegyveres vitézektül, viteték kötve latroktúl, az Ca-

jafashoz fö Paphoz, kinél valának bé gyülvén, az törvény-tudó fö népek, és az meg aggot Vének.

Ot ö ellene egy ßüböl, hamis tanukat állatni, akarának álnokúl: ebben fügh minden ßándékok, hogy Christust megh feßitheſſęk, és földröl el veßtheſſęk. Nem találhatnak ellene, ſemmi erös bizonságot, azért dühöſsön zugodnak, és kiáltyák káromlónak, halálra méltó bünöſnek, ſok ördöggel tellyeſnek.

Artatlan Chriſtus orczáját, némellyek undok nyálakkal, rutittyák pökdöſęſſel: némellyek csapdosáſokkal, illetik csuff beßédekkel, ſanyargattyák veßßökkel. Látván ez dólgot ßent Péter, meg gyözetik fęlelemtül, csak nem ßakad el Chriſtuſtól, kit megh tagada háromßor, keſerves ſiráſt bünéröl, az után tön vétkéröl.

Pilatus az Chriſtuſt kérdi, mond meg moſt nékem ha te vagy, az Sidóknak Királya: és ſemmi bünt az Chriſtusban halálra valót nem lelvén, meg mosá kezét vizben: Artatlan vagyok ezt mondá, az igaz ember vérétül, ti láſsátok mit miveltek, az kößſęg igy kiált, mondván: az ö vére légyen ráytunk, és az mi fiainkon.

Meg oſtorozván az Chriſtuſt, adgya vitézek kezében, kik kénoznák teſtében: azok csufollyák Vrunkat, vetkeztetik ruhájából, fejét verik nád ßállal. Fel feßiték kereßt-fára, keſerü mérget eczettel, adának nékie innya, ruhájával oßtoznia, ezt irták feje feliben:

Ez az

h 237

Ez az Sidók Királlya.

Sok bosszuságos rút szókkal, szidalmazzák káromlással, ezt mondgyák csuff beszéddel, te vagyé az ki el tőrőd, az Istenek nagy Templomát, és harmad nap fel rakod: Most segéld meg te magadat, ha Istennek egy Fia vagy: ha Israel Királlya vagy, szály alá az keresztfáról, és mi-is hiszünk teneked, óltalmazd megh magadat.

De lám az Christus szenvedvén, nagy sötetség mind ez földön, támada minden helyen: hat orától fogván dellyest, mind egész kilencz oraig, éjnek setétsége lön. Akkoron Iesus fel szóval, kiálta Atyához mondván: En Istenem, én Istenem, miert hagyál el engemet? hogy ez szókat igy meg mondá, szent lelkét ki bocsátá.

Az teremtő Christus kennyát, teremtet állatok látták, mert im lönek nagy csudák: az Templomnak szép enyeztő tarka kárpittya két részre, hirtelen el szakada: az föld reszketvén indúla, az kő-sziklák repedének, az koporsók meg nyilának, és hólt szentek támadának, kik az szent Városban menvén, sokaknak jelenének.

Az Hadnagy-is szólgaival, és az több néppel egyemben, igen rettene mondván: bizony ez kit meg fesziténk, az Istennek Fia vala, de mi nem hiszük vala. Az Ioseph Christusnak testét, szép gyólcsban bé takargatá, és koporsóban fekteté, kit Pilátus pecsételni parancsola harmad napig, vitézekkel őriztetni:

Harmad napon az Mariák, Chriſtuſt kereſik az kertben, koporsóhoz ki menvén: az Angyaltúl tanitatnak, hogy az élöt ne kereſſék, az töb megh hóltak közöt. Ezek onnan viſſa térvén, és Ierusálemben menvén, találák Chriſtuſt jelenvén, kit imádának rettenvén, kiknek Chriſtus, ne félnének, hagyá hogy meg térnének.

Az Iſten nagy irgalmából, Szent Fiát küldé mennyegből, bűnösökért váltságúl: oh melly nagy ſzerelme innét, hozzánk jelenék Iſtennek, mint mi kegyes Atyánknak, ki az bűnben eſet embert, vétkektül meg döglöt bűnöſt, ördögtül el foglalt adoſt, meg ſzáná rendele orvoſt, ki által lenne gyogyulás, és bűnbül ſzabadulás.

Az Atya értünk Szent Fiát, az Fiu is önnön magát, adá mint valtság árrát: ſem égben ſem penigh földön, nem vala mi bűneinkért, ki eleget teheſſen: Mert az bűnnek undoksága: mi eſetünknek rútsága, véghetetlen nagy kinokra, minket kötelezet vala, mivel hogy Iſtent haragra, fel inditottuk vala.

No azért mi Iſtenünknek, adgyunk nagy hálát Atyánknak, köſzönnjük az Chriſtuſnak: hogy bűnünket el törlötte, és az ördögöt meggyözte, ö Attyát engeſztelte, ſzent vérét értünk ontotta, igaſságát ránk ruházta, Szent Lelkét belénk oltotta, és magának örökségül, megſzentelt hog életünkben, néki ſzólgállyunk hitből.

M A S.

Az Pa-

4° 237

Az Patris ſapientia notára.

AZ Vr Ieſus Chriſtusnak kénnyát és ő ſzent halálát, gongold megh te keresztyén, ſived ſerént meg ſánnyad, ved ebedbe fáydalmas az ő véres ſebeit, azokkal ő meg váltá, az ő el veſzet népét.

Vrunk Ieſus Attyától ki jőt ez világra, jőve hogy bűdosó juhait ő maga megh kereſſe, igen őket ſerette, érettek ön magát adta, azt-is mint az jó páſtor, halálával bizonyitá.

Ieſuſt Iudás el adá harmintz ezüſt garaſon, Iſten fiát ki adá, hogy az embert meg válcsa, mikor Vrunk vacsorált, ő ſzent teſtét oſztogatá, és az ő ſzent vérével tanitványit itatá.

Vrunk kertben bé mene, eggyűt ő Tanitványival, az Attyának könyörge, nagy lelki fáydalommal, haláltúl rettegésben vérrel veritékezék, láſd te keresztyén lélek, ſánnyad ő kénſzenvedését.

Mikor Sidók meg fogák, az mi Idvözitőnket, éien éczaka hurzták, és őtet igen verték, kezét meg kötözték, mi mennyei Vrunknak, öklözvén és ſaggatván őtet igen meg gyalázák.

Ieſuſt arczúl csapák az Annas pap házánál, onnét ő tet el vivék, az Caiphas palotájába, ſemeit bé kötözék, nyakon őtet verek, és undokúl pökdöſték, igen-is meg neveték.

Pilatushoz őt vivék, hohérnak kezében adák, oſzlophoz megh kötözték, teſtéről ruháját le vonák, ugy

meg

meg oſtorozák, ő teſtén vér mind ki omla, kereſztyén lélek ſányad ő kedvében te-is juthas.

Ieſuſt meg oſtorozva egy ſékben bé ülteték, tövisből font koronát ő fejébe tövének, mi mennyei Vrunknak fejét meg ſebeſiték, hogy az ő ſömei-is vérrel mind bé telének.

Pilatus ötki hozta az Sidóknak eleibe, csudálkozván ezt mondá: Im az ember előttetek, úgy megh kénozták vala, az mi idvözitönket, hogy nem iſmérhetni vólt ő rayta emberi képet.

Feſics fel öt feſics fel azont Sidók kiálták, mert el hitette az népet és Csáſzárunkra támat, mi törvénjünk ellen-is ſólla Iſteni káromláſt, és erezd el ő helyet, az gyilkos tolvayt Barrabaſt.

Ieſus városból ki vivék, vállán vitte Kereſt-fáját, és az nehéz terh alat, gyakorta el eſik vala, Cyrenebéli Simont, hogy ſegellene Chriſtuſnak, kenſeritteték viſelni mezöben ő Kereſt-faját.

Am Ieſuſt meg feſiték: nézd meg te kereſztyén lélek, kezét lábát által verték, és te vagy abban vétkes, és meg ne haragicsad, te mennyei Vradat, ſüny megh bűntől immár, nagy áron tégedet meg válta.

Ieſuſt az Kereſt-fával magaſságra fel emelék, ő tetemi roppognak pattognak benne az erek, kit az ő Annya látván földre el le borula, ő ſerelmes Fiáért örömeſt ő-is meg halna.

Ieſuſt két tolvajok közt, Kereſt fára fel feſiték, ſemmi bűne

4° 237

mi bűne nem lévén latornak nevezteték, némely őtet nevette, mikor az Kereſt-fán függne, mind ezeket ſenvedé, hogy minket idvőzitene.

Midőn az kénok miá, Chriſtus Vrunk ſomjuhoznék, méreggel és eczettel hohérokról itattaték, ő ſent Attyát kiáltá, de Sidók őt meg csufolák, ám ha ez Iſten Fia, jőyjőn el moſt ſ ſabadicsa.

Ieſus ő hohérokért az Attyának kőnyőrge, ſok bűnőſt és egy latort, kegyelemre fel vővé, mindent be tellyeſitvén, az ő fejét le haytá, lelkét el ki bocsátván, ő Attyának azt ajánlá.

Minden teremtet állat Vrunk halálát ſirattya, ő teremtő Vrokat, mindenek ſánnyák vala, az nap beſetétedőt, kő-ſiklák meg haſadának, az főld-is megindula, koporsók-is megnyilának.

Egy vitéz kopiával, kereſt-fához jarúla, az megh hólt mi Vrunknak, által oklelé óldalát, Ioſeph és Nicodemus kereſt-fáról ott le vővék, és nagy ſep tiſteſſęggel, koporsóban temették.

Chriſtus Vrunk halálán, ki tetczék Iſten haragja, mert ő az mi bűnűnket, ſemmi-képpen nem javallya, ſerelmét és jelenté idvőſſęgűnket kévánnya, mert ez végre ő fiát értettűnk halálra adá.

Azért Vrunk halálát, és az ő keſerves kénnyát, ſánnyuk és azon legyűnk, kőveſsük akarattyát, és ő ſent jó vóltáról néki nagy hálákat adgyunk, hogy ő véle egyetemben, meny-orſzágban lakhaſſunk, Amen.

ket, hidgyükidvösségünkre.

M A S.

Az Laus tibi Christe notára.

Dicsiretet mondgyunk Atya Istennek, és ö Fiának Christus Iesusnak, ki mi büneinkért megh hala, vent vérével meg váltá, Iesus irgalmaz nékünk, kegyelmes légy mi-nékünk, adgyad Szent Lelkedet tanitson meg minket, hogy csak te benned bizhassunk.

Az éczakának estvején, mellyen Christus Vrunk el árultaték, vacsorára jöve az Iudás, ki vala Christusnak árultatója, Iesus irgalmaz nékünk:

Iesus jövendöt hirdete, véle vacsoráló tanitványinak, egy vagyon ti közzületek, ki ma engem el árúl, Iesus irgalmaz nékünk:

Iudás az álnok gonosz sáfár, apolását kéváná Christus Vrunknak, Christus mint ártatlan bárány nem tagadá apolását Iudástól, Iesus irgalmaz:

Harmincz ezüst pénzeken, adá Sidó népnek ártatlan Christust, mellyeken Iudás megh ijede, viszsza veté az pénzt az papoknak, Iesus irgalmaz:

Pilatus nagy fel szóval ezt kiáltá, én ö benne semmi bünt nem találhatok, kezét vizben megmosá, Christust Sidó népnek ki adá, Iesus irgalmaz:

Csalárd hitetlen Sidó nép, egyetemben kéri tolvay életét, keményen Christust vádolák, hogy méltó fesitésre, Iesus irgalmaz:

Tolvay Barrabás el bocsáttaték, ki méltó vala az halálra

4° 237

halálra ez világnak Vra fel feßitteték, ki miat halottak támadának, Iesus irgalmaz:

Dicsöłęg Atya Isten te néked, és egy Fiadnak Christus Iesusnak, Szent Lélek Istennel egyetemben, mind örökkön örökké, Iesus irgalmaz nékünk, kegyelmes légy mi nékünk, adgyad Sz: Lelkedet tanicson megh minket, hogy csak te benned bizhassunk.

M A S.

Ex Cap. 18. Hieremiæ, & Sap: 2.

REgi idöben megh irta, Hieremias ßent Propheta, hogy Christus ként halált ßenved, és mint Sidók tanácsok lött.

Mert ö közötök ugy ßólának, mindnyájunké légyen az tanács, hogy árthassunk az igaznak, és ßerezzünk néki gonoßt.

Nem véß el törvény az miá, bölcsnek el sem múl tanácsa, noha ez beßéd igen mély, nám Prophetáktúl nem véß el.

Kiáltással eleibe, mennyünk üssök meg nyelvünkkel, igasággal ellenünk áll, ne gondollyunk semmit azzal.

Elö kenjérnek ö magát, és Istē Fiának hija, ßemünkre hánnya bününket, büntetéssel és fenyeget.

Semmi kedvünket nem keresi, rá-is néznünk már nehéz, ez ember kemény ßemélyü, ne ßenvedgyük ötmi közünk.

Függeszük fel kereßt-fára, lássuk meg ha Isten Fia,

öllyük meg ßörnyü halállal, ne legyen nehéz ez után.

Atya Isten tekincs reám, lásd mint támad ellenſęg reám, mint az bárány ßélédſęggel, ßenvedem dühöſſęgeket.

Meg nem böcsülik orczámot, ugy verék mint akarattyok vólt, minden teſtemet fejemet, megh gyalázának engemet.

Az mint az kemény kößikla, én fejem köztök ál vála, az nagy kénban meg nem indúla, minden gonoß rám rohana.

Vram te vagy igaz biró, igaſságomat jól látod, és az ö gonoſsagokat, reád hagyom benned bizom.

Azért mi-is ezen-képen, bizakodgyunk az Istében, hadgyuk rá rövidſęgünket, hozzá járulván ßivünket.

Hogy az Istenhöz jöheſsünk, meny-orßágban véle leheſsünk, eggyüt veled hogy ott élheſsünk, Chriſtus légy ſegitség nékünk.

Az te keſerves kénodért, megh bocsáſſad minden bünömet, minket örök tüz ne égeſſen, Amen Chriſte mencs meg minket,

M A S.

CSudálatos nagy bölcseſęg, hogy Iſten az embereken, könyörüle bünösökön, Dicsiret Iſtennek.

Teremtés elöt jól látá, hogy tölle el haſonlanék, az ember és el kárhoznék, Dicsiret Iſtennek.

Orvoſságot azért ßörze, kivel az ember élhetne, és magá-

4° 237

magában el ne vesne, Dicsiret Istennek.

Fiát az Isten választá, szerelméből értünk adá, közzénk ötet el bocsátá, Dicsiret Istennek.

Mennyei kincsét bé zárlá, és hatalmát neki adá, nékünk ötet ugy ajánlá, Dicsiret Istennek.

Végezé ezt az Vr Isten, Fiát hogy emberi testben, öltöztetné mint fegyverben, Dicsiret Istennek.

Kezes lévén emberekért, ő tenne elég fizetést, embereknek váltságáért, Dicsiret:

Az fizetés im igy lenne, hogy örök ként ő szenvedne, bűnt és halált el vesztene, Dicsiret:

Eő mindent meg uyjétana, helyére és mindent hozna, kit Adam meg rontot vala, Dicsiret:

Bayt vijna törvény átkával, bűnnel és az kárhozattal, Istennek nagy haragjával, Dicsiret:

Meg győzné és el rontaná, az bűnt, halált, le tapodná, poklot és el kárhoztatná, Dicsiret:

El jöve azért az testben, Christus érettünk öltözvén, és értünk meg fesitetvén, Dicsiret:

Eörök halált, ként szenvede, törvénnek átkát el töré, haragtúl minket meg mente, Dicsiret:

Annyéra testben kénzaték, ép semmi benne nem tetczék, éppen ő meg töretteték, Dicsiret:

Meg taglák és meg faggaták, meg pökdösék és csufolák, környen öt meg ostorozák, Dicsiret:

Ez világ bűnei sóldgya, mint az vizeknek sokasága, az ő fejére borúla, Dicsiret Istennek.

Mint

Mint az cserép ugy el ßárad, haragnak tüze ßent testét, el ßáraztotta tagjait, Dicsiret Istennek.

Nincsen ábrázat ö rayta, mint fçreg taglásnak miatta, fetreng az sok nyavalyában, Dicsiret:

Az bünteteſnek ſoksága, büneink ßámtalan ſöldgya, törvénnek nagy ſok ſulysága, Dicsiret:

Igy fizeté meg érettünk, adoſságinkat az Vrnak, Igy adá megh váltságunkat, Dicsiret Istennek.

Kénnyával és halálával, az bünt, poklot, törvény átkát, el rontá az kárhozatot, Dicsiret Istennek.

Hogy minekünk békeſséget, Istennél gazdagh kegyelmet, és ßerzene ßép mentſçget, Dicsiret:

Hatalma már az ördögnek, nincsen mi raytunk az bünnek, pokolnak és kárhozatnak, Dicsiret.

Az Istennél békeſségben, mi Atyánknak ßerelmében, vagyunk immár jó kedvében: Dicsiret.

Nem fçlünk az kárhozattúl, nem fçlünk mi az ſok büntül, és ſemmi ellenſçginktül, Dicsiret.

Diadalmat mert Chriſtusban, vettünk immár mi ezeken, örül mi lelkünk Istenben, Dicsiret:

Csufollyuk mi-is az halált, csu ollyuk az bünt az poklot, miénk el hidgyük az Chriſtus, Dicsiret:

Azért halála Chriſtusnak, lön el rontása pokolnak, bünnek az örök halálnak, Dicsiret Istennek.

Chriſtuſſal eggyüt meg hóltunk, eggyüt véle meg feßültünk, hogy eggyüt vele már éllyünk, Dicsiret:

Az ö halála ereje, immár el haßot lelkünkre, diadalmunk hogigy leſſe, Dicsiret Istenek. F.l

4° 237

Fel támadása Chriſtusnak, élesztése lön hóltaknak, és szabadság az hiveknek, Dicsiret Istennek.

Mert meg hozá életünket, meg igazita igy minket, és fel támasztá lelkünket, Dicsiret:

Igasága és élete, minden érdeme ereje, el hatot már mi lelkünkre, Dicsiret Istennek.

Bosszoncsuk az bűnt csufollyuk, haláltúl már mi ne fęllyünk, mert nincs fuálkja jól tudgyuk, Dicsiret:

Bizonnyal immár Chriſtusban, fel támadtunk mi Vrunkban, uralkodunk országában, Dicsiret:

Lelkünk fel támadt az bűnből, bizony testünk-is az porból, fel támad már az sok kénból, Dicsiret:

Eörökké eggüt Vrunkal, uralkodűk az Chriſtussal, és élünk nagy vigasságban, Dicsiret Istennek.

Dicsiret Atya Istennek, ő eggyetlen egy Fiának, Dicsiret az Szent Léleknek, egy bizony Istennek.

M A S.

Jesus az keresztfán függvén, és teste sebhetet lévén, keserves nagy kénai közben: ez hét szót, mellyet Iesus szóla, jól meg gondollyad szivedben.

Első mondása Iesusnak mellyet monda szent Atyának, édes szóval és hiv szivvel: Bocsás meg nékik én Atyám, mert nem tudgyák mit mivelnek.

Másodszor gondold irgalmasságát, mellyet latorhoz mutatot: kegyes szóval kinek monda: Bizony te velem lészesz ma, az én Atyám országába.

Harmadszor gondviselését, s-ne vedd csuffságra

bebédét: Abßony ihon az te Fiad lanos, ved hozzád Anyádat, s-viseld ſzorgalmatos gondgyát.

Moſt hallyad negyedik ßovát, Chriſtus nagyon kiáltását, Szomjuhozom; bóldogságár, emberi Nemnek kévánván, s-ßegek helyit fel találván.

Eötödßör irgalmaſságát, mellyért ßólitá ßent Atyát, En Iſtenem, miért hadtál el engem, mert az mit ßenvedek, mértéke fölöt terhel.

Hatodik igen ható ßova, mellyet ſok bűnös-is halla, az ö ßentséges ßájából: Bé-tellyeſedtek mindenek, ez órában, jó kedvemből.

Hetedßer, ajánlom Atyám, te ßent kezeidben magam: Szent Lelkedet bocsásd hozzám: az én utólsó órámon: mikor teſtemtöl bucsuzom.

Chriſtus kinnyát ki böcsüli, s-ez hét mondáſit emléti: kegyes gondgya arra léßen, azon-képpen itt ez földön és az örök dicsöségben:

HVSVET, AVAGY, CHRISTVS

fel támadása napjára, Bat. And.

Örüly és örvendezz Keresztyéneknek gyülekezete: Dicsiret Vr Iſten te neked.

Mert az Ieſus ki áldozék te éretted, Dicsiret Vr Iſten te néked.

Fel támadot, mint megh mondta, Dicsiret Vr Iſten te néked.

Kérjük öret, igaz hitből tißta ßivel, Dicsiret Vr Iſten te néked.

Idvözitö

4° 237

Idvözitö Christus Atya Istennek szent Fia, engedgy nekünk tisztességedre való életet.

Mert tégedillet minden tisztesség Vr Isten, ki halottaiból fel támadál kegyelmes Király.

Hiszünk tégedet szüz Mariának Fiának, és nagy halált az Sidoktúl szenvetnek lenni.

Minden bünеinkért szenvedél Christus, azért néked mindenkoron hálákat adunk.

Tarts megh minket Vr Iesus, az igaz hitben.

MAS.

CHristus fel támada, ki értünk meg hólt vala, mi bününkért ként valla, minket megh igazita, Kérünk téged mi Vrunk Iesus Christus irgalmaz nekünk.

Egy Adamnak vétkeért engedetlenségeért, az alma meg ételért, örök halált érdemlénk, Kérünk, &c.

Ott el vesze szentségünk, és ártatlan életünk, Isteni bölcseségünk, és minden igaságunk, Kérünk &c.

Terméseтünk megromla, szépségünk meg rutúla, nagy bün ott reánk szálla, Istennek nagy haragja, Kér:

Ki üzeténk az kertből, tisztessegnek helyéről, kiesénk az épségből, az Istennek kedvéből, Kérünk:

Meny-országh bé zárlaték, Adam földre vetteték hogy ö ot veriteznék, ekképpen kenyért ennék, Kér:

De irgalmas az Isten, bölcs, hatalmas mindenben, okot leléezekben, meg szána el vesztünkben, Kérünk:

Igiretet akkor tön, meg mentene ördögtül, mely né-

kűnk nagy jó hir lőn, mert reménſęgűnk ott lőn, Kér:

Akkor illyen ſót ſóllot, aſſonyi-állat magva, kigyó fejét meg rontya, mert őt kigyó meg csalta, Kér:

Sok eſtendő bé telék, az magzat meg adaték, ſűztűl gyermek ſűleték, Ieſuſnak nevezeték, Kér:

Ez gyermek lőn hatalmas, Iſten, ember, és igaz, mindenekhőz irgalmas, ſok gonoſztúl óltalmaz, Kér:

Teſtben értűnk meg hala, bűntelen nagy ként valla, harmad nap fel támada, minket meg vigaſztala, Kér:

Egy embernek vétkejért, eſtűnk vala haragba, az Chriſtuſnak kedvejért, esénk nagy bódogſágba, Kér:

Ellenſęgűnk meg romla, Lucipernek tábora, halál, az bűnnek ſóldgya, az tőrvénynek hatalma, Kér:

Immár nékűnk tiſztartónk, Iſten előt ſó-ſólónk, egyedűl közbe-járónk, eggyetlen egy óltalmunk, Kér:

Nincsen nékűnk felęlműnk, ſemmi nyomoruságtúl, kárhozattúl, őrdőgtűl, és az teſti haláltúl, Kér:

Már mi-is fel támadgyunk, minden gonoſztól hadgyunk, igaſságnak ſólgállyunk, és az bűnnek meg hallyunk, Kérűnk téged mi Vrunk:

Hálát adgyunk Iſtennek, mi édes Meſterűnknek, és Szent Lélek Iſtennek, mind őrőkkőn őrőkké, Kérűnk téged mi Vrunk Ieſus Chriſtus irgal:

MAS.

AZON NOTARA.

CChriſtus fel támada, mi bűnűnket el mosá, ő ſzent vére-hullása, lőn vétkűnknek romlása, Csak

őnékűnk

4° 237

ő nékünk az Atya Istennél kedves szó-szólónk.

Istennek bölcseſsége, hozzánk való szerelme, jelenék dicsőſsége, el reytet nagy kegyelme, Csak ő:

Nagy lőn Adamnak vétké, mellyet halál követe, parancsolatnak szegése, mindeneket sebhete, Csak ő:

Az kegyelmes Vr Isten, könyörüle emberen, hatalmat vőn ördögön, mi nagy ellenſségünkön, Csak ő:

Lőn elsö örőm mondás, Adamnak nagy vidulásel, esetnek támadás, el töretnek uijulás, Csak ő:

Hün az ember Istenben, ő nagy igiretiben, hozzá való kedvében, bizik nagy szerelmében, Csak ő:

Christus ártatlan Bárány, ki mi értünk áldozván, bününkből szabaditván, és életre uyjitván, Csak ő:

El vővé halálunkat, ő meg töré poklunkat, megh szerzé országunkat, mi nagy bóldogságunkat, Csak ő:

Ez az nagy irgalmaſság, mondhatatlan vigaság, ki vala halhatatlanság, lőn értünk szidalmaſság, Csak:

Csudálatos had vala, hól az élet megh hala, de nagyob csuda vala, hogy ő fel támad vala, Csak ő:

Szenvede mi bününkért, vérét ontá vétkünkért, megh hala mi érettünk, fel támada mi-nékünk, Csak ő:

Hallyunk megh büneinknek, véget veſsünk vétkünknek, éllyünk mi uy életnek, adgyunk hálát Istennek, Csak ő nékünk:

Méltó azétt vigadnunk, mi szivünkben örülnünk, Christus Ieſuſt dicsirnünk, és öt fel magaztalnunk, Csak ő nékünk az Atya Istennél:

Dicsirteſſęk ſivŭnkben, Szent Háromságh mennyeghben, vallyuk Iſtent éltŭnkben, maradgyunk meg az hitben, Csak ŏ nékŭnk az Atya Iſtennel kedves ſo-ſolónk.

M A S.

AZON NOTARA. Batizi Andrasé.

CHriſtus fel támada, nékŭnk ŏrŏmet ada, vére réánk arada, haſna raytunk marada, Nyery irgalmat kŏzben-járó Ieſus Chriſtus Szent Atyád elŏt.

Chriſtus meg hólt bŭnŭnkért, fel támadot életŭnkért, mi vigaſtaláſunkért, és igazuláſunkért, Nyery:

Chriſtus kénnya érdemŭnk, ſent halála váltságunk, vére ártatlanságunk, és fel kŏlte vigaſságunk, Nyery:

Ez az Iſten Báránya, váltságunknak aranya, halálunknak halála, az kigyónak rontója, Nyery:

Az ŏ fel támadáſa, lŏn pokolnak romláſa, az ŏ ŏrŏm mondáſa, lelkŭnknek viduláſa, Nyery:

Ez lŏn az ŏrŏm mondás, és az meg vigaſtalás, hogy az egy fel támadás, lŏn az meg bódogulás, Nyery:

Eŏ megh mente bŭnŭnktŭl, az tŏrvénnek átkátúl, Iſtennek haragjátúl, az ŏrdŏgtŭl, pokoltúl, Nyery:

Azért mi-is bŭnŭnkbŏl, fel támadgyunk vétkŭnkbŏl, ez világi kénunkból, és mi nagy halálunkból, Ny:

Kŏzben-járó Chriſtuſunk, Atya Iſtennek ſent Fia, kérjed te ſent Atyádat, hogy idvŏzicsen minket, Nyery irgalmat kŏzben-járó Ieſus Chriſtus ſent Atyád elŏt.

MAS

4 237

M A S.

CHriſtuſt meg feßiték, kegyetlen Sidó népek, ki mi értünk ßületék, menyböl nékünk adaték, Kegyelmes Chriſtus irgalmaz nékünk.

Halálának utánna, harmad nap fel támada, hogy mi értünk meg hala, örök halált megrontá, Kegyel:

Régē azt beßéllették, Prophéták azt hirdették, hogy az Chriſtus ßületnék, értünk meg feßittetnék, Kegyel:

Tanittatunk Iſtentül, ne rettegjünk pokoltúl, és ne fęllyünk ördögtül, meg rontaték Iſtentül, Kegyel:

Vagyon nagy bizodalmunk, mert mi-is fel támadunk, Chriſtuſſal uralkodunk, véle ößve vigadunk, Kegyelmes Chriſtus:

Szégyent nagyot vallottak, érdemekben kik biztak, mert Chriſtuſt meg csuſolták, halálát meg rutolták, Kegyelmes Chriſtus:

Sokan biznak magokban, kik nem biznak Chriſtusban, tévelyegnek útokban, réßek nincs meny-orßágban, Kegyelmes Chriſtus:

Vigaſságok nagy vólna, ha Chriſtuſt hitték vólna, bün bocsánattya vólna, Iſtennél réßek vólna, Kegyel:

Reménſęgünk nagy légyen, hitünk gyümölcsös légyen, más Iſtenünk ne légyen, mely pokolra ne vigyen, Kegyelmes Chriſtus:

Ezt ßent Mathe meg irta, hogy Chriſtus meg fárada, ſige fát megh átkozá, mert gyümölcse nem vala, Kegyelmes Chriſtus:

Az Chri-

Az Christus fel támada, minket igen bizata, imádkozni tanita, hiſirtet ne találna, Kegyelmes:

Szálla le az poklokra, ſokaknak váltságára, poklot hagyá bánatban, mert nincsen bizodalma, Kegyel:

Igaſságot keresſünk, hamiſságot ne tégyünk, szegényeket ſegéllyünk, Christus nevét dicsirjük, Kegyel:

Téged kérünk Vr Iſten, adgy hitet mi szivünkben, hogy bizzunk te nevedben, és légyünk szerelmedben, Kegyelmes Christus: &c.

MAS.

CHriſtus fel támada igaſságunkra, útat szerze Meny-országra, örök bódogságra.

Az elsö Atyánkban mind bünben eſçnk, az Iſtennek jó kedvéböl ottan el ki eſçnk.

De az Christus Ieſus kedvében eyte, emberre lön és az bünnek ottan véget vete.

Mind ez világh terhét vállára vövé, az hatalmas Atya Iſtent értünk meg követé.

Eördögnek hatalma vala mi raytunk, mert mind az elsö emberrel az almában ettünk.

Mind az alma miat fogunk meg váſçk, reánk szálla az nagy bünért minden keſerüſçg.

Gyülölſçg, irigyſçg, minden keſerüſçg, fáratságos nagy ſok munka, és minden betegſçg.

De lám ezt nem érti az hála-adatlanság, emberekre honnan szállot ennyi nyomoruság.

Azért nem fogadgya Iſten beszédét, jóraintö szent Igéjét, Christus idvöſſçgét. Christus

4° 837

Christus fel támada igen kiáltyuk, de az bűnnek undokságát mi meg nem utáljuk.

Tudván az bűnben élűnk, semmit nem félűnk, azért az Christus halála nem haſznál mi-nékűnk.

Támadgyunk fel testben azért az bűnből, ki miatt ki rekeſztetűnk az nagy dicsőségből.

Vegyük nagy jó kedvel Christus jó vóltát, Atya Isten előt való kedves áldozattyát.

Dicsőség mennyegben az Vr Istennek, Atya, Fiu, Szent Léleknek mind örökké, Amen.

M A S.

Nota: Emlekezzűnk ez nat &c.

CHristus fel támada, ki értűnk meg hólt vala, mindennék útat nyita, az örök bóldogságra, Irgalmaz nékűnk.

Az halállal meg viva, diadalmot vön rayta, kigyó fejét meg rontá, talpa alá nyomodá, Irgalmaz:

Az törvénynek nagy átka, oly igen vádol vala, de az Christus halála, minket meg igazita, Irgalmaz:

Oh melly igen nagy vala, az Istennek haragja, mely rettenetes vala, bűnnek ſámtalan vólta, Irgal

Kit Christus mikor láta, hogy imádkozik vala, retteg és reſzket vala, vérrel veritezik vala, Irgalmaz:

Az Istennek jó vólta, ő nagy irgalmaſsága, veſzedelműnket látá, Fiát érettűnk adá, Irgalmaz:

Noha bűntelen vala, de engedelmes vala, mint ſzent Attya akarta, mene az áldozatra, Irgalmaz:

Ez áldozat oly drága, oly méltóságos vala, kivel Iſten haragja engeſzteltetik vala, Irgalmaz:

Erre ſenki nem vala, ſem találtatik vala, hogy ki elég lõt vólna, csak az Iſtennek Fia, Irgalmaz:

Ió ſzemmel néz az Atya, ily kedves áldozatra, kiért irgalmaſsága, uijonnan reánk ſzálla, Irgalmaz:

Szent teſtét koporsóban, mint az Propheta mondgya, nem hagyá õ ſzent Attya, hogy juſſon rothadáſra, Irgalmaz:

Harmad nap fel támada, mint meg mondotta vala, kinek fel támadáſa, nagy dicsõſſęges vala, Irgalmaz:

Innep hogy el múlt vala, Mariák mennek vala, reggel indúltak vala, Chriſtus teſtét látnia, Irgal:

Még el nem juttak vala, igen ſietnek vala, az Nap már fel kõlt vala, egy-máſnak mondgyák vala, Irgal:

Vallyon s-kicsoda vólna, ki az kõvet el vonná, kit Sidók tõttek vala, koporsó aytajára, Irgalmaz:

Nézvén az koporsóra, látták hogy nyitva vólna, kõvet el vonták vólna, mely kõ igen nagy vala, Irgal:

Bé menvén koporsóban, egy iffiat láttak vala, ki job felõl ũl vala, fejér ruhában vala, Irgalmaz:

Nékik iffiu ſzóllala, ne ſęllyetek ezt mondá, kegyeſſen bátoritá, mert meg ijedtek vala, Irgalmaz:

Már fel támadot vala, kit ott nem leltek vala, Angyal kérdezi vala, hogy miért mentek vólna, Irgal:

Azon-kõzben azt mondgya, mennyetek el azt hagyá, és õt Galilæában, megh láttyátok azt mondgya, Irgalmaz nékũnk.

Az Maria

4° 237

Az Maria Magdolna, mint az Szent Iános irja, meg az kertben meg látá, az egy kertész képében, Irgal:

Tudakozik nagy sirván: ne talámtán ő vólna, ki el reytette vólna, Christus néki szóllala, Irgalmaz:

Hozzá siet Maria, meg ismeré hogy Vra, az Christus őt meg tiltá, illetni ne akarná, Irgalmaz nékünk.

Igyen irja az Szent Mark, fel költét az Christusnak, az több Evangélisták, irását bizonyittyák, Irgal:

Kérjük azért Atyánkat, vegye el rólunk haragját, nézze Fia halálát, dicső fel támadását, Irgalmaz:

Adgyr szent ajándékát, ismérhessük jó vóltát, érthessük akarattyát, adgyunk néki nagy hálát, Irgalmaz

M A S.

CHristus fel támada, mi bűnünket el mosá szét vére hullásával, Attyát meg engesztelé, Irgalmaz nekünk Vr Iesus Christus.

Haragnak vóltunk fiai, Adamnak vétke miat, de az irgalmas Isten, Fiát igiré nékünk, Irgalmaz:

Ez igiret lőn elsső, örőm mondás mi-nékünk, kit az Isten Fiáról, igire bűnősöknek, irgalmaz:

Igaz Isten beszéde, igáz ő igirete, hidgyünk az igiretnek, mert ez az örőm mondás, Irgalmaz:

Vigasságunk nagy vagyon, Christus fülletésében, de nagyobnak kel lenni, ő fel támadásában, Irgalmaz:

Fel támadot mi-nékünk, uralkodik Mennyegben, azokért most könyörög, kik csak ő benne biznak, Irg:

Hogy bűnűnktől ne ſęllyűnk, Atya közöt mi köztűnk, halála érdemével, békeſſęget ő ßerze, Irgal:

Szent Lélek ajándékát, nékűnk nyerte Attyától, ha igazán mi hißßük, meg hóltát és fel költét, Irgal:

Mert meg hala bűnűnkért, mint az ßent irás mondgya, az után fel támada, mi igazulásunkért, Irgalmaz:

Támadgyunk fel már mi-is, moſt az hitnek általa, hogy az utólſo napon, egyemben támadhaſſunk, Irgalmaz nékűnk Vr Ieſus Chriſtus.

Teſteſtűl és lelkeſtűl az örök bóldogságra, Kit Atya Iſten nékűnk ád csak az Chriſtus által, Irgal:

Vrunk Chriſtus már nékűnk, egyetlen egy ßó ßólónk, folyamjunk csak ő hozzá, nincs kétſęg idvöſſęgben, Irgalmaz:

Adgyunk hálát mi moſtan, Chriſtus által Attyának kivel ő uralkodik, mind örökkön örökké, Irgalmaz:

M A S.

EMlekezzűnk ez napon Vrunknak haláláról, és fel támadásáról, néki adván hálákat, Irgalmaz:

Chriſtus fel támada nékűnk idvöſſęgűnkre, és fel támadásával nékűnk hoza életet, Irgalmaz:

Ezen mi mind örűllyűnk, az Vr Iſtent dicsirjűk, és adgyunk nagy hálákat, édes idvözitönknek, Irgal:

Senki emberek közzül nem találtatik vala, ki megh gyözné az halált, és az örök nagy poklot, irgal:

Mert mind bűnösök valánk, mellyekért az nagy halál, raytunk el hatalmazék, tömlöczben bé foglalván, Irgalmaz nékűnk.

Közben-

4° 237

Közben-járó Christusunk, Atya Istennek szent Fia, jöt vala ez világra, és bününket el mosá, Irgalmaz:

Az ö szent halálával, erös nagy hatalmával, megh győzé az nagy halált, és az örök nagy poklot, Irgal:

Szent Oseás Propheta, ezt régen meghirta, hogy Christus meg csufollya, illyen módon az halált, Irgal:

O te örök nagy halál, én lészek te halálod, Pokol lészek te győzöd, és kárhozat te rontód, Irgalmaz:

Csudálatos bay-vivás, két fél közöt ez vala, hogy élet meg ütközék az örök nagy halállal, Irgalmaz:

Christus nagy ként szenvede, és el nyelé az halált, tisztes győzedelmével, nékünk idvösségünkre, Irgal:

Hintik vala régenten, bárány vérrel az ajtót, hogy az meg ölö Angyal öket meg ne bánthatná, Irgal:

O Törvényben régenten, az bárány vér példázta, mi áldot egy Vrunknak, drágalatos szent vérét, Irgal:

Christus nékünk adaték, igaz Húsvéti bárány, ki el mosá vérével ez világnak büneit, Irgalmaz:

Az kik ö benne biznak, nem árthatnak azoknak, sem az megh ölö Angyal, sem az kegyetlen ördög, Irgalmaz nékünk.

Azért jer mi tiszteliük szivel, és nagy örömmel, ez jeles innep napon, kin értünk fel támada, Irgalmaz:

Mert ö ingyen meg válta, minket szent halálával, ördögtül, büneinktül, és az örök haláltúl, Irgalmaz:

Néki adgyunk ezekért nagy hálákat örökké, egyetemben dicsirjük, mondván illyen szózattal, Irgal:

Hála legyen te néked mi édes idvözitönk, hogy minket meg mentettél minden ellenségink tül, Irg:

Adgyad te Szent Lelkedet hogy ezeket higyjük, és valhassuk örökké, mindeneknek elötte, Irgalmaz:

Adgyad hogy fel támadgyunk, mi is minden bününkből, és járhassunk elötted, uy életben örökké, Irgalmaz nékünk:

M A S.

Nota: Christus fel támada igaſſ: &c.

HAla-adásokkal mi énekellyünk, az Atya Istennek hozzánk ö nagy szerelméről.

Ki mikor tekinté bünös voltunkat, az ö szeretö Szent Fiát az halálra adá.

Hogy az mi bünéinket el vennéje, és Szent vérével vétkünket meg mosogatnája.

Ki bünt nem tött vala földön éltében, az Vr Isten mi érettünk, bünné tötte vala.

Hogy mi ö általa megh igazúlnánk, és Isten igasságáva ö általa lennénk.

Nem lön it ez földön ollyan áldozat, ki az Istennek elötte oly kedves volt volna.

Mint az ö Fiának egy áldozattya, mikor kereszt-fa óltárán érettünk áldoznék.

Akkor nagy bününket és halálunkat, pokolbéli ördögnek nagy hatalmasságát.

Magas kereszt fára ö fel feszité, melyben ö az Vr Istennek akarattyát tövé.

Christus

4° 237

Christus halál ellen már fel támada, koporsóból dicsőséggel szent teste ki jöve.

Mi-képpen szent Dávid meg irta vala, hogy az felséges Vr Isten szent Fiának lelkét.

Pokol setétségében nem hadnája, sem ő drága szent testének rothadást nem enged.

Régen O törvényben Ionas Prophéta, ez dicső fel támadásnak ő példája vala.

Mikor az Czeth haltúl el nyeletteték, csodaképpen az szárazra ő ki adattaték.

Abraham Patriacha áldozattya, lőn Atya Isten Fiának, nemes példázattya.

Eggyetlen egy Fiát mikor áldozná, fegyverét Angyal kezében erőssen meg fogá.

És fia helyében Kossal áldozék, ki akkoron nem oka-nélkül cselekedtetek.

Mert O törvénybéli sok áldozatok, csak az Christus áldozattyát példájúl jedzették.

Hogy Christus áldozék mind meg bűnének, mind az O törvényben való nagy sok áldozatok.

Mert ő lőn az törvénynek végezete, minden ő benne hivőknek igazulása.

Az ő egyszer való áldozattyával, meg szentelé mind azokat kik idvőzűlendők.

És az kik hijendik örök életet, az mi-képpen meg igirte, örökké meg adgya,

Azért egyszer áldozot bűneinkért, fel támadot, szent Pál mondgya, mi idvősségünkért. Hogy

Hogy mireá nézvén ő benne hinnénk, és mind fel ſerkennénk immár gonoß bűneinkből.

Es meg erősitetnék az mi hitünk, mellyel vallyuk mi teſtünknek ő fel támadását.

Eő példájúl előttünk fel támadot, és halálunknak idején reményül adatot.

Illik azért nékünk hálákat adnunk, az felſęges Vr Iſtennek kegyelmeſſęgéről.

Es ő ßent Fiának Chriſtus Ieſuſnak, ő ßentſęges halálláról, fel támadásáról.

Ki moſt meny-orßágban Atya Iſtennel, engeßtelönk, eſedezönk, és csak egy ßó-ßolónk.

Kérjük már mindnyájan, bocsáſſa nékünk, Szent Lélek Vr Iſtennek böſęges ajándékát.

Ki az mi lelkünket igazgathaſſa, és az örök életnek ő utára tanicsa.

Atya Vr Iſtennek ő ßent felſęge, dicsirteſſęk Meny-orßágban az ő dicsöſſęge.

Es az ő fiának ő Iſtenſęge, hirdetteſſęk ßent halála és fel támadáſa.

Szent Lélek Vr Iſtennel egyetemben, velünk légyen orßága, mind örökké, Amen.

M A S.

CHriſtus az mi bűneinkért meg hala, hogy minket azoktúl megh ßabaditana és fel támada, hogy nékünk életet hozna, ezen mi mind örüllyünk és az Vr Iſtent dicsirjük, hálákat adgyunk, és mondgyunk, Alleluja.

Embe-

4° 237

Emberek kőzzűl az halált ſenki nem győzhette vala, ezt mivelék az mi bűneink, mert ſenki bűn-nélkűl nem vala, kikért ſálla reánk az halál és raytunk el hatalmazék, orſágában fogságában tartván, Alleluja.

Ieſus Chriſtus Iſtennek Fia ki ez világra jőve, és az bűnt rólunk el vővé, halálának erejével, és hatalmával mondván, oh halál léſſek te halálod és pokol léſſek emétőd, Alleluja.

Csudállatos had vala ez, az halal és élet kőzőt, az élet kereſztet viſele, es az halált el nyelé, ezt régen megh mondta vala, az irás hogy megh emétetnék, az halál győzedelműnkre, Alleluja.

Chriſtus az igaz Huſvéti bárány, Iſtentűl nékűnk adatot, hogy ő ez világnak bűneit, el vennéje ő halálával, kik ezt hiſſik, azoknak, az őrdőg ſemmit nem árthat, mert aytójokat meg vérezték, Alleluia.

Ier tiſztellyűk ezzel az Chriſtuſt, lelkűnknek nagy őrőmével, mert ő az ő ſzent halálával minket megh ſabaditot, őrdőgtől és haláltól, és az mi nagy bűneinktől, kikért mi néki nagy hálát adgyunk, Alleluia.

Mondván, hálá légyen te néked teremptő mi édes Vrunk, hogy minket megſabaditottál minden ellenſégűnktől, és kérűnk adgyad nékűnk, hogy ezt bizonnyal higyjük, és valhaſſuk mind őrőkké, Alleluia.

MAS.

CHriſtus fel támada, mi bűnűnket el mosá, és kiket ő ſzerete, Meny-orſágban fel vivé, Vr Iſten megh váltá mind ez világot:

Mindenható Vr Isten, halottaiból fel támada, Mi-is ötet dicsirjük, vigasságos énekekkel, Vr Isten:

Koporsóban feküvek, harmincz-hat oraiglan, az után fel támada, kit fel költe Szent Attya, Vr Isten:

Christus fel támada, nékünk példát ugy hagya, hog mi-is fel támadgyunk, véle öszve vigadgyunk, Vr Isten meg váltá mind:

O jövendö Szent biró, ki Atya-képpen vagyható, itillyed ez világot, jókat és gonoszokat, Vr Isten:

Közben járó Christusunk, Attya Istennek Szent Fiá, kérjed te Szent Atyádot, hogy idvözitsen minket, Vr Isten meg váltá mind ez világot Szent halálával.

Minden vers után néha azt is terálhatnis

Már mi mind örüllyünk, mert haragban kik vóltunk, minket megh békéltete, Christus egy reménségünk, áldot Atya Istennel.

M A S.

Jesus Christus mi megh váltónk halálról megh mentönk, ki el támadál minket meg szabaditál, Irgalmaz mi nékünk.

Ki az te szénvedésiddel Atyád engesztelédi, engedelmeddel nékünk kegyelmet nyertél, Irgalmaz:

Az bün ördög pokol az halál, vadnak hatalmadban, meg szabaditod az te benned bizókat, Irgalmaz mi-nékünk.

M A S. N. K. T.

O Iesus mi idvözitönk kiben vagyon hitünk, ki mi

értünk

4° 237

értünk születél, és nagy halált szenvedél, Irgalmaz minékünk.

El vövéd róllunk haragját, az te szent Atyádnak, vérednek hullásával, meg engesztelléd hozzánk, Irgal:

Az ördögnek tömlöczéből, ki vévél az bünből, az halál kötelébül, ki mentél az rabságból, Irgalmaz:

Te bün-nélkül születetvén, az bűznek méhéből, értünk válladra fel vöd, az mi adóságinkat, Irgal:

Bünön poklon és halálon, birodalmad vagyon, az élet és kegyelem, csak te kezedben vagyon, irgalmaz:

Kérünk téged azért mostan, tekincs reánk menyből, kik hozzád esedezünk, és segitséged várunk, Irgalmaz mi-nékünk.

ALDOZORA.

Avagy, Christus Menyben fel menésének napjára.

CHristus Menyben fel mene, nekünk helyet szerzeni, ül Attyának jobjára, lön mindeneknek Vra, Christus ül Attyának Menyben jobjára, és uralkodik.

Christus meg hólt bününkért, fel támadot életünkért, megh jelenék Péternek, és töb Tanitványinak, Christus ül Attyának:

Negyven napon lön véllek, öket megh vigasztalá, nagy sok bizonyságokkal magát élni jelenté, Christus:

Nékik meg parancsola, hogy ök Ierusálemből addig el ne mennének, mig szent Lelket vennének, Chri:

Fel megyek én Atyámhoz, ti kegyes Atyátokhoz,

Fel mégyek Istenemhez, és az ti Istentekhez, Christus:

Néktek küldök Mennyegből, vigasztaló szent Lelket, és ti lésztek énnékem bizonyságim ez földön, Christus ül Attyának menyben jobjára, és uralkodik.

Sidó országtól fogva, Samaria országig, és mind az széles földnek utólsó határaig, Christus:

Azért ti el mennyetek, mind ez széles világra, hirdessétek mindennek, az Evangeliomot, Christus:

Tanitsátok az népet, őket meg keresztelvén, Atyának és Fiunak, Szent Léleknek nevében, Christus:

Az ki hiend én bennem, és megh keresztelkedik, nem kárhozik idvözül, menyországban vitetik, Chr:

Az ki pedig nem hiend, kárhozatra vitetik, örök tüzre küldetik, kinek vége nem lésen, Christus:

Vagyon nékem hatalmam, mennyen, földön, pokolban, és én veletek vagyok, mind világh végezetig, Christus ül:

Hogy ezeket meg mondá, Iesus fel emelkedék, és az fényes köd ötet, szemek elöl el vévé, Christus ül:

Mikor néznék az Christust, menyben el fel mennie, két Angyalok fejérben, állapának elöttök, Ch:

Mondának az Angyalok, ti Galilæabéli, férfiak mit állotok, nézvén az magas menyben, Chr:

Ez Iesus ki töletek, fel mene menyországban, ezképpen jö itilni, mint fel menni láttátok, Chr:

Vralkodik most menyben, rólunk visel nagy gondot, esedezik érettünk, az ö szent Attya elöt, Chr:

Osto-

4° 237

Osztogattya minékünk, az ő szent ajándékát, kivel minket igazgat, mind világ végezetig, Chr:

Közben-járó Christusunk, Atya Istennek szent Fia, kérjed te szent Atyádat, adgyon nékünk Szent Lelket, Christus ül Atyának menyben jobjára, és uralkodik.

M A S.

AZ Christus Menyben fel mene, nékünk helyet szerzenie, Attyával megh békéltetne, életre bé vinne.

Mert Menyből alá szállot vala, minékünk születet vala, érettünk szenvedet v la, fel támadot vala.

Sokat szenvede érettünk, sokat nyomorga közöttünk, hogy megh váltana mind bennünk, kik ő benne hisznünk.

Mindennél szidalmasb vala, mindennek szólgája vala, de ő lön mindennek Vra, hatalmas Királlya.

Mert menyben el fel viteték, Attya melle ültetteték, meny és föld néki adaték, hogy ő uralkodnék,

Eördögön, poklon, halálon, mennyei hatalmaságon, Vrakon és Császárokon, hatalmaságokon.

Ne félljünk immár Atyától, se törvénnek ő átkától, haláltól és kárhozattól, megmentet ezektől.

De az ő szent Attyát kérjük, hogy irgalmazzon minékünk, tégyen jól Fiáért velünk, hogy véle élhessünk.

O mi kegyelmes mesterünk, emlekezzél megh mi rólunk, ki szenvedél mi éretünk, légy jelen mi velünk.

Ki látod menyből életünket, és nagy keserűségünket, vi-

ket, vigaßtald az mi lelkünket, hogy higyünk tégedet.

Mert azt fogadád minékünk, hogy léß örökké mi velünk, adgyad ßent Lelked mi nékünk, hogy téged hihessünk.

Es óltalmaz meg mindentöl, ßent Atyádnak haragjától, örögtöl és kárhozattól, minden dühösségtöl.

Mert meg eskűvél mi nékünk, hogy meg adod az mit kérünk, Szent Nevedért most könyörgünk, tégy jól it mi vélünk.

Tekincs nagy gyarlóságinkra, ez világ csalárdságára, vigy bé az nagy bóldogságra, te ßent országodba.

Egyetemben Kereßtyének, az Vr Chriſtuſt dicsirjétek, ö-néki hálát adgyatok, fel magaßtallyátok,

Dicsiret légyen Atyának, és ö Fiának Chriſtuſnak, és az mi vigaßtalónknak, az ßent Háromságnak.

M A S.

AZ Chriſtus menyben fel mene, minden égeknek fölötte, honnét az elöt le jöve, ismég oda mene.

Megrontá ellenségünket, örögöt, poklot, bünöket, megßerzé idvösségünket, örök életünket.

Az mely teſtet ßüztöl fel vön, Iſtenséggel eggyesülvén, azon teſtet fel emelvén, fel mene mennyegben.

No azért mi kereßtyének, vessünk véget az bünöknek, éllyünk immár ny életnek, tegyük jelét hitnek

Hadgyunk el minden hivságot, örögi csalárdságokat, teſtünk béli kivánságot, minden gonoßságot.

Hogy mi-is Menyben mehessünk, Chriſtuſſal eggyüt le-

4 237

gyűt lehessűnk, örökké vélle élhessűnk, és örvendezhessűnk.

Kérűnk mi Christus tégedet, bocsásd meg mi bűneinket, vigy fel menyben veled minket, adgy örök életet.

Dicsőſſęg légyen Atyának, és ő Fiának Christusnak, mi kegyes vigaßtalónknak, az Szent Háromságnak.

MAS.

AZ Christus menybe fel méne, hálá légyen az Istennek, hogy mi nékűnk helt őrzene, Dicsiret Istennek.

Bizonyitá emberségét, hálá legyen az Istennek, Bizonyitá Istenségét, Dicsiret:

űle Attyának jobjára, hálá légy:
hogy mi értűnk könyörgene, Dicsiret:

Negyven napig vigaßtalá, hálá:
az ő hivséges ßolgait, Dicsiret:

Kiknek igiré Szent Lelkét, hálá légy:
hogy ki nyerné ő Attyától, Dicsiret:

Világra őket bocsátá, hálá:
hogy akarattyát hirdetnék, Dicsiret:

Bebédeket erősíté, hálá:
következendő csudákkal, Dicsiret:

Azért bizzunk az Christusban, hálá:
mert mindeneken hatalmas, Dicsiret Ist:

Könyörög most ßent Attyának, hálá:
és rólunk viſel nagy gondot, Dicsiret:

Di-

Dicsirtefsél Atya Iſten, hálá légyen:
Fiu Iſten és Sz. Lélek, Dicsiret Iſtennek.

M A S.

CHriſtus menybe ma fel mene, Alleluja.
Az mennyei dicsöſſęgre, Allel:
Látására Apoſtoloknak, Alleluja.
Kiknek az Angyalok mondának, Allel:
Ti fęrfiak mit csudálkoztok, Alleluja.
Az Chriſtus csuda hatalmán, Alleluja.
Ez az mint menybe fel mene, Alleluja.
Igy iſmęg jö itiletre, Alleluja.
Fogságot fogva fel vévé, Alleluja.
Az mennyei dicsöſſęgre, Alleluja.
Eö meg gyözvén ellenſęgünket, Allel:
Meg adta ſabaduláſunkat, Allel:
Nékünk menybe útat ſerze Alleluja,
Mikor fel mene dicsöſſęgre, Alleluja.
Azért mi öt moſt dicsirjük, Alleluja.
Es csak ö benne örvendezzünk, Alleluja.

PüNKöSTRE.

Avagy Szent Lélek el bocsátáſa napjára való énekek.

AZ Pünköſd Innep napján, tanitványok egy házban, bé gyültenek mindnyájan, egyenlö akaratban, Irgalmaż nékünk.

Azon-

4° 237

Azonban az mennjegből, hirtelen az Istentől, nagy zugás lőn az Egből, mint egy nagy sebes széltől, Irgal:

És bé telé az házat, melyben gyűlt enek vala, az holot űlnek vala, és ők ezt várják, Irgalmaz:

Láták hogy nagy sok nyelvek, kik mind ugyan tűzesek, sok rébre oszlattattak, fejeken mindeniknek, Ir:

Ottan az Szent Lélekkel, bé telvén egyetemben, tanitványok az helyben, szólnak kűlömb nyelveken, Irgalmaz nékűnk.

Mint az Lélek tanittya, szólni őket oktattya, mindenik ugy kiáltya, Isten dolgait mondgya, Irgalmaz:

Valának Isten-félők, sokan városban valók, Ieruſalemben lakók, minden nemzetből valók, Irgalmaz:

Ez hir hogy ki terjede, az nép ot meg zendűle, hallyák hogy minden nyelven, ezek szólnak sok képpen, Irgalmaz nékűnk.

Csudálkoznak az népek, és ezt mondgyák ő közt ők, mind ezek kik beszélnek, Galilæabéliek, Irgal:

Micsoda ennek oka, hogy mindenikűnk hallya, az nyelveken szólnia, melyben születettűnk vólna, Irgalmaz:

Kik lakozzák Asiát, Parthiát és Mediát, és Mesopotamiát, Pontust, Cappadociát, Irgalmaz:

Iudiát és Phrygiát, Ægiptus Pamphiliát, Libia tartományát, és Cyréne határát, Irgalmaz:

Iövevény Romaijak, Sidók és Elamiták, kik pogányok valának, de Istenhez haylának, Irgalmaz:

Kik lakoznak Cretában, és az Arabiában, széllel az

országokban, és sok tartományokban, Irgalmaz nék:

Hallyák öket szóllani, nyelveken beszélleni, az Istennek nagyságos, és sok csuda dolgait, Irgalmaz:

Almélkodnak mindnyájan, csudálkoznak magokban, és ezt mondgyák azonban, mi lészen ez dologhban, Irgalmaz:

De némellyek csufollyák, nevetik és káromlyák, hogy beszédeket hallyák, részegeknek mind mondgyák, Irgalmaz nékünk.

Szent Péter hogy ezt hallá, köztök ottan fel szóval az sok népnek ezt mondá, okát ennek mutatá, Irgal:

Ierusálembé való férfiák kikitt vattok, szómat meg halgassátok, mellyet most néktek mondok, Irg:

Nem részegségből vagyon, hogy sok féle szó vagyon mert három óra vagyon, minden józanon vagyon, Irgalmaz nékünk.

De az Istennek szava, bé tölt ö fogadása, mellyet Ioel Propheta, régen meg mondot vala, Irgalmaz:

Hogy az kegyelmes Isten, az utólso időben, Szent Lélekből részt tészen, az mi maradékinknak, Irgal:

Ki miat Prophetáknak, irásokat jól tudnak, nyelveket magyaráznak, sok módon ök szólnának, Irg:

Sok beszéddel szól vala, és bizonyittya vala, hogy az Istentől vólna mit az nép ott hallana, Irgalmaz:

Daviddal bizonyittya, Chriſtusnak ö nagy kinnyát, halálát, támadását, Menyben el fel menését, Irgal:

Hol Atyától nyert lelket, bövön moſtan ki öntöt,

ki felöl

4° 237

ki felol igiretet nagy ſokbor ezeknek tõt, Irgalmaz:

Ezt hogy hallák az népek, ſokan meg ijedének, meg térének, hivének, meg kõrõßtõlkõdének, Irgal:

Vgyan az elsõ napon, térének megh nagy ſokan, ugy mint három ezeren, lõnek Chriſtus hitiben, Irg:

Ad nékünk-is Vr Iſten, ßent Lelkedet éltünkben, dicsirheſsünk tégedet, mind õrõkkõn õrõkké, Irgalmaz nékünk.

M A S.

Pünkõſt napja bé telvén, leruſalemben lévõ Apoſtolok valának, egyenlõ akaratban, Szent Lélek Iſtenrõl Chriſtus igireti bé tellyeſedék.

Hogy várnák az Szent Lelket, ott nagy hirtelenſęggel, zendülés lõn az égbõl, mint ſebes ßél zúgáſa, Szent Lélek Iſtenrõl:

Az zendülés jele lõn, el jövõ Szent Léleknek, és bé tõlté az házat, hol veßteg ülnek vala, Szent Lélek:

Apoſtolok látának, ſok réſre oßlot nyelvet, kik tüzeſek valának, és ßálla mindenikre, Szent Lélek:

Bé telének mindnyájan, Szent Lélek Vr Iſtennel, ſ. más nyelven ßólnak vala, mint ßólniok ád vala, Sz:

Akkor leruſalemben nagy ſok Sidók valának, Iſtenfęlõ firfiak, minden nemzetség kõzzül, Szent Lélek,

Ez dolog ki hirhedvén, az ſok nép egyben gyüle, ſ. azonnal eßek veße, halván nyelveken ßólni, Szent:

Mind álmélkodnak vala, csudálkozván mondának, nem de ezek kik ßólnak Galilæából valók? Szent:

Es miképen vagyon ez hogy hallyuk mind ezeket az mi nyelvünkön ßólni, melyben mi ßülettettünk, Szent Lélek:

Nagy ſok Orßágbéliek, valának köztök akkor, kik Partiabéliek, és Mediabéliek, Szent Lélek Iſtenröl:

Elam orßágbéliek, es azok kik lakoznak Meſopotámiában, környül való Sidóságban, Szent Lélek Iſtenröl Chriſtus igireti bé tellyeſedék.

Es Cappadociában, Pontusban, Aſiában, Phrigiában, és az nagy Pamphilia orßagban, Szent Lélek:

Ægyptus orßágában, Lybia határában, mely közel Cyrenehez, Romai jövevények, Szent Lélek:

Romában lakó Sidók, az Sidó hitre tértek, Creta ßigetbéliek, Arabiabéliek, Szent Lélek:

Ez ſok Orßágbéliek ot egy-máſnak mondának, hallyuk ezeket ßólni, mind az minnen nyelvünkön, Szent Lélek Iſtenröl:

Nagy fel ßóval kiáltyák, bátorsággal hirdetvén, az felséges Iſtennek ily nagy cselekedetit, Szent Lélek:

Egyetemben mind ezek, ot el álmélkodának, csudálkozván egy-máſnak ezeket mondgyák vala, Szent Lélek Iſtenröl:

Mi akar ez lennie? és némellyek mondának, mind meg réßegültenek, azért bolondoskodnak, Sz. Lé:

Szent Lelek jöy mi hozzánk, ted eggyeſsé ßivünket, világoſics elménket, eröſics meg az hitben, Szent Lélek Iſtenröl Chriſtus igireti bé tellyeſedék.

MAS.

4 237

M A S.

AZ Pŭnkŏſtnek jeles napján, Szent Lélek Iſten kŭldeték, erŏſiteni ßiveket, az Apoſtoloknak.

Mellyet Chriſtus igirt vala, akkor az Tanitványoknak, Meny-orßágban mikor mene, mindenek látára.

Tŭzes nyelveknek ßóllása, ugy mint ßéleknek zúgáſa, le ßálla az ŏ fejekre, nagy hirtelenséggel.

Meg telvén Szent Lélek Iſtennel, kezdének ßóllani nyelveken, mint ŏ nékik az Szent Lélek, ád vala ßóllani.

ŏrŭ lyŭnk azért ŏ néki, mondván ekes énekeket, fŏl magaßtalván ŏ nevét, ŏrŏckŏn ŏrŏcké.

Dicſirteſſęl Atya Iſten, véle meg váltó Fui Iſten, Szent Léleckel egyetemben, mind ŏrŏcké, Amen.

M A S.

AZ Pŭnkŏſtnek jeles napjan, Hálá légen az Iſtennek, ß. Lélek Iſten kŭldeték, Dicsiret Iſtennek.

Az Chriſtus hŭ ßolgainak, hálá:
az ŏ hŭ tanitványinak, Dicsiret:
Kik tißta és tellyes ßivel, hálá:
Egybengyŭlvén várják vala, Dicsiret Iſt:
Rettenetes len jŏvéſe, hálá légyen:
jelen volta vigaságos, Dicsiret Iſt:
Malaßtal ŏket be tŏlté, hálá légy:
Igaz hitben erŏſité, Dicsiret:
Azért mi-is kereßtyének, halá:
Fŏl ßóval ŏtet kiáltſuk, Dicsiret:

Oh vigasztaló ßent Lélek, hálá:
világosító ß Lélek, Dicsiret:
Lakozzál az mi ßivŭnkben, hálá:
Bŭntŏl minket oltalmazván, Dicsiret:
Igaz hŭtnek vagy Meſtere, hálá:
Es békeſségnek ßŏrzŏſe, Dicsiret:
Adgy békeſséget minékŭnk, hálá:
Mellyet az világ nem adhat, Dicsiret:
Dicsérteſsék Atya Iſten, hálá légyen az Iſtennek, fiu és ßent Lélek Iſten, mind ŏrŏcke Amen.

M A S.

REgi Pŭnkŏſtnek idején, jŏve Sionból az Tŏrvény, az után Chriſtus idején, ŏrŏm adaték ŏ helyén.

Atya Fui ajándéka, hiveket menyből meg ßállá, bátoritván vigaßtalá, nyelveckel ajándékozá.

Valamit hirdetnek vala, csudák erŏſitik vala, világ gyaláztatik vala, idvŏſſęg adatik vala.

Világ hallá ßózattyokat, láták Iſtennek hatalmát, vévék hivek ajándékát, és birják ŏ nagy jutalmát.

Szentely megh moſt-is Vr Iſten, nevedet terjezd igédben, ronçs megh az gonoßt erŏdben, legyŭnk te veled ŏrŏmben.

Dicsŏſſęg Atya Iſtennek, véle Fiának Chriſtuſnak, ezeknek ajándékának, az Szent Háromſágnak.

M A S.

Pŭnkŏſt nap az Szent Lélek Vr Iſten, menybŏlalá küldé-

4° 237

küldeték, az imádkozó Apostolokra, kiket ékesíte ajándékival, nyelvek értelmével.

Kiknek Christus ezt parancsolá, hogy mennyenek ez széles világhra, hirdetni az Evangeliomot, minden fçle nemzetségeknek, és minden népeknek.

Mondván vegyétek az szent Lelket, bocsássátok minden bűnöket, azoknak kik hiendnek én bennem, tartsátok meg az hitetleneknek, ő gonosz vétkeket.

Es mikor Királyok elöt állotok, és fejedelmek elöt untattok, ne legyetek szorgalmatossak, mi-képpen nékiek felelhessetek, és mint szólhassatok.

Küldök ti néktek én Szent Lelket, és mennyei bölcsességet, kiknek ellene ök nem mondhatnak, és ellene soha nem álhatnak ez világi Vrak.

Dicsirjük az menybéli Vrlstent, az ő nagy kegyelmessségeért, adgya mi nékünk az ő Szent Lelkét, ékesicse meg az mi szüveinket, hüttel, szeretettel.

SPIRITVS SANCTI GRATIA.

AZ Szent Léleknek kegyelme, Apostoloknak szíveket, bé tölté az ő kegyelmessségevel, adván nékik külömb külömb nyelveket, külömb nyelveket.

Mert Chtistus nékik azt megh igirte, mikor menybe ő el fel mene, hogy nékik az vigasztalót megadgya, az napok után nem sok idő múlva, nem sok idő mulva

Küldé öket ez széles világra, az Istennek nagy hatalmával, hogy ök az szent Evangeliomot, hirdessék

minden

minden teremtet állatnak, teremtet-állatnak.

Monda nékik: Imé vészitek, ez mái napon az Szent Lelket, az ki megjelenti ti néktek, az el múlt dolgokat és jövendöket, és mindeneket.

Mondván nékik: midön vitettek, Királyokhoz avagy Fejedelmekhöz, ne legyetek sorgalmatossak, mi-képpen avagy mit kellyen szólnotok, mit kellyen szólnotok.

Mert ugyan azon orában, az én mennyei szent Atyám, ád néktek szent Lélek bölcseſſégét, az kit megh nem győzhet emberi ellenſség, emberi ellenſség.

Dicſirjük azért az Vigasztalót, az igaságra bölcs tanitót, ki az Atya és az Fiu Iſtennel, uralkodik mennyei dücsöſſégben, most és mind örökké.

Azért nagy lelki örömmel, adgyunk hálát mi Istenünknek, dicſirteſſék az dücsö Szent Háromſág, kinél vagyon amaz örök bóldogſág, az örök böldogſág.

SZENT HAROMSAG NAPIARA,

Az egy három személyü Istenről valo vallás, és könyörgés.

Notáiá: Légy irgalmas Vr. &c.

SZent Háromſágh, és csak egy Iſtenſég, kit emberi elme meg nem foghat, csak hiveknek hitek téged valhat, egy Iſtennek, három személyünek.

Téged vallunk egy örök Iſtennek, kezdet nélkül való teremtetnek, Atya, Fiu, Szent Lélek Iſtennek, állat szerént de egy Iſtenſégnek. Te te-

4 237

Te teremtéd az Mennyet és földet, és ezekben való ékeſſéget, te ſzent Fiad vére váltot minket, ſegitſégül kik hivunk tégedet.

Szivünkben bocsátád Szent Lelkedet, megh ſzentelvén az mi életünket, bátoritván ſomoru ſivünket, és meg tartván mind végig bennünket.

Felſéges Iſten kérünk tégedet, add' iſmérnünk az te Szent Fiadat, magaſtalnunk te ſzent felſégedet, és vehetnünk az örök örömet.

Dicſirteſſél tellyes Szent Háromság, Atya, Fiu, Sz. Lélek Vr Iſten, ki magadat nékünk megh jelented, tarts meg minket mind végig az hitben,

M A S.

Azon Notára.

IMádunk mi téged Szent Háromság, kiben ſemmi nem lehet hamiſság, hanem csak az ſzent örök igazság, ſegitſégre bizony nagy gazdagság.

Te vagy Atya, Fiu, és Szent Lélek, három ſzemély de egy igaz Iſten, fogyatkozás ſemmi nállad nincsen, bizodalmunk benned ha nagy léſzen.

Imádunk mi téged Atya Iſten, Fiad által könyörgünk ſzüntelen, hogy Szent Lelked ſivünkben tellyes légyen, erősſecké minket hitben tégyen.

Hü ötlenſég nagy vagyon emberekben, fogyatkozás ſzertelen erkölcsökben, rágalmazás ſántalan ö nyelvekben, kik az hitet üldözik életekben.

Téged vegyünk Vr Iſten tanuságúl, igaz ſámot hogy

te végy mind azoktól, kik nem fęlnek az ő rök kárhozatról, lelkek ellen irtoznak az igaztól.

Ha igazán akarnak itélni, és eßekben jobban ök ezt venni, megh kellene ez hittel elégedni, tellyes ßivel Christushoz ragazkodni.

Nincsen nékünk hit nélkül idvössęgünk, Meny-orßágban más által bizony útunk, azért semmi dologhban nem bizhatunk, az életböl hogy ki ne vettessünk.

Folyamjunk már mindnyájan Istenünkhöz, békessęgre Christusban vigyen minket, jámborsághra fordicsa életünket, Meny-orßágra visellye mi útunkat.

M A S.

IER dicsirjük mindnyájan Vrunkat, az Atya Vr Istent, néki adgyunk nagy hálákat, mint mi kegyes Atyánknak, mert ö minket ßemélyere teremte, ékesite, viseli nékünk nagy gondunkat mint fiainak, azért mi tißtellyük és fel magaßtallyuk, mondván, légyen nagy tißtesség néked áldot Vr Isten.

Ier dicsirjük az Vr Iesus Christust, Atya Istennek Fiát, Mariának ßép ßülöttét, az mi idvözitönket, mert ö értünk öltözék emberi ábrázatban, ßerete minket, és meg mosa ö ßent vérével, azért énekellyünk ötet magaßtalván, nagy hatalom és dicsössęg az Mennyei Királynak.

Ier dicsirjük az Szent Lélek Istent, ki Atyával Fiuval mindenkoron egy felsęgben egyetemben dicsirtetik, biztat minket és megh ßentel Mennyei ajándékkal,

4-237

kal, annak okáért kérjük ötet mint Istenünket, jövel Szent Lélek Isten, világosics bivünket, hogy Vrunnak Szent igéjét halhassuk és érthessük.

Vigasztallya Szent Lélek bivünket, és Szomorú lelkünket, tanics minket az Christusnak igaz ismeretire, ujicsad meg lelkünket hitben és Szeretetben, mikoron kezdünk ez világból el haza menni, erösics meg minket, minden gonoszsellen, hogy lelkünket meg adhassuk viganaz mi Vrunknak.

M A S.

Idvöz légy örök Vr Isten, ki vagy foghatatlan felségben, az mennyei nagy dicsösségben, Angyaloknak nagy örömökben, és dicsiretekben.

Idvöz légy Szentséges atyánk, ki kegyessen tekintél reánk, örök halálra kik méltók valánk, hogy vétkezék mi elsö atyánk, kitöl mind származánk.

Töled azért el nem vetél, de minket oly igen Szeretél, hogy Szent Fiadnak nem engedél, ez világra kit értünk küldél, kivel hozzád Szerzél.

Könyörülv kérünk mi raytunk, Szent igédet adgyad értenünk, honnan téged megh ismérhessünk, örökké hogy veled élhessünk, és örvendezhessünk.

Idvöz légy Vr Iesus Christus, és mi eggyetlen egy megváltónk, mi életünk és közbe-járónk, Szent Atyád elöt egy bé-bé lónk, és egy bizodalmunk.

Ki Szent Atyádnak engedél, érettünk hogy töle el jövél, az nagy ..ogságból el ki mentél, érettünk m rt

mindent el ßenvedél, végre meg öletél.

Tekincs megh édes Mesterünk, ne hadgy bününk miá el veßnünk, ßent hitedet erösics bennünk, hogy néked mindenben engedhessünk, és benned bizhassunk.

Mert mi csak te tölled függünk, azért csak te néked könyörgünk, hogy életünkben légy mi velünk, és csak te tölled viselteßünk, el ne téveledgyünk.

Adgy igaz Fejedelmeket, és kereßtyén bölcs tanitókat, kik hirdeßek akaratodat, és hozzánk való nagy kedvedet, irgalmaßágodat.

Idvöz légy Szent Lélek Isten, ki Atya, Fiuval vagy egy Isten, egyetemben egy dicsiretben, egy akaratban és ßentßégben, és egy dicsößégben,

Idvöz légy árváknak Attya, özvegyeknek kegyes birája, tévelygöknek igazgatója, ßomoru ßiveknek biztatója, és vigaßtalója.

Bátorics minket hitünkben, adgy ßeretetet mi ßivünkben, tarcs meg mind végiglen ezekben, hogy mi halálunknak idejében, ne essünk kétßégben.

De mehessünk az életre, hól Atya Istennek felßege, és az Fiunak dicsößege, dicsirtetik veled egyetemben örökkön örökké.

INVOCATIONIS FORMÆ

Post alia cantica ante contionem dicenda.

AD DEVM PATREM.

Hal-

HAlgas megh minket nagy Vr Iſten, ez mo
nagy ßükſęgünben, és tekincs megh minke
életünkben, hogy ne eſsünk ez földön hitetlenségbe.,
ördög kezében.

Mert csak te vagy az világoſság életünkben te vagy
igaſság, miſerét bivünkben nagy világoſság és ßomoru
lelkünkben te vagy vigaſság, örök bóldogság.

Távoztaſd tölünk az hamiſságot, add bivünkben
az igaſságot, és az mi lelkünkben nagy bátorságot,
hogy nyilván el hihesük à bódogságot, örök orßágot.

Adgy Szent Lelket az Tanitóknak, egyetemben az
halgatóknak, hogy mind engedheſsünk akaratodnak,
dicsiretet mi mondhaſsunk az te Fiadnak, Ieſus Chri-
ſtuſnak.

Hála teneked menybéli Iſten, ki vigaßtalß minket
életünkben, és el nem hadß minket nagy ßükségünk-
ben, meg erösiteß minket az igaz hitben, igireteben

M A S.

MAgaßtallyuk Kereßtyének az Vr Iſ
künk megh kegyelmezet nagy jó v
nünket meg bocsáttya ö ßent Fiáért, és örö
csak az Ieſus Chriſtusért.

Oh Iſtennek hozzánk való kegyeſsége,
gyelemnek ſoha nem léßen vége, mint ezt
nyittya az Szent Pál könyve, hogy csak az
Criſtus legyen az törvény vége.

...sáld hozzánk kérünk mi vigaßtalónkat, h...dd
...könyörgésre az mi lelkünket, épicse és ujicsa
...ßivünket, és elégicse még benuünk, az mi sok
...ükségünket.

Az meg ßeget nád ßálat el ne tördellye, de söt az fü-
stölgö csepüt ö meg éleßße, az mi könyörgésünket jó
neven vegye, és az örök dicsöségre lelkünket meg ßen-
tellye.

Igazgasson mindeu jóra ßent áldasa, ne távozzék el
mi tölünk vigaßtalása, ßállyon az mi lelkünkben báto-
ritása, hogy ne fogjon raytunk semmit, az ördögh csa-
lárdsága.

Dicsirtessel Atya Isten magasságban, Fiaddal és
Szent Lelkeddel egy méltóségban, mi is hozzád le-
hessünk hála-adasban, és láthassunk ßinröl ßinre az ö-
rök bóldogságban.

M A S.

Azon Notára. Greg. Szeg.

VEreßtyének kik vagyunk, Istent kérjük adgyon
...nt Lelket, éppicse mi bennünk az igaz hitet,
...rsak Christusban az idvösséget, adgyon Sz.
...
...géjét halhassuk halván és el hihessük, hivén
...hassuk és örizhessük, róla mind ez világ elöt
...essünk, benne bizhassunk.
...ységot ßivünkben, az Szent Lélek tegyen lel-
...ben, erösicsen minket Isten kedvében, tegyen
minket

4 237

minket bizonyosá nagy kegyelmében, legyünk ke
vében.

Hitetlennek ő szivét hayesa hozzá, ne né- e bűne
hogy megh ismérhesse Idvözitőjét, és tebe ie mind
nekben az ő jó kedvét, adván Szent Lelkét.

Ne nezze bűneinket, nézze Christust mi érdemű
ket kinek ő szentsége minden vétkünket, halálával e
rontá kárhozatunkat, nagy halálunkat.

Ennyi sok jó tétéről, hálát adgyunk minden idő-
ben, részesitsen minket minden javában, hogy láthas-
suk az Christust dicsőségében, az Menyorszagban.

AD DEVM FILIVM.

IArul'yunk mi az Istennek Szent Fiához, az mi idvő-
zitő Vrunk Iesus Christushoz, mint kegyes és hatal-
mas szabaditonkhoz, testi lelki nyavalyánkban csak
egy vigasztalónkhoz.

O irgalmas megh váltó Fiu Vr Isten, ki országol
Szent Atyáddal földön és mennyen, te hozzád esede-
zünk könyörgésünkben, segitséggel légy minékü
mostani szükségünkben.

Sok szükségink jóllehet vannak minékünk, de t
néked kivált-képpen ezen könyörgünk, Szent Le
erősége légyen mi velünk, hogy az igaz tudomány-
ban épületet vehessünk.

Mi elménknek homályát távoztassad el, ajándékoz
engedelmes szivel lélekkel, hogy az te szent igédet ve-
gyük jó kedvel, tanulhassuk és éltünkben, kövessük
nagy örömmel. Eöreg-

Eöregbjcsed nevellyed bennünk az hitet, és az igaz
retetet adgy reménséget, adgy minden jóra való i-
ekezetetet, tißta lelki ismeretet, és ßentséges életet.

Szent nevedet engedgyed nyilván valhassuk, az ördögöt s. ez világot meg utálhassuk, és te ßent orßágodban kivánkozhassunk, felségeddel egyetemben, örökké vigadhassunk.

Legyen néked dicsiret és nagy tißtesség, ki Atyával Szent Lélekkel vagy egy Istenség felséges hatalmasság, örök fényesség, téged illet mind örökké, veghetetlen dicsöség.

AD SPIRITVM SANCTVM.

Iövel Szent Lélek Vr Isten, tölcs bé az te hiveidnek ßiveit, és az te ßerelmednek tüzét gerjezd fel, ki sok külömb külömb nyelveken való népeket az hitnek eggyességbe gyüytöttél, Alleluja.

M A S.

Huszár Gálé.

Könyörögjünk az Istennek ßent Lelkének, bocsássa ki magas Menyböl az ö világát, vegye el mi ßinknek minden homályát, hogy érthessük Istenünk-k, mindenben akarattyát.

Oh ßent Lélek árváknak kegyelmes Attya, ßegény gyarló bünösöknek bátoritója, hitökben el esteknek erös gyámola, és az ö gyenge hitöknek csak te vagy táplálója.

Te vagy az mi lelkünknek édes vendége, az mi ßomora

4° 237

moru ſivünknek igaz örömе, lelki háboruinknek csendeſitője, az örök életnek bennünk, csak te vagy el kezdője.

Te tanitád régenten az Prophétákat, igazgatád ő nyelveket és iráſokat, te tötted bölcsé az ſent Apoſtolokat hogy meg téricsék te hozzád, mind ez ſéles világot:

Vędd el az mi ſivünknek hitetlenſęgét, világoſics meg elménknek nagy ſötétſęgét, roncsd el az gyülölſęgnek kegyetlenſęgét, enged az te Szent hitednek mindenüt eggyeſęget.

Válaſs minket magadnak élő Templomúl, vegyed mi könyörgésünket ſent áldozatúl, ved ki mind ez világot az kárhozatból, engedgy igaz hitben valóki mulált ez világból.

Dicsirteſsél felſęges Atya Vr Iſten, légyen áldot az te neved Fiu Vr Iſten, ezekkel egyetemben Szent Lélek Iſten, maradgyon az te áldáſod, az te bűnös népedē.

IER mi kérjünk Szent Lelket, véle öſsve az igaz hitet, mikor ez világból ki mulunk, áldot Iſten ólta maz minket minden gonoſztúl, Irgalmaz nékünk

Te igaz világoſság, tanics minket Vrunk Chriſtuſnak, igaz iſméretire, mely minket bizonnyal, i[illegible] és az örök haláltól meg ment, Irgalmaz:

Nemz mi bennünk, Chriſtusban való hite[illegible],

hihessük, Christust bünösökért megh hóltnak lenni, mert minden ki ezt hijendi bizony idvözül, Irgalmaz:

Nyomoruságinkban légy, mi biztatónk és erösitönk, hogy halálunknak idejen mi megh gyözhessük, az ördögöt, és nagy örömmel ki mullyunk, Irg:

Dicsir tessęk az Atya Isten, Szent Fiával Iesus Christussal, ki Szent Lélek által az Szent Irásból, meg jelenté ö mi nékünk az igaz hitet, Irgalmaz nékünk.

M A S.

Azon Notára.

IER mi kérjünk ßent Lelket, véle ößve az igaz hitet, mikor ez világból ki mulunk, áldot Isten óltalmaz minket minden gonoßtól, Iesus irgalmaz.

Oh igaz világosság, tanics minket az igasságra, hitetlensęgünket hadgyuk mint hátra, legyen az Vr Istennek ßent akárattya, Iesus irgalmaz.

Nagy irgalmasságodból, hozzánk való nagy ßerelmedböl, Christust alá küldéd az magas menyböl, minket meg ßabaditál ellensęginktül, Iesus irgalmaz.

No azért Kereßtyének, hálát adgy[illegible]k az Vr Isten[illegible] mondgjunk mind ellene mi bünéinknek, legjünk [illegible]ös fiai az Vr Istennek, Iesus irgalmaz.

Ne hadgy minket Vr Isten tévelygenünk az sötét[illegible] [illegible]de tanics meg minket az igaz hitre, valhassuk [illegible]ünket már csak te benned, Iesus:

[illegible]ked Atya Vr Isten, és Fiadnak Iesus Chri[illegible]s az vigaßtaló Szent Léleknek, kinek ßente[illegible]i hivattatunk, fogytig ßenteknek. MAS.

4° 237

det, ismérhessünk meg tegedet, Az Christus:

Dicsiret Atya Istenek, mi Vrunk Iesus Christusnak, az Sz: Lélek Vr Istennek, mind örökkön örökké.

AZ CATECHESISBOL VALO Isteni Dicsiretek.

AZ TIZ PARANCSOLATROL.

Exod 20.

SZükségh megh tudnunk idvösségnek dolgát, és az Istenek Tiz parãcsolattyát, hol megh jelenté hozzánk akarattyát, bün ellen haragját.

Hadgya az Isten hogy egy Istent hidgyünk, bálvány imádást hogy mind hátra hadgyunk, teremtet állatban hogy semmit ne bizzunk, csak egy Istent hidgyünk.

Kéván mi töllünk engedelmességet, hitet, szeretetet, tökélletességet, és tiszta szivet, Isteni félelmet, minden tisztességet.

Isten haragja fejeken azoknak, kik segitséget sok Istentöl várnak, Istennek kedve, óltalma azoknak, kik egy Istent valnak.

Isten nevével gonosúl ne éllyünk, mert az Istennek kedvében nem lésünk, ha szent nevére hamissan eskününk, nagy káromlást tésünk.

Meg tilt az Isten, Isteni káromlást, az igasságról kéván igaz vallást, hogy hátra hadgyunk minden hamis mondást, és hamis tanitást.

Inneper

Innepet szentely az Isten azt mondgya, szent életünket minékünk kévánnya, hogy szent igéjét halgassuk azt mondgya, és minden megtarcsa.

Atyánk, Anyánknak tiszteſſęget tegyünk, Fejedelmünknek Istenért engedgyünk, és Tanitónknak tiszteſſęget tegyünk, minden jóval legyünk.

Embert ne öllyünk Isten parancsollya, az boszszuálláſt közöttünk meg tilttya, harag, irigyſęg, távól legyen hadgya, az szitkot meg tiltya.

Fertelmes élet közöttünk ne légyen, szent házaſságban minden ember éllyen, éktelen bujaság tölünk távól legyen, minden tisztán éllyen.

Egy-más marháját mi el ne orozzuk, uſuraſághtól magunkat örizzük, ſe hatalommal másét el ne vegyük, ſenkijét ne báncsuk.

Oijuk magúkat hamistanuságtúl, hamis valláſtól, hamis perpatvartól, hamis esküvéſtöl és rágalmazástól, minden csalárdságtól.

Megh tilt az Isten minden gonoſságot, teſti indulást, gonosz kévánságot, kéván mi töllünk belsö tiszta-ságot, minden jámborságot.

Ne kévánd ugy-mond ſenki feleſęgét, ſenki marháját, ſenki tiszteſségét, itt meg jelenti törvény nehézſęgét, és erötlenſęgét.

Moyſes által Isten ezt ki adá, két kö táblára szent ujjával irá, röttenetességgel ezeket ki adá, hasznát megh mutatá.

Emberi

4° 237

Emberi erő ezt meg nem tarthattya, ſenki igaznak magát nem mondhattya, mert bűnös vóltát minden ember láttya, az Iſtent boſſontya.

Haſſna ereie azért az törvénnek, vádol mindenkor minket bűnösöknek, terméſzetünkbē mind erőtleneknek, és hűtetleneknek.

Mennyűnk fejenként azért az Chriſtushoz, Idvözitönkhöz az mi ſzószólónkhoz, közben járónkhoz, és igaſságunkhoz, jutat ſzent Attyához.

Hálá te néked Menybéli nagy Iſten, hogy bűnösökön raytunk könyörűltél, ſzent Fiad által meg engeſzteltettél, és mi hozzánk tértél.

M A S.

O H Izrael ſzerető népem, halgaſſad az én törvényem, te ſzived megh ne keményűllyön, lelked ebben gyönyörködgyön.

Ægyiptombéli nagy rabságból, iſſonyu vaſs kemenczéből, tégedet ki ſzabaditálak, és magamnak válaſztálak.

Idegen Iſtenid kivűlem, ne legyenek én ellenem, ſzükségedben megh találſz engem, ne kételkedgyél én bennem.

Az mennyen földön ſ. vizben való, teremtet állathoz haſonló arany ezűſt ſe drága kűből, bálványt ne csinály ezekből.

Előttök magad le ne horgazd, térded fejed meg ne haytsad, ſzemedet rájok ſe forditsad, ſe tiſztellyed ſe imádgyad.

Mert boßßú álló Vr vagyok én, ki Atyák vétkét fiakon, harmad negyed unokájokon, megh feddem gyŭlŏlŏimen.

Vißontag nagy irgalmaſságom, ezer izigh unokákon, megh marad engem ßeretŏkŏn, parancsolatim ŏrzŏkŏn.

Vradnak Iſtenednek nevét, hejában ne nevezd nevét, mert Vrad ezt bŭntetés nélkŭl, nem ßenvedi feddés nélkŭl.

Megh emlekezzél az Szombatról, Iſtenednek nyugodalmáról, hat nap kedvedre munkálkodgyál, hetediken megh nyugodgyál.

Te magad, fiad és leányod, ßólgád, ßólgáló leányod, és minden munkálkodó barmod, dologhtól meg nyugodgyanak.

Mert mennyet fŏldet és az tengert, hat nap teremté, ékeſité, heted nap az Vr megh nyugovék, és ŏ tŏle meg áldaték.

Az te Atyádat és Anyádat, tißtellyed édes ßŭleidet, hogy te nyomos leheſs ez fŏldŏn, mellyet néked ád az Iſten.

Se fegyvereddel ſe nyelveddel, embert ne ŏlly haragoddal, házaſságh tŏrŏ bujaságtól, ód magad paráznaságtól.

Orzáſtól és ragadozáſtól, hamis uſorás zálagtól, ód magad hamis tanuságtól, atyafi ellen valótúl.

Fele-barátodnak ŏ házát, ne kévánnyad házas tár-

4° 237

társát, bólgáját, bólgáló leányát, se barmát semmi marháját.

Az Sinai hegynek tetejében, nagy füst és láng közepiben, trombitáknak sok zengésében, rettenetes menydörgésben.

Két kő táblára sent uijával, Vrad Istened felirta, Moyses által ezt ki adá, meg őrizni parancsolá.

AZ KERESZTYEN HITRŐL.

Nota: Oh kegyes Szűz Maria, &c.

Hiszünk mind egy Istenben, mindenható Atyában, Menynek Földnek és Tengernek, és minden állatoknak teremtőjében, ki reánk oly nagy gondot visel, ugy-mint szerelmes fiaira, bűnünkben hogy el ne vesznénk, egy Fiának nem kedveze, értünk adá őt nagy kinra, hogy általa idvőzűllyünk: ez azte hited keresztyén ember, lásd hogy hiven meg őrizzed.

Hiszünk és Iesus Christusban, Atya Istennek Szent Fiában, nékünk pedig egy Vrunkban, ki fogantaték Szent Lélektől, születék és szűz Mariától, kénzaték ő Pilatustól, meg hala, el temetteték, fel támada, menyben mene, onnat lészen el jövendő az utólsó itiletre: akkor lészen minden embernek hiti szerént fizetése.

Hiszünk és Szent Lélekben, njomorultaknak vigasztalójában, ki Fiuval egy és Atyával, ki szólt az Prophéták által: hiszünk egy keresztyéni Sereget, szenteknek és eggyességét, bűnünknek meg bocsánattyát, Istentől csak

től csak Christus által, kit igire Abrahamnak, és az ő Fiainak: Hiszszük testnek fel támadását, és az örök bóldogságot.

MAS AZONROL.

Mi hiszünk az egy Istenben, Menynek, Földnek és az benne valóknak teremtőjében, ki fiaivá minket valaztot: ő testünkről és lelkünkről mindenkoron gondot visel, mint édes Attya fiairól, semmi azért nékünk nem árthat az ő akarattya nélkül, mert mindenek vadnak az mi Istenünknek nagy hatalmában.

Mi hiszünk Iesus Christusban, Szent Fiában és mi Vrunkban, ki az Atya Istennel egy Isten és ki öröktől fogva volt: Szüz Mariatól születék, az keresztfán értünk áldozék pokolra szálla szabadulásunkért, és halottaiból fel támada idvősségünkért, kit mi várunk jöni az itiletre.

Mi hiszünk Szent Lélek Istenben, ki az Atya és az Fiu Istennel egy Isten, nyomorultaknak vigasztalója, ő minket visel, igazgat, biztat, szeret és megszentel, vivén Christusnak szent gyülekezetiben, hol nékünk megbocsátatnak minden bűneink, az Christusért: kivel ez mostani testnek fel támadása után örökké élünk.

MAS.

AZ ki akar idvözülni, életét kel jobbitani, az szent hitet meg tanulni, és gyümölcsét meg mutatni. Ketség nélkül kárhoztattya, ki életét nem jobbittya, és

4° 237

tya, és az hitet meg nem tartya, ha gyümölcsét nem mutattya.

Eletnek megjobbitása, szent igének halgatása, és öneki megtartása, szivünkben meg maradása.

Az ki tanit igaz hitre, és az bóldog reménségre, és az lelki békességre, Istenbéli nagy örömre.

Hittel bizunk egy Istenben, kit hiszünk három személyben, Atya, Fiu, Szent Lélekben, megh foghatatlan felségben.

Atya Istent bizony hisszük, lenni nékünk teremtönknek, mindenben segitségünknek, irgalmas gondviselönknek.

Iesus Christus mi megh váltónk, kárhozattól szabaditónk, és kegyelmes óltalmazónk, Atya Istennél bészólónk.

Az Szent Lélek bölcs tanitónk, idvösségre igazgatónk, bánatinkban vigasztalónk, lelkünkben meg vidámitónk.

Az ki akar idvözülni, kel Istenröl igy érteni, öt állatban egynek hinni, három személyben tisztelni.

Ez hit tében szépségesse, Vr Isten elöt kedvesség, lelkünkben békességesség, Meny-országban örökösség.

Ez hit kiben uralkodik az test ellen tusakodik, minden jóra igyekezik, szent dolgokat cselekesik.

Kik bünökben meg maradnak, az szent hittöl el szakadnak, kétség-nélkül el kárhoznak, mert ök ördögnek bólgálnak.

Mindennek kel életében, meg maradni igaz hitben, Atyafiui szeretetben, hogy légyünk Isten kedvében.

Kinek légyen az tiszteſség, mind örökké az dicsőſség, ő tőle nékünk békeſség, és Atyai kegyelmeſség.

AZ MI ATYANKROL.

MI Atyánk ki vagy mennyegben, kik vagyunk iſméretedben, azt parancsolád mi-nékünk, hogy mi-is egy-máſt szereſsük, Atyánknak tégedet vállyunk, nagy bizván néked bólhaſſunk, szivünket bátorithaſſuk.

Meg szenteltesſék te neved, és megh tarcs te szent Igédben, hogy szent életben élheſsünk, tégedet Vrnak valhaſſunk, benned mindnyájan bizhaſſunk, igazán hogy mi élheſsünk, pokoltól szabadulhaſſunk.

Már jöjön te szent országod, lękozzék bennünk mondáſod, az az, te hatalmaſságod, mert az gonosz ördög mérge, mindnyájan ketſégben vinne, meg törd bennünk az haragot, és adgyad te szent országod.

Es légyen te akaratod, mint Menyben, földön beszéded, adgy vigaſságot mi nékünk, kik igen meg njomorodtunk, ördögtől, gonosz embertől, pokoltúl, hitetlenſęgtől, nagy ſok eretnekſęgektől.

Adgyad nékünk kenyerünket, minden napi életünket, lelki testi szükſęgünket, meg őriz minden gonosztól, éhſęgtől és dög haláltúl, hadaktúl és fösvényſęgtől, nagy ſok szorgalmatoſságtól. Bocsáſd

4° 237

Bocsáſd megh mi bűneinket, mert igen rettentnek minket, mi-képpen mi-is bocsátunk, az kiktől mi meg bántattunk, hogy egyeneſſek leheſsűnk, tégedet igen ſereſsűnk, és egy-máſt ne gyűlölheſsük.

Ne vigy minket kiſirtetben, de megh tarcs iſméretedben, Iſteni édeſségedben, mikoron ördög meg kiſirt, hamiſra minket kénſerit, pokollal bűnnel háborit, te neved minket ſabadit.

Szabadics minden gonoſztól, meg őriz veſzedelemtűl, minnyájan örök haláltúl, mi halálunknak idején, minket akkoron vigaſztaly, bóldogok köziben ſámlály, te hozzád minket bé fogadgy.

Hald megh Atyánk valláſunkat, enged megh könyörgésűnket, az hitben erősics minket, hogy mi kétſęgben ne eſsűnk, fogadásodban bizhaſsunk, nagy vigan énekelheſsűnk, Ament te-néked mondhaſſunk.

M A S.

MIkegyes Atyánk, kit vallunk hitűnkben, légy ſegitſęggel illy nagy ſükſęgűnkben, éppics meg minket mi terméſzetűnkben, ki vagy Mennyegben.

Az teſzent Neved ſenteltteſſęk köztűnk, ne uralkodgyék hamiſság mi köztűnk, az teſzent igéd hirdetteſſęk köztűnk, hogy el ne veſſűnk.

Iöijön mi közzénk az teſzent orſzágod, csak te biry minket bűnös fiaidat, iſmérheſsük meg az teſzent Fiadat, Chriſtus Vrunkat.

Ne legyen bennűnk ördögnek orſzága, ne birjon minket

minket az bűnnek ſoksága, ſállyon mi közzénk hitnek igaſsága, meg tiſztulála.

Termésetűnket ne adgyad követnűnk, akaratodat éppicsed mi bennűnk, hogy mindenekben te néked engedgyűnk, ne hadgy el esnűnk.

Mi kenyerűnket minden napit adgyad, adgy jó Fejedelmet, marhánkat meg áldgyad, és mindenekben teſtűnket táplállyad, és oltalmazzad.

Megh bocsáſd nékűnk gonoſs bűneinbet, álnokságinkat hitetlenſségűnket, végy ki közzűlűnk minden irigyſséget, és gyűlölſséget.

Es ne vigy minket gonoſs kiſirtetben, ne hadgy el veſznűnk az mi bűneinkben, óltalmaz minket ne essűnk kétſségben, ördög kezében.

Szabadits minket minden ſok gonoſstól, bűntől ördögtűl, minden álnokságtól, ellenſséginktől, hirtelen haláltól, és kárhozattól.

Dicsőſség néked menyben örök Iſten, ki mi hozzánk vagy engedelmeſséggel, halgas meg minket it ez könyörgésben, áldgy meg hitűnkben.

M A S.

ADgyunk hálákat az Atya Iſtennek, Menynek és földnek ſent teremtőjének, és embereknek gond viſelőjének, éltetőjének.

Mert ő mi hozzánk Atyai ſerelmét, ki jelentette drága ſent igéjét, mellyel táplállya hiveknek lelköket, és elméjeket.

Es ő meg

4° 237

Es ő megáldgya ő benne bizókat, meg erőliti az erőtleneket, világosittya homályos sziveket, setét elméket.

Atya Istennek mind ezekért legyen, dicsiret és nagy dicsőség mennyegben, Fiaval és Szent Lelkével egyemben, örökkül Amen.

M A S.

MI Atyánk ki vagy Mennyegben, te fiaid szükségünkben, hozzád kiáltunk ez testben, hiszszük meg halgacz kértünkben, mert Atyai kegyesség-gben, hatalmas Istenségben.

Szenteltessék te Sz. neved, az az, ismérjünk meg téged, adgy mi nékünk igaz hütet, hütnek jelét jó életet, bennünk lakozzék Sz: Lelked, tiszteltessék Istenséged.

Ielijön hozzánk te országod, kedves Evãgéliomod, idvözitő Szent Christusod, kiben örök boldogságod, adgyad te Szent ajándékod, ördögtül ved el országod.

Legyen te Szent akaratod, tarthassuk parácsolatod, mint mennyei Szent udvarod, tellyesiti akaratod, mi-is tehessük mondásod, el Szenvedhessük ostorod.

Minden napi kenyerünket, minden testi szükségünket, hü Sólgát, jó Fejedelmet, egésséget, békességet, jó házas-társot, böséget, adgyad nékünk ma ezeket.

Es bocsásd meg bünеinket, mint elenünk vétettéknek, mi megh bocsáttyuk bünöket, mely erősicse hitünket, és bátoricsa lelkünket, hogy megh bocsáttad bününket.

Ezért Atya orßágát, érdemlette dicsősęgét, ketképpen örökſęgét birá nagy gazdagságát,

De magának eggyiket, nękünk adta az máſikat, érdemével kereſet hitnek ßent igaſságát,

Igy ßerze ok levelet el veßet örökſęgünkhöz, mellyel jutnánk hazánkhoz, el veßet jóßágunkhoz.

No miért hogy jól tudá mi feledékenſęgünket, męg ez földön létében erről meginte minket.

Eö teſtét hogy érettünk engedé törvény kezében, azt akará hogy legyen örök emlekezetben.

Szerze azért vacsorát, teſtéről hogy emlekezzünk, ö ki ontot véréről hogy el ne feletkezzünk.

Fęlt vala hogy el veßttyük, és hogy ugyan el feleyttyük, ez nagy kéncset hogy végre feledékenſęgben veßßük.

Ez-okáért akará meg igirt irgalmaſságát, ö bé pecsételnie bününknek bocsánattyát.

Csudaképpen ezeket csak ßerzé hogy ßána minket, mert ö jól láttya vala mi örök el veßtünket.

Immáron ö ezekért és ö nagy faratságáért, mi-töllünk hála-adáſt kéván minden dolgáért.

Tellyes azért életünk, csak hála-adás légyen dolgunk, le fektünk és fel költünk, járásunk és ülésünk.

Eörök örvendezésben és Iſteni dicsiretben, foglallyuk már magunkat mi tellyes életünkben.

Mert nem miénk az bánat kik vagyunk Iſten jegyeſi, de azoké az kik az ördögöknek közöſi.

Dicsiret

4° 237

Dicsiret az Istennek, Atya, Fiu, Szt. Léleknek, kit dicsirnek az szentek, az hatalmas Föl. gnek.

M A S.

IER dicsirjük az Istennek Fiát, az szép szüznek áldot szent magzattyát, ez világnak édes megh váltóját, bünösöknek kegyes szószolóját.

Iesus Christus kegyelmes meg váltónk, Vr Istentöl adatot tanitónk, szent Atyáddal fölséges meg tartónk, szent Lélekkel minden igazgatónk.

Téged vallunk hatalmas Istennek, kezdet nélkül való természetnek, szent Atyáddal egy örök Istennek, állattyából születél Istennek.

Teremtésnek te elötte valál, kezdet nélkül az Istennél valál, Anya-nélkül Istentöl származál, örök Ige szájából mondatál.

Te általad ez világ kezdeték, és semmiböl szépen teremteték, az csillagos szép Egh terjeszteték, Nappal Hóldal meg ékesitteték.

Ez széles föld te tölled adaték, termö fákkal megh gyümölcsözteték, szép zöldellö füvel tündökleték, virágokkal meg csillagoztaték.

Te általad Adam teremteték, földböl teste szépen alkottaték, Menyböl lelke az testben ihleték, Eva társúl melléje adaték.

Paradicsom kertében viteték, ördög miá ott megh csalattaték, minden jótúl ottan meg fosztaték, az emberi nemzet kárhoztaték.

Mikor Adam ott magát el vesztte, és fiait halálban bé eyté, Atya Isten magát ki jelenté, te Nevedet Adamnak hirdeté.

Abrahamnak az után fogadá, áldot magnak akkor téged monda, szűz Maria méhében fogada, te szent véred mi reánk árada.

Felöltözél az emberi testben, ez világra jövél mi közinkben, igaz hitet adál mi szivünkben, uy világot gerjesztél lelkünkben.

Szent véreddel te minket meg váltál, bűneinkből szépen ki tisztitál, Szent Lelkeddel megh világositál, és Atyádnak kedvében juratál.

Az kereszt-fán érettünk meg halál, harmad napon ismég fel támadál, Meny-országban fel magastaltatál, tisztességgel meg koronáztatál.

Azért vallunk téged Királyunknak, és örökké való nagy Papunknak, Isten elöt minden gyamolunknak, ez világon minden óltalmunknak.

Az Istennek nagy haragja ellen, az ördögnek dühösségе ellen, ez világnak kergetése ellen, az bűnöknek rettentése ellen.

Te vagy nékünk minden igasságunk, jámborságunk és ártatlanságunk, te vagy nékünk szentségünk, váltságunk, Isten elöt örök bóldogságunk.

Te vagy nékünk ez mi reménségünk, ez világon mi nagy tisztességünk, Isten elöt minden dicsöségünk, Meny-országban örök idvösségünk.

Oh Isten-

4° 237

Oh Istennek drága kéncs-tartója, Szent Léleknek raytunk nyugotója, nyomorodot árváknak tartója, mi hitünknek meg koronázója.

Oh Istennek kedves áldozattya, kit jó szemmel meg tekint az Atya, és megh marad az ő jó illattya, mind örökké kedves foganattya.

Edes Iesus elődben járulunk, széked elöt arczal le borulunk, keservesen te hozzád ohaytunk, és nagy sirván Menyben fel kiáltunk.

Mert az ördög ellenünk támadot, nagy sok gonosz közöttünk áradot, az mi erönk immár el fáradot, jelencs azért mostan hatalmadat.

Emlekezzél gyarló esetünkről, emlekezzél erötlenségünkről, emlekezzél kegyelmességedről, emlekezzél szent igiretedről.

× Lám te testben érettünk öltözél, az szép szüzt ül világra születél, szent véreddel te minket megh jedzél, igaz hitben magadnak gyürözél.

Oltalmaz meg azért az ördögtöl, ez világi sok kegyetlenektöl, szabadics meg az mi büneinktöl, testünkbeli fertelmességektöl.

Távoztasd el töllünk az vér-ontást, és fok-féle dühös hadakozást, szálicsadle az sok nyuzást, fostást, hogy az hitről tehessünk jó valást.

Adgyad nékünk az te szent Lelkedet, terjesztessed az te szent igedét, ismérjünk meg minnyájan régedet, dicsirhessük az te szent nevedet.

Tekincs

Tekincsreánk most az magas Menyből, látogaſs meg Királyi ſékedből, tégy jól velünk kegyelmeſſégedből, mencs meg minket keſerűſégünkből.

Vigaſztald meg az mi ſiralmunkat, tellyeſics bé mi kivánságunkat, mi-is néked halá-adáſunkat, bé mutattyuk mi áldozatunkat.

Edes Ieſus néked hálát adunk, jó-vóltod-ért el felmagaſztalunk, ajándékot elődben mutatunk, dicsiretet te-néked énekliünk.

Dicsirteſſék az Atya Vr Iſten, dicsirteſſék az Fiu Vr Iſten, dicsirteſſék az ſent Lélek Iſten, Szent Háromſ gegy bizony Vr Iſten.

M A S.

Nota: Oh mint keſeregnek.

VAlaki Chriſtuſnak Vacsoráját véſed, nem kel ezt te-néked csak ſájaddal venned, mert lelki ezétel és lelkünkkel veſſük.

Az köz vacsorától tud meg válaſztani, ne kéſécsed ſádat fogaddal ezt enni, lélekkel, hűſéggel kel mindennek enni.

Tud meg azért ember mit véſ az ſent jegyben, és mi által veſed gondolkodgyál ebben, és az mivel veſed végy értelmet ebben.

Veſed az igiretben bünöd bocsánattyát, Iſtennek kegyelmét Chriſtus igaſságát, az örök életet, Iſtennek orſágát.

Ezeket

4° 237

Ezeket hirdeti Isten az igekben, de hogy bizonyosságlegyünk mind ezekben, ugyan ezeneket adgya ezszent jegyben.

De ezeket veszed az Iesus Christusért, az ő halálának érdemes vóltáért, és az ő vérének nagy használattzáért.

Nem veszed ezeket az te érdemedért, sem igasságodért, nagy méltóságodért, de Iesus Christusnak véreh ullásáért.

Es az igaz hittel veszed mind ezeket, ezzel fogod hozzád Christusnak érdemét, és tieddé tészed az ő sok jó tétét.

Ne nézazért ember csak az kűlső jegyre, de emeld föl lelked Christus érdemére, az ő halálára, megromlot testére.

Az kűlső szent jegyek vettetnek elönkben, hogy innét elmédet fel emellyed Menyben, hol az Iesus Christust meg látod hitedben.

Nem eszed itt száddal az Christusnak testét, mert az Meny-országban fel vitetet innét, de veszed testének és vérének jegyét.

De az hittel vészed Christusnak érdemét, és lelkűnkel veszszük Christus testét, vérét, nem az jelen vóltát de annak érdemét.

Lásd meg azért mit vész te itt ez szent Iegyben, nehíly csak szokásból, mint némellyek ezzel, sem képmutatással nem használsz te ezzel.

De mint Szent Pál tanit, meg probáld magadat, jól meg hánnyad veſſed az te dolgaidat, hittel jó élettel jelencsed magadat.

Mit ſzerzet az Chriſtus gondolkodgyál arról, mi végre ſzerzette légy bizonyos arról, el ne feletkezzél Chriſtus haláláról.

Ercsd meg hogy az Chriſtus meg váltot tégedet, nincsen itiletig több áldozat ennél, csak az ő halála, melly kedves Iſtennél.

Igy probáld meg magad ha akarſz itt enni, és az vacsorával magad vigaſztalni, ha nem akarſz innen méltatlanúl élni.

Mert valaki magát jól meg nem probállya, vagóné jó hiti és kegyes ſándéka, itéletet vészen ezt bizonnyal tudgya.

Távól legyen innén az hitetlen ember, ne járullyon ide kép mutató ember, mert ſemmit nem tud az itélni ezekről.

Dicsirteſſél Atya mindenható Iſten, és az te ſz. Fiad veled egyetemben, az ſz. Lélek Iſten örökkön örökké.

KÖNYÖRGES.

Az lelki ételnek es italnak megh adásáért.

EMlekezzél Vr Iſten hiveidről, kik kiáltunk te hozzád ſükſégünkben, viſely gondot nyomoruságinkról, örökké való Szent-egy-házadról.

Adgyad nékünk mindenkor életünkben, az kenyeret, mely

4 237

ret, mely vagyon ßent igédben, kiröl ßóltál ßent János könyvében, mellyel élünk örökké életünkben.

Ne hadgy minket Vr Isten ßomjuhoznunk, az élö viz adassęk most mi nékünk, melly viz ntán soha nem ßomjuhozunk mert te benned örökké örvendezünk.

Az kik hallyák Vr Isten te nevedet, itt megh értik mindenek te kedveder, ßent Fiadért kegyelmessęgedet, hogy csak közlöd velünk örökſęgedet.

Adgyad nékünk mostan Szent Lelkedet, ne halgassuk hejában Szent Igédet, de tißtellyük örökké ßent nevedet, és dicsirjük mindenkor felsęgedet.

Dicsirtessęk az Atya Vr Isten, ö Igéje az Fiu Vr Isten, egyetemben Szent Lélek Vr Isten, Szent Háromság egy bizony örök Isten.

VALLAS TETEL.

Az Vr Vacsorájakor.

Mindéható Vr Isten, mi bünös emberek, gyonast és vallást tétünk, mint töredelmesek.

Mert mi igen vétkeztünk Istensęged ellen, mint teremtö, meg váltó, és ßent Atyánk ellen.

Eletünknek rendibenigen megh bántottunk, mi nagy sok büneinkel téged ingerlettünk.

Gonoß ßóval, ßándékkal, latással, hallással, irigysęggel, mordsággal, rágalmazásokkal.

Szitkos átkos vóltunkkal, harag tartásunkal, hamissan mi hirünket gyakran mondásunkal.

Isteni káromlással és hitetlensęggel, mi nyomoruságinkban, békételenséggel.

Istennek szent Igéjét, noha gyakran hallyuk, de mi bennünk gyümölcsét semmit nem érezzük

Az Isteni és atya-fiui szeretet, nincsen bennünk, de vagyon éktelen szeretet.

Bujaság, és torkosság, meg foyt az kevélység, telhetetlen átkozot, izgat az fösvénység.

Mint Tengernek fövenye megh számlálhatatlan, azon-képpen mi bününk nálunk tudhatatlan.

Azért mi-is magunkat Istenséged elöt, bünösöknek vádollyuk, mind ez világ elött.

Ne nézd mi büneinket és gonoszságinkat, de tekincs kegyelmesen irgalmaságodat.

Es el ne feletkezzél te igiretedröl, te bünösökhöz való kegyelmességedröl.

Kit nékünk megh igirtél te szent Fiad által, és mondál Ezechiel Szent Prophéta által.

Hogy valamely orában szegény bünös ember, te hozzád fohászkodik, mint el veszet ember.

Az ö gonoszságából ha ö is ki térend, és faytalanságának ha ö véget vetend.

Soha az ö bünéröl megh nem emlekezel, söt ö idvösségére te-is igyekezel.

Azért néked könyörgünk felséges Vr Isten, ne ály boszszút szertelen mi gonosz bününkön.

De mi nékünk megbocsás te Szent Fiad által, hogy mi idvözülhessünk ö irgalma által.

Hiszszük hogy meg halgattál mi könyörgésünkben, azért

4° 237

azért lelki örömmel mi ezt mondgyuk, Amen.)(

KüLöMB KüLöMB-FELE ENEKEK,

Az Idvösségnek igaz modgyáról.

No. 2: Mennyi sokat szólt, D. M.

MInden embernek illik ezt meg tudni, és szivében erösszen ezt ugy hinni, Meny-országnak kapuját megh nem nyilni, csak azoknak kik Istenben tudnak bizni.

Az hit nélkül senki nem idvözülhet, mint az virág Nap nélkül nem zöldülhet, vétkeiből senki ki nem feslhet, orvosságot Christus kivül nem lelhet.

Tanuld megh most mi legyen az te hited, idvösségedre való bizonyútad, ne követsed amaz öt bolond szüzet, kik meg hallak hogy igen későn költek.

Tudnod kel hogy Isten egy állattyában, hogy három legyen ö személyében, Atya, Fiu, Szent Lélek nevezetben, az mi-képpen olvassuk az Credoban.

Ha neheznek tetzik ez ismméretre, ne restellyed az Irást vedd elödbe, az meg tanit mennyire lépjél ebbe, mert igazra tanitnak ez énekben.

Istennek el-végezet akarattya, senkinek ö nem akar lenni Attya, idvösségét más módon ki forgattya, az szent irásban hogy nem mint ö hadta.

Az Szent Irás az útat meg mutattya, Atya Isten az Egböl ezt kiáltyá, Christus Iesus bünöknek bocsánattya, és hogy csak ö bünöknek áldozattya.

Sokan léßnek meg láttyuk itéletkor, kik el veßnek mi-képpen földröl az por, idvössęgekhez kik nem láttak akkor, mikoron męg jó rakva nem vólt az kár.

De vedd elö régenten mit fogadál, kereßt-viznél Istennek mit feleltél, bűneidböl mikoron ki tißtúltál, jámborságra mikoron te eskűttél.

Eskűvéſed láſſad hogy meg ne roncsad, és egy hited láſſad hogy meg ne feycsed, jámborsággal mindenkor ki jelencsed, és jó fának gyűmölcsét te teremcsed.

Vennéd eßedben ember te magadat, hadgynád el már faytalan bűneidet, tanúlnád az Iſtennek igaſságát, Atyád-fiához való ßerelmedet.

Azt láſd meg csak mit Iſten tölled kéván, az egy hitet és igaz ßereteret, atyád-fiához való ßerelmedet, mert csak ez kettö az nagy parancsolat.

Iay azoknak, kik ßinnel Kereßtyének, ſem nagy Vrat ſem Papot ki nem véßek, ſem paraßtot ſem ſemmi ßerzeteket, kik tißtekben igazán el nem lépnek.

Foháßkodgyunk immár moſt csak Iſtenhez, Chriſtus által kérjűk mi moſtan ötet, óltalmazza nyomorúlt orßágunkat, idvössęgre viſellye mi útunkat.

M A S.

Notat kegyelmez meg.

TAnuly meg te az úton elmenni, mellyen kel bé Meny orßágban menni, mert nem egyéb úton kel bé menni, hanem Chriſtus által kel bé menni.

Bizonsággal

4° 237

Bizonsággal ezt Szent Mathe irja, hogy az Christus tévelygőknek útá, kik akarják ez útat nyomnia, és Istennek béßédét hallania.

En vagyok út azt mondgya Christus, idvősségre való bizony Isten, ßent Atyámmal bizony örök Isten, egyetemben az ßent Lélek Isten.

En általam valaki bé megyen, dicsősségnek nyomdokára megyen, de valaki más úton bé megyen, kárhozatnak torkában bé megyen.

Ez bé menést tanullyuk az irásban, az kik bizunk csak az egy Christusban, Istennek egyetlen egy Fiákan, nem valami egyéb bálványokban.

Bálvánt imád ki bizik emberben, reménségét helyhezteti érdemébe, idvősségét cselekedetiben, és mind azok kik biznak az ßentekben.

Eőnön magát igirte igéjében, hol azt mondgya ßent David könyvében, hiy engemet minden ßükségedben, meg halgatlak te igaz hitedben.

Tudgyad hogy én igaz Isten vagyok, embereknek reménsége vagyok, bánkodóknak vigaßtalója vagyok, Seregeknek igaz záßlója vagyok.

Ne nézzed te ember bűnös vóltod, csak te nézzed Christus Iesusodot, és az te föl támaßtott záßlódat, ki viseli te néked útadat.

Reménségben ne fügjünk senkitől, hanem csak az egy Iesus Christustól, ki megh mentet minket az bűnöktől, pokolbéli őrdögnek törétől.

Iárúllyunk

Járúllyunk mi azért az Christushoz, Atya Istennek eggyetlen egy Fiához, tévelygöknek bizonyos utához, kesergöknek vigasztalójához.

Engesztellye meg nékünk Atyánkat, hogy minékünk adgya ö Szent Lelkét, igazgassa életre útunkat, és nyissa meg nékünk meny-orszagot.

Dicsirtessék az Atya Vr Isten, dicsirtessék az Fiu Vr Isten, Dicsirtessék Szent Lélek Vr Isten, Szent Háromság egy bizony örök Isten.

IEREMIAS PROPHETANAK
Siralmas panaszolkodása.

EMlekezzél mi történék Vram mi raytunk, es tekincs megh mely nagy szidalomban mi vagyunk, mert bününkért Vram tölled osztoroztatunk, azert szükségéyjel nappal hozzád kiáltnunk.

Eörökségünk édes házánk másra fordúla, az mi házunk és jószágunk idegenre szálla, igyünk juta, jay minékünk, nagy árvaságra, mert Istennek nem akaránk térni utára.

Arvaságra nagy insséghre miként maradánk, mert nincs nékünk földön házunk sem penig Atyánk, igye fogyot özvegységre marada Anyánk, mert bününkért meg haragut mennyei Atyánk.

Arra jutánk hogy még vizet-is pénzen vészünk, és az mi érdönk fájában nagy árron veszünk, egyéb féle szükséget-is mindent szenyvedünk, mert egy-másra semmi gondot mi nem viselünk. Tereh

4° 237

Tereh alat az rabságban nyakunk le ßegék, semminémű nyugodalom nem engetteték, mert semmi kegyeſſęgh köztünk nem találtaték, azért hitlen népnek ßive raytunk nem eſęk.

Hitlen nép közöt kereſsük mi kenyerünket, mert földünkben nem ſegéllyük az ßegényeket, nyomorúltakról el fordittyuk mi ßemeinket, azért Iſten vete reánk harag ßömeket.

Atyáink-is vétkeztenek de már megh hóltak, mi-is követöi vóltunk álnokságoknak, im mint váſęk megh beléje fogok fiaknak, mert ellene járánk Iſten parancsolattyának.

Kik ßólgák vóltak közöttünk, moſt uralkodnak, mert ßólgák lévén Iſtennek mi ſem ßólgálánk, minden Iſteni tißteletet mi meg utálánk, azért nincsen ki által meg ßabadittatnánk.

Im csak markunkban viſellyük az mi lelkünket, nagy keſerüséggel eßßük mi kenyerünket, fęlelem és röttegés meg eméßtet minket, fegyver elöt kietlenben mentyük fejünket.

Ehſęg miat az mi teſtünk megh fogyatkozék, mint égö kemencze börünk meg repedezet, az mi ßivünk bánat miat meg keſeredet, lelkünk penig bününk miat kétſęgben eſet,

Az mi Aßßony népeink meg gyaláztatának, nagy ſok ßüzek pogányoktól meg rontatának, merr nem engedének Iſten parancsolattyának, azért Iſten küldé reánk ſok pogányokat.

Fejedelmek mi közzülünk mind ki fogyának, és az tanács adó népek mind el fogyának, az köz népek egymás-közöt viſſát vonának, jegye hogy mayd vége lésen mi orſágunknak.

Nagy haragja vagyon raytunk az Vr Iſtennek, terméſeti ellen élünk ſent igijének, és ellene járunk minden ö ſörzésének, ezzel adunk minden okot büntetéſének.

Iffiu nép hitetlenektöl inſęghet valla, nincsen köztünk hogy ki egyben fęrne azokkal, mert lám miis viſſát vonánk Atya-fiakkal, immár raytunk te oſtorod nagy ſok rabsággal.

El távozot már mi töllünk az mi örömünk, mert korona nélkül vagyon már az mi fejünk, azért ſük ſęg hogy ſivünkben mi keſeregjünk, büntelenül az Iſtennek mi könyörögjünk,

Jay mi-nékünk mert meg bántók mi Iſtenünket, azért fogta keſerüſégh mi ſiveinket, sötét homály bé boritá mi ſemeinket, vadak, rókák ſéllel lakják az mi földünket.

Bizodalmunk vagyon benned felſęges Iſten, mert megh maradz mind örökké igiretedben, ha gyötrödünk bününk ſerént az mi teſtünkben, azért nem hadz el ſakadnunk tölled lelkünkben.

Mire Vram mind örökké hogy el hadz minket, illy nagy keſerüſęggel buſitaſ minket, kérünk téged térics hozzád az mi ſivünket, mert nem nyerjük nálad nélkül idvöſſęgünket. Vödd

h 237

vödd el róllunk kérünk téged nagy haragodat, és ujics meg már mi nékünk az mi napunkat, kegyelmes Vr Isten tarcs meg mi házainkat, dicsirhessük mind örökké tent felségedet.

SIRALMAS KöNYöRGESE MAgyar Orßágnak, az Ieremias Profeta Oratiojából.

KEserves ßivel Magyar orßághban mondhattyuk magunkról, az nagy siralmat kit Ieremias régen irt Sidókról.

Emlekezzél meg hatalmas Isten nyomoruságinkról, tekincs mi reánk, álly boßßut immár, mi nagy romlásinkról.

Mert örökségünk töllünk fordula pogány nemzetségre, mi lakó helyünk ßálla mi róllunk idegē népekre.

Edes Atyánktól immár megh váltunk árvasághra juttunk, édes Anyánkkal mind egyetemben özvegyé maradtunk.

Meg ßomjuhozván, minnen vizünket drága pénzen ißßük, nagy fáratsággal bé gyüytöt fánkat immár árron veßßük.

Mi ellenségink éles ßablyákat fejünk felet forgatnak, erös munkára fárat testünknek, nyúgodni sem hadnak.

Az pogányságnak oly nagy rabságra mi magunkat adtuk, hogy csak kenyérrel mi éhségünket megelégithessük.

Sirván mondhattyuk felſęges Iſten, vétkeit Attyánknak, kik mi közzülünk régen el múltak, mi réánk ſállánac.

Kegyetlen ſólgák nagy dühöſſęggel raytunk Vralkodnak, nem találhatunk már reménſęget ſabadulánſunknak.

Nagy fęlelemmel és rettegéſſel puſztában buydoſunk, eledelünket, mi életünket kezünkben hordozzuk.

Teſtünknek böre mint az kemencze elſárat, el éget, az nagy éhſęgnek ö tüze miat ugyan megsült veſet.

Aſſonyi-állatok tiſztaságokban megh gyaláztatának, az gyenge ſüzek ſok váraſokbá ſeplöket vallának.

Az Fejedelmek akaſtó-fára fel függeſztetének, és vén népeknek ö tekintetik nem böcsültetének.

Iffiu népekkel és gyermekekkel gonoſúl élének, kegyetlenſęget, éktelenſęget köztünk mivelének.

Az mi ſivünknek minden öröme már el fogyatkozék, gyülekezetünk nagy ſiralomra fordula, változék.

Es mi fejünknek ſép ékeſſęge közzülünk ki eſęk, jay mind örökké immár mi nékünk, mert igen vétkeztünk.

Nagy bánat miat mi ſivünk, lelkünk, igen keſeredék, és az mi ſemünk ſiralö miat mind megſetétedék.

Kereſztyéneknek lakó helyeket kitel puſztitának, vadak és rókák, hamis tanitók, moſt immáron lakják.

Te penig kegyes, irgalmas Iſten, örökké megh maracz, te orſágodban, birodalmadban örökké megh állaſ.

Miért

4° 237

Miért örökké el feletkezel mi róllunk Vr Isten, mire hacz minket sok ideiglen ez veszedelemben.

Terics te hozzád és mi megh térünk kegyelmes Vr Isten, ujics meg immár az mi napunkat mint régi időben.

Ezképpen sira szent Ieremias ő könyörgésében, mikor az Isten meg nyomorgatá Sidókat insegben.

MAS SIRALMAS KöNYöRGESE MAgyar országnak, mely láttatik szereztetötnek az Mohácsi veszedelem után.

TEkincs reánk immár nagy Vr Isten az Mennyégből, az te dicsöséges Templomodból, emlekezzél meg immár az te árváidról.

Miért hagyál minket illyen igen meg romlanunk, mi nemzetségünkben el pusztulnunk, miert távozál Vr Isten illy messze mi töllünk.

Tudgyuk hogy vétkeztünk mert tégedet nem tisztelтünk, mint Atyánkat téged nem szerettünk, mint hatalmas Vrunkat tégedet nem sültünk.

Azért kel már tisztelnünk pogányokat, gyilkosokat, paráznákat, bálvány imádókat, kiknek el kel viselnünk kemény igájokat.

El vövéd mi töllünk országunkat, Királyunkat, földhöz veréd az mi Koronánkat, sined elöl el vetéd mi áldozatunkat.

Meg szünék sok helyeken szent nevednek dicsireti,

ßép iffiaknak ékes énekléſi, mert az bálvány imádás tölled ezt érdemli.

Közzülünk levágatál nagy ſok gazdag fő Vrakat, vitézeket erös firfiakat, kiknek kövér teſtekkel hizlalál vadakat.

Közzülünk rabbá tévél, ſok menyeket, özvegyeket, gyermekeket, gyenge ßép büzeket, mind az mi bűneinkért fizetted ezeket.

Mind ezekből iſmérjük bűneinknek ſullyoſságát, haragodnak rettenetes vóltát, mert láttyuk fölſéged-nek már bosszú-állását.

El távozék mi tölünk, jó nagy Iſten mi örömünk, nincsen nékünk ſemmi vigaſságunk, ſiralomra fordúla az mi nyájaſságunk.

De még-is nincs mit tennünk, csak te hozzád kel folyamnunk, mert jól láttyuk hogy mind el kel vesznünk, ha az mi bűneinkből hozzád meg nem térünk.

Emlekezzél meg róllunk, hogy mi földből teremtettünk, örög miá bűn alá vettettünk, mint az árnyék el múlik mi gyarló életünk.

De az te jó vóltodból kárhozatban nem hagyattunk, te ßent Fiad által meg váltattunk, bűntöl, örök haláltól már meg menekedtünk.

Támadgy fel azért immár nagy Vr Iſten mi mellettünk, az te kezeidet nyuycs ki raytunk, és ne veſs el elöled, kik meg nyomorottunk.

Láſsák megh az pogányok hogy mi reánk gondot viſelſ,

h 237

viſelſ, kiket te ſent igéddel legeltetſ, és noha megh bántottunk, te tőled el nem vetz.

Mert látod el hagyattunk, és csak te reád maradtunk, nyavalyáſok tudatlanok vagyunk, és el hagyot árváknak, csak te vagy óltalmunk.

Dicsirteſsél menyben Szent Háromság egy fölségben, ki meg vigaſztalſ minket lelkünkben, noha győtrődünk moſtan itt az mi teſtünkben.

MAS.

Nota: Dicsirlek téged, &c.

Mikor az Sidó nemzet tartatnék Babiloniában, az Mediai nagy Dariuſnak kemény rabságábã, az ſent Daniel illy könyörgeſt tőn az ő nagy ſirtában.

Néked könyörgünk menybéli Iſten alázatos ſivel, ki uralkodol mind mennyen, földön, nagy hatalmaſsággal, rettenetes vagy mikor meg itélſ minket igaſsággal.

Te mind örökké abban meg maradſ az mit egyſer mondaſ, és ſemmi okkal az te kötéſed mellől el nem állaſ, de az kik téged hiven ſólgálnak csak azokhoz haylaſ.

Igen vétkeztünk, nagy álnokságot tettünk te ellened, Iſtentelenül járánk mindenkor Vram te ellened, ſoha nem tudánk mi ſemmi jóban engedni te néked.

Mely igen ſokſor küldötted hozzánk az te ſólgaidat, de meg utáltuk es nem halgattuk te Proſetaidat,

ſemmi-

ſemminek véltük te idvöſſęges parancsolatidat.

Mennyit ßóltanak te Szent nevedben az mi Királyinknak, fejedelminknek, tißt-tartóinknak, az mi Atyáinknak, de ſoha nem lön helye mi köztünk az te mondáſodnak.

Azért te-néked méltán mondhattyuk Vram hogy igaz vagy, és nem mondhattyuk hogy törvéntelen mi nékünk rontónk vagy, ſenki nem mondgya hogy oka nélkül te boßßú-álló vagy.

Miénk Vr Iſten az ßégyenkedés és orcza-pirúlás, méltán érdemlyük hogy reánk ßállyon minden ßidalmazás, mi nemzetünkben minden népek közt hogy legyen káromlás.

Nagy budosáſra megh csufoláſra jutatád igyünket, mind ez világnak ſok határaig el oßlatál minket, minden népek közt utállyák, pökik az mi népeinket.

Męg-is azt mondgyuk hogy pironkodás légyen mi orczánknak, mi királyunknak, Fejedelmünknek, az mi Atyáinknak, mert nem vólt vége ellened való ſok álnokságoknak.

Tenéked penigh felſęges Iſten légyen irgalmaſság, mi hozzánk való nagy ßerelmedért légyen hála-adás, mert noha néked ellened jártunk, de męgh-is el nem hadß,

Tudgyuk hogy ſoha mi nem engedtünk az te tanácsodnak, és helyt nem adtunk te törvényedben való mondáſodnak, ſemmi böcsület nem vólt mi tölünk te Prophétáidnak.

Egéß

4° 237

Egész Izrael mind által hágá az te törvényedet, tőled el térvén elő nem vévén az te beszédedet, méltán bocsátod azért mi reánk az nagy veszedelmet.

Mind bétöltötted az mi fejünkön fenyegetéseidet, nagy átkaidat ellenünk való sok eskűvéseidet, mint ſz. Moyses az te hű szólgád szóllitot bennünket.

Reánk támasztád az te igédet az mi bűnünk szerént, és módádot bé tellyesitéd igaságod szerént, azt nem mondhattjuk hog nem lött vólna ez érdemünk szerént.

Elől találá mi birainkat az te itileted, mert igazsággal nem vala bennünk az te szent fęlelmed, nem forog vala, mi szemünk előtt te igaz törvényed.

Im mely kárt tőnek Keresztyénſęhben mind az Magyár népnek, soha nem vólt igy égh alat dólga vala mely nemzetnek, mely nagy szertelen veszedelmelőn az Magyar nemzetnek.

Immár mind bétölt az mit régen szólt Moyses Propheta, csak mi fejünkön bé tellyesedék az mit Isten monda, csak ennél inkáb megh ne rontana az ő nagy haragja.

Męg sem könyörgünk esedezéssel az Vr Isten előt, álnokságinkból hogy ki térhetnénk az Vr Isten előtt, és megérthetnők ő igaságát mi romlásunk előt.

Sietve hozá reánk az Isten az nagy veszedelmet, mert az Vr Isten mindenben igaz, senkinek nem enged, az kik beszédét semminek vélik ő ſz: Fölségének.

De męg-is kerünk téged Vr Isten az te szent nevedért, ha

ért, ki Ægyptomnak földéből régen ki hoztad népedet, és hatalmason fel magasztaltad hiredet, nevedet.

Noha vétkeztünk és életünkben néked nem engedtünk, de nagy Vr Isten igasságodban könyörüly mi raytunk, térjen el immár az te haragod, ne maradgyon raytunk.

Mencsd megh immáron mi nemzetünket az te haragodtól, vegyed ki immár te hiveidet az nagy pusztaságból, könyörüly raytunk Menybéli Isten irgalmasságodból.

Mi büneinkért és Atyainknak ő gonoszságokért, méltán szenvedgyük az veszedelmet az sok álnokságért, méltán szidalmaz minden szomszéd nép minket mind ezekért.

De halgasszad meg örök Vr Isten mi imádságunkat, mint szólgaidnak ne vesszed hátra ő kiáltásokat, megh ne utállyad könyörgünk néked az mi szózatinkat.

Tekincs jó kedvel az te el pusztult áldot szent helyedre, az Vrra való tekintetedért, ne hadgy az inszegbe, az Messiasért, az te népedet téricsd éppüléssre.

Haycs le mi hozzánk Vrunk Istenünk az te füleidet, nyisd fel immáron az mi Vrunkért az te szömeidet, és tekincsed meg az mi kegyetlen nagy veszedelmünket.

Tekincs meg immár az magasságból az te Városodat, kin segitségül csak à te áldot neved hivattatik, könyörüly rayta, mert im jól látod hog mind el rontatik.

Nem

4° 237

Nem hánnyuk elö könyörgésünkben mi igaſságunkat, és te elödben mi nem támaſztyuk mi jámborságinkat, hanem csak az te véghetetlen nagy irgalmaſságodat.

Halgas megh Vram légy engedelmes, Vram légy kegyelmes, tennen magadért Vrunk Iſtenünk ne légy kéſedelmes, az te nevedért az te népednek légy immár kegyelmes.

Dicsiret légyen az magaſsághban az mennyei Vrnak, ki éppitöje és nagy óltalma az mi városunknak, mert meg kegyelmez ö jövendöre az mi orſágunknak.

AZ ECCLESIANAK KERESZtinek okairól.

SZükſég kereſztyéneknek tudakozni, Iſtennek dolgairól emlekezni, jó vóltáról nem kel el feletkezni, irgalmaſságáról kel értekezni.

Ennyi kegyeſſégét édes Atyánknak, tanúllyuk meg okát ſok oſtorának, veſsünk véget már az ſok gonoſságnak, kiért oſtorát érdemlyük Atyánknak.

Gyakor helyen megh irták az Prophéták, okát ennek mi-nékünk megh mondották, hogy ſereti az kit meg vér azt irták, az köſſéget-is erre tanitották.

Erröl vagyon az kit ſeret hogy veri, mert az Atya-is ugyan azont téſi, az mely fiát bizonyába ſereti, az többinél gyakorták fenyegeti.

De nem veri arra hogy gyülölnéje, de hogy ötet

hozzá tanitanája, és kezéhöz mint fiát oktatnája, akarattyát hogy ö néki tenneje.

Igyen örzi Isten az mi lelkünket, mert nem akarja mi vesedelmünket, ez világgal eggyüt el vesésünket, azért látogat ostorával bennünket,

Noha mostan igen nyomorgat minket, azt akarja hogy ismérjük bününket, könyörgéshez azzal intene minket, mert el feleyttyük sokszor Istenünket.

Eö probálni akar ezzel hitünkben, hogy meglássa mint bizunk mi ö benne, reménségünk vagyoné nálánál többen, az tüz által probállya meg éltünkben.

Sokszor Isten embereket büntetet, tanuságért sokat ostoroztatot, kivel másnak ö azzal példát adot, hogy mi térjünk most azért verettettet.

Gyülölte ö mind örökké azokat, az nagy Isten beszéde utálókat, pogányoknak az mi édes hazánkat, ezért adá kezében orszagunkat.

Raytunk eset nagy sok nyomoruságot, békességgel szenvedgyük az sok ostort, hidgyünk mi még jövendö itiletet, mikor Isten koronázza az hütet.

Ezt régulta mi szömünkkel jól láttyuk, az igaznak it nincs helye jól tudgyuk, az hamisnak elö-menetit láttyuk, azért az itilö birót el el várjuk.

Gyözedelmek ott lében igazaknak, ez világon kik csak nyomorgattatnak, tégyenségek lében az hamissaknak, ez világon kik csak uralkodtanak.

O mely nagy öröm vólna ez mi nekünk, hogy az

Isten

4° 237

Isten kegyes Atyánk mi-nékünk, ostorozz csak hogy hozzája hajolljunk, nem azért hogy mitölle el futamjunk.

Róllunk mert azt mondgya nagy szerelmében, ha ostorozlak ugy mond haragomban, meg fel veszlek én irgalmasságomban, részesitlek örök dicsőségemben.

Ily szerelmét Istennek ha gondolnók, az mit gyülöl bizonyára el hadnók, hitünket egybe soha nem vetnök, idvösségünk ki légyen ha ismérnök.

Ő mi reánk örökké nem haragszik, azt véledé hogy immár csak feddödik, idvösségünkre bizony igyekezik, bűneinkről többé nem emlekezik.

Segitséget adgyon ezt hogy hihessük, ostorát hogy jóra magyarázhassuk, kegyességét kérjük hogy hihessük, ez világon éltig őt szólgálhassuk.

Ez igikben Istennek ostorának, oka vagyon minden nyomoruságnak, kegyessége innét tetczik Atjánknak, kiért dicsőség légyen szent Fiának.

MAS.

Nota: Nagy bánatban Dávid.

SOk hálá-adással mi most tartozunk, az nagy Vr Istennek ezzel áldozunk, egyéb jót mert bennünk nem találhatunk, ez keserves völygbe az kik nyomorgunk.

Azért emlekezünk Isten dolgaról, ô törvénybé eset tsuda dologrol, az ötet félöknek táplálásárol, eledelről való saporodásról,

Nagy ehség, drágaságh Sidok közt vala, mert föllöttök az égh értzé lött vala, és alattok áz föld vaſsá lött vala, ſem fü ſem gabona nem terem vala.

Iſten Prophétája S. Illyes vala, ki az népek közöt ſélleljár vála, pœnitentiara mindent int vala, mert az éhség köztök igen nagy vala.

Sarepta városban ö el küldeték, egy özvegy aſſzontul ö el tartaték, Iſtennek csudája ott jelenteték, keves liſzt és oláy ſaporittaték.

Mikor az városbzn ſzent Illyes juta, egy aſſzont találá ki fát ſzéd vala, kenyeret ö tőle Illyes ker vala, mert hoſſzu út miat éhezöt vala.

Szegény aſſzony monda: El az nagy Iſten, nékem kenyerem egy morſa nincsen, de házamban vagyon egy kevés liſztem, és korſomban vagyon kevés olajom.

Hogy pogátsájul azt egyſzer meg süſſem, és én gyermekemmel egyſzer ehesſem, éhségnek halála ottan el végyen, mert ſemmi életem ennél töb nincsen.

Az Prophéta erre néki felele, hogy az kevés liſztből pogátsát sütne, elöſzör ö néki abból réſzt tenne, az után fiával ö ennék benne.

Oly nagy csuda dolog ott adattaték, mert nagy áldás menyből néki adaték, kevés liſzt és olay ſaporittaték, ezzel ſok napiglan ö tápláltaték.

Oh föſvény gazdagok ezt gondolnátok, az ſzegény aſſzonrol példát vennétek, Iſtennek ſzegényit ſegitenétek

4° 237

nétek, terhes lelketeket könnyebitnétök.

Isten igijére ha fietnétek, és szivetök szerint azt hallgatnátok, az meg hallot igét meg tartanátok jámbor tanitoktul meg áldatnatok.

De valahol Isten igije nem kell, ott nagy nyomoruság az népekre kél, kegyetlen nép között nyomorgani kell, az éhség miat-is pusztulnia kell.

Azért dicsiretet mi mostan mondgyunk, az nagy Vr Istennek ugy könyörögjünk, hogy az ö szent Lelkét adgya mi-nékünk, kárhozo vakságban ne légyen lelkünk.

KöNYöRGES AZ öRDöG dühösége ellen.

Nóta: Halgasd meg Atya Isten, &c.

HAlgasd megh Iesus Christus az megh szomorodot, és az meg keseredet szegény juhaidat, halgasd meg kegyelmessen, az te Szent-egy-házadat, ki meg nyomorodot.

Ne had édes Iesusunk nyomorodot népedet, szent véreddel meg váltott kicsiny seregedet, ne had el pusztulnia az te örökségedet, az Keresztyénséget.

Kit az Sátán sok képpen most megh környékezet, sok fertelmes bünökkel és igen kisérget, sok sanyaruságokkal, és méreggel kiserget, szidalommal illet.

Mint az szivo Oroszlán torkát reánk tartya, minden felöl ellenünk táborát jártattya, mind az széles világot reánk fel inditotta, és fel támasztotta.

Vagyunk

Vagyunk miként az juhok az farkasok közöt, ez világhi népeknek dühösségek közöt, vagyunk utálatossak minden emberek közöt, kegyetlenek közöt.

Miként az meg öléſre választatott juhok, böcsültetünk halálra naponként önálok, nincs ſem mikönyörülés ſem kegyeſség önálok, nincs irgalmaſságok.

Nincsen azért ſivünket hová függeſztenünk, és keſerüségünkben kihez ohaytanunk, mert nincsen nálad nélkül ſenki több reménségünk, és több bizodalmunk.

Mert te vagy ki érettünk ez világra jövel, te vagy ki nagy kinokat és halált ſenvedél, kivel örökké való bóldogságot érdemlél, és életet nyerél.

Csak tégedet ajánla minékünk ſent Atyád, és hozzánk való kedvét jelenté te nállad, miképen te magadis parancsolád minékünk, hogy ſieſsünk hozzád.

Sies láſs hozzánk azért kegyelmes Iſtenünk, ne veſs el ſined elöl ſerelmes jegyesünk, ne hadgy el minket és ne feletkezzél el rólunk, ne meny meſſze tölünk.

Maradgy megh Vram velünk mert bé eſtveledik, és immáron az Nap-is maydan el nyugoſik, homályoság ſetétség ingyen mayd következik, az bün ſokaſodik.

Számtalan ſok gonoſság köztünk el ſokaſult, az te ſent ſereteted igen meg hidegült, és minden rendbéli nép töled el idegenült, az bünben bé merült.

Halgaſs meg azért minket és ments meg ezektöl,

pokol-

4° 237

pokolbéli ördögnek nagy dühösségétöl, minden tévelygésektöl és eretnekségektöl, kétségben eséstöl.

Ne távozzék el tölünk az Szent Lélek Isten, légyen erös gyámolunk az mi életünkben, tartsa meg ß. igédnek ßerelmét mi ßivünkben, lehesünk kedvében.

Vgyan ez vezérlyen minden igasságra, tarcson meg ßent nevednek erös vallásában, és vigaßtallyon minket minden háboruságban, és nyomoruságban.

Hogy mondgyunk dicsiretet az te ßent Atyádnak, ö vélle egyetemben néked mi Vrunknak, mind örökkön örökké az ß. Lélek Istennek, mi vigaßtalónknak.

KÖNYÖRGES HAROMSAGnak idején.

HAlgasd meg moßtan Felsséges Isten, Menynek és Földnek ßent teremtöje mi könyörgésünket, és te viselyed minden gondunkat, mi-képpen megh fogattad, mert téged vallunk kegjes Atyánknak az Chriſtus Iesusért.

Sok ellenségünk vadnak ellenünk felséges Isten, lelki és testi mi nagy ellenségünk, kik mind lelkünkben és mind testünkben igen kesergetnek: Ne hadgy te tölled hogy el ßakadgyunk ez árnyék világon.

Te vagy óltalmunk és bizodalmunk felséges Isten, légy mi gyámolunk, ne vigy kisirtetben, de segits minket minden idöben hogy meg ne gyalázta ſſunk: Mert téged vallunk kegyes Atyánknak:

Csak te egyedűl nyilván jól tudod felſęges Iſten, az mi vóltunkat nagy gyarlóságinkat, mely igen légyűnk mi erötlenek minden dólgainkban: Ne hadgy te tölled hogy el ßakadgyunk:

Birjad lelkűnket és mi teſtűnket felſęges Iſten, tarcs meg gonoßtól minden ellenſęgtöl, adgyad valhaſſuk az igaz hitet, hogy légyűnk te orßágod: Mert téged vallunk kegyes Atyánknak:

Az hitetlenek és kegyetlenek Felſęges Iſten, ſemminek vélik az te ßent igédet, azért űldözik te hiveidet, ſok kűlömb kűlömb-képpen: Ne hadgy te tölled hogy el ßakadgyunk, ez árnyék világon.

Nagy árvaságban és nyávalyában Fölſęges Iſten, nékűnk igirted, hogy te minket nem hadß, kérűnk légy velűnk, és ßent Lelkeddel ßivűnket vigaßtallyad: Mert téged vallunk kegyes Atyánknak:

Sokßor mi lelkűnk megh keſeredik Fölſęges Iſten, mert nincsen néki addig bátorſága, miglen te tölled nem ſegittetik, mennyei ſegitſęggel: Ne hadgy:

Bizván könyörgűnk moſtan te néked, Felſęges Iſten, hogy te viſellyed minden gondainkat, jól tégy mi velűnk mint fiaiddal ßűkſęgűnk idején: Mert téged vallunk kegyes Atyánknak:

Dicsiret néked Felſęges Iſten, és mi Vrunknak te Szent Fiádnak az Ieſus Chriſtuſnak, dicsiret légyen az Szent Léleknek mind örökkön örökké, Ki vagy állatban egy bizony Iſten, könyörűly mi raytunk.

MAS.

4 237

M A S.

Azon Notára.

EMlekezzél megh Menybéli Iſten, Menynek és földnek ßent teremtöje, irgalmaſságodról, mellyet téß vala régi idöben Izrael fiával, Noha vétkeztünk Menybéli Iſten, azért el nem hadtál.

Te el ki hozád az te népedet az Ægyptomból, az Pharahonak ö nagy inſęgéböl, de el feleyték te nagy jó téted, bálvánt imádának, Noha vétkeztünk:

Az vörös Tenger két felé válék, az Iordán vizét te meg ßáraztád az te néped elöt, de el feleyték te nagy jó téted, balvánt imádának, Noha vétk:

Te el ki hozád az te népedet, az igiretnek nemes földére le telepitetted, de el feleyték te nagy jó tetéd, bálvánt imádának, Noha vétkeztünk:

Kérünk már téged Atya Vr Iſten, emlekezzél meg te orßágodról, az mi orßágunkról, ne had el veßni pogány kéz miat te örökſęgedet, Noha vétkez:

Dicsiret néked Atya Vr Iſten, és mi Vrunknak te ßent Fiadnak az Ieſus Chriſtuſnak, dicsiret légyen az ßent Léleknek, mind örökkön örökké, ki vagy állatban egy bizony Iſten, könyörüly mi raytunk.

M A S.

Az Iuſte Iudex Notájára.

BVzgo ßüböl te fiaid kegyes Atyánk könyörgünk, adgy mi-nékünk igaz hiret, hogy tégedet imád-

gyunk, tellyes hitből, ſeretetből hogy téged mi mind áldgyunk.

Látod Atyánk felſęges jó, lelki teſti ſzükſęgünket, gerjezd köztünk ſent igidet, iſmérhelsünk tégedet, iſmérjük meg ſent Fiadat, az mi üdvösſęgünket.

Az ſok bálvány imádáſtúl, rettenetes kárhozattúl, ſabadics megh ſent nevedért minden eretnekſęgtöl, Anti-Chriſtus ſerzetitöl, ö ſok tévelygéſętöl.

Sirván hozzád mi ohajtunk, és fel ſóval kiáltunk, kik ſent igidnek általa az hitben plántáltatunk, embereket az vakságból végy ki hogy téged dicsirjünk.

Iól iſmérjük bünеinket, minden tévelygésünket, kikért reánk ereſztettél minden veſedelmeket, pogányoknak dühöſſęgét, Fejedelmek keményſęgét.

Veſedelmet az pogányok orſágunkban tövének, ſokat bennünk meg ölének, és ſámtalant el vivének, orſágunkból ki üzének, njomoruságot rajtunk tönek.

Senkit nékünk óltalmükra hatalmas Vr nē támaſztál, hogy ki veñe győzödelmet, pogányokō hatalmat, keménséget nagy inséget mindē felöl reánk támaſztál.

Rettenetes bünеinkért mind ezeket ſenvedgyük, téſzünk valláſt felſęgednek, bünеinket nem fedezzük, kérünk terjezd ſent igidet, ſent nevedet dicsirjük.

Az te neved kegyes Atyánk bizonnyal ott ſenteltetik, az hól az te drága igéd igazán hirdettetik, mellyel emberekben az hit ſépen ki plántáltatik.

De Vr Iſten emlekezzél az te fogadáſodról, melyben töt-

h 237

ben tőttel bizonyságot irgalmaſságodról, hogy ſoha nem emlekezel az mi álnokságinkról.

Azért hitből valamikor te hozzád kiáltandunk, és az Chriſtuſnak általa mindeneket kérendűnk, megh adod és el nem fordulsz ſemmi képpen mi tőllünk.

No azért felſęges Iſten terjezd ki igéded, hogy minnyáján dicsirhelsűk az te Iſtenſęgedet, kinek légyen az tiſztesſęg, mind örökkön örökké.

MAS AZONROL.

KEgyelmez meg nékűnk nagy Vr Iſten, ne hadgy minket el veſznünk bűnűnkben, kik mindenkor bizunk ſent vevedben, bűnűnk ſerént ne bűntes tőmlőczben.

Hitűnk erősſedik dolgaidból, mert meg hozád népedet fogságból, Sidó népet Babilloniából, el nem hagyád irgalmaſságodból.

Az te népeidnek vétkét ved el, és fedezd el bűnűnkét érdemeddel, mert ſent Fiad megh válta vérével, nem akara el veſznünk bűneinkben,

Távoztaſd el róllunk haragodat, térics hozzánk irgalmaſságodat, ſabadics megh az ſegény foglyokat, kik nevedért hordoznak vaſokat.

Idvőzitő Iſten kérűnk téged, jelennyék megh raytunk kegyeſſęged, távozzék el róllunk gyűlőlſęged, légyen velünk az te ſent felſęged.

Nem de örökké haragſolé, firól fira, nemzetről

nemzetre, az te nagy haragodat nyuytodé, és mi reánk haraggal tekintesse?

Vallyon egyéb náladnál ki vólna, hogy fogságból kiszabaditana, hanem csak te Istennek szent Fia, ki magadat adád nagy fogságra.

Csak te magad vagy felséges Isten, örök élet az hiv emberekben, mellyet kinek ha te adsz éltében, gyönyörködik te Istenségedben.

Mutasd már te irgalmasságodat, kegyes Isten és te jo vóltodat, add ismérnünk az te szent Fiadat, ki kedvejért mutasd meg magadat.

Halgathassuk az te szent igédet, és higyjük te igéretedet, adgyad nékünk te békességedet, szabadics ki fogságból népedet.

Közel vagyon Isten az hivekhez, mert nem mulóképpen jö közinkben, de örökké lakozik szivünkben, nem hágy esnünk az hitetlenségben.

Ha mi hiszszük hogy Isten irgalmas, és mit igért meg adni hatalmas, hogy szent Fia előtte jutalmas, ellenségünk nem lesz diadalmas.

Menyből nékünk szent Fiú adaték, tiszta szüztől földön és születék, idvösségnek, váltságnak mondaték, ki által Isten velünk meg békéllék.

Higgyünk azért az Iesus Christusban, ne maradgyunk bálvány imádásban, nem hádgy minket Vr Isten fogságban, és nem adgya népét nagy rabságban.

Kérünk téged kegyelmes Vr Isten, térics hozzád

erötlen-

h 237

erőtlenſęgűnkben, ne néz minket az mi bűneinkben, csak tekincs meg ſzent Fiad érdemében.

Atya Iſten, váltó Fiú Iſten, vigaſztaló Szent Lélek Vr Iſten, néked örök dicsőſſęg Mennyegben, mert mit kértűnk megadtad lelkűnkben.

MAS.

NAgy Vr Iſten ne hagy minket, ne akarjad veſzésűnket, Pogány kézre ne adgy minket, kik csufollyák ſzent nevedet.

Mi bűnűnkért el ſzenvedgyűk, mert bűnűnkből ki n m értűnk, Felſęgedet nem iſmérjűk, azért tőled bűntettetűnk.

Mi házunkban békeſſęggel, nem lakhatunk eggeſſęggel, környűl vőttek ellenſęgek, el puſztitnak tellyeſſęggel.

Prophétáknál vagyon irva, mint Felſęged meghmődotta, ha ki igédet halgattya, és ha térend, igazitya.

Annak útát te megtartod, ő ősvényét igazgatod, minden jóval látogatod, ellenſęgtől őltalmazod.

Es nagy erőt adsz ő néki, futnak tőlle ellenſęgi, ſzáz közzűlők el kergeti, Ezert bennek mind el veri.

Ha pediglen nem halgattya, ſzent igédet nem fogadgya, és ő útát nem jobbittya, ellenſęgét réá hozza.

Es oly népet hoz ő réá kinek nyelvét nem tudhattya, visik őtet nagy fogságra, és ő esik nagy rabságra.

Ezen-képpen moſt mi vagyunk, megfertezet az mi útunk,

útunk, és ismérni nem akarjuk, azért nyilván el pusztúlunk.

De könyörgünk nagy Vr Isten, néz mi reánk kegyelmesen, kik fertezünk nagy bünökben, s-nem jobbúlunk életünkben.

Orßágunkban tarcs meg minket, ved el rólunk ellenségeinket, és adgy nékünk békeſſéget, ßent Fiadért eggyeſſéget.

Több segitönk nékünk nincsen, hanem csak te nagy Vr Isten, kik mi vagyunk csak beßédben, óltalmazhacz te ßép rendben.

Dicsirteſſél örök Isten, ßent Fiaddal egyetemben, vigaßtaló ßent Lélekkel, mind örökké dicsöségben.

M A S.

Nota: Felséges Isten Menynek, &c.

ATya Vr Isten Menybéli teremtönk, az Chriſtus által jó akaró Vrunk, lelki és testi gonoßtól vedelmünk, és óltalmazónk.

Kinek jó kedve mi reánk áradot, az Fiu által megh nyilatkoztatot, kit moſt mi-nékünk igazán hirdetnek, ö Igejéből.

Gerjezd fel azért az te ßent Lelkeddel, az mi ßivünket táplállyad igéddel, óltalmazhaſſuk dicsöſſéged ezzel, minden idöben.

Es vedd el róllunk az mi büneinket, és könnyebbicsed ßörnyü oſtorodat, ne tekincs nékünk nagy bünös vóltunkat, álnokságinkat, Mert

h 237

Mert mi fejenként mi kicsinſęgünkben, bűnben fogontunk anyánknak méhében, az kik nyomorgunk ez keſerves völyben, Adam teſtében.

Ha meg tekinted az mi bűneinket, és fizecz nékünk álnokságink ſerént, ki viſelheti ennek el ſulyságát, iſſonyú vóltát?

Igaz vagy azért Abrahamnak Vra, Kereſztyéneknek kegyelmes óltalma, ne bűnteſs minket az te haragodban, igaſságodban.

Hála te-néked kegyes Atya Iſten, dicsiret néked áldot Fiu Iſten, tiſteſſęg néked Szent Lélek Vr Iſten, moſt és örökké.

M A S.

Nota: Mi kegyes Atyánk, &c.

HAycs megh Vr Iſten kegyes fűleidet, kereſztyéneknek ő Imádságokrá fogadgyad kérűnk nagy könyörgésünket, te ſólgaidnak.

Az Meny-orſágból nézz alá Vr Iſten, te ſent Igédnek add világoſságát, és távoztaſd el az mi ſiveinkből, tévelygésünket.

Kegyeſſęgedből bocsáſd megh bűnünket, óldozz meg minket bűnnek kötéléből, könyörűly raytunk és helyheſteſs minket, óltalmad alá.

Te nálad-nélkűl pokol az mi helyünk, te nálad nélkűl kárhozatra megyünk, kérűnk légy velünk, hogy mi viſelteſsünk, az meny-orſágra.

Te Iesus Christus igaz világolság, élet, es öröm, jó és nagy kegyesség, ki az halálból az te szent véreddel, minket meg váltál.

Oltsd bé elménkben kérünk szerelmedet, az mi szivünkben te adgy igaz hitet, öregbits bennünk az atya fiui szent szeretetet.

Az szent Léleknek adgyad ajándékát, az igaz vallásra adgy bátorságot, az mi testünknek veddel undokságát, te szent Igéddel.

Az csalárd ördög légyen távól tőlünk, kinek erejét te mind el rontottad, de Meny-orszagból légyen mi mellettünk, te segitséged.

Dicsőség légyen az örök Atyának, dicsőség légyen néked ő Fiának, Sz. ki Lélekkel uralkodol mostan, és mind örökké.

Auser immensam. Magyárul.

VEdd el Vr Isten rólunk haragodat, és az te keményj véres ostorodat, nagy bűneinkért mi reánk ne oncsad, bosszu-állásodat.

Ha bűnünk szerént kezdünk mi fizetni, verességedet nem álhattya senki, mint ez világnak elsö vesedelmi, nékünk meg jelentik.

Mire mi reánk gerjedez haragod, óh mi szent Atyánk raytunk nagy csapásod, kik nem külömbek vagyunk mint árnyékok, rothadandó porok.

Megh serteztettünk Atyánknak vétkével, gyarló mi lelkünk testünknek sebével, mi romlásunkat nagy vesedelmünket, nézd kegyelmes szemmel. Adgyad

h 237

Adgyad mi-nékünk az te Szent Lelkedet, ismerhessük meg mi közben-járonkat, mert meg ismérünk mi gonoszságinkat, veddel haragodat.

Ne haddel vesni illyen nagy munkáját, ne hadd héjában az ő Szent halálát, az mi Vrunknak keserves nagy kénnyát, az ő áldozattyát.

Vegye el róllunk az mi bűneinket, és mosogassa vérével vétkünket, ki az Atyával és az Szent Lélekkel, bizony örök Isten.

MAS.

KEönyörgünk néked Istennek Szent Fia, nyomorultaknak bizony óltalma, ki most uralkodol Meny-országban, tekincs reánk Christus Iesus megh nyomorúltakra.

Szertelen meg rontot minket az pogányság, el hagyot minket minden hatalmasság, vagyunk immár sokaknak boszúság, légy mi nékünk Christus Iesus mindenben bátorság.

Istállókat te Szent Templomodban, csináltanak te boszúságodra, kiben kévek minden gonoszságra, tekincs mostan Szent Atyáddal meg nyomorúltakra.

Oltalmazzad Keretyén népedet, roncs meg immár az pogány népeket, kik foglalnak bűnben sok időket, tilcs meg imár Christus Iesus Szertelenségeket.

Légy mi-nékünk kegyelmes Királyunk, ne birassék pogánytól országunk, és ne nézzed az mi bűnös vól-

tunk, Sz. Atyáddal Christus Iesus emlekezzél rólunk.

Te hiveid te hozzád kiáltunk, igaz hittel te hozzád folyamunk, pogányságban élni nem akarunk, Menyorßágban uralkodni te miattad bizunk.

Vigaſságos időket adgy érni, ßólgaidnak, kik tudnak tißtelni, ßent Atyádnak mondásában járni, bátorságot adgy ö nékik ellenſéget győzni.

Segedelem te tölled adaſſék, hogy dicsirjen tégedet az kösſég, hozzád illik az bizony Iſtenſég, és te-néked eſedezik egéß Kereßtyénſég.

Te népednek légy óltalmazója, téged kérünk Iſtennek ßent Fia, énekellyünk néked vigaſságban, Szent Atyáddal, ßent Lélekkel, ki vagy Meny-orßágban.

MAS.

HAtalmas Iſten könyörgünk, ßent Felſégedhez kiáltunk, mert igen megy nyomorodtunk, fejünket nincsen már kihez haytanunk.

Kegyelmes Iſten halgas megh, bününket nékünk bocsásd meg, az te hitedet éppics megh, és ßent Lelkeddel kérünk vigaßtaly meg.

Régenten Paradicsomban, Fiad igiréd mondáſodban, nékünk adnád jó vóltodban, hogy ne maradnánk örök kárhozatban.

Ezt hitték az Patriarchák, bizonynak mondták az Prophéták, az Christus Iesuſt vallották, idvöſſégökre igyen kiáltották.

Ebben

h 237

Ebben hŭn az réghi Adam, ebben hŭn az jámbor Noê, Abraham, Isaák és Iácob, Samuel, Illyes, az ſz. Esaias.

Erŏſſek vóltak az hitben, nem biztak ſoha ſenkiben hanem csak az egy Istenben, ki meg jelenté magát jó kedvében.

Ebből ismérjŭk jó vóltodat, véghetetlen irgalmadat, hogy nékŭnk adád ſzent Fiadat, és megh ŏletéd érettŭnk ŏ magát.

Akaratodat jelentéd, kévánságodat hirdetéd, hogy bŭneinket el vennéd, ſzent orſzágodban lelkŭnket bévinnéd.

Csak hinnénk Iesus Christusban, maradnánk meg mondásában, ſzent Evangéliomában, nem vetne minket ŏrŏk kárhozatban.

Nagy jó vólt mindenkor az Isten, ſzeretet minket mint Isten, hozzá hi minket mint Isten, kegyes beſzéddel ſzól nékŭnk az Isten.

Iertek én hozzám bŭnŏsŏk, fiaim nékem legyetek, mert én is Atyátok lések, ha bŭnŏtŏkből ti én hozzám tértek.

Azért ércsŭk meg mondását, ismérjŭk megh bŭneinket, kŏveſsŭk meg már Istenŭnket, ezképpen mentyŭk ŏrdŏgtŏl lelkŭnket.

Hadgyuk el az nagy vakságot, vegyŭk elŏ az igaſságot, mert gyŭlŏli az hamiſságot és csak ſzereti az egy igazságot.

Igalságh ö maga az Christus, igasság az ö beßéde, maradgyunk azért ezekben, ne kételkedgyünk Isten beßédében.

Meg hidgyük valamit mondot, az mit ßentivel iratot, idvößęgünkre ki adot, Apoſtolival kit prædikáltatot.

Dicsirjük az Atya Istent, magaßtallyuk Fiú Istent, egyetemben ßent Lélek Istent, ki állattyában csak egy bizony Isten.

MAS KÖNYÖRGES.

OH Mennyei nagy bóldogság, te vagy fęnlö világoſság, Meny-orßágban egy Vraság.

Téged vallunk és dicsirünk, te vagy örök idvößęgünk, te vagy Isten egy érdemünk.

Nincsen nékünk töb Istenünk, csak te tölled viſeltetünk, tégedimmár megismérünk.

Vralkodo ßent Háromság, te vagy élö hatalmaſság, földön, Mennyen egy Vraság.

Adgy mi-nékünk igaz hitet, ßeretetet, eggyeßęget, Orßágunkban békeßęget.

Dicsirheßük ßent Nevedet, tanúlhaßuk ßent Igédet, nyerheßük örökßęgedet.

Tarcsd meg köztünk az bölcseket, látod Isten bűkßęgünket, öregbicsed mi hitünket.

Benned légyen bizodalmunk, rólad légyen tanuságunk, igaz légyen tudományunk.

Légy

h 237

Légy mi-nékünk egy érdemünk, ujitassék [illegible] szentségünk, ne árthassson ellenségünk.

Bátoricsad mi lelkünket, birjad jóra mi szivünket, jövel tarcs meg életünket.

Dicsirtessék Istenséged, meghadassék tisztességed, maradgyon meg dicsöséged.

MAS.

HAlgasd meg Vr Isten mi bessédinket, Szent Fiadért mi könyörgésünket, hogy csak te vezérlyed az mi lelkünket, meg jobbicsad az mi életünket, hogy vehessük az te szigédet, és valhassuk sz. Istenségedet.

Siralmasson most te hozzád kiáltunk, mindenkoron te néked könyörgünk, vedd el haragodat immár mi rólunk, ne birassék pogánytúl orszagunk, csendesedgyék vér-ontás közöttünk, távoztassék fertelmesség töllünk.

Ha irgalmazál lelkünkben minékünk, ne hadgy testünkben-is hogy el vessünk, szent Igédet adtad mostan mi-nékünk, nagy vakságot ki vövél közzülünk, ezzel kedvedet mutattad nékünk, hogy nagy gondod vólna itt mi rólunk.

Emlekezél azért Szent-egyházadról, Szent Fiadnak vére-hullásáról, régi atyáinknak igiretedről, vélek való kegyelmességedről, örökké való fogadásodról, szent-egy házadnak megmaradásáról.

Ne nézzed az-ért mi gyarlóságinkat, vedd el rólunk

lunk most az Pogányokat, fordicsad réájok te haragodat, hogy ne roncsád te szent-egy-házádat, hogy láthassuk az te hatalmadat, örökké való irgalmasságodat.

Igaz vagy Vr Isten igiretedben, mit igirtél te szent igédben, hogy megh halgacz minket kérésünkben, és el nem hadsz az mi szükségünkben, csak mi hidgyünk az te szent igédben, és dicsirjünk az mi életünkben.

Azért fel serkennyünk mi életünkben, és csak kérjük Istent szükségünkben, és meg jobbúllyunk az mi életünkben, akarattyát halgassuk életünkben, és dicsirjük Istent fölségében, igy halgat megh minket kérésünkben.

HALA-ADAS ES KÖNYÖSGES.

Nota: Az Izraelnek népe, &c.

ADgyunk hálát mindnyájan az Atya Vr Istennek, és mondgyunk dicsiretet mi teremtö Istenünknek, ki össve gyüttöt most minket, hogy innepet szentellyünk, és szent igéjével éllyünk.

Kegyelmes Atya Isten, te vagy Vr mindenekben, ki megh jelentéd magad szent igédben itt ez földön, és sok csuda tételidben, az te áldot Fiadban, mi kegyes idvözitönkben.

Légy kegyelmes mi-nékünk, az te áldot Fiadért, az Vr Iesus Christusért, mi szentséges meg váltónkért, és ne álly bossút mi raytunk, az nagy hitetlenségnek sok fertelmes bünéjért. Es szen-

h 237

Es ſentely m[illegible]g bennünket, bi[illegible]
ket gerjezd-fel mi le[illegible]ünket, és az [illegible]gy.
hogy téged megiſmérhesſünk, ſegitſégül n[illegible]
néked hálákat adhaſſunk.

Ennyi ſok romlásokban, és ſok vér-ontásokban, az kegyetlen ördögnek ilyen nagy dühösſégében, tarcs megh az te táborodat, és te ſent egy-házadat, az te gyarló fiaidat.

Világoſics megh minket, az Szent Lélek Iſtennel, hogy mindenkor tündöklyék bennünk az Evangéliom, és erősics megh Vr Iſten az te áldot igéddel minden tévelygéſek ellen.

Igazgaſſad elméjét és minden tanuságát, vezérlyed útát, ſ- lelkét az mi lelki pásztorunknak, és oktaſſad elméjeket az te ſ: beſédednek figyelmes halgatóinak.

Tarcs meg minden időben minket az igaz hitben, és igaz értelmében az ſent Evangéliomnak, legyen foganatos köztünk az te kegyes beſéded, és minden jóra intéſed.

Hogy ſok népek te hozzád, megh térjenek bünökből, és téged ſólgállyanak az ö ſivekből, lelkekből, hogy mindenek imádgyanak, csak téged tiſztellyenek, hogy örökké élheſſenek.

M A S.

HAla-adáſunkban rólad emlekezünk, kegyelmes Iſtenünk, tégedet tiſztelünk, te nagy jó-vóltodért

...aßontalan ßólgák mert ezzel tar-

...et ércs meg kérésünket, mi édes Istenünk ne nézd bűneinket, tißta ßivel kérunk mi könyörgésünket, vedd hozzád Vr Isten esedezésünket.

Gerjezd fel igédnek ßerelmét lelkünkben, Szent Lélek Istennek ßentsęgét ßivünkben, adgy igaz értelmet bősęggel elménkben, téged ßólgálhassunk ez földön éltünkben.

Tanusagra erőt csak te tőlled kérünk, kire mi most gyűlünk, mindnyájan kéßülünk, hogy te Istensęged dicsirtessęk tőllünk, enged ßent Fiadért ezeket minékünk.

Igazságnak Attya ki lakol Mennyegben, magad kőtelezted ßent igiretedben, Szent Mathe könyvének hatodik réßében, tudgyuk hogy meg maradß őrökké ezekben.

Ha ki ßent Orßágod előßör keresi, az te beßédedet mindenben bőcsülli, vagy testit vagy lelkit tud tőlled kévánni, semmiben nem léßen fogyatkozás néki.

Azért gyorsaságot el kezdet dolgunkban, végigh meg maradást mi hivatalunkban, ßorgalmatosságot hivsęget tißtünkben, egy-más ßeretetet plántály itt éltünkben.

Enged meg ezeket ßent Atyánk Christusęrt, mi Idvözitőnkért, kegyes táplálónkért, ki egy hatalomban Sz: Lélek Istennel, élß és urálkodol, őrökkön őrökké.

MAS.

4 237

MAS.

Nota: örök Atya Isten, &c.

HAlát adunk néked mindenható irgalmas Vr Isten, hogy ez el múlt éyjel meg őrziténk minket kegyelmesen, és ez mai napot adtad érnünk ez mi életünkben.

Könyörgünk te néked óltalmaz megh ez napon-is minket, te Szent Lelked által, igazgassad lelkünket, testünket, hogy te kedved szerént viselhessük az mi életünket.

Miként ez világot meg uyjétod az Napnak fényével, az mi szivünknek-is setétségét és homályát ved el, és világosics meg mi szivünket az te szent Lelkeddel.

Ne hadgy el távoznunk Vram minket az te szent Igédtől, szent igasságodnak meg jelentet igaz ösvényétől, ne hadgy el szakadnunk semmi okkal az te szent Igédtől.

Add bizonnyal hinnünk, hogy réjá néz minden dolgainkra, cselekedetünkre beszédünkre, és gondolatinkra, és itilet napján elö állunk, mind az szám-adásra.

Engedd azt-is Vram hogy félhessük te Istenségedet, és senkit ne féllyünk ollyan igen mint te felségedet, hogy semmi dologban meg ne báncsuk Atyai kedvedet.

Valamihöz kezdünk ez világi cselekedetünkben, mindenkor ez legyen el végezet akarat szivünkben, hogy dicsöitessék az te neved az mi életünkben.

Azt-is meg gondollyuk hogy haßnállyunk telebarátunknak, és miért hogy csak te vagy vezére az mi tanácsinknak, adgy elö-menetelt jó kerencsét az mi ßandekinknak.

Kegyelmes ßent Atyánk ſegély minket ſok faratságinkban, ez életre való nyughatatlan nagy ſok gondainkban, ne hadgy el csüggednünk az mennyei jóknak dolgaiban.

De minden idöben legh elöször az te orßágodat, mi tellyes ßivünkböl követhesſük te igaſságodat, nagy bizonnyal várván ezek után az te áldáſodat.

Oltalmazzad Vram éjjel nappal mi gyarló lelkünket, irgalmaſságodból tarcs megh Atyánk mi gyarló teſtünket, és az ördög ellen ßent Lélekkel erösics bennünket.

Látod minden felöl az röttegés megh eméßt bennünket, mennyi veßedelem kesergeti az kereßtyéneket, csendesics el azért ſçelelmünket és veßedelmünket.

Mit haßnál tovabbá te elötted az jót cselekedni, és minden naponként vigyázásban, abban nem éppülni, ſegics azért minket minden napon hogy nevekedhesſünk.

Végy óltalmad alá, nem csak ez Nap de minden idöben, légy te mi Hadnagyunk és vezérünk tellyes életünkben, mig megkoronázod, mi lelkünket az örök életben.

Te megßánál minket bünösöket, veßet embereket,

kit

4° 237

kit nem érdemlettünk ſ: Fiadért hogy igy
ket, és hogy ennyi jókkal ő érette ſzerettel ben.

Azért mig bejutunk az örömre, melyre minket hittál, és az mi fejünkel eggyé léttünk az Chriſtus Ieſussal, kit igaz Nap fényül hiveidnek te ajándékoztál.

Adgy minden időben igaz, jámbor lelki Páſtorokat, kik te ſzent igéddel legelteſſék az te hiveidet, az te Lelked által vezérellyed az mi életünket.

Tedd fogonatoſſa mi ſivünkben az te ſzent igédet, roncsad ez világon te az által az csalárd ördögöt, és ſzerez magadnak nagy böſséggel mindenüt hiveket.

Adgy jó Fejedelmet, jó Vrakat, jámbor tiſztartókat, Iſten-félő jámbor polgárokat és igaz birákat, Iſteni eröddel igazgaſſad az ő tanácsokat.

Hogy nagy ſivek ſerént ſeretheſſék az te ſzent nevedet, és minden erejekkel ſólgálhaſsák te ſzent felſégedet, és jo törvenyekkel óltalmazzák az te népeidet.

Irgalmaſságodból légy kegyelmes minden bűneinknek, az ſegény rabokat ſabadics megh kik el epedtenek, minden nyomorúltat, egyebet-is az kik keſeregnek.

Légy kegyelmes Attyok az árváknak, és az özvegyeknek, légy vigaſztalója az koróknak és az betegeknek, az úton-járóknak légy óltalmok és erős vezérök.

Hogy tölled ezeket meg nyerheſsük bocsáſd meg bűnünket, az Chriſtus Ieſusnak ſzent nevejért halgaſs megh bennünket, és az mit igirtél ő érette add megh kérésünket.

MAS.

Nota: Iólleher nagy sokat.

SZivem meg alázván te hozzád megyek, elődben Istenem könyörgést viszek, te Szent Fiad által néked könyörgök.

Aldor légy én Vram hogy meg tartottál, bút és kárt ez éyjel rám nem bocsáttál, Angyali sereggel óltalmam vóltál.

Ez reggeli időt meg adtad érnem, melyben egéséges elmém és testem, kérlek minden jóra vezérly már engem.

Mái nap ezt velem cselekedd Vram, minden féle bűntül magam ohassam, hitem jó gyümölcsét hogy meg ne fogycsam.

Etelem italom mértéklet légyen, tobzódás részegség ne nehezicsen, hivságos gondolat bennem ne légyen.

Lágyécs meg én bennem az akaratot, meg ne háboricsak ok nélkül jámbort, és harag tartásra ne agyak okot.

Iól tudod Istenem mely gyarló vagyok, külömb külömb bűnre haylandó vagyok, adgyad meg térhessek mikor bűnt vallok.

Igaz itéleted ne ostorozzon, bűntül az Christusért ingyen óldozzon, érdemem szerént rám átkot ne hozzon.

Mert

4° 237

[illegible]en magamat néked ſer
ólt [illegible]egyen mellettem, ſent
gyen vezérem.

Kűlsŏ károktúl-is menes meg
fuycsa bánat és bú ſivemet, tarcsd jó
ló teſtemet,

Iſtenem te néked légyen dicsŏség, az
ságban ki vagy egy fŏlség, csak tégedet
tibteſség.

M A S.

Dicsérem az Iſtent az én életemben, mert ŏ meg halgata én kŏnyŏrgéſemben, bűnŏm meg bocsátta nagy kegyeſſégében, kit miveltem vala én gyarló teſtemben.

Sokſor én ſivemet hozzája forditom, mikor ſűkſęgemet valamiben látom, ottan halgat engem én ſabaditóm, ſemmiben nem kéſik én édes táplálóm.

Ne bizzatok azért az fejedelmekben, hogy ha bűnbe eſtek ti ez gyarló teſtben, mert nincsen maradás hidgyétek ezekben, de csak reménſęgtek légyen az Iſtenben.

O mely bóldog ember az ŏnnŏn magában, kinek ſegitője nagy nyavalyájában, lákobnak Iſtene, ki lakik menyorſágban, ki mindent teremtet hatalmaſságában.

Az Vr meg ŏrizi az jövevényeket, élteti táplállya mind az ŏzvegyeket, Angyali ŏrizik apró gyermekeket, értek

...ünteti az kegyetleneket...
...dgya vagyon az élő Istennek, ...edelt
...korazoknak, kik minden ólt...nat
...el veßti az Isten kik őtet utáll...
...Prophéta igy kőnyőrőg vala...el eset
...ozik vala, ßivből az Vr Istent ...gaßtal-
...legyven őtődik dicsiretben irt...

...PHAT KIRALYNAK ...ŐNYŐR-gése az Ammoniták, és az Moabiták ellen.

2 Paral. 20.

Nota: Felsęges Isten néked jelentyűk, &c.

MOstan Vr Isten hozzád kiáltunk keserűsęgűnkben, halgas meg minket kőnyőrgésűnkben, ily nagy ßűksęgűnkben.

Te vagy Istenűnk téged tißtelűnk mint édes Atyánkat, Menynek és földnek hatalmas Vrát, népeknek Királlyát.

Az te kezedben minden erőssęgh és hatalom vagyon, senki nem álhat néked ellened, mint ez nyilván vagyon.

Te parancsoltad felsęges Isten, hogy hozzád folyamjunk, mi ßűksęgűnkben téged keressűnk, néked kőnyőrőgjűnk.

Avagy fegyverrel, avagy ehsęggel, avagy dőg-halállal, nyomorgattatunk, igirted nékűnk, hogy megh menteß attúl.

Azért

4° 237

Azért Vr Isten most an mi reánk sok felől támadtak, dulnak, pusztitnak, ölnek, fogdosnak, minden képpen rontnak.

Nincsen mi bennünk annyi erősség, hogy ellene állyunk, ily sokaságnak mely reánk támadt, fel zendült ellenünk.

De hol ne légyen semmi gyamolunk ily sokaság ellen, azért csak reád vettyük semünket Fölséges Vr Isten.

Igyen könyörge Iosaphát Király ellenségi ellen, mikoron vólna keserűségben, az Ierusalemben.

Dicsiret légyen Atya Istennek, és Fiu Istennek, az vigasztaló és meg szentelő szent Lélek Istennek.

M A S.

Notat: Drága dologa z, &c.

IEsus Christus mi kegyelmes hadnagyunk, könyörgéssel te elődbeu járúlunk, kik ez siralomnak völgyén nyomorgunk, óltalmat, segitséget tőled várunk.

Bé merültünk sok nyomoruságinkban, vagyunk éyjel nappal somoruságban, számtalan sok fęle sanyaruságban, az ellenségnek vagyunk ő torkában.

Ellenségünk sanyargattya testünket, csufollya és káromlya Istenünket, gyalázattal illeti szent nevedet, ne szenved el kérünk Vram tégedet.

Reád hattuk minden mi dolgainkat, hiszszük hogy jól látod nyavalyáinkat, ne had el merülni kicsiny hajodat, parancsoly és csendesics az habokat.

Ebredgy fel Vram mert maid el merülünk, veszedelmes habokban el sillyedünk, bünségünkben te hozzád esedezünk, Iesus Christus halgass meg, téged kérünk.

Kérünk Vram maradgy meg szálasunkon, járj mi velünk népeiddel egy úton, látod immár vagyon Nap enyészetkor, térj mi hozzánk, járj mi velünk egy úton.

Járulunk te elödben bátorsággal, elötted énekelünk nagy vigorczával, egész Keresztyénség egy szivel, száijel, esedezünk elötted buzgósággal.

Ne hadgy kérünk eggyetlen egy Iesusunk, jussanak elödben imádságink, tekincs reánk eggyetlen egy szószólónk, tekincs reánk hatalmas közben-járónk.

Védelmezzed az te kicsiny bárkádat, kiért halálra adád te magadat, szent vérédet érettünk ki ontottad, ne hadd el merülni ha meg váltottad.

Söt erös kö-fala légy népeidnek, saporicsad számokat hiveidnek, vezérlyed nyelvöket hirdetöidnek, kik nevedért gyakran bosszut szenvednek.

Szent az Atya mindennek meg tartója, szent az Fiu mindennek meg váltója, oh szent Lélek hivek bátoritója, Szent, Szent, Szent az te neved minden vallya.

M A S.

Nota: Mi Vrunk Iesus Christus &c.

Iövel légy velünk Vr Isten, segics megh minket igyünkben, adgy eröt az ellenségen, ki reánk tör mind szüntelen, háborgat minket hitünkben.

Fel fuvalkodot ellenünk, kevélykedik hogy bir velünk,

4 237

lŭnk, valamig távól vagy tŏlŭnk, veßt és ront[illegible]ert nem fęl tŏllŭnk, láttya hogy nincs erŏſſęgŭnk.

Bizik ŏ ſokaságában, fegyverében, jó lováb[illegible]n, el hitte azt ŏ magában, hogy nincsen már ez világ[illegible]ban, ki meg roncsa hatalmában.

Bátran kergeti népedet, oſtorozza hiveidet, pußtittya ŏrŏkſęgedet, oſtromollya ſeregedet, nem fęli bŭntetéſedet.

Azért te néked kŏnyŏrgŭnk, támadgy fel moſt mi mellettŭnk, emeld fel záßlódat kŏztŭnk, viadalmunkban légy velŭnk, biztaſs hogy meg ne rettennyŭnk.

Bátoricsad mi ßivŭnket, igazgaſſad fegyverŭnket, tŏllŭnk el ne vedd eßŭnket, egyengeſſed ſeregedet, rettencsd meg ellenſęginket.

Nékŭnk nincs annyi hatalmunk, hogy ŏ ellenek álhaſſunk, te légy azért mi óltalmunk, fegyverek ellen paiſunk, erŏſſęgŭnk, diadalmunk.

Nem ſokaság az mi erŏnk, egyedŭl vagy reménſęgŭnk, noha ſokan nem lehetŭnk, ha te velŭnk vagy, nem fęlŭnk, ſokat keveſen meg verŭnk.

Három ßáz tizen-nyólcz vala, Abrahamnak népe ßáma, ŏt Király ellen indula, el éré, velek megh viva, nagy gyŏzŏdelemmel jára.

Erŏtlen Izrael népe, veres tengerre hogy ére, Pharahotól meg rettene, mikor továb nem mehetne, alitá hogy mind ott veßne.

Az tengert kettŏ ßakaßtád, ŏket azon el bocsátád,

Pharaót mélyſégre hozád, az vizet rejá boritád, népedet meg ſabaditád.

Amorrhæuſok hadára, az éghből ſok kő leſálla, Ioſue hogy parancsola, az Nap az égen megálla, miglen őket le vágatá.

Harmincz-egy Királyt ſékiből, le vete dicsőſségéből, el puſztitá népe elől, pogány népet hirtelenül az igiretnek földéről.

Gedeonnak-is ſerege, ki hinné hogy hadat verne, de hogy te lől ſegitſége, erőſſége, győzödelme, ſámtalan népet meg vere.

Goliathnak magoſsága hat ſingninél nagyob vala Dávid kisded gyermek vala, bátran vélla ſemben ſálla, mert te benned bizik vala.

Goliáth talpig fegyverben, Dávid csak egy köntöskében, bot és parittya kezében, győzödelme lőn ezekben, és egy kicsiny kövecskében.

Sennacheribnek ſeregét, egy Angyallal meghöletéd, ſáz nyólczvan öt ezer népet, egy orában mind el veſztéd, Királyságából le vetéd.

Gyenge vala Iudith Aſſony, nem ugy termet hogy harczollyon, kezeſoha nem vólt kardon, de te bátoritád azon, hogy bátran kardhoz nyulhaſſon.

Holopherneſt megragadá, nyakát csak kétſer vághatá, feje kezében marada, ſólgáló leánynak adá, Bethuliaban hozatá.

Gyakorta kevés nép által, nagy hadakat le vágattál,

4 237

tál, erösseket le tapodtál, kevélyeknek torkán jártál, kegyetleneket rontottál.

Vgy tégy ezekkel Vr Isten, mint Madiannal régenten, ály boßßút az pogány népen, alázd meg kevélysęgekben, roncsd meg kegyetlensęgekben.

Eök vinak uralkodásęrt, prædajért ragadományért, Mi Hitünkért, ßent Nevedért, özvegyekért és árvákért, meg romlot édes hazánkért.

Eök keresik életünket, rabollyák az mi földünket, mi óltalmazzuk fejünket, tulaydon örökſęgünket, felesęgünk, gyermekünket.

Nem nézik ök az véneket, le vágják az gyermekeket, meg rontnak sok ßép ßüzeket, ßánd meg Vr Isten ezeket, neßenved ez nagy vétkeket.

Aly boßßút raytok népedért, meg nyomorúlt hiveidért, verd meg öket ßent Nevedért, Templomodnak romlásáért, ßent Fiadnak ßidalmáért.

Ne mondgyák azt mi felölünk, hogy nékünk nincsen Istenünk, mutasd meg erödet bennünk, viaskodgyál eggyüt velünk, magaßtald fel kezed köztünk.

Hogy mindenek kik ezt hallyák, gyözedelmedet csudállyák, jó vóltodat magaßtallyák, hatalmasságodat áldgyák, erödet meg ne utállyak.

Mi-is innen vißßa térvén, jó ßerencsénken örülvén, adunk hálát föl emelvén, ßemeinket, és dicsirvén téged mind örökké, Amen.

VIGYAZASRA VALO INTES.

AZ ni Mesterünk minket arra int, süntelen vigyázzunk, kik Keresztyénnek vallyuk magunkat az mi életünkben.

Keresztyéneknek az ö életek süntelen vigyázzon, lelkek függesztvén mindenkor légyen az Iesus Christusban.

Az Szent Mathenál Vrunk azt mondgya süntelen vigyázzunk, hogy estelenül ne találtassunk halálunk oráján.

Mert tudhatatlan az mi Vrunknak az ö el jövése, miként lopónak az ö járása és nagy okossága.

Mikoron tudná családos ember az or el jövéset, bizony vigyázna, és az ö házát nem hadná meg ásni.

Azért mindnyájan mi fel övedzük az mi agyékinkat, és kezeinkben mindenkor légyen éghö sövetnekünk.

Hogy ne történnyék akképpen nékünk mint az öt bolond süznek, kik olay nélkül viselik vala az ö lámpásokat.

De cselekedgyünk mi azon-képpen mint az öt eses süz, kik lampásokban az ö útokban olayt viselének.

Legyenek késen az mi lámpásink, és meg igazitván, hogy bé mesünk az vö legénnyel az menyekezöben.

Hogy mi várhassuk az vö legénnek az ö el jövését, az étzakának az ö közepin mikoron el jövend. Mert

4° 237

Mert ha ugy léßünk mind az öt bolödßü k nem léßen, mig az adóktúl mi meg jövendün. aytót bé zárják.

Aytó bé zárván ha mi zörgetünk, mi nékünk azt mondgyák, bizony nem tudom hogy kik legyetek, ottan ki rekedünk.

De kérjük ezen à mi Vrunkat az Vr Iesus Chriſtuſt, hogy bé meheſsünk ö véle eggyüt az lakodalomban.

Dicsiret néked Atya Vr Iſten az te ßent Fiaddal, és egyetemben az Szent Lélekkel, örökkön örökké.

M A S.

OMelly igen rövid vólt lám ez világ, ßintén olyan az égen mint egy csillag, kit bé fedez éy után az nap világ.

Szorgalmatos az ember ez világon, marhát keres, kincset gyüt, minden módon, azt nem tudgya hogy ugyül mint egy ágon.

El mulattya nagy ſokßor az Iſtenét, nem gondollya lelkének idvöſséget, öregbiti vala mint csak az övét.

Vſorával hamis hittel csalárdsággal, mind el véßi az máſęt álnokſággal, az Iſtennek nem gondol intéſęvel.

Veritékkel fáratsággal nagy munkával, éyjel nappal ugy futtya nagy gondókkal, azt tudgya hogy örökké él ez világgal.

Nincsen

Nincsen moſtan emberekben jó akarat, nincsen bizonyſ immáron az ſeretet, teſte lelke csak az nagy fölvény élet.

Nem kell immár az jámbor Atyafiu, utálatos az ſegény Iſten fęlö, el vetteret az jámbor böles tanitó.

A ſok kintsö jóſágu hizelkedö, moſtan kedves embereknél hazudozo, maydan el rogy az jámbor Iſten-fęlö.

Eörök Iſten feletted irgalmas vagy, im mely ſokat el ſenvedz mert nagy jó vagy, el vesztésnek Iſtene mert te nem vagy.

Moſt ez világ mindenüt az nagy bünben, ſintén ugy áll az hajo mind az vizben, el áradot ſámtalan gonoſságban.

Az kik mondgyák magokat kereſztyéneknek, moſtan azok bünökkel bövelkednek, mert csak névei engednek az Iſtennek.

Ritkán hallyák Iſtennek ſent igéjét, meg gyülölték már néki hirdetöit, mert bé nyeltek azt vélik, az ſentſęget.

Téry meg ázért te ember Iſtenedhöz, ragaſkodgyál mindenben felſęgéhöz, ne bizzál már olly igen ez világhoz.

Meg csalhidgyed törben eyt az gazdagság, el kárhoſtad bizonnyal ez csalárd világ, ha el veted az Iſtent ki igaſság.

Tekintſed meg ez világnak allapattyát, meg eſmé-

red min-

4° 237

fed mindenben álnokságát, mint ha látnád enyenek álnokságát.

Mely számtalan sok bölcsek elöb vóltak, n / gazdagok Csáßárok uralkottak, mond meg néke mind ezek hova löttek.

Vraságok sok pénzek gazdagságok, ßep termetek nagy házak örökségek, el rontattak idövel ök el veßtek.

Mert ollyatén az ember mint az virág, és az fákon erdöben mint ßép zöld ág, ma iffiuság, hólnapra immár agság.

Azt jól látod hogy az viz melly gyorson foly, az ki el jö immáran vißßa nem foly, honnan jü s-hová mégyen, azt nem tudhat.

Az ember-is mindenkor menten megyen, halálához mindenkor közelb megyen, temetését nem tudgya holot léßen.

Ez világnak illy hazug ßépségének, ne hidgy immár te ember beßédének, teßted lelked ajánlyad csak Istennek.

Ez világon nagy gazdag léß Istennél, minden jóban élhetz te felségénel, vißßát ne vonny csak az ö beßédének.

Mind ezekre vezérlyen az Vr Isten, és ö véle meg vált o Fiu Isten, az ßent Lélek ßentelö bizony Isten.

M A S.

GYarló emberekkel feddözik az Isten, kik ö magok miat

gok [illegible] veßnek el bünökben, [illegible]m akarnak bizni az egy idvözitöben.

En kezemben mikor legyenek mindenek, kiket ugy-mond, tartnak földek és az Menyek, mondgyátok meg nékem ti halandó emberek.

Otalmat mikoron másunnan kerestek, és italra vizet másunnan ki mertek, hogy nem az mely kútat adot néktek Istentek.

Ritka mert ki engem követ közzületek, noha mindeneknek én vagyok Istenek, de csak keveseknek halgat eogem életek.

Gazdagság s-ábrázat lám kedves mindennél, de hól lehet drágab ßépsęg én nálamnál, mire közzületek hát engem kevés csudál?

Imé csak én vagyok földnek, menynek Vra, minden gazdagságnak bösęges udvara, mire hát nem siet világ én udvaromban?

Vagyok én Atyámnak véghetetlen Fia, hatalmas Istennek örök bölcsesęge, mire hát nem jütök hozzám tanács kérdeni?

Szeretem azokat, kik engem ßeretnek, és tißtelem öket kik engem tißtelnek, mire tißteletem nem kel az embereknek?

Segitsęget az kik csak én töllem várnak, engem életökben csak azok tißtelnek, mire hát kevesek az kik én töllem sügnek.

Záloga én vagyok örök ßabadságnak, és bizonyos

úta

h 237

úta Atyám országának, mire hát kevesek a [illegible] hozzám járulnak?

Az egy igasságnak vallnak Istenének, mert nem tagadhattyák ezt meg h[illegible]emberek, mire bebédemben hát nekem kételkedtek?

Nincs több diadalom sohól én nálamnál, idvözitő Isten senki több nálamnál, mire hát én népem hogy sok felé sántikál?

Tellyes Menynek földnek én vagyok Istene, senkinek kivülem nincsen idvösségé, mire hát kevesnek függ rám szeme világa?

Oh ti kemény nepek én vagyok Istentek, és csak én általam vagyon békeségtek, mire sükségtekben én hozzám nem siettek?

Fene oroslánnál, oktalan állatnál, lám te mind feneb vagy vadak, madaraknál, ki hozzám nem siets ember én jó-vóltomért.

Az vadak, madarak lám egy-mást szeretik, eggyik az másikról el nem feletkezik, társa jó-tétéről mindenkor emlekezik.

Csudálok én ember igen te dolgodon, hogy ezt el feleyted ily oktalan módon, hogy én keserülék te nyomoruságodon.

Iutna jól ebedben mit mivelék veled, mert én ez világon mindent tök te veled, irgalmasságomból megis halék éretted.

Ez hála-adásod, mert én jó tétemért, hogy engem

ha[illegible]ulandŏ világért, nem akarß kŏvetni nagy tűrhetŏ [illegible]omért.

Bizol[illegible]gyebekben mert imé kivűlem, ſegitſęged várod ſoktól, nem én tŏlem, maga mond meg nékem mit nem vŏttél én tŏlem.

Az oktalan állat megh iſméri útát, minden-fęle barom halgattya Páßtorát, mire hát az ember nem halgattya Iſtenét.

Tellyes Menynek, fŏldnek én vagyok világa, Atyám juhainak én vagyok Páßtora, mit kévánß egyebet ha én vagyok óltalmad.

Engedelmes ßivű és kegyelmes vagyok, bűnŏſt hozzám venni én ŏrŏmeſt vagyok, ſ-mire hát bűnŏsŏk én hozzám nem ſietnek.

Igaz el hidgyétek, hogy én nyilván vagyok, fertelmes bűnŏsŏn boßßú-álló vagyok, mire hát nem ßűntŏk meg az ſok gonoßságtól?

Azért mondom néktek kik engem el hadtok, kegyeſſęgem mellŏl máshová sántáltok, reám ne veſſetek ha ti meg nyomorodtok.

Veßedelem oka ti magatok vadtok, ſegitſęget hoǵ ha en tŏllem nem vártok, az tennen bűnŏtŏk néktek ŏrŏk fogságtok.

Rejám ne veſſetek az ti fogságtokért, mert én hozzám hilak hallyátok fejenként, meggyek, jó-vóltomat ha ti meg utállyátok.

Oh ti kemény ßivek hogy fel nem ſerkentek, én

tißteſſęgemet

h 237

tiſteſſęgemet ſemminek véliték, fenyegetéſe ſemminek vélitek.

Ha örök életnek ſép igiretivel, vagy pokolnak fenyegetésével, hogy föl nem ſerkentek ſégyennel.

Medgyen kegyeſſęgem ſ-mire vigyen engem, hogy azokkal tarcsam kik nem félnek engem, én ſent igaſságom nem bocsát arra engem.

Mert te hol hallottad kérlek téged ember, hogy halálból mentet valakit oly ember, mikor nem kévántaönnön maga az ember.

Azért ki halálból akar menekedni, én ſent orſágomban mind örökké élni, annak életében csak engem kel követni.

Dicsiret Atyának ſ-az Ieſus Chriſtuſnak, és az vigaſztaló ſent Lélek Iſtennek, tellyes ſent Háromság egy bizony Iſtennek.

AZ ISTENNEKSZERETETIRŏL.

AZ mely embernek jó hiti vagyon, annak ſent Lélek ſivében vagyon, az Chriſtuſnak-is lakáſa ot vagyon.

Csudálok raytad te hiv kereſztyén, mely nagy kegyeſſen hozzá hi Iſten, Szent Fiát adgya te-néked az Iſten.

Ember drága vagy te az Iſtennél, Chriſtus megh moſa téged vérével, bizzál ö hozzá immár te ſiveddel.

kévánnal többet Istentől, nem kéméllé meg
rtől, kegyelmeſſégét nem tilttya ſenkitől.
oz Chriſtuſra tennen magadat, te veled közli
galmaſságát, és meg mutattya nékéd ö Szent Attyát.

Ki az Chriſtuſnak zábláját tartya, nagy háboruság gyakorta bántya, mert ez világnak mindenkor ez modgya.

Eörvendezzetek és vigadgyatok, kik az Chriſtuſért háborgattattok, csak az Istenhez ti fohászkodgyatok.

Senki igaznak magát ne véllye, mert bünből löttünk minden megértse, bünösnek magát hát minden itillye.

Dicsiret legyen az Vr Istennek, az Atya, Fiu és Sz. Léleknek, kit minden Szentek örökké dicsirnek.

DÖG HALALNAK MEG
büntetéséért, Ex 2 Sam. 24.

MI Vrunk Ieſus Chriſtuſnak, Szerelmes Attya Vr Isten, kérünk bünnyék meghimmáron ez világon nagy haragod, mint Szent Dávid idejében.

Ki Szent igireted ellen el küldé Ioab Herczeget, hogy meg számlálná országát, számát vennéaz Sidóknak, ki ezt mondá az Dávidnak.

Az felſőges nagy Vr Isten, meg ſokaſicsa népedet, miért akarod ezt Vram? bizony meg büntet az Isten, de David ezt nem gondolá.

El mene azért az Herczeg, nagy búval és nagy bánattal,

4 237

nattal, kezdé az népet ßámlálni, r
Iſten, és meg veré az Sidókat.

Monda az Szent Dávid Király:
vétkeztem, bocsáſd megh nagy Vr Iſte ... y ßö
gádnak bŭneit, mert én vétkeztem ellene

Imé az felſęges Iſten hozzá bocsátá Pr phétát, azt mondgya néked az Iſten, ez háromban tegj válaßtáſt, valamellyiket kévánod.

Az hét egéß eßtendeig akarodé hogy bŭnteſſęk orßágod az nagy éhſęggel, avagy hogy három hólnapig ellenſęged kezében légy.

Avagy hogy három napiglan, dŏg halál légyen fŏldedben, és az Iſtennek Angyala csapdoſſa az te népedet, láſſad azért mit akarß moſt.

Monda az ßent Dávid Király, minden felŏl raytam halál, de job énnékem hogy eſſem az Vr Iſtennek kezében, hogy nem mint ember kezében.

Mert ŏ terméßeti ßerént igen irgalmas, kegyelmes, hogy ez mondáſt el végezé az Iſten az Sidósághban, mindgyáráſt dŏg-halált ßerze.

Es csak egy nemzetſęg kŏzzŭl hetven ezeren halának, el bocsáttaték az Angyal Ieruſalem városában, hogy ot-is halált ßerzene.

De mihelt az haragos Angyal ŏket ŭldŏznie kezdé, kŏnyŏrŭle az nagy Iſten, és ezt mondá az Angyalnak, elég, hadgy békét ŏ nékik.

Szent Dávid látá az Angyalt az égh alat és fŏld fŏlŏt ŏ,

lö [illegible] egy éles tört, monda Dávid az Isten-
nek, e[illegible] z ki vétkeztem.

Fordu[illegible] eám haragod és az én házam népére, monda ö néki az Angyal, megh kegyelmezet az Isten, sem mit ne fęly Dávid Király.

Kérünk mi-is nagy Vr Isten, Szent, erös, irgalmas Isten, halhatatlan, idvözitö, és nagy türhetö Vr Isten, ßünnyék meg az te haragod.

Azért mi most emlekezünk, régen töt kegyessęgedröl, mert most-is ugyan azon vagy nem kisseb az te hatalmad, halgasd meg könyörgésünket.

Vr Isten ki megh hoßßabitád Ezechiásnak életét, hoßßabics meg kérünk téged minékünk-is életünket, hogy bününkböl meg térhessünk.

Halálos bünben ne essünk, büneinket sirathassuk, hogy te veled uralkodgyunk, Christus Iesussal örüllyünk, mind örökkön és örökké.

M A S.

Dicsérd az Istent te hiv kereßtyén, mert nagy sok jót töt veled az Isten, hogy meg ismerted ötet hogy ki légyen.

Ne tégy magadnak hoßßu életet, ne ragd egy másra az sok vétkeket, mert el viselned nehéz te terhedet.

Serkeny fel immár te nagy álmodból, sies ki térni nagy büneidböl, az álnokságot rekezd ki ßivedböl.

Az Atya-Fiu jó ßereteted, mutasd meg immár jám, bor életed, hogy ne látassęk te kegyetlensęged.

Mert

4° 237

Mert az halálnak o ilyan ő a[illegible]
nagy álnoksága, hirtelen el jő tek[illegible]ulásor
Mikor az halál téged meg keſért[illegible]z te[illegible]dben
ugyan meg buſit, meg ſem gyonhatol akk[illegible]ived
ſerént.

Eőrőmeſt vetnéd továb az határt, ha el vethetnéd
rólad az halált, de ot az halál nem tévén tőb váráſt.

Penitentziát ſies tartani, az idvőſſęgre gondot viſelni, az igaz hitben vágig meg maradni.

Mert az Vr Iſten nékűnk azt mondgya, hogy az idvőſſęg csak azé vólna, ki igaz hitben végig meg mamaradna.

Szent Marknál nékűnk Chriſtus azt mondgya, minden gazdagság hogy el muladna, csak az menyorſág nékűnk meg maradna.

Adgya mi nékűnk ſent Lélek Iſten, halálunk után ő ſent orſágát, láthaſſuk mi-is őrők bóldogságát.

Ex Mathæi Cap: 5. De octo Beatitudinibus

Nota: Felſęges Iſten hozzád &c.

Követi vala népnek ſoksága Chriſtuſnak csudáját, mert ſok korokat ő meg gyógyit vala.

Mikoron azért Vrunk az népnek ſokságát megh látta, ottan fel mene az Thábor hegyére.

Es ő le űlvén az Apoſtolok menének hozzája, tanitván őket, im ezt mondgya vala:

Bóldogok az kik lelki ſegények, ſiből könyőrőg-

..., mert az N... rßág adati... izokn...

Bóldogok az kik keges em... rek, és ...em háborognak, mert ök ez földön örökſ...et birnak.

Bóldogok az kik ſirván ...ánkodnak, és károkat valnak, mert ök Iſtentöl meg vigaßtaltatnak.

Bóldogok az kik az igaſságot éhezik ßomjuzzák, mert ök Iſtentöl meg elégittetnek.

Bóldogok azok kik irgalmaſok máſon könyörülnek, irgalmaſságot mert Iſtentöl nyernek.

Bóldogok az kik tißta ßivüek, hitböl meg tißtúltak, mert meg iſmérvén az Iſtent ök láttyák.

Bóldogok az kik békeſſęg ßerzök, mert ök hivattatnak, az igaz hitben Iſten fiainak.

Bóldogok az kik az igaßságért üldözéſt ßenvednek, mert az Meny-orßág adatik ezeknek.

Bóldogok léßtek, mikor Chriſtuſęrt emberek gyülölnek, meg ßidalmaznak, közzülök ki üznek.

Akkoron azért örvendezzetek és ti vigadgyatok, mert Menyben léßen néktek jutalmotok.

Szent Mathe irta ez nehány igét Chriſtuſnak általa, az ö könyvének ötödik réßében.

SIRALMAS PANASZSZA AZ Eccleſiának.

IStenünkhöz foháßkodván, könyörögjünk eſedezvén, panaßunkat nagy ohaytván beßellyük elö nagy ſirván.

Mert

4 237

Mert ez világon éltünkben, [illegible]ünk csak [illegible]o-ruságban, az Pogányok birtokában, im maydan [illegible]nk markokban.

Lakó földünkböl immaron, el kergettek már minnyájan, ßüleinket az fogságban, el bé vittek orßágokban.

Kétſęgben-is ſokan eſtek, ezt látván el ijedtenek, az te ßent tudományodnak, ſokan ellene mondottak.

Mig feleyteß el Vr Iſten, lás immár hozzánk nagy Iſten, könyörüly te népeiden, ály boßßút ellenſęgiden.

Enged az te jó vóltodat, láthaſſuk nagy hatalmadat, mindenüt az te nevedet, hirdetheſsük jó tétedet.

Szent igédnek tanitását, ne vedd el prædikállását, hirdetteſſed gazdagságát, ßent Fiadnak igaſságát.

Nevely minket az életben, nevednek iſméretiben, ne hadgy minket az vakságban, az elébbi tévelygésben.

De adgy igaz tanitókat, kik az te akaratodat, hirdeſſęk nagy jó kedvedet, bünösökhöz ßerelmedet.

Ennyi nagy ſok banatinkban, vigaßtaly megh ßiveinkben, csendeſſęget mi ßivünkben, adgy mind egéß életünkben.

Tanulhaſſuk ßent igédet, halhaſſuk kegyeſſęgedet, igédböl akaratodat, értheſsük te jó kedvedet.

Ezért örök tißteſſęggel, tartozunk hála-adáſſal, az okáért nagy fel ßóval, dicſirünk egy akarattal.

Hatalmas Atya Vr Iſten, meg váltó Fiu Vr Iſten,

356

atban egy Isten.)(

M S.

Notája: Iólléhet nagy sokat ßóltunk, &c.

MEnybéli nagy Isten hozzád kiáltunk, keseredet ßivel hozzád folyamunk, mert veßedelmünkben nincs hová lennünk.

Soha nem mondhattyuk meg mi nyelvünkel, meg sem gondolhattyuk az mi ßivünkel, mennyi veßedelem vagyon fejünkön.

Mint az bö ár-vizek ugyan áradnak, rettegés, fęlelem, fizetés raytunk, sem éijel sem nappal nincs békesęgünk.

Csak keserüsęg már az mi életünk, semi jóßáginkból mi nem élhetünk, ne hadgy nagy Vr Isten kétsęgben esnünk.

Vgyan el fáradtunk az nagy bánatban, meg epedtünk immár az kár-vallásban, csak hogy mégh nem fekßünk az koporsóban.

Kémélletlen azért minket rontatál, mi ellensęginkel el pußtittatál, mint à barányokat meg ßaggattatál.

Nincsen immár nékünk semmi örömünk, nagy keserüsęggel rakva életünk, nyomoruságinkban ßólni sem merünk.

Meg alázál Isten, az söldhöz verél, minden vigasságot töllünk el vévél, gonoß büneinkért az tüzbé vetél.

Im fejet haytottunk Istensęgednek, igaz vóltát láttyuk itiletednek, mi vagyunk okai büntetésednek.

Könyö-

4 237

Kŏnyŏrŭly már raytunk k[illegible] V[illegible]t meg emeßt minket az veßedele[illegible] kincs reánk azért légy segitsęggel.

Az te ßent Fiadért Iesus Chr[illegible]t, adgy minden jót nekŭnk az mi Vrunkért, [illegible] vels el ŏrŏkké tŏlled bŭnŭnkért.

Mutasd meg immáron ez világ elŏt, hogy nagy gondod vagyon te seregedre, ugy mint az te magad ßemed fęnyére.

Hozd el az ŏrŏmet és békesęget, az ßegény kŏssęgnek adgy csendeßsęget, vedd el immár róllunk az ellenseget.

Ne dicsékedhessęk mi ellensęgŭnk, ne mondgyák hogy nincsen nékŭnk Istenŭnk, kérŭnk mi ßent Atyánk támaddy mi mellénk.

Dicsiretet azért mi néked mondunk, nagy hála-adással fel magaßtalunk, az ßent Angyalokkal áldotnak mondunk.

VIGASZTALAS.

SEgitsęgŭl hijuk az menybéli Istent, hogy minket ne hadgyon nyomoruságinkban, bátoricson mint az ŏ ßent Lelkével, távól járjon tŏllŭnk az nagy hitetlensęg.

Parancsolá Isten nyomoruságinkban, hogy csak ŏtet hijŭk hitbŏl segitsęgre, irván hadta nékŭnk Szent Dávid kŏnyvében, senkinek nem illik rólla kételkedni.

De az hitetlen ßiv mindenkor gondollya, hogy el

feletkezet róla az Vr Isten, és hogy tölle igen messze el távozot, nem várhat ö tölle Menyből segitséget.

Szükség azért hinni minden nyomorúltnak, hogy Isten semei menyből rejá néznek, és ki menti ötet minden nyavalyából, de határt ne vessen ö segitségének.

Ioseph Patriarchát Ægyiptus országban, két esztendeiglen tarták az fogságban, onnét Isten ötet el ki szabaditá, Ægyptus országban Fejedelmé tévé.

Dávid Pásztor vala, de nady csuda-képpen, ötet el választá Királyi fölségre, és mind hóltaiglan lön néki óltalma, mert Istenben vala néki bizodalma.

Minket-is nem hágy el az fölséges Isten, mert igiretivel magát kötelezte, csak vesük ö benne mi reménségünket, ez világon lében mi kegyelmes Atyánk.

Iusson jól essedben Szent Péter mondása, holott ö azt irja eggyik levelében, Istenben vessétek gorgalmatosságtok, mert ö néki vagyon mi róllunk nagy gondgya.

Christus-is azt módgya Evangéliomban, étünkről itünkról és ruházatunkról, nékünk hogy ne légyen gorgalmatosságunk, hanem kivált-képpen Isten országáról.

Azért adgyon nékünk Isten igaz hitet, szivünkből ki vegyen nagy hitetlenséget, gomornságinkban vigasztallyon minket, halálunk oráján legyen mi mellettünk.

MAS

4° 237

M A

SEmmit ne bánkodgyál Christu[illegible]rege, mert nem árthat néked ſenki gyűlölſ[illegible]a ez világnak raytad dühöſſége, nem hágy [illegible]ed ſégyenben Christus ö fölſége.

Királyi nemzet vagy noha te kicſiny vagy, az Atya Iſtennél bizony te kedves vagy, ö ſent Fia által már te-is fia vagy, minden dicsöſſégében hidgyed hogy réſzes vagy.

Hogy-ha te igazán az Christusban bizol, hidgyed hogy lélekben Iſtennél meg hizol, ha Christus vérében igaz hittel iſol, hidgyed hogy örökké megh nem ſomjuhozol.

Akar mint haláſſon az ördög utánnad, az ö tagjaiban dühösködgyék raytad, mind törrel, fegyverrel ſieſſen utánnad, ha Christusban bizol néked az ſem árthat.

Raytad ſemmit nem fog az pogány ellenſég, noha nehéz néked az tetteneteſſég, bátor konczta hánnyon az hitlen ellenſég, fel támaſt az Christus néked nagy reménſég.

Oltalmazza Christus az ö ſent-egy-házát, miként az jó páſtor az ö juhocskáját, valaki halgattya az Christus mondását, viſeli mindenkor ſorgalmatos gondgyát.

Sies moſt mi hozzánk Christus ſegély minket, az te

ſent

ſent [illegible] ünket, az te ſent Lelkeddel birjad el[illegible] ogy [illegible] inden dolgunkban dicſir-heſsünk tégedet.

Igaz fog[illegible]od es minde beſséded, nyilván vagyon immár minden dicsöſſ[illegible]ed, ne hadd el puſztúlni ez kicſiny ſereget, kiért az kereſt-fán vallál nagy kénokat.

Ne nézzed Vr Iſten ez világ vakságát, te nagy jóvóltodról hála-adatlanságát, az te igéd ellen ily nagy káromlását, nézzed az Chriſtuſnak ártatlan halalát.

Vedd el már mi róllunk az ſok ellenſéget, ved ki mi közzülünk az ſok gyülölſéget, eſnek nagy ſégyenben minden ellenſégünk, az kik megh tagadgyák az te dicsöſéged.

Senkiben nem bizik az Anya-ſent-egyház, hanem csak te benned ki minket óltalmaſs, és igaſságoddal mindenkoron táplálſs, te ſent ſebeiddel minket meg vigaſztalſs.

Hálát adunk néked menbéli nagy Iſten, ki vagy egy állatban és három ſemélyben, ne hadgy minket rettegnünk az keſerüſségben, halálunk oráján ne eſsünk kétſségben.

KÖNYÖRGES.

NEz mi reánk Vr Iſten kegyelmeſſen, és könyörüly te népeden, mert maydan el fogyunk ez földön, ha te meg nem lácz nagy Vr Iſten.

El árad-

h 237

El áradtak Vr Iſten ſok inſęgink, mint az tenget vęſſedelmink, mint az vizek kőnyhullatáſink, meg ſokaſúltak nyavalyáink.

El puſtultak Vr Iſten te Templomid, el oſlottanak juhaid, meg kevęſedet te ſereged, mayd el fogy Vram tiſteleted.

Mind ezek moſt Vr Iſten vadnak raytunk, ſenki nem kőnyőrűl rajtunk, gyalázat ſidalom mi raytunk, az te nevedért rútoltatunk.

Aly boſſúút már Vr Iſten ſent nevedért, viaskodgyál ſent igédért, az hitetlen népeket ezért, verd meg Vr Iſten te népedért.

Sok ideje Vr Iſten hogy verſ minket, mire nem keſerűlſ minket, miért ſenyveded kiſſebſęgedet, kőnyőrgűnk Vram verd meg őket.

Szidalmazzák Vr Iſten te nevedet, és csuſollyák ſ. Fiadat, el puſtiták őrőkſęgedet, halgasd megh Vram panaſunkat.

Tekincs reánk Vr Iſten magas menyből, lásd meg őket haragodból, mencs meg minket nyavalyáinkból, keſerűſęges rabságinkból.

Hogy tégedet Vr Iſten békeſſęgben, dicsirheſsűnk mi ſivűnkben, valláſt teheſsűnk igaz hitben, áldot legj Vr Iſten magas Menyben.

M A S.

DIcſirjed, áldgyad én lelkem az Vr Iſtent mindenekben: ſép ének ſóval ſád zengjen, valamigh

ecz ez földön, reménſéged emberekben, ſem miű rendben, ne légyen bölcsben, erősben, ſem Fejenekben, mert nincs idvöſſég ezekben, hanem csak Istenben, azért bizzál fölſégében, hogy élhess Menyegben.

Lelkünk ki múlik teſtünkből, kiadatot vólt menyegből: teſtünk vétetet az földből, az hová tér erőtlenül, gódolattya is ezekről el vész mindeneſtül, de bóldogság csak Istétül, következik menyből, az Iacobnak Istenétül, mi reménſégünktül, mert az Meny, föld és az tenger, teremtetet attúl.

Az igaſságot ki meg őrzi, és örökké öregbiti: bosſzúállókat meg veri, az ſegényeket ſegiti, az éhezőket élteti, foglyokat meg menti, vakok ſemét fel éppiti, az bénát fel emeli, az igazakat ſereti, az jövevényt őrzi, árvát, özvegyet fel vési, az bűnöſt tériti.

Vralkodik az Vr Isten mind örökké felſégében: hatalmas cselekedetiben, Sionon kegyelmeſſégben: minden rendbéli népekben, és nemzetſégekben, azért mi dicsirjük ſépen őtet énekünkben, légy áldot Atya Vr Isten, és Fiu Vr Isten, tarcs meg mind végig az hitben, Szent Lélek Vr Isten.

Oh ſent Háromságh egy Isten, hálát adok néked ezen: hogy vöttél ismeretedben, bé ſámláltál ſeregedben, bé irtál élő könyvedben, hiveid közében, ne hadgy kételkednünk ebbé, tarts meg reménſégben, nagy bátran az itiletben, álhaſſunk elődben, hogy az jövendő életben, dicsirhesſünk Menyben. AZ ITI-

4° 237

AZ ITILETRŐL.

KErlek és intlek moſtan tégedet, az nagy Iſtennek ſzent ſzemélyére teremtetet ember, hogy vígyed gondot idvöſſégedről, örök életedről, Mert el jö az nap, mely nap ez világ tűz miat mind megégh.

Mely nag félelem akkoron léſzen, mikor az Chriſtus az itiletre el jövendö léſzen, hogy mindeneket megh hánnyon veſſen, igazán itillyen, el jö bizonnyal az Iſten Fia ſzép fényes felhöben.

Elöſzör penigh az ſzent Angyalok, az nagy ſzép ſzavu hangos trombitát éghben fel fuvallyák, kinek ſzavára minden halottak hamar fel támadnak, Mert el jö az nap, mely nap:

Nem kel akkoron ſenki aranya, ſem ſzép ruhája, ſem gazdagsága, mert föld meg rothaſztya, csak bódog léſzen az ki moſt meg tér, Chriſtus Vrunk mondgya, El jö bizonnyal az Iſten Fia:

Ezt nyilván hidgyed, hogy ez igy léſzen, mihelt az igét te megh értended, és Iſtent halgatod, ſzent David által, ſzent lános által Iſten ſzavát hallod, Mert el jö:

Elö hozatnak ſzám-tartó könyvek, kikből az Iſten mindent meg itil mindennek láttára, az titok dolgok meg jelentetnek, bizony nyilván léſznek, El jö bizonnyal az Iſten Fia:

Ott mit felellyek én bűnös ember, kihez folyamjam, és eſedezzem az én bűneimért, hol még az jó-is

retteg és lappang, Christus Vrunk elöt, Mert el jö:

Oh te felléges hatalmas nagy Vr, ki mindeneknek csak te vagy Vra, Királyok Királlya, kérünk most téged, hogy idvözicsed szegény bünösöket, El jö bizonnyal az Isten Fia:

Emlekezzél meg kegyelmes Isten, hogy én érettem emberré löttél, szörnyü ként szenvedtél, nagy fáratságot keserüséget én értem fel vöttél, Mert el jö:

Kérlek én téged el ne vess töled, az végheretlen örökké való nagy keserü kénra, kérlek ne légyen héjában értem az te szent halálod, El jö bizonnyal:

Csak fohászkodom én édes Vram, mint Istenemhez, kegyes Atyámhoz, édes meg váltómhoz, hogy légy kegyelmes szegény juhodhoz, megh térö bünöshöz, Mert el jö az nap:

Nám meg bocsátad Magdalenának, undok, fertelmes gonosz bünösnek, te hozzád térönek, és meg bocsátál bünös tolvaynak halála idején, El jö bizonnyal az Isten Fia:

Állás engemet az jók köziben, és válasz el ki gonoszok közzül felséges Vr Isten, hogy láss engemet jobb kezed felöl én édes Istenem, Mert el jö:

Siralmas léßen nyilván meg hidgyed, számlálhatatlan sok embereknek itiletnek napja: de nagy vigasság és öröm léßen akkor az hiveknek, El jö bizonnal az Isten fia, szép:

Ennek okáértintlek tégedet Isten képére ékesitetet

oh

4° 237

oh emberi állat, ſies és viſely igen [illegible]gy gond[illegible]itilet napjáról, Mert el jö az nap:

Ne vedd csúffságra és ſiketſégre, az nagy [illegible]ennek fenyegetéſét, áldot Szent igéjét, melly[illegible]nék [illegible] moſt ſok jámbor által bizonyságúl hirdet, el jö bi[illegible]nnyal az Iſten Fia Szép fényes felhöben.

MAS.

EMleközzél meg te gyarló ember az te Iſtenedröl, hálá adatlan te ſoha ne légy az ö jó-vóltáról.

Lám az madarak melly igen reggel énekölni kezdnek, az mire Iſten öket teremté el nem feletköznek.

Te penig ember ugy teremtettél az ö Szent képére, te benned vagyon az ö Szájából ki ereſztet lélek.

Meg ékeſitett téged az Iſten nyelved Szóllásával, és föl éppitett téged az Iſten lelki bölcseſséggel.

Ne ted tunyává az te elmédet dicsird Iſtenedet, az imádságtúl meg ne kéméllyed ſoha te elmédet.

Az Fülemile lám megh nem fárad ſoha Szóllásától, mint Iſten hatta igazán el jár mindenkor dolgában.

Mégh éy-felikor hozzája ferken az Szép énekléshöz, kereſztyén ember tennen magadat te-is Szabjad ehöz.

Te le fektödben és föl költödben el ne feletkezzél, az Vr Iſtenröl mint teremtettél arról gondolkodgyál.

Szüntelen, vigyázz az te házadban adgy hálát Iſtennek, mind eſtve reggel hogy jó példa légy az te gyermekidnek.

[illegible] az te házadat légyen igazságban, megh halgat Iſten téged mindenkor te imádságodban.

Te gyermekidet és házad népét az Iſten nevére, tanics és intſed öket mindenkor Iſten ſélelmére.

Az Iſten adgyon nékünk ßent Lelket az ö ßent Fiáért, hog dicsirheſsük, magaßtalhaſſuk az ö áldot nevét.

AZ ISTENHEZ MEG TE-
réſre való intés.

MEnnyi ſokat ßól az Iſten embernek, véget vetne ſok ſéle bünеinek, mert ideje léßen az itéletnek, az gonoßok nyilván pokolban mennek.

Irégy ördög el veßté ez világot, hogy meg csalá azmaz elsö Adamot, ott el veßté tüle az menyorßágot, és helyette adá az örök poklot.

Csudálatos Iſtennek nagy haragja, á bünöket hogy ö melly igen bánnya, bizonsága ſok csapáſa oſtora, è világnak nagy ßántalan ſok kinnya.

Halál vagyon mind ez ßéles világon, ſohul ſenki nem marad ez világon, nem változik ezüſtön ſem aranyon, de tartozik hogy ö egyßer meg hallyon.

Azért küldé az Vr Iſten ß. Fiát, meg váltaná mint teremtet állattyát, és el venné rólunk ö nagy haragját, à pokolnak örökké való kinnyát.

Ez nem csuda hogy az bünben te eſel, de nagy csuda hogy az bünben te fekßel, bünеidböl hamar ki

nem

4 237

nem feytözöl, és csak az egy C[illegible]istusban n[illegible]

Lám mind ezzel csak kevel[illegible] gondolna [illegible] be[illegible]ek éßnek ißnak alußnak, az b[illegible]ben fottig mind meg holtanak, és többire lám min[illegible]eg vakultanak.

Sokan hallyák az Istennek mond[illegible]de ugy véßik mint egy csufnak mondását, söt nagy sokan hamissollyák mondását, rájok várják ö nagy tüzes haragját.

Tudgyad ember hogy meg büntet az Isten, ha meg nem térß te büneidböl itten, azt alitod hogy talam ördög nincsen, gonoßságban azért vagy telhetetlen.

Az bünöknek fö jutalma az halál, ßent Pál irja hogy az az örök halál, kivel minden az pokolra alá ßál, büneitül valaki itt meg nem váll.

Roßßas vagy te és igen mezitelen, hidgyed nem mégy menyorßágban ekképpen, kérlek téged hogy ne essel kétségben, hanem bizzal Christusnak érdemében.

Igéreti ez bizonnyal Istennek, hogy valaki véget vét büneinek, Christus által kellemetes Istennek, örökösе léßen örök életnek.

Nagy sok helyen esküßik az Vr Isten, ne fekügyék csak az ember bünében; hanem bizzék ö kegyelmességében, és nem veti büneit ßömeiben:

Változás nincs Istennek beßédében, valamit mond igaz meg áll mindenben, jay azoknak kik nem biznak ezekben, mert minnyájan öltöznek az ördögben.

Sivás

S... revás és nagy fog csikorgatás, az pokolban lés... rök kinlodás, kérlek ember hogy most életed-hez ..., hogy örökké oltán te meg maradhas.

TEMPLOMBA MENESKORA való Enek.

EL bé megyünk nagy örömmel Felsęges Isten, az te szentidnek gyülekezetiben, az te templomodban, Felsęges Atya Isten.

Ott meg állunk te elötted Felsęges Isten, igaz hitből áldozunk te elötted, vallást tészünk róllad, Felsęges Atya Isten.

Vgy kévánkozot mi lelkünk, az te szent igédhöz, mint az szomjuhozot szarvas az vizhez, az hideg kút fohöz, Felsęges Atya Isten.

Eörvendezünk örömünkben Felsęges Isten, mert el bé jutottunk immár elödben, az te templomodban, Felsęges Atya Isten.

Csak ez nékünk vigasságunk, Felsęges Isten, hogy lakozik az te neved közöttünk, dicsiretel töllünk, Felsęges Atya Isten.

Tarcs meg azért békessęgben, Felsęges Isten, ez kicsiny seregecskét igaz hitben, te tiszteletedben, Felsęges Atya Isten.

Prædikáltasd szent igédet, Felsęges Isten, ne hadd szomiuhozni az mi lelkünket, áld meg életünket, Felsęges Atya Isten.

Zenge-

4° 237

Zengedeznek mi aiakink, Fel
tes ſókban, dicſiretekben, ékes én
Aldot vagy te magas Menyben,
illet dicſiret az ſent Templomban
házban, Felſęges Atya Iſten.

Anyaszentegy

M A S.

Nota: Iſtenünkhez foházkodván, é

MEnnyei Atyánk Vr Iſten, hálát adu . néked ezen, hogy ez eyjel egéſſégben, meg tartottál békeſſęgben.

Eördög ellen hatalmaddal, oltalmaztál Angyalidal, velünk vóltál jó-vóltoddal, mi aluttunk, ſ.te vigyáztál.

Gonoſz ember ſándekátul, az ördögnek tagjaitul, tolvajoktul és lopoktul, meg öriztél mind ezektül.

Mi lelkünket csendeſſégben, tartottad te jobb kezedben, nem engetted rettegésben, ördögnek késértetiben,

Teſtünket-is békeſſégben, meg örizted egéſſęgben, az éyjeli sötétſęgben, velünk vóltál mind ezekben.

Kérünk még-is mint Atyánkat, tekintſed meg fiaidat, áld meg minden dolgainkat, téged ſólgálunk Vrunkat.

Szent Igédet tanulhaſſuk, magunkat ahoz ſabhaſſuk, ſegényeket taplálhaſſunk, mindenekkel jól teheſſünk.

Bűntül magunkat ohaſſuk, Szentül jámborrul él-

hes[illegible] [illegible]indenben fęlhessünk, ördögnek ne en[illegible]

[illegible]es napra nézünk, Akaratodra ugy nézünk, [illegible] el ne feléytsünk, mindenben töled fügheſsünk.

Ezeket add meg Christussęrt, az te ßerelmes Fiadért, mi meg válto, egy Vrunkért, légy kegyelmes Atyánk ezért.

PRÆDIKATIO VTANRA
való Enekek.

TI Kereßtyének dicsirjétek Istent, kik az Iesusnak ßólgáltok ez földön, kik mindenkoron az ßent helyre gyültök, Dicsirjétek Istent.

Imádkozzatok az Atya Istennek, könyörögjetek Iesusnak nevében, fel emellyétek tißta ßiveteket, Dicsirjétek Istent.

Aldgyon meg titeket az Atya Vr Isten, meg igazicson az Fiu Vr Isten, és megh ßentellyen az ßent lélek Isten, Dicsirjétek Istent.

Ezt nékünk irta Szent Dávid Prophéta, dicsiretinek ßáz harmincz egy réßében, hogy mindenkoron az Vr Istent fęllyük, dicsirjük az Istent.

AZ ECCLESIANAK ELLENSEGI ELLEN
Ex Germanico Mart: Luth:

ATya Isten tarcs meg minket, és ßent igédben hitünket

4° 237

Az ördögnek kezéből
meg érdemlet nagy vesse
égből.

Szent fiad haláláért keserves nagy kinny
szent vérének el ki-follyásáért, kegyelmez meg min
ezért.

Az ő tiſztaságáért, és ártatlanságáért, ſzent kezein való ſebeknek hellyéjért tövis koronájáért.

En fertelmeſſégemet, és nagy ſok vétkeimet, kikkel förtöztettem undokul kezemet, rutittotam teſtemet.

Bocsáſſad meg Vr Iſten, oh áldot Atya Iſten, kegyelemmel bövös irgalmas jó Iſten, nagy türhető ſzent Iſten.

Az te áldot ſzent Lelked, kérlek tőlem el ne vedd, sőt uyics meg bennem hogy dicſirjem neved, ſolgálhaſſak te néked.

Rejád biztam magamat, te viſellyed gondomat, igazgaſd jó útra az én lábaimat, és minden ſándékimat.

Vigaſztald meg ſivemet, búban epet lelkemet, ne hánd ſemeimre undok vétkeimet, és cseleködetimet.

Csak tégedet dicsirlek mig ez világon élek, tudom nyugodalmat te nálad én lölök, mikor innét ki kelek,

Már örökkén áldáſſal, és fel magaſztaltaſſal, áldot Atya Iſten az te ſzent fiaddal, ſzent Lélek malaſztyával.

AZ BALVANYOZOK ELLEN.

Felſégés

...ldnek Vra, és emberek-
...inden állatoknak kegyes

...nk kegyelmes Atyánknak, bŭnŏs em-
... oltalmazónk...ak, Christus Iesusęrt kegyes
táplálónknak, gondvi...lŏnknek.

Mostan Vr Isten mi n...gy nyavalyánkban, hozzád kiáltunk keserŭsęgŭnkben, hogy ne hadgy minket ily nagy ßŭksęgŭnkben, árvaságunkban.

Igiretedet tellyesics megh raytunk, hogy dicsirtessęk ßent neved kŏzŏttŭnk, ne ŏrŭllyenek pogányok-mi raytunk, te légy mi velŭnk.

R...cs meg Vr Isten az Bálványozókat, kik hatalommal kergetik lelkŭnket, és kik csufolyák az te ßent Fiadat, Christus Vrunkat.

Atya Istennek ŏrŏkké dicsŏssęg, és az Christusnak adassęk tißtessęg, az ßent Léleknek egyenlŏ méltóság, menyben dicsŏssęg.

M A S.

Notá: Felsęges Isten, Menynek, &c.

MI kegyes Atyánk bŏlcseségnek Vra, és mindeneknek nagy bŏlcs tanitója, az kinek nem vagy te igazgatója, nincs oktatója.

Mi te fiaid tudatlanságunkban, gyermeksęgŭnkben és iffiuságunkban, néked kŏnyŏrgŭnk mi tanuságinkban, imádságinkban.

Vilá-

4° 237

Világoſics meg goromba e[illegible] fel[illegible]
te vezérly bennünket, az tud[illegible]
ket és mi lelkünket.

Eöriz meg minket faytalan erkö[illegible], minden naponként fertelmes beſédtül, Iſtentül utált gonoſz réſzegségtül, éktelenſégtül.

Adgy jó tanitó Meſtereket nékünk, adgy bölcseſségöt ö általok nékünk, adgy jó erköltsöt értelmet minékünk, mi jó Iſtenünk.

Hogy jövendöre mi fel nevekedvén, téged dicsérjünk mindenkor tiſztelvén, fel magaſtallyunk nagy jámborul élvén, néked engedvén.

Hogy ſolgálhaſſunk te ſzent egy házadnak', és haſználhaſſunk fele-barátinknak, de kivalképpen Atyánknak Anyánknak, édes hazánknak.

Annak utánna az mi házainkat, tudgyuk birnia mis mi magunkat, tudgyuk nevelni az mi magzatinkat, és ſolgáinkat.

Hogy hóltunk után az nagy Iskolában, ſzent Háromſágnak ö tanitásában, az Angyaloknak ſzép társaſágában, tánullyunk jobban.

Dicsöſſég néked kegyes Atya Iſten, és Vralkodo áldot Fiu Iſten, te vigaſztaló ſzent Lélek Vr Iſten, áldgy meg hitünkben.

AZ KEGYETLENEK ELLEN.

CSak te benned Vram Iſten vagyö bizodalmunk,

dön nincs több segitségünk,
mert néked könyörgünk, és
könyörüly mi raytunk.

Légy Isten, légy erös Hadnagyunk, le[illegible]unk, légy paisunk, légy minden óltalmunk, ne mondgyák azt az pogányok hogy nincsen Istenünk, ne káromlyák bossuságra szent Nevedet nékünk.

Oltalmaz meg mostan minket minden ellenségtől, támadgy mellénk, mert igirted magad segitségül, szabadics meg immáron az hitetlenségtül, dicsirhessünk mindenkoron téged igaz hitből.

Vedd el róllunk kegyes Isten ez nagy sok inséget, mert látod hogy mind Pharahok mostan az fö népek, lágyicsd hozzánk mint az viaszt ö kemény szivöket, hogy lehessünk mi ö vélek lélekben eggyesek.

Ezt engedgyed Atya Isten az te szent Fiadért, az meg váltó mi Vrunkért, az Iesus Christusért, kit bocsátál ez világra halálra bününkért, és megáldál minket örökké minket ö kedvejért.

MAS.

HOgy panaszolkodik az Anya-szent-egy-ház az Iesusnak jegyesse, mellyet meg tiszta az ö büneiből az Christusnak szent vére, az ki az szent Páltol az élö Istennek mondatik szent házának, minden igasságnak fundamentomának és erös oszlopának.

Halgas

4° 237

Halgas meg enge[illegible]
neknek Istene, oh te igá[illegible]
nak oltalma örizője, én gyönge ko[illegible]
engem az te áldot méhedben, ne hadgye[illegible]on
vénségem idején nagy erötlenségemben.

En régen születtem mennyei Vr Isten az[illegible]áldot igéddel, és fel nevelködtem én kicsinségemb[illegible]az te igéretöddel, ismeretedben valék az magas menyben-is az te sereged közöt, hirem nevem vala, az egés világon, minden nemzetség közöt.

Nagy sok szép szüzekkel, tiszta szép iffiakkal udvarom tellyes vala, sok szent Asszonyoknak, régenten serege nékem udvarol vala, Császárok Királyok sok szent Fejedelmek nékem szolgálnak vala, régi szent Atyáknak jámbor vén népeknek serege nálam vala.

Az én örökségem, ez egés világon már mind el terjet vala, sok szent Prophétaknak, és Apostaloknak nagy munkájok ez vala, sok Martyromoknak vérek hullásával országom erös vala, és szent Doctoroknak nagy vigyázásában akkoron nyugszom vala.

De csuda mi dolog én édes Istenem lám el hadtál engemet, szegény árváimmal kevés seregemmel meg utaltál engemet, szegény özvegységre, és nyomorúságra, jutatád én igyemet, martalékra vetéd az hitetlen népuek én nyomorult fejemet.

Sok ideje annak kegyes szemeidet hogy el vetted én rólá, sintén azt jelentöd, hogy el feletköztél, gondot nem

menyi ellenségim ke-
[illegible] nap megrontnak, ha te
ben[illegible] ónyörülend raytam.

Az ennen ſolgaim kiket fel neveltem uralkodnak én raytam, ſolgáló leányom kiket fel tartottam hatalmaskodnak raytam, az én Koronámat, és öltözetömet el foſtották én rólam, én örökſégemből engem ki verének buydosáſra jutottam.

Még-is én annyira ezeket nem bánom mint az én árváimat, kik az ſent Lélektől az körösztſég által ſületének ennékem, kiket az én Vram vére hullásával meg tiſztitot ennékem, ſörnyü nagy vakságba örök kárhozatba el ſakaſtották tölem.

Vtolsó ſiralmam, már az kit el nem türſ, te hatalmas Vr Iſten, reájok haragſol mind meg rontod öket, és el veſtöd hertelen, az én magzatim-is ot rabságban eſnek ö vélek egyetemben, kik bünnek edényi örögnek ſolgai léſnek ö életökben.

Meg felel az Iſten ſent Eſaiásnál az Anya-ſent egyháznak, és meg vigaſztallya ſomoru ſiveket nyomorúlt árváinak, noha egy keveſé, egy ſempilantásban tégedet el hadtalak, iſmég hozzám véſlek irgalmaſságomból téged meg ſabaditlak.

Iol lehet ugy tetzik, te árvaságodban hogy téged el hadtalak, és ugy tetzik néked ſemmi ſiralmidban téged meg nem halgatlak; de ha ö magzattya eſébe nem jutna, az ſiralmas anyának: ſintén azon-képpen nem lehetne nékem ſemi gondom te rólad. Es ha

Es ha képes vólna hogy az édes a
magzattyát; de még sem akarok én el fel[illegible]ad
örökké te rólad, az én tenyeremre téged fe[illegible]lak meg
emlekezem rólad, az te óltalmadra én gondot viselek
hogy örökké meg maradgy.

Mert én viseltelek, te gyenge korodban méhemben éltettelek, te születésedben semmi rútságodban téged el nem vetélek, az én Szent Fiamnak vére húllásával téged meg szentölélek, azért nem vetlek el immár én elölem ha elöb hozzám völek.

Azt akarom penigh, hogy à hol én vagyok az én Szolgam ot legyen, és az én jegyessem az Anya-Szentegy-ház, nékem melettem légyen, én dicsöségemben és boldogságomban velem eggyüt örvendgyön, az Sz. Angyalokkal és mindē Szentekkel, eggyüt örökké éllyē.

Christus Vrunk mondgya Szent Máthé könyvében melly gondgya vagyon reánk, az nagy Vr Istennek, hogy még hajaink-is töle meg számláltattak, tzért kereszтyének illik hálát adnunk, és az Istent dicsérnünk, az mi Szeinknek nagy Szép ajándékit nékie meg mutatnunk.

Dicsirtessél azért mennyei Vr Isten, ily nagy kegyes vóltodért, vigasztaly meg minket az te Szent Fiadért az Vr Iesus Christusért, bátorics meg minket nyomorúságinkban, az te áldot igéddel, hogy énekelhessünk az te Szent nevednek örökkén uy énekkel.

M A S.

Nota: Oh én két Szemeim, &c.

C[illegible]ád Atyám mindenkor támaßkodtam, [illegible]ok [illegible]yavalyáimban te hozzád kiáltottam, kiſęrtetim ellen óltalmodat vártam, mellyet gyakran meg láttam.

Számtalan jó vóltod hozzám ßent fölſęgednek, mondhatatlan vóltat velem tött jó tétednek, már ne had hejában nyomorúlt árvádnak, hogy én dicſirheſſelek.

Ióltudod azt Vram, töled ha meg feddettem, óltalomért ſoha máſova nem futottam, ſok fele csapáſſal noha gyakran vertél, męg-is hozzád folyamtam.

Nagy kegyelmeſſęged édes Atyám jól tudtam, melyben régtül fogván ez oraighlan biztam, ez után-is bizony csak te benned bizom mig tart az én életem.

Ióltégy Vram velem moſt-is nagy ßükſęgemben, ne eſſem kétſęgben ßámtalan bánatimban, mellyel én meg bántſam te ßent fölſęgedet, az én gyarló vóltomban.

Reám ki ne öntſed érdemlöt haragodat, kérlek meg mértékeld Atyám buſuláſodat, mind az által Vram bátor gyakran probály, csak adgyad ßent lelkedet.

Eörömaz ennékem mikor gyakran ſanyargatß, mert mindenkor jóra mint édes Atya oktatß, ha el tántorodom nagy hamar föl emelß, oly igen reám vigyáß.

Elö véß engemet nagy irgalmaſságoddal, és meg halgatß

4 237

halgatß jó vóltod[illegible] ßiv[illegible]nek bánattyá[illegible]ömre forditod, lelki na[illegible]igaſsággal.

Lelkemben bé ó[illegible]tod hißem ßent ßerelmedet, az te ßent Fiadnak drágalátos érdŏmét, ſok háborusá-gon ßámtalan probakon, és által viß engemet.

Vram már meg halgaſd ſiralmas panaßimat, mert nem titkolhatom, és csak látod te magad, nincs ſem-mi ŏrŏmem hát ki vigaßtal meg Vr Iſten te ki vŭled.

Oly nagy keſerŭſęg minden nap vagyon raytam, mely maydan meg eméßt ha továb tartod raytam, ke-ſerves jay ßóval bizony rád kiáltok, mig nem kŏnyŏ-rŭlß raytam.

Eletemet ſirás, ßivemet bánat fogta, mely el hatal-mazot fŏlſęged azt jól láttya, lelki keſerŭſęg hogy re-ám ne ßállyon, légy el távoztatója.

Világhban éltemet tŏled azért kévántam, hogy az hivek kŏzŏt ßent igidet halhaſſam, Anya-ßent-egy-házban az Chriſtus aklában, én naponként nyughaſ-ſam.

Téged ha meg bántlak keſerves kénaimban, kér-lek hogy meg bocsáſd, mert ßinten el fárattam, min-den ŏrŏm tŭlem immár el távozot, csak reád támaß-kodtam.

Eŏrŏmmel te néked mindenkor hálát adtam, mert meg halgattattam abban mit tŏled vártam, moſt ſe ved el tŏlem az te ßent Lelkedet, had vigaßtallyon engem.

Enged

[illegible] meg ezeket ki Vralkodol menyben, az te ß[illegible]dal egyenlő dicsőſęgben, áldomáſa raytunk az te[illegible] Lelkednek, hogy maradgyon őrökké.

M A S.

Nota: Háboruſága Dávid Király:

NE hagy el eſnem fölſęges Iſten, keſerűſęgemben, te ßent Fiadért légy ſegitſęggel ne eſſem kétſęgben, mert minden felől látod Vr Iſten vagyok kiſęrtetben.

Az Irás rólad felſęges Iſten bizonnyal ezt mondgya, hogy valakinek te benned vagyon ßive bizodalma, az ollyan ember meg nem ßégyenűl mert te vagy óltalma.

Gyermekſęgemtűl fogván Vr Iſten mind ez ideiglen, téged hittalak én ſegitſęgűl minden ßűkſęgemben, moſtan-is nincsen tőb bizodalmam ſem mennyen ſem földőn.

Bizony nem tudom kihez folyamjam egyébhez náladnál, mert nincs igaſság és irgalmaſságh teremtet állatnál, ßivem fáydalmát ſenki nem tudgya Vram tőb náladnál.

Akar mint hánnyam, veſſem elmémet felſęges Vr Iſten, ha vigaßtaláſt ſohúl nem lelek keſerűſęgemben, hanem te benned felſęges Iſten te igiretedben.

Nincsen ßivemnek tőb bizodalma Vr Iſten náladnál, valamig győtreß ßabad légy velem csak ne haragudgyál

4 237

gudgyál, mint kegyes [illegible]
meg ne utály.

Csak te egyedül vóltál Vr Iſten enn[illegible]kem gyámolom, nagy fáydalmimban és romláſimba[illegible] az én vigaßtalom, ne hadgy el eſnem meg ßégyen[illegible]lnöm kegyes óltalmazóm.

Az ßegényſęgnek nagy kiſęrteti engemet ßorongat, kár valláſimnak bánattya izgat, betegſęg tántorgat, mind az által csak te töled várok Vr Iſten óltalmát.

Irgalmaſságnak Vra Iſtene és erös kút feje, kinek ßemei ez földre néznek nyomorult ßegényre, hozzád kiáltok, légy ſegitſęggel minden ßükſęgemben.

Mely nagy örömem és bizodalmam nékem ezen vagyon, hogy igireted mint drága zálog én ßivemben vagyon, Chriſtus Ieſuſęrt engem meg halgatß azt bizonnyal tudom.

Azért könyörgök ßent felſęgednek mint Ió Iſtenemnek, én teremtömnek és meg váltomnak ßent idvözitömnek, hogy légy kegyelmes te ßent nevedért az én bűneimnek.

Tudom elötted ugy mint magamban bűnös ember vagyok, de Chriſtus Ieſus ßent haláláért nálad kedves vagyok, mert ö általa te fiad vagyok örökösöd vagyok.

Ielents meg hozzám fölſęges Iſten kegyelmeſſęgedet, és véghetetlen kegyes Atyai te nagy ßerelmedet, hogy tellyeſics bé könyörgéſemet ßent igiretedért.

...ert az mit tőled ké-
...mből kiért most kőnyőr-
...csak te benned bizom Vr Isten, migh ez
te...ek.

Legyen dicsiret és nagy tisztesség Vr Isten te néked, te ßent Fiaddal mi meg váltónkkal, az Iesus Christussal, legyen áldásban à meg ßentelő ßent lélek Vr Isten.

IMADSAG.

HAlát adunk te néked őrők Isten, ki Mennyegben vagy őrők dicsőssęgben, megh éppiteß minket te ß: igédben, hogy ne essűnk kétsęgben ßűksęgűnkben.

Kérűnk téged minden imádságinkban, ne hadgy minket el veßnűnk vakságinkban, tarcs megh minket az hitnek ágaiban, ßent Fiadnak Iesusnak vallásában.

Ez világhnak ne nézzed nagy vakságát, ßent igédhez nagy háladatlanságát, minden bűnben tőlled el távozását, ßent nevednek illyen nagy káromlását.

De tekints meg Christusnak méltoságát, ßent Fiadnak kereßt-fán kén vallását, drágalátos ßent vére ki ontását, az hiveknek bűnőkért áldozását.

Tarcs meg kőztűnk megh értet ßent igédet, vigaßtallya ßent Lelked mi ßivűnket, éppicsed megh romlot terméßetűnket, dicsirhessűk őrőkké felsęgedet.

KőNYőRGES AZ ISTENNEK

óltalmazásáért, Steph. Rzeged.

O Min-

h 237

O Mindenható Isten, [illegible]
Szentigédből, magadat [illegible] gjelentéd, az
todat hiveidnek ki jelentetted, hogy téged imá
és örökké dicsirjünk.

Könyörgünk moſtan néked, bocsáſd [illegible] g n
neinket, óltalmaz meg minket minden fe[illegible] gon
örögtül és az bűntől, az haláltúl és kárhozattúl, az Je-
ſus Chriſtuſért, mi meg ſabaditónkért.

Oltalmazd hiveidet kik téged fel magaſtalnak, és
csak benned biznak minden nyavalyájokban, hogy
az hitetlen népek megh iſmérjék hatalmaſságodat,
hogy az te hiveid, örökké tiſztellyenek.

Dicſiret az Iſtennek, Atyának és az Fiunak, és az
ſzent Léleknek, az egy bizony Iſtennek, kit dicſirnek
mennyegben, mindenkoron az Szent Angyalok, jer
mi-is dicſirjük, mert irgalmas mi nékünk.

INTES.

EBredgyél fel világ bűneidből, ved eſzedbe magad
az nagy bűnből, mellyet néked utólsó időről, ma-
gyarázot Chriſtus Ieſus, itilet napjáról.

Minden iráſok immár bé töltenek, az Prophéták
valamit hirdettek, az ſzent Atyák az mit [illegible]
Vrunk Ieſus Chriſtus által, véghez vitettenek.

Nem kéſik már az ő el jövéſe, közel vagyon ez vi-
lágnak vége, minden dolgoknak már el jövéſe, Chri-
ſtus Ieſus ez világra, el jő itilnie.

.z Vraknak nagy ke-
edetlenſége, jegye bi-
, közel m. ſtus el jövése.
.n rendek vannak bátorságban, gyönyör-
csak az álnokságban, ſzeretet nincs az atyafi-
és kevesen vannak immár kik hiſznek Chri-
ban.

Eſznek, iſznak, nagy bátran lakoznak, Menyorſágról de nem gondolkodnak, el mulandó dolgokban forgódnak, azt sem tudgyák mely orában azoktól megválnak.

Siketſégre veſznek minden intéſt, megh vetettek minden jó rendeléſt, az Tanitók nem látnak éppüléſt, ſzent irásból mikor téſznek idvöſſéges intéſt.

Adgyunk hálát az Atya Iſtennek, mondgyunk diciſiretet ſzent Fiának, véle egyetemben ſzent Léleknek, mind örökkön és örökké, az ſzent Háromságnak.

M A S.

HAlgas meg minket Vr Iſten, tekincs reánk Vram Iſten, ne hadgy el minket inſégünkben, Halgas meg minket Vram Iſten.

El hatalmaztak mi raytunk, kik ſólgák vóltak közöttünk, azért néked hitből könyörgünk, Halgas:

Aldgy meg minket népeidet, óltalmazzad ſeregedet, fel magaſztallyuk ſzent nevedet, Halgas meg:

Mutaſd meg kegyeſſégedet, láſſuk irgalmaſságodat, ved el mi róllunk haragodat, Halgas meg:

Ne néz-

4 237

Ne i[illegible], és m[illegible]
öket, te ß[illegible]gely minket, [illegible]
Azt mon[illegible]yák az pogány népe[illegible]
ez népnek, lé[illegible] ſegitſęggel te néped[illegible]
Vedd hozz[illegible] imádságinkat, verd meg mi ellenſę-
günket, és meg óldozzad rabságun[illegible]at, H[illegible]lgas:
Dicſiret Atya Iſtennek, Fiunak [illegible]hriſtus Ieſuſnak,
és vigaßtaló Szent Léleknek, Dicſirünk téged örök
Iſten, Dicſirünk téged örök Iſten.

DICSIRET ES KöNYöRGES.

ALdot az Vr Iſten örökké Mennyegben, ki min-
ket vezérlet ö dicſiretiben; meg halgatot minket
mi könyörgesünkben, neve dicſirteſſęk örökké men-
nyegben.

Erötlenek vagyunk mi terméßetünkben, minden
romlandoság mi emberſęgünkben, az nagy ellenſęg-
töl való rettegésben, csak te tölled várunk óltalmat
éltünkben.

Vezérly Vram minket az te jó kedvedben, és igaz-
gaſs minket az mi életünkben, életünknek rendi le-
gyen ßent igédben, hogy ne tévelyegjünk ez árnyék
világban.

Dicſirteſſęl Vram irgalmaſságodért, ki minket ked-
velél az te ßent Fiadért, dicsöſſęg te néked Atyai vól-
todért, az te ßent Fiadnak vigaßtalásáért.

VALLAS ES KöNYöRGES.

[illegible] en ßünte[illegible] öriz-
[illegible] et, ſok bünеinkel ingerlünk té-
ge[illegible] vagy, ne hadgy azért minket.

Mert mi [illegible] ek földböl teremtettünk, az gonoßságra és haylandók vagyunk, Mennyejekre nem igyekezhetünk, mint fel vetet kö az földre ſietünk.

Halgaſs meg azért kegyelmes Vr Iſten, tekincs mireánk ki vagy erös Iſten, te ßent Lelkeddel vigaßtaly Vr Iſten, hogy te ßent igéd legyen böcsületben.

Dicſiret légyen néked örök Iſten, ki moſtan reánk néß nagy kegyelmeſſen, és nem hadß minket ßent igiretedben, de meg látogacz ßent Lélek Iſtenben.

KöNYöRGES.

HAlgaſd megh moſtan mi könyörgésünket, fordicsad rejánk kegyes ßemeidet, jelencs megh hozzánk az te ßent nevedet, és óltalmadat.

Kérünk Vr Iſten hogy légy ſegitſęggel, gondot viſelvén az mi életünkröl, lelki és teſti minden ßükſęgünkröl, és békeſſęgünkröl.

Ne nézzed az mi ßámtalan bününket, birjad lelkünket és az mi ßivünket, csak te viſellyed minden gondainkat, ne hadgy el bennünket.

Senki bününkböl megh nem ßabadithat, ſenki lelkünkben meg nem vigaßtalhat, ſenki kivüled megh nem óltalmazhat, és meg nem nyugothat.

Mert

4 237

Mert te egy
csak te ßomjuho
lál, és értünk áldoza
Te vagy csak azért a
meg váltónk és meg ßabadi
egy bizodalmunk, minden j
Dicsiret legyen Atya Vr Ist
stensęgednek, és egyetembe
ßent Lélek Istennek.

INVITATIO.

Ad laudandum Deum.

MOndgyatok dicsiretet kereßtyének az Vr Istennek, ßentsęges tißteletet adgyatok ö nevének.

Eörvendgyetek ö néki igaz Isteni fęlelemmel, mert köztetek lakozik, az Anya-ßent egy házban.

Es meg elégiti lelketeket lelki kenyérrel, biztat ö igéjével, édes igiretivel.

Szent Vram az te neved, ßent vagy te az magas menyben, ßent vagy és rettenetes minden nemzetsęgekben.

Tégedet illet Vram mi tißteletünk hála adásunk, az mi gyülekezetünk innepi ßentelésünk.

Hála légyen te néked hogy megh jelentéd tennen magadat, hogy meg értettük Vram az te akaratodat.

Dicsiret és dicsössęgh legyen te néked az magas menyben, dicsiret és tißtessęg az Anya-ßent-egy-házban,

MAS

-, arad reánk nagy ke-
agy jó kedve, lakozik ben-

çlelmünk, mert Christus va-
ozzá igyekezzünk, hogy tőle

en, int mindent hogy életében,
ndenben, hogy legyen réßes men-
nyegben.

Reménſçünk jó vóltában, legyen Christus érdemében, ne eſsünk ſemmi kétſçgben, csak bizzunk nagy jó vóltában.

Gyakran Iſtennek haragja, bűntetéſçnek oſtora, áll rejánk nagy kemény vólta, mert ingerlyük őt haragra.

Engeßtellyük Iſtenünket, könyörgéſſel kérjük őtet, oztaſſa bűneinket, mutaſſa hozzánk kegyelmét.

entellye megh çletünket, bátoricsa mi lelkünket, gazgaſſa mi nyelvünket, épitſe gyarló létünket.

Irgalmaſságnak Iſtene, titkoknak te vagy tudója, ßiveknek által látója, lelkünknek vigaßtalója.

Gyarapics bennünk az hitet, adgy jó lelki iſméretet, itt ez földön békeſçgét, mennyegben nagy bodogságot.

Ezért örök tißteſſçggel, léßünk hozzád dicsirettel,

hálát

h 237

hálát.
mel.

Nota V.

SZent vagy örökké Atyányégben, ki teremtettél és morúlt testben.

Szent az mi Vrunk Vr Iesus Christus, ... értünk bocsáttál, kivel meg váltál hogy testünk miá lelkünk el ne vesszen.

Szent az Szent Lélek, 'ki az Atyával egy, és az Fiuval, az ki vigasztal és tanit minket az örök életre.

Szentség dicsőség légyen tisztesség, az szent Háromságnak, ki uralkodik egy Istenségben, most és mind örökké.

TE DEVM LAVDAMVS SOMMA

szerént. Nota Felséges Isten hozzád, &c.

TEged Vr Isten mi Keresztyének dicsirünk és áldunk, Atya és Fiu, szent Léleknek vallunk.

Néked az tisztа és nagy hatalmu Angyalok szólgálnak, szüntelen való fel szóval kiáltnak.

Szent, Szent, Szent Isten, te seregeknek vagy Vra, Istene, tellyes az Meny, s-föld, nagy dicsőségeddel.

Apostoloknak és Prophetáknak dicső szent serege, Martyromoknak dicsirnek seregi.

Téged ez földön keresztyéneknek szent gyülekezeti,

...us Christust, és

...s Christus vagy örök Ki-
...yetlen egy Fia.
...eßedelemtöl az te népeidet, ól-
tal... ...indenkoron minket.

Dicsirünk téged Mennyei Atyánk az te ßent Fiaddal, és mind örökké ßent Lélek Istennél.

ETEL VTAN VALO DICSIRET.

ADgyunk hálát az Vrnak mert érdemli,
Mert minden gazdagságát velünk közli.
Es mini bö irgalmú kegyelmes Atya,
Fiait testben lélekben meg áldgya.
Enekellyünk ennek egy akarattal,
Dicsöſęg Atya Isten ßent Fiaddal.
Ki ételt adtál alkalmas idöben,
Meg ruháztál mezitelenſęgünkben.
Adgyad hogy tégedet meg iſmérheſsünk,
Szent Fiad által tölled meg nyerheſsük.
Hogy ßent igéd hirdetteſſęk közöttünk,
Hogy éhel meg ne hallyon az mi lelkünk.
Hálát adunk ezekért mint Atyánknak,
Ieſus Chriſtuſnak mint közben-járónknak.
Szent Lélek Iſtennél egyenlö képpen,
Ki minket vigaßtallyon mondgyuk, Amen.

PSAL-

4 237

PS ALMVS CXLIX.

Dicsiretet mo ıdgyarok Isteni[illegible]k gyülekezetiben.

ANTIPHONA PRO [illegible] ex Latino.

ADgy békessęget Vr Isten, az mi idönkben [illegible]öl-dön, mert nincsen nékünk töb senki bay-vivónk, hadakozónk, hanem csak te Vr Isten.

ANTIPHONA PRO REMISSIone peccatorum, ex Latino.

NE emlekezzél meg Vr Isten az mi büneinkröl, se Atyáinknak vétkekröl, ne ály boßßút mi raytunk ßent Fiadnak kedvejért.

REGGELI DICSIRET.

IEsus Christus ßép fęnyes haynal, ki fel támacz uy világgal, és meg áldaß minden jókkal.

Te vagy nékünk egy reménsęgünk, Isten elöt prokátorunk, ßép Koronánk, ékessęgünk:

Világosics az mi ßivünket, ismérhessünk meg tégedet, tanúlhassuk ßent igédet.

Az ördögnek csalárdságátúl, lelki, testi nyavalyáktúl, öriz hamis tudománytúl.

Az Atyával és ßent Lélekkel, hogy tégedet tißta ßivel, mind örökké áldgyunk, Amen.

[illegible]MNVS[illegible]D VESPERAS,
[illegible]x Latino.

CHriſtus ki vagy nap és vilá[illegible] Minket sötétſęgben ne [illegible]adgy, Igaz világoſsá[illegible]te vagy, Kárhozatra mennünk ne hadgy, Kárhozati[illegible]nen:

[illegible]eged kérünk Szent Vr Iſte[illegible] Oltalmaz minket ez eijel, Nyugodalmunk benned légyen, Az mi lelkünk el ne veſſen, Az mi lelkünk:

Nehézálom el ne nyomjon, Az ellenſęgh meg ne csallyon, Teſtünk hozzá ne hajollyon, Es haragodban ne hozzon, Es haragodban ne:

Mi ſömeink ha aluſnak, Szivünk reád vigyázzanak, Te hatalmadnak ereje, Légyen hiveknek örzöje, Légyen hiveknek:

Vr Iſten hozzád kiáltunk, Légy kegyelmes gondviſelönk, öriz meg ellenſęginktöl, ördögnek csalárdságától, ördögnek:

Parancsollyad Angyalidnak, Hogy minket megh örizzenek, Az mi gonoſ ellenſęgünk, Hogy távoly járjon mi töllünk, Hogy távoly:

Emlekezzél meg mi róllunk, jól tudod mely gyarlók vagyunk, kiket véreddel meg váltál, Vr Iſten kérünk ne hadgy el, Vr Iſten kérünk:

Dicsöſſęgh legyen Atyának, ö ſent Fiának Chriſtuſnak, Szent Lélekkel egyetemben, örökkön örökké, Amen, örökkön örökké,

AMEN.

CAN-

h 237

CANTIO PIA
Pro Magistratibus, Iudicibus, &c. ad Deum Patrem.

TEkéncs reánk Vr Isten mi nyomoruságinkban, mert te nálad nélkül ez gyarló világhban, vagyunk csak árvaságban.

El fogjtanak Vr Isten az jámbor fejedelmvk, nincs gond viselője nyomorúlt népednek, óltalma seregednek.

Az kik köztünk Vr Isten mondatnak Pásztoroknak, csak sinét viselik ő hivataloknak, tégedet el hadtanak.

Estveli farkasokhoz azért hasonlatosak, semmit nem kedveznek az te juhaidnak, őket rontyák tapoddyák.

Nincsen gondgyok Vr Isten az te szent törvényedre, az Fejedelmeknek az te szent igédre, az te tisztességedre.

Vralkodik Vr Isten köztünk minden gonoszságh, mert az tisztt-tartóknál kedves csak az birságh, távól ment az igasság.

Mint az halak Vr Isten törvény nélkül az vizben, férgek, vadak meg ébik egy-mást az földön, madarakis az égben.

Igy fognak maydan tenni az emberek Vr Isten, eggyik az másikat el nyeli szertelen, igazat az kegyetlen.

El fogynak mayd Vr Isten ez-képpen az te szentid,

...nek az te ſzent ſ... ...id, nem ſegitnek

... kiáltunk Vr Iſten ... óltalmunk, légy ... nékűnk légy erős ha... gyunk, légy minde... ...olságunk.

Adgy ... nékűnk Vr Iſten igaz Fej... ...elmeket, kik fęllyék re... ...gjék az te ſz: nevedet, iſm... ...enek tégedet.

Adgy mi nékűnk Vr Iſten jámbor ...ondviſelőket, adgy kereſztyén és Iſten-fęlő birákat, adgy jámbor polgárokat.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik tégedet ſzeretnek, mind az két Táblának kik őrzői léſznek, reánk gondot viſelnek.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik téged tiſztellyenek, kik ſzállás tartói az te ſzent igédnek, ſzeretettel legjenek.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik halgaſsák te ſzódat, es kik csókolgaſsák az te ſzent Fiadat, mi édes Chriſtuſunkat.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik Templomra, Scholára, fő gondot viſelnek jámbor Tanitókra, az te hű ſzólgaidra.

Ne legyenek Vr Iſten nevednek káromlói, avagy bálvány Iſteneknek imádói, igédnek ellenſęgi.

Adgy mi nékűnk Vr Iſten értelmes embereket, kik bőlcsen, eſzeſen viſellyék magokat, jól rendellyék dolgokat.

Ne adgy nékűnk Vr Iſten gyermek fejedelmeket,

puha

4 237

puha Aßßony ember terméßet
veket,

Ne bŭnteſs megh Vr Iſten te h[illegible]agodban minket, ne ßed ki kŏzzŭlŭuk az jámbor véneker, az tißteleteſeket.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik lelki bátorságban, mindent ßenvedgyenek ŏk nagy vigaſságban, nagy álhatatoſságban.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik teſtben, és lélekben, legyenek erŏſſek és hivek tißtekben, gyorſak, vigyázók ebben.

Ne legyenek kevélyek, és vakmerŏk Vr Iſten, avagy felettéb fęlelmeſek ßivekben, reſtek, tunyák, tißtekben.

Ne hozzanak mi reánk Vr Iſten veßedelmet, te ßent felſęgedtŏl haragot, bŭntetéſt, éhſęget, halált, fegyvert.

Adgy mi nékŭnk Vr Iſten igaſságh ßeretŏket, kik nem néznek ebben ſemmi ßemélyeket, gázdagot, ßegényeket.

Adgy ollyakat Vr Iſten kikben csalárdság nincsen, hazugság ne találtaſſęk ŏ nyelvekben, kép-mutatás ßivekben.

Vtállatos Vr Iſten ßeméllyek-is azoknak, kik az ßegényeknek nyelvel ßépet ßólnak, ßivekkel csalárdkodnak.

Aſpis kigyónak mérge ne lakjék ajakokon, ne

gyŏ-

[illegible]tokban, átokban, hamiſſan eſküvésben.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik ſép ékes beſéddel, mindent végezz[illegible]ek Iſten ſerént rendel, ékeſsen folyó nyelvel.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik az ö életekben, el ne merüllyenek fertelmes rút bünben, tiſták legyenek ebben.

Ne legyenek Vr Iſten tobzódók, réſzegeſek, és undok paráznák, haraggal tellyeſek, irigyek, kegyetlenek.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik álnok fösvényſégnek, nálok helyt nem adnak, ſemmit ſem örülnek, rút, undok nyereſégnek.

Ne legyenek nadályok kik hizzanak vérünkel, és kik töltözzenek csak ragadománnyal, prædával, tolvayláſſal.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik halhatatlan nevet, gyüyczsenek ez testben meg marado kéncsét, örök emlekezetet.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik alázatoſságban, téged halgaſſanak minden ö dolgokban, hitben, bizodalomban.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik minden ſükſégekben, hozzád kiálcsanak ö könyörgéſekben, türésben, reménſégben.

Adgy ollyakat Vr Iſten kik az nyomoruságban, ne eſ-

h 237

ne essenek kétsęgben, hivata[illegible]
madban.

Az kiket adß Vr Isten pußtán ŏket [illegible]
ßent Lelkeddel ßépen fel ruházzad, [illegible]k jókkal k[illegible]
názzad.

Adgy ŏ nékik Vr Isten mennyei bŏ[illegible]csessęget, [illegible]dgy ŏ nékik lelki erŏt, igaz hitet, adgy eßt, elmét, tanácsot.

Birjad nékik Vr Isten ßiveket, elméjeket, hogy mindenben kŏvessęk ßent felsęgedet, és az te tŏrvényedet.

Vezérellyed Vr Isten ŏket az igasságban, hogy ne vétkezzenek az ŏ hivatalokban, hiven járjanak abban.

Ddgy ŏ nékik Vr Isten békessęges eßtendŏt, adgy hoßßu életet, adgy jó egéssęget, adgy kedves csendessęget.

Oltalmazzad Vr Isten ŏket veßedelemtŏl, óltalmazd meg fejedelmek haragjától, kártól, ßŏrnyŭ haláltól.

Enged nékik Vr Isten legyen kedves ßemélyek, az fejedelmeknél legyen tißtessęgek, bŏcsŭletes beßédek.

Lágyics hozzánk Vr Isten az Fejedelmeket-is, ne legyenek nékŭnk Pharahóink ŏk-is, téged fęllyenek ŏk-is.

Meg rettenthed Vr Isten ŏket te hatalmaddal, meg elégedgyenek az ŏ adójokkal, igaz jŏvedelmekkel,

Ne engedjed Vr Isten hogy minket el roncsanak, perpatvarral, fortéllyal el boricsanak, ßintén el pußticsanak.

[illegible] Vr Iſten az ö birodalmok-
[illegible]az Oroßlánok torkában, az Iffiakat
[illegible]ban.

Megh bünteſſed Vr Iſten kik tégedet nem ſélnek, kik törvéntelenül raytunk dühosködnek, igen kegyetlenkednek.

Moſt-is azon hatalmad vagyon néked Vr Iſten, mint az Pharaho és Sennacherib ellen, mint Holophernes ellen.

Moſt-is azon kegyelmed vagyon néked Vr Iſten, mint régenten nyomorult Izrael népén, kiket birtál kegyeſſen.

Adgy oly erőt Vr Iſten és ſegitſéget nékünk, mi fejedelmünknek mindent meg adhaſſunk, hogy nékik ßólgálhaſſunk.

Adgy oly ßivet Vr Iſten hogy nékik engedheſsünk, hogy zugodás nélkül öket tißtelheſsük, értek könyörögheſsünk.

Eſmérjük megh Vr Iſten hogy méltán verettetünk, gonoß fejedelmekkel ha büntettetünk, bününk jutalma nékünk.

Adgy ßent Lelked Vr Iſten hogy hozzád meg térheſsünk, lelki, teſti ajándékot töled kérjünk, jó Fejedelmet vegyünk.

Adgyad nékünk Vr Iſten hogy csendes békeſſéghben, téged dicsirheſsünk ßivünkben lelkünkben, és ßent gyülekezetben.

Ad meg

4 237

Ad meg nékünk Vr Isten
közben járó Iesus Christusun
meért.

Dicsirtessęl Vr Isten te ßent Fiad al M
az te áldot Lelkeddel egyetember most és örökké,
AMEN.

M A S.

AZ XX. PSALMVSBOL.

Nota: Ier emlekezzünk Kereßtyen nê:

GYakorta való buzgo könyörgést kévan az Isten jo Fejedelmekért, Egy házi népért, vitézlö rendért, jámbor birákért, és minden tißtekért.

Az Dávid Király Isten Lelkének, ßent ihleséböl régen ezt meg hadta, à mint hußadik Soltára tartya, Anya-ßent-egy-ház hogy igy ßavát nyuytsa:

Bocsássa Menyböl az nagy Vr Isten ö segitségét mi Fejedelmünkre, háborusági napján érette, serény vigyázást tégyen Isten neve.

Rémöllyenek meg ö ellensęgi, térjen fejökre álnok practikái, és gyözödelmet raytok vehetni, Iakob Istene engedgye meg birni.

Isten Sionból óltalmazz a meg, nagy segitsęgét ßentséges helyéböl, küldgye le hozzá az magas menyböl, és végye környül kegyelem ßékiböl.

Emlekezzék megh áldozatiról, Isten házában ßent ßolgálattyárol, tißteletiröl, imádságiról, Isten nevében tött fogadásirol.

[illegible] ö ßivének, jo kévánsá[illegible]t és azt [illegible]gben, [illegible]nden tanátſat tellyeſitſ[illegible] éppen, [illegible]tit viſeld áldot helyben.

Bátorkodhaſsék Anya-ßent-egyház, Fejedelmünknek ßabaditásában, ſ-az Vr Iſtennek áldot nevében, gyözödelemnek örülheſſen bátran.

Es tellyeſitsed minden kérését, adgyad megh neki ßive kévánságát, ne reytsd el töle ßent áldomáſid, közöllyed véle bövséges javaid.

Tapaßtalhaſſuk nyilván Vr Iſten, hogy meg tartottad az te Királyodat, és meg halgattad te kenettödet, job karod által oltalmaztad ötet.

Lám az kik biznak ſok ßekerökben, erös lovokban ßámos ſeregekben, megh hanyatlanak és mind el eſnek, ßégyen-valláſſal környül vétettetnek.

Ellenben penig valakik hitböl, megh emlekeznek Iákob Iſtenéröl, talpokra álván diadalmaſok, bátorságoſok, mozdulhatatlanok.

Nékünk-is Vram meg tartáſodban, tégy réßt fejenként ßent áldomáſodban, lelki és teſti ajandékodban, békeségednek állando javában.

Felellyen nékünk menyböl ßent Fiad, ßollyon örömet föl-kent ßent Királyod, mondgya megh nékünk imhol meg-tartód, minden igjedben erös boßßuállód.

Ellenségidet meg ßégyenitem, raytok boßßudat éretted ki töltöm, tenéked penig örömöm adom, meg tartáſodra kezemet ki nyuytom.

Csak

4 237

Csak nézz én reám igaz igyedt[illegible] meg ßoruláſodban, bizony meg m[illegible] memben, föl öltöztetlek irgalm[illegible]

Igéretemet raytad bé töltöm, [illegible] lad el forditom, ártatlanságom re[illegible] zom, Szent Atyám elöt igyedet forgatom.

Tántorgania hitben nem hagylak, háboruidban kezemben hordozlak, minden dolgodban téged meg áldlak, hoßßu élettel és meg koronázlak.

Dicsöség néked Atya Vr Iſten, tißteſség néked áldot Fiu Iſten, dicséret néked Szent Lélek Iſten, Szent Háromságban tißteltesſél, Amen.

M A S.

PRO IMPETRANDIS PLVVIIS.

TEekints reánk Vr Iſten, nagy kegyelmeſségedböl, és könyörüly raytunk Atyai voltodbol, az magas menyorßágbol.

Sok ßükségink Vr Iſten, jollehet vadnak nékünk, mellyeket Vr Iſten meg ſem gondolhatunk, elö ſem ßámlálhatunk.

Mind az által Vr Iſten, moſtani kéresünkben, halgasd megh kegyeſſen mi kévánságunkat, és kérünk mint Atyánkat.

Adgy mi nékünk Vr Iſten, nagy ſzép ſiros eſsöket, és gyönyörüséges éghi harmatokat, és ßép nedveſségeket.

nk Vr Iſten, az te kintses ládádat,
ég csatornáit, és drága ſép folyáſit-
ſten, fejŭnk fölŏt az eget, és ke-
meny va- alatt az földet, honnan várjunk
elédelt.

Ne very minket Vr Iſten, ſertelen nagy aſzállyal, és rekkenŏ ártalmas nagy hévségekkel, haſontalan ſelekkel.

Ne very minket Vr Iſten, elsŏ helyet nagy porral, ſe ragyával ſe egyéb féle férgekkel, ártalmas kŏesŏkkel.

Neveld inkáb Vr Iſten, te ſent ajándékodat, mellyeket fölséged nékŭnk megh mutatot, és életŭnkre rendelt.

Meg ſárattak Vr Iſten, minden féle vetéſek, mezŏk rétek vizek, minden féle fŭvek, el veſztek és meg égtek.

Szomjuhoznak Vr Iſten, minden féle állatok, barmok, juhok, lovak, rŏpŏsŏ állatok, el epettek mindenek.

Szány megh minket Vr Iſten, és minden állatidat, kik csak felségedtŏl várnak minden jokat, ételt és italokat.

Sivnak rivnak Vr Iſten, emberek és az vadak, mert nincs eledelek nékik és italok, csak bolyognak ſegények.

Emlekezzél Vr Iſten, réghi fogadáſodról, emlekezzél immár kegyelmeſségedrŏl, Atyai jó voltodról.

Ne nézd nékŭnk Vr Iſten, ſámtalan bŭneinket, elŏdben

4 237

lödben föl hatot sok gonoságinkat keinket.

Meg igirted Vr Isten, hogy megh ben, és adß nékünk esöt alkolmas jünk szükségünkben.

Aldgy megh minket Vr Isten, lel s testi jokkal, hogy élhessünk szépen és nagy jozonsággal, drága ajándékiddal.

Segithessünk Vr Isten, ezekből szegényeket, és látogathassuk az szükölködöket, az meg nyomorottakat.

Hate minket Vr Isten, mostani kérésünkben, megh halgatz kegyessen illy nagy szükségünkben, az mi kévánságunkban.

Dicséretet Vr Isten, mi te néked éneklünk, Szent Fiaddal és Szent Lelkeddel mi áldunk, örökké magasztalunk.

MAS.

AZ HAZASAGROL.

Nota: Dicsérlek téged én édes Istenem nagy &c.

IGasságod szerént tartozol Istenem meg halgatni kéréssem, tekints azért reám kegyelmes Istenem halgasd meg könyörgésem.

Miért nem emlekezel szent fogadásodra szent irgalmasságodra, hogy nem tekintesß már az én siralmimra, lelkemnek fáydalmira.

Megh epedet lelkem, keseredet szivem, somoru én életem, nincs vigasság benné ki miat immáron mayd kétségben kell esnem.

Azt

...Vram mit kévánok tőled az mire kér-
...ősségemre hogy ha tettzik néked ad-
...kem.

...y ... tőlem az te ßent kezedet mutasd
kegyeſségea ... meg életemet add meg kéréſemet
vigaßtald me ...met.

Dicsiretire ...ne az te ßent nevednek ha megh ad-
nád mit kérek, az te ßent templomod abból neveked-
nék ßent neved tißteltetnék.

Mi nem ollyat kérek kivel nem tartoznál vagy kit
megh nem adhatnál, mert minden jók vadnak irgal-
maſságodnál nagy hatalmaſságodnál.

En csak ollyat kérek ki tißteſségedre legyen dicsire-
tedre, legyen én lelkemnek ő idvőſségére, templomod
épségére.

Gonoß kereskedéſt ſem uſorát tőled nem kérek
hogy endedgyed, ſem olly uraságot nem kévánok tő-
led hol felednélek téged.

Hanem ollyat kérek hogy én tißta legyek életem-
ben előtted, hogy macula nélkül ßolgállyalak téged
igaz legyek előtted.

Az én életemben az más tißteſségét megh őrizzem
jó hirét, felebarátomnak jó hirét és nevét dicsirheſſem
életét.

Legyen ßomßédommal nagy ßép békſségem kiből
vig legyen ßivem, én gonoß utaim távozzanak tőlem,
úyjullyon meg életem.

Gyakorta

4° 237

Gyakorta Szent Lelked forog[illegible] szívem[illegible]en nevekedgyék lelkemben, az gonosz kévánságh ne legyen kedvemben ne forogjon eszemben.

Az te szent igédben foglalatos legyek valáſt te rolad tegyek, az gonosz hitlenség tőlem el távozzék, igaz szerető legyek.

Tiszteſséget tegyek az te szolgaidnak szent parancsolatidnak, igazat itéllyek az szegény árváknak minden nyomorultaknak.

Azt fogadnám Vram hiven bé tőlteném ha meg adnád kéréſem, kiben nincs kétségem mert te benned bizom hogy meg adod azt nékem.

Szomoru szivemnek tekints kiáltását lelkemnek nagy fáydalmát, szomoruságomnak add vigaſztalását, add lelkem nyugodalmát.

En lelkemnek addig nyugalma nem léſſen migh ez adva nem léſſen, az mit buzgo szivből tőled kér életem add meg Fiadért nékem.

Nem hehéz te néked Vram ezt megh adnod ha te szent akaratod, bizony jót kévánok azért kell akarnod kiből nincsen bántáſod.

Irgalmaſságodban bizik az én lelkem abban nyugszik szivem, kiben nincs kétségem ezzel tellyes hűtőm, benned nyugszik életem.

Sies azért Vram meg adni kéréſem és meg halgatni engem, ne utálly megh engem és ne nézd én bűnőm tarts meg Vram én lelkem.

Te kezedben vannak lelki és testi jók minden hatalmasságok, csak te tőled várnak ez földi állatok az mennyei Angyalok.

En-is csak te tőled várok Istenemtől én mennyei Atyámtol, tudom megh nem vonsod te szegény szólgádtól illy nyomorult féregtől.

Ne késsék azért már szent irgalmasságod, add meg szent ajándékod, hogy minden népek közt láttassék jó vóltod kegyelmes ajándékod.

En hálá-adással magasztallak téged, áldom az te szz. neved, szent ajándékodért kit el várok tőlled, fel magasztallak téged.

Mayd vig lészen immár én szomoru szivem nem keseredik én lelkem, mert meg halgatod mayd az én könyörgésem, és meg vigasztalsz engem.

Bizik immár lelkem kegyelmességedben és megh újjúlt szivemben, szent ajándékodban nyugosom éltemben, halgas meg kérésemben.

Magas menyországban dicsiret te néked, légyen tisztesség néked, Szent Háromság Isten áldot az te neved, mind örökkön örökké, Amen.

4° 237

APPENDI

MIVEL-HOGY EZ NEHÁNY ISTENES Enekek késön érkeztenek kezünkhöz, ide hátra kelleték helyheztetnünk.

ADVENTRE.

Mittit ad Virginem Non quemvis &c.

Küldé az Vr Isten, hüséges szolgáját, Szüzhöz Nazarethben, Gabriel Angyalát, hozzánk jó kedvében.

Erös követséget, értünk hogy fel venne, teremtetröl jegyet, és bizonyost tenne, Szüznek szülésében.

Dicsöség Királlya, teremtet hatalmát, birja s. felül mullya, és bünök kovátát, vegye ki közzülünk.

Kevélyeknek útát, rontsa hatalmával, ördögöknek nyakát, tapodgya sarkával, jelentvén hatalmát.

Világ ellenséget, üzze tölünk messze, és magával minket, tégyen részesekké, Attya országában.

Menny el Máriának, ez jót megh mondani, az régi irásnak, titkait jelents ki, Angyali eröddel.

Mond ezt: oh szent kegyes, idvozlésem vegyed, ajándékkal tellyes, Vr vagyon te veled, félelmed ne légyen.

hedben vedd, Vr Iſtennek Fiát,
m. d, az ſükséges titkat, és minden
fc

[illegible] ez parancsolatot, hive és fogada méhében magzatot, de nagy csudálatoſt.

Emberi nemzetnek, hűséges tanácsát, jövendő életnek, maradando Attyát, örök békeségben.

Kinek erőſsége, minket úgy őrizzen, hogy világ ſok vétke, minket meg ne ſértsen, pokolra ne veſſen.

De az bűn bocsátó, vegye el vétkünket, légyen igazgató, adgyon örökséget, menyek orſágában.

KARACSONRA.

Angyali ſózat.

MEnyből jövök moſt hozzátok, és imé nagy jó hirt mondok, nagy örömet mayd hirdetek, mellyen örvend ti ſivetek.

Ez mái nap egy kis Gyermek, egy Szűztől ſületék néktek, az gyermek ſép és olly ékes, vigaſságra kellemetes.

Ez Vr Ieſus mi Iſtenünk, nyavalyáinkból ki mentönk, ő léſsen az idvözitő, minden bűnükből ki mentő.

Már le hozta az életet, melly Iſtennél vólt kéſitet, hogy véle ti-is éllyetek, boldogságban örvendgyetek.

Ez leſs néktek az jegyrola, imé fekſik az jászolba, ott meg talállyátok őtet, kitől meny ſ-föld teremtetett.

Iertek hát mi-is örvendgyünk, az Pástorokkal bé mennyünk, lássuk mit adott az Iſten, hozzánk való ſerelmében.

Nyily

h 237

Nyily meg ſivem lásd meg jobbá-
jábolban, amaz gyermek bizonyára,
Iſten Fia.

Oh kedves vendég nálam ſály, bűnöktől ne iſſonyodgyál, jöy bé hozzám te ſolgádhoz, hozzád meg térő juhodhoz.

Allatoknak teremtője, miért vagy illy ſegénségbe? hogy tekſel az aſſu ſénán, ſamár ſ-ökrök közt aluván.

Nincsé ſenki ez világon, ki tégedet bé fogadgyon? nincsen-é meleg helyetskéd, ſem gyengén rengő bölcsőtskéd.

Néked bárſonyos tafotád, aſſu ſéna lágy párnátskád, noha nagy dicső Király vagy, imé moſtan mely ſegény vagy.

Oh én ſerelmes Ieſuſom, édes meg váltó Chriſtuſom, jövel csinály csendeſs ágyat, ſivemben magadnak házat.

En lelkemnek reytekében, zárkozzál bé ſekrényében, hogy el ne feleytheſſelek, söt örökké dicsirjelek.

Az mennyei magas ſékben, Iſtennek dicsőségh légyen, ki ſent Fiát küldé értünk, hogy meg-váltónk lenne nékünk.

AZ CHRISTVSNAK SZENVEDESERŐL.

Az Iſten Fiának kin-ſenvedéſekor tött keſerves panaſſa.

[illegible]a: Menyből jövők mosthozzátok, &c.

NO [illegible]dnek minden népei, égnek dŏcsŏŭlt seregi, emberek s-minden állatok, jertek ide hol kik vadtok.

En vagyok az Isten Fia, kit Atya úyjal mutata, amaz áldot ßent Messiás, ki által lŏtt az meg-váltás.

Mi az oka hát ez világh, hogy engem igy ŭldŏz és vág? illyen háládatlanságot, fŏldŏn mennyen hol ki látott?

En vagyok-é gonoß tévŏ, Isten ßent neve káromló? illyen ißßonyu kinokra, világh mint sententiáza.

Nincsen senki immár sohol, ki igaz mellé támadgyon, illyen méltatlan fogságot, hogy kel ßenvednem kinókat.

Az én ßerelmes emberem, ki nékem ŏtte kenyerem, az én kedves Tanitványom, im mint lŏn csalárd árúlóm.

En barátim kik vóltanak, pártot ŭtvén el-hadtanak: Az ŏnnŏn saját nemzetim, lŏttenek nékem gyilkosim.

Minden ki ßáját táthattya, Nevemet pŏki, káromlya, kŏrnyŭl fogot sok nyavalya, Kinomat senki nem láttya.

Noßßa emberek s-Angyalok, kik eget fŏldet lakjátok, ßemléllyetek megh engemet, ha ki látot ily vert embert.

Nincs

h 237

Nincs emberi ábrázatom, a-
gom, nincsen helyén csak egy te
ſörnyű kinom.

Oh Adam bűnös fiai, hog ngem
ſánni, kinómat hogy nézhetitek, hogy nem enk meg
ſivetek.

Sir én raytam az hegy és föld, megh indúlt helyé-
ből az föld, kő ſiklák meg repedeznek, ez ſörnyű dol-
gon rettegnek.

Sirat engem az Nap és Hóld, nem ſenvedheti ki-
nomat, orczáját homály bé-fogta, teremtőjét az-is
ſánnya.

Sirnak az fényes csillagok mert ſenved teremtő V-
rok, vagyon ſéllyel bolyongáſok, mert nincsen igaz-
gatójok.

Oh kemény ſivő emberek, de ti még-is mit mivel-
tek? Az égh és föld engem mint ſán, csak az ember
háládatlan.

Atyám ne reyts-el orczádat, hogy nem ſánod meg
Fiadat, ne ſulyoſics oſtorodat, inkáb könnyebbits
kénómat.

Lám te hozzád éyjel nappal, kiáltok teli torokkal:
ſány-meg, ennyi Kéréſemre, ne hadgy el ſintén en-
nyire.

Nincsé más út immár ſoha, ez világ megváltására?
hogy adod Fiad halálra, ez ſörnyű bay viadalra?

Ielents-meg ſivednek titkát, ha meg kell innom
à po-

àp[illegible] rok ellent jól tudod, légyen te ſent
akarat[illegible]

[illegible] arra, viſely gondot ſent Fiad-
ra: n[illegible] kezeidet, néked ajanlom lel-
ke[illegible]et,

MAS.

AHitatoſsággal érts-meg bűnös ember, az Chriſtuſnak ſent halálát, és egyetemben ő drága áldozattyát, mellyel az bűnösöket meg váltá.

Az mi elsö Atyánk ördögnek engedvén, Iſten törvényét megſegé, Iſtennek jó kedvéből ottan ki esék, és örök halálra itélteték.

Az ő gonoſs vétke mi ránk árada, melljért ördögnek rabsága, ſállot mireánk Iſtennek nagy haragja, Pokolnak rettenetes kinnya.

Sem az magas menyben, ſem az ſéles földön, az állatoknak rendiben, nem vala ki az kárhozot embereket, Iſtennel iſmét meg békéltetné.

Az egy Ieſus Chriſtus az mi bűneinket, az ő vállára fel-vövé, vére hullásával azokat el-törlé Attyát minékünk megh-engeſztelé,

Iſten igaſságát bé tellyesétette, mindent érettünk fizete, nem ezüſtel, ſem el veſzendö arannyal, hanem ſép drága áldozattyával.

Rettenetes kénba ő az kertben vala, terméſete megolvada, véres veritek ſent teſtéből ki-omla, Iſten haragjával tuſakoda.

Ott

h 237

Ott meg-fogattatek, és [illegible]g-kötöztetek, ar[illegible]úl ßörnyen veréttetek, tövis koronával meg koron[illegible]ték, az kereßt-fára fel feßiteték.

Emberek[illegible]ek váltságáért az kereßt-fán, böséggel vérét ki ontá, az mi lelki sebeinket meg gyogyitá, minden bünösöket vigaßtala.

Az Husvéti bárány árnyékozza vala, az Christusnak ßent halálát, mellyel Egyiptomnak lelki rabságából, ki hozot minket örök pokolból.

Moyses az kößiklát üté pálczájával, mellyböl élö viz ßármaza, igy Christusnak sebesitet oldalából, ßármazot életünknek forrása.

Az népnek bünével megh terheltetett bak, kit az pußtára ki hayttak, jedzi az Christusnak engedelmességét, kivel el vette mi büneinket.

Es mint az fel magaßtaltatott Ertz kigyó, az testi mérget orvoslá, igy az mi Vrunk fel magaßtaltatása, lön az mi lelkünknek orvossága.

Miképpen az fö Pap tulkoknak vérével, bé ment Isten Sátorában, azonképpen Christus tulaydon vérével, nyitotta menyorßágnak kapuját.

Hálát adunk néked menybéli Vr Istē, te nagy irgalmasságodról, hogy te ßent Fiadat bocsáttad mennyekböl, nékünk ajándékoztad váltságul,

Hálát adunk néked mi kegyes Christusunk, engeßtelö áldozatunk, hogy nékünk az te nagy kinodnak általa, utat ßerzettél az bóldogságra.

[illegible]moruságinkban, tarts meg [illegible]oltalmad[illegible]z mi nagy ſok fertelmes bŭneinket, az te ßent véred del el tŏrŏllyed.

Az te ßent Atyádnál légy mi kŏzben-járónk, légy mi kegyelmes ßóßölónk, te Szent Lelkeddel gerjezd fel mi hitŭnket, bátorits meg mi félelmes ßivŭnket.

Vigaßtald lelkŭnket halálunk idején, adgy gyŏzedelmet hitŭnkben, adgyad láthaſſuk az te dicsŏsgedet, ŏrŏk életben az te ßinedet.

M A S.

EX IEREMIÆ Cap. 18.

REghi idŏben megh irta, Ieremiás ßent Prophéta, hogy Chriſtus kint halált ßenved, ez mind Sidók tanátsa lŏtt.

Mert ŏn kŏztŏk igy ßóllának, mindnyájunk-é legyen az tanáts, hogy árthaſſunk az igaznak, és ßerezzŭnk néki gonoßt.

Nem véß el tŏrvény à miá, bŏlcsnek ſem mulik tanátsa, noha ez beßéd igen mély, nám Prophétáktul nem véß el.

Kiáltáſſal eleiben, mennyŭnk ŭſsŭk meg nyelvŭnkkel, igáſsággal ellenŭnk áll, ne gondollyunk ſemmit azzal.

Elŏ kenyérnek ŏ magát, és Iſten Fiának hija, ßemŭnkre hánnya bŭnŭnket, bŭntetéſſel-is fenyeget.

Semmi kedvŭnket nem kereſi, rá-is néznŭnk immár

4 237

már nehéz, ez ember kemény ßemélyű, d-
gyűk ŏt kŏztűnk.

Fűggeßßűk fel kereßt fára, láſſuk meg [illegible] Iſten Fia, ŏllyűk meg ßŏrnyű halállal, ne légyen nehéz ez után.

Atya Iſten tekints reám, lásd mint támad ellenségh rám, mint az bárány ſzelédséggel, ßenvedem dűhŏſségeket.

Meg nem bŏcsűllik orczámot, úgy verék mint a karattyok vólt, minden teſtemet, fejemet, megh gyalázának engemet.

A mint az kemény kŏßikla, én fejem kŏztŏk áll vala, az nagy kinban nem indula, minden gonoß rám rohana.

Vram te vagy igaz biro, igaſságomat jól látod, és az ŏ gonoßságokat, reád hagyom benned bizom.

Azért mi-is ezenképpen, bizakodgyunk az Iſtenben, hadgyuk rá rŏvidségűnket, hozzá járulván ßivűnkkel.

Hogy az Iſtenhez meheſsűnk, mennyorßághban véle leheſsűnk, eggyűt véle hogy élheſsűnk, Chriſtus légy ſegitség nékűnk.

Az te keſerves kinodért, megh bocsáſd minden bűneinket, minket ŏrŏk tűz ne égeſſen, Chriſte ments megh minket, Amen.

M A S.

[illegible]-TAMADASAROL.

Surgente Domino.

VRunk fel-támadásán, Eörvendezzünk, örvendezzünk, Ki meg hala kereſt-fán, Vigadozzunk, vigadozzunk.

Ha fel nem támat vólna, Eörvendez: örvendez:
Mi mind el veſztünk vólna, Vigadoz: vig:
Az ő ſzent halálával, örven: örvendez:
Minket megh ſabadita: Vigadoz: vigadoz:
Immár énekellyetek, Eörvendez: örvendez:
Vének, ifiak, gyermekek, Vigadozzunk, vigadoz:
Légyen dicsiret Vrnak, Eörvendezzünk, örven:
Dicsöség ő ſzent Fiának, Vigadozzunk, vigadozz:
Es Szent Lélek Iſtennek, Eörvendezzünk, örven:
Ki uralkodik Amen. Vigadoz: vig:

M A S.

Heütt triumpfiret Gottes Sohn.

Magyarra forditatott
S. I.

MA Chriſtus győzedelmes lött, Az halálból mert im fel költ, Alleluja, alleluja, Fényeſséggel, dicsöſséggel, Kiért áldgyuk vig lelekkel, Alleluja, alleluja.

Mint erös bay-vivó vitéz, ellenséget meg eyt meg győz, Alleluja, allelnja, Eördögöt halált meg ronta, minden igáját el-bontá, All: all: O Chri-

4 237

O Christus Istennek Fia, [illegible]
ja, Alleluja, all: Irgalmadból o[illegible] [illegible]
minket bóldogságba, Alleluja, all:

Nem árthat már ellenségünk, bár [illegible] ellenünk, Alleluja, all: Nincs ereje, ne rettegjünk, nám mind Isten fiai vagyunk, Allel: all:

Kik az Christust hiven vallyák, ez világon boßuját láttyák, Alleluja, alleluja, Bár kint halált ßenvedgyenek, véle vißont meg dicsöülnek, All: all:

Ezért néki egyetemben, adgyunk hálát örömünkben, Alleluja, all: Hozzá menybe igyekezzünk, Isten légyen segitségünk, All: all:

Dicséret legyen Atyának, ßent Fiának à Christusnak, Szent Léleknek azonképpen, örökké tißteſség menyben, Alleluja, alleluja.

MAS.

AZ POGANY ELLENSEG ELLEN.

Az 68. Soltár Franciai notájára.

VRaknak Vra nagy Isten, Kit tißtel minden keresztyén, Meg vallyuk bünéinket, Kikkel bántunk tégedet, Kikért te nagy haragodat, Im érezzük ostorodat, Melyel minket sanyargatz, Ellenséggel nyomorgatz.

De bánnyuk mi bünéinket, Sirattyuk sok esetinket, Es ßent Fiadért kérünk, Kegyelmezz megh minékünk,

...ellenségtöl, Pogány nép fegy-
...nek hatalmát, Vedd el rolunk is

L... ...en jövének, Nagy pußtaságot tövé-
nek, Falu... ...raſt, templomat, Kikben halgatták ßó-
dat, Rontnak, pußtitnak, égetnek, Edes hazánk-
ból ki vernek, Téged-is ingerlenek, Mint ha nem
birnál vélek.

Holt teſtek az te ßentidnek, El-temetetlen he-
vernek, Szaggattyák az madarak, Es hurtzollyák az
vadak, Ezek miá az vér ontás, Széllyel mint patak viz
folyás, Ezzel üznek csufságot, Vram lásd megh ez
dolgot.

Az te áldot ßent nevedért, Ronts megh ez mél-
tatlanságért, Az dühös ellenséget, Ki ßidalmaz tége-
det, Ally boßßut az pogányokon, Ne nyargallya-
nak ßájokon, Rettents megh ö ßivöket, Es veddel
erejeket.

Hogy ßörnyen megh rémüllyenek, S-téged eßek-
ben vegyenek, Mondván: Ez az nagy Iſten, Ki né-
pével jól téßen, Láttyuk már hatalmaſságát, Ertyük
magunk bolondságát, Karja olly erös raytunk, Hogy
meg ſem mozdulhatunk.

Fölséged ezt cselekedgye, Nevének dicsöségére,
Ki innét öregbüllyön, Es meßße ki terüllyön, Hogy té-
gedet minden népek, Nagy Iſtennek iſmérjenek, Ki
jól tehetz mindennel, Népedet nem hagyod el.

Azért

4° 237

Azért csak te reád nézünk, Midőn [illegible]
ségünk, Es üldöz fegyverével, Te bizta[illegible]
keddel, Mert te viaskodol értünk, E[illegible] tőled megh-
őriztetünk, Kit mindenek megh látnak, Eőrülvén
jo voltodnak.

Kit engedgyen az Vr Isten, Es erről mondaſsék
Amen, Néki adván hálákat, Nyuytsuk imádsá-
gunkat, Mind addigh migh ő el jövend, Nyava-
lyánknak véget vetend, Es mennyekben föl-viſsen,
Amen, Amen, Vgy légyen.

HAZASSAGROL VALO ENEK.

Az 65 Soltar notajára.

KEzdetben hogy Iſten Adamot, Képére teremté,
Reá bocsáta nagy mély álmot, Es csontyát ki
vövé, Kiköl egy aſſonyi állatot, Szerze ſzerelmeſſen,
Es Adamnak ez feletárſot, Ajánlá kegyeſſen.

Mondván: Eggyüt éllyetek hiven, Es ſaporod-
gyatok, Engem tiſztellyetek ſzüntelen, Törvényem
tartsátok. Minden teremtett állatókon, Ti Vralkod-
gyatok, Halakon és az madarokon, Légyen hatal-
matok.

Minden gyümölcsével éllyetek, Ez paradicsom-
nak, De parancsolatom tegyétek, Mellyel im meg
tiltlak. Hogy az jó és gonoſz tudáſnak, Fáját ne bán-
csátok, Mert ha bekét nem hattok annak, Halállal
meg haltok.

O melly

gúl élhet vala, Az ember ez hely-
b[illegible]k kedvében vala, Artatlánul élvén
D[illegible]naz mérges kigyótúl, Ottan meg csalaték,
Es meg fosztatván nagy sok jótúl, Az halálban esék.

Ennek ő mérge el ragada, Szivünkre elménkre, Es tellyességgel el árada, Minden nemzetségre, Az Isten ez dolgo, meg bánvánt Fiát értünk küldé, Ki dolgunkat meg igazitván, Bününket el törlé.

Hálá légyen az jó Istennek, Eörökkön örökké, Hog pokolnak, halálnak, bünnek, Erejét el töré. Hadgya hogy járjunk ő útában, Mellyet nékünk mutat, Es meg-áld minket s-orságában, Bóldogságra juttat.

Engedgye ezeket ti néktek, Az teremtő Isten, Hog soká együt élhessetek, Nagy jó berencsében. Es házaságtoknak gyümölcsét, Láthassátok jókor, Ki veletek az Vrnak nevét, Dicsérjék mindenkor.

KARACSONRA.

PArancsolá az Augustus, Csábár bámláltasék mind ez béles világ, minden ember nevét bé iratsa, és bé vallya Csábár levelében.

Siriában bámláláſt el kezdé, mennek vala min'en felöl népek, hazájokbúl és ő városokbúl, vállyák vala Csábárnak magokat.

El indula Ioseph Mariával, el fel méne Bethlen városában, mert ő vala Dávid nemzetsége, az városban kel vala mennie.

Mariának

4 237

Mariának el jöve ſzüléſe, nem tal[illegible] Betn-lehembe, vendég néppel város bé-tö[illegible]é ſzállának egy kis iſtálloba.

Születteték az kicsinded Ieſus, Páſ[illegible]roknak Angyal meg jelenté, ne féllyetek im örömet mondok, mert ſzületet az kicsinded Ieſus.

Vigadgyanak immár minden népek, dicséretet fejenként tegyenek, Vr Iſtennek dicsöség mennyekben, és ez földön békeség népeknek.

Kérünk téged oh kicsinded Ieſus, vigaſztallyad az mi ſziveinket, adgy ez földön nékünk békeséget, Menyorſzágban örök dicsöséget.

AD DIEM PARASCEVES.

MAgas hegyén im az olay fának, imátságot tévék ſzent Atyámnak, lehetsége hogy ha vólna annak, ſzörnyüsége távoznék kinomnak.

Iollehet az Lélek halálra kéſz, és iſmétlen az teſt gyarloságos, legyen Atyám nálad méltoságos, én halálom hiveknek érdemes.

Az én lelkem nagy ſzomorún vagyon, tellyeſséggel mind az haláliglan, én Atyámnak akarattyáiglan, kereſzt-fának az ö kinnyáiglan.

Legyetek itt velem vigyázzatok, az ſereget maydan meg láttyátok, megh környékez engem nagy ſokaság, ti fejenként tölem el futamtok.

En peniglen megyek az halálra, én Atyámnak ked-

ves áldoz[illegible]z megh romlot népnek váltságára, az hiveknek[illegible] bóldogságára.

Fejenként itt azért vigyazzatok, és bűntelen ti imátkozzatok, én Atyámhoz fel foházkodgyatok, kisértetben hogy ti ne jussatok.

Az hiterlen Sidóknak serege, melly Iesusra mindenkoron tőre, és ellene boszu képpen bólla, halálakor az hitben nem bálla.

Im láttyátok ugy-mond mi közöttünk, semmi bine nem láttatik tölünk, ékesége nem vala közöttünk, bűcsületi nem vala elöttünk.

De ez az ki bűnünket el vévé, és érettünk egyedül benvede, ki mennyégből Attyától le jöve, mellyet az Sido nép nem böcsülle.

Es mi értünk megh sebesitteték, betegségünk tőle viselteték, és sokságos bűnünké téteték, halálával bűnünk el véteték.

Mert ő reá Attyának haragja, nagy sokságos bűneinkért bálla, kinek minket meg válta halála, el véteték az bűnnek ő soldgya.

Meg rontaték ördögnek hatalma, az pokolnak keserves nagy kinnya, mert halálnak el jöve halála, kiről régen az Prophéta bólla.

Mind fejenként kik velem valának, én barátim engem el hagyának, tanitványim tőlem el oblának, az csalárdok reám támadának.

Nagy hirtelen engem el árula, kit leg fellyeb én se-

retek

h 237

retek vala, az ki nékem fő sáfárom vala, az Sidóknak kezében az ada.

Es az Sidók igen megh csufolván, rettenetes szemmel reám nézvén, nagy kegyetlen vereséggel vervén, keserves nevetéssel illetvén.

En keserves nagy kin-vallásomban, szenvedtemben való szomjuságban, itatának engemet eczettel, ételének keserű méreggel.

Legyen nékik az ő lakodalmok, vesződelmek és orrok romlások, büntetések és botránkozások, kiknek nem lön bennem bizodalmok.

Mikor Iesus az keresztfán függe, ez földön lön akkor illyen csuda, megszakada az Templom kárpittya, és mind az egész föld megindula.

Az kősziklák megrepedezének, az koporsók megh nyilatkozának, sok hólt testek kikből ki jövének, az városban és megjelenének.

Az Nap és Egh megh homályosodék, és az földön setétség láttaték, az mely kilencz oráig tartaték, ezen nagy sok ember csudálkozék.

Az tolvay-is az keresztfán függe, bűne szerint fel tétetet vala, az Iesushoz fel szóval kiálta, illyen szóval imádkozik vala.

Menvén Vram az te országodban, szent Atyádhoz magos menyországban, rólam kérlek légy emlekezetben, hiveidnek szerzet bóldogságban.

Az kegyelmes Iesus nem kegyetlen, bizonyittya

illyen beß [illegible]en, azt igéré tolvaynak kegyessen, ma velem léß [illegible]aradicsomban.

Mi-is n[illegible] könyörögiünk mostan, vigyen minket az Paradicso[illegible]an, ßent Attyának ßép örökségében, régtül fogván [illegible]g ßerzet sok jókban.

En te [illegible]ked én válaßtot ßölöm, gyökeredet nagy jó hellyen ßerzém, az idönek korában plántáltam, állapatod nagy jó helyen ßerzém.

Te peniglen hamar el változál, nagy keserüségre el fordúltál, mert magadban igen megh hasonlál, és semmi haßnot nékem nem hozál.

Lám te benned sokat munkálkottam, és te benned én megh feßitettem, magos fára el fel emeltettem, és te töled büntelen ßenvettem.

Barrabásnak ßabadság adaték, tolvayságban az ki találtaték, ottan töled el ereßtetteték, ki halálra méltónak leleték.

Minden-hato Atya Vr Istennek, az megh feßült Vr Iesus Christusnak, hozzánk küldött ßent Lélek Istennek, nagy dicsösség az ßent Háromságnak

AZ ANGYALI EöRIZETERT való Enek.

VR Isten téged dicsérünk, és méltán hálákat adunk, te teremtet Angyalidért, ßéked elöt udvarlókért.

Azok

h 237

Azok tündöklök ſ-fénlenek, es te [illegible]án néznek, mindenkor ſódat halgattyák, te [illegible]ucsesé-geddel rakvák.

Nem nyugoſnak ſem aluſnak, de mind csak arra vigyáznak, hogy te néked ſolgállyanak, és az te kicſin nyájadnak.

Az régi dühös ellenség, gyülöl és irigységgel égh, csak az után leſelkedik, te néped hogy el oſollyék.

Mint elsö embert az kinban, moſt-is viſi az halálban, törvént igét ſent életet, ki törlenie föl kéſült.

Nem veſtegl azért ſem nyugſik, ſiv riv mint Crocodilus gyik, kereg forog tört hálót vét, hogy roncsa Chriſtus ſeregét.

Vigyáz az Angyali ſereg, ki Vr Chriſtus után leveg, te népedet takargattya, ördög álnokságát rontya.

Szent Daniel példánk ebben, Oroſlányok közt veremben, ekképpen az nagy jámbor Loth, Angyal által ſabadúlt vólt.

Az égö kemencze tüze, nem árthata de kedveze három iffiaknak az lángban, az Angyal lön meg tartásban.

Ez mái nap-is az Iſten, igy öriz ſok veſél ellen, általa ſent Angyalinak, kik örzöül adattatnak.

Azért Vr Iſten dicsérünk, és méltán hálákat adunk, mind az Angyali ſent ſereg, téged dicsérnyi nem ſün meg.

...unk tögedet, mindenkor keßen
...d öket, hogy óltalmazzák népe-
det, kik böcsüllik ßent
igédet.

AZ ISTENBEN VALO bizodalomrúl.

BIzodalmunk Christus által Istenben vagyon, hogy minden jót mellyet várunk töle meg adgyon, ßent irásban bizonyságunk erröl sok vagyon.

Iertek hozzám ti mindnyájan kik munkálkodtok, bünötöknek sokságával terhessek vadtok, örökké való nyugodalmat nálam találtok.

Zálag-képpen igéretit mi nékünk adgya, mint egy drága Iaspis követ à ki meg válttya, mindent meg ád ßent igéjét tölünk nem tilttya.

Oh melly drága ez zálagnak az ö jutalma, mert hitünknek nincs ez földön töb bizodalma, és lelkünknek ördög ellen erösb óltalma.

De meg lássad hü kereßtyén meg ne utállyad, és hitetlenséged miát megh ne csufollyad, töle mit kérß mind meg adgya, bizonnyal várjad.

Azért téßen ö hallaßtást az meg adásba, hogy ßivünket fel inditsa nagy buzgoságra, és állasson áhitatos imátságokba.

Lám az fiak ö Attyoktul kérnek kenyeret, nem ád néki az ö Attyok kenyérért követ, menyivel inkáb Isten adgya mi ßükségünket.

Oly

h 237

Olly nagy gondgya vagyon rólunk Christus' usnak, mert tulaydon pásztora lőtt ő juhainak, és könyörög mi érettünk ő szent Attyának.

Mint hogy senki véle nem vólt kin szenvedésben, azonképpen senki nincsen idvőzitésben, azért nincsis bizodalmunk nékünk egyébben.

Christus által kik Istentől minden jót várnak, és gyakorta szent Lélektől megh újétatnak, azok vésik bóldogságát az mennyországnak.

M A S.

HAlgasd meg Atya Isten, az meg szomorodot, és az meg keseredet, szegény juhaidat, halgasd meg kegyelmessen, az te szent-egyházadat, ki megh nyomorodot.

Ne hadd édes Iesusunk nyomorult népedet, szent véreddel megváltott, kicsiny seregedet, ne hadd el pusztulnia, az te örökségedet, az keresztyénséget.

Kit az Sátán sok képpen, most megkörnyékezet, sok fertelmes bűnökkel, és igen kisirget, sok sanyaruságokkal, és méreggel kisirget, sidalommal illet.

Mint az sivo Oroslan, torkát reánk táttya, minden felől ellenünk táborát jártattya, mind az széles világot, reánk fel inditotta, és fel támasztotta.

Vagyunk miként az juhok, az farkasok közöt, ez világi népeknek dühősségek közöt, vagyunk útálatossak, minden emberek közöt, kegyetlenek közöt.

Miként

Mikent az meg öléſre, el válaſztotjuhok, bőcsűl-tettűnk halálra, naponként ő nálok, nincs ſemmi kő-nyörűlés, ſem kegyeſség ő nálok, nincs irgalmaſságok.

Nincsen azért ſivűnket, hova fűggeſtenűnk, és ke-ſerűségünkben, kihez ohaytanunk, mert nincsen ná-lad nélkűl ſenki több reménségünk, és több bizodal-munk.

Mert te vagy ki érettűnk, ez világra jövel, te vagy ki nagy kinokat, és halált ſenyvedél, kivel örökké való, bóldogságot érdemlél, és életet nyerél.

Csak tégedet ajánla minékünk ſent Atyád, és hoz-zánk való kedvét, jelenté te nálad, miképpen te ma-gad-is parancsolád minékünk, hogy hieſsünk hozzád.

Sies lás hozzánk azért, kegyelmes Iſtenünk, ne veſs el ſined elől, ſerelmes jegyesünk, kérünk ne hadgy el minket, ne feletkezzél rolunk, ne meny meſſze tőlünk.

Maradgy meg Vram velünk, mert be eſtveledik, és immáron az Nap-is, maydan el nyugoſik, homályoſ-ság, ſetétségh, ingyen mayd következik, az bűn ſoka-ſodik.

Számtalan ſok gonoſság köztünk el ſokaſult, az te ſent ſereteted igen meg hidegült, és minden rendbéli nép, tőled el idegenült, az bűnben be merült.

Halgas meg azért minket, és ments megh ezektűl: Pokolbéli ördögnek nagy dűhöſségétűl, minden té-velygéſektűl, és eretnekségektűl, kétségben eséſtűl.

Ne távozzék el tőlünk, az Szent Lélek Iſten, legyen

erős

h 237

erös gyámolunk, az mi életünkben, tartsa meg szent igédnek szerelmét mi szivünkben, lelkesünk kedvedben.

Vgyan ez vezérellyen minden igasságra, tar son megh szent nevednek erös vallásában, és vigasztall-on minket minden háboruságban, és nyomoruságban.

Hogy mondgyunk dicséretet, az te szent Atyádnak, ö véle egyetemben néked mi Vrunknak, mind örökkön örökké, az Sz. Lélek Istennek, mi vigasztalonknak.

KARACSONRA.

Az 47 Sóltár Franciai notajára.

MA vigadgyatok kik hivek vadtok, az Vr Istennek és örüllyetek, Christus ti néktek mert ma születek: kit Isten régen igért vólt szépen, az Abrahámnak és az Dávidnak, azt el bocsátta és ma meg adta.

Gyermek születék s-fiu adaték, az Emmanuel jöve hozzánk el, jelenék Isten emberi testben: ma vigadgyatok kik hivek vattok, az Vr Istennek és örüllyetek, Christus ti néktek mert ma születék.

Iesse vesszeje és csömötéje, im meg bimbozék s-ki virágozék, rayta nyugovék Lelke Istennek: kit Isten régen igért vólt szépen, az Abrahámnak és az Dávidnak, azt ma meg adta és el bocsátta.

Ennek ö vallán nagy Vraság van, erös, tanácsos és csudálatos, más élet Attya, Dávidnak fia: kinek országa és Királysága, örökké meg áll nagy méltosággal, ki minden szegént gonosztúl meg ment.

Eörömmel légyen most tellyes minden, a mezők, hegyek, dók és völgyek, a meny és az föld melly füvekkel zöld: Az szabaditó, s-lelkünk vidéto, el jöt, Anyától szüz Máriától, nékünk születvén az Bethlehemben.

Hozzánk fényesség jöt kedves vendégh, hozván világot és szabadságot, bünnek terhétül és az ördögtül: Ma vigadgyatok kik hivek vattok, az Vr Istennek és örüllyetek, Christus ti néktek mert ma született.

Istennek menyben dicsöség légyen, Atya fiúval, s-vigasztalóval, szép uy versekben áldassék hiven, kinek áldása s-óltalmazása, raytunk maradgyon, és el ne hadgyon, erre most minden ezt mondgya Amen.

INVOCATIO.

A Lázatos szibéli fohászkodással, édesseges szép Isteni imádságokkal, járullyunk mind fejenként egy akarattal, az Felséges Vr Istenhez, ki lakik menyországban.

Igaz hitnek általa igy könyörögjünk, mi szivünknek tárházában térdre le essünk, nagy bizvást szükségünkről ugy beszélgessünk, kiváltképpen büneinkért erössen esedezzünk.

Mert sok titkon és nyilván való bününkkel, megh bántottuk Felségedet gonoszságinkkal, mind tudván tudatlanul való élettel, az mi tellyes életünkkel, nagy engedetlenséggel.

De ke-

h 237

De kegyelmez mi nékünk az Vr Iesusért, kit bocsáttál ez világra az bünösökért, és ő néki csak egyedül való kedveért, bűneinknek bocsánattyát nyerhessük szerelmeért.

Bűneinknek nagyságát azért gyógyits megh, most könyörgünk kegyes Isten kösd egy csomóban, és vesdbé az Tengernek nagy mélységében, hogy lehessünk mi ő véle ingyen való kedvében.

Szent Léleknek mi raytunk szép ajándékát, terjezdki mindenkoron bátoritását, és tarts megh mi közöttünk igaz tudománt, az mi lelkünk mert csak ebben találllya orvoslását.

It ez földön szivünknek légyen vighsága, távozzék el mi szivünknek szomoritása, hogy köztünk meg maradgyon szent akarattya, szolgáltassék Felségednek mindenben kivánsága.

Mind ezekértel mondgyuk az imádságot, mellyet köztünk az Vr Isten ekképpen hagyot, hogy mikor megh keressük mi szent Atyánkat, szükségünkért el mondani, illyen képen parancsolt.

Mi szent Atyánk te ki vagy az menyországban, szenteltessék az te neved szent Templomodban jöyjön el te országod igasságodban, földön mennyen akarattya légyen nagy bóldogságban.

Kenyerünket minden nap adgyad mi nékünk, bocsáss meg bűneinket fejenként nékünk, mi képpen megh bocsátunk, kik vétnek nékünk, és nagy gya-

orkik meg esnek ellenünk.)(

N ket Vr Isten az kisértetben, de ßabadits az gonoßtul vigy békedvében, mert tiéd az menyorßágh hatalmas képpen, tiéd légyen az dicsösségh örökké mondgyuk Amen.

M A S.

Azon notára:

MIndenható Felsęges Atya Vr Isten, csak te hozzád foháßkodunk nagy ßükségünkben, halgas megh mostan minket könyörgésünkben, hogy téged dicsirhessünk mindenkor életünkben.

Sok nyavalya háboru vagyon mi raytnnk, nagy nyomorusághban immár el fogyatkoztunk, ha azért nem könyörülß Vram mi raytunk, az kétségben esés miat mindnyájan el kárhozunk.

Vigáßtallyad azértan az mi ßivünket, ujitsad-meg az mi ßomorodot lelkünket, tarts megh az sok insęgben te seregedet, hogy nagy örömmel vehessük te áldot ßent igédet.

Ronts megh köztünk az Sátánnak birodalmát, az átkozot gyülölsęgnek uralkodását, adgyad az ßent léleknek vigaßtalását hogy mindenkor mi te rólad tehessünk igaz valláſt.

Távoztaſs el mi tölünk minden tévelygéſt, hirdettesd igazán köztünk te ßent igédet, gyámolitsad Vr Isten gyenge hitünket, engedd hogy meg esmérhessünk mi egy idvözitönket. Elmé-

h 237

Elméinket uyjics megh te ſe..
egymáshoz leheſsünk nagy ſere enekkel
élheſsünk nagy békeſséggel, r wedheſ-
sünk jo lelki eſmérettel.

Prædikáltasd mi nékünk .., melyből
nyilván megh értheſsük idvi t, és csak ben-
ned vetheſsük reménségün ts megh Vram
mind hóltunk igy az igaz hitt nket.

Nagy dicséret és áldás néked daſsék, te ſent ne-
ved mind az égig magaſztaltaſsék, ſent Fiad ſent Lé-
lekkel együtt áldaſsék, az egy Iſten háromságban örök-
ké tiſztelteſsék.

I. P. C.

Dicsöült helyeken, Mennyei Paradicsomban, az kik vigadoztok véghetetlen bóldogsághban, vadtok meg újúlt állapatban, az Vrnak nevét ének ſóban, no dicsérjétek vigaſsághban.

Aldgyátok az Vrat, kik csak ö néki ſolgáltok, ártatlan ruhában, tündöklö ſok kar Angyalok, ti-is Nap, és Hóld, és Csillagok, valakik Eghi tüzzel birtok, fel ſóval ötet kiáltsátok.

Egeknek réſzei, világnak nagy ſéleſsége, dicsérjed az Vrat, Tengernek titkos melysége, az kiket Iſten ö Fölſége, bizonyos czéllal bé-rekeſzte, fel nem bonthat már ſenki keze.

Barlangok fenekén nyugovo mérges ſárkányok,

sötét havasokon lakozo vad Oroßlánok, ti-is ißonyu nagy Czetlakok, tenger örvényit kik járjátok, áldassék az Vr azt mongyátok.

Föld és mind égi tüz, fejér ho, kö, zápor essö, déli s-éßaki szél, levegö égh, könyü szellö, Tél, tavasz, és Nyár, Eößi idö, mely négy részböl áll egy esztendö, töletek az Vr dicsérendö.

Szölö termö hegyek, fel nyulo szép hives halmok, vad s-szelid gyümölcs fák, zuhogo csorgo patakok, ligetes erdön lako vadak, csußo és mászo sok állatok, nevét az Vrnak mind áldgyátok.

Megh újúlt tavaßßal hangos éneklö madarak, szép uy énekekkel, áldgyátok nevét az Vrnak, kis philemile ki torkanak, az rekedések nem árthatnak, nyuyts dicsiretet az nagy Vrnak.

Csáßárok Királyok földi sok hatalmasságok, nemzetes nagy Vrak, gazdagok és ßabadosok, Birák, Tanácsok és polgárok, kik az köz népnek törvént ßabtok, ti-is az Vrat mind áldgyátok.

Ti-is szép tavaßi virághoz hasonló iffiak, szüleknek örömi gyermeki kedves seregek, tißta életü kegyes szüzek, ebes és okos jámbor vének, az Vrnak nevét dicsérjétek.

Dicsiret dicsösségh tißtességh és hálá-adás az szentek Vrának legyen örök magaßtalás, kiben soha nincs meg változás, vagy igirettül el hanyatlás, töle fejünkre ßállyon áldás.

MAS.

h 237

M A S.

MI Atyánk oh kegyes Iſten, ki vagy az magas mennyegben, ßentöltesſęk neved ßivel, az te orßagod jöjön el, te akaratod meg légyen, ez földön miképpen menyben.

Mindennapi kenyerünket, add meg bocsáſd meg vétkünket, az mint mi-is meg bocsátunk, azoknak kiktül bántatunk, és ne vigy az kisértetben, de ßabadits gonoß ellen.

Mert tied Vram az orßág, tied minden hatal-maſság, meg adhatz azért mi nékünk, mindent az mit töled kérünk, tied az dicsöſség Amen, moſt és örökkön, Vgy légyen.

V E G E.

PSALTERIUM UNGARICUM.

Az az:

SZENT DAVID KIRALYNAK ES PROPHETANAK SZAZ ÖTVEN SOLTARI,

Az Franciai notáknak és verſeknek módgyokra Magyar verſekre forditattak és rendeltettek.

Szenci MOLNAR ALBERT által.

Lőcsén, BREVER LŐRINTZ Typographiájában.

RMK I. 4° 237/kötet 2

R 2005-2006

§§§§§

AZ CHRISTUS
SZEDE LAKOZZEK
BENNETEK BŐSEGGEL,
MINDEN BŐLCSESEGGEL: TA-
NITVAN ES INTVEN EGY-MAST, TI
MAGATOK KŐZŐT PSALMUSOKKAL, DI-
CSERETEKKEL, ES LELKI ENEKEK-
KEL, NAGY KEDVEL ENEKEL-
VEN AZ TI SZIVETEK-
BEN AZ URNAK.
Col. 3. ỳ 16.

MAGY. AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

ELŐL-JARO BE[illegible]

AZ MAGYAR ORSZA[illegible] ERDELYBEN VITEZKEDŐ KE[illegible] SZTYEN ANYA-SZENT-EGY-HAZNAK, E[illegible] ENNEK Nagyságos és kegyes Gondviselőin[illegible], Lelki-Pásztorinak, Tanitoinak és t[illegible]ulo tagainak. §

Az Atya Istennek kegyelmét, az meg-szentelésnek és békesęgnek lelkét, az Christusban kévánnya szive szerént:

Miúlta tanuságnak kévánságából idegen országban élek, és látás hallásnak okaért néha veszedelmekben-is forgok, gyakran kérem azt az Ur Istentől, hogy az ő kegyelmes akarattyából, avagy vigyen-fel idein ez bűn szaporito világból az ő mennyei Academiájában, avagy ez földőn életemet, az Christusért, Szent Lelkével ugy vezérellye, hogy senkinek ne legyek botránkozására, hanem az hiveknek seregében élhessek egyebeknek hasznokra, és az ő fölséges nevének dicséretire. Innét vagyon, hogy ez hires Academiákban fő Tanitók közt forogván nem kapok ez világon gazdagito tudományokon, hanem ollyakat kévánok, mellyekkel leg többeknek használhassak az mi nyomorgó hazánkban.

Ez előt annak-okáért hét esztendővel, midőn Cassán én tőlem Magyar könyvet kért vólna az tiszteletes Békési János, (ki az én tanuságomra, az Istentől néki engedet jókból, más-fél száz forintot adot, kit meg-fizet Isten ő Kňek) mihelt fel jutottam Haidelbergában, menten Magyaról forditottam az Daniel Tossanus Doctor Vigasztaló könyvét: mellyet ő előszőr Franciai nyelven irt, osztán Németül forditot, és lelki Iskolának nevezet. Mellyel én az meg-mondot Cassai személynek akartam hálá-adó vóltomat meg-mutatni. Az

bány esztendővel fáratságos nagy munkával irtam
yar Dictionariomat.

Ezek pedigh, ô Istennél kedves Anya-szent-egy-ház, nem dicsekedésből számlálom elődben, (mert akarom, hogy csak az-é légyen a' dicsőségh, a' ki ezekre nékem erőt és alkolmatosságot engedet) hanem kedvem ellen azért beszéllem-meg jó igyekezetemet és fáratságomat, hogy lássák-meg ezt némellyek, a' kik engem te hozzád hálá-adatlannak alitnak és haszontalan fiadnak itélnek, csak azért pedigh, hogy illendó hivatal nélkül nem futok az néked szolgálandó tiszt keresésre. De az én meg-váltó Christusom, a' ki téged szent vérével magának jedzet, jól láttya minémű szeretettel vóltam és vagyok hozzád: és tudgya minek mikor kell lenni.

Mostan azért ez Sóltár Kőnyvet, mellyel én sok időtül fogva az én inségimben, gyülőlőim ellen vigasztaltam magamat; immár pedig tenéked vigasztalásodra és eggyügyű tagaidnak hasznokua-Magyaról forditottā, kérlek tekénts engedelmes szemmel, szerelmes Anyā, Keresztyén Anya-szent-egy-ház, és hozzád való hálá-adoságomnak ez kisded jelét vedd jó neven addiglan, migh az te szerelmesed az Jesus Christus ennél nagyobbal szeret.

Kérlek ezen-is nagy szeretettel, hogy ne bánnyad ez dolgot, hogy ez néked szánt kőnyvet, előszőr idegen országhi Fejedelmeknek ajándékúl mutattam-bé. Mert ezek-is tenéked egyéb Isten-felő nemzetek Fejedelmivel egyetemben igen jó-akaroid: és az te kőzelb való gond-viselőid-is, ezeknek fő Iskolájokban szokták költségekkel fel-küldeni az néked szolgálandó ifiakat az Szent Irási tanuságra. Kik kőzőt én leg-kisseb és aláb való vagyok, de az Christus kegyelméből vagyok a' mi vagyok.

Továbbá Nagyságos és Kegyes Uraim, kik ez Anya-szent-egy-háznak, Isten után, Gondviselői és daykái vadtok, kérem alázatoson Nagyságtokat és kegyelmeteket, hogy nem csak ez én munkámat magyarázza jó végre Nāgtok és Ktēk, hanem egyéb hasznos kőnyveknek ki-nyomtatásáról-is adakozo kezeit ne vonnya-megh Nagyságtok,

kivált-

kivált-képpen, ha Isten ra[illegible]nk könyörûlõ állana adand.

Ti Kegyelmeteket-is, Ti[illegible]elendõ Urain Lelki-Pá[illegible] Schola-Mesterek, fölötte igen kér[illegible]m azon, hog[illegible]égk-is jo gadgya ez könyvetskét, mellyet im[illegible]ki-bocsátok barátimnak ja[illegible] sokból, és az rágalmazók ellen ez én munkámat oltalmazza K[illegible] metek. Mivel-hogy ahoz nem olly szándékból fogtam, hogy az elébbeni szokot énekeket ki akarnám venni az híveknek kezekből, avagy hogy ezeket egyebeknél ékesbeknek alitanám. Mert látom hogy fõ emberek által, az Sóltárnak nagy része meg-vagyon forditva, Cseh, Német és tulaydon notákra, Kik közzûl, az én tetzésem szerént, legszebbek az Szegedi Gergely-é, és Sztárai Mihály-é, vannak, Istennek hálá, egyéb szép énekek-is, mellyekkel rakva az Debreczeni Anya-szent-egy-háznak Enekes könyve, az Bornemissza Péter-é, Huszár Gál-é és Bõyte István-é: De az egész Sóltárt Magyar versekben még senki nem formálta én tudásom szerént. Látom pedig azt-is, hogy az Dn. Scariceus és ez elõt meg-mondot fõ emberek Psalmusi kivûl, némellyek igen paraszt versekben vannak foglalván: Noha még az Szent Leleknek-is kedves az versek szép eggyezõ vólta; a' mint meg-tetzik az Alphabetum rendire irt Psalmusokból. Kik közzûl az 119. Sóltár az Alphabetumnak mindenik bõtõin nyoltz-nyoltz verset kezd-el az Sido Sóltár könyvben. Az réghi Magyar Enekekben pedig avagy semmi egyenlõ terminátiok nem vóltak, avagy tiz vers-is egy-más után mind egy igében ment-ki, a' honnan az historiás énekekben, számtalan az sok Vala vala vala. Kin az idegen nemzetek az kik ezt láttyák, nem gyõznek eleget rayta nevetni. De hálá Istennek, ez egyne-hány esztendõkben az mi embrink-is ékesbb versekct szoktak irni. Példának okáért egy vers neménck meg-jobbitot modgyait írom ide:

Az elsõ és kõz mód ez:

Láss hozzám Ur Isten kegyelmes szemeiddel,
Nyomoruságimban vigasztaly Szent Lelkeddel,

ságimat hogy el-szenvedhessem jo lelki béke-
Második azon notára imez: (séggel.

Csuda álhatatlan
Lám ez világ dolgában,
Mint kerek forogván
Inkáb minden orában,
Változik, külömböz,
Szántalan sok bút hoz
Minden szem-pillantásban.

Harmadik azon notára, leg-szebb:

Bocsásd-meg Istenem ifiuságomnak vétkét,
Sok hitetlenségét, undok fertelmességét,
Töröld-el rútságát,
Minden álnokságát,
Könnyebits lelkem terhét.

Az Franciai rhythmusok pedigh sokkal külömb formán foglaltatnak ősze, és az verseknek sok féle nemei vannak. Néhol az három első rhythmus egy modon megyen-ki, de az negyedik rhythmus véginek, az következendő vers rhythmusi felelnek-megh. Iyllen az 22. Soltár, az 53. levelen. Eősszeséggel az Sóltárok száz harmintz külömbözö notákra vannak, és mayd meg annyi a' verſek nemei.

Annak-okáért meg-gondolhattya minden, minémü nagy munkával kellet ennékem ez hoszszu Magyar igéket, az Franciai apro igékből állo verſekre fornálnom, holott egy ſyllabával ſem tehettem többet hozzá, ſem az ſenſuſtól nem kellet el-távoznom. Mert nagyob gondom vólt az fondamentombéli igaz értelemnek fordítására, hogy nem az verſeknek ékesgetésére. Ha azért valaki én nálamnál módosban fordítándgya, örülök rayta, és ezt félen tévén én-is azzal élek örömesben, az Istennek dicsiretire.

Végezetre Atyámfiai legyetek jó egeſségben, épüllyetek, vigaſztaltaſſatok-meg, egy értelemben legyetek, békeségeſſen lakjatok, és az

ſzeretet-

ELŐL-JARO BESZED.

ſzeretetnek ſ-az békeségnek Iſtene léſzen veletek. A[illegible] ſus Chriſtuſnak kegyelme, az Iſten ſzerelme, és az Sz[illegible] leknek veletek valo közösülése légyen mindnyájan veletek, Ame[illegible] 2. Cor. 13.

verſu 12. & 13.

MOLNAR ALB.

KEGYES OLVASO VEDD ESZEDBEN IMEZEKET:

I. Az Soltárok fölőt az C. M. CLEMENS MAROTUS nevét, az T. B. THEODORUS BEZAET jedzik.

II. Minden Soltárnak ſummája vagy czéllya rővideden vagyon eleiben irva.

III. Az hoſzſzu pſalmuſokban, az vers előt, *Pauſa*nak, az az, Meg-ſzűnéſnek jele imez

AZ SOLTAROK, MELLYEKNEK egyenlő notájok vagyon.

Az 5. és 64.
14. és 53.
16. 63. és 70.
18. és 144.
24. 62. 95. és 111.
28. és 109.
30. 76. és 139.
31. és 71.
33. és 67.
36. és 68.
46. és 82.

Az 51. és 69.
60. és 108.
65. és 72.
66. 98. és 118.
74. és 116.
77. és 86.
78. és 90.
100. 131. és 141.
117. és 127.
140. és az Tiz parancsolat.

CL.

ETORIS GEORGI REMI EPIgrama, de Psalterio D. Andr. Spethæ ad Melodias Gallicas concinnato.

Rhythmis, quos moduli exprimerent prædulce sonantes,
Psalmorum Bessem THEODORUS; & ante trientem
CLEMENS Celtarum linguâ adstrinxére peritè.
Germani hos, Itali, Hispani, Flandriq, Britanniq,
Et queis Sarmatia, & colitur Bojemia vasta,
Jessæas paribus modulis qui jugiter odas
Decantant, sancti exempli pietate, secuti.
Defuit Ausonio decus hoc idiomati, quod nunc
ANDREAS SPETHUS dat, cui non Thracius ipse
Suavisono vates plectro siet anteferendus.

PARAPHRASIS UNGARICA ET ACCOMMODATIO ad D. Albertũ Molnar, Davidis Psalmos Rhythmis expressos, dulcissimæ patriæ communi donantem.

DAvid Királynak másfél száz Soltárit,
Szent Lélek által iratot énekit,
Gyönyörűséges notáju versekre
Ketten szerzették Franciai nyelvre.
Eötvenét Clemens Maroth forditotta,
Es az többit az Theodorus Beza.
Ezeket osztán Nemetek, Olaszok,
Spanyolok, Belgak, és az Angliusok,
Eő nyelveken követték es Lengyelek,
Az Lengyelek után az tiszztes Csehek.
Kik Dávid Soltárit egymást követvén,
Egyenlő notákkal énekliк szépen.
Hogy pedig még nem volna Deák nyelvẽ,
Spetha András Deákul szerzé éppen.
Kinek az ő gyönyörű ékes voltát
Még Orpheus sem győzné-meg notáját,
Midőn ezt jol látná az MOLNAR ALBERT
(A kiſok országot látot és tégert)
Hogy eñyi ſok keresztyén nézet közzül,
Csak Magyar nép volna ez versek nélkül.
Haszñálni akarván ő nemzetének,
Segedelméből az kegyes Istennek,
Az Soltárt Magyar versekben formálta,
Es az Franciai notákra szabra:
Kit tőle végy jo neven hiv Olvaſo,
Hogy Istentől néked adaſsék ſok jo.

Sigena Nassoviorum VII. Calend. Maji, Anno 1607. JOHANNES FILITZKI Farkas-falvinus, S. S. Theologiæ Candidatus.

AZ ELSŐ

AZ ELSŐ SOLTAR. C

Beatus vir qui non abiit, &c.

Tanuság az Iſten-fęlőknek és az iſtentelenekne[illegible] külőmbőző állapattyokról, Előſzſzőr az Iſten-fęlőket megirja cselekedetekről, oſztán az gonoſzoknak veſzendő dolgokat mondgya meg.

AZ ki nem jár hitlenek tanácsán, Es meg nem áll az bűnősők után, Az csufolóknak nem űl ő ſzékőkben: De győnyőrkődik az Ur tőrvényében, Es arra gondgya mind éyjel nappal, Ez illy ember nagy bóldog bizonnyal.

Mert ő ollyan mint az jó termő-fa, Melly az viz mellet vagyon plántálva, Eő idejében meg-hozza gyűmőlcsét, Es el nem ſzokta hullatni levelét, Ekképpen az mit ez ember végez, Minden dolgában mégyen jó véghez.

De nem igyen vannak az gonoſzak, Hanem mint az apro por és polyvák, Mellyek az ſzéltűl ſzellel ragattatnak, Igy az itéletben meg nem álhatnak Az gonoſzak, és kik bűnben élnek, Az igazak kőzt helyet nem lelnek.

Mert az Iſten iſméri utokat, Az igazaknak érti dolgokat, Azért mind őrőkké ők meg maradnak: De az kik csak az gonoſzságban járnak, Azoknak nyilván mind el-véſz utok, Mert Iſtennek nem kell az ő dolgok.

II. SOLTAR. CL. M.

Quare fremuerunt gentes?

Jővendőlés a' Chriſtus ſzemélyéről és orſzágáról.

MIért zugolodnak az pogányok? Mit forgatnak ő bolond elméjekben? Az főldi népeknek mi ſzándékok? Csak

... ůznek ſzivekben. Ez világhi Királyok egyben
Az Fejedelmek tanácsot tartnak, Az Iſten ellen
...éſznek, Es az ő Chriſtusára támadnak.

Nagy főnnyen mondgyák: Mit késünk ezzel? Jer ſzaggaſſuk-el ezeknek kőtelit, Es minden igájokat rontsuk-el, Ne viſellyűnk tőbbé raytúnk effęlit. De az Ur Iſten az magas mennyekben, Csak neveti dolgokat azoknak, Csufollya őket űlvén ſzent ſzékiben, Kinek ezek ſemmit nem árthatnak.

Es végre hogy meg-indul haragja, Kemény beſzéddel kezd ſzolni azoknak, Rettenetes képpen meg-riaſztya, Ki miat tellyeſséggel el-bádgyadnak. Hogy mertek, ugy-mond, ez ellen zugodni? Az kit én kentem az Királyságra, Es Kiráyli pálczát én attam néki, Az én ſzent hegyemre a' Sionra.

Mond ez Királyságh: Im ki-hirdetem Az ő tanácsát és ſzent decretomát: Az felséges Ur monda ennékem, En fiam vagy ma ſzűltelek fiamat. Kérjed én tőlem az ſok pogányokat, Kiket őrőkségűl néked adok, Főld kerekségin ſok tartományokat, Mindenűt én tenéked ajánlok.

Ronts-meg őket te nagy hatalmoddal, Mint az főldből égetet cserép edént, Es az te Királyi vaſs pálczáddal, Verd őſzve és tőrd apro pozdorjánként. Azért Fejedelmek, Birák, Királyok, Ezekből tanuságot vegyetek, Es magatokat jól meg-gondollyátok, Kik ez főldőn regnáltok, itéltek.

Szolgállyatok ez hatalmas Urnak, Igaz félelemmel, jámbor élettel, Eőrvendezzetek ő nagy vóltának, De ezekis legyenek rettegéſſel. Csokollyátok ez néktek kűldőt Fiat, Hogy erőſſen meg ne haragudgyék, El ne mulaſsátok parancsolattyát, Mert ſzőrnyű-képpen el kel veſznetek.

Mert gyakorta hogy ingyen ſem vélnéd, Mint az ſebes tűz fől-gerjed haragja, Te azért tellyes ſzivel el-hidgyed; Bóldog az ki magát ez Urra bizza.

III. Sol-

PSALMUS III.

III. Soltar. Cl. M.

Domine quàm multi.

Könyörgése Dávidnak az Absolon ellen.

O Melly sokan vannak, Az kik háborgatnak, Engemet, én Istenem! Nagy sok ellenségim, Es sok gyülölőim, Tusakodnak ellenem. Sokan azt alittyák, Lelkemről azt mondgyák: Veszet ennek ő dolga, Segécsége nincsen, Mert el-hatta Isten, Igy szolnak bolond módra.

Mert te én Istenem, Paisom vagy nékem, Ki életem meg-mented, Es nagy tiszteségre, Fejem dicsőségre, Idővel föl-emeled. Te hozzád Ur Isten, Kiáltok szüntelen, Es te meg-vidámitasz, Meg-halgatz kedvedből, Sion szent hegyéről, Nagy segedelmet nyuytasz.

Ha ágyamban nyugszom, Csendeszen aluszom, Nincsen semmi félelmem, Midőn fel-serkenek, Semmin nem kesergek, Mert Isten őriz engem. Ha száz ezer népek, Mind környül vennének, Job és bal kezem felől, Ha rám ütnének-is, Nem rettegnék még-is, Semmi veszedelemtől.

Kelly-föl Uram tarts-megh, Ellenséghim vond-megh, Meg-törvén ő fogokat, Mind őszve paskolod, Es arczul csapdosod, Az Isten utálókat. Csak te vagy az Isten, Ki minden szükségben, Meg-tudsz szabaditani. Ki az te sereged, Megtartod, szereted, Es meg-szoktad áldani.

IV Soltar. Cl. M.

Cùm invocarem.

Dávidnak könyörgése az Saul ellen.

EN igasságomnak Istene, Halgasd-megh én kiáltásom, Szány meg, és tekincsinségemre, Te vigy engemet tágas helyre, Midőn it szorongattatő. Ti nagy Urak miglé gyaláztok Engemet tiszteségemben? Ez illy hivságban míg ma-

Hazudozásra mit vágyodtok? Míg gyönyörködtök

De vegyétek jól eszetekben, Hogy az Ur Isten engemet be-vett kedvében kegyelmében, Eő adta Királyi tisztemet, Es meg-hallya kéréſemet. Rettegjétek hát és láſsátok, Hogy ellene ne vétsetek, Magatokat meg gondollyátok, Az ágyas házban ha nyugoſztok, Hogy lehessen csendeſségtek.

Igaſságnak áldozattyával, Aldozzatok az Istennek, Jó élettel és igaſsággal, Es az Istenben bátorsággal Bizzatok és örvendgyetek. De ſokan mondgyák azt minékünk: Ki vezérl minket az jóra? Azért téged Ur Isten kérünk, Mutaſd kegyes ortzádat nékünk, Jöjön kegyes áldozatra.

Mellyel inkább vigaſztalſz engem, Es örvendeztetſz ſziveimben; Hogy nem kiknek ſok muſtyok terem, Buzájokkal rakva ſok verem, Kikkel élnek bévségeſſen. Azért élek jó békeségben, Fekſzem ſ-aluſzom kedvemre, Uralkodván lakom földemben, Bátorságos örvendezésben, Mert az Ur vigyáz éltemre.

V. Soltar. Cl. M.

64. Verba mea auribus.

Meg-ſzabadításért való könyörgéſe Dávidnak, az ő kergetői ellen.

VR Isten az én imádságom, Kérlek vegyed fületdben, Es halgaſs meg kéréſemben; En Istenem és én Királyom, Erts meg mondáſom.

Tekéncsed meg eſedezéſem, Es hald meg kiáltáſomat, Midőn hivlak Királyomat, Meg-halgatod én könyörgéſem, Bizonnyal hiſzem.

Jó reggel meg-halgatz engemet, Uram, még virratta előt, Idején az Nap hogy fel-jöt, Előtted ſzámlálom igyemet, Várván kegyelmet.

Mert

Mert te egyedûl vagy olly Isten, Kinek az go[illegible]
kell, Es az ki gonosz bûnben él, Nem mehet h[illegible]
mi-képpen, Míg él vétekben.

Az kábák és az esztelenek, Nem álhatnak szined[illegible]
Gyûlölsz minden gonosz tévôt, Es tôled távul üzetteti.
Az illyetének.

Az kik csak hazugságot szolnak, Szörnyen el-veszted azokat, Es meg-átkosz gyilkosokat, Kik embert hamissan meg-csalnak, Mind meg-rontatnak.

En pedig nagy jó reménséggel, Bé-megyek szent templomodban, Es imádlak szent házadban, Nagy jó voltodért félelemmel, Szolgállak szivel.

Vezérly Uram igasságodban, Ellenségimnek láttokra, Kik igyekeznek káromra, Oktass hogy az te utaidban Járhassak jobban.

Mert szájokban nincsen igaz szó, Szivek tellyes nyavalyával, Eö nyelvek szol álnoksággal, Torkok olly mint a' nyilt koporso, Hol nincs semmi jó.

Büntesd meg Uram Isten ôket, Tedd semmivé tanácsokat, Roncs-el ô találmányokat, Verd-meg veled ellenkezôket, Az párt-ütôket.

Es hogy azok mind örüllyenek, Az kik biznak csak te benned, Es szivbôl szeretik neved, Engedd hogy vigan felségednek, Enekellyenek.

Mert az igazat te meg-áldod, Te nagy irgalmasságoddal, Környûl veszed mind paisal, Minden gonosz ellen megtartod, Es óltalmazod.

VI. Soltar. C. M.

Domine ne in.

Dávidnak meg-gyogyulásért és egésségért való könyörgése.

igy haragodban, Ki miat vagyok búban, En-
fedgy meg, Es haragodnak tűze, Szűnnyék-
, Kiben ne bűntess meg.

lékem Uram légy irgalmas, Mert vagyok nagy fáydal-
Ne hadgy Uram kérlek, Gyogyics-megh ſzerelmimet,
tent tetemimet, Uyjits-meg hogy éllyek.

Lelkem igen háborodik, Inségiben bánkodik, Keſer-
gek ſzivemben, Uram meddig hadſz engem, Ekképpen ve-
ſzekednem, Ez nagy győtrelemben.

Téry Uram kegyeſſen hozzám, Mert jay el-fogyatko-
zám, Te nagy irgalmadból, Szány-meg nyavalyáimban, Es
ne hadgy kinaimban, Ments-meg az haláltól.

Mert ha minnyájan meg-halunk, Ez világból ki-mu-
lunk, Nincs emlekezeted, Senkinél az halálban, fekvén az
koporſoban, Ki dicsirne téged?

El-fárattam bánatimban, Egéſz éjel ſirtomban, Kőny-
hullatáſimmal Nedveſitem ágyamat, Aſztatom nyoſzolyá-
mat, Sűrő ſiralmimmal.

En ſok boſzſzuságim miatt, Az én ortzám el-hirvat,
Szemem homályoſult, Ezt ſzerzik ellenségim, Vigadnak
gyűlőlőim, Kin ſzivem el-buſult.

Azért-tőlem el-mennyetek, Kik gonoſságban éltek,
Távozzatok innen, Mert az Ur kiáltáſom, Meg-halgatá ſi-
ráſom, Es bé-vőn kedvében.

Kőnyőrgéſem meg-halgattya, Az Vr, és el-fogadgya,
En imádságomat, Es az mit tőle kérek, Minden jókat meg-
nyerek, Vgy kivánnya jómat.

Azért minden ellenségim, Es én háborgatoim, Piron-
kodgyatok el! Már mind hátra térjetek, Es meg-ſzégyenűl-
lyetek, Nagy hirtelenséggel.

VII. Soltar. C. M.

Domine

PSALMUS. VII.

Domine Deus mi in te sper.

Dávidnak könyörgése ellenségi ellen való meg-szábaa.

OH én Vram és én Istenem, Te benned vagyon ségem; Segedelmemre légy jelen, Tarts-meg ellegim ellen, Hogy engem el ne ragadgyon, Mint éh oroslány ne rágjon, Midőn nincsen segitségem, Az ki meg-mentene engem.

Hogy ha én ezt tőttem Vr Isten, Avagy hamisságh van kezemben, Hogy ha gonoszt tőttem ennek, Ki őrült békeségemnek: Hogy ha valaki abban meg-ért, Hogy gonoszt fizettem az jóért, Sőt há jól nem tőttem azzal, Ki nékem vólt boszszúsággal.

Am bár kergessen ellenségem, És bátor meg-ragadgyon engem, Életemet földhöz verje, Dicsőségem porrá tegye. Kelly-fel azért nagy haragodban, Ellenségim ellen támadván, Add-meg az előbbi tisztem, Kit rendeltél Vram nékem.

Nagy sereggel osztán az népek, Hozzád gyűlnek és környűl vesznek, Azért Vr Isten támadgy-fel, Magas helyre köztök álly-fel. És oltan ítéllyed az népet, Ki jól rendelhetz mindeneket, És engem hivségem szerént, Ítélly igasságod szerént.

Verd-meg az istentelenecket, És védelmezd-meg hiveidet, Mert mindeneknek titkait, Látod Vram szivit lelkit. Te vagy paisom igaz Isten, És nem hatz-el veszedelmemben, Ki az hiveket meg-tartod, Gonosz ellen takargatod.

Igazán ítéli az Isten, Az ártatlan embert ügyében, De keményen fenyegeti, Kinek hamisságát érti. Hogy ha penig ő meg nem térend, Sok bűnnek véget nem vetend, Elő-készíti fegyverit, Idegben veti nyilait.

Végre

e mint egy hadi erőben, Halálos fegyvert fog ke-
yilait-is rántya-elő, Kiket ellenségemre lő, Kinek
éka veszedelmes, Szive nagy gonoſsággal terhes, Ki-
détlen fiat szül, Mert szándéka meg-szégyenül.

Szorgalmatos árkot vájot, Más ember alá vermet ásot,
Kikbe midőn törekedik, Ennen maga belé-esik. Az gonosz
az kit nékem kiván, Eő tulaydon fejére rohan, Mindenné-
mű csalárdsága, Nyakára szál álnoksága.

Azért Istennek adok hálát, Hirdetem ő szent igaſságát,
Es felséges szent nevének, Dicsireteket éneklek.

VIII. Soltar. C. M.

Domine Dominus.

Csudálkozván dicséri Szent Dávid az Istennek az teremtésben való nagy hatalmát, és az teremtet emberhez való jó kedvét.

O Fölséges Ur mi kegyes Istenünk, Melly csudálatos az te
neved nékünk, Nagy dicsőséged ez egész földre Ki-
terjed és fel-hat az egekre!

Dicsérnek téged még az csöcs-szopók-is, Szájokban
viselik nevedet ők-is, Kik által ellenséget meg-eytesz, Es
boszszu-állót meg-szégyenitesz.

Nagy vóltát ha meg-nézem dolgaidnak, Mellyeket az
te újjaid formáltak, Az Eget, Holdat, az fényes Napot, Es
szép rendel az sok csillagokot.

Csudálván mondom: Micsoda az ember? Ki te tőled
ennyi dicsőséget nyér? De micsoda az embernek fia, Kiről
felségednek van illy gondgya.

Az Angyaloknál noha egy kevesé; Kissebbé tőd: de
nagy dicsőségesé, Teremtéd ötet és magasztalád, Nagy
dicsőségre fel-koronázád.

Kezed

PSALMUS IX.

Kezed munkáján ötet Vrrá tévéd, Hogy azo-
néki engedéd, Valamit ez világra teremtél, Min-
ba alá vetél.

Juhot, ökröt és egyéb állatokat, Az hegyen és völgyön élő vadakat, Kik az erdőkön széllyel legelnek, Avagy az sik mezőkön tengenek.

Es az röpös éghi madarakat, Kik hangicsálnak szép melodiákat, Es sok halait az nagy tengernek, Birtokában adád az embernek.

O felséges Isten kegyelmes Vrunk, Melly csudálatos az te neved nálunk, Felségednek melly nagy dicsősége, Mellyel tellyes az föld kereksége.

IX. Soltar. C. M.

Confitebor tibi Domine in toto.

Az Izrael népének hálá-adása és könyörgése.

Dicsirlek téged Vr Isten, Es áldlak tellyes szivemben, Es az te csuda tételidet, Hirdetem jó tételeményidet.

Te benned Vram vigadok, Nagy örömömben tombolok, Es az te felséges nevednek, Szép dicsireteket éneklek.

Mert az én ellenségimet, Meg-téritéd, veréd őket, Kik rettegvén hátra esének, Szined elől mind el-veszének.

En igyemet meg-tekintéd, Es kegyelmessen fel-vövéd, ülvén törvén-tévő székedben, Meg-mentél igaz itiletben.

Az pogányokat meg feddéd, Az gonoszokat el-veszté, Semmivé tőd az ő neveket, Tellyességgel el-törléd őket.

Te ellenség azt alitád, Hogy te könnyen el-ronthatnád, Ez városokat! El-rontád-é? Még hireket-is el-törléd-é?

Nem lehete, mert az Isten Meg-marad dicsőségében, Ő törvény székit készíteti, Az itiletre le-téteti.

Dolgában tart igasságot, Elő-hivja ez világot, Es igasságal mindeneket, Meg-ítél minden nemzeteket.

Az szegénynek ótalma, Eörizője minden jutalma, Az az szükségének idején, Hozzád ohajt könyörgésében.

Azért biznak csak te benned, Az kik ismérik szent neved, Kik tőled várnak segidséget, Vr Isten nem hagyod-el őket.

Enekellyetek az Vrnak, Az Sion hegyén lakonak, Sokságát cselekedetinek, Hirdessétek minden népeknek.

Az ki nyilván meg-keresi, Az igaz vért nem feleyti, Es az szegényeket nem hadgya, Kiknek kiáltásokat hallya.

Vram légy kegyelmes nékem, Es tekints-meg nagy insségem, Az ellenség életem gyötri, Az halál kapuiból végy-ki.

Hogy dicsérhessek vigan, Az Sionnak kapuiban, Es örvendezhessek szivemben, Hogy engem megh-tartál kegyesen.

Az pogányok penig szörnyen, Estek az önnön vermekben, Az melly hálót ők másnak hántak, Önnön magok abban akattak.

Innen az Ur ismértetik, Sz. itéleti meg-tetzik, Hogy az gonosz ő szándékában, Önnön magát eyti hálóban.

Az gonosz népek hirtelen, Bé-dűlnek az nagy mélységben, Az pogányok-is mind el-veszsznek, Kik Istentől elfeletkeznek.

Az szegényt el nem feleyti, De mindenkor meg-tekénti, Az nyomorultnak könyörgését, Meg-hallya s-megadgya kérését.

Kelly-fel Uram és légy jelen, Hogy ember erőt ne vegyen, Az pogányokat hivd elődben, Itéld-megh erős törvényedbn.

Szivekben Uram rettents-megh, Hogy magokat gondollyák-meg, Es ismerjék az pogány népek, Hogy ők-is halandó emberek.

X. Soltar. C. M.

Domine

PSALMUS X.

Domine, ut quid dereliquisti?

Az Izraelnek meg-szabaditásáért való könyörgés.

MIre távozol tőlünk Ur Isten, Illy messze? és magadat reyted-el? Ez sok ideig való inségben, Miért hogy minket igy feleyteſz-el? Im az istentelen kevélységgel, Kergeti az szegényt és nyomorgattya, Az önnön nyakában esék hálója!

Mert az istentelen dicsekedik, Es gyönyörködik kivánságában :/: Dicséri az fösvényt, hizelkedik: Istent káromlya fel-fualkodván, Az kit meg-utáll nagy hivságában, Sőt kevélységében igy gondolkodik, Hogy nincsen Isten azzal csufolodik.

Ő bolondságában ugy el-mégyen, Erős itéletedet nem féli :/: Es kevélységében szok nagy fennyen, Ellenségit-is semminek véli, Könnyen el-fuhattya azt itéli, Végre mond: bátran lakom és csendeszszen, Soha nem esem szerencsétlenségben.

Atokkal, szitokkal rakva ő szája, Szol az ő nyelve csak álnokságot, :/: Ez nyelvét szoktatta csalárdságra, Kivel szerez sok bút és bánatot, Talvay módra meg-áll barlangokot, Les-helyből az szegényre olálkodik, Hogy azt meg-kaphassa azon forgodik.

Barlangban magát meg-vonnya titkon, Hogy az ártatlant meg-ragadhassa :/: Mint az oroszlán vigyáz az likon, Hogy az szegényt háloban hozhassa, Es ő torkában azt béfalhassa, Abban forogh ő néki minden gondgya, Hogy az szegént meg-eytse és meg-fogja.

Mégh azt-is mondgya az ő szivében, Hogy Isten ezzel semmit nem gondol :/: Ortzáját el-reyti ezek ellen, Szemét bé-húnnya másuvá fordul, Kérlek Uram ez dolgon meghindúlly, Nyuyts-ki kezed, az szegényt ne feleyts-el, Es az nyomorultnak légy segédséggel.

mivelné az gonosz ember, Hogy csufollya, ká-
[illegible]stent? :/: Szivében mond: Számot Isten nem kér,
te Vram érted és látz mindent, Azért az szegény csak reád teként, Az nyomorult árva te benned bizik, Es tőled kegyessen meg-segittetik.

Tőrd-megh az istentelennek karját, Hivd előbben és idézd törvényben, :/: Visgáld és itéld-meg gonoságát, Ekképpen nem mér jőni előbben, Es igy örökké regnál az Isten, Ez világot igasággal vezérli, Az pogányokat földről mind el-törli.

Vram tekints-meg az nyomorultat, Az szelideket kegyessen tarts-meg, :/: Vedd füleidben kiáltásokat, Erősits sziveket, vigasztald-megh, Az szegény árvákat védelmezd-meg, Zabolázd-meg az erőszak tévőket, Gonoszoktúl ez földön ódd népedet.

XI. Soltar. C. M.

In Domino confido, quomodo.

Dávidnak panaszsza az Saul ellen.

AZ Istenben bizom jó reménséggel, Miért szóltak hát igyen lelkemnek? Hogy én az ti hegyetekről fussak-el, Es mint egy madár messze röpüllyek? Mert az kegyetlenek iveket szerzik, Hogy az tiszta sziveket meg-lőyjék, Már az nyilakat az idegben vetik.

De véghez nem vihetik ők ez dolgot, Meg-romlanak igyekezetekben, Mert az hű ember vallyon kinek ártot? Az Istennek temploma mennyekben, Otfön vagyon szent széki, mellyből széllel, Szemei mindent néznek élessen, Földi népet-is meg-nézél és szemlél.

Az Isten meg-probállya az igazat, Es gyülöli az erőszak tévőt, Az káromlókra zápor elsőt bocsát, Kájok dőyt tűzzet, kénkőves elsőt, Az istentelenekre háborut eyt, Es nagy

szélvész-

ſzélvéſzſzel itattya ő kőt, Fejekre ſzőrnyű forgo ſze

Mert ő igaz és igaſsgot ſzeret, Es kedves or[illegible]át . azoknak, Kik igaſságban rendelik élteket.

XII. Soltar. C. M.

Salvum me fac Domine.

Dávidnak Saul ellen való panaſzolkodáſa.

SZabadits-meg és tarts-meg Vram Iſten, Mert ſzentid el-fogytak, nincs jó-tévő, Es ez főldőn már ſok az tőkéllet-len, Nincs emberek kőzt igaz beſzédő.

Ezek egymáſnak ſzolnak csak hivságot, Dolgokat feſtik ſzép beſzédekkel, Hizelkedvén mutatnak nyájaſságot, De nyelvek nem eggyez ő ſzivekkel.

Csalárd aykokat el-veſzti az Iſten, El-tőrli hizelkedő nyelveket, Kik kevélységekben ſzolnak nagy főnnyen, Es csak csufollyák az eggyűgyőket.

Es azt mondgyák: Jer tegyűk azt nyelvűnkkel, Hogy minket minden nagyra bőcsűllyőn, Mienk ſzájunk, aykunk, birunk ezekkel, Kit urallunk? velűnk ki pőrőllyőn?

Azért mond Iſten: Imé az ſzegények, El-hagyatnak, ő-letnek, puſztulnak, Azért őket meg-ſzánom és fől-kelek, Es ki-mentem kezekből azoknak.

Az Iſtennek mondáſi olly igazak, Mint az drága ezűſt kit az tűzben, Az őtvősők kohokban tiſztitottak, Es hétſzer meg-ereſztettek ſzépen.

Tarts-meg azért népedet kegye[illegible] jó vól-todból reánk tekénts, Eőrizz-me[illegible] Hozzánk mindenkor jó kedvet jel[illegible]

Mert az gonoſzok nagy főn[illegible] tatnak nagy kevélységben, Mid[illegible] tatnak, Es az jó ember nincs[illegible]

XIII. Soltar. C. M.

Vsquequò Domine obliviſceris?

Dávidnak meg-ſzabadulásért való könyörgése.

MIglen feleyteſz el Vram, Míg nem emlekezel rolam? Az te orczádat én előlem, Eőrőkké el-reyted-é tőlem? Mire nem könyőrülſz raytam?

Míg tanátskozzam ſzivemben, Míg keſeregjek elmémben, Még nappal-is csak gondolkodván? Ellenségem reám míg rohan, Míg uralkodik fejemen?

Tekénts reám kegyes Vram, Szánnyad meg az én nyavalyám, Szemeimet világoſics meg, Hogy életemben vidullyak-meg, Halálban el ne aludgyam.

Hogy ellenségem ne mondgya, Imé erőt vettem rayta, Es azon ők őrvendezzenek, Ha engemet el-eythetnének, Es nem álhatnék lábamra.

Mert én bizom jó kedvedben, Ki meg-vigaſztalſz ſzivemben, Eőrvendez azért az én lelkem, Hogy az Iſten én ſegedelmem, Kiért dicsérem énekben.

XIV. Soltar. C. M.

Dixit inſipiens.

Panaſzolkodáſa Dávidnak az Saul ellen.

AZ bolond igy ſzól az ő ſzivében: Nincsen Iſtē azért gonoſzságban él, Vtálatos bűnt téſzen, ſemmit nem fél, Ez egész földön az ki jót tegyen, Senki nincsen.

Az Vr az égből alá tekinte, Ez földön az emberek fiaira, [illegible] kinek eſze vólna, Ha az Iſtent valaki

[illegible] ségében, Hogy az jó útrol el-tér- [illegible] n főrtelmes bűnben hevernek, Az [illegible] Csak egy ſincsen.

De az

De az hamisſak meg nem gondollyák, Hogy ſ. mint az kenyért meg-eſzik, Meg nem térnek sőt magok hiſzik, Az Iſtent ſegitségűl nem hiják, Sem urallyák.

Itt azétt erőſſen meg-réműlnek, Midőn eſzekben veſzik hogy az Iſten, Az ő hiveit meg-tartya kegyeſſen, Mert ő mellé-áll az jó nemzetnek, Mint hiveknek.

De néktek ſemmi gondotok erre, Hanem ti csak csúfollyátok az ſzegént, Az ki tiſzta ſziből féli az Iſtent, Es csak őtet hivja ſegitségre, Es mentségére.

Az Sionrol vallyon ſ-ki jővend, Ki az ſzent Izraelt megſzabadittya? Ha Iſten fogságból népét ki-hozza, Eőrvend az Jákob és az Izrael, Tellyes ſzivel.

XV. Soltar. C. M.

Domine quis habitabit?

Iſteni félelemről és jó életről való tanuság.

VRam ki léſzen lakoja, Az te főlséged sátorának? Jelents meg és add ruttomra, Ki léſzen örők lakoſa, Szent hegyednek és haylékodnak?

Az ki jár igaz életben, Szól és ſzolgálkat igaſságot, Igazán forog mindenben, Es hűséges ő ſzivében, Es ſzereti az jámborságot.

Ki az ő felebarátyát, Eő nyelvével nem rágalmazza, Kárral nem bántya ſzomſzédgyát, Nem rutollya attyafiát, Es tiſzteſségét nem gyalázza.

Az iſtentelent utállya, Az Iſten-felőket ſzereti, Eőket tiſzteſségben tartya, Eskűvéſit meg gondollya, Ha kárt valk-is, azt meg nem ſzegi.

Az ki pénzével él hiven, Kőlcsőn ád, de nem kér uſorát, Az ártatlan ember ellen, Ajándékot ő nem véſzen, Az ki igy téſzen, az meg-állhat.

PSALMUS XVI.

XVI. Soltar. T. B.

Conserva me Domine.

Jövendölés az Christusnak szenvedéséről, halálárol és fel-támadásáról.

TArts-meg engemet oh én Istenem! Mert reménségem vetem csak te benned, Azért az Urnak mondgyad ezt lelkem: En Uram vagy te, őrvendek tenéked, Ezkivül nem kérkedhetem semmivel, Hogy néked használhatnék jótétemmel.

Az szentekkel ez földön jól tészek, Es segitek jámbor isten-félőket, De azoknak lészen nagy sérelmek, Kik követnek idegen isteneket, Eő véres áldozattyokat nem nézem, Es nevőket ajakimra sem vészem.

Az Ur Isten az én örökségem, Melly nékem kiváltképpen részeltetet, Es ő meg-tartya hiven azt nékem, Az én sorsom az leg jób részre esét, Hogy az örökség sinorral osztatot, Azzal az leg-szebbik rész nékem jutot.

Dicséretet mondok én az Vrnak, Ki engem tanácsával jól vezérel, Még veséim-is erre tanitnak, Es az ágybann-is meg-intenek éyjel. Az Vrat szüntelen előttem tartom, Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

Eörőme vagyon szivemnek ezen, Dicsőségem öről, meg-nyugszik testem, Noha az sirben fekvése lészen, De azt szivemben nyilván el-hiszem, Nem hagyod az koporsoban szentedet, De rothadás ellen meg-mented őtet.

Az életre nékem útat mutat, Melly életben vagyon örők bóldoság, Hol szent szinednek gyönyörű vóltát, Láttatod; melly nagy öröm és vigaság, Job kezednek ereje, dicsősége, Eörökké meg-marad, soha nincs vége.

63. 70. **XVII. Soltar. T. B.**

Exaudi Domine. *Könyör-*

PSALMUS XVII.

Könyörgése Dávidnak az meg-szabadulásért.

HAlgasd-meg igasságomat, Vr Isten kiáltásom ért. Figyelmezz hozzám és tekénts-meg, Szivbéli imádságomat, Itéletet te tőled várok, Nézd-meg igyem, láttas tőrvént, Itély meg igasság szerént, Mert én álnoksággal nem járok.

Szivem éyjel meg-próbáltad, Es meg-viságáltad tellyességgel, Láttad hogy eggyez én nyelvemmel, Csalárdságh nélkűl találtad. Az mit ember szol, avagy mivel; En ajakid beszédire, Gondot tartok szent igédre, Nem járok az gonosz tévővel.

Vezérlyed én járásomat, Es tarts-megh az te ősvényeden, Másuva senki ne téritsen, Erősitsed lábaimat. Téged hivlak én segitségre, Uram láss meg szükségemben, Kérésem ved fülcidben, Es légy figyelmes beszédemre.

Te vagy bizonyos ótalmok, Az kik te benned reménlenek, Mutasd jó vóltodat ezeknek, Hogy lássák az rád támadók. Mint az te szemeidnek fényét, Vgy meg-őrizz Vram engem, Szárnyad árnyékában fejem, Takargasd, őrizvén ősvényét.

Oltalmazz ellenségimtől, Az kik veszedelmemre járnak, Es mindenűnnön környűl fognak. Ments-megh engemet ezektől. Kővér nyakok csak föl nem paszta. Kevélyen szolnak ellenem, Lesnek kergetnek hogy engem, Megtapodgyanak az föld hátán.

Ollyak mint az vad oroszlán, Ki az lesből az prédára szők, Es mint az éh oroszlán kölyők, Olálkodik az barlangban. Vram jővel vegyed eleit, Verd földhöz éles töröddel, Lelkem ments-megh fegyvereddel, Ronts-megh ellenségim ereit.

Ments-meg kezeddel ezektől, Az kik élnek csak ez vi-

...s csak ő hasoknak szolgálnak, Ez gondgyok tel-
...ekből. Mert eleget adsz ő testőknek, Kikkel tőlthe-
...ik hasokat, Hizlalhattyák magzattyokat, Mégh unoká-
jok-is étetnek.

En penig az igasságban, Szinét meg-látom felségednek, Es ha álmomból föl-serkenek, Meg-elégszem jó-voltodban.

XVIII. Soltar. C. M.

Diligam te Domine, &c.

Hálá-adása Sz. Dávidnak az meg-szabaditásért.

OH én Vram, ki erőt adsz ennékem, Szeretlek téged míg lészen életem, En magas kő-szálam oh én Vram, Erős bástyám és erős kő-váram :/: En erős Istenem és bizodalmom, üdvősségemnek szarva én paisom, Midőn ez Vrat dicsirvén kérem, Ellenségimtől ő meg-tart engem. Halál fáydalmi hogy környűl vennének, Beliál fiai rettegtetnének, Pokol kötele vala környülem, Csak nem az halál tőrében esem.

Illy inségemben az Vrhoz kiálték, Nagy szükségemben Istennek könyörgék, Szozatom templomában föl-hata, Kiáltásom füleiben jura :/: Eg-ottan az föld szörnyen megh-indula, Az hegyek fundamentoma mozdula, Rengedeznek reszketnek szertelen, Mert haragra indult az Vr Isten. Nagy sürő füst-megyen fel az ő orrán, Rettenetes tűz szájából ki-rohan, Ki miat az égh széllel villámik, Mert az ő sebes haragja látzik.

Le-haylatá az eget és le-jöve, Lábai alat homály setétsége, Alá-szálla Cherubimon ülvén, Es az szélnek szárnyain röpülvén :/: Nagy setét ködben magát be-fedezte, Kiben mint sátorban magát reytette, De az fényesség ki nála vala, Az sürű ködöket el-oszlatá. Nagy kő-esők hulnak, tűz-láng villámék,

villámék, Az Vr menydörgése éger hallaték, I[illegible] szóadaték tőle, Kő-essőt, villámást földre lőve.

§ El-szélleszté azokat nyilaival, Es el-rettenté ő villámásival, Meg-látzának az vizek mélységi, Föl-nyilának az földnek feneki :/: Az te feddésednek sulyosságátul, Es haragos orrodnak fuvásátul, Onnan fellyűl kezeit le-nyuytá, Es engem az vizekből ki-vonya. Meg-szabadita én ellenségimtől, Meg-mente hatalmas gyűlőlőimtől, Kik rám rohannak én inségemben, De gyámolom lőn nékem az Isten.

Tér helyre hoza s-ki-mente engemet, Es én hozzám mutata nagy szerelmet, Meg-fizete igasságom szerént, Kezeimnek tisztasága szerént :/: Mert az Urnak utárol nem tértem-el, Az én Istenemtől nem szakattam-el, Itéletire szűntelen néztem, Es szent törvényit megh nem vetettem. De mindenkor hiven előtte jártam, Gonosz-tételtől magamat meg-óttam, Meg-fizete igasságom szerént, Kezeimnek tisztasága szerént.

Szent vagy és jó-tévő az jó-tévőkkel, Es igazat tész igazán élőkkel, Tiszta vagy azokhoz az kik tiszták, El-fordulsz tőlők az kik gonoszak :/: Az nyomorult szegényeket segited, Az kevély szemőket meg-szégyenited, Nékem Uram szővétneket gyuytasz, Es az setétben világot nyuytasz. Te általad ellenségem seregin, Altal-futok, el-szőkőm kerétésin, Tőkélletes az Istennek uta, Tiszta és probált az ő mondása.

Az benne bizóknak erős paisa, Ez Istennek de ki lehetne mássa? De holot vólna illy erős kő-szál, Mint az az Isten az ki minket táplál? :/: Az Isten ereiben fel-öltőztet, Es utaimban jól vezérl engemet, Lábam gyorsittya mint az szarvasnak, Hogy magas hegyimre föl-hághassak. Eő tanittya kezemet hadakozni, Es az aczél kéz-ivet el-rontani, Idvősségednek paisát nékem, Adod, és job kezed meg-tart engem.

e ſzelid és engedelmes vóltod, Eőregbit engem erő-
.tod, Es az hol járok helt adſz lábamnak, hogy bo-
..e botránkozzanak :/: Ellenségimet azért meg-kerge-
tem, Es meg nem ſzűnőm mig nem mind el-verem, Min-
den erőmmel addig paskolom, Mig nem őket lábam alá hay-
tom. Az hartzra nékem erős fegyvert adtál, Az földhőz
vered ki én ellenem ál, Meg-futamtatod ellenségimet, Szél-
lyel kergeted gvűlőlőimet.

Kiáltanak, de ſenki meg nem tartya, Az Iſtenhez-is de
meg nem halgattya, En őket mind ſzéli porrá rontom, Az
utzákon az sárba morſolom :/: Az népeknek ő patvarkodá-
ſoktul, Meg-ſzabaditaſz tuſakodáſoktul, Az pogánynokon
fővé téſz engē, Nem iſmert nép-is ſzolgál ennékē. Sok ide-
genek hiremet hallyák, Hizelkedvén magokat alám adgyák,
Erős helyeken idegen népek, Az én hatalmaſságomtul félnek.

El az Iſten kinek legyen dicséret, Aldom én idvőzitő
Iſtenemet, Ki ennékem ez hatalmat adta, Ellenséghimet
meg-hódoltatta :/: Meg őriz engemet ellenségimtűl, Kiken
engem emelt fejedeleműl, Az erőſzak-tévőtűl óltalmaz, Ki
mindenkor halálomra vigyáz. Azért dicséretet mondok te-
néked, Az pogányok kőzt magaſztallak téged, Szent ne-
vednek éneklek ſzűntelen, Hogy te Királyodat felségeſſen.

Meg-ſegited, véle től kegyeſséget, Es néki jelentél illy
idvőſséget, Ez meg-kenőtt Dávidnak főképpen, Es mara-
dékinak mind őrőkkén.

XIX. Soltar. Cl. M.

Cœli enarrant gloriam.

Dávid dicséri az Iſtent ő teremtéséről és tőrvényéről,
oſztán könyőrőg hogy őtet bűntől meg-
őrizze.

Az Egek

AZ Egek beszéllik, Es nyilván hirdetik, az Urnak.
Az Egh menyezeti, Szépen ki jelenti, Kezének m[illegible].

Az napok egymásnak, Tudománt mutatnak, Az ő bőlcseségéről. Egy éy az más éynek, Beszél az Istennek, Eő nagy dicsőségéről.

Nincs szo sem tartomány, Holott ez tudomány Nem prædikáltatnék :/: Minden felé mégyen, Ez főld kerekségén Beszéde ezeknek. Irások ki-mégyen, Mind ez világ végén, Holot az fényes Napnak, Haylékot az Isten, Helyheztetet szépen, ő lako szállásának.

Kiben mint vő-legény, Reggel föl-kél szépen, Eő ágyas házából :/: Es ugyan őrvendez Mint az erős vitéz, Ha futásra indol. Az Egnek egy végén, Fel-kél és el-mégyen, Gyorsan az más végire, Sohol semmi nincsen, Eő hévsége ellen, Ki magát el-reytheſſe.

Az Isten törvénye, Tiszta ő beszéde, Lelkeket meg-térit :/: Hűség bizonysága, Kisdedeket abba, Bőlcseségre tanit. Eő parancsolati, Igazak mondási, Kik szivet vigasztalnak, Minden ő törvényi, Tiszták szent beszédi, Szemet világositnak.

Az Isten félelme, Tiszta mind örökké, Meg marad és meg-ál :/: Az ő itélete, Igaz mindenekbe, Tellyes nagy jósággal. Aranynál ezűstnél, Kedvesb drága kőnél, Es sokkal bőcsületesb, Eő szerelmesége, Es győnyörűsége, Még az méznél-is édesb.

Az ki szolgál néked, Uram, tanul tőled, Nagy jó tanuságot :/: Es azt ha meg-tartya, Jól létzen ő dolga, Mert vészen jutalmot. Ki tudná bűnének, Számat esetinek, Es ki gondolhatná megh? En sok bűneimet, Titkos vétkeimet, Uram nékem bocsáſd-meg.

Szolgádat őrizd-meg, Kevélységtől tarts-meg, Ne [illegible]ek az bűnben :/: Es én tiszta lészek, Semmi bűnt n[illegible]

te kedvedben, Szájamnak szolása, Szivem gon-
Kedves legyen te néked, Adgyad oh én Uram, Es
zálom, Hogy ne vérsek ellened.

XX. Soltar. Cl. M.

Exaudiat te Dominus.

Az Izraeliták könyörgése Dávid Királyért.

AZ Ur tégedet meg-halgasson, Te nagy inségedben, Az Jakob Istene meg-tartson, Te veszedelmedben. Küldgyön tenéked segedelmet, Az Ur ő szent házából, Te reád fordicsa kegyelmét, Tartson meg az Sionból.

Áldozatidat meg-tekincse, Kikkel őt tiszteled, Egő áldozatodat tüze, Egesse meg néked. Az mit az te szived kiván-hat, Adgya meg ő tenéked, Hogy mindennémű tanácsodat Te jó véghez vihesséd.

Adgyad Uram hogy te nevedben, Az mi zászloinkat, Föl emellyük nagy örömünkben, Es adgyunk hálákat, Mondván: Az Ur Isten meg-őrzi, Ez Királyt kegyelmével, Az menyből őtet erősíti, Job keze erejével.

Némellyek az ő szekerekben, Es biznak lovokban, De az nagy Isten nevében, Bizunk mint Urunban. Azért ők keményen meg-esnek, Mi penig meg-állunk, Ők mind az földhöz verettetnek, De mi éppen maradunk.

Tarts-meg Uram és engedd nékünk, Hogy ez Király hi-yen, Mikoron hozzá esedezünk, Segitségül légyen.

XXI. Soltar. C. M.

Domine in virtute tua, &c,

Hálá-adása az Izraeliták az Dávid Királyért.

ÖRvendez Uram az Királ, Az te nagy hatalmadban, Es szabaditásodban, Es vigad nagy buzgósággal, Hogy őt meg-segited, Inségből ki-mented. Ugy

Úgy víseled néki gondgyát, Hogy az mit tőle
Mindeneket meg-nyerend. Mihelt fel-nyittya ő szá,
Szol egy igét, Már hallod kérését.

Előb hogy nem könyörgene, Meg-halgatod, meg
tod, Irgalmaddal meg-áldod. Es föl-tész az ő fejére, Sár a-
rany koronát, Mint Királyi pompát.

Azt kéri vala te tőled, Hogy csak valamenyire, Hosz-
szabullyon élete: De ő életét terjeszted, Nagy sok eszten-
dőkre, Sőt örök időkre.

Eőt fel-vőd nagy dicsőségre, Az te segedelmeddel,
Eörök idvősségeddel. Ez nagy Királyi felségre, Tőled emel-
teték, Es ékesiteték.

Szereted őt minden jokkal, Es te szent áldomásod,
Eörökké néki nyuytod. Eörvendetes vigságokkal, Eőt gyö-
nyörkötteted, Szinedre nézeted.

Ez Király mindenkor bizik, Csak az ő Istenében, Es
nem fél veszélyében. Az magosságosnak nyugszik, Irgalmas-
ságában, Es meg-marad abban.

Kezeddel meg-leled őket, Az kik reád támadnak, Bosz-
szuságodra járnak. Es az te gyülőlőidet, Kezeidből fenki,
Soha ki nem menti.

Mint az hév tüzes kemencze, Haragod környül vészi,
Es őket mind el-lepi. Haragos ortzádnak szine, Eőket meg-
emészti, Mint az láng el-nyeli.

Mindennémű gyümölcsöket, Hirtelen te el-veszt ődd,
Es az földről el-törlőd. Magvokat, csemetéjeket, Nékik meg
átkozód, Nép közzül ki-irtod.

Mert gonoszra igyekeztek, Szándékoztak ellened,
Hogy boszszoncsanak téged. Gonosz tanácsot végeztek,
De hogy véghez mennyen, Erejekben nincsen.

Mert minden ellenségidet, Erőssen meg-kergeted, Es
őket el-szélleszted. Meg-vonszod ived idegét, Nyilad mint

az tárgy

ja, Lövöd ortzájokra.

Azért Vram már támadgy-fel, Mutaſd meg hatalmadat, Iſuk erős vóltodat. Hogy dicsőséges erődről, Vigan énekellyünk, Es benned örvendgyünk.

XXII. Soltar. C. M.

Deus meus Deus reſpice.

Jövendölés az Kriſtuſnak ſzenvedéſiről, halálárol és fel-támadásárol.

EN Iſtenem én erős Iſtenem, Miért hagyál el ennyire engem? Kiáltáſomtol az ſegedelem, Nagy távol vagyon. En kiáltok te hozzád egéſz napon, De még ſem felelſz meg, nincs ki meg-tartson, Még éjel ſem halgatok ſemmi modon, Ez inségben.

De te ſzent vagy és az Izraelben, Te ſzentséged meghmarad mindenben, Dicsirtetel ez gyülekezetben, Szivel lélekkel. Az mi réghi Atyáink tellyeſséggel, Szükségekben öket ſegedelmeddel, Meg-tartottad.

Ha ők ſzivből kiáltottak hozzád, Mindgyárt öket megſzabaditottad, Benned biztak és öket nem hattad, Eſni ſzégyenben. En nem vagyok ember de féreg lévén, Minden népeknél vagyok nevetségben, Csufolnak, utálnak és meg-vét minden, Es keſerget.

Az ki lát minden csufol engemet, Száját el-vonſza, ſzol merő mérget, Fejét rázza hunyorgattya ſzemét, Reám néz ſzörnyen. Mondván: Ez ember bizot az Iſtenben, Szabadicsa-meg azért ötet innen, Ha ſzereti az Iſten, néki legyen Segitségől.

Hogy te engemet anyám méhéből, Ki hozál, ottan ſegedelmem lől, Csecsemő koromban-is egyegül, Csak benned biztam. Sőt mihelt anyám méhéből ſzármaztam, Iſtenem.

nem voltál, read rámaszkottam, Bátorsággal te ig
gaszkottam, En Istenem.

Ne távozzál azért meszsze tőlem, Ne hadgy-el
nagy az én gyötrelmem, Nincs segitőm és az én szerelmes
Nem fáy senkinek. Sok erős bikák engem környül vöttek,
Az Basani nagy ökrök reám törnek, Eökledezni meg-ölni
igyekeznek Nagy méltatlan.

Az ő szájokat én reám tátván, Mint ragadozo sivo oroszlán, Agyarkodnak hogy engem torkokban, Bé-falhassanak. Könyhullatásim mint az vizek folynak, En csontaim helyekből ki mozdulnak, Szivem mint viasz olvad, Bélim fáynak, Sebek miat.

Minden erőm mint cserép el-szárat, Száraz nyelvem az inyemhez ragat, Porba vetél engem, érzem kinnyát, Halál mérgének. Mert engemet sok ebek környül vöttek, Gonosz népek ellenem öszve gyültek, Kezeimet és lábaimat ezek, Altal gyakták.

En csontaimat meg-olvashatnák, Szörnyü szemeket reám forditnak, Kinomban nem szánnak de gunyolnak, üznek csufságot. El-osztották egymás közt én ruhámot, Es öltözetemre vetettek sorsot, Hogy abbol ne metélnének foltokot, osztván részre.

Azért Uram tőlem ne legy meszsze, Ne
nek ereje, Kérlek sies tekénts inségemre, Lé
Ments meg életem az éles fegyvertől,
dühös ebektől, Egyedül voltomat
voltodbol.

Tarts-meg az éh oroszl
ne vadaktol, Kik mo
tarts-meg engem! K
én atyámfiainak hi
lem, Felségede

jétek Isten-félők őtet, Jákob fiai áldgyátok ne-
. népe féld ez felséget, Mint Istenedet. Mert nem
az szegénynek ügyét, És tőle el nem fordittya szent
nét, De ha kiált meg-halgattya kérését, Nagy kegyessen.

Azért dicsiretem roladlészen, Minden előt az gyülekezetben, És én fogadásim semmiképpen, Meg nem tőretnek. Az szegények esznek meg-elégesznek, Az Isten keresők téged dicsérnek, Eél az ő lelkek és benned örvendnek, Mind örökké.

Ez földi népnek minden serege, Az Urhoz gyül ez emlezetre, És az pogányoknak nemzetsége, Néki hayt fejet. Mert az Ur egyedül bir mindeneket, Eővé az ország, ő az pogány népet, Birja, raytok meg-mutatván erejét, Kezeinek.

Az kövérek kik meg-elégettek, És kik már porrá lenni készültek, Dicsérnek téged minden szegények, És nyomorultak. És minden ő maradéki azoknak, Néked szolgálván térdet fejet haytnak, És firol fira ők téged uralnak, Oh nagy Isten ! !

Az következő nép jövendőben, Te igaságodat dicséretben, Magasztallyák, tisztelik szivekben, Az egész földön.

XXIII. Soltar. C. M.

Dominus regit me.

dása Dávidnak az Istennek reá gondviseléséért és táplálásáért.

pásztorom, Azért semmiben meg
nyörü szép mezőn engemet él-
tet, Lelkemet meg-nyugot-
m igaz ösvenyében.
, De nem félnék még
jelen vagy én velem,
Veszsző

háboruságimnak idein, Es el-reyt engem reytek n.
gas kőſziklára fől-emelit.

Es az én fejemet ő fel-emeli, Ellenſégimen kik
nyúl vőttek :/: Azért az ő haylékában ő néki, Fel-ſzoval a
dozom és éneklek. Vram mikor hozzád fel-kiáltok, Figyel-
meteſſen halgaſs meg engem, Kegyelmezz meg légy gyámo-
lom nékem, Midőn te hozzád ſzíből ohaytok.

Te felőled mondgya ezt az én ſzivem: Kereſsétek az én
ſzent ſzinemet /: Azért nékem-is ez igyekezetem, Hogy
nézheſſem Vram ſzent ſzinedet. Ne fordits-el hát orczádat
tőlem, Szolgádat ne yeſd el haragodban, Te vagy vigaſz-
talóm nyavalyámban, Segéts-meg Vram ne hadgy el engem.

Mert mind atyám és anyám el-hágy engem, De az Vr
kegyeſſen hozzá véſzen :/: Mutaſd-megh Vram te utadat né-
kem, Ellenség ellen tarts őſvenyeden. Kivánságokra el-
lenségimnek, Ne adgy engemet, mert ſokan vannak, Kik
ellenem hamiſságot ſzólnak, Hazudnak és erőſzakot téſznek.

Ha nem hittem vólna hogy még éltemben, Jó voltát
az Vrnak meg-látandom :/: Az élőknek földén, hát immár
régen, Oda lőtt volna én dolgom. Várjad azért bizonn
Vrat, Légy vig és bátorságos ſzivedben M
tart az nagy Vr Iſten, Csak ő rő

XXVIII. Sol

Ad te Domine

Könyörgéſe Dávidnak

HOzzád kiáltok kegyes V
ram! Halgaſs-meg kegy
el mert el kell veſznem, Azo
az koporſo helyek.

Midőn te hozzád eſedeze

...séges templomodban, Halgaſs-megh én imádsa-...ban, Ne bűnteſs az hitlenekkel, Ne very az gonoſz ...okkel.

Az kik ſzolnak nagy nyájaſsággal, De ſzivek rakva álnoksággal, Fizes-meg azért ő nékiek, Az mint ſzintén megérdemlették, Add-megh ő kezek munkáját, Es álnokságok jutalmát.

Mert az Vrral ők nem gondolnak, Dolgairol nem gondolkodnak, Keze munkáit nem tekintik, Melly ő nekik megfizettik, Mert ők megh nem épitetnek, Hanem ſzőrnyen meg-tőretnek.

Aldot légyen az nagy Vr Iſten, Ki meg-halgata kéréſemben, Az Vr ennékem erőſségem, En paiſom és ſegedelmem, Eőrűl ſzivem és énekben, Dicsérem őtet ſzűntelen.

Az Vr én népemnek ereje, Az Chriſtuſnak nagy erőſsége, Tarts-meg azért az te népedet, Es áldgyad-meg őrőkségedet, Legelteſſed és vigaſztald, Es őrőkké fel-magaſztald.

XXIX. SOLTAR. T. B.

Afferte Domino filii Dei.

...ávid inti az Izraelitákat, és f. képpen az főfő népet az ... dicséretire.

... Tekintetes nagy urak, Adgya-...őséges nevének, Mint hatalmas ...vén őtet, Szent templomában ...aytsatok.

...űl, Az vizeken megh-dőrdűl, ...t az nagy tengerre, Az Vrnak ...hát meg-mutattya. Az Vrnak ... meg-látzik nyilván.

...va, Az Cedruſokat rontya, Tőri az Ce-

az Cedrus fákat, Libánuſon állókat, Az Libánus és Sirion, Ugrándoznak borju módon, Es mint az egy ſzarvu vemhe, Tombol az sürü erdőbe.

Az Vrnak ſzava ſzéllyel, Sebes tüz lángot lövell, Az puſztát meg-rettenti, Az Cadeſt meg-rendéti. Az Vr ſzava ugy meg-zendül, Hogy az ſzarvas idétlent ſzül, Nagy harſogásától annak, Az erdők fel-ſzakadoznak.

De az ő templomában, Eő hivei minnyájan, Hirdetik nagy erejét, Beſzéllik nagy dicsőségét. Az Vr ült az őzön vizen, Mint biro itélő ſzékben, Az Vrnak királysága, Eőrökké meg-áll országa.

Az Vr az ő népének, Erőt ád ſeregének, Eőket hiven meg-tartya, Békeſséggel meg-áldgya.

XXX. Soltar. T. B.

Exaltabo te, Domine, &c.

Hálá-adáſa Dávidnak az Abſolon ellen valo meg-ſzabadulásért.

Dicsirlek Vram tégedet, Mert te meg-tartál engemet, Es kegyeſſen fel-emelél, Ellenségimtől meg-mentél, Es meg nem engedéd azoknak, Hogy nyavalyámon vigadgyanak.

Hogy fel-kiálték te hozzád, Nyavalyámot meg-gyogyitád, Es hogy én csak nem az ſirben, Eſném az halál töriben, Iſmét fel-támaſztál engemet, Pokoltul meg-mentéd lelkemet.

Iſtenes hivek és ſzentek, Az Vrnak énekellyetek, Aldgyátok őtet mind végig, Mert nem haragſzik ſokáig, Az ember alig gondolhattya, Melly hamar el-mulik haragja.

De az ő kegyelmeſsége, Raytunk meg-marad örökké, Néha olly dolgom érkezik, Kin eſtve ſzivem bánkodik, De reggel mihelyen fel-kelek, Azonnal vig örömet lelek.

So Mikoron jól volna dolgom, Akkor vala vigaſságom,

Mert ma[illegible]nban azt itéltem, Hogy ne leheſſen eſetem, Mert érzettem kegyeſségedet, Mellyel erősítéd hegyemet.

De hogy tőlem ſzent orczádat, El-fordítád oltalmadat, Leg-ottan én el-iedék, Könyörgék és igyen ſzolék: Mi haſznod Vram én véremben, Az halál ha temet veremben.

Vram ha én porrá léſzek, Tégedet hogy dicsérhetlek, Igaſságod hogy hirdeſſem? Halgaſd-meg Vram kéréſem, Könyörüly raytam ſzabadits-megh, Légy kegyelmes Vram és tarts-megh.

Az én ſiralmimat végre, Fordítád boldog örömre, Es ſzomoru ſaák ruhámat, El-vőd rolam bánatimat, Kiért Vram örökké áldlak, Mindenek előt magaſztallak.

XXXI. Soltar. T. B.

In te Domine ſperavi, &c.

Könyörög Dávid meg-ſzabadításért az Saul ellen.

VRam én csak te benned biztam, Eőrizz-meg kegyeſſen, Ne eſſem ſzégyenben, Igaſságodban fordully hozzám, Es tarts-meg jó voltodbol, Ments-ki nyavalyáimbol.

Hayts én hozzám Urā füledet, Oh én idvőſségē, Sies tarts meg engem! Mutaſd-megh nagy erőſségedet, Légyen én erős kő-váram, Kiben bátran lakhaſſam.

Te vagy kőſziklám, erőſségem, Szent nevedért kérlek, Vezerelly hogy éllyek: Szabadits-ki az torből engem, Mellyet ennékem vetnek, Mert meg tartómnak hiſzlek.

Kezedben ajánlom lelkemet, Mert nagy inségemben, Meg-tartál Vr Iſten, Azoktul meg-vonſzom ſzivemet, Az kik élnek hivságban, Es csak bizom Vramban.

Eőrvendezek nagy vigaſságban, Vigadok ſzivemben, Irgalmadra nézvén. Ha meg-tekinteſz nyavalyámban, Szivemet meg-iſméred, Sérelmit meg-enyhited.

Nem eyteſz engemet kezekben, En ellenségimnek,

Kik

Kik engem gyűlőlnek,
adſz lábaimnak, Hogy
Nagy ſzükség nyo-
tam, Kegyelmezz-meg
Lelkem vajut, el-holt, A
El-fogyok keſerűsé-
mem mayd meg-ől, Ez
vem el-ſzakadot, Mindet

℣. Minden én ellensé-
dim, Félnek iſmérőim, Kik u-
re térnek előlem, Nem jőnek ſzem-

En rolam el feletkeſztenek, Mint eg,
Csufolnak veſzettől, Mint egy tőrőt edént el-
lom hogy ſzidalmaznak, Nékem félelmet hoznak.

Mert tanácsot tartnak én rolam, Végezéſt végeznek. Hogy el-veſzeſſenek, De te vagy az én bizodalmam, Es megvigaſztalſz engem, En kegyelmes Iſtenem.

Kezedben vagyon én életem, Ellenségim ellen, Tartsmeg kegyelmeſſen. Ne adgy kezében engem, Az kik ſzőrnyen gyűlőlnek, Es ſzűntelen kergetnek.

Világoſits orczádat raytam, Es ſzolgáddal tégy jól, Te nagy irgalmadbol, Hogy ſoha meg ne csufoltaſſam, Mert te hozzád kiáltok, Tőled oltalmat várok.

℣. Szégyenits-meg az gonoſzokat, Ronts-meg ſzándékokban, Hánd az koporſoban, Kik az Iſtenes jámborokat, Nevetik és csufollyák, Es ſzőrnyen rágalmazzák.

Főlőtte nagy az te jo voltod, Kit tartaſz hiveknek, Az kik téged félnek, Es nagy az te irgalmaſságod, Melyet azok jol látnak, Az kik te benned biznak.

Te nálad azokat el-reyted, Meg-őrződ kegyeſſen, Az kevélyek ellen, Haylékodban őket bé-veſzed, Hogy az kegyetlen nyelvek, Eőket meg ne sértheſsék.

i tart oltalmában, Mint
ſtyái vannak, Hogy az ki
tik.

k: Tőled el-vetettél, Rám
d kegyelmet lőlék, Megh-
d kéréſem.

, Ki meg-tart hiveket, Bűn-
égben legyetek, Hidgyétek
Iſten.

Soltar. C. M.

Beati quorum remiſſæ.

Tanuságh az idvőſséges boldoghságról.

O Melly bodog az olly ember éltében, Az kit az Iſten bé-vőt kegyelmében, Es meg bocsátta az ő vétkeit, Es bé fedezte minden bűneit, Bodog az kinek ő nagy hamiſsága, Iſtentől nincs néki tulaydonitva, Es kinek csalárdság nincs ſzivében, Tettetés nélkül jár életében.

Hogy bűnőmet el akarnám halgatni, Es néked meg nem akarám vallani, Ottan csontaim el ſzáradának, Soksága miat én ſiralmimnak. Mert éyjel nappal kezed nehéz volta, Nagy bűneimért raytam fekſzik vala, Bennem el-fogya minden erőſség, Mint nyári hévségben az nedveſség.

De hogy bűnemet előtted meg-vallám, Es nagy vétkeimet el nem halgatám, De hiven elő beſzéllém néked, Ottan bocsánatot nyerék tőled. Azért az Ur Iſtennek minden hivek, Könyörögjenek míg vagyon idejek, Mert ha nagy árvizek jőnének-is, De nem ártathatna ezeknek még-is.

Te vagy otalmam, őriz meg engemet, Minden gonoſz ellen tarts-meg lelkemet, Vigaſztally meg, hogy örvendezheſſek, Es vigan néked énekelheſſek. Tanitlak téged, ugymondaz Ur Iſten, Es vezérellek az igaz őſvényen, Szemem-

mel

mel mindenkor rád vigyázok, Igazgatlak reád gondo.

Ne legyetek ollyak mint az őszvérek, Es a' lovak nek nincsen értelmek, Kiknek zabolár vetnek szájok: Hogy ne nyargalhassanak szájokra. Az gonosznak szinte ez nyavalyája, Az melly őtet szájára nem bocsáttya, De környűl vészi az Ur kegyelme, Az kinek ő minden hiedelme.

Eőrűllyetek azért az Ur Istenben, Igaz hivek, legyetek nagy örömben, Vigadgyatok és énekellyetek, Az kiknek vagyon tiszta szivetek.

67. XXXIII. Soltar. C. M.
Exaltate justi in Domino, &c.
Intés az Istennek dicseretire.

Nőszsza Isten-félő szent hivek, Eőrvendezzetek az Urnak :/: Mert illik hogy őtet dicsérjék, Kik őrűlnek igasságnak. Aldyátok azértan, Hangos Citerában, Az Ur áldassék, Lantban, hegedőben, Cimbalmi zengésben, magasztaltassék.

Enekellyetek néki vigan, Győnyőrű szép uy éneket :/: Szép hangicsálo szerszámokban, Mondgyatok ékes verseket, Mert igaz mondása, Alhatatos dolga, Az mit az szol, Megáll igasságban, Minden dolgaiban, Cselekeszik jol.

Szereti ő az igasságot, Az itélet nála kedves :/: Dolgában tart irgalmasságot, Kivel mind ez világ tellyes. Az Urnak igéje, Egeket teremte, Mellyeket otfen, Szájának lelkével, Nagy szép seregekkel, Szerze ékessen. .

Az Ur Isten mint egy tőmlőben, Szorittya az tenger vizét :/: El-reyti mint egy kéntses helyben, Eő mondhatatlan mélységét. Minden földi népek, Az Urat féllyétek, Mind ez világon, Valakik hol laktok, Eő tőle tartsatok, Szorgalmatossan.

Mert mihelt ő csak igét szol, Azonnal meg-lészen minden :/:

...lamit ő meg-parancsol, Nagy hamarsággal meg-
...ogányok tanácsát, Es minden szándékát, Az Ur
...ori, Es az mit az népek, Magokban végeznek, Sem-
...mivé tészi.

De az Ur Istennek tanácsa, Meg-maradand mind örökké :/: Es meg áll minden gondolattya, Ki-terjed minden időkre. Boldogh az a' nemzet, Ki illy Vrat szeret, Mint ő Istenét, Boldog a' nemzetség, Kit kedvell ez Fölség, Mint örökségét.

§. Az Vr Isten magas mennyekből, Alá tekint szemeivel :/: Ez világra néz onnan fellyől, Minden nemzetekre szél-lyel. Szép palotájából, Szeme alá-fordol, Ez széles földre, Nagy dicsőségessen, Vigyáz nagy fényessen, Az emberekre.

Mert önnön maga erejével, Formálta az ő szíveket :/: Es minden ő dolgokra nézel, Láttya cselekedeteket. Az országló Királ, Nagy sürü táborral, Meg nem tartatik, Es az erős vitéz, Az ő erejéhez, Itt nem bizhatik.

Az ki ő gyors lovában bizik, Meg-csalatkozik dolgában :/: Az ki karjával dicsekedik, Megh nem tartatik az hadban. De az nagy Vr Isten, Népére szüntelen, Néz szemeivel, Az kik benne biznak, Es hozzá folyamnak, Nem-feleyti-el.

Gondot tart rájok az haláltol, Meg-tartya őket éltekben :/: Szükségtől és éhel halástol, Eörzi az drága időben. Lölkünk azért várja, Szüntelen ohaytya, Az Vr oltalmát, Ki paisul végre, El-jő segitségre, Ad diadalmat.

Azért ő beñe az mi szivünk, Igen örvendez szüntelen :/: Mert ő minékünk reménségünk, Es bizunk ő szent nevében, Nagy kegyelmeséged, Mi raytunk bővicsed, Légy mi gyámolunk, Ne hadgy szükségünkben, Segits-megh éltünkben, Mert téged várunk.

XXXIV. SOLTAR. C. M.

Benedicam Domino, &c.

Hálá-adása Dávidnak az Philisteusok Királyátul valo meg-szabadulásért.

MIndenkoron áldom, Az Vrat míg engem éltet, Es az ő szent dicséretét, Szájamban hordozom. Dicsekedvén áldgya, Lelkem jo voltát az Vrnak, Kit az szegények hallanak, Es őrűlnek rayta.

Magasztallyuk vigan, Az Vrnak áldot szent nevét, Es végheterlen kegyelmét, Dicsérjűk mindnyájan. Mert midőn keresném, Es kérném az én Vramat, Meg-hallá kiáltásomat, Es meg-tarta engem.

Kik az Vrra néznek, Tőle meg-vigasztaltatnak, Soha orczájok azoknak, Meg-nem szégyenűlnek. Az szegény kiálta, Es meg-halgatá az Isten, El nem hagyá inségében, De meg-szabaditá.

Az Isten angyali, Hivek kőrnyűl tábort járnak, Istenfélőket meg-tartnak, Mint Isten kőveti. Lássátok az Vrnak, Jo voltát, és kostollyátok, Mert bizony boldogok azok, Kik ő benne biznak.

Féllyétek az Vrat, Mindnyájan hivek és szentek, Mert nem lesz soha szűkségek, Kik félik hatalmát. Az oroszlánoknak, Gyakorta szűkségek esik, De kik az Istent tisztelik, Meg nem fogyatkoznak.

En fiaim jertek, Halgássatok beszédemre, Meg-tanitlak szent életre, Hogy Istent féllyétek. Kicsoda az ember, Ki hoszszu életet kiván, Es minden ő dolgaiban, Jo állapatot kér.

Eőrizd-meg nyelvedet, Az gonosz rágalmazástol, Odd ajakid álnokságtol, Megh ne sęrts más hirét. Tégy jol, gonoszt gyűlőlly, Békeséget kérv és kőves, Es hogy Istennél légy kedves, Tisztességnek őrőlly.

Az Isten

Az Iſten ſzemei, Láttyák az gonoſz tévőket, Es ő emlekezeteket, Az főldről el-tőrli. Az jokat nem hadgya, Kik ő hozzá tiſzta ſziből, Kiáltnak nagy inségekből, Mind megſzabadittya.

Kőzel az Vr Iſtē, Az tőredelmes ſzivekhez, Es az ſęrelmes lelkekhez, Segitséggel léſzen. Az igaznak itten, Eő nyavalyája ſokaſol, De mindē nyomoruságbol, Ki-menti az Iſten.

Mert megh-őriztetik, Az ő csontya az Iſtentől, Es csak eggy-is azok kőzzűl, Néki megh nem ſzegik. De az gonoſz tévőt, Az önnön vétkek meg-őli, Ki az igazat gyűlőli, El-véſz idő előtt.

Meg-tartya az Iſten, Elteket ő ſzolgainak, Az kik ő benne biznak, Nem eſnek ſzégyenben.

XXXV. Soltar. T. B.

Judica Domine nocentes.

Könyőrgéſe Dávidnak az meg-ſzabaditásért.

Pőrőlly Vram pőrlőimmel, Hartzolly én ellenségimmel, Te paiſodat ragadd elő, En ſegedelmemre álly elő, Dárdádat nyuyts-ki kezeddel, Ellenségimet kergeſd el, Mondgyad ezt az én lelkemnek: Tégedet én meg ſegitlek.

Szégyenits-meg Vram őket, Kik kergetik életemet, Es az kik reám fenekednek, Nagy ſzégyennel hátra térjenek, Mint az ſzél az kőnyű polyvát, Széllyel ſzorja az főld porát, Jgy az nagy Iſten Angyala, Eőket ſzéllyel futamtaſſa.

Eő utok légyen ſetétség, Es olly ſikamlo mint az jégh, Es az Iſten Angyala őket, Kergeſſe, rontsa-meg fejőket, Mert nékem hálot vetettek, Es mély árkot kéſzitettek, Hogy életemben ok nélkűl, Meg-evtsenek kegyetlenűl.

Engedgyed hogy az hitetlen, Eſsék veſzélyben véletlen, Es azon háloban akadgyon, Kit nékē vetőt hogy meg-fogjon. Eſsék bé azon árokban, Kit nékē áſot utambā, Es őrvendez az én lelkem, Az Urban ki meg-tart engē. Min-

§. Minden én tetemem mondgya, Hozzád hasonlo ki volna? Uram, ki az szegént meg-tartod, Az erősbtől meg-szabaditod. Az nyomorult szűkölködőt, Az koporsotol meg-mentőd, Hamis tanuk fel-támadnak, Es sok gonoszt reám fognak.

Az joért ők gonoszt adnak, Hogy lelkemtől meg-foszszanak, Noha midőn meg-betegültek, Sákban öltöztem ő érettek, Eő inségeken böytöltem, Es érettek könyörgőttem, Mint atyámfiát ugy szántam, Gyakorta hozzájok jártam.

Gyázban jártam le-horgadva, Mint ki az annyát siratya, De ők szomorú esetemen, Eőrülnek és gyülnek seregben, Hát-megül az gonosz népek, Engemet szörnyen nevetnek, Artatlan lévén nem szánnak, Sőt csufolnak és szaggatnak.

Az kép-mutato galibák, Fogokat rám csikorgattyák, Es raytam nagy csufságot üznek, Kik csak zabálodást keresnek, Uram mígh nézed ezeket, Jővel tarts-meg én lelkemet, Egyedül-voltom tekints-megh, Ez oroszlányoktol ments-megh.

§. Dicsirlek téged szüntelen, Nagy sürü gyülekezetben, Es nagy roppant nép sereg előt, Téged dicsérlek minden fölőt. Ne engedd hogy örüllyenek, Az kik ok nélkül gyülölnek, Ellenséghimet fordits-el, Ne hunyorgassanak szemmel.

Mert nem szolnak békeségre, De álnok szivek néz erre, Hogy ők azokat háborgasák, Kik békével ez földet lakják. Az hitlen népek soksága, Száját szörnyen reám táttya, Kiáltnak raytam ha ha hát, Mondván: szemünk jo dolgot lát.

Ur Isten látod ezeket, Fedd-meg vakmerőségeket, Kezed szájokra ne eresszse, Es tőlem Uram ne légy messze, Serkeny-fel Uram és kely-fel, Es ments-meg itéleteddel, Igyé-

nek jó-voltát láſsák, Ellenséghim, noha bánnyák.

Itély-meg igaſságodban, Ne neveſſenek meg vigan, És ne mondgyák nagy hahotával: Bé-nyeltük őtet éh torkunkkal, Mind meg-ſzégyenültteſſenek, Kik örülnek inségemnek, Eőltőzzenek gyalázatban, Ellenem kevély voltokban.

És azok énekellyenek, Kik igaſságnak örülnek, Mondván: hála légyen az Urnak, Ki nyugalmat ád ſzolgájának, En nyelvem igaſságodat, Hirdeti nagy jó-voltodat, És dicséretedet hiven, Éneklem minden időben.

XXXVI. Soltar. C. M.

Dixit injuſtus ut delinq. &c.

Dávidnak panaſzſza, Iſteni dicséreti, könyörgéſe és vigaſztaláſa.

AZ gonoſz tévőnek dolgán, Eſzemben véſzem azt nyilván, Hogy Iſtenre nincs gondgya :/: Magában föl-fuvalkodik, Bűneitől meg nem ſzűnik, Az hiveket utállya. Hamis és hazug beſzéde, Jo tanuſághoz nincs kedve, És nem jár igaſsággal, Hivságot gondol ágyában, Foglalatos gonoſz utban, Semmi bűnt ő nem utál.

Uram az te nagy jó voltod, Az égig ér igaſságod, Mind az fölhőkig föl-hat :/: Mint az hegy te igaſságod, Törvényed mélység, meg-rartod, Az embert és az barmot, Te kegyeſséged melly drága! Azért az te ſzárnyad alá, Az emberek folyamnak, Kik jol meg elégéttetnek, Mint bőv vizzel legeltetnek, Javaival házadnak.

Náladaz éler kut-feje, Világodnak nagy ő fénye, Mely nékünk ſzépen fénlik :/: Bővéts raytok kegyeſséged, Az kik jol iſmérnek téged, Neved ſzivel tiſztelik. Ne hadd hogy az kevély lába, Reám rohannyon hatalma, Ne tapodgyon az földre, Adgyad hogy az hitetlenek, Meg-eſſenek, sülly edgyenek, Föl ſe kellyenek többé.

XXXVII.

XXXVII. Soltar. C. M.

Noli æmulari in malignant.

Vigaſztaláſa Dávidnak az iſtenteleneknek ſzerencsés állapattyok ellen.

NE boſzſzonkodgyál az gonoſz tévőkre, Midőn ő nékik jol vagyon dolgok, Ne nézz buſlakodván ſzerencséjekre, Ha látod hogy jobbul állapattyok, Mert mint az ſzénafű le-vágattatnak, Es mint az zőld fű hamar el-hulnak.

Tégy jol és bizzál erőſſen Iſtenben, Es békével élhetz ez orſzágban, Jo ſzerencséd leſz mindē életedben, Eőrvendgy az Vrnak nagy jo voltában, Es valamit kérſz tőle mind megnyered, Mindent meg-ád az mit kéván ſzived.

Támazd csak az Iſtenre minden dolgod, Es bizzál kétségh nélkűl ő hozzá, Mert ő meg-cselekedendi meg-látod, Artatlanságod világhra hozza, Hogy igaſságod ugyan láſſa minden, Mint az fényes Nap fénlik dél ſzinben.

Bizd Iſtenre és légy csendeſz ſzivedben, Es reménségedet veſd ő benne, Ne haragudgyál jo ſzerencséjeken, Azoknak az kik élnek kedvőkre, Ne gondolly ſemmit az ő életekkel, Hogy vélek eggyűt bűnben ne eſsél.

Mert az gonoſzok mind el-tőrőltetnek, De az kik az nagy Iſtenben biznak, Ez főldnek azok örökőſi léſznek, Az gonoſz tévők ſzőrnyen el-hulnak, Maydan ha ő helyeket meg-tekinted, Az hol laktanak üreſſen leled.

§. De az főldet örökségűl az hivek, Birják és nagy békeſséggel lakják, Es ők ſzép csendeſségben győnyőrködnek, De azon ólálnak az hamiſſak, Hogy az igazat eytheſsék veſzélyben, Csikorgattyák fogokat ez ellen.

De az Iſten ezeket meg-neveti, Mert láttya hogy napja el-közelget, Melly nap ezeknek egyſzer végét veti, Az hitetlen ki-vonſza fegyverét, Kéz-ívjét meg-vonſza, hogy ő

megh-lőyje, Az szegényt, és azt szőrnyen meg-őllye.

De az őnnőn fejére viszsza-fordol, Es tulaydon szivét által-járja, Es az ő erős kéz íje meg-romol, Jób az igaznak kisded joszága, Az mellyel ő ékes csendeségben él, Az hamissaknak gazdag kincseknél.

Az gonoszoknak karjok meg-rontatnak, Erejekkel meg nem menekednek, De az Vr oltalmok az igazaknak, Mert idejeket tudgya ezeknek, Minden napjait nékik fől-jedzette, Eőrőkségek meg-marad őrőkké.

Gonosz időben-is károk nem lészen, Es soha meg nem szégyenűltetnek, Meg-elégítetnek az szűk időben, De az istentelenek el-vesznek, Az fűstben mennek, és ugy el-olvadnak, Mint az kővéri az kis báránnak.

Az istentelen sok kőlcsőnt fől-vészen, De igazán soha meg nem fizet, Az igaz őrőmest ád és jol tészen, Annakokáért ez áldot nemzet, Eőrőkőse lészen az siros főldnek, De az hitetlenek mind el-vesznek.

Mert ő járását az Vr igazgattya, Es az ő utait jol vezérli, Tántorodástol őt meg-oltalmazza, Mert ő ennek életit kedvelli, Noha esik néha botránkozása, El nem vész mert az Vr kézen tartya.

Gyermek voltam és immár megh-vénhőttem, De én nem látam szűkségét, Az igaznak, és én soha nem leltem, Hogy ő magva koldulna kenyeret, Kőltsőn ád és minden napon jol-tészen, Es ő magvát meg-áldgya az Isten.

Hadd-el hát az gonoszt, és tégy minden jot, Hogy mind őrőkké te meg-maradhass, Mert az Vr Isten szeret igasságot, Es az igazhoz igen irgalmas, De az hamis és istentelen ember, Mind cselédestől veszedelmet nyér.

Az igazak ez főldet mind meg-nyerik, Es lakják mint ő őrőkségeket, Az igaznak szája nem hivolkodik, Hanem mindenkor szol bőlcseséget, Eő nyelve nem szol semmi mulatságot, De szűntelen beszél igasságot. Az

Az Vr beszédét ő szivében vészi, Azért soha el nem téveledik, Az gonosz mint tolvay az utat leshi, Az igaz embetre olálkodik, Azon gondolkodik hogy meg-foghassa. Es mint egy farkas meg-szaggathassa.

De az Isten nem bocsáttya kezében, Az itéletbenn-is nem engedi, Hogy ő igyének gonosz vége légyen, Bizzál hát hozzá és engedgy néki, Föl-emel téged hogy birjad az földet, Meg-ládd az gonoszoknak veszteket.

En jol meg-szemlélém az gonosz tévőt, Ki el föl-kele és el-terjede, Es hogy mint zöld boroshyán-fa ugy föl-nőt, Es hogy mászszor el-menék mellette, Oda lőn, az helyét szél-lyel nézéllém, De őt semmi-képpen ot nem lőlém.

Elly igazán, légy hű és tökélletes, Es nagy jól lészen teneked dolgod, Békeséged lészen nagy örvendetes, Az gonoszok valnak csalatságot, Mert ők szertelen nagy inségben esnek, Es végre tellyességgel el-vesznek.

Mert az Vr oltalma az igazaknak, Es őket meg-menti inségekből, Vélek vagyon és tőle meg-tartatnak, Es hogy ő hozzá folyamnak szivből, Az gonosz-tévőktől meg-szabadittya, Es jelen-voltával vigasztallya.

XXXVIII. Soltar. C. M.

Domine in furore tuo, &c.

Dávidnak külömb-külömb panaszi, azok mellé adatott könyörgésekkel egyetemben.

HAragodnak nagy voltában, Meg-indulván, Ne fedgymegh Uram engem, Busult gerjedezésedben, Rám tekintvén, Ne büntess-meg Istenem.

Nyilaid belém lövettek, Kik szereznek, Ennékem nagy sérelmet, Kezeid nagy sulyossága, Hátam nyomja, Es sanyargat engemet.

Testemnek semmi részében, Epség nincsen, Te nagy

haragod miat, Csontaim el-háborodtak, Nem nyughatnak, En nagy bűneim miatt.

Mert ez én nagy gyarloságim, Es bűneim, Fejem fölyül haladtak, Kiknek nehéz terhes voltát, Sulyoſságát, Tagaim nem birhattyák.

En ſebeim el-ſenyvedtek, Meg-büſzödtek, Ki miatt nagy ſiralmom, De ezeknek inditoja, Szerző oka, Az én nagy bolondságom.

℣. En nyavalyáim gyötrenek, Le-görbétnek, Ki miat nagy ként látok, Minden napon gyáz-ruhában, Járok ſirván, Sérelmimben ohaytok.

Mert el-vajuttak ágyékim, Fáynak bélim, Kik ſzintén el-ſzáradtak, Ugy hogy én egéſz teſtemben, Epség nincsen, Tagaim el-bádgyattak.

Igen el-erőtlenedtem, Es törődtem, Ez mondhatatlan kinban, Sirok, orditok ſzüntelen, En ſzivemben, Ez ſzertelen nyavalyán.

Minden moſtani kéréſem, En Iſtenem, Vagyon ſzemeid előt, Es minden foházkodáſom, S-ohaytáſom, Tőled el nem reytetőtt.

Szivem nyugalmat nem lelhet, Igen reſzket, Minden erőm el-fogyot, Szemeim világoſsága, Vidámsága, En tőlem el-távozot.

Minden én felebarátim, Es rokonim, Tőlem el-iſzſzonyodnak, Atyámfiai, ſzomſzédim, Iſmérőim, Mellőlem távol álnak.

℣. Az kik életemre törnek, Es kergetnek, Hálót vetettek titkon, Es az kik engem gyülölnek, But ſzereznek, Ennékem minden napon.

Kiben ſiketnek kell lennem, Es fülelnem, Noha nagy ſzitkot hallok, Szájammal ſzolni ſem merek, Csak veſztteglek, Mint az néma halgatok,

Mint

Mint az siket ollyan vagyok, Az mit hallok, Hallatlanná kell tennem, Mint az kinek mentségére, Nincsen nyelve, Ollyá kell nékem lennem.

De én az Istenben bizom, És el-várom, Hogy kéréſem meg-hallya, Mert ſzivem hozzá emelem, És el-hiſzem, Hogy ſzükségem meg-láttya.

Ezt mondom Uram és kérlek, Hogy im ezek, Ne neveſſenek raytam, Mert ha lábam meg-botlanék, Vagy megcſnék, Gaydolnának én rolam.

Hogy ha igy kell sántikálnom, És baylodnom, Félek azon hogy nékem, En ſzivem el-keſeredik És meg-sérſzik, Siralmas leſz életem.

Hamiſságomat meg-vallom, Nem tagadom, Gonoſz tételeményimet, Bűneim miá lőtt ſebek, Keſergetnek, És gyötrenek engemet.

Az én ellenségim élnek, És erőlnek, Erőſödnek oránként, Az kik ok-nélkül gyülölnek, És rám törnek, Sokáſulnak naponként.

Ezek reám dühörtenek, És kergetnek, Kikkel én ſok jot töttem, De ezt csak azért mivelik, Mert irégylik, Hogy én az jot követem.

Uram ne hadgy el engemet, Nézd igyemet, Mert egyedül hagyattam, Kérlek légy irgalmas nékem, En Iſtenem, Mert csak te benned biztam.

Azért tőlem ne álly meſzſze, Szány-meg végre, En kegyelmes Iſtenem, Segedelmeddel ne kéſsél, Sies, Jőyjel, En édes idvőſségem.

XXXIX. Soltár. T. B.

Dixi cuſtodiam vias meas.

Vallás-tétele Dávidnak az ő türhetetlenségéről és ſzenvedésében valo zugolodásárol.

Magam

MAgamban el-végezém és mondám, Hogy dolgom meg tartoztatnám, Hogy nyelvem olly igét ne eytene, Ki ennékem but ſzerzene, En ſzájamra zabolát vetőttem, Míg az hitlen áll előttem.

En mint az néma veſzteg halgaték, Mégh az jórol ſem beſzéllék, Sőt fáydalmom-is titkolnom kelle, Kin ſerelmem őregbűle, Eég vala ſzívem hogy meg-gondolám, El-tűzesűlvén ezt mondám:

Mutaſd-meg Uram éltemnek végét, Es meddig éltetz engemet, Az napok ſzámát jelents-meg nékem, Míg kell ez világon élnem. Mert időm nálad csak egy araſzni, Előtted életem ſemmi.

Bizonyára mulando az ember, Ki magának ſokat igér, Mint az árnyék az ember el-mulik, Még-is ſzorgalmatoskodik, Sokat gyűyt és ſok marhát rak őſzve, Nem tudgya kié léſzen végre.

Uram hát nékem kiben kell biznom? Nincs kivűled vigaságom, Ments-ki engem minden vétkeimből, Es az bolondok nyelvétől, Eőrizz-meg hogy ők ne csufollyanak, Midőn ez inségben látnak.

Mint az néma halgatok erőſſen, Szájam fől ſem nyitom, mert én, Tudom hogy ezt mind te cselekedted, Csapáſod rolam el-vegyed, Mert kezednek kemény volta miat, Minden életem el-lankat.

Mert midőn te meg-fedded az embert, Az ő nagy gyarloságáért, Azonnal el-vész ſzépen ábrázattya, Mint az molytol az ſzép ruha, Lám az ember melly igen el-mulando, Semmi dolga nem állando!

Halgaſd-meg Vram könyőrgéſemet, Kéréſemre ne légy süket, Mert előtted vendég és ſzarándok, Mint Atyáim ollyan vagyok. Szűnnyél-megh tőlem hadd vegyek erőt, Az én ki-muláſom előtt. XL.

XL. Soltar. T. B.

Expectans expectavi Dominum, &c.

Jövendölés az Christusnak szenvedéséről és Papi tisztiről.

VArván vártam az Fölséges Urat, Es imé hozzám fordula, Kegyelmessen meg halgata, Es meg-mutatá raytam jo-voltát, Ki-vön az mély veremből, Es az sáros förtöből. Es én lábaimat, Szép egyenes köre, El-föl helyheztette, Vezérvén utamat.

En szájamban ada uy éneket, Istenünk dicséretire, Hogy az kik halgatnak erre, Hidgyék és féllyék az Isteneket, Boldog az ki az Vrban, Bizik, szemét le-haytván, Az kevély népektől, Kiknek minden dolgok, Hazugságra haylók, Tölök távol kerül.

Csuda tételidnek sok ö száma, Es nagy bölcs gondolatidnak, Hozzánk valo jo voltodnak, Sokságát senki meg-nem mondhattya, Ha el-kezdem számláni, Nem tudom ki-mondani, Mert te nem kivántad, Az sok áldozatot, De hogy fogadgyak szót, Fülemet meg-furtad.

Az égö-áldozat nincs kedvedbe, Az bünért valók sem kellök, Akkor mondom: Im el-jövök, Rolam irás van az törvény könyben, Hogy akaratod tegyem, En kegyelmes Istenem, Az te törvényedben, Gyönyörködik lelkem, Es örvendez szivem, Az te szent igédben.

Nagy sok népek gyülekezetiben, Igaságod ki-hirdetem, Meg nem tartoztattam nyelvem, Jol tudod hogy én minden időben, Jo-voltod magasztaltam, Soha el nem halgattam, Te idvösségedet, Hüséggel hirdettem, Mindennek beszéltem, Nagy kegyességedet.

Uram tölem irgalmasságodot, Ne vond-meg, tarts-meg

kegyessen, Igasságod meg-őrizzen, Szántalan gonosz reám áradot, Sok nyavalya környül vőt, Reám nagy sok inségh jőt, Kiknek nincsen száma, Mint hajam szálinak, Kik fejemen vannak, Szivem-is el-hagya.

Könyörűly raytam kegyes Istenem, Sies jőy segedelmemre, Es juttasd nagy szégyenségre, Az kik halálra keresik lelkem, Szörnyen hátra térjenek, Kik káromon örűlnek, Es kik inségemen, űznek nevetséget, Kiáltnak veh, veh vét, Jutalmok dög légyen.

Hogy te bennned mind örvendezzenek, Az kik tisztelnek tégedet, Szeretik idvősségedet, Mondván: Dicsősségh légyen Istennek, Noha én szegény vagyok, Es én szükségim nagyok, De rám gondot visel, Az Ur, én meg-tartóm, Jővel én meg-szabaditóm, Ur Isten ne késsél.

XLI. Soltar. T. B.

Beatus vir qui intelligit sup.

Dávid elő-számlállya betegségét és egyéb nyavalyáját.

Boldogh az ki az nyavalyást hiven, Szánnya inségében, Mert szükségében őtet ismétlen, Meg-menti az Isten, Meg tartya éltét, és ez országba, Lesz jo állapattya, Ellenséginek kévánságában, Nem adgya markában.

Fáydalmában az Isten meg-tartya, Szépen föl gyógyittya, Beteg ágyát fordittya örömre, Es jo egésségre, Azért igy szolok néked Istenem: Kegyelmezz-megh nékem, Gyogyits-meg Uram én betegségem, Mert igen vétkeztem.

En ellenségim szidnak engemet, Lörűlnék vesztemet, Mondgyák: Halála ennek ha jő-el, Neve mikor vész-el? Meglátogattak engem nyájassan, Hazugságot szolván, Minden dolgaimat meg-szemlélték, Osztán ki-főcsőgték.

Mindnyájan én ellenem suttognak, Reám olálkodnak,

Szerez-

Szereznek, kérnek nékem bánatot, és háboruságot, Mondván: Az ő bűnének sokasága, Fáydalmának oka, Ihon fekszik az ő kór ágyába, Már föl nem kél soha.

Egy penig az ki barátom vala, Kiben bizom vala, Kit tápláltam és őtte kenyerem, Lábat vét ennékem. Légy kegyelmes azértan Vr Isten, Illy nagy szükségemben, Gyogyits-meg, hogy valaha nékiek, En meg-fizethessek.

De hozzám jo kedvedet ismérem, Ezen-is jol értem, Mert ellenségemnek oka nincsen, Hogy raytam örvendgyen, Tisztaságomban engem meg-tartasz, És meg-szabaditasz, Es szemeid eleiben állatz, Eörökké el nem hatz.

Aldot légy Izraelnek Istene, Most és mind örökké, Sz. neved dicsértessék mindenben, Amen, és ugy légyen.

XLII. Soltar. C. M.

Quemadmodnm desiderat.

Külömb-külömb panaszi Dávidnak.

Mint az szép hives patakra, Az szarvas kévánkozik, :/: Lelkem ugy ohayt Vramra, Es hozzá foházkodik. Te hozzád én Istenem, Szomjuhozik én lelkem, Vallyon szined eleiben, Mikor jutok élő Isten.

Könyv-hullatásim ennékem, Kenyerem éyjel nappal :/: Midőn azt kérdik én tőlem: Hol Istened kit vártál? Ezen lelkem ki ontom, Es házadat ohaytom, Hol az hivek sereghiben, Eörvendek szép éneklésben.

En lelkem mire csüggedsz-el, Mit keseregsz enny ire? :/: Bizzál Istenben, s-nem hágy-el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám ortzáját, Nyuytya szabaditását, Oh én kegyelmes Istenem, Melly igen kesereg lelkem!

Mert te rolad emlekezem, Ez Jordánnak földéről :/: Sz. helyedre igyekezem, Ez Hermon kis hegy mellől. Mélység kiált mélységet, Midőn en fejem fölöt, Az sok sebes viz megindul, Mint egy erős hab meg-zudul.

§o Sebeſsége ár vizeknek, Es az nagy zugo habok :/: En raytam ő̃ſzve ű̃tkő̃znek, Még-is hozzád ohaytok, Mert ugy meg-tartaſz nappal, Hogy éyjel vigaſsággal, Dicséreteket éneklek, Néked erő̃s ő̃riző̃mnek.

Mondván: Iſten én kő̃-ſzálam, Mire feleyteſz igy el? :/: Ellenségim vannak raytam, Gyázban járok veſzéllyel, Mert az ő̃ hamis nyelvek, Csontaimban meg-sértnek, Mert igy boſzſzontnak ellened: Láſſuk, hol vagyon Iſtened.

En lelkem mire csű̃ggedſz-el, Mit keſergeſz ennyire? :/: Bizzál Iſtenben, nem hágy-el, Kiben ő̃rvendek végre. Ki nékem ſzem-látomáſt, Nyuyt kedves ſzabaduláſt, Nyilván meg-mutattya nékem, Hogy csak ő̃ az én Iſtenem.

XLIII. Soltar. C. M.

Judica me Deus, & diſcerne.

Könyörgéſe Dávidnak az meg-ſzabaditásért.

ITélly-meg engemet Vr Iſten, Es fogad-fő̃l én igyemet, Ez kegyetlen nemzetség ellen, Az hamis embernek kezében, Ne bocsás Vram engemet, Tarts-meg én fejemet.

Vram engem miért hagyál-el, Lám te vagy én erő̃ſségem, Miért járok keſerű̃séggel, Minden ő̃rő̃mő̃m távozékel, Mert nyomorgat ellenségem, Es ſanyargat engem.

Igaſságodat add értenem, Világoſságod kű̃ld-alá, Ki meg-világoſicson engem, Szent hegyedre légyen vezérem, Bé-menéſem igazgaſſa, Az te haylékodba.

Iſten oltárához bé-mégyek, Az én Vram eleiben, Az ki ő̃rő̃me én ſzivemnek, Hegedű̃vel néked éneklek, Es hálát adok ſzű̃ntelen, Tenéked Vr Iſten.

Miért vagy ſzomoru én lelkem, Mit keſeregſz illy ſzertelen? Bizzál az Iſtenben, mert hiſzem, Hogy mégh ő̃tet vigan dicsérem, Midő̃n engem meg-ment hiven, En Iſtenem lévén.

XLIV. Soltar. T. B.

Deus auribus noſtris audiv.

Könyörgéſe az Iſten népének az megh-ſzabadulásért.

HAllottuk, Iſten, fűleinkel, Az miket régenten cseleked-tél, Nékünk Atyáink mondották, Kik nagy dolgaidat látták, Kezeddel az pogány népet, El-veſztéd, földét el-puſztitád, Oſztán más helyre vídőket, Holott iſmét meg-ſzaporitád.

Mert nem ő fegyverek-által lett, Hogy ők meg-űlték ez jo földet, Nem az ő kezek ſem karjok, Volt nékik ſzabadi-tojok, De te ortzád tekintéſe, És az te karod és jobkezed, Eőket igy meg-ſegétette, Mert ő hozzájok volt jo kedved.

Vr Iſten te vagy én Királyom, És az én tellyes vigaſá-gom, Jákobnak küld ſegedelmed, Az mint régenten mivel-ted. Altalad ellenségünket, Meg-őkleldezzük és meg-ront-tyuk, Es az mi gyűlőlőinket, Az te nevedben le-tapodgyuk,

Mert én nem bizom kezeimben, Sem az én éles fegyve-remben, Az engem meg-nem ſzabadit, Ha az ellenség meg-ſzorit, De te tartaſz-meg bennünket, Minden mi ellenſé-günk ellen, És az mi kergetőinket, El-veſzted, és eyted ſzégyenben.

Azért az Iſtent magaſztallyuk, És ſzent nevét örökké áldgyuk, Minden nap dicsérvén őtet, Hirdeſsük nagy ke-gyeſségét. De minket te meg-vetőttél, És jutattál nagy ſzégyenségben, Az hadban velünk nem jövél, Hogy meg-tarrottál volna éppen.

Az ellenségtől el-futattál, És velünk nagy ſzégyent val-lattál, Minden marhánkat el-dullyák, Kik éltünket háborgattyák. Hogy minket ők meg-egyenek, Mint az juhokat, ugy adál-el, Kik minket meſzſze kergetnek, Az pogányok ziben ſzéllyel.

Népedet de semminek tartád, Es ők̃et csak ocson el-adád, Igen kevésre bőcsülléd, Csak nem ingyen oda vetéd, Azt tőd hogy mi ellenségink, Es az kik mi kőrnyűlűnk laknak, Minden felől mi szomszédink, Minket nevetnek és csufolnak.

Az pogányok példa-beszédet, Szolnak mi rolunk nevetséget, Es minden féle nemzetek, Csufolván fejekkel intnek, Gyalázat szitok szűntelen, Es szégyen forogh én előttem, Ugy hogy nagy szégyenletemben, Az én ortázmat bé kell fednem.

Nagy sok szidalmat kell hallanom, Ki miat csak el-szomorodom, Midőn szémem előtt nézem, Boszszu-állo ellenségem, Mind ezek esnek mi raytunk, Még-is nem feleytűnk-el téged, Kőtésed ellen nem járunk, Mindenben engedűnk tenéked.

℣. Az mi szivűnk nem fordul viszsza, De gondolatit raytad tartya, Az mi lábunk ki nem mozdol, Eősvényedről el nem hajol, Még-is igy bűntetz bennűnket, Bé-vetél az sárkányok közzé, Es már mindenestől minket, Halál árnyéka kőrnyékeze.

Ha el-felettűnk volna téged, Megh sem gondoltuk vólna neved, Ha más Isten szolgálatra, Kezűnket emeltük volna: Nyilván nem tűrted volna el, Sőt igen meg-bűntettél volna, Mert mindent látz szemeiddel, Minden szivnek előted titka.

De mi te éretted naponként, üldőztetűnk ez világh szerént, Miként az ártatlan juhok, Kik az mészár székre valok, Kelly-föl azért, mit aluszol? Es álmodbul már serkennyél föl, Támadgy-föl és hatalmadbol, Ments ki minket ez nagy inséghből.

Miért forditod el szemedet, Mire reyted el szent szinedet, Minket miért feleytesz el, Nem gondolszé inségünkel?

Lelkünk

Lelkünk és minden életünk, Már szintén az földre le-haylot, Az mi hasunk és mi bélünk, Már szinte az földhöz ragadot.

Kelly-föl azért és oltalmazz-megh, Irgalmasságod szerént tarts-meg, Es az te kegy[illegible]edből, Ments-ki minden inségünkből.

XLV. Sol [illegible] C. M.

Eructavit cor meum, &c.

Jövendölés az Krisztusról, ugy-mint az ő gyülekezetinek vő-legényéről.

EGy szép dolgot hoz elő az én szivem, Az dicső Királyról lesz énekléſem, Kit nyelvem meg-dicsért szép czifrával, Mint egy deák az iro pennával, Sokkal szebb vagy te minden embereknél, Mindent fellyül-mulsz te szép termeteddel, Ajakidnak nagy ő kedvesége, Mert meg-áldot az Isten örökké.

Te kegyes és erős vitéz kéſzüly-föl, Vedd fegyvered és oldaladra kösd-föl, Ugy-mint királyi ékeſségedet, Ez ékeſségben végy győzödelmet. Az jo igaſság vezérlye utadat, Kegyeſség, joságh birja járásodat, Es az te karodnak erejével, Nagy csudákat tész, meg-ládd szemeddel.

Mert hegyeſſek az te sebes nyilaid, Kit megh-éreznek minden ellenségid, Midőn ő szivőket által-lövöd, Es őket hatalmad-alá vetöd. Oh Ur Isten az te Királyi széked, Megmarad mind örökké dicsőséged, Páltzája az te Királyságodnak, Bizony páltzája az igaſságnak,

Az igaſságot te igen szeretöd, Az hamiſságot viszontag gyülölöd, Azért az Isten mindenek felet, Vig olayjal megkenet tégedet, Myrha és Aloes szag jó ruhádrol, Cásia illat üt ki kamarádbol, Elefánt tetemes palotádban, Néked mindenek szolgálnak vigan.

Az Királyok leányi ékeſségben, Drága öltözettel jönek elődben, Job felől áll [illegible] kegyes mennyaszszony, Az kin

szép

szép aranyas ruha vagyon. O te szép leány halgas beszédemre! Nézz ide, fülleiddel hajolly erre, Felejtkezzél-el te nemzetedről, Atyád házát-is vesd-ki eszedből.

Es az Király az te nagy szépségedben, Gyönyörködik és vigad ő szivében, Eő lész már teneked urad, Azért térdet hay tván őt urallyad. Az Tyrusbéliek és egyéb népek, Néked ajándékot hoznak és küldnek, Király leányi belső szépséged, Tisztelik aranyas öltözeted.

Eő szép himmel-varrot öltözetiben, Bé-vitetik az Király eleiben, Leány társainak szép serege, Eő utánna vitetnek elődbe. Ekképpen gyönyörű ékességekkel, Az Királyhoz vitetnek nagy örömmel, Bé-mennek királyi palotádban, Es nagy örömben lésznek mindnyájan.

Az te el-hagyot szüleid helyében, Magzatokat ád néked az Isten, Kiket helyheztetz nagy méltóságban, Fejedelmekké tész sok országban. Az te nevedet mindenkor hirdetem, Nemzetségről nemzetségre beszéllem, Es minden maradéki ezeknek, Tégedet mind örökké dicsérnek.

XLVI. Soltar. C. M. 81.

Deus noster refugium.

Hálá-adása az Isten népének az meg-óltalmazásért.

Az Isten az mi reménségünk, Midőn reánk tör ellenségünk, Minden háboruságinkban, Meg-tart erős hatalmában, Azért az mi szivünk nem félne, Ha az egész föld meg-rendülne, Es az hegyek az tengernek, Közepiben bédőlnének.

Ha az tenger szörnyen zugna-is, Minden viz föl-zavarodnék-is, Es ha az sebes szélvészszel, Az hegyek hányatnak széllyel, Az szép folyo-viz mindazáltal, Az ő szép tiszta folyásával, Az Istennek szent városát. Meg-vigasztalná haylékát.

Mert

TArts-megh Uram Isten engem, Es szent nevedért védelmezz-meg, Artatlan igyemet tekints-meg, Hatalmaddal támadgy mellém, Kérem te szent fölségedet, Halgas-meg én könyörgésemben, Es kegyessen vedd füleidben, Az én szájamnak beszédét.

Mert ellenségim kevélyen, Reám támadnak és kergetnek, Es engem halálra keresnek, Eszekben sem jut az Isten. De az Isten meg-tart engem, Kegyelmességét meg-mutattya, Es segedelmét hozzám nyuytya, Jora vezérli életem.

Ez nékem szánt nagy nyavalyát, En ellenségimre téréti, Es ezt nékiek meg-fizeti, Meg-mutatván igasságát. Akkoron néked vig szivel, Hálá-adásokat áldozom, Es szent nevedet magasztalom, Mert ő tellyes kegyességgel.

Mert minden én inségemből, Te meg-szabaditál engemet, Meg-büntetéd ellenségimet, Kit meg-láték szemeimel.

LV. Soltar. T. B.

Exaudi Deus orationem.

Dávidnak meg-szabaditásáért valo könyörgése.

HAlgasd-meg az én könyörgésem, Ur Isten ne fordullyel tőlem, Imádságom vedd füleidben, Mert nagy kinokat szenvedek, Szivemben igen kesergek, Előtted panaszlok reszketvén.

Mert fenyeget én ellenségem, Az hitetlen rettegtet engem, Mert én rolam tanácsot tartnak, En ellenem kötést tésznek, Nagy haraggal rám gerjednek, Hogy engem megnyomoritsanak.

Nagy inségben kesereg szivem, Retteget halálos félelem, Tellyességgel el-szomorodtam, Félek, rettegők, gyötrődöm, Reszketvén szörnyen veszedöm, Ugy hogy immár sokszor kivántam:

ha szárnyaim lehetnének, Mint az galamb ha röpülnetnek, En el-röpülnék messze földre, El-mennék ez népek közzül, Pusztát keresnék ezentül, Az hol nyugodalmom lehetne.

El-szaladnék nagy sietséggel, Ez sebes forgo szél-vész elöl, Ez zurzavarbol én el-futnék, Eö nyelvöket hasogasdel, Kik hamis perlödésekkel, Ez egész várost bé-töltötték.

Az nagy hamiság éyjel nappal, Ez város kö-falain nyargal, Közepette vagyon álnokságh, Es körös-kürnyül az útzák, Minden gyalázattal rakvák, El-áratt köztök az csalárdságh.

Hogy ha ellenségem volt volna, Es szem-látomást gyülölt volna, Eörizkettem volna ö tőle, Ha rám törőt volna nyilván, Es ha nem illy alattomban, El-térhettem volna elöle.

De te az ki én velem laktál, Nálam nagy tiszteségben voltál, Kivel tanácsomat közlöttem, Titkaim meg-montam bátran, Eggyüt jártunk az templomban, Nagy nyájasságban veled éltem.

Bé-esnek az halál kezében, Es az föld alá elevenen, Az nagy mélységben bé-vettetnek, Mert nagy az ö gonoságok, De én Istenhez kiáltok, Mert ö meg tartoja életemnek.

Mind estve reggel öt ohaytom, Dél-korbann-is ötet kiáltom, Es meg-halgattya könyörgésem, Meg-tart engem békeségben, Minden ellenségim ellen, Kik seregben gyültek ellenem.

De az örök hatalmu Isten, Meg-halgat engem kéréssemben, Es öket meg-bünteti végre, Mert nem jobbulnak életekben, Semmi gondgyok nékik nincsen, Az Istennek tiszteségére.

Az hitetlen kezét emelte, Az békeséges hü emberre, Az barátság frigyét meg-szegte, Beszéde síkos mint az vay,

Belöl

Belől kegyetlen mint tolvay, Nagy ellenséges az ő szive.

Mindenben ő tettetes szava, Mint az olay lágy és olly sima, De mérgessebb az éles tőrnél, Vesd Istenben reménséged, Es nyilván meg-segit téged, Az igazat ő nem hadgya el.

De az gonoszokat Ur Isten, Te bé-taszitod az mély sirben, Holott nagy veszély rájok terjed, Az gyilkosok és hamissak, Eleteket félben hadgyák, En penigh bizom csak te benned.

LVI. Soltar. T. B.

Miserere mei Deus.

Könyörgése Dávidnak az meg-szabaditásért.

Kegyelmezz-meg nékem én Istenem, Mert az ember igen keserget engem, Nagy hatalommal támad ellenem, Hogy engem el-eythessen, Sok ellenséghim háborgatnak szörnyen, El-szánták hogy bé-nyellyenek hirtelen, Ur Isten én illyen nagy félelemben, Benned reménségem.

En az Ur Istenben dicsekedem, Szent igejében nem kételkedem, Mit tehetne az ember ennékem, Az melly kerget engemet? Viszsza fordittyák az én beszédemet, Es naponként abban hánnyák eszeket, Hogy nékem szerezzenek veszedelmet, Csak gonoszt gondolnak.

En ellenem ők őszve járulnak, Hogy meg-kapjanak azon forgodnak, Es életemtől meg-foszthassanak, Ez minden ő szándékok, Az gonoságban nagy ő bizodalmok, Azt vélik hogy jol lészen minden dolgok, De ha Uram haragod esik raytok, Eőket mind le-vered.

Minden futásimat meg-emlited, Köny-hullatásim tőmlődben szeded, Az te laistromodban fel-jedzed, Minden én inségimet, Midőn hozzád nyuytom könyörgésemet, Ottan futni látom ellenségimet, Velem vagy és meg tartasz engemet, Kegyelmes Istenem.

Ur Isten fölségedet dicsirem, Es szent igédet nagynak bőcsüllem, Aldom az Urat míg lesz életem, Bizván ő beszédében. Reménségemet vetem az Istenben, Irgalmasságára nézek szüntelen, Azért félelmem senkitől nem lészen, Ki árthatna nékem?

Fogadásom tartya azt ennékem, Hogy jo-voltodért neved dicsirem, Mert kegyelmesen meg-mentéd lelkem, Az halál kötelitől. Es labaimat meg-tartád eséstől, Hogy én élhessek tenéked kedvesől, Az élők világosságán, és szentől Járjak te előtted.

LVII. Soltar. T. B.

Miserere mei Deus, miserere.

Meg-szabaditásért valo könyörgése Davidnak.

IRgalmaz Uram irgalmaz nékem, Mert te benned bizik az én lelkem, Több segedelmem nékem nincsen sohol, Szárnyad árnyékában nyugszik fejem, Miglen az nép gonosága el-romol.

En az fölséges Istenben bizom, Ki jora vezérli minden dolgom, Segedelmet küld alá inségemben, Az ellen lészen nékem oltalmom, Az ki engem kerget hogy bé-nyelhessen.

Az én lelkem oroszlányok közt ül, Kik sebes lángal vőttenek környül, Fogok olly hegyessek mint nyil és dárda, Naponként nyelvek ugy meg-élesül, Mint az jol meg-köszörült éles szablya.

Magasztaltatsál Uram az égre, Nagy dicsőséggel ez egész földre, Mert én járásomra hálokat hántak, Szegény lelkemet el-nyomták szinte, Es én elömben ők mély vermet ástak.

De önnön magok belé-estenek, Kin tellyes szivemből örvendezek, Az én szivem kész mindennek előtte, Hogy dicsiretit szent felségednek, Szüntelen énekellye életébe.

En

En nyelvem és lantom már ſerkeny-fől, Iſten dic
zőndűlly-fől, Jo hajnalban én ágyambol fől-kelek, J
lek nagy dicsőségedről, Urā téged minden népnek h
Mert mind az égigh fől-hat jo-voltod, Az fől
igaſságod, Dicsőségedet látaſd-meg az égen, Es jel
nagy hatalmaſságod, Minden embereknek ez egéſz t

LVIII. Soltar. T. B.

Si verè utique juſtitiam, &c.

Panaſzſza Davidnak az Saul tanácsoſi ellen.

TI tanácsban űlő ſzemélyek, Kik zugolodtok ellenem, Mondgyátok-meg ennékem, Ha igaz-é az mit beſzéltek, Es ha igazat itéltek, Adámtul ſzármazot népek?

Sőt ha ember jol meg-tekinti, Szivetek jár álnokſággal, Kezetek mér hamis fontal, Nincs dolgotoknak tőkélleti, Az gonoſzok el-tévőttek, Mihelt annyoktul ſzűlettek.

Az ő annyok méhétől fogva, Csak hazugságot beſzélnek, Az ő rágalmazo nyelvek, Merő kigyo méreggel rakva, Elnek ſiket aſpis modra, Az melly fűleit bé-dugja.

Hogy bűvőlését ne halhaſſa, Az bőlcs bűvőlő meſternek, Tőrd-meg fogokat ezeknek, Haragod Vr Iſten megrontsa, Eő záp-fogokat ezeknek, Az éh oroſzlán kőlkőknek.

Adgyad hogy ſzéllyel locsannyanak, Mint az viz, mellyet ki öntnek, Mint nyilak kiket fől lőnek, Pozdorjánként tőrve le-hulnak, Mint az olvat nyálas csiga, El-follyon ezeknek dolga.

Mint az idétlen gyermek meg-hal, Ki nem látta az nap fényét, Mint az éretlen gyűmőlcset, El-veſzti Iſten nagy haraggal, Mint az tőviskék el-veſznek, Minek-előtte fől-nőnek.

Ezen az igaz és hű ember, Igen őrűl ő ſzivében, Midőn láttya hogy az Iſten, Affélé népet igen meg-vér, Lábait moſſa az illyen, Az gonoſzoknak vérében.

Végre innét mondhattya minden, Hogy jo az igaznak
ſga, Sok és nagy az ő jutalma, Azt minden itt véſzi eſzé-
Hogy Iſten mindent meg-itél, Az ki jol vagy gonoſzul él,

LIX. Soltar. T. B.

Eripe me de inimicis, &c.

Könyörgéſe Dávidnak az meg-ſzabaditásért.

Szabadits-meg engem Ur Iſten, Es tarts-megh ellenségim
ellen, Ments-meg azoktul életem, Kik fől-támadtak el-
lenem, Oltalmazz-megh az hamis néptűl, Ki én veſzedel-
memnek őrűl, Melly ſzomjuzik ártatlan vért, Ments-megh
attul ſzent nevedért.

Mert ſzörnyen életemre törnek, Es én ellenem kötéſt
téſznek, Hatalmaſſak vannak raytam, Kiknek ſoha nem ár-
tottam, Azok készűlnek én ellenem, Kik ellen ſemmit nem
vétettem, Kelly-fől azért Uram láss-meg, Es kegyelmeſſen
őrizz-megh.

Zebaoth Iſten téged kérlek, Oh Iſtene az Izraelnek!
Látogaſd-meg az népeket, Viſgálly-meg minden nemzetet,
Ne vedd azokat kegyelmedben, Az kik élnek hitetlenségben,
Eſtve mint az eb ugatnak, Az város környűl futoſnak.

Mint az éles kard az ő nyelvek, Mordálységh minden ő
beſzédek, Sőt mégh ſzolnak illy bolondol: Ki hallya az mi
nyelvünk ſzol? De őket Uram meg-neveted, Es őket mind
meg-ſzégyenited, Az pogányoknak jutalmot, Adſz ſzégyent
és gyalázatot.

En ellenségimnek ereje, Kezedben minden tehetsége,
Benned bizom én Iſtenem, Mert te vagy én ſegedelmem, Az
Iſten jo voltát jelenti, Nyavalyámnak eleit veſzi, Es meg-lát-
tattya én velem, Hogy el-vész én ellenségem.

☞ De őket Uram ne veſzeſd-el, Hogy népem ezt ne fe-
leytse-el, De meg-emlitse ezeket, Hanem csak kergeſd-el,
őket.

őket. Uram mi paiſunk kergeſd-él, Szélleſz-el őket nagy erőddel, Azt érdemli hamiſságok, Kevélyek, ſzitkos ſzájok.

Eőnnőn hálojokban eſſenek, Veſzeſſe álnok kevélységek, Fogja meg átkozodáſok, Es ő gyalázatos ſzájok, Haragod azért gerjedgyen-fel, Es őket bűnőkért veſzeſd-el, Tőröltеſſenek-el ſzőrnyen, Hogy még csak hirek ſe légyen.

Ugy hogy tégedet iſmérjenek, Kit hivnak Jácob Iſtenének, Hogy néked hatalmad légyen, Ez egéſz főld kerekségén, Eſtve midőn ők viſzſza térnek, Nagy haraggal feneked-gyenek, Mint az eb ugy ugaſſanak, Az váraſon futoſſanak.

Es végre meg-láſsák mindenek, Hogy ők futva kenyért kereſnek, Es fekűnni mennek késén, Morgolodnak nagy éhségben, De én dicsirem hatalmadat, Enekben áldom jo voltodat, Es én fől-kelek jo reggel, Magaſztallak nagy őrőmmel.

Mert te vagy Uram én oltalmom, Reménségem és bizodalmom, Azért oh én erőſségem, Mindenűt neved dicsirem, Hogy nékem az én ſzűkségemben, Segedelmem vagy inségemben, Te vagy én erős kőváram, Kegyeſséged nagy én hozzám.

LX. Soltar. T. B.

Deus repuliſti nos, &c.

Könyörgéſe Dávidnak, az Izrael népének jó állapattyáért.

Minket Ur Iſten el-hagyál, Es reánk meg-háragudtál, Tőled ſzéllyel el-oſzlatánk, Téry kegyeſſen iſmét hozzánk, Mind ez főldet meg-inditád, Nagy hatalmaddal megrontád, Epits-meg az ő nagy romlását, Mert romlás miatt alég álhat.

Népedet keményen tartád, Es igen meg-ſanyargatád, Minket

Minket mint égy csipős borral: Itatál keserű buval, De az kik tégedet félnek, Az zászlot adád nékiek, Mellyet ők fölemelnek bizván, Az te igaz fogadásodban.

Hogy az nálad kedves hivek, Végre meg-menekedgyenek, Job kezeddel tarts-megh engem, Halgas megh és tégy jol velem. Szola Isten szentségében, Eörvendek igiretiben, Az Sichemet részül el-vészem, Az Suchot völgyét megh-mérteklem.

Galaádot-is ezennel, Meg-veszem erősségemmel, Az Manasset-is ekképpen, Ephraim-is enyim lészen. Ezek az nagy seregh népek, Fejemnek ereje lésznek, Az Juda-is én örökségem, Es törvény szerzőm lészen nékem.

Az Moáb-is az én népem, Mint egy láb-moso edényem, Kiben lábaimat mosom, Ebben én nem gyanakodom, Es azt én nyilván el-hiszem, Edomra sarumot vetem, Es kik Philisteaban laktok, Győzödelmemen vigadoztok.

Ki vihetne engem bátran, Az nagy kerétet városban? Uramat ki igazgatná, Az erős Edom országra? Nem te tészedé Ur Isten, Ki minket űsz helyből helyben? Hogy el nem jövél sereginkkel, Meg-üzetél ellenséginkkel.

Légy minékünk segitségül, Eörizz-megh ellenségünktől, Mert az emberi segitség, Hejában valo epeség. Az Isten által minékünk, Lészen erős győzödelmünk, Es ő megh-szabadit bennünket, Meg-tapodgya ellenséginket.

LXI. Soltar. T. B.

Exaudi Deus, &c.

Könyörgése Dávidnak az meg-szabaditásért.

Kiáltásom hald-meg Isten, Vedd fületedben az én könyörgésemet, Mert én szivem nagy inségből, Messze földről, Kiáltya fölségedet.

Végy-föl engemet kőszálra, Magasságra, Hol bátorságom

gom légyen, Mert te vagy én erős tornyom Vigaságom, En ellenségem ellen.

Te haylékodban lakásom, En kivánom, L ohaytom szüntelen, Szárnyaidnak árnyékában, Kivánkozván, Vagyok jo reménségben.

Mert meg-halgatz kérésemben, Oh Ur Isten, Nyuytván kegyelségedet, Eörökségedet meg-adod, Es meg-áldod, Az kik félik nevedet.

Naphoz napok adassanak, Az királynak, Nagy sok nemzetségekre, Sokasicsad esztendeit, Nyuyts életit, Véghetetlen időkre.

Országa érjen sok időt, Isten elöt, Szép csendesz békeségben, Igasságodnak hivsége, Elöl vegye, Es örizze kegyessen.

Es osztán vigan éneklek, Szent nevednek, Mostan és mind örökké, Es az melly fogadást tettem, Meg-fizetem, Naponként ö nékie.

LXII. Soltar. T. B. 24.95.111.

Nonne Deo subjecta erit.

Panasszsza Dávidnak az Saul szolgai ellen.

Az 24. Soltár notájára.

AZ én lelkem szép csendeszen, Nyugszik csak az Ur Istenben, Mett csak ö az én idvösségem, Eö nékem erös köváram, Meg-tartóm és oltalmam, Minden gonosztul megment engem.

Míg incselkedtek ennyire, Az ártatlan hü emberre, Im meg-jövendölöm tinéktek, Hogy mint az réghi romlot fal, Az mely már dölö-fölben áll, Mind le-rohantok és el-veszтek.

Azon vannak minden-képpen, Hogy az kit föl-emel Isten, Azt ök viszontag le-nyomhassák, Hazugságh minden elméjek, Atokkal rakva ö szivek, Noha jo szavokat mutattyák.

Azért szivem reménséged, Csak az Vr Istenben vessed,
Elly csak az ő tegedelmével, Eő nékem magas kő-szálam, O-
talmam és erős bástyám, Hogy soha ne-tántorodgyam-el.

Az Isten idvősségem, Erősségem, dicsőségem, Bizza-
tok azért csak ő benne, Előtte ti sziveteket, Töltsétek-ki
lelketeket, Eő légyen lelkünk hiedelme.

De lám az földi emberek, Csak hazugok minden ten-
dek, Hogy ha valoban meg-láttatnak, Es az mértékben vet-
tetnek, Nincsen semmi nehezségek, Az suntban egy cse-
pet sem nyomnak.

Ne bizzatok hivságtokban, Hamis ragadozásokban,
Mulando dolgon ne kapjatok, Hogy ha sokasul kincsetek,
Ahoz ne bizzék szivetek, Mert nem állando gazdagságtok.

Az Isten egy szot szolt egy szer, Mellyet én hallottam két-
szer, Hogy nagy ereje vagyon néki, Uram az kegyesség tié-
d, Es te nyilván meg-fizeted, Az kinek dolga mint érdemli.

17.70. LXIII. Soltar. T. B.

Deus Deus meus.

Könyörgése Dávidnak, hogy Isten néki szabadságot engedgyen az Isteni szolgálatban valo jelen letelre.

Az 17. Soltár notájára.

Isten te vagy én Istenem, Jo reggel kereslek tégedet, Hoz-
zád ohaytván el-epedet, Szomjuság miat én lelkem. En
testem hozzád áhétozik, Szomjuságban el holt szinten, Ez
puszta és száraz földen, Hol semmi viz nem találtatik.

Mert látni igen kivánnya, Az te erős dicsőségedet, Es
Isteni tiszteletedet, Az te dicső templomodba. Mert nékem
kedvesb életemnél, Az te nagy kegyelmességed, Kiért én
ajakim téged, Dicsérjenek szép énekléssel.

Magasz-

Magaſztallak én tégedet, Eletemnek mind
En kezeimet fől-emelvén, Aldom te dicső ne
mint ha drága étkekkel, Jol-lakot volna én
főlségedet dicsérem, Eneklek rólad nagy
Rolad el nem feletkezem, Mégh á
lek, Es midőn reggel én fől-kelek, Csal
Mert te én velem ſokſzor jol től, Es r
Azért moſt-is én életem, Szárnyaid
Hozzád ragaſzkodik lelkem,
led, Mert meg-tart engem te job
ségem. Es az kik engem hábo
rűllyenek, Azok hirtelen el-
burulnak.
Ellenség miat el-hulnak,
Eő teſtek el ſem temettetnek, Kikke
De az Király az Ur Iſtenbe, Eőrvendez ez gy
dicsekedhetik minden, Az ki eskűſzik ſzent neve
Mikoron minden csalárdok, Az kik hazugságo
nek, Valoba meg ſzégyenitetnek, Bé-dugatik az ő ſzá

LXIV. Soltar. T. B. 5.

Exaudi Deus orationem.

Könyörgése Dávidnak meg-oltalmazásért.

Az 5. Soltár notájára.

HAlgaſd-meg Uram könyörgéſem, Tarts-megh ellensé-
gem ellen, Az melly reám dűhött ſzőrnyen, Eőrizz-
meg félelemtől engem, Ments-meg életem.
Reyts-el engem az gonoſzoktul, Az kik reám feneked-
nek, Csak gonoſzra igyekeznek, Tarts-megh ő hamis taná-
csoktul, Háboruságoktul.
Az kik nyelveket éleſitik, Mint öldöklő fegyvereket,

yilat beszédeket, Az ártatlan emberre lővik, Es
értik.

lőzik reytek helyekből, Az ártatlant és iga-
z ő nyilokat, El reá-lővik kegyetlenől, Vak-

hánnyák eszeket, Es csak azon igyekez-
t titkon vessenek, Dicsekedvén szolnak
nket?

talmatosok, Járnak okos ravaszság-
talál, Sok az ő álnok találmányok,

Isten, Hirtelen őket meg-lővi,
y sebeket eyt ő testeken, Kit

nön gonosz nyelvek, Eyti az veszedelem-
ezt vészik eszekben, Ez dolgon igen meg-ijed-
el-rémülnek.

És nagy félelemmel mindenek, Hirdetik az Isten dolgát, Beszéllik ennek nagy voltát, Mellyet innen eszekben vésznek, Es meg-értenek.

De szive az igaz embernek, Eőrvend az erős Istenben, Ki őt vőtte kegyelmében, Eőrűlnek az jo szivű hivek, Es dicsekednek.

LXV. Soltar. T. B.

Te decet hymnus Deus.

Hálá-adása az Izrael népének, az Istennek sok féle jo-tételeiről.

AZ Sionnak hegyén Ur Isten, Tied az dicsiret :/: Fogadást tésznek néked itten, Tisztelvén tégedet. Mert kéréseket az hiveknek, Meg-hallod kegyessen, Azért te hozzád az emberek Jőnek mindenűnnen.

Raytam

Raytam az bün el-hatalmazék, Terhelvén engemet :/: De nagy volta kegyeſségednek, El-törlivétkünket. Boldog az kit te el-válaſztál, Fogadván házadban, Hogy előtted nagy buzgoſsággal, Járjon tornáczodban.

Javaival az te házadnak meg-elégétetünk :/: Szép dolgain te templomodnak, Gyönyörködik ſzivünk. Az te csuda igaſságodbol, Meg-felelſz minékünk, Halgas-meg Iſten, velünk tégy jol, Oh mi ſegedelmünk!

Mindenek csak te benned biznak, Ez föld kerekségin :/: Az kik ſzéllyel meſzſze lakoznak, Az tengernek ſzélin. Te mondhatatlan hatalmoddal, Az magas hegyeket, Környülfogod mint egy abrontsal, Erősitvén őket.

Az tengeri habok zugását, Te meg-csendeſzited :/: Az pogány nép zugolodását Ottan el-enyéſzted. Nagy félelmekben el-bádgyadnak, Mindenek ez földen, Nagy voltán az te csudáidnak, Kiknek ſzáma nincsen.

Te meg-vigaſztalſz mindeneket, Reggel az Nap-fénnyel :/: Biztatz minden élő rendeket, Csillagokkal éyjel. Aldáſiddal meg-látogatod, Az el-ſzárat földet, Haſznos eſsőkkel meg-lágyitod, Gazdagitván őtet.

Az te kutaidbol az vizek, Soha el nem fogynak :/: Hogy az ſzép földi vetemények, Szaporodhaſſanak. Az barázdákat meg-itatod, Az ſzánto földeken, Az vetéſt ſzép eſsővel áldod, Hogy bővön teremjen.

Meg-koronázod az eſztendőt, Nagy ſok javaiddal :/: Lábaid nyoma kövérségőt, Csöpöget nagy ſirral. Lako helyei az puſztáknak, Folynak kövérséggel, Hegyek és halmok vigadoznak, Nagy bőv terméſekkel.

Az ſzép ſik mezők ékeſednek, Sok barom csordákkal :/: Villagnak az ſzép ſzánto földek, Sürü gabonákkal. Az hegy oldalak, mezö földek, Szép buza növéſſel, Eörvendeznek és énekelnek, Nagy gyönyörüséggel.

96.118. LXVI. SOLTAR. T. B.

Jubilate Deo omnis terra.

Hálá-adáſa az Izraelitáknak az meg ſzabadulásért.

Örvengy egéſz föld az Iſtennek, Es énekelly ſzép zengéſſel, Nagy dicsőſéget ſzent nevének, Mindenek dicsirjék ſzéllyel, Mondgyátok ezt az Ur Iſtennek, Csudálatoſok dolgaid, Erőſséged nagy, hozzád eſnek, Hizelkedvén ellenségid.

Az te Iſteni felségedet, Ez földön mindenek áldgyák, Es dicsőséges ſzent nevedet, Enekléſſel magaſztallyák. Jertek és ezt jol meg láſsátok, Minden jol ide figyelmez, Iſtennek melly csudálatoſok, Dolgai az emberekhez.

Az tengert és folyo vizet, Meg-ſzáraſztya, hogy az népnek, Lábok ſzárazon által-mehet, Kin ſziveink örvendeznek. Orſzága meg-marad örökké, Szeme lát minden népeket, Az kik föl-támadnak ellene, Elő menetek nem lehet.

Áldgyátok az mi Iſtenünket, Ez földön minden emberek, Dicsirjétek az ő ſzent nevét, Nagy zengéſſel minden népek. Mert életünket ő meg-adá, Az ő nagy kegyeſségéből, Lábainkat meg-gyámolitá, Oltalmazván ellenzéſtől.

De minket igen meg-probálál, Es meg-keſergetél Iſten, Meg-olvaſztál és meg-tiſztitál, Mint az ezüſtöt az tüzben, Te minket ſzegény ſzolgaidat, Adál ellenség tőriben, Kik hevederrel ágyékinkat, Meg-körözék nagy erőſſen.

Mi fejünkre népet ültetél, Mint az tevék terhelteténk, Nagy ár-vizeket ránk ereſztél, Sebes tüzön által-menénk. De te ki-vezérlél bennünket, Meg-enyhitél, meg-nyugotál, Templomodban azért tégedet, Dicsirlek ſzép áldozattal.

Az melly fogadáſt néked tőttem, En ſiralmas ajakimmal, Inségemben mire feleltem, Eſedezvén én ſzájammal, Sok hizlalt ſzép kövér barmokat, Áldozatra adok néked,

Koſokat,

Kosokat, ökröket, bakokat, Meg-égetek te előtted.

Jertek hallyátok hadd beszéllyem, Tinéktek Isten-félőknek, Az miket Isten tőtt én velem, Melly kegyessen tőtt lelkemnek. Hogy szájammal hozzá kiálték, Ottan meghhalgata engem, Azért beszédével nyelvemnek, Mindenkor őtet dicsirem.

Hogy ha hamiságot szivemben, Valaha gondoltam volna, Soha engem könyörgésemben, Eő meg nem halgatot volna, De bizonyára az jo Isten, Kéréssemben meg-halgata, Es panaszimat jol meg-értvén, Könyörgésemnek helt ada.

Légyen áldot az nagy Ur Isten, Az ő nagy kegyességéért, Ki meg halgatot kéréssemben, Es kegyelmessen hozzám tért.

LXVII. Soltár. T. B.

Deus miserea[tur] nostri, &c.

Könyörgése az Izraelitáknak az Istennek kegyelmes velek lakozásáért.

Az 33. Soltár notájára.

VR Isten áldgy-megh jo voltodbol, Es kegyessen fordully hozzánk :/: Oltalmaz-megh minden gonosztol, Szent szinedet fordits reánk, Hogy ez földön minden, Meg-ismérje szépen, Az te utadat, Es az pogány népek, Téged tisztellyenek, Meg-tartójokat.

Es akkoron dicsirnek téged, Dicsirnek téged az népek :/: Nagy tiszteséget tésznek néked, Az pogányok-is örülnek, Midőn mindeneket, Es az pogány népet, Szent igasággal, Birod és itéled, Es jora vezérled, Nagy hatalmaddal.

Dicsirjen téged minden nemzet, Ur Isten téged dicsirjen :/: Az föld teremcsen bővségőlcsöt, Áldgyon-megh minket az Isten, Adgya szent malasztyát, Nyuytsa áldomását, Es ő félségét, Féllye és rettegje, Ez föld kereksége, Mint ő Istenét.

LXVIII. Soltar. T. B.

Exurgat Dominus & dis.

Könyörgése Dávidnak az Izrael népeért, Isteni dicsiretre intéssel egybe.

Az 36. Soltár notájára.

HOgy ha fölindul az Isten, El-kergettetnek szertelen, Minden ő ellenséghi :/: Es el-futamodnak széllyel, Eő haragos szine elől, Minden ő gyülölői, Ugy el-űzetnek hirtelen, Mint az füst semmivé lészen, El-vész minden ő dolgok, Mint viasz olvad az tűztől, Ugy az ő kemény szinétől, El-vesznek az gonoszok.

De az igazak mindnyájan, Eőrvendeznek nagy vigságban, Az kegyes Isten előt :/: Es víg szivel énekelnek, Hogy ő kevély ellenségek, Meg-szégyenült, el-veszőt, Nagy örömmel az Istennek, Enekellyetek nevének, Dicsirjétek, áldgyátok, Ki az szép fölhőkön mégyen, Kinek neve erős Isten, Eőtet magasztallyátok.

Eő előtte vigadgyatok, Mert ő az árváknak attyok, Kiket táplál kegyessén :/: Az özvegyeknek oltalma, Az ő Isteni hatalma, Lakván ő szentségében. Meg-áld eggyes embereket, Ad nekik szép cselédeket, Ház-nép tenyészésére, Az foglyokat ő ki-menti, Az párt-ütőket rekeszti, Puszta és parlag földre.

℣. Hogy az te néped ki-vivéd, Az pusztán által vezérléd, Es ő előtte ménél :/: Az föld rendöle, csöpöge, Az egeknek veréytéke, Hogy haraggal tekintél. Az Sina hegy meg-rendüle, Hogy az Izrael Istene, Rá szálla dicsőséggel, Ur Isten az te földedet, Meg-látod örökségedet, Harmattal és esőkkel.

Ez örök földet meg-áldod, Mihelt pusztulását látod, Kin te seregid laknak :/: Az szegényeknek joszágát, Meg-ő-

regbi-

regbited marháját, Hogi ők meg tartassanak. Ur Istē [illegible]zűz szi-veket, Fől-inditád elméjeket, Hogj erről beszéllyenek, Kik hogj az ellenség futna, Es ő seregek szaladna, Ekképpē éneklének:

Az királyok nagy sereggel, Gyalázattal, szégyenséggel, Meg futamnak szőrnyen :/: Az kik othon maradának, Az prædával osztozának, Martalék részt vőn minden. Hogy ha meg-nyomorodtok-is, Es ha minden gyalázna-is, Es sanyargatna szőrnyen, Hogy ha az kő falhoz romlásban, Fekűnnétek-is bádgyadván, Az kormos szennyeségben.

De mind az által ti lésztek, Mint az galamb szárny olly szépek, Melly mint ezűst fejérlik :/: Es tollainak szépsége, Mint aranynak fényessége, Olly ékessen tűndőklik. Hogy az királyokat Isten, Meg győzé nagy erejében, Nagy diadalmat szerze, Az főld fejérlék olly szépen, Mint az Salmon hegy kőrnyékén, Az honak fejérsége.

Az Istennek dicső hegye, Az gyűmőlcsős Básan hegye, Ki fől-hat az fölhőkre :/: Ti egyéb és kisseb hegyek, Ez hegyre mit fenekedtek, Mit tőrtők ez nagy hegyre? Mert ez szent hegyet az Isten, El-választá jo kedvében, Eőnnőn lako helyének, Es ez helyen mind őrőkké, Lakozásra vagyon kedve, Isteni fölségének.

Az mennyei szent Angyalok, (Sok tőmény ezer ő számok) Seregi az Istennek :/: Vélek vagyon az Ur Isten, Mint néha az Sina hegyén, Lakoja az szent helynek. Uram fölmenél magassan, Es fogva vűd hatalmassan, Az te ellenséghidet, Kegyeségednek nagy volta, Az embereknek ki-oszta, Szép præda nyereséget.

Ellenségidet meg-birod, Kősztők helyhetyén haylékod, Lakozol dicsőséggel :/: Aldot légyen az Ur Isten, Ki velűnk illy nagy jol tészen, Látogat kegyeséggel. Isten az mi segedelműnk, Kegyessen lakozik velűnk, Eőriz minket népeit, Halál és élet kezében, Eő az erős őrők Isten, Meg-tartya ő hiveit.

Az Isten ő ellenségét, Meg-veri, meg-töri fejét, Az gonosz ellenségnek :/: És mind agyon veri őket, Kik nem jobbittyák élteket, Hanem csak bűnben élnek. Mond Isten: Az én népemet, Meg-hozom en seregemet, Az Basannak földéből, Meg-látom nagy irgalmammal, Ki-hozom nagy hatalmammal, Az tenger mélységiből.

Hogy osztán az ő vérekben, Az kik le-vágatnak szőrnyen, Moshassad lábaidat :/: Ugy hogy az sok ellenségnek, Véres sebeket az ebek, Nyallyák sebes tagjokat. Oh én Uram, erős Isten! Ki lakozol az szent helyen, Látták el-menésedet, Elől mentek az éneklők, Az után az hegedősök, Ekesitvén szép rendet.

Középben mennek az szűzek, Dobot vernek, zengedeznek, Enekelnek mindnyájan :/: Ti az kik mint egy kutfúból, Származtok az Izraeltől, Istent áldgyátok vigan. Ez szép seregnek közepin, Vagyon az kisded Beniamin, Az fő-ségesb táborral, Az Juda és az Zabulon, Az Nepthalim-is itt vagyon, Egyéb fő Hadnagyokkal.

Se Az Isten téged Izrael, Szeretet ez erősséggel, Nagyob erőt ád Isten! :/: Hogy az miként el-kezdetted, Es dolgunkat elő vitted, Vidd véghez kegyelmessen. Az Jerusalem városért, Es az te szent templomodért, Néked szép ajándékot, Az királyok vigan hoznak, Seregit az kopjásoknak, Vefzesd el hatalmokat.

Töröld-el az sereg tulkot, üzd el az erős borjukot, Uram kik reád törnek :/: Verd meg mind az párt-ütőket, Es hodoltasd alád őket, Hogy ado pénzt adgyanak. Az Egyiptomi nagy Urak, Es az Szerecsenek nyuytyák, Az Istenhez kezeket, Országok és Fejedelmek, Istennek énekellyetek, Es dicsirjétek őtet.

Enekellyetek Istennek, Ki lakoja az Egeknek, Kiket teremtet régen :/: Holot nagy hatalmával ül, Honnan szava-

szava ugy meg-dördül, Hogy zöng és harsag minden, Dicsirjétek nagy hatalmát, Ki fölséges méltoságát, Izraelen látattya, Kinek nagy erejét otfön, Az egeken és fölhökön, Senki nem tagadhattya.

Oh csudálatos az Isten, Az ő dicső szentségében! Az Izrael népének, Erőt ád nagy kegyelmessen, Azértan minden időben, Mi tőlünk dicsirtessék.

LXIX. Soltar. T. B. 51.

Salvum me fac, &c.

Jövendölés az Christus szenvedéséről, az David személye alat, az ki Christust ábrázolta.

Az 51. Soltár norájára.

VR Isten segits és tarts-meg engem, Mert az vizek szintén lelkemig érnek, Közepin vagyok az sáros mélységnek, Kiben csak nem el-süllyed én fejem. Az ár-vizek öszve ütnek raytam, Az kiáltás miat torkom el reked, En szemeimben meg-fogyatkoztam, Midőn várom az te segedelmedet.

En hajam szálánál többen vannak, Az kik engemet oknélkül gyülölnek, En ellenségim szertelen erősek, Es engem el-törleni akarnak. Noha semmit nem vettem tenkitől, De még-is ennékem kell meg-fizetnem, Nincs Uram el-reytve szined elől, Az én bolondságom és minden vétkem.

Seregeknek Ura, erős Isten, Az ki vezérled az te seregedet, Kik benned vetették reménségeket, Ne hadd miattam essi szégyenben. Izrael Istene, kik te benned Szivből biznak ne szégyenits-meg őket, Mert nagy szidalmat szenvedek érted, Az gyalázat el-burittya szinemet.

6. En rokonim idegennek tartnak, Anyám gyermeki nem ismérnek engem, Mert szent templomodon gerjedez szivem, Meg-emészt nagy szerelme házadnak. Téged gya-

láz[illegible]szidalmak, En reám esének: én penigh sirtam, Es[illegible]óltem; de ők csak csufoltak, Engemet, noha minden jot kivántam.

Bánat miat én sákban öltöztem, De ők én rolam mesét költöttenek, Az kapun ülők és az részegesek, Csufénekléssel nevetnek engem. De én te hozzád nagy buzgo szivből, Oh kegyes Isten könyörgök oránként, Halgass-megh Uram kegyességedből, Es kegyelmezz meg fogadásod szerént.

Végy ki engemet ez förtös sárból, Hogy el ne süllyedgyek, gyülölőimtől, Ments-meg ez nagy vizeknek örvényiből, Tarts-megh ellenségim haragjától. Hogy az mély viz engem el ne nyellyen, Se penig föllyül reám ne burullyon, Ne merüllyek tengeri mélységben, Az kutnak szája engem bé ne zárjon.

Ur Isten nagy az te kegyességed, Halgasd-meg azért az mit tőled kérek, Irgalmas szemeid reám nézzenek, Hadd láthassam nagy kegyelmeséged. Ne reyts el Uram kegyes ortzádat, Szegény szolgádtul, mert meg nyomorodtam, Ne késsél, hald-meg kiáltásomat, Add-meg kérésem vigasztallymegh Uram.

Uram hajolly szomoru lelkemhez, Ez nagy inségből ments-meg életemet, Ellenségim ellen tarts meg engemet, Mert csak bizom kegyelmeségedhez. Miként gyaláznak engem jol érted, Látod melly szörnyen engemet rutolnak, Ellenségem nincs reytve előtted, Minden ellenségim előtted vannak.

Ez gyalázatban el-szakatt szivem, Keseregh lelkem ez nagy ohaytásban, Várván ha találtatnék ez nagy kinban, Az ki szive szerént szánna engem. De imé sohol egy ember sincsen, Az ki engemet szánna nyavalyámban, Epével étetnek éhségemben, Eczettel itatnak szomjuságomban.

Adgya Isten hogy ő asztalokon, Az önnön étkektől meg-

meg-fuladgyanak, Eő magok hálójában akadgyanak, Békeségek veszélyre fordullyon. Setétűllyenek meg az ő szemek, Hogy azokkal egy csepet se lássanak., Tőrd meg derekokat ő nékiek, Hogy egyeneſſe fől ne álhassanak.

Buſult haragodat onts ki rájok, Es nagy haragodban ragadd-meg őket, Tőröld-el minden ő lako helyeket, Hogy éppen ne maradgyon ő házok. Mert igen kergetnek mindeneket, Az kiket Uram te immár meg-vertél, Ha kire bocsáttál vereséget, Annak sérelmit beszéllik örömmel.

Szedd-őszve minden gonosz bűnőket, Hogy kegyelmedben be ne vétessenek, Az élő könyvből ki-töröltessenek, Ne ird az igazak közzé őket, Mivel-hogy én most nyomorult vagyok, Emelly bátorságos helyre engemet, Es néked tellyes szivből vigadok, Hálá-adással mondok dicsiretet.

Es az inkáb tetzik az Istennek, Az szarva indult és körmös tuloknál, Kit az szegények meg-látnak vigsággal, Es az ő szivekben örvendeznek. Eő örvendez azoknak-is ő szivek, Kik az Ur Istent ohaytván keresik, Mert meg-halgattatnak az szegények, Az foglyokrol ő el nem feletkezik.

Meny, föld, tenger az Istent dicsirje, Es minden benne valo, mert meg-menti, Az Sion hegyét, Judát meg-épéti, Szép városokkal lako helyekre. Ez helyet meg-űlik ő szolgai, Békével lakják mint örökségeket, Es azoknak minden maradéki, Birják, az kik szeretik te nevedet.

17.63. LXX. Soltar. T. B.

Deus in adjutorium, &c.

Jövendölés az Christus szenvedéséről az Dávid személye által, ki őtet ábrázolta. Melly jövendölés ezen igékkel vagyon az negyvenedik Soltár végében.

Az 17. Soltár notájára.

Siess ments-megh Uram Isten, Mert benned bizom tellyes szivel, Azért hamar légy segitséggel, Minden ellenségim ellen. Az kik tőrnek én életemre, Mind meg-szégyenitessenek, Kik nyavalyámon örülnek, Térjenek-megh nagy szégyenekre.

Szégyennel légyen futások, Az kik szidalmaznak engemet, Es reám kiáltnak hehehét, Gyalázat légyen jutalmok, Hogy azok benned örvendgyenek, Kik segedelmedet várják, Es magokat reád bizzák, Mondván: Dicsőség az Istennek.

En nyomorult szegény vagyok, Tarts-meg azért oh én Istenem! Mert csak te vagy én segedelmem, Ne késsél, mert mayd el-fogyok.

31. LXXI. Soltar. T. B.

In te Domine speravi, &c.

Dávidnak szabadulásért valo könyörgése.

Az 31. Soltár notájára.

TE benned bizom én Istenem, Kérlek oltalmaz-meg, Gyalázattul ments-meg, Hogy örök szégyenben ne essem, Az te nagy jo voltodbol, Tarts-meg minden gonosztol.

Hayts hozzám füled, tarts-meg engem, Mutasd segedelmed, Az mint meg-igérted, Hogy segitségül lesz ennékem, Légy azért én kősziklám, Es én erős kő-váram.

Ments-ki az hamisnak kezéből, Es annak markából, Az ki él csalárdol, Oltalmaz-meg az kegyetlentől, Benned biztam Uramban, Gyermekségemtől fogván.

Hogy származám anyám méhéből, Leg-ottan ennékem Valál reménségem, Anyám méhéből engem ki-vől, Azért néked éneklek, Es szüntelen dicsirlek.

Engem csudának tartnak sokan, De te vagy ennékem, Erős reménségem, Adgy énekléstt az én szájamban, Hogy hirdessem nevedet, Aldgyam dicsőségedet.

Ez én

Ez én nyavalyás vén koromban, Erőtlenségemben, Ne veſs-el Ur Iſten, Ne hadgy-el én nyavalyáimban, Midőn ſzegény teſtemben, Semmi erőſség nincsen.

Mert én ellenségim beſzélnek, Rolam tanátskoznak, Alattomban járnak, Es az kik lelkemben kergetnek, Noha nincs ſemmi vétkem, Kötéſt teſznek ellenem.

Mondván: jertek fogjuk-meg őtet, Mert Iſten el-hatta, Nincs ſemmi oltalma, Várom az te ſegedelmedet, Ur Iſten ne légy meſzſze, Sies ſegedelmemre.

Szégyenits-meg kik életemet, Kergetik ſzertelen, Butits nagy ſzégyenben, Az kik várják veſzedelmemet, Mert én csak téged várlak, Es dicsirettel áldlak.

Szűntelen hirdeti én nyelvem, Szent igaſságodat, Es nagy jo voltodat, Jo-tétid minden nap beſzéllem, Sokságát nem titkolom, Noha ſzámát nem tudom.

Az Urnak erejére térek, Es ő nagy hatalmát, Szemlélem jo voltát, Nagy igſságát az Iſtennek, Mindenkor emlegetem, Soha el nem feleytem.

Gyermekségemtől fogva engem, Híven tanitottál, Csuda dolgaiddal, Es hogy immáron meg-vénhőttem, Es az hajam meg-őſzül, Légy meſt-is ſegitségül.

Miglen az te karod erejét, Hirdetem mindennek, Jövendő nemzetnek, Es igaſságodnak hűségét, Mellyet nyilván lát minden, Magaſztalom ſzüntelen.

Hozzád haſonlo ki lehet? Engemet Ur Iſten, Eytél nagy inségbén, De az föld mélységéből végre, Iſmét ki-vonál engem, Es meg-adád életem.

Erőſségemet öregbitéd, Es föl-magaſztalál, Dicsőségre hozál, Hozzám tére Uram fölséged, Meg-vigaſztala engem, Midőn vala inségem.

Az te hűségedet Ur Iſten, Hirdetem, énekłem, Mindennek beſzéllem, Dicsirlek cithera zengésben, Oh ſzentek dicsősége, Izraelnek ſzentsége!

Ajakim

Ajakimmal vigan dicsirem, Az te hatalmadat, Es nagy irgalmadat, Lelkemet te hozzád emelem, Kinek meg tartád éltét, Hogy dicsirjen tégedet.

Szüntelen néked az én nyelvem, Vigan énekellyen, Nagy kegyességeden, Mert te az kik gyülölnek engem, S. várják veszedelmemet, Meg-szégyenited őket.

65. LXXII. Soltar. C. M.

Deus judicium tuum Regi da.

Jövendölés az Christus országárol az Salomon személyének példázattyában.

Az 65. Soltár notájára.

VRam az te itéletedet, Adgyad az Királynak, Igasságodnak add értelmét, Az Király fiának, Hogy ő az te nagy seregedet, Igazán itéllye, Es az te sok szegény népedet, Törvénnyel vezérlye.

Az nép meg láttya az hegyeken, Az békeség sirját, Az halmokon meg-láttya minden, Az igasságh hasznát, Erőszaktul meg oltalmazza, Az szegény kősséget, Es nagy hatalmával meg-rontya, Az kegyetlenecket.

Dicsér és tretegh téged minden, Tenéked engedvén, Míg az N. p és Hold tart az égen, Szép fényességében. Alábocsát szép kedves esőt, Az kaszált mezőre, Csöpögtet nagy szép nedvességet, Az el-szárat földre.

Az igazaknak jol lesz dolgok, Mert meg-virágoznak, Szép békesgében lesz lakások, Jártáig az Holdnak. Uralkodik az tenger szélén, Mind az más tengerig, Az Euphrates vize környékén, Az föld határáig.

Előtte térdet fejet haytnak, Az idegen népek, Az földet előtte csokollyák, Minden ellenségek. Az tenger mellyéki királyok, Es szigetbéliek, Es az Arabiai dusok, Ajándékkal jönek.

Nagy

Nagy alázatoſon imádgyák, Eőt minden Királyok, Minden népek őtet ſzolgállyák, Es ő léſzen Urok. Mert ő az ſzegént meg-ſegéti, Az ki őtet hivja, Es az nyomorultat megmenti, Kinek nincs gyámola.

Az ſzűkőlkődőket meg-ſzánnya, Nagy kegyeſségébē, Es az ſzegényt hozzá fogadgya, Meg-őrizvén hiven. Erőſzaktul meg-tartya őket, Es az csalárdságtul, Nagyra bőcsűlli ő véreket, Meg-menti gonoſztul.

Eltében ajándékoztatik, Sebai arannyal, Dicsőségeſſen kőſzőntetik, Nagy ſzép áldáſokkal, Teremnek ſzép sűrű gabonát, Az hegy oldalakon, Az ſzép vetéſek ingadoznak, Mint fák az Libanon.

Az városbéliek nagy ſzépen, Nőnek, virágoznak, Mint az ſzép zőld páſit mezőben, Az fűvek villagnak. Ez Királynak nagy dicsőſége, Mind őrőkké meg-áll, Ki-terjed főlségének neve, Míg az Nap fény ſzogál.

Ez főldőn minden nemzetségek, Eőtet áldgyák vigan, Es ſzivek ſzerént dicsekednek, Ez kegyes Királyban. Az pogányok-is igy dicsérik: Dicsőség Iſtennek, Az ki nagy csudát cſelekeſzik, Ura Izraelnek.

Az ő neve nagy dicsőséggel, Mindenűt áldatik, Szentségének dicséretivel, Mind ez főld el-telik.

LXXIII. Soltar. T. B.

Quam bonus Iſrael, &c.

Vigaſztalás az iſtenteleneknek jo ſzerencsés állapattyok ellen.

Izonyára jo az Iſten, Az Izraelnek jelesben, Az kik ſziveket tiſztán tartyák, Az ő jo voltát azok láttyák, De én csak nem félen haylék, Ugy meg-tántorodék lábam, Járáſomban ugy meg-botlám, Hogy csak nē ſzőrnyen le-dőlék.

Mert boſzſzonkodom az népre, Kinek nagy eſztelenſé-

ge, Midőn látom hogy az hitlenek, Illy nagy jo szerencsében élnek, Az halállal nem baylodnak, Semmi fáydalmat nem látnak, Erős kővérek testekben, Elnek nagy jo egésségbben.

Nincs nékik mint egyebeknek, Semminémű győtrődések, Midőn más embert vér az Isten, Eők élnek nagy jo békeségben, Azért kevélység nyakokon, Mint arany láncz környűl vagyon, Eőltőznek mint szép ruhában, Negédségben erőszakban.

Fénlik szemek kővérségtől, Ki-dűlletek az fejekből, Nagyob az ő jo szerencséjek, Hogy nem mint kévánhatná szivek, Azért gonosz az ő dolgok, Kevélység minden szándékok, Gonoszságokkal kérkednek, Nagy gőggel főnnyen beszélnek.

Szájokat nagy káromláſſal, Az égre táttyák szitokkal, Gyalázatokkal rakva nyelvek, Kik ez egész földre kiűtnek. Azért az hivek gyakorta, Esnek nagy mély gondolatba, Mert pohárjok ő nékiek, Keserű vizzel tőltetnek.

Mondnak végre: Az Ur Isten, Láttya-é ezt az mennyekben? Mi nyavalyáinkat tudgya-é, Keserűségünket szánnya-é? Imé az istentelenek, Láttyátok élnek örömben, Az mint kévánnyák szivekben, Gazdagok jo szerencséssek.

Mit haſznál tehát ennékem, Hogy tisztán tartom én szivem, Es micsoda haſznom ván abban, Hogy kezem mosom tisztaságban? Imé mind hejában marad, Hogy én igy kesergettetem, Ottan raytam büntetésem, Reggel mihelyen meg-virrad.

Csak nem én is igyen szolék, De látám hogy nem jol esnék, Es ártalmas lenne azoknak, Kik te fiaidnak mondatnak, Azért jobban meg-gondolám, Magamban meg-hányám vetém, De sokkal nehezbnek lelém, Hogy nem végét találhatnám.

Miglen

Miglen el'bé-menék végre, Az Iſtennek ſzent helyére, Es végezetre vőm eſzemben, Az gonoſzok vége mi légyen, Azt-is jol meg-értém oſztán, Hogy őket meg-bűnteted, Sikamlo helyre helyheted, Es veted az puſztaságban.

Ugy hogy csudállyák mindenek, Hogy illy hamar oda leſznek, Veſznek és eſnek nagy inségben, Szégyenségben és rettegésben, Minden ő gazdagságokat, Mulando álommá téſzed, Kiből ha ember föl-ébred, Az lélt jokban ſemmit nem lát.

Ezen vala nagy bánatom, Es ſzivemben nagy fáydalmom, Kinozám ſzőrnyen veséimet, El-hagyám hitetni elmémet, Olly tunya és bolond valék, Mert ez dologhoz nem érték, Előtted lők olly tudatlan, Mint az barom melly oktalan.

De én te nálad maradok, Noha ſok nyavalyát látok, Mert te meg-tartál job kezeddel, Nagy inségemben nem hagyál-el, Tanácsoddal vezérly engem, Igazgaſs te őſvényedre, Oſztán végy-föl dicsőségre, Tégy illy kegyeſſen én velem.

Az mennyekben te vagy nékem, Csak egyedül én Iſtenem, Ez egéſz földön ſenki nincsen, Kit kivüled lelkem kedvellyen, Ha el-fogy teſtem és lelkem, Még-is vigaſztalſz ſzivemben, Egyéb réſzem nékem nincsen, Te náladnál én Iſtenem.

Mert kik tőled el-távoznak, Azok el-veſznek, romlanak, El-veſzted azokat hirtelen, Kik biznak bálvány iſtenekben. Azért én hozzád folyamom, Fő boldogságom az nékem, Hogy benned én reménségem, Es jo-téted magaſztalom.

LXXIV. Soltar. T. B.

Ut quid Deus repuliſti in fin.

Könyörgése az Izraelitáknak az meg-ſzabadításért.

MIért vetz minket el igy el Vr Iſten, Mire haragſzol mi reánk ennyire? Miglen gerjedez haragodnak tűze, Juhaidnak nyáyjára illy igen..

Emlekezzél-meg te ſeregedről, Mellyet régenten magadnak ſzerzettél, Föl-vőt örökségedről emlekezzél, Az Sion hegyén lako helyedről.

Kelly-föl és végre jővel Vr Iſten, Az gonoſzokat töröld és puſztits el, Kik vak-merőképpen ő ſeregekkel, Puſztaságot téſznek ſzent helyeden..

Holot dicséreted hirdettett, Moſt ellenségid ott orditnak ſzörnyen, Es az te néked ſzenteltetet helyen, Az ő záſzlojok föl-emeltetett..

Az te templomodra nagy erővel, Föl-hágtanak hogy ők azt el-le-törjék, Törik, vágják, fénlenek ő feyſzéjek, Mint ha erdőt vágnának ſereggel.

Az templom melly előb ékes vala, Szép táblákkal és czifra dezkázattal, Vagdaltatik feyſzékkel és bárdokkal, Es dorongokkal hánnyák tétova..

Ez te templomodat fel-gyuytották, Te ſzent helyedet tűzzel meg égették, Drága lako-helyét te ſzent nevednek, Tővőſtűl fogva mind el-rontották.

Noſzſza hozzá, mondgyák ő magokban, Puſztitsuk-el őket nagy ſzörnyűséggel, Az Iſtennek Szent-egy-házait ſzéllyel, Mind meg-égették ez tartományban..

§. Nem láttyuk már jeleit erődnek, Közöttünk immáron nincsen Propheta, Nincs jővendő mondo az ki tudhatná, Ha léſzen vége ez nagy veſzélynek.

Oh Ur Iſten ezt meddigh engeded, Hogy ellenségink minket neveſſenek? Eőrökké hagyod-é gyűlőlőidnek, Hogy ekképpen ingerlyék ſzent neved?

Miért forditod-el kezeidet? Job kezedet mit dugod ke-

beled-

beledben ? Vayha egyszer ki-nyuytanád ismétlen , Mutatván nékünk segedelmedet.

De az Isten én Királyom régen, Az ki engemet birt és jol vezérlőt, Hatalmát jelentvén ez világ előt, Hogy ő az segedelem mindenben.

Te választád két felé az tengert, Az Sárkánynak te rontottad-meg fejét, Az Cet-halaknak meg-törted fejeket, Nagy tagjok széllyel az parton hevert.

Kiket osztán eledelül küldél, Az népeknek az nagy puszta helyekben, Patak vizet és forrást csuda-képpen, Az erős kő-sziklából ereztél.

Meg-száraztád az folyo vizeket, Tied az nap és tied az étszaka, Hogy az sötétséget világositsa, Arra teremtéd az napnak fényét.

Te nagy Isteni bölcseségeddel, Bizonyos határt vetettél az földnek, És különbségét az nyártul az télnek, Elosztád hévséggel és hideggel.

Emlekezzél-megh, lásd-megh ez dolgot, Ellenségid mint rutolnak, nevetnek, Melly szörnyen ez tunya és bolond népek , Szent neveden tésznek gyalázatot.

Az te gerlice galambotskádat, Ne hadd az gonosz vadaknak meg-enni, Az szegényeket eszedből ne vesd-ki, Hanem kegyessen viseld gondgyokat.

Emlekezzél Uram kötésedről, Mert ez egész föld merő setétséggel, El-tőlt és rakva csalárd gonosz néppel, Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

Ne hadd hátra-térni szégyenséggel, Az te szegény nyomorult szolgaidat, Fordits hozzájok te nagy jo-voltodat, Hogy nevedet dicsérjék vig szivel.

Kelly-föl Uram és forgasd igyedet, Te nagy gyalázatodrol emlekezzél, Ez bolond népnek ezt ne engedgyed-el, Kik naponként rutolnak tégedet.

Ne feleytsed-el ivőltéſeket, Ellenségidnek, kik reád támadtak, Es ellened dühőſſen patvarkodnak, Nagy kiáltáſok érí az egetőt.

LXXV. Soltar. T. B.

Confitebimur tibi Deus.

Fogadás tétele Dávidnak az ő következendő regnálásárol.

Dicsérűnk téged Iſten, Dicséret légyen néked, Mert az te dicső neved, Hozzánk kőzel jőt híven, Mi azért csudáidat, Hirdettyűk jo-voltodat.

Ha időm leſz valaha, En igazán itélek, Ha feneke ez főldnek, Egyſzer ſ-mind le-rohanna, En még-is ő oſzlopját, jol állatnám gyámolát.

Az bolondokat intem, Ne bolondóskodgyatok, Az kik penig gonoſzok, Térjetek-meg, ugy kértem, Szarvat ne emellyetek, Illy főnn ne beſzéllyetek.

Mert az tiſzt és az erő, Nem az Nap-kelet felől, Sem az Nap-enyészetről, Sem nem az puſztából jő, Minden az Iſtenen ál, Eő aláz ſ-ő magaſztal.

Az pohár ő kezében, Kiben vagyon vőrős bor, Kit ő teli tőlt fokſzor, Minden népnek ez főlden, De végre az gonoſzſzak, Az sőprejét meg-iſzſzák.

En őrőkké dicsérem, Az Jácobnak Iſtenét, Hirdetem dicsőségét, Es ſzarvokat meg-ſzegem, Az iſtenteleneknek, Hogy az jok fől-kellyenek.

LXXVI. Soltar. T. B. 30.139.

Notus in Judæa Deus, &c.

Hálá-adáſa az Juda népének az Aſſyriuſok ellen valo győzödelemért.

Az 30. Soltár notájára.

Eſmére-

Ismeretes az Uz Isten, Az Judában, és szent neve, Az Izraelnek földében, Messze terjet dicsősége, Az Salemben szép ő sátora, Az Sionon lako hayléka.

Ott meg-láttya minden ember, Hogy Isteni hatalmával, Meg-törik ly, pais, fegyver, Hadat meg-szállit azonnal, Nagyob fölségednek ereje, Hogy nem az koborlok sok hegye.

Az ellenség el-dúlatek, Reájok mély álom esék, Kiket vitézeknek véltek, Tudatlan lőn az ő kezek, Mihelyen feddésed hallatik, Mind szekér s-mind ló el-aluszik.

Ki álhatna-meg előtted, Az ki illy rettenetes vagy, Midőn haragod fel-gerjed? Menybéli sententiád nagy, Mellyet hallatz az emberekkel, Az föld meg-rémül csendességgel.

Midőn föl-kél az Úr Isten, Tartván kemény itéletit, Hogy az szegényeket itten, Ez földön meg-tartsa népit, Dicséretedre fordul néked, Ha az nép haragszik ellened.

Még egyszer nyilván el-veszted, Ez maradék dulót-fulót, Jer dicsérjük Istenünket, Meg-álván fogadástokot, Kik mindenkor vadtok ő véle, Es el nem távoztok ő tőle.

Adgyatok szép ajándékot, Ez rettenetes Istennek, Ki meg-töri hatalmakot, Az gonosz fejedelmeknek, Az nagy királyok itt ez földen, Előtte lesznek rettegésben.

LXXVII. Soltar. T. B.

Voce mea ad Dominum clam.

Tanuságh az kisértetben valo vigasztalásról.

Az Istenhez az én szomat, Emelem kiáltásomat, Hogy föl-kiálték hozzá, Beszédem meg-halgatá, Mindennémű szükségemben, Reménségem csak az Isten, Eyjel kezem föl-tartom, Az égre hozzá nyuytom.

Lelkem nagy bánatban eset, Minden vigasztalást megvét, Az Isten rettent engem, Ha rola emlekezem. Noha

Istennek

Istennek szivemben, Panaszlok nagy inségemben, Lelkem még sem találhat, Semmiben nyugodalmat.

Szemeimet nyitva tartod, Alunni éjjel sem hagyod, Erőmben ugy el-fogyék, Hogy egy szot sem szolhaték. Gondolám az réghi időt, Es forgatám szemem előt, Az el-mult esztendőket, Hányám és vetem őket.

Meg-emlitém hegedűmet, Néhai énekléseimet, Szivem egész étzaka, Ezt mind elő-forgattya, Ennek hogy értelmit lellyem, Azon igyekezik lelkem, Elmélkedvén erősen, Végre szolék ekképpen:

Ez haragh mindenkor tarté, Az Ur örökké el-vét-é? Nincsen-é ő nékie, En hozzám semmi kedve? El-fogyott-é nagy kegyelme, Es ő atyai szerelme? Es immáron hátra tért, Az mit minékünk igért?

§. Tellyességgel el-fogyott-é, Hozzánk valo nagy szerelme? El-alutt-é irgalma, Az ő nagy haragjába? Véghre mondék: Oda vagyon, Az én életem immáron, Isten megvonta kezét, Nem nyuytya segedelmét.

De meg-gondolám ismétlen, Miket miveltél régenten, Az te nagy csudáidot, Kiket sok ember látot. Csudáidrol gondolkodván, Kiket láték dolgaidban, Elmélkedém erősen, Végre szolék ekképpen:

Oh erős és kegyes Isten, Szent vagy cselekedetidben, Es sohol senki nincsen, Hozzád hasonlo Isten. Csuda Isten az te dolgod, Az mint gyakran meg-mutatod, Minden népek jol láttyák, Nagy voltát hatalmadnak.

Népedet te ki-mentetted, Nagy inségéből ki-vetted, Jacobnak és Josephnek, Nemzetét mind kettőnek. Hogy az viz téged meg-láta, Ottan nagy félelme juta, Es az tenger mélysége, Leg-ottan meg-rendöle.

Az fölhők esőt eytének, Es nagy menydörgések lőnek. Az magas égh harsaga, Széllyel minden csattaga. Sűrű nyilak rő-

lak rőpűlének, Sebes kő-esők esének, Olly villámáſok lőnek, Hogy az egéſz főld fénlék.

Az főld meg-rendőleſzőrnyen, Utad lőn az nagy tengeren, Altal-menél az vizen; Lábod nyoma még sincsen. Az te-ſzerelmes népedet, Mint egy nyájat vezérletted, Ki hozád hatalmaddal, Moyſes és Aaron által.

LXXVIII. Soltar. T. B.

Attende populo mi, &c.

Elő-ſzámlálása Iſtennek az Izrael népéhez kűlőmb-kűlőmb jotéteményinek és ſok féle oſtorinak.

HAlgaſs én népem az én tőrvényemre, Fűledet haytsad az én beſzédemre, Az mellyek az ſzájambol ſzármaznak, Hogy jol meg-értheſd mivoltát azoknak, Mert én néked olly dolgot beſzéllek, Kit titoknak tarthatnak mindenek.

Olly dolgot az kit az mi atyáinktol, Hallottunk és megértettűnk azoktol, Nem hogy csak mi arrol meg emlekeznénk, De fiainknak-is meg-beſzéllenénk. Hirdeſsűk azért nagy dicsőségét, Es az ő ſok csuda tétemenyét.

Az Jákobbal ő erős kőtéſt ſzerze, Az Izraelt tőrvénnyel kőtelezé, Hagyván hogy az Atyák ezt meg-beſzéllyék, Es elő-ſzámlállyák ő gyermekeknek, Hogy ezt azok-is nyilván tudhaſsák, Kik az ő nemzetekből ſzármaznak.

Hogy ők az Iſtenben reménlenének, Es ő dolgait el ne feleytenék, Tőrvénye ſzerént életeket ſzabnák, Hogy ők végezetre ugy ne járnának, Mint az ő roſz természetű attyok, Az Iſtentől hirtelen el-haylók.

℣. Mint az Ephraim fiai régenten, Fegyverrel, nyillal fől-készűlvén ſzépen, Mind az által ſemmit nem haſználának, De nagy ſzégyenséggel hátat adának, Mert Iſtennek kőtéſit nem tarták, Es ő tőrvénye ſzerint nem jártak.

Hamar el-feletkeztek az Iſtenről, Es az ő nagy ſok csuda

tételiről, Kiket az előt láttatot ő vélek, És az mellyek az Egyiptomban lettek, Az Zoan mezőn melly csudákat tőt, Az ő attyoknak szemei előt.

Látták hogy az tenger két-fele valék, Hogy azon által szárazon mehettek, Az tengert ő két-felől föl-emelé, Nappal őket kőd oszloppal vezérlé, És midőn nagy sötétség volt éyjel, Őket vezette világos tűzzel.

Az pusztán az kősziklát meg-hasitá, És az vizzel az mely abból ki-folya, Népét meg-itatá, és azon helybe, Az kősziklából kut-fejet ereszte, Kiből olly bővséges viz buzdula, Melly mint az patak sebessen folya.

So Gonoszságokat de még semi hagyák-el, Az Ur Istent ingerlék nagy bünökkel, És az pusztában meg kisérték ötet, Hogy tőle kértek csak gyönyörüséget, Ételt kiványán ő éhségekben, Kiért zugodtak az Isten ellen.

Mondván: Eredgy-el hidd-el te magadban, Hogy az Isten nékünk ez pusztaságban, Asztalt készitsen, mert láttuk jollehet, Az kősziklából hogy vizet ereszte, De az kenyér és az hus hol vagyon, Ez népnek illy étket hogy adhasson?

Hogy az Isten ezt hallá meg-busula, Tüz és haragja Jacobra bozdula, Meg-indula az Ur nagy haragjában, Az Izrael népére-is azértan, Hogy ők az Ur Istenben nem biztak, Sőt ő segedelmét meg-utálták.

Mert mihelyen ezt az néptül meg hallá, Az fölhőknek leg-ottan parancsola, És meg-nyitá az mennyei kapukot, Honnan az Manna mint eső le-omlot, Hogy az nagy éhségben kiáltának, Mennyei eledelt találának.

So Ez népnek itt nagy lőn ő szerenséje, Angyali kenyért eledelől lőle, Ugy hogy ebben minden eleget evék, Parancsola az Nap-keleti szélnek, Melly onnan föllyül alázudula, Az déli nagy szél-is meg-indula.

Az hus mint egy eső alá-zohana, Mint az sürü por kinek nin-

nek nincsen száma, Madarak hullának nagy sűrűséggel, Mint az főveny az tenger parton széllyel, Számtalan sok az Sátorok közöt, Ugyan el-lepte az egész mezőt.

Ekképpen ők olly igen el-telének, Hogy nem csak az éhség ellen évének, Hanem gyönyörködtették-is magokat, Még sem hatták el erkölcsös voltokat, De hogy az hus még szájokban volna, És az hasok még meg nem tőlt volna.

Ortan az Ur haragja föl-gerjede, Az népnek javát köztök meg-emészté, Jo ifiait el-veszté Izraelnek, De ők ez után ismét vétkezének, Előbbi erkölcsökben el-mentek, Az Isten csudáinak nem hittek.

Azért sok csapás miat ő életek, Meg-rövidüle napjok esztendejek, Midőn az halált szemek előt néznék, Az Istenhez isinétlen térének, Eő benne veték reménségeket, Jo reggel tőle kérvén kegyelmet.

Ez inségbē az Istent meg-emliték, Előtet erős kő-szálaknak ismérék, És őtet hatalmas Istennek vallák, Egyedül őtet meg-tartonak mondák, De csak hamis szo jöve szájokbol, És nyelvekkel szolának csalárdol.

Mert az ő szivek nem valának tiszták, És az ő kötése szerént nem jártak, De még-is kegyelmessen tőn ő vélek, Nem hagyá hogy ez bűn ártson nékiek, Kedveze nékik, szűnék haragja, És ő büntetésit hátra hagyá.

Meg gondolván hogy az ő természetek, Gyarlo test, elmulandók az emberek, Mint az szél az melly hirtelen el-zudul, És ő fuvallása hátra nem fordul, De ők még-is haragra inditák, Az pusztában őtet meg-busiták.

Ez hitlen és gonosz nép meg nem szűnék, Az erős Istent gyakran meg-kisérték, Az Izraelnek ő szent Istenének, Mayd ugyan parancsolnia kezdének, Eő erős karját meg nem gondolták, Mellyel ellenségtől meg-tartattak.

Es az ki Egyiptomban tőtt csudákat, És az Zoanban

mivelt nagy dolgokat, Csuda tétellel hatalmát mutatá, Mikor az vizet vérré változtatá, Azt mivelé minden folyo-viznek, Hogy azokból senki ne ihatnék.

Sok undok férgeket küldé reájok, Mardosták őket legyek és szunyogok, Közikben eresztè sok rut békákat, És gyümölts vesztő cserebogarakat, Az Sáskák mind el-lepék az földet, És el-veszték az veteményeket.

Az szőlők kő-eső miat veszénck, Az füge fák-is nem teremhetének, Barmokat el-veszte az kő-esőkkel, Eő csordájokat tüzes fergeteggel, Minden haragját raytok ki-önté, Haragjának tüzét rájok dönté.

Meg-fizete nékiek valósággal, Meg-veré ő gonosz Angyali által, Kiket öldöklésre rájok bocsáta, Az ő nagy haragjának utat nyita, Még életeket-is nem kémellé, Minden barmokat döggel el-veszté.

℣. Minden első szülöt az Egyiptomban, Meg-öleték az Chamnak sátorában, Az első nevendéken kedves ifiak, Kik erejekben már nőni indultak, El-hozá az puszták az ő népit, Vezérlé őket mint nyáy juhait.

Bátorsággal ő seregét ki-vivé, Az ellenséget az tengerben veszté, Mindenüt szabadon viseltetének, Migh az szent föld határában érének, Mind az nagy hegyigh az dicsért földön, Mellyet erős job kezével meg-vön.

Az népeket ő előle ki-haytá, Hogy ez földet népe örökül birná, Eő sátorokat adá Izraelnek, Még-is ellene jártak az Istennek, Kisérték és busíták az Istent, Nem őrzék az ő tőle vőt törvént.

De gonosz erkölcsöknek engedének, És mint az ő attyok hátra-esének, Mint egy rosz kézív viszsza fordulának, És föl-inditák haragját az Urnak, Bálvány-imádással őt busíták, Boszszu-állo voltát meg-inditák.

℣. Mihelt Isten ezt felőlök meg-érté, Eő nagy haragja

ottan

ottan föl-gerjede, Es meg-gyülölé az Izrael népét, El-hagyá Silot ő választot helyét, Holot az ő szent Sátora állot, Kiben ő az emberek közt lakot.

Eő erejeket fogva el-viteté, Es az ő dicsőségeket ereszté, Az ellenség kezében és ezeknek, Az véres tört adá az hitleneknek, Ugy meg-haragvék örökségére, Es megh-busula az Izraelre.

Az ifiu népek tűz miat veszének, Es az szép szüzek nem tiszteltetének, Tiszteséggel férnek nem adatának, Az papok fegyver által el-hullának, Kiknek özveggyé lött feleségek, Erettek gyázban nem öltözhettek.

De az Ur Isten föl-kele ismétlen, Mint az ki az mély álombol föl-serken, Es mint az ki sok bort ivot és kiált, Akképpen ő az ellenségre talált, Es hátul raytok nagy sebet vágot, Raytok örök gyalázatot hagyot.

Osztán az Joseph sátorát meg-veté, Az Ephraim nemzetét sem kedvellé, De el-választá az Juda nemzetét, Vele eggyütt az kedves Sion hegyét, Az ő palotáját ott épité, Eő fölségének dicsőségére.

Ez lesz mint az föld olly erős palota, Az melly helyéből ki nem mozdul soha, Az után el-választá az Dávidot, Eő szolgajának szegény rendből valót, Az Juh nyáy mellől hivá szolgaját, Nem utálá szegény állapattyát.

Az szoptatók közzül hozá őtet, Hogy legelteſſe az Jacobnak népét, Az Izraelt mint örökét rá bizá, Az mint osztán arra volt néki gondgya, Hogy őket legelteſſe, birhaſſa, Es kezével hiven igazgaſſa.

LXXIX. Soltar. C. M.

Deus, venerunt gentes, &c.

Könyörgése az Sido népnek az meg-szabaditásért.

ÖRöködben Uram pogányok jöttek, Es szent templomodat meg-förtöztették, Jerusalem városát el-rontották, Es széllyel nagy kő rakásokra hánták, Szolgaidnak testek, Az kik meg-ölettek, Adattak az hollóknak, Husok te szentidnek, Etelül vetetnek, Az mezei vadaknak.

Az városon nagy sok vért ki-ontának, Az sok vér mint vizek széllyel folyának, Tévének olly szörnyü öldökléseket, Nem lön ki el-temetné az testeket, Az mi szomszédságunk, Csufságot üz raytunk, Az kik környülünk laknak, Minket nem bocsülnek, Sőt csak meg-nevetnek, Csufolnak és rutulnak.

Mig haragszol Uram reánk ekképpen, Haragod miglen gerjedez illy igen? Meddig terjeszted boszszu-álláſodat, Ki minket mint az sebes tüz el-fogyat? Boszszudat azokra, Onts az pogányokra, Kik téged nem ismérnek, Dőyts az országokra, Hol nevedet soha, Nem tiszteltek az népek.

Mert Jákobot ők meg-ötték, el-nyelték, Az ő nemzetségét meg-emésztették, Minden házait földre le-rontották, Kietlen pusztaságra forditották, Bocsáſd-meg bününket, Ne emlits-meg őket, Nagy haragod szünnyék-meg, Mert igen gyötretünk, Jövel mi Istenünk, Es kegyelmessen tarts-meg.

Tekints-meg Uram kegyelmeſségedet, Az te szent nevedért segits-meg minket, Szabadits és tarts-meg minket kegyessen, Büneinket bocsáſd meg szent nevedben, Hogy ne nevetteſsünk, Kérdvén: Hol Istenünk? Verd-meg az pogány népet, Vérét szolgaidnak, Kit ők ki-ontának, Nékik el ne engedgyed.

Jussön elődben siralmok azoknak, Kik az rabságban ohaytnak és sirnak, Sies ments-meg hogy ők el ne veszszenek, Kik immár halálra itéltettenek. Szomszédinknak éppen, Fizeſd-meg hét-képpen, Az mit raytunk miveltek, Hogy

téged

téged Ur Isten, Szidalmaztak szörnyen, Fizesd-megh ő nékiek.

Es mi ugy-mint te nyájad és sereged, Magasztallyuk és dicsérjük szent neved, Dicséretedet mindenkor hirdettyük, Es nemzetről nemzette ki-terjesztyük.

LXXX. Soltar. T. B.

Qui regis Israel, &c.

Könyörgése az Sidoknak az meg-szabadulásért.

HAlgasd-meg Izrael pásztora, Es Josephnek vezetlő Ura, Kit őrisz mint egy juh nyájat, Fordits hozzánk szent ortzádat, Ki ülsz az Cherubimokon, Jelennyél-meg világosson.

Mutasd-meg Uram nagy erődöt, Láttasd-meg az Ephraim előt, Mutasd-meg Beniaminnak-is, Igy tégy az Manasséknak-is, Tarts-megh minket tellyességgel, Nagy inségünkben ne hadgy-el.

Ur Isten téry hozzánk ismétlen, Eőrizz-megh minden gonosz ellen, Világosságodat nyuytsad, Irgalmadat ránk forditsad, Térits hozzánk szent ortzádat, Es semmi nékünk nem árthat.

Oh Ur Isten vallyon míg tartod, Mi raytunk az te nagy haragod? Ha adod-meg kérésünket? Könny-hullatáft kenyér helyet, Adál nékünk és itatál, Minket nagy köny-hullatással.

Te minket feddődésben eytél, Szomszédinkkal nem bőcsültetél, Az ellenségnek lőnk csufia, Tarts-meg seregeknek Ura, Világosits szined raytunk, Es nem lesz semmi bántásunk.

Az szőlő-tővet Egyiptombol, El-hozád az sovány országbol, Es az jo földben plántálád, Honnan az népet kihaytád, Ez tágas helyen nagy mészsze, Eő gyökere ki-terjede.

Eő széles árnyékja ki-terjet, Bé-fedte az magas hegyeket,

Az ő

Az ő veszszei magassak, Föl nőttek mint az Cedrus fák, Agait mind az nagy vizig, Ki terjeszté az tengerig.

Miért tördeléd-el gyöpüjét, Hogy ereztél belé más népet, Ki szőleit le-szaggatá? Az erdei kan ki-túrá, Az vadak ki-nyövék szörnyen, Hogy engedéd Ur Isten.

Uram ismétlen téry mi hozzánk, Mennyekből szemed fordits reánk, És látogasd-meg az szőlőt, Mellyet jobb kezed ültetőt, Nézd-megh ez csömetét véghre, Kit szerzél dicsőségedre.

Tűzzel megint meg-égettetik, Tellyességgel el-pusztitatik, Haragodnak nagy tüzében: Nyuyts kezedet oh Ur Isten, Az emberre kit kezeddel, Magadnak erősitettél.

És mi el nem térünk te tőled, Csak életünket erősitsed, És dicsérjük szent nevedet, Ur Isten vigasztaly minket, Világosits szined raytunk, És mi nyilván meg-tartatunk.

LXXXI. Soltar. T. B.

Exultate Deo adjutori, &c.

Hálá-adása az Izrael népének az Isten jo-tetteményiért, és meg-vallása az önnön hálá-adatlanságoknak.

Örvendezzetek, Az erős Istennek, Enekellyetek, Dicsireteket, Szép énekeket, Jácob Istenének.

Szép dicséretet, Néki mondgyon minden, Lantokban ötet, És citerákban, Dicsérjük vigan, Néki zengedezvén.

Most ez uy hoban, Néki örvendezzünk, Trombita szoban, Rendelt időnkben, Vigh innepünkhen, Illik énekelnünk.

Mert Izraelnék, Isten parancsolá, És az Josefnek, Hogy ők ekképpen, Elnének hiven, Jelül néki hagyá.

Illy kötést szörze, Isten az Josphel, Midőn ki-jöve, Az

Egyi-

Egyiptombol, Holot az nép ſzol, Eſméretlen nyelve

§ Az tereh alol, En ki-hozám őtet, Hogy sár gy[illegible]-ſtol, Tégla vermekből, Es inségekből, Ki-mentsék kezeket.

Hozzám kiáltál, Te nagy inségedben, Es meg-tartatál, Imádságodot, Meg-halgatám ott, Az nagy menydőrgésben.

Az Meribánál, En meg-kiſęrtélek, Látám azonnal, Nagy keménysęged, Még-is tenéked, Illyen ſzoval ſzolék:

Halgaſd-meg népem, Es kőzlőm te veled, Erős kőtéſem, Hald-megh Izrael, Az mit ſzám beſzél, Es azt jol meg-értsed.

Néked ne légyen, Idegen Iſtened, De egyedűl én, Csak engem tiſztely, Senkitől ne fély, Nevemet bőcsűllyed.

En vagyok néked, Iſtened egyedűl, Inségben téged, En meg-tartálak, Es ki-hozálak, Egyiptom földéből.

§ Táts-fől csak ſzádat, Es meg-töltőm bőven, Menten meg-látod, Hogy nagy bőſęggel, Leſz az eledel, Csudálatos-képpen.

De az én népem, Engem nem halgata, Noha intettem, Gyakor beſzéddel, De az Izrael, Fűleit bé-dugta.

Kin meg-buſulék, Es őket el-hagyám, Hogy bár mennyenek, Eőnnőn kedvőkre, Es őſvenyekre, Szabadon bocsátám.

Ha népem ſzivel, Szot fogadot volna, Es ha Izrael, En utaimban, Es tanácsomban, Járni akart volna.

En-is leg-ottan, Az ő ellenſęgét, Nagy hatalmomban, El-vertem volna, Vetettem volna, Rájok én kezemet.

Eő ellenſęgét, Néki adtam volna, Jo ſzerencséjét, En ő nékie, Nagy ſok időkre, Terjeſztettem volna.

Buzát nékie, Szépet adtam volna, Eledelére, Es nagy bőséggel, Az kőſziklábol, Mézet adtam volna.

LXXXII. SOLTAR. T. B. 49.

Deus ſtetit in Synag, &c.

PSALMUS LXXXII.

Panaszsza az Istennek az Birákra és regnálókra.

Az 46. Soltár notájára.

AZ Isten áll ő seregében, Az Birák gyülekezetében, Kőzöttök igazat itél, Es nékiek igyen felel: Miglen itéltek ti ekképpen, Az tőrvényi igasság ellen? Hogy személyét az hamisnak, Nézitek kedvezvén annak? —

Szegényt itéllyetek igazán, Es könyörüllyetek az árván, ügyét az szükölködőnek, Erőszaktul meg-mentsétek. Az nyomorultat az hamistol, Ki-szabaditsátok markából, Hogy az szegény erőt vegyen, Az hatalmaskodo ellen.

De intésemet nem fogadgyák, Sőt értetlenül meg-utállyák, Nagy setétségben mennek-el, Kin az föld csak nem sillyed-el. Imé én mondom hogy ti vadtok, Kik Isteneknek hivattattok, Es az magasságos Urnak, Ti mondattok fiainak.

De minnyájan meg kell halnotok, Mint egyebek ti-is kimultok, Végre ti mind oda lésztek, Ugy mint egyéb Fejedelmek. Támadgy-föl azért ő Ur Isten, Es itély-megh mindent ez földön, Mert néked hatalmad vagyon, Minden népen ez világon.

LXXXIII. Soltar. T. B.

Deus quis similis, &c.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen.

VRam ne halgas illy igen, Ne maradgy ez veszteglésben, Ne nyugodgyál ő erős Isten! Mert ellenségid dühöskődnek, Es az kik tégedet gyülölnek, Fölemelték fejeket fönnyen.

Kivált-képpen néped ellen, Csalárd árultatás-képpen, Sok álnok tanácsokat lelnek, Es az kikre te gondot tartasz, Es reytek helyedben otalmasz, Azok ellen összve-eskünsznek.

Mondván: Jertek im ezeket, Veszessük-el ez nemzetet, Törölljük-el őket ez földről, Fogyassuk-el ez népet szintén, Hogy emlekezet se lehessen, Az Izrael népe nevéről.

Gonosz

Gonosz tanácsot végeztek, Te ellened kötést tőttek, Az Edomi Ismaeliták, Az Moabnak és az Hagarnak, Nemzeti té ellened járnak, Gebaliták és Ammoniták.

Philisteus és Amalek, Es mind az Tyrusbéliek, Nagy erővel föl-készültenek, Az Assur-is ezekkel eggyűt, Segéteni az Loth fiait, Minden erővel igyekeznek.

Ez népekkel-is azt tegyed, Mint az Mediant el-vesztéd, Az Kisson pataknál régenten, Mint Sisar és Jabin el-vesze, Az [illegible] éltők el-kele, Ollyak lőnek mint sár az földen.

Eő Fejedelmi mint Oreb, Ugy járjanak mint az Zéeb, Mint ama' Zebah és az Salman, Az kik mondották nagy kevélyen: Az Istennek haylékit menten, El-foglallyuk nagy hatalmunkban.

Tedd forgo kerekké őkőt, Mint szél az pozdorja csőpőt, Mint az sebes tűz meg-égeti, Az nagy erdőt és el-pusztittya, Es mint a' sebes tűznek lángja, Az magas hegyet meg-emésztí

Kergesd-meg forgo szeleddel, Nagy rettegéssel ijesszszedel, Szél-vésszel háborits-megh őket, Eő ortzájokat szégyenits-megh, Hogy tégedet ismérjenek-megh, Es bőcsűllyék te szent nevedet.

Taszits őket nagy szégyenben, Es eyts-bé nagy félelemben, Tőrőld-el hogy innét mindenek, Ismerjék hogy te az Isten vagy, Az kinek hatalma igen nagy, Az kit fölségesnek neveznek.

LXXXIV. SOLI P. T. B.

Quam dilecta tabernac. &c.

Kévánsága Davidnak az Isteni tiszteletben valo jelen lételre Jerusálemben.

OH seregeknek Istene, Melly kedves gyönyörűsége, A te szerelmes haylékidnak! Az én lelkem foházkod Tornáczodban kévánkozik, Oh Istene az [illegible]

Ahétozik testem lelkem, Te hozzád élő Istenem.

Az verébnek vagyon fészke, Es honnyában kőlt az fetske, En Királyom Zebaoth Isten, Hol vannak az ta oltárid, Es te szentséges haylékid? Hol dicsértettél fölségesſen? Bizony boldog az olly ember, Ki téged házadban dicsér!

Oh boldog az ember nyilván, Az ki az te utaidban, Kéván járni szivel lélekkel, Menvén az siralom völgyén, Az hol merő száraz minden, Ott-is ő nagy hiedelemmel, Kutat csinál esatornát, Kiben első vizet bocsát.

&c. Nyereségről nyereségre, Mennek [illegible] hozzád jutnak az Sionra. Oh erős Zebáoth Isten, Hayts hozzám füled kegyesſen! Figyelmezzél imátságomra, Jakob Istene, nagy Isten, Halgass-meg én szükségemben.

Mi paisunk oh Ur Isten, Kenettődre nézz kegyesſen, Mert jobb egy nap az te házadban, Hogy nem ezer nap egyébt, Az Isten tornátza előtt, Kapun álló lennék inkáblan, Hogy nem mint sok időt élnék, Házokban az hitleneknek.

Mert minékünk fényes napunk, Az Isten é, mi paisunk, Nagy dicsőséggel szeret minket, Azokkal kegyelmet tészen, Kik járnak az jo ösvényen. Sok javaival áldgya őket, Boldog ember éltében, Ki bizik az Ur Istenben.

LXXXV. Soltar. T. B.

Benedixisti Domine, &c.

Könyörgése az Sidó népnek az meg-szabadításáért.

Nagy kegyesſen től Uram földeddel, Jácob nemzetivel az fogságban, Kiket rabságbol haza ereſztél, Meg-engedél kik irgalmassan, Bűnöket meg-bocsátád el-födéd, Elle haragodat enyhitéd, Uram kegyesſen végy hozzád min, Vedd-el rolunk haragodnak tüzét.

[illegible] de mind örökké haragszol-é? Mind éltigh nyuy Népedet már meg nem enyhited-é, Hogy benned

benned lelheſſen vigaságot? És noha nagyok az mi bűneink, Még-is mutaſd kegyelmed minékünk, És noha tőttünk ſok gonoſságot, De tőled kérünk irgalmaſságot.

En meg-halgatom mit ſzol az Iſten, Az ő népének és ő ſzentinek, Békeséget beſzél kegyelmeſſen, Hogy bolondságból ne vétkezzenek. Kik őtet félik minden meg-itélgye, Közel azokhoz ő ſegedelme, Hogy dicsősége lakjék földünkben, Minden inséget rólunk el-vészen.

Joság hűséggel őſzve békéllik, Békeség igaſság egy-máſt ſzépen, Csokollyák, Ez földön nevekedik, Az hit, láttzik igaſság az égen. Mindennémű jót ád az Ur Iſten, És ſok jó gyümölcsöt terem ez földen, Az igaſság megyen ő előtte, És ő járáſa tart mind örökké.

LXXXVI. Soltar. C. M. 77.

Inclina Domine aurem &c.

Könyörgés, Dávidnak az meg-ſzabaditásért.

Az 77. Soltár notájára.

HAyts hozzám Uram füledet, És halgaſd-meg kéréſemet, Mert igen ſzegény vagyok, Az én ſzűkſghim nagyok, Tarts-meg teſtemet lelkemet, Nézd ártatlan életemet, Szolgádhoz térjen kedved, Ki bizik csak te benned.

Hozzád minden nap ohaytok, Nagy ſzűkségemben kiáltok, Te nagy irgálmad ſzerént, Kegyelmezz-megh oránként. Szolgád lelkét vigaſzsald-meg, Uram kiáltáſom haldmeg, Mert ſzivemet ez végre, Emeltem-föl az égre.

Uram jo kedvű s-édes vagy, Az te irgalmaſságod nagy, Minden emberhez pedig, Ki hozzád eſedezik. Halgaſd-meg azért kéréſem, És nézd-megh eſedezéſem, Tekintvén kegyelmedre, Figyelmezz beſzédemre.

Nagy ſzűkségemben ohaytok, Te hozzád ſzivből kiáltok, Es engem te meg-halgatz, Nyavalyámban el nem hatz.

Ugyan ſincs ſohol tőb Iſten, Ki hozzád haſonlo légyen, Nincsen tőb erős Iſten, Ki illy dolgot teheſſen.

Ez világon minden népek, Kiket teremtél el-jőnek, Es imádnak tégedet, Dicsőitik nevedet. Mert te nagy és hatalmas vagy, Csuda tételed ſok és nagy, Te vagy egyedűl Iſten, Sohol Iſten tőb nincsen.

Vezérlly Uram utaidban, Hogy járjak igaſságodban, Es csak arra hayts ſzivem, Hogy ſzent nevedet féllyem, Néked Vram hálát adok, Es tellyes ſziből vigadok, Mind őrőkké nevednek, Dicséretet éneklek.

Mert meg-kegyelmezél nékem, Az pokolbol ki vőd lelkem, Eől-támaſztál uyjonnan, Az mélységből ki-hozván. Imé az iſtentelenek, Vram reám dűhőttenek, Kik csak hatalmaskodnak, Semmit raytad ſem adnak.

De te irgalmas Vr Iſten, Igaz vagy terméſzetedben, Jo, [illegible]gedelmes, Haragra kéſedelmes. Tekints reám kegyelmezz-meg, Vram ſzolgádat ſegits-megh, Szolgálo leányodnak, Fiát foglald magadnak.

Add jo jelét mivoltomnak, Kit ellenségim láſſanak. Es ſzégyenlyék hogy engem, Meg-ſegiteſz Iſtenem.

LXXXVII. Soltar. T. B.

Fundamenta ejus in montib.

Eőrőme az Sido népnek az uy templomon.

AZ Ur Iſten az ő lako-haylékát, Az ő ſzentséges hegyén helyheti, Es az Siont ő inkáb ſzereti, Hogy nem Jácobnak akar melly Sátorát.

Te felőled nagy dicsiretek léſznek, Oh Iſten városa! Egyiptomat, Mond Iſten és az Babyloniát, Azokhoz tudom kik engem iſmérnek.

Az Philiſteuſrol még igy beſzélnek, Az Tyruſrol és az Szerecsenről, Ekképpen ſzolnak és egyéb népről, Ezek az [illegible] hegyén ſzűlett[illegible]ek.

Az

Az Isten jol meg-erősíti őket, Mikor népeit őszve számlállya, Akkor ezek felől-is azt mondgya, Ez nép-is az szent Sionrol szűletet.

Azért ott énekelnek szép éneket, Mond az Isten, és itt örvendeznek, Mert én dicsőségére ez helynek, Támasztok nagy szép élő kut-fejeket.

LXXXVIII. Soltar. T. B.
Domine Deus salutis, &c.

Könyörgés az kemény kisértetben és lelki hartzban.

VR Isten én idvősségem, Eyjel nappal kiáltok hozzád, Könyörgésem meg-halgassad, Es tekints-megh nagyinségem, Kegyessen hayts hozzám füledet, Erts-megh én esedezésemet.

Az én lelkem nyavalyákkal, Tellyességgel el-árat, eltőlt, Mint az ki már az sirban készőlt, Es az pokolra alá-szál, Vagyok ahoz szinte hasonlo, Az kinek már kész az koporso.

Meg-fosztattam életemtől, Mint az kiket agyon vertenek, Kik az halottak kőzt hevernek, Kikről már nem emlekezől, Kik el-temettetvén fekűsznek, Es te kezedből kiestenek.

Az koporsoban től engem, Bé-tévél az sőtét mélységben, Holott haragod nyom keményen, El-buritád szegény fejem, Nagy ár-vizednek habjaival, Kik rám rohannak nagy zugással.

Engem te meg-utáltatál, Es tőlem én ismérőimet, Messze vűd, el-hadtak engemet, Es az tőmlőtzben taszitál, Holot kemény fogságban vagyok, Kiből ki nem szabadulhatok.

8 El-keserettek szemeim, Fáydalom miatt el-bádgyattak, Naponkint Vram téged hivlak, Hozzád terjesztvén kezeim, Hallottaknak tész-é csudákat, Nékik mutatz-é nagy dolgokat?

De

De föl-támad-é az halot, Hogy csuda-tételed hirdesse? Es az koporsóban vagyon-é, Ki emlitse jo-voltodot? Es igasságodat az sirben, Ki dicsérné veszedelmében?

Az sötétben ki esmérné, Az te csuda téteményidet? Az hol el-felettek tégedet, Igasságod ki értené? De én csak te hozzád üvöltök, Minden reggel néked könyörgök.

Vram miért vetz-el engem, Miért reyted-el szemeidet? Szegény vagyok, erőm el-veszet, Jay melly igen gyötretetem, Ez én réghi nagy inségemben, Előtted vagyok rettegésben.

Nagy haragod reám borult, Nagy rettegés engem környül-vett, Es tellyességgel el-meritett, Mint az ár-viz reám todult, Sanyargat engem minden dologh, Valamelly én környülem forog.

Te viszed távol én tőlem, Minden esmérő barátimat, Akar mint hijam rokonimat, Nincsen semmi hü emberem, Réghi társaim ez inségben, Iszszonyodnak jöni elömben.

LXXXIX. Soltar. T. B.
Misericordias Domini, &c.

Panaszsza az Sidoknak, az ő nyomorult állapattyokról, az Istennek elöbbeni jo-téteményinek elő-számlálásával egyetemben.

AZ Vrnak irgalmát örökké éneklem, Es hivséges voltát mindenkor hirdetem, Mert mondom hogy meg-áll mind örökké irgalma, Mellyet ugy meg-éppit hogy meg-állyon mindenha, Es hogy mind az égig erősited meg-tartod, Te szent igasságod és az te fogadásod.

Mond Isten, az én el-választot szolgámmal, Frigyet szerzettem és kötést az Dáviddal, Kinek erősen meg-esküttem én nevemre, Hogy az ő magvának örökké tart nemzete, Es az ő királyi székinél firol fira, Mindenkor meg-marad az királyi Korona.

Az egek

Az egek hirdetik csuda dolgaidat, Az ſz[illegible]gyülekezet te igaſságodat, Mert vallyon ſ-kicsoda volna ott fön az égben, Ki nagy hatalommal hozzád haſonlo légyen? Az erős angyalok ſeregiben vagyon-é, Ki ez dicső Vrhoz haſonlatos lehetne?

℣. Igen rettenetes ez fölséges Iſten, Előtet féli minden az ſzent gyülésekben, Oh Zebaoth Iſten minden enged teneked, Te nagy erős Iſten vallyon ki érne veled? Az te igaſságod, melly lakozik te nálad, Soha el nem mulik, de örökké meg-marad.

Az háborús tenger vagyon hatalmodban, Föl-támatt habjait le-nyomod leg-ottan, Egyiptom országát le-vágád fegyvereddel, Te ellenségidet el-kergeted erőddel, Tiéd az meny és föld, és ez ſzéles világot, Te fondálád, ſzerzéd, és az benne valokot.

Tőled csináltatott az Eſzak és az Dél, Hermõ és Tabor hegy nevedről énekel, Erős az te karod, hatalmas az te kezed, Job karod föl-indult, és ſzéked előt néked, Igaſság, kegyeſség haylékodban rád néznek, Kegyelem és hűség te ſzined előt mennek.

Boldog az nép az melly te néked örvendez, Minden dolgát, Uram, ez viſzi jo véghez, Fényes ortzád előt ezek járnak méréſzſzen, Es az te nevedben örvendeznek ſzüntelen, Mert nagy dicsőségre őket föl-magaſztalod, Es jo tétemenyed raytok meg-ſzaporitod.

Te vagy ékeſsége az ő erejeknek, Minden hatalmakat te adtad nékiek, Az te kegyelmedből ſzarvunkat föl-emellyük, Te tőled Vr Iſten mi paiſunkat vöttük, Es az mi királyunk az te fegyvered nélkül, Oh Izrael Vra, nem lehet ſegitségül!

℣. Szent végezéſedből mert te egyſzer ſzolál, Az te hű ſzolgádnak fényes látás által, Midőn kegyelmeſſen néki mondál illyen ſzot: Egy embert válaſzték, néki adék hatalmot,

Az én népem közzül választám én ez személt, Davidot szolgámat, kit az én szivem kedvelt.

Én őtet meg-keném szentséges olavial, Hogy hatalmas legyen az én kezem által, Az erős karomtól ő olly hatalmat vészen, Hogy minden ellenség az ellen semmi lészen, Semmi ellensége erőt nem vészen rayta, És az gonosz-tévő őtet nem nyomorgattya.

Az ő ellenségit előtte meg-törőm, Minden gyülölőit ez földi ől el-törlőm, Az én kegyelmességem és hűségem lesz vele, Hogy az én nevemben ő szarvát föl-emellye, Mert én egyik kezét tészem az nagy tengerre, És az ő jobb kezét az nagy folyó-vizekre.

És ő illy beszéddel szól oztán énnékem: Te vagy az én Atyám és erős Istenem, En őtet föl-veszem első szülőt fiamá, És ez egész földön tészem erősb királlyá, Irgalmamat néki mind örökké meg-tartom, És én kötésemet ellene föl nem bontom.

És én az ő magvát örökké terjesztem, És királyi székit jol me-erősitem, Valamig az égh tart. De ha az ő fiai Törvényem el-hadgyák és nem engednek néki, En rendelésemet hogy ha ők meg-vetendik, Parancsolatimat és ha nem követendik.

En vészszőmmel őket az ő nagy bűnökért, Meg-látogatom és meg-suytom vétkekért: De én kegyelmemet ő tőle meg nem vonszom, És fogadásomat ő néki megh nem máslom, Mert szent kötésemet nem akarom meg-szegni, Az mit szájam mondot nem szoktam viszsza vonni.

Az én szentségemre egyszer meg-esküttem, Davidnak szolgámnak, nem hazud beszédem, Hogy az ő nemzete megtart minden időben, És királyi széki meg-marad az onképpen, Mint az Nap és az Hold az égen meg-maradnak, Tiszta bizonsági az én fogadásomnak.

De te meg-utálad és ſzinte meg-vetéd, Es nagy haragodat kenőttedre őntéd, Szolgádnak kőtéſit te ſzinte meg-utálád, Ekes koronáját az főldre le-tapodád, Falait el-tőréd, el-rontád erőſségét, Tőviből ki-hányád ſzép ékes épületit.

Az úton-jároknak őt sákmányul hagyád, Es ő ſzomſzédinak nevetségűl adád, Eő ellenséginek fől-emeléd kezeket, Es meg vidámitád gyűlőlői ſziveket, Az ő fegyverének elit, hegyit el-vővéd, Es őtet az hadban egy ſzálné ſem ſegitéd.

Minden ékeſségét nevének el-tőrléd, Es királyi ſzékit az főldre le-vetéd, Es meg-rőviditéd napját ifiuságának, Nagy ſzégyen gyalázat ő reá borulának, Mígh reyted-el magad? Eőrőkké haragſzol-é, Haragodnak tűze mind éltigh gerjedez-é?

Gondold megh éltemnek ő rővid idejét, Hejába ſzerzed é mind az embereket? Kicsoda az ember az ki halált ne láſſon? Es az koporſobol el ki-ſzabadulhaſſon? Uram hol vagyon moſt az te réghi kegyelmed, Kiről az Dávidnak től eskűt igéretet?

Gondold ſzolgaidnak nagy gyalázattyokat, Es hogy ſok népeknek iſzſzonyu ſzidalmát, Keblemben hordozom, kik tegedet boſzontnak, Gyalázván nyomdokát fől-kenőt Királyodnak. Dicsőség tenéked és áldaſsál Ur Iſten, Kire minden néptől mondaſsék, Amen Amen.

XC. Soltar. T. B. 78.

Domine refuginm tu fact.

Tanuságh az életnek megh-gondolásárol.

Az 78. Soltár notájára.

TE benned biztunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak. Mikor még ſemmi hegyek nem voltanak, Hogy mégh ſem égh ſem főld nem volt formálva, Te

voltál és te vagy erős Isten, Es te meg-maradsz minden időbe.

Az embereket te meg-hagyod halni, Es ezt mondod az emberi nemzetnek: Legyetek porrá kik porbol lőttetek, Mert ezer esztendő előtted annyi, Mint az tegnapnak ő elmulása, Es egy éynek rövid vigyázása.

Ki-mulni hagyod őket olly hirtelen, Mint az álom mely el-mulik azontol, Mihelt az ember föl-serken álmából, Es mint az zöld füvetske az mezőben, Az melly nagy hamarsággal el-hervad, Reggel virágzik s estve meg szárad.

Midőn Uram haragodban versz minket, Ottan meghhalunk és földre le-esünk, Az te kemény haragodtul rettegünk, Hogy ha meg-tekinted nagy bűneinket, Titkos vétkünket ha elő-hozod, Es szined eleiben állatod.

Haragod miat napja életünknek, Menten el-mulik olly hirtelenséggel, Mint az mondot szot el-ragadgya az szél, Az mi napink kiket nékünk engedtek, Mint egy hetven esztendeji idő, Hogy ha több tehát nyoltzvan esztendő.

Es ha kedves volt-is valamenyire, De többire volt munka és fáydalom, El-kél éltünknek minden ékessége, El-mulik mint az árnyék és az álom. De ki érti az te hatalmadat? Csak az, a' ki féli hatalmadat.

Tanits-megh azért minket kegyelmessen, Hogy rövid voltát életünknek értsük, Es eszességgel magunkat viselyük, Oh Ur Isten fordully hozzánk ismétlen, Míg hagyod hogy éltünk nyomorogjon? Könyörüly már az te szolgaidon!

Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jo kedvel vigyük véghez éltünket, Ne terheltessünk szorgalmatossággal. Vigasztally minket és adgy könnyebseget, Es haragodat fordits-el rolunk, Mellyel régulta ostoroztatunk.

Szolgaidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fiain, Add értenünk fölséges hatalmadat, Mi kegyes Urunk, oh irgalmas Isten! Minden dolgunkat birjad, forgassad, Kezeink munkáit igazgassad.

XCI.

XCI. Soltar. C. M.

Qui habitat in adjutorio.

Vigaſztalás az veſzedelemben.

AZ ki az fölséges Urnak, Lakozik oltalmában, Es ez nagy hatalmaſságnak, Nyugoſzik árnyékában. Ez illyen nyilván mondhattya: Iſten az én kő-várom, Eő életemnek oltalma, Es csak ő benne bizom.

Az vadáſznak ő tőritől, Téged meg-ment féltedben, Az hamis nyelvek mérgétől, Meg-oltalmaz kegyeſſen. Téged ő kedves ſzárnyával, Takargat és bé-fedez, Es az ő igaſságával, Mint paiſſal védelmez.

Nem léſzen néked félelmed, Eyjeli irtozáſtol, Szived nappal meg nem ijed, Az röpülő gyors nyiltol: Nem árt néked ſemmiképpen, Az éyjeli dőglelet, Az halálos dög délſzinben, Néked ſemmit nem tehet.

Ha te mellőled egy felől, Ezren el-eſnének-is, Es tiz ezren jobkéz felől, Nem árthat néked még-is. Sőt meg-nézélled kedvedént, Eőket ſzemeid előt, Mondván: ő érdemek ſzerént, Ez veſzély raytok eső.

Somma ſzerént, az Iſtenben, Vetem hiedelmemet, Az ki ül magas helyben, Ebben veſd remenségedet: Es ſemmi kár téged nem ér, Sem nem eſel veſzélyben, Es minden gonoſz hátra tér, Házad felé ſem mégyen.

Mert az ő ſzent Angyalinak, Meg-parancsolta nyilván, Hogy téged oltalmazzanak, Minden te utaidban. Ezek tégedet nagy ſzépen, Eő kezekben hordoznak, Ho[illegible] az kőben, Olly hiven igazgatna.

Oroſzlánon és Sárkányon, Minden ká
Oroſzlán kölkön és kigyon, Lábaiddal ta
ſten: ötet meg-tartom, Mert engem ſz
meg-oltalmazom, Mert dicséri nevem

Mihelt hiv könyörgésében, Eőtet menten segítem, Véle lészek szükségében, Kiből hamar ki-veszem. Es nagy dicsőségre őtet, Emelem, magasztalom, Es az én segedelmemet, Eő néki meg-mutatom.

CXII. Soltar. T. B.

Bonum est confiteri, &c.

Hálá-adás az Istennek gond-viseléséről.

Ekes dolog dicsérni, Uram fölségedet, Es az te nevedet, Enekkel magasztalni. Hogy ember áldgya reggel, Te nagy jo voltodat, Es igasságodat, Dicsérje minden éyjel.

Lantban és hegedőben, Es szép cymbalmokban, Hangos citerákban, Dicsérteséél zengésben. Dolgaidon örvendek, Hatalmadat látván, Kezednek csudáján, Eőrömömben éneklek.

Sok és nagy csudálatos, Te cselekedeted, Mélységh bőlcseséged, Beszéded drágalátos: Ez dolgot az esztelen, Egy szálné sem érti, Es meg sem tekinti, Hogy ez miképpen légyen.

Hogy az gonoszok nőnek, Mint az fű az mezőn, Virágoznak szépőn, Az sok istentelenek. Hogy örökké essenek, Az veszedelemben, Te vagy örők Isten, Fölőtte mindeneknek.

Mert im az hitlenek, Az te ellenségid, Mindē gyűlőlőid Szörnyűképpen el-vesznek. Szarvamat föl-emeled, Mint az egy szarvunak, Hogy én vigadhassak, En Istenem te benned.

Meg-kenik én fejemet, Zőldellő olavjal, Hogy diadaLáttam ellenségimet. Végre én fuleimmel, En elEs gyűlőlőimről, Uy hirt hallok örőmmel.

k az hivek, Mint az szép pálma-fák, Es mint az Libanon nőnek. Es az Ur haylékában, Szépen virágoznak, Az Isten tornátzá-

Hogy

Hogy ha meg-ő̃szűlnek-is, De mind azon által, Nag. porasággal, Gyümő̃lcsőt hoznak még-is, Hogy igaſságá. ven, Mindenűt hirdeſſek, Az én Iſtenemnek, Kiben han. ság nincsen.

XCIII. Soltar. C. M.

Dominus regnavit, &c.

Vigaſztalás az kegyetlen Urak ellen.

NAgy hatalommal regnál az Iſten, Eő̃ltő̃zvén fő̃lséges erejében, Ez fő̃ld kerekségit ugy helyhette, Hogy mozduláſa nem leſz nékie.

Az te ſzéked kezdettűl fogván volt, Iſtenséged ő̃rő̃kké orſzágolt, Az folyo-vizek erő̃ſſen zugnak, Az magas habok igen harſagnak.

De bár az tenger zugjon erő̃ſſen, Es az habok hánkodgyanak fő̃nnyen, De ő̃k mind ſemmik az Iſten ellen, Mert ő̃ hatalmaſb az magas menyben.

Uram meg-marad az te mondáſod, Merő̃ hűségh az te tudományod, Házadnak ſzentség ő̃ ékeſsége, Kinek ő̃rő̃kké nem léſzen vége.

XCIV. Soltar. T. B.

Deus ultionum, &c.

Könyörges az kegyetlenek ellen.

OH erő̃s boſzſzu-állo Iſten, Ki bűnűnkért bűntetz erő̃ſſen! Jelents-megh már hatalmadat, Mind ez világnak birája, Támadgy-fő̃l, add meg valoba, Az kevélyeknek jutalmát.

Míglen marad ez bűntetetlen, Míg fuvalkodnak-fő̃l kevélyen, Az gonoſz iſtentelenek? Míg élnek illy vigaſsággal, Es az ő̃ gonoſságokkal, Vallyon meddig dicsekednek?

Uram az te népedet rontyák, Eő̃rő̃kségedet ſanyargattyák, Minden irgalmaſság nélkül, Eő̃zvégyet, árvát meg-ő̃lnek,

, Szegény jövevént el-veſztnek, Mégh ezt mondgyák ntelenül:

Az Iſten ez dolgot nem láttya, Az Jábob Iſtene nem tudgya, Az miket mi ſzerzünk moſtan, En csudálok ti raytatok, Hogy illy oktalanok vattok, Hánnyátok-megh magatokban?:

Az ki az fület teremtette, Es az láto ſzemet ſzerzette, Hogy nem látna ſem hallana? Az pogányok büntetője, Egyebet hogy ne büntetne, Ki máſt tanit hogy ne tudna?

So Az Iſten minden ſzivnek titkát, Jol tudgya minden gondolattyát, Hogy ſemmire kellők láttya. Boldogh az kit te igazgatz, Es törvényedre tanitáſz, Es kinek vagy oktatoja.

Hogy ha gonoſzul léſzen dolga, Es érkezik háborusága, Mindent el-ſzenved csendeſzen, Míglen az iſtentelennek, Vermet, koporſot kéſzitnek, Hol örömében vég léſzen.

Mert nem hadgya Iſten ö népét, El nem feleyti örökségét, Sőt vagyon rájok nagy gondgya, Es midőn ideje el-jö, Mindent igazán itél ö, Es az hiveket meg-tartya.

Ki ment az gonoſztul meg engem, Es ki támad föl én mellettem? Ez gonoſz-tévő nép ellen? Ha Iſten nem őrzőt volna, Már régen meg-holtam volna, Es moſt fekünném az ſirban.

Midőn mondom: Im el kell eſnem, Leg-ottan meghſegiteſz engem, Te nagy irgalmaſságodbol, Mikor nagy bánatban volnék, Es ſzivemben keſergenék, Meg-vigaſztalál azontol.

Itéletedhez hogy férhetne, Az iſtentelenek törvénye, Kik jot hamiſra forditnak, Nagy ſereggel öſzve gyülnek, Hogy az igazat meg öllyék? Es ártatlan vért ontsanak.

De én csak az Iſtenben bizom, Eö ennékem erős kővárom, Es ezeket meg-bünteti, Az ö ſzámtalan bünökért, Es gonoſz tételeményekért, Az Iſten őket el-veſzti. XCV.

XCV. Soltar. T. B. 24.

Venite exultemus, &c.

Intés az Isteni dicséretre és szo-fogadásra.

Az 24. Soltár notájára.

Iertek örvendgyünk mindnyájan, Az Urban mi kő-sziklánkban, Vigadozzunk szép énekekkel, Mennyünk szine eleiben, Es magasztallyuk kegyessen, Eörvendetes dicsiretekkel.

Mert ő az hatalmas Isten, Es nagy Király mindeneken, Eő az Fejedelmeknek Ura, Ez egész földnek mélységét, Es az hegyeknek erejét, Hatalmas kezébe foglallya.

Eővé az tenger, az mellyet, Erős kezével teremtet. Az szárazt-is ő szerzé szépen, Az Urnak jer imádkozzunk, Néki térdet fejet haytsunk, Az ki minket teremtet bölcsen.

Mert ő Istenünk és Urunk, Mi pedig juhai vagyunk, Eő legeltet minket mint nyáját, Lágyitsátok sziveteket, Hogy ha hiványd ma titeket, Leg-ottan hogy hallyátok szavát:

Mint az Meribánál régen, Es az Massa puszta helyén, Mond Isten: Az népek mint jártak, Holot az ti eleitek, Engemet meg-kisértettek, Es csuda dolgaimat látták.

Hol negyven esztendeiglen, Engem busitottak szörnyen, Az ő kemény természetekkel, Mondék végre: Imé ezek, Gonoszságokban el-mennek, Az én örvényem nékik nem kell.

Kiért rájok meg-haragvám, Hogy tőlők igy boszszontatám, Mivel hogy ők meg nem térének, En meg-eskűvém nékiek, Hogy soha örökké ezek, Nyugodalmomban bé nem mennek.

XCVI. Soltar. T. B.

Cantate Domino, &c.

Intés az Isteni dicséretre.

ENekellyetek minden népek, Uy éneket az Ur Istennek; Ez földön ő néki minden, Dicséretet énekellyen, Jovoltát hirdesse mindennek.

Az pogányok közt dicsőségét, Hirdesétek jo-téteményét, Mert nagy és erős az Isten, Hát inkáb tisztellye minden, Hogy nem egyéb isteneket.

Az pogányoknak sok istenök, Merő bálványok ha megnézzök, De Isten mennyet teremte, Nagy hatalom jár előtte, Minden dolgai fölségesök.

Nagy dicsőségét láttya minden, Az ő tiszteletes szent helyén, Jertek tehát minden népek, Adgyunk hálát az Istennek, Mert nagy az ő dicsőségében.

Az Urnak dicsőség adasék, Es az ő neve dicsértesék, Adgyunk ő néki hálákot, Minden kedves ajándékot, Kapui előt szent helyének.

Jer mennyünk az Ur eleiben, Es imádgyuk figyelmetessen, Templomában szentségének, Tőle mindenek féllyenek, Ez egész föld kerekségében.

Ne reytsétek az pogányoktol, Hogy ez nagy Ur Isten országol, Ez földet meg-erősiti, Hogy ne lehessen eseti, Népét itéli igasságbol.

Eörüllyön az égh hangosággal, Az föld örvendgyen vigsággal, Az tenger zugjon, az mező, Zengedezzen és az erdő, Az Ur előt nagy hálá-adással.

Az Isten el-jő törvényt tenni, Es ez földön mindent itélni, Ez világot igasággal, Az népeket tisztasággal, Itéli, s-az jokat meg-menti.

XCVII. Soltar. T. B.

Dominus regnavit, &c.

Intés az Christusnak tiszteletire.

Az Ur

AZ Ur Isten regnál, Eő az erős Király, Kin mind ez föld őrvendgyön, Minden sziget örüllyön, Fölhő áll előtte, Es homály környüle, Eő törvény-székinek, Es Itéletinek, Igasság ereje.

Tüz mégyen előtte, Mellyel ellensége, Szörnyen megégettetik, Es hamuvá tétetik, Hirek sem lesz soha, Az ő villámása, Fénlik világoson, Ez egész világon, Az föld-fél ha láttya.

Az Isten szinének, Előtte az hegyek, Mint viasz elolvadnak, Mert Vra ez világnak. Hirdetik az egek, Minden féle népnek, Az ő igasságát, Es nagy dicső voltát, Az ő hatalmának.

§. Hát pironkodgyanak, Kik bálvánt imádnak, Es tisztelnek képeket, Kikre vetik sziveket, Ti minden Istenek, Előtet tisztellyétek, Alván széki előt, Kit az Sion hallot, Es örült ez hirnek.

Vram az Judának, Leányi vigadnak, Dicsérvén itéleted, Mert magassan föl-vivéd, Az te dicsőségöd, Minden népek fölöt, Minden isteneknél, Föllyeb emeltetél, Nagy az te fölségöd.

Ti Isten szeretők, Gonoszt gyülöllyetők, Hamis cselekedetben, Hogy részetek ne légyen, Mert az ő szolgáit, Meg-menti hiveit, Gonoszok kezéből, Eő nagy erejéből, Meg-tartya népeit.

Szentihez világát, Nyuytya nagy irgalmát, Es az tiszta szivüek, Tőle örömet nyernek, Szent hivek ez Vrban, Eörüllyetek vigan, Es az ő szentségét, Dicsőséges nevét, Aldgyátok mindnyájan.

XCVIII. Soltar. T. B. 66.

Cantate Domino, &c.

Intés az Christusnak dicséretire.

Az 66. Soltár notájára.

ENekellyetek uy éneket, Az Vr Iſtennek ő rőmmel, Mert nágy csudákat cselekedet, Erős karja erejével, Mi velünk az ő idvőſségét, Kétség nélkül meg-érteté, Igaſságát és kegyeſségét, Minden népnek ki-jelenté!

Meg-gondolá irgalmaſságát, Es kegyeſségét tekinté, Es az ő nagy hűséges voltát, Az Izraelhez térité. Az nékünk küldőt idvőſséget, Ez egéſz főld kerekségén, Nyilván meglátta minden nemzet, Eőrvendgyen hát néki minden.

Eőrüllyetek és vigadgyatok, Mondgyatok ſzép énekeket, Cimbalmokkal hangicsállyatok, Zőnditsetek hegedűket! Az trombitákat fujátok-meg, Ez Király előt zőngjetek, Csendüllyetek, zudullyatok-megh, Tengeren főldőn mindenek.

Az Vr előt az folyo-vizek, Eőrvendezzenek mindnyájan, Az magas hegyek az Iſtennek, Tapſollyanak vigh voltokban. Mert imé el-jő tőrvényt tenni, Meg-itél ez főldőn mindent, Mind ez világot jol rendeli, Az tiſzta igaſságh ſzerént.

XCIX. Soltar. T. B.

Dominus regnavit, &c.

Intés az Urnak dicséretire és imádására.

AZ Vr orſzágol, Es regnál nagy jol, Az nép meg-rémül, Hogy ő ottfőn ül, Az Kerubimon, Ki előt nagyon, Félnek és rettegnek, Ez főldőn mindenek.

Nagy az Vr Iſten, Eő erejében, Az Sion hegyén, Minden népeken, Vagyon hatalma, Eőt minden áldgya, Mert nagy az ő neve, Es dicső ſzentsége.

Ez erős Vrnak, Mint jo Királynak, Nem kell hamiſság, Csak kell igaſság, Jo itéletőt, Az Jácobbal tőt, Kit ő igen ſzeret, Mint válaſztot népet.

Iſtent áldgyátok, Magaſztallyátok, Haytsatok térdőt,

Sámolya

Sámolya előt, Mert az Szentséges, Aaron és Moyses, Az ő szent Papjai, Könyörgettek néki:

Es az Samuel, Könyörgésével, Istent keresé, Nagy szükségébe. Es kéréſekben, Meg-hallá Isten, Meg-adá nékiek, Az mit tőle kértek.

Fön az fölhőben, Oszlop képében, Előtt vezérlé, Az puszta helybe, Kik ő törvényét, Es szent igejét, Hiven meg-őrizték, Frigyét kedvelleték.

Meg-hallád Isten, Eő kéréſekben, Hozzájok térél, Es meg-engedél. Kegyeſségedből, De hogy bűnökből, Elők ki nem térének, Meg büntettenek.

Aldgyátok őtet, Mint Istenünket, Térdet haytsatok, Es imádgyátok, Az Sion hegyén, Eő lako helyén, Dicsértetik itten, Mert szent az Vr Isten.

C. Soltar. T. B.

Jubilate Deo, &c.

Hálá-adás lelki jo-tetéményekért.

Ez földön ti minden népek, Az Istennek örvendgyetek, Előtte szép énekekkel, Szolgállyátok őt vig szivel.

Tudgyátok hogy ez az Isten, Ki minket teremtet bőlcsen, Es mi vagyunk ő népei, Es ő nyáyjának juhai.

Eő kapuin mennyetek-bé, Hálát adván szivetekbe, Jer mennyünk-bé tornátziban, Néki nagy hálákot adván.

Mert nagy az ő kegyeſsége, Es meg-marad mind örökké, Es az ő szent igaſsága, Meg-áll és el nem fogy soha.

CI. Soltar. C. M.

Miſericordiam & judic.

Fogadáſa Dávidnak az ő országlásárol.

Mindennek előtte irgalmaſságrol, Léſzen énekléſem az igaſságrol, Es dicséretet mondok szüntelen, Néked Isten.

Okoſsággal járok minden utamban, Míglen el-jőſz ez országot rám bizván, Hogy házamat hiven vezérlheſſem, Igyekezem.

Semmi gonoſz dolgot én nem kedvellők, De minden gonoſzul élőt gyűlőlők, Ezekre ſemmi-képpen nem vetem, Az én ſzemem.

Az hamis ſzivű távol mennyen tőlem, Az gonoſz emberhez nem léſzen kedvem, Nem jőn az csalárd ember előmben, Semmi helyen.

Ki ő feleit titkon rágalmazza, Annak nálam nem léſzen maradáſa, Az fuvalkodo keyélyt előttem, Nem ſzenvedem.

Az én ſzemeim azokra nézzenek, Az kik ez országban igazán élnek, Nálā csak lakjanak ſ-hű ſzolgák Szolgállyanak.

Az csalárd ember ſoha nékem nem kell, En házamban annak nem adatik hel, Az hazudozo ſzemeim elől, Távol keről.

Jo reggel ki-irtom az gonoſzakot, El-tőrlőm ez földről az hamiſſakot, Az Iſten városát meg-tiſztitom, Tiſztán tartom.

CII. Soltar. T. B.

Domine exaudi oration.

Könyörgéſe az Sido népnek az Babyloniai fogságbol valo meg-ſzabadulásért.

HAlgaſd-meg Uram kéréſem, Tekints-meg eſedezéſem, Beſzédem juſſon hozzád, Ne rőyts-el tőlem ortzád, Hayts én hozzám te fűledet, Enyhits-meg nagy inségemet, Midőn kiáltok Ur Iſten, Sies, halgaſs-meg kegyeſſen.

Mert napjai életemnek, Olly hirtelen el-kelének, Mint az füſt és az pára, Es mint az tűzhely pora, Minden csontom ugy el-ſzárat, Szivem mint az fű el-hervat, Ugy hogy az én ételemet, El-feleytem kenyeremet.

Bőrőm

Bőrőm csontaimhoz ragat, Keſerves ſiralmom miat, Ez iſzſzonyú inségben, Ollyatén lőttem ſzintén, Mint Pellican az puſztában, Siralmas kiáltáſimban, Ollyá lőttem mint az bagoly, Ki az kietlenben huhol.

Ollyan vagyok mind untalan, Mint veréb az eſzterhában, Az melly egyedűl marat, Ellenség reám támat, Gyaláznak engem naponkint, Es kik boſzſzontnak oránkint, Ha kinek veſzélt kévánnak, En rolam példát formálnak.

§. Por-hamu nékem kenyerem, Mellyet étel gyanánt éſzem, Italom könyveimmel, Elegyitem mint vizzel, Az te nagy haragod miat, Kinek tűze ugy föl-lobbat, Hogy engemet föl-emelél, Es iſmét az földhöz ütél.

Az én időm im el-mulék, Mint az árnyék el-enyéſzék, Minden teſtem el-aſza, Mint az le-kaſzált ſzéna, Az melly meg nem éled többé, De te meg-maradſz örökké, Es az te emlekezeted, Mind örökké meg-tart hired.

Azért kelly-föl oh Ur Iſten, Haragod ne gerjedezzen! Sion városát ſzánd-meg, Es néki kegyelmezz-meg, Mert már im az idő el-jőt, Es az melly már ſokat késöt, Jelen vagyon az az ora, Hogy dolga fordullyon jora.

Hogy az te ſzolgaid véghre, Eöſzve-gyűlyén ez ſzent helyre, El-puſztult kő rakáſit, Kedvellyék épűléſit, Es oſztán az pogány népek, Uram, nevedet rettegjék, Ez földön minden királyok, Meg-vallyák hogy te vagy Urok.

Mert az Ur jol meg-épité, Az Siont meg-ékeſité, Es dicsőségét itten, Megh-mutatá iſmétlen, Az nyomorultak panaſzſzát, Meg-halgatá nagy ſiralmát, Kéréſeket meg nem veté, Sőt kegyelmeſſen tekinté.

§. Ezt ember hiven föl-irja, Hogy meg-maradgyon mindenha, Légyen emlekezete, Nemzetségről nemzetre, Hogy az jövendő nemzetek, Kik mégh ez földre ſzűletnek, Az menybéli Iſtent áldgyák, Ez dologért magaſztallyák.

Hogy

Hogy alá néz onnan felől, Az ő magas szent helyéből, Az menyből alá nézél, Ez földre le-tekintél, Hogy meghadgya kéréseket, Az fogolyoknak insegeket, És azokat ő meg-tartya, Kiket itéltek halálra.

Hogy szent neve az Istennek, Az Sionban dicsértessék, És az Jerusalembe, Aldassék dicsősége, Midőn az népek seregben, Eőszve-gyűlnek ez szent helyben, Az királyok-is it lésznek, És szolgálnak az Istennek.

℣. Le-veré az én erőmet, Ez utban, És életemet, Megrővidité, És én Igy szolék keserveſſen: Ne hadgy el-veſznem Ur Isten, Eletemnek közepiben, Mert mind őrökké megvadnak, Esztendeid el nem fogynak.

Ez földet te teremtetted, És ekképe helyheztetted, Csak te kezed munkája, Az Egnek alkotmánya. De ezek mind elveszendők, Uram, te meg-maradsz, de ők Mint az ruha mind el-kopnak, Szépségekben meg nem álnak:

És midőn Uram akarod, Eőket ugy el-változtatod, Mint az el-viselt ruhát, Az melly tétül meg-szakat. Te vagy az ki régen valál, Voltod változás nélkül áll, Te esztendeidnek vége, Nem lészen soha örökké.

Azért az te szolgaidnak, Fiai meg-szaporodnak, És meg maradnak végig, Az az, örök időkig, Az néked szolgálo hivek, És egész ő nemzetségek, Meg-álnak és meg-maradnak, És örökké el nem fogynak.

CIII. Soltar. C. M.

Benedic anima mea Dom.

Hálá-adás az bűnnek meg-bocsánattyáért.

Aldyad lelkem Uradat Istenedet, Minden én bennem dicsérje szent nevét, És az ő mondhatatlan jo voltát. No dicsérd lelkem és az Urat áldgyad, Feledékenségben el ne halgaſſad, Eő jo-téteményinek sok voltát.

Adgy

Adgy hálát ennek, az ki bűneidet, Meg-bocsáttya, gyogyittya ſęrelmidet, Ki-ment minden nyavalyádbol hiven, Es életedet veſzéltűl meg-menti, Az halál veſzedelmitől meg-őrzi, Irgalmával meg-koronáz ſzépen.

Ki életedet kegyeſſen táplállya, Az mi ſzádnak kell bévſęggel meg-adgya, Mint az Saſt meg-ifjit és meg-uyjét, Es az kik méltatlanságot ſzenvednek, Azok tőle kegyeſſen megmentetnek, Hozzájok nyuytya az ő jo kedvét.

Eő utait meg-mutatá Moyſeſnek, Azon-képpen az Izrael népének, Meg-jelenté csuda dolgait, Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes, Nagy tűrhető, jo, hű és engedelmes, Haraggal nem terheli ſzolgait.

Es hogy ha bűnűnkkel ő meg-bántatik, Néha kegyelme tőlűnk meg-vonyatik, De nem haragſzik reánk őrökké, Es nem olly hirtelen pőről mi velűnk, Nem bűntet az mi bűnűnk ſzerint bennűnk, Olly haylando ő az kegyelemre.

Ugy fől-épiti azokhoz irgalmát, Kik őtet ſzeretik, félik hatalmát, Melly magas az ſzép Egh ez főld felet, Minden bűnűnket mi tőlűnk olly meſzſze, Eő el-forditya ſzinte mint melly meſzſze, Az nap-kelettűl az nap-enyéſzet.

℣. Mint az Atya fiaihoz kegyelmes, Eő-is azokhoz igen engedelmes, Kik őt igazán félik, tiſztelik. Mert jol tudgya melly gyarlo az mi-voltunk, Es hogy mi olly romlot emberek vagyunk, Mint az por, melly az ſzéltűl hintetik.

Ember életi az fűhőz haſonlo, Főlnő és zőldűl, de hamar el-mulo, Mint az gyenge virágh az ſik-mezőn, Mellyet mihelt meg-fuval az meleg ſzél, El-hul és hervad, ékeſsége el-kél, Ember nem tudgya hol volt ſ-hova lőn.

De az Ur kegyelme őrökké meg-ál, Azokon kik őt félik igaſsággal, Es firol fira terjed irgalma, Azokon kik megtartyák ő kőtéſit, Az kik gyakran meg-emlitik tőrvényit, Es azok ſzerint járnak mindenha.

Az Ur az menyben helyheztette székit, Kiben gyakorolya igaz itéletit, Országláſa ki-hat minden rendre, Iſten angyali áldgyátok az Urat, Ti erős lelkek kik ő akarattyát, Téſzitek és jártok ő kedvére.

Dicsérjétek őt minden ő ſereghi, Kik az mennyekben ſzolgáltok ő néki, Es kik őrzitek ſzent akarattyát, Áldgyátok az Urat minden állatok, Eő nagy birodalmát magaſztallyátok, Áldgyad lelkem őrökké az Urat.

CIV. Soltar. C. M.

Benedic anima mea Dom.

Dicséreti az Iſtennek az teremtet dolgokrol és mindeneknek ſzép rendirol.

Áldgyad lelkem az Urat és tiſztőld, Dicsőségével rakva meny és föld, Az te Fölséged Uram nagy és erős, Az te ékeſséged nagy ſzép és fényős. Te öltözeted ékes és tiſzta, Szép világoſság származik rola, Az egeket ſzéleſſen ki-terjeſzted, Mint egy kárpitot ugy föl-ékeſited.

Az vizet környüled mint kamarát, El-fölalkottad mint ſzép palotát, Az fölhőkön ugy járſz mint egy ſzekeren, Az ſzelek ſzárnyokon horódznak ſzépen, Angyalidat ſebes ſzéllé téſzed, Mint ſzáguldo poſtákat ki-küldöd, Menydörgés, tüz láng, villámás előtted, Mint kéſz ſzolgáid ugy fügnek te tőled.

Az föld fondamentomát meg-vetéd, Az mellyre erőſſen helyheztetéd, Hogy azon mindenkoron meg-állana, Es helyéből ſoha ki ne mozdulna, Ki az előt az nagy mélységekben, Vizzel mint ruhával volt el-födvén, Az nagy vizek ő rayta föllyül folytak, Kik az nagy hegyeken-is föllyül multak.

De mihelyen te meg-feddéd őkőt, Meg-futamának feddéſed előt, Hogy meg-hallák menydörgéſit te ſzodnak, Az földről ſietvén el-ſzaladának: Az nagy hegyek föl-emelkedének, Es az mély völgyek mind ki-tetzének, Minden

meg

meg-tartya ő tulaydon helyét, Mellyet fölséged nékiek engedett.

Határát az nagy tenger meg-tartya, Azt semmi-képpen által nem hágja, Hogy többé ez föl-emelkedet földek, Eő vize miat el ne merüllyenek, Az kut-fejeket az szép völgyeken, Te fölséged rendelte nagy szépen, Az patakok kik innen ki-csordulnak, Az hegyek közöt zengedezve folynak.

Arra hogy az mezőn járo barmok, Es az erdőn lako vad állatok, Ez vizekben és ez szép kut-fejekben, Igyanak és meg-uyjullyanak szépen, Ez helyen ember halí ékes zengést, Eghi madaraktul szép énekléſt, Az kik az hives zöld ágokon ülnek, Es gyönyörüségessen énekelnek.

Az nagy hegyeket te onnan föllyöl, Meg-nedvesited az magas égből, Hogy az te jo bővséges kezeiddel, Ez földet be-töltsed szép gyümölcsökkel, Es az barmoknak szénát adsz béven, Kiket teremtesz széllyel az réten, Es ő munkája által az embernek, Füvet és buzát adsz ő életének.

Vigaságra bort adsz az embernek, Es kenyért adsz kitől erősödgyék, Olayt-is bővön engedsz ő nékie, Hogy az ő szine szépen fénylék tőle. Te meg öntözöd az élő-fákat, Es az szép nevendék cedrussokat, Kiket az Libanus hegyén ültettél, Meg-nedvesited szép hasznos esőkkel.

Holot az madarkák fészket raknak, Es ki-költésre fészkekben toynak, Az eszterag-is ő fészkét ott rakja, Az jegenye fákon vagyon haylékja. Az magas hegyeken az vad-ketskék, Es az szarvasok helyet keresnek, Az kő-sziklák közöt laknak az patkányok, Az hörtsökőknek ot az ő barlangjok.

Az Holdat helyheztetted az égre, Hogy az esztendőt oszsza részekre. Tudgya az fényes Nap hol kell le-menni, Es tudgya utát oda vezérleni. Te szerzetted az nagy setétséget, Hogy meg-válasszsza naptul az éyjet, Es étzaka az erdei sok vadak, Az ő barlangjokbol elő-ballagnak.

Azon-képpen az oroszlán kölykek, Az Vr Istentől ételt keresnek, Orditnak az prédára éhség miat, Hogy meg-tölthessék az ő éh gyomrokat. De mihelt az fényes Nap föl-virrad, Kiki mind ő barlangjában szalad, Es ott lésznek és fekeszneḱ csendeszen, Míglen ismétlen setét estve lészen.

Az emb̀er reggel föl-kél idején, Es tiszti szerint munkára megyen, Szánto-földre, rétre, kertben, szőlőben, Es ott munkálkodik mind estvéiglen, Vram melly nagy az te bölcseséged, Es bölcseséges cselekedeted! Nagy dolgaidnak Vram nincsen száma, Kikkel mind ez föld kereksége rakva.

Ha meg-gondoltatik az nagy tenger, Meg nem számlálhattya ott az ember, Az halakat és az sok állatokat, Külömb formákban aprót és nagyokat, Azon el-mennek az sok nagy hajók, Az nagy Cethalak uszнak alattok, Kiket arra szerzettél az tengerben, Hogy ők ott játzodgyanak jo kedvekben.

Minden állat Vram te reád néz, Szemeit emelvén fölségedhez, Eledelt adsz nékik ő idejekben, Előtted gyűlnek néked esedezvén. Es te mind meg-elégited őket, Ha meg-nyitod bévséges kezedet, Nem lészen senkinek semmi szűksége, Mert te jol tudod kinek mi szűksége.

De ha el-reyted ortzádat tőlek, Meg-rettennek és ottan le-dőlnek, Ha lehelletit meg-vonszod azoknak, Ottan elhulnak és porrá változnak. De ha rájok lehelleſz ismétlen, Leg-ottan mind meg-éllednek szépen, Mert tőled ők megelevenednek, Es te meg-uyjétod szinét ez földnek.

Az Vrnak légyen örők tiszteség, Es övé légyen minden dicsőség, Eörül az Vr ő csuda dolgaiban, Gyönyörködik teremtet állatiban. Tekintésétül az föld meg-rémül, Es az ő haragjától meg-rendül, Reszketvén az nagy hegyek füstölőgnek, Hogy ha az Urtol ők meg-illetetnek.

Az Urnak dicséretet éneklek, Valamígh én ez világon élek, Az Ur Istent én egész életemben, Dicsérem és áldom

szép

szép éneklésben. De viszontagh azt kérem ő tőle, Hogy énekléſem jo kedvel vegye, Es osztán tellyes szivemből örvendek, Szép énekeket mondván szent nevének.

Az Isten utálo bűnös népek, Ez földről szörnyen el-töröltetnek, Ugy hogy közzülök senki meg nem marad, Oh én lelkem az nagy Ur Istent áldgyad.

CV. Soltar. T. B.

Confitemini Domino, &c.

Hálá-adáſa az Isten népének.

ADgyatok hálát az Istennek, Imádkozzatok szent nevének, Hirdeſsétek dicséretét, Es minden jo tetéményét, Beszéllyétek az nép előt, Nagy csudáit mellyeket tőt.

Néki vigan énekellyetek, Csuda dolgait dicsérjétek, Magaſztallyátok szent nevét, Kik szivből félitek ötet, Eörüllyön azoknak szivek, Kik az Vrrol értekeznek.

Kereſsétek ez kegyes Vrat, Es annak szinét és hatalmát, Meg-gondollyátok dolgait, Ne feleytsétek csudáit, Itéletit hirdeſsétek, Mellyek ő szájából jöttek.

Ti Abrahámnak nemzetségi, Istennek válaſztot szolgai, Kik Jácobtol származtatok, Es válaſztot fiak vadtok, Mi Vrunk ez kegyes Isten, Az ki regnál mindeneken.

℣. Meg-emlekezik szünetlenől, Az ő szentséges kötésiről, Es az ő igaz igéje, Ezer és több nemzetségre, Mind örökké meg-áll frigye, Mellyet Abrahámmal szerze.

Meg-emléti ő eskűvését, Mellyet Isák atyánknak tet, Es meg-igérte Jácobnak, Az ki bizonnyal hűn annak, Hogy az Izrael kötése, Meg-maradna mind örökké.

Mondván: (vedd eszedben ez igét) Néked adom az Canán földét, Te azt örökségül birod, Sinoroddal részre osztod: Noha kiſded volt seregek, Keveſek és idegenek.

Ottan népről népre térének, Országrol országra menének,

nek, Es az Vr mind vélek vala, Hogy népe kárt ne vallana, Vgy hogy az ő nagy ereje, Az királyokat el-verte.

14 En kenőttimet ne bántsátok, Prophetáimnak ne ártsatok, Az földre küldé éhséget, El-fogyatá kenyereket, Osztán egy embert bocsáta, Az ki ő előttök járna.

Ez vala Joseph ki egy Vrnak, szolgájul eladaték annak, Es ő békoban vetteték, Es testére vas vereték, Míglen az idő el-jönne, Hogy Isten őt ki-mentené.

Az ő nagy bölcs jövendőlése, Az ő neyét hiresé tőtte, Az Király érette küldé, Es fogságbol ki-vétette, Az népnek regnálo Vra, Rabságbol őt ki-oldozta.

Az ő házán ott tellyességgel, Vrrá tévé nagy tiszteséggel, Hogy néki mind nagy és kicsén, Alaja vetetvén légyen, Hogy az főfő népet birja, Es az véneket oktassa.

Osztán bé-mene az Izrael, Az Egyiptomban cselédivel, Az Jácob ott örvevény lőn, Az Chám földén nagy néppé lőn, Vgy szaporodék népével, Erősb lőn ellenséginél.

De az Vr Isten ő sziveket, Vgy el-forditá elméjeket, Hogy az ő népeit ezek, Szörnyen gyülölnie kezdék, Hogy őket nagy álnoksággal, El-fogyatnák hamissággal.

Az Moysést hozzájok bocsátá, Ki őtet hűséggel szolgálá, Az el-választot Aronnal, Es nékie ezek által, Nagy csudáit meg-mutatá, Az egész Chám tartományba.

Sötétséget küldé az földre, Ki minden helyeket el-lepe, Ezek ketten mind meg-tévék, Mit Isten hagya nékiek, Az vizet vérré fordità, Az halakat mind meg-fogyta.

15 Az földre békák rohanának, Vgy annyira hogy el-mászának, Az Király kamarájában, Es mihelt szola, leg-otran, Számtalan rut féreg terme, Sok tető omla az földre.

Első helyet hánya kőveket, Tűz-lánggal az szőlő-veszszőket, El-veszté az füge fákat, Ki-irta itt minden fákat, Es mihelt ismétlen szola, Számtalan sok sáska juta.

Az

Az fűvet ez földön az férgek, Es az gyümölcsöt mind el-évék, Első szülteket meg-öle, Ez országban, és ki-vivé, Eő népét nagy gazdagsággal, Sok ezüstel és arannyal.

Eő táborokban az emberek, Semmi betegségben nem estek, Vgy hogy az Egyiptomiak, Ki-menéseken vigattak, Hogy tőlök légyen mentségek, Kik miat volt nagy félelmek.

Egy köddel bé-fedezte őket, Mellyet fölöttök kiterjesztet, Az égen tüzet támaszta, Ki éyjel világot tarta, Sok fürjet ada nékiek, Mihelyen ő tőle kérték.

Eghi kenyérrel őket tartá, Es az kősziklákat föl-szakasztá, Kiből az viz az szárazra, Mint egy patak bi-buzdula, Mert emléte igiretét, Mellyet az Abrahámnak tett.

Népét vigsággal ő ki-hozta, Választot népét vigasztalta, Az pogányok tartományát, Ezeknek adá joszágát, Kit kezekkel munkálodván, Szerzettek volt ez országban.

Ezt nékiek azért mivelte, Hogy gondgyok lenne törvényére, Hogy fogadnák az ő szavát, Es tennék parancsolattyát, Es örökké meg-őrzenek, Kiért dicséret Istennek.

CVI. Soltár. T. B.

Confitemini Domino, &c.

Elő-számlálása az Isten sok jo-tételeinek az Izrael népéhez, és büntetésinek az ő bűnökért.

AZ Vrat áldgyátok mert jo, Irgalma örökké való, Vallyon ki-kicsoda mondhatná-ki, Az ő nagy erős hatalmát? Sok és nagy az ő dicséreti, Kinek ki tudhatná számát?

Boldogh az ki az Vr szavát, Meg-őrzi parancsolattyát, Vram rolam emlékezzél megh, Népedhez valo kedvedért, Kérlek engemet látogas-meg, Idvözitő szerelmedért.

Hogy javaival élhessek, Te választot hiveidnek, Es hogy szivem örvendezhessen, Eörömén az te népednek, Es az te nagy dicsőségeden, Eőrök népekkel örvegdgyek. Atyá-

Atyáinkal egyetemben, Vétkeztünk fölséged ellen,
Tettünk nagy sok gonoszságokat, Eltünk rut hamis életben,
Eleink nem nézték dolgodat, Az Egyiptomnak földében.

Hozzájok kegyességedet, Nem nézték sok jo tétedet,
Ellened sokszor cselekedvén, Amaz veres tenger mellet,
Még-is meg-segité az Isten, Meg-mutatá nagy erejét.

Az vörös tengert meg-feddé, S-menten el-szárada vize,
Által-vivé az nagy mélységen, Es az iszszonyu nagy puszták,
Meg-mentégyülölői ellen, Kegyetlen kézből ki-hozván.

Ellenségek birtokából, Ki-szabaditá markokbol, Viz
el-nyelé az ellenséget, Egy sem marada közzülek, Ott vövék
eszekben igéjét, Hívék és nevét dicséték.

Hamar el-feleyték ismét, Az ő sok csuda tételét, Se-
gitséget tőle nem kértek, Kévánságokra indultak, Az puszták
tán Istent meg-kisérték, Es nagy hatalmát probálták.

Ott kévánságok bé-tölték, Sok étel nékiek adaték, Ugy
hogy végre ugyan meg-unták, Az táborban Moyses ellen, Es
az Aron ellen támadtak, Kiket választot az Isten.

Az föld föl-nyilék, és Dátánt, El-nyelé és az Abiránt,
Az patvarkodokra hirtelen, Tüz esék s-el-veszté őket, Bor-
jut öntének Oreb hegyén, Annak tőnek tiszteséget.

Tiszteket ugy el-cserélék, Mint ha volna ő Istenek, Ba-
rom képben ki szénát észik, El-feleyték az meg-mentőt, I-
stenre nem lőn gondgyok nékik, Ki Egyiptomban csudát tőt.

Eő csudáit Chám országban, Nem gondolták-meg ma-
gokban, Melly nagy rettenetes dolgokat, Tőn az vörös ten-
ger mellet, Kin meg-indit ván nagy haragját, Meg-ölni aka-
rá őket:

Ha az el-választot Moyses, Nem látot volna ez néphez,
Es ebben ellent nem tart vala, Es ha Istennek haragját, Eő el
nem forditotta volna, El-veszti vala táborát.

Az jo földet meg-utálák, Kit ez előt ohaytottak, Eő be-
szédinek

ſzédinek nem hivének, Morgolodtak sátorokban, Es az ő ſzavát nem kővették, Eő kemény nyaku voltokban.

Kin meg-haragvék az Iſten, Eő kezeit föl-emelvén, Hogy az puſztán őket le-verje, Es őket magvokkal egygyűt, Egy helytől máſikra kergeſſe, Es el-oſzlaſſa mindenűt.

§. Ottan hamar az ő ſzivek, Az Balpéorra csűggedtek, Eővének halott áldozatot, Kiért iſmétlen az Iſten, Rájok bocsáta csapáſokat, Mert meg-buſiták ſzertelen.

Míglen Phineas föl-kele, Es ő bűnőket meg-feddé, Ki által az csapás meg-ſzűnék. Igaſságára nékie, Ez dolog tulaydonitaték, Mind örökkön és örökké.

Iſmét haragra inditák, Küttyánál az háborgáſnak. Kin az Moyſes ſok gonoſzt látot, Es tőlők ſok bántzenvedet, Szivében ugy meg-buolakodot, Hogy nyelve csak nem vétkezet.

§. Pogány népet el nem törlék, Mint Iſten hatta nékiek, Hanem azokkal elegyűltek, Az ő dolgokat tanulták, Es ő bálványokat tiſztelték, Kik fogdoſo hálók voltak.

Mert ők az önnön fiokat, Es az ő ſzép leányokat, Azördögnek föl-áldozták. Artatlan vért ki-ontának, Fiokat áldozatra adták, Az Canáni bálványoknak.

Az földet meg-ferteztették, Eő öldöklő véres kezek, Eő magokat-is meg-motskolák: Sok féle gonoſzságokban, Mert mélyen el bé burulának, Az bálványi bujaságban.

Az Iſten rájok haragvék, Es meg-indula ő ellenek, Eő-rőkségitől el-irtozék, Eőket adá pogány kézben, Kik őket ſzertelen gyűlölték, Urrá tévé az ő népén.

Kik őket keményen gyötrék, Nehéz kezekkel terhelék, Gyakran ki-menté ez veſzélből, Még-is ellene járának, Hogy ſanyargának ily veſzettűl, Hamiſságok oka annak.

De még-is az kegyes Iſten, Meg-tekinté inségekben, Meg-halgatá ohaytáſokat, Eő kötéſit meg-emlité, Meg-ſzána nagy nyavalyájokat, Es nékik meg-kegyelmezé.

Hozzájok enyhité ismét, Kik fogságban tarták őket, Segits Ur Isten és hozz ősze, Az pogányok közzül széllyel, Es szent nevedet őrvendezve, Dicsérjük nagy dicsőséggel.

Az Ur föl-magasztaltassék, Istene az Izraelnek, Dicsértessék az ő szent neve, Es hogy örökké ugy légyen, Minden nép igyen szollyon erre: Dícsőség az Urnak, Amen.

CVII. Soltar. C. M.

Confitemimi Domino.

Elő-számlálása az Isten meg-szabitásának, mellyet az embereknek szokott gyakran meg-mutatni.

Dicsérjétek az Urat, Mert nagy ő jo-volta, Es örökké meg-marad, Az ő nagy irgalma. Az kik meg-váltattak, Eő általa kegyessen, Kintol meg-tartatnak, Eőtet dicsérjék hiven.

Kiket ő támadatrol, Es nap-enyészetről, Dél felől és északrol, Bé-gyűyte sok földről, Kik az szörnyű pusztán, Idestova buydostak, Semmi várost ottan, Lakásra nem találatk.

Holott nékik nem vala, Ételek, italok, Kin lelkek elbágyada, Nagy bú szálla rájok, Ez ő inségekben, Istenhez kiáltának, Kitől nagy kegyessen, Meg-szabaditatának.

Es igaz uton őket, Nagy szépen hordozá, Holot lelnének helyet, Városra juttatá, Ezek hát vigh szivel, Az Vr Istent dicsérjék, Minden népnél széllyel, Nagy csudáit beszéllyék.

Hogy az szomju lelkeket, Meg-itatá vizzel, Es mind az éhezőket, Bé-töltè étellel. Kik az nagy setétben, Fogságban hevertenek, Halálos inségben, Nagy vasakot viseltek.

Mert az Isten igéjét, Eők meg nem gondolák, Es az ő jo tanácsit, Meg-veték, csufolák. Kiért ők keményőn, Megostoroz-

oſtoroztatának, Segedelmek nem lőn, Midőn igy kinlodnának.

De hogy ő ſzükségekben, Kiálták az Urat, Meg-mentéőket menten, Viſelvén gondgyokat. Eő nagy hatalmabol, Fől-bontá kőtelőket, Halál árnyékábol, El ki-bocsátá őket.

Aldgyák ezek az Iſtent, Dicsérjék kegyelmit, Minden népkőzt naponként, Hirdeſsék csudáit. Eő tőri-fől menten, Az erős értz kapukat, El-tőri nagy könnyen, Az ő nagy vas zárjokat.

Az bolondok kinlodnak, Az ő bűnők miat, Az Iſten haragjának, Erzik bennők ſullyát. Sem étel ſem ital, Nem kell ſemmire nékik, Mert az ſzőrnyű halál, Szemek előtt forgodik.

Mihelt ők kiáltának, Az kegyes Iſtenhez, Tőle megtartatának, Nékik lőn kegyelmes. Mihelt ő egy ſzot ſzol, Meg-jobbul az erőtlen, Az beteg meg-gyogyol, Mert megmenti az Iſten.

Aldgyák ezek az Iſtent, Dicsérjék kegyelmit, Minden nép kőzt oránként, Hirdeſsék csudáit. Iſtennek ſzivekből, Aldozzanak hűséggel, Csuda tételiről, Enekellyenek ſzéllyel.

℣. Kik az hajokon járnak, Az ſzéles tengeren, Nagy veſzélyben forganak, Kereskedéſt űzvén. Azok értik dolgát, Es nagy hatalmát láttyák, Számtalan csudáját, Az mélységről gondollyák.

Hogy ha ő az ſzélnek ſzol, Meg-indul leg-ottan, Nagy hirtelen fől-zudol, S-habokat ſzéllyel hány, Mellyek fől-űtkőznek, Es az eget verdeſik, Iſmétlen le-dőlnek, Rettegnek az kik nézik.

Ugy tántorganak ſzéllyel, Mint egy réſzeg ember, Semmihez nem kaphatnak, Mert ſzéles az tenger. De ha ez veſzélyben, Az Iſtenhez kiáltnak, Meg-menti kegyeſen, Hogy el ne burullyanak.

Jo időt támaszt ismét, Az tengert enyhéti, Az föl-emelt hab vizét, Szépen le-fekteti. Ott igen örvendnek, Az tenger csendességén, Ha az partra érnek, Az kit kivántak szinten.

Áldgyák ezek az Istent, Dicsérjék kegyelmit, Minden nép közt naponként, Hirdessék csudáit. És dicsérjék őtet, Az gyülekezetekben, Magasztallyák nevét, Az vének seregében.

Eő az folyo-vizeket, Szintén ki-szárasztya, Az csurgo kut-fejeket, Szárazra fordittya, Az gyümölcsös földet, Meddő parlaggá tészi, Mert itt sok bűnöket, Töttek, és azt bünteti.

Nedveséti esőkkel, Az száraz földeket, Folyással ékeséti, Az sovány helyeket. És ez illy földeket, Adgya éhező népnek: Hogy itt lako-helyet, És várost épitsenek.

Kik ez földet bé-vetik, És szőlőt ültetnek, És szép fű nevekedik, Hasznokra az népnek. És őket meg-áldgya, Hogy szaporodhassanak, És fogyatkozása, Ne legyen az csordáknak.

De el-fogynak ismétlen, És sanyargattatnak, El-nyomatnak szertelen, És szorongattatnak. Az fejedelmeket, Megvetőttek-é tészi, Az pusztában őket, Ut nélkül széllyel viszi.

Kegyessen föl-emeli, Eő az nyomorultat, Cselédit kiterjeszti, Mint az sereg nyáját, Az jok kik ezt láttyák, Eőrvendez az ő szivek, De szájokat dugják, A' kik hamissan élnek.

Az kinek esze vagyon, Meg-nézze ezeket, És meg-láttya jo modon, Az Isten kegyelmét.

CVIII. Soltar. T. B

Paratum est cor menm, &c.

Könyörgése Dávidnak királyságának egész és tellyes birodalmáért.

Az 40. Soltár notájára.

Ur Isten

VR Isten kész az én szivem, Es azon vagyon én lelkem, Hogy tenéked énekellyen, Hegedőben zengedezzen, Noszsza lantok és citerák, Zöndüllyetek-föl musikák, Mert igyekezem én szivemben, Igy menni az Ur eleiben.

Dicsérlek Uram tégedöt, Minden nemzetségek elöt, Tisztellek szép énekekkel, Minden nép elöt vig szivel, Mert az te kegyelmességed, Az széles égre ki-terjed, Fölségednek szent igasága, Az fölhököt mind föllyül-mullya.

Magasztaltatsál az égre, Dicsöséged nyuyts ez földre, Szeretelmes népedet tarts-meg, Nyuyts kezed, engem halgas meg, Az Isten ö szentségében, Meg-vigasztala kegyessen, Hogy az Sichemet én meg-veszem, Es az Sucot völgyét elmérem.

Az Galadot-is akképpen, Meg-veszem én nagy erömben, Az Manasses-is mind enyim, Azon-képpen az Ephraim. Mind ez seregek enyimek, Erösségek én fejemnek, Juda lesz királyi országom, Es én törvény szerzö regnálóm.

Az Moab leszen ennékem, Mint egy láb-moso edényem, Kiben lábaimat mosom, Es azt én bizonnyal tudom, Es tellyességgel el-hiszem, Edomra sarumot vetem, Philisteusok örvendgyetek, Az én dicsö gyözödelmemnek.

Ki vinne engemet bátran, Ez nagy keritet városban? Engemet ki-vezérlene, Az erös Edom földére. Nem te tészed-é Ur Isten, Ki minket üsz helyböl helyben, Hogy el nem jövél sereginkkel, Meg-üzetél ellenséginkkel.

Légy minékünk segitségöl, Eörizz-megh ellenségünktöl, Mert az emberi segitség, Hejában valo epeség. Az Isten által minékünk, Lészen erös gyözödelmünk, Es ö megh-szabadit bennünket, Meg-tapodgya ellenségünket.

CIX. Soltar. T. B.

Deus laudem meam ne tac.

Könyörgése Dávidnak Doëg ellen, Christusnak az Judás ellen.

Az 28. Soltár notájára.

OH Ur Isten, én dicsőségem, Ne halgas, ne feleyts-el engem! Mert rágalmaz az istentelen, Száját reám tátotta szörnyen, Hazugságot szól ellenem, Nyelvével sérteget engem.

Ok nélkül rolam gonoszt szolnak, Es nagy ellenségeknek tartnak, Azért hogy én őket szerettem, Kegyetlenül gyülölnek engem, En csak Istennek szüntelen, Imádkoztam ez inségben.

Jokért nékem gonoszt fizetnek, Jo szeretetemért gyülölnek, Támasz az én ellenségemre, Istentelent büntetésire, Az Sátán állyon mellette, Job kezе felől nékie.

Ő néki minden itéletben, Nehéz kárhoztatása légyen, Es mindennémü könyörgése, Bünre fordullyon ő ellene, Hoszszu élete ne légyen, Más állyon az ő tisztiben.

Fiai legyenek árvákká, Felesége özvegy aszszonnyá, Gyermeki ez földön szüntelen, El-budossanak helyből helyben, Házokbol ki-pusztullyanak, Es ők széllel koldullyanak.

Az usorás ennek marháját, Ellenség vegye-el joszágát, Ne legyen segedelme néki, Inségében ne szánnya senki, Az ő árváin ez földön, Semmi nép ne könyörüllyön.

§. Ez földről minden maradéki, El-töröltessenek ő néki, Nemzete el-fodgyon más részben, Es el ne feleytse az Isten, Bünöket ő elejeknek, Mellyet ők cselekedtenek.

Istentől ne légyen el-fedve, Az ő annyának undok vétke, Sőt minden bünök ő nékiek, Isten eleiben érjenek, Ez földön ő hire neve, El-töröltessék örökké.

Azért hogy soha semmi-képpen, Ő nem könyörült az szegényen, Az nyomorult embert nem szánta, Sőt za nyavalyást sanyargatta, Es azt halálra kergette, Az kinek nagy volt szerelme.

Az át-

Az átkot mindenkor kivánta, Azért méltán meg-esik rayta, Az áldás nem kellet ő néki, Azért méltán azt el nem veszi, Eő magát mint egy ruhában, Eőltőztette az átokban.

Az átok mint az viz ő belé, Ugy follyon, kivel tellyék béle, Minden csontyát az ő nagy átka, Mint az hato olay meg-járja, Atokban mint őltőzetben, Eővedzék minden időben.

Illy jutalmat ád Isten nékie, Kik az én lelkemet kergetik, És reám szőrnyen agyarkodnak, Eletemről sok gonoszt szolnak, Te pedig kegyelmes Isten, Légy jelen nagy inségemben.

§. Irgalmaddal biztatom lelkem, Szent nevedért őrizz meg engem, Mert szegény szűkölkődő vagyok, En szivemnek fáydalmi nagyok. Im el kell mulnom hirtelen, Mint az árnyék az setétben.

Egy helyről másikra kell mennem, Mint az sáskát kergetnek engem, Az én térdeim el-lankattak, Böytölés miat tántorognak, Minden testem ugy el-szárat, Semmi kövére nem marat.

Ez én nagy keserűségemben, Csufolnak és gyaláznak szőrnyen, Fejeket rázzák midőn látnak, Es engem gunyolnak, boszszontnak, Azért Ur Isten segéts-megh, Nagy kegyességedért tarts-megh.

Midőn én ellenem föl-kelnek, Tőled meg-szégyenétessenek, Hogy én őrvendezzek szivemben, Ezek essenek nagy szégyenben, Es érdemlet gyalázatban, Eőltőzzenek mint palástban.

Az Ur Istent én az én számmal, Dicsérem szép ének mondással, Magasztalom őtet szüntelen, Mert ő könyörül az szegényen, Es azok ellen meg-tartya, Az kik itélik halálra.

CX. Soltar. C. M.

Dixit Dominº Domino.

Jövendölés az Christus országárol.

AZ Ur Isten monda az én Uramnak, ülly az én hatalmomnak jobjára, Mígh ellenségidet, kik rám támadnak, Számoly széked ül vetem lábad alá.

Az Ur az Sionbol küldi páltzáját, Birodalmodnak erősségére, Ellenségh közt mutasd országlásodat, Uralkodgyál az népnek közötte.

Dicsőségére az te szentségednek, Az nép örvendez győzödelmeden, Olly sok fiaid tenéked születnek, Mint az haynali harmat az földen.

Mert az Ur Isten meg-eskütt tenéked, Mellyet meg nem bán soha örökké, Melchisedek rendi szerént (ezt értsed) Te vagy az fő Pap most és örökké.

Az Ur az ki ül az te jobb kezeden, Ha meg-haragszik egykor valoban, Az hatalmas királyokat erőssen, Hatalmával meg-rontya leg-ottan.

Az pogányokon itéletit tartya, Meg-tölti az földet holt testekkel, Ellenségidnek fejeket meg-rontya, Országa kihat ez földre széllyel.

Az uton iszik ő az folyamatbol, Kinek vize foly nagy harsagággal, Ennek-okáért ő nagy hatalmából, Fejét fölemeli méltossággal.

CXI. Soltar. T. B. 24.62.95.

Confitebor tibi Domine.

Hálá-adása az Izrael népének.

Az 24. Soltár notájára.

HAlát adok Uram néked, Tellyes szivből áldlak téged, Az hiveknek ő seregiben, Meg-vallom dicsőségedet, Hirdetem dicséretedet, Eletemnek minden rendiben.

Nagyok az Urnak csudái, Es az ki azt meg-tekinti, Eörvendez annak az ő szive, Az ő dicső méltossága, Es az ő szent igasága, Meg-marad örökkön örökké. Csuda-

Csuda dolgait az Isten, Szerzette emlekezetben, Kegyes és irgalmas kedvéből, Etelt ád azoknak bőven, Az kik őtet félik hiven, Meg emlekezik kötéséről.

Népével nagy csudákat tet, Hogy az pogányok örökét, Eő nékiek kezekben adá: Merő hűség és tisztaság, Es álhatatos igasság, Minden dolga az ő kezének.

Minden ő parancsolattya, Igaz minden ő hagyása, Kiben semmi változás nincsen, Az ő népét ő meg-menté, Es ő vélek kötést szerze, Ki meg-marad minden időben.

Szent és dicső az ő neve, Es az Urnak ő félelme, Az jo bölcseségnek kezdeti, Ki meg-tartya ő törvényét, Es megőrzi szent igéjét, Annak meg-marad dicséreti.

CXII. Soltar. T. B.

Beatus vir qui timet Dominum, &c.

Tanuság az Isteni félelemről.

Boldog ember az ki az Istent, Féli, tiszteli szive szerént, Es az ő törvényét szereti, Nagy lesz ez földön ő nemzete, Eő regből az hivek serege, Mert az Ur meg-áldgya és őrzi.

Gazdagsággal őtet meg láttya, Kivel bővölködik ő háza, Igasága meg-áll örökké, Az hiveknek az setétségben, Világot támaszt az jo Isten, Hogy láttassék raytok kegyelme.

Az hű ember kölcsönt ád szivel, Hamissággal senkit nem terhel, Ez el nem dől, meg-áll végiglen, Ki az igasságot kedvelli, Es életit ahoz rendeli, Eörök emlekezetben lészen.

Es ő egy szálat sem fél azon, Hogy rola gonosz hir támadgyon, Reménsége néki az Isten, Es bátorságos az ő szive, Míg meg-láttya hogy ellensége, Meg-büntetnek, esnek veszélyben.

Javait hiven osztogattya, Az szükölködőket nem hadgya, Kiből öregből igasága, Az ő szarva meg nem hanyatlik, Sőt

lik, Sőt ékeſſen fől-emeltetik, Bőcsűletes nagy méltoságra.

Hogy ezt láttya az iſtentelen, Boſzſzonkodik rayta ſzivében, És ő nagy gonoſz haragjában, Csikorgattya fogait ſzőrnyen, De ha meg-eped-is mérgében, De el-vész minden kévánsága.

CXIII. Soltár. C. M.

Laudate pueri Dominum.

Dicsérteti az Iſtennek fölséges voltának, és hogy az ſzegényeket fel-emeli.

AZ Urat ti ő ſzolgai, Dicsérjétek mert érdemli, Áldgyátok ſzent nevét mindnyájan, Dicsértetſsék ſzent fölsége, Moſt és őrökkőn őrökké, Eő ſzent neve áldaſsék tiſztán.

Nap-kelettűl enyészetig, Aldaſsék neve mind végigh, Mert az Ur az magas mennyekben, Regnál minden pogányokon, Nagy dicső hatalma vagyon, Melly fölyűl hat az ſzép egeken.

De ki volna haſonlatos, Ez mi hatalmas Vrunkhoz? Kinél fölségeſb ſohol nincsen, Az ki mélyen el alá néz, Mindenre valami hol leſz, Itt ez földőn és főn az égben.

Az ſzegént porból fől-vészi, Es az ſárból fől-emeli, Allapattyát fől-magaſztalván, Fől-ülteti végezetré, Az nagy fejedelmek közzé, Az ő népe közt hazájában.

Az aſzſzony ſzomoruságát, Eő magtalansága miát, Boldog vigaságra fordittya, Gyermekek annyává téſzi, Es ſzép fiakkal ſzereti, Házát gyűmőlcsel ſzaporittya.

CXIV. Soltár. C. M.

In exitu Iſrael de Ægypto.

Hálá-adáſa az Izrael népének.

HOgy Izrael ki-jőt Egyiptombol, Holot az nép idegen nyelven ſzol, Meg-téte Jácob háza, Judát Iſten magának

nak szentelé, Az Izraelt országul föl-vövé, Eő lőn nékie Vra.

Az tenger ezt látván hátra álla, Az Jordán vize félen fordula, Mind hátra sietének, Az hegyek szökdőstek mint az kosok, Es az halmok mint az juh bárányok, Magassan szökdősenek.

Mi lelt téged tenger? mit térsz hátra? Mi lelt téged Jordán? ki űz visszza, Hogy el-szaladsz illy igen? Mit szöktetek hegyek mint báránkák, Es ti halmok mint az kis juhotskák, Miért szöktök illy főnnyen?

Az Vrnak haragos szine előt, Jácob Istene haragja előt, Mind ez föld meg-rettennyen. Ki az kősziklát tó-vizzé tészi, Az kemény követ vizzé ereszti, Hatalmas eréjében.

CXV. Soltar. C. M.

Non nobis Domine non.

Könyörgés az meg-szabaditásért, és vigasztalás az bálvány imádó ellenség ellen.

Nem nékünk Vram nem nékünk engedd, Hanem nevednek adgy dicsőséget, Kegyes igasságodért, Mit csufolnának az pogány népek, Mondván: hol vagyon az ő Istenek, Ki meg-mentené őket.

De az mi Istenünk erejével, Valamit akar mindent megmivel, Mind mennyen és ez földen: De sok bálványok az pogányoknak, Aranybol ezüstből csináltattak, Embereknek kezekben.

Szájok vagyon nékik, de nem szolnak, Szemek vagyon, de semmit nem látnak, Nincs elevenség bennek. Fülök vagyon, de még is nem halnak, Orrok-is vagyon, de nem szagolnak, Szagot ők nem éreznek.

Kezek vagyon, de semmit nem fognak, Lábok-is vagyon még sem járhatnak, Nem szolnak ő torkokkal. Hasonlók

ezekhez kik ezeket, Csinállyák és kik tiſztelik ők̃et, Egyenlők̃ek egy-máſſal.

De te Izrael Iſtenben bizzál, Es az Ur Iſtenhez ragaſzkodgyál, Eő paiſod tenéked: Aronnak háza Iſtenben bizzál, Az nagy Ur Iſtenhez ragaſzkodgyál, Eő meg-ſegíthet téged.

Iſten-félők bizzatok Iſtenben, Hidgyetek az ő ſegedelmében, Bizzatok ez Paisba: Meg emlit az Ur mert ſzeret minket, Es Izraelhez nyuytya kegyelmét, Aron házát megáldgya.

Eő meg áld mind kicsént és mind nagyot, Az kik ők̃et félik mint Urokot, Es kik ſzolgállyák ők̃et: Az Ur titeket bővön meg-áldgyon, Sok áldáſival meg-ſzaporitson, Es minden nemzettők̃et.

Meg áld az nagy Ur Iſten titeket, Az ki teremtette mennyet főldet, Minden ſzép ékeſséggel. Az eget ő magának meg tartya, Főldet ember fiainak adgya, Hogy azt meg-lakják ſzéllyel.

Senki téged Uram nem magaſztal, Sem dicsér az ki halállal meg-hal, Es tétetik az ſirben. Mi annak okáért az kik élűnk, Téged Ur Iſten áldunk dicsérűnk, Moſt és minden időben.

CXVI. Soltar. T. B. 74

Dilexi, quoniam exaud.

Hálá-adáſa Dávidnak az veſzedelemből valo megſzabadulásert.

Az 74. Soltár notájára.

SZeretem és áldom az Ur Iſtent, Mert meg-halgatá az én beſzédemet, Könyörgéſemre haytá kegyes fülét, Kiért ímádom ők̃et naponként.

Midőn az halál környűl vőn engem, Es csak nem ſzörnyű köteliben eyte, Pokolnak kinnya engem rettegtete, Nagy volt bánatom és nagy ſzerelmem. Segitsé-

Segitségül hivám az Ur nevét, Tarts-meg lelkemet: ſóttan meg ſegite, Az Ur hiv, igaz és nagy ő jo kedve, Eő meg-őrzi az együgyüeket.

Mikor én nagy nyavalyában volnék, Ottan meg-menté nyomorult életem: Légy csendeſségben te azért én lelkem, Látván ſegedelmét fölségének.

Te meg-mentél az haláltol engem, Szemem ſiráſtol, lábamat eséſtől: Az élők földén járok ſzüntelenől, Az te ſzined előt én Iſtenem.

Hittem Iſtenben, mikor igy ſzolék, En ſzegény lelkem vala nagy inségben, Es ezt mondám félelmes ſietségben: Hiſzem hazugok minden emberek.

Mit adgyak az Vrnak jo téte-ért? Az hálá-ado pohárt én föl-vészem, Es az Ur jo-téteményit hirdetem, Szent nevét áldom ſegitsége-ért.

Fogadáſom az egéſz nép előt, Hálá-adáſſal meg-adom nékie, Az hiveknek halála (minden hidgye) Drágalátos az Vr ſzeme előt.

Imádlak téged Idvözitőmet, Ki engem válaſztál ſzegény ſzolgádnak, Fia lévén ſzolgáló leányodnak, Föl-oldozád minden kötelimet.

Aldozom néked hálá-adáſſal, Nevedet minden nép előt hirdetem: Es az melly fogadáſt az előt töttem, Meg-állom minden előt vigsággal.

Az te Házadnak ő pitvariban, Es egéſz Jeruſalemben tiſztellek: Velem eggyüt az Vrat dicsérjétek, Mondgyatok Allelujat mindnyájan.

CXVII. Soltar. T. B.

Laudate Dominum omnes.

Intéſe minden népeknek, hogy Iſtent dicsérjék az Chriſtus országában valo hivásáért.

AZ Vrat minden nemzetek, Dicsérjétek minden népek, Mert nagy az ő kegyeſsége, Kit raytunk meg-erősite, Es meg-marad igaſsága, Mind örökké, Alleluja.

CXVIII. Soltar. C. M. 67.

Confitemini Domino quon.

Tanuság az Dávid Királynak és az Chriſtuſnak országárol.

Az 67. Soltár notájára.

ADdgyatok hálákat az Vrnak, Mert nagy az ő kegyeſsége, Es nagy volta ſzent irgalmának, Meg-marad moſt és örökké. Izrael bátorsággal mondgyad, Hogy meg-áll kegyelmeſsége, Irgalmas voltárol azt vallyad, Hogy meg-marad mind örökké.

Mondgyd bizváſt Aroñak háza, Hogy az Vrnak ő jo kedve, Es meg-marad irgalmaſsága, Moſt és örökkön örökké. Iſten-félők mondgyátok moſtan, Hogy az Vrnak kegyeſsége, Meg-marad ő tellyes voltában, Ettűl fogva mind örökké.

Az Vrhoz én nagy inségébē, Könyörögvén föl-kiálték, Es meg-halgata kéréſemben, Tőle ſegedelmet nyerék: Az Vr Iſten vagyon én velem, Es tőlem máſuvá nem tér, Hát kitől kellyen nékem félnem? Mit ártson nékem az ember?

Jelen vagyon velem az Iſten, Es az kik jomnak örűlnek: Meg-vetem őket félen nézvén, Az kik engemet gyűlölnek: Sokkal job az Iſtenben bizni, Hogy nem valamelly emberbē, Sokkal job benne reménleni, Hogy nem az fejedelmekben.

Környűl vőttenek az pogányok, De az Vr nevében bizom, Es olly jo reménságben vagyok, Hogy őket mind el-le vágom. Mint az méhek környűl vőttenek, De őket el-verem menten, Vélek eggyűt oda leſz nevek, Mint aſzſzu tűzis az tűzben.

Körös-környűl fogtak engemet, Es kerengnek környűlőttem,

lőttem; De én reménlem Istenemet, Hogy őket én mind el-veszтem. Te ellenség én rám támadál, Es meg akarál eyteni, De csak hejában munkálodál, Mert éltemet Isten őrzi.

Az Vr ennékem erősségem, Es én ő rola éneklek, Csak ő ennékem segedelmem, Es én ő benne reménlek. Az hivek vigan énekelnek, Az ő haylékjokban széllyel, Mert jobb keze az Vr Istennek, Nagy erős dolgokat mivel.

Az Vr meg-mutattya hatalmát, Job karját föl-emeli, Es cselekedik nagy dolgokat, Kiket nyilván kell dicsérni. En ellenségim meg értsétek, Hogy az én dolgom illyetén, Hogy én meg nem halok, de élek, Az Vr dolgait hirdetvén.

Az Vr meg-büntete engemet, Es igen meg-ostoroza, De nem akará el-veszтemet, Es az halálnak nem ada. Nyissátok meg azért kapuit, Az igasság templomának, Hogy bé-menvén nagy dicsőségit, Dicsérhessem ez nagy Vrnak.

Mert csak ez kapuja az Vrnak, Kin az hivek el bé-mennek, Kik föl-nyitatnak csak azoknak, Az kik igasságban élnek. Dicsérlek téged énekekben, Hogy engemet meg-alázál, De ismét föl-vővél kegyessen, Es engem meg-szabaditál.

Ez kő az kit az ház épitők, Itéltek meg-vetendőnek, Az épületben ugy helyhőték, Feje lőn az szegeletnek. Ez penig az Vr Istentől lőtt, Az ki ezt igyen rendelte, Ez dologhnak szemeink előt, Csudálatos hoszsza, vége.

Ez jeles napot ő magának, Készitette az Vr Isten, Azért ez nap jelen voltának, Vigadgyunk, minden örvendgyen. Vram kérlek hogy meg-őrizzed, Ez te Királyodat mostan, Birjad és szerencséssé tegyed, Mindennémű dolgaiban.

Aldot az ki az Vr nevében, El-jőve nagy dicsőséggel, Aldunk dicsérünk egyetemben, Az Vrnak háza-népével. Erős az Isten az ki minket, Igyen meg világosita, Az föl-áldozando őkröket, Kősék az oltár szarvára.

Te vagy az én erős Istenem, Téged örökké tisztellek, Te

vagy

vagy jo Istenem ennékem, Kit én szűntelen dicsérek. Adgyatok hálát ez nagy Vrnak, Mert nagy az ő kegyessége, Es nagy volta szent irgalmának, Meg-marad most és örökké.

CXIX. Soltar. T. B.
Beati immaculati in via, &c.

Tudomány az Istennek az Szent Irásban foglaltatot igéjéről, és szent törvényéről.

Aleph. 1.

AZ olly emberek nyilván boldogok, Az kik igassággal járnak éltekben, Isten törvényére vagyon gondgyok, Es az szerint élnek minden időben, Az kik szent bizonyságit meg-őrzik, Es az Istent szivekszerint keresik.

Boldogok azok-is, mondom nyilván, Az kik hamisságot nem cselekeszsznek, De mindenkor az Vr utaiban, Járnak, és szent ártatlanságban élnek. Meg-hattad hogy az te parancsidat, Jol meg őrizzük minden mondásidat.

Vayha én olly boldoggá lehetnék, Hogy járhatnék az te szent utaidban, Es engedhetnék szent törvényednek, Ha nézhetném parancsodat valoban, Es azt szivemben bizonnyal hinném, Hogy soha semmi szégyenben ne esném.

Hálát adok néked tellyes szivből, Hogy meg-tanitasz te itéletedre, Mellyek tiszták minden hiba nélkül, Meg tartom, és gondom lesz törvényedre, De kérlek téged oh én Istenem, Hogy soha örökké ne hadgy-el engem.

Beth. 2.

BEszéld meg mit tegyenek az ifjak, Hogy ők élhessenek fegyhetetlenül? Szent igéd szerint utokat szabják, Es téged kereftelek szűntelenől, Kérlek Vr Isten tellyes szivemből, Ne hadgy el tévelednem törvényedről.

Az te igédet reytem szivemben, Hogy semmi bűnnel ne bán-

ne bántsalak téged, De meg-maradgyak te ſſvényedben, Minden dolgomban meg-tartom tſſrvényed, Aldot Iſten tanits-meg engemet, Hogy igazán értsem rendeléſedet.

Itéletedet én ajakimmal, Es az te ſzádnak ſſ kegyes beſzédét, Elſſ-ſzámlálom hálá-adáſſal, Kſſtéſeddel vigaſztalom ſzivemet, Bizonságidon ſſrvendez lelkem, Kik gazdagságnál kedveſbek ennékem.

Szűntelen gyſſnyſſrűſégem nékem, Vagyon csak az te parancsolatidban, Te utaidat gyakran emlitem, Hogy meg ne eſſem valaha azokban, Sz. igaſságodban minden kedvem, Es az te igédet el nem feleytem.

Gimel. 3.

CSelekedd ezt ſzolgáddal kegyeſſen, Hogy én élheſſek továb ez világban, Es ſzent igédet meg-tartsam hiven, En ſzemeimet nyiſd-meg világoſſan, Hogy az te tſſrvényed megtekintsem, Es annak csudáit eſzemben vegyem.

Míglen én ez fſſldſſn járok kelſſk, Ne reyts-el tſſlem parancsolatidat, Mert kivanság miat el-epedſſk. Igen ohaytom ſzent igaſságodat, Az te itéletedhez ſzivemben, Nagy kivánságom volt minden idſſben.

Uram az kevélyeket meg-rontod, Atkoſztak, és nagy bűntetéſre méltok, Az kik meg-vetik parancsolatod. Fordullyon el rolam ſſ gyalázattyok, Kik csak azért gyaláznak ſzolgádat, Hogy meg-ſſrzſſm az te bizonságidat.

Az fejedelmek én reám tſſrnek, Midſſn ſſſzve gyűlnek, de az te ſzolgád, Szentségét nézi itéletednek, Az melly én ſzivemnek nagy ſſrſſmet ád, Bizonságid nékem vigaságim, Es minden dolgomban tanáts-adoim.

Daleth. 4.

DE lám az porban hever életem, Mint ha mayd vitetném az koporſoban, Elleſz-megh ſzent igéd ſzerint engem, Midſſn

dõn útaimat elõ-számlálván, Föl-kiálték, ottan meg-segítél, Tanits engem törvényedre jo kedvel.

Add értenem parancsolatidat, Es elmélkedem az te csudáidról, Es elmémben foglalom azokat, Szivem keserűség miat ki-buzdol, Igéreted szerint segits engem, Hogy tõled ismét meg-erõsítessem.

Az hamis utrol Uram térits-el, Törvényednek vezérly igaz utára, Kin ember járhat szép csendeséggel, Juttas kegyessen szent igasságodra, Az te itéleted el-választom, Igasságodat szemem elõt tartom.

Bizonságidra haytom szivemet, Es életem azok szerint rendelem, Ments-meg szégyen-vallástol engemet, Ha megtartatik általad én szivem, Parancsolatidra lesz nagy gondom, Es vig örõmmel azokat meg-futom.

He. 5.

EN Istenem tanits utaidra, Hogy szent törvényedre gondot viselljek, Es azokat meg-tartsam mindenha. Adgy értelmet, igazgass Uram kérlek, Hogy törvényedet õrizzem hiven, Es meg-tartsam mindenkor én szivemben.

Igazgass, vezérly hogy ne vétkezzem, Mutasd-meg parancsolatid õsvenyét, Mert azokban igen gyönyörkedem. Te rendelésedre haytsam szivemet, Nagy figyelmetes együgyüségben, Es engem ne hadgy esnem fösvénységben.

Forditsad-el az én szemeimet, Hogy hejában valókat ne nézzenek, Az te utadban éltess engemet, Szolgáddal láttasd szent igéretednek, Bé-töltését, az ki téged tisztel, Es mindenkor fél alázatos szivel.

Végy-el rolam minden gyalázatot, Az kitõl én igen félek, rettegek, Jok az te õsvényid és azokot, En meg-tanulni igen õrvendezek, Törvényedben gyönyörködik szivem, Igasságodban éltes Uram engem.

Vau.

Vau. 6.

FOrdullyon hozzám Uram kegyelmed, Segedelmedet adgyad hogy láthassam, Igéretedből velem ezt tegyed, Hogy szájokat azoknak bé-dughassam, Az kik engemet gyaláznak szörnyen, Mert bizom az te szent igéretedben.

Igaz igédet ne vedd-el tőlem, Hogy az mindenkor légyen az én számban, Szerzésedben vagyon reménségem, Te törvényedet szivembe foglalván. Es azt meg-tartom én minden modon, Az szerint élvén most és mindenkoron.

Szüntelen járok én nagy örömmel, Mert te parancsolatidat követem, Szivem mindenkor azokra szemlél. Az királyok előt bizváſt beszéllem, Az te bizonságidat, mellyektül, Meg nem rettenek, nem félek szégyentül.

Gyönyörködöm az te törvényedben, Minden parancsolatidat szeretem, Mindenek felet egész éltemben. Az én kezeimet én föl-emelem, Az te kedves parancsolatidra, Es én azokrol beszéllek mindenha.

Zain. 7.

GOndold-meg azt és jussón eszedben, Az mit szolgádnak egyszer meg-igértél, Jo reménséget adván szivemben. Minden inségben vagyok bátor szivel, Mert az te sz. beszéded engemet, Meg-nyujét és el-vészi sérelmemet.

Az kevély népek csufolnak engem, Es nevetnek, de nem gondolok vélek; Hogy törvényedet azért meg-vetném, De az te itéletidre tekintek, Mellyeknek tisztaságát jol tudom, Es magamat azokkal vigasztalom.

Es miként az istentelen népek, Kik el-szakadtak az te törvényedtől, Gondolatimnak nagy but szereznek, Azonképpen én az te szerzésidről, Eneklöttem én nagy örömemben, Az én buydosásimnak minden helyén.

Sem éyjel sem nappal megh nem szünöm, Az te nevedről

rõl gyakran emlekezni, Az te parancsolatod keresõm, Fõképpen erre szoktam vágyakozni, Minden elõt magamban elszántam, Hogy az te tõrvényedet én meg-tartsam.

Heth. 8.

HIszem te vagy az én õrökségem, Tellyes erõmmel azért azon lészõk, Hogy az te igédet meg-õrizzẽ, Az te szined elõt szivbõl könyörgõk, Kegyelmezz-megh Ur Isten ennékem, Mert szent igéreted vigasztal engem.

Jol meg-gondolom az én utamat, Hogy az jo utrol el ne téveledgyem, Arra vezérlem minden gondomat, Bizonságidra lábaim téritem, Igen sietek, nem késem semmit, Hogy meg-tarthassam szent parancsolatid.

Meg-foztottak az istentelenek, El-pusztitanak, de mindazonáltal, Tõlem tõrvényid nem feleytetnek, Mégh éyfélkor fõl-kelek vigasággal, Es tégedet dicsérlek és áldlak, Itéletiért szent igasságodnak.

Az olly népekhez adom magamat, Az kik téged félnek és reád néznek, Es meg-tartyák parancsolatidat, Bũségével te kegyelmességednek, Tellyes ez világ, azért én Uram, Sz. tõrvényedre tõled tanittassam.

Teth. 9.

IMé szegény szolgáddal sok jot tõl, Szent igéreted szerint meg-segitél, Kin most-is õrvendek tellyes szivbõl: Tanits és áldgy engem jo értelemmel, Engedd nékem szent esméretedet, Mert én igaznak tartom tõtvényedet.

Minek elõtte meg-bũntettetném, Az igaz utat el-vétõttem vala, Most életem igédhez rendelem, Nagy szorgalmatosággal nézek arra, Uram jo kedvũ vagy és irgalmas, Azért szerzésedre engemet oktas.

Az kevélyek rolam hamisságot, Kõltnek, de én az te sz. tõrvényedet, Meg-õrizem parancsolatidot, Kövér az õ szivõk és

vők és el föl-düllyet, En pedigh az te szent törvényedben, Gyönyörködöm én tellyes életemben..

Jomra lőt nékem hogy meg-alázál, Hogy meg-tanulnám az te törvényedet, Kin igyekezem nagy ohaytással. Aranyt, ezüstöt és egyéb effélét, Kit az emberek nagyra bőcsülnek, Törvényedhez képest tartok semminek.

Jod. 10.

KEzeiddel formáltál engemet, Tanits-megh azért parancsolatidra, Hogy tudgyam törvényednek értelmét, Es ezen indulnak nagy vigaságra, Az isten-félők látván ez dolgot, Hogy igédben vetem bizodalmamot.

Igaz vagy Uram itiletidben, Tudom hogy senkit nem büntetz méltatlan, Engem-is méltán büntetz ekképpen. Kérlek cseledgyed ezt irgalmadban, Hogy én meg-vigasztaltassam megint, Szolgádnak mondot igéreted szerint.

Nagy irgalmadat mutasd-megh nékem, Hogy éllyek, mert csak az te törvényedben, Vagyon minden én gyönyörüségem, Az kevélyek essenek szégyenségben, Kik engem hamis okkal terhelnek, De én az te törvényedről beszéllek.

Térjenek hozzám mostan mindenek, Kik téged félnek, törvényed tisztelik, Es az te bizonságidnak hisznek, Tiszta én szivem, el sem tévelyedik, De meg-tartya parancsolatidot, Hogy ne vallyak szégyent se gy alázatot.

Caph. 11.

LElkem el-fogy nagy kivánságában, Midőn várom az te segedelmedet, Bizván igédnek fogadásában, Ugyan el-fáraszt om az én szememet, Nagy várakodás miat igy szolván: Mikor vigasztalsz meg engem valoban..?

Noha én csak nem hasonlo vagyok, Az füstön el-aszot száraz tömlőhöz, Szerzésidre még-is gondot tartok, Míglen kell várnom! mikor látz ügyömhöz? Mígh halasztod itéletedet, Es ha büntetted-meg ellenségimet?

Az kevélyek kik szent tőrvényedet, Meg-vetik, titkon nékem vermet ásnak, De ha tekintyük szent szerzésidet, Minden parancsolatid jok, igazak. Nagy méltatlanul kergetnek engem, Tarts-meg azért és légy én segedelmem.

Csak nem el-vesztének ők engemet, Es mayd ugyan el-tőrlének ez főldről, Még sem hagyom-el szent tőrvényedet, Tarts-megh életemet kegyességedből, Hogy meg-tartsam főlséged kőtésit, Es meg-őrizzem szádnak bizonságit.

Lamed. 12.

Mind őrökké Uram az te igéd, Meg-áll és meg-tart az magas mennyekben, Azon-képpen Isteni hűséged, Megmarad őrökké minden időben, Mint ez állo főld kit te fundáltál, Ki az ő helyében mindenkor meg-ál.

Mind ma és mind őrökké meg-álnak, Az miket te rend szerint teremtettél, Es tenéked mindenek szolgálnak, Hogy ha magamat az te tőrvényeddel, Nem vigasztaltam volna, már régen, El-veszтem volna én nagy inségemben.

Nem feleytem-el szent tőrvényedet, Es gondot tartok parancsolatidra, Mert te azokban éltetz engemet, Tekints Uram kegyelmessen szolgádra, Légy segitségem mert tiéd vagyok, Es tőrvényednek őrzésére vágyok.

Az istentelenek reám titkon, Incselkednek, és tőrnek életemre, En elmélkedem bizonságidon, Es minden dolgot ha meg-nézek végre, Látom hogy mindenek el-mulandók, De az te tőrvényid meg-maradandók.

Mem. 13.

Nagy szerelmem vagyon tőrvényedhez, Mellyről naponkint őrömest beszéllek, Mert ez nékem vigh őrömet szerez, Te parancsolatid bőlcsebbé tésznek, Engemet, minden én ellenségimmel, Mert őrökké tőlem nem távoznak-el.

Tudosb vagyok én tanitoimnál, Az mellyeket nagy bőlcsek-

bölcseknek tart minden, Mert bizonságod elmemben megál, Még az véneknél is bölcseb vagyok én, Mert törvényed szemem elöt tartom, Es elmémet attol el nem forditom.

Minden hamis utat el-kerülök, Hogy lábam ne járjon gonosz ösvényen, Igéd meg-tartásának örülök, Itéletedet tekintem szüntelen, Azoktul soha el nem távozom, Kik által én te töled tanitatom.

Az te beszéded édes és drága, Még az méznél-is édesb az én számban, Ki-mondhatatlan gyönyörü volta, Igédben van bölcseségem fundálván, Bölcseségemet abban keresöm, Az hamiságnak ösvenyit gyülölöm.

Nun. 14.

ORánkint fáklyám nékem szent igéd, Mely világot tart nékem utaimban, Hogy egyenessen járjam ösvényed, Az mellyen én járhatok bátorságban, Meg-esküszöm néked és meg-állom, Hogy igaságodnak jusát meg-tartom.

Fölötte igen meg-nyomorodtam, Enyhits-meg és végyföl engem ismétlen, Az mint nékem meg-igérted Uram, Az áldozat kit szájam néked tészen, Kérlek hogy légyen kedves te nálad, Es itéletedet tuttomra adgyad.

Halálos veszélyben forog lelkem, Ugy hogy markomban hordozom éltemet, Szent törvényedet mégh sem feleytem, Az hitlenek kik gyalázzák nevedet, Tört vetnek nékem midenüt széllyel, Sz. szerzésidröl még sem távozom-el.

Bizonságidat örökül birom, Es azokat tartom drága kincsemnek, Azokban lesz minden vigaságom, Szivemet haytom az te törvényednek, Meg-tartására minden idöben, Es azokat meg-örzöm végiglen.

Samech. 15.

ÖSztönössen gyülölöm azokat, Az kik mindenkor csak gonoszt gondolnak, De szeretem parancsolatidat, Es

csak

csak tégedet tartlak oltalmomnak, Igéretedben van reménségem, Az te ſzent igéd meg-vigaſztal engem.

Gonoſz-tévők mennyetek-el tőlem, Mert én azt mind Meg-akarom tartani, Az mit az Iſten parancsol nékem, Igéd ſzerint ſies engem táplálni, Hogy élheſſek, ſegits-megh Ur Iſten, Ne ſzégyenüllyek-meg reménségemben.

Légy gyámolom, adgy jo egéſséget, Ugy léſzen ennékem kedves törvényed, Abban kereſem én örömömet, Az ollyakat te mind ez földhöz vered, Kik el-haylanak igaſságodtul, Es minden dolgokban járnak álnokul.

Gonoſzokat te el-vetz ez földről, Mint az ſalakot, vagy értznek ſzemetét, Bizonságidat ſzeretem ſzivből, Szivem félelmében előtted reſzket, Teſtem el-repet nagy rettegésben, Az te kemény itéletedre nézvén.

Ain. 16.

Pör-patvar nincsen nékem kedvemben, Igaz itéletet téſzek mindennek, Ne adgy azért azoknak kezekben, Az kik engemet ſzüntelen kergetnek, Szolgádat minden jora vezérlyed, Es az kevélyek ellen védelmezzed.

Az én ſzemeim el-fogyatkoztak, Ugy nézik és várják ſegedelmedet, Igédnek igaſságát ohaytyák, Ne kéſsél Uram, ſegits-meg engemet, Szegény ſzolgáddal tégy kegyelmeſſen, Tanits igédre, oktas törvényedben.

Szolgád vagyok, adgy értelmet nékem, Hogy értheſſem az te bizonságidat, Es jo értelmében gyönyörködgyem, Ideje Uram hogy láttaſd dolgodat, Mert nincs már helye az igaſságnak, Az te törvényid mind hátra hagyatnak.

Azért az te parancsolatidat, Az tiſzta aranynál inkáb ſzeretem, Mindennél föllyeb tartom azokat, Eletemet azok ſzerint rendelem, Mert igaznak tartom minden-képpen, Az hamis ösvént gyülölöm erőſſen.

Pe. 17.

RAkvák bizonságid nagy csudákkal, Hogy azért meg-tarthassam én szivemben, Azon igyekezem buzgossággal, Az te igéd, ha kik veszik eszekben, Setét szíveket meg-világosit, Együgyüeket bölcseségre tanit.

Föl-foházkodom gyakran én számmal, Mert én azt nagy szivem szerint kévánom, Hogy törvényedet értsem bizonnyal, Tekints reám, szinedet engedd látnom, Irgalmazz nékem, lám nagy jo kedved, Azokhoz, az kik szeretik sz. neved.

Szent igédben vezérlyed utamat, És örizz-meg engem az hamisságtul, Hogy az raytam ne vegyen hatalmat, Ments meg az népnek nyomorgatásátul, Hogy örömmel törvényedet nézzem, És parancsolatidat meg-örizzem.

Világosits ortzádat szolgádon, És tanits-meg, hogy én jol meg-gondollyam, Szerzésed engem mire tanitson, Könyhullatásom szememből ki-folyam, Mint az patak, Azért hogy az népek, Böcsületet nem tésznek törvényednek.

Zade. 18.

SOmma szerint Uram te igaz vagy, Mindennémü te cselekedetedben, Itéletednek igasága nagy, Igasságodat vehetik eszekben, Bizonságidat az kik meg-nézik, És parancsolatidat meg-örizik.

Meg-öl az bu nagy indulatomban, Midön tekintem az te szent igédet, Hogy az ellenség csufollya bátran, És el-feleyti minden beszédidet, Az te szent igéd igen szép tiszta, Szolgád azért szereti és meg-tartya.

En kicsin és meg-vettetöt vagyok, De mégh sem feleytem-el törvényedet, Sőt mindenkor árra gondot tartok, Sz. igasságidnak nem láttyák végét, Mert ök mind örökké megmaradnak, Törvényed törvénye az igasságnak.

En kergettetem, vagyok inségben, De nem gondolván semmi nyavalyámmal, Gyönyörködöm az te törvényedben,

Az te igaſságod örökké meg-ál, Mellyet nékem jelents-meg, kegyeſſen, És bátorságos léſzek életemben.

Coph. 19.

TEllyes ſzivből hozzád eſedezem, Uram halgas-meg engem kegyelmeſſen, Hogj rendeléſedet meg-őrizzem, Kérlek ſzabadits-meg engem Ur Iſten, És leg-ottan igyekezem azon, Hogy bizonságid meg-tartsam jo modon.

Gyakorta reggel viratta előt, Te hozzád könyörgéſemben kiáltok, Igédben vetem reménségemőt, Előb hogy nem el-mennek az virraſztók, Az én ſzemeim vigyáznak, néznek, És az te ſzent igédről elmélkednek.

Kegyeſségedért hald-meg beſzédem, Tarts-meg életemet igaſságodbol, Hadd vidámullyon megh az én ſzivem, Mert az ſok hitetlen nép reám todol, És engem ſzertelen ſanyargatnak, De az te törvényidtől távol vannak.

De te én hozzám Uram közel vagy, És benned bizom én minden időben, Szent törvényidnek igaſsága nagy, Bizonságid fondáltattak ekképpen, Hogy örökké meg-maradnak tudom, Es jól értem, azért nyilván ki-mondom.

Reſch. 20.

VEdd eſzedben én nagy inſégemet, És én nyavalyáimból ſzabadits-meg, Mert nem feleytem-el törvényedet, Fogad-föl igyemet és védelmezz-meg, Meg-tekintvén ſzent igéretedet, Az halál ellen tarts-meg életemet.

Az gonoſzoktul (minden meg-hidgye) Segitség és idvőſség távol vagyon, Mert ők nem néznek ſzent ſzerzéſidre, Szent irgalmaſságod nagy mindenkoron, Uram tarts-meg engemet hogy éllyek, Igaſsága ſzerint itéletednek.

Bizonságidat én nem hagyom-el, Noha én reám nagy ſok népek törnek, Kik gyülőlnek és kergetnek ſzéllyel, Oh melly ſzörelmes ez az én ſzivemnek, Hogy ellenségi az igaſságnak, Az te igéddel ſemmit nem gondolnak. Pa-

Parancsolatidat én ſzeretem, Es ſoha el nem távozom azoktul, Kegyeſségedből tarts-meg életem. Te igaz beſzéded mindent föllyül-mul, Szent itéleti igaſságodnak, Moſtan és mind örökké meg-maradnak.

Schin. 21.

Vznek, kergetnek az fejedelmek, Noha ſemmit ſenkinek nem vétettem, Szent igédtül ſzivemben rettegek. De igéretedben örvendez lelkem, Mint az ki talál nagy gazdagh prædát, Avagy mint az ki nyér ſok drága marhát.

Az hazugságot igen gyülölöm, Semmit ez földön inkáb nem utálok, De az te törvényedet ſzeretem, Igaſságodon olly igen vigadok, Es meg-gondolván itéletedet, Naponként hétſzer dicsérlek tégedet.

Nagy békeségek vagyon azoknak, Az kik ſzeretik az te törvényedet, Semmi veſzélyben ők nem akadnak. Várom Uram az te idvöſségedet, Abban forgatom minden gondomat, Hogy cselekedgyem parancsolatidat.

Bizonságidra gondot tart lelkem, Mert én olly igen ſzeretem azokat, Es én csak azokban gyönyörködem, Bizonságidban gyakorlom magamat. Előtted vagyon minden életem, Nincsen el-rőytve tőled én öſvényem.

Thau. 22.

Zöngö kiáltáſom juſſon hozzád, Es igaſságodat adgyad értenem, Az mint ſzent igédben föl-forgattad, Juſſon elődben én eſedezéſem, Szabadits-meg minden inſségemből, Az te régen tőt ſzent igéretedből.

Ha én meg-tanulom ſzerzéſedet, Az én ajakimmal dicsérlek téged, Nyelvem hirdeti te ſzent igédet. Mert minden törvényed és igéreted, Merö hüſegh és tiſztaság, Kiben nem találtatik ſemmi hivság.

Ments-meg Uram engem kezeiddel, Es légy erös ſegedelmem

delmem ennékem, Mert tőrvényedet ſzeretem ſzivel, Idvőzitéſedet várom Iſtenem, Kiben vetőttem reménségemet, Mert igen kedvellem ſzent tőrvényedet.

Eltét csak azért kivánnya lelkem, Hogy ő tégedet Vram dicsérheſſen, Itéleted légyen ſegitségem. Mint egy elveſzet juh ugy buy doſom én, Vram keres-megh engem ſzolgádat, S. nem feleytem-el parancsolatidat.

CXX. Soltar. T. B.

Ad Dominũ cum tribular.

Könyőrgéſe Dávidnak az ő rágalmazoi ellen.

EN az Vr Iſtenhez kiálték, Mikoron nagy inſégben valék, Es bé nem dugá az ő fülét, Vram halgaſd-megh kéréſemet, Az népeknek hazug ſzájoktul, Hamis nyelvek gyalázattyátul, Eletemet ez veſzélytől, Tarts-megh kegyelmeſſégedből.

Vallyon az te csél-csapo nyelved, Micsoda haſznot ád tenéked? De minémű jo dolgot tehet, Hazudozásával mit nyerhet? Szintén mint az nyil az kéz-ívben, Kit az vitéz meg-vony kezében, Az melly éget olly ſebeſſen, Mint tűz az fenyő tőviſben.

Oh melly igen nehéz ennékem, Ez itt lakáſom és életem, Az Meſekiták sátorában, Az Kedariták haylékában, En ezen olly igen keſergek, Hogy kik békeséget gyűlőlnek, Azoknál kell ſokálaknom, Kik közőt nagy én bánatom.

En mind csak békeséget ſzoltam, Háborgáſtul magam meg-ódtam, De ez nem tetzik ő nékiek, Csak had és hartz kell ő kedvőknek.

CXXI. Soltar. T. B.

Levavi oculos meos in mon.

Tanuság az Iſtennek őrzéséről és oltalmárol.

Szemem

SZemem az hegyekre vetem, Mert fölyül van nékem, Minden segedelmem, Isten az én reménségem, Ki az eget formálta, Es ez földet alkotta.

Lábad botlani nem hadgya, Es az ki rád vigyáz, Nem szunnyadozik az, Izraelt hozzá-fogadgya, Mert az nem aluszik-el, De rájok gondot viſel.

Az Ur téged meg-őrizzen, Kezét rád terjeſztvén, Arnyékkal bé-fedgyen. Hogy az Nap ő hévségében, Néked ne ártson éjjel Az Hold ő fényével.

Az Ur őrizze örökké, Lelkedet eſettől, Mentse-meg veszélytől. Az Ur hiven meg-őrizze, Az te ki-menéſedet, Es te bé-jövéſedet.

CXXII. Soltar. T. B.

Lætatus ſum in his quæ.

Tanuság az Iſteni ſzolgálatrol és az világhi gubernálásrol.

ÖRülök az én ſzivemben, Ez kivánatos hirt halván, Hogy mi bé-megyünk ez után, Az Iſten lako-helyében. Jeruſalem kapuidban, Mi lábainkkal meg-álván, Az Jeruſalem jol meg-épült, Sok ékes épületekkel, Holot ſzép polgári rendel, Minden féle nemzet egyben gyült.

Az Urnak minden nemzete, Mint meg-hatta Izraelnek, Gyülyenek Jeruſalembe, Es ott az Iſtent dicsérjék: Az ſzékek ott tétetnek-fel, Kiken Dávid háza ítél, Es ott az igaſság lakozik. Kérjetek jot ez városnak, Békeségh légyen azoknak, Kik ez városſt tiſztán ſzeretik.

Légyen te kő-falaidban, Csendeſség és jo békeség, Az köſség közt egyeneſségh, Jo ſzerencse házaidban. Az én atyám fiaiért, Es ott lako feleimért, Adgyon Iſten jo békeséget. Szentsége-ért én ez helynek, Melly ſzerzetet az Iſtennek, Minden jot kivánok tenéked.

CXXIII. Soltar. T. B.

Ad te levavi oculos meos.

Könyörgése az Izrael népének az meg-szabaditásért.

TE hozzád szemeimet Ur Isten, Emelem az égben, Mint szolgának szemei nyitva vadnak, Es az Urra vigyáznak, Mint szolgáló leány ő aszszonyára, Tekint minden orába. Ugy néznek szemeink az Istenre, Es ő kegyelmére.

Kegyelmes Uram kegyelmezz nékünk, Mert nincs bőcsületünk; Minden olly szertelenül gyaláz minket, Kinél föllyeb nem lehet: Kevély népek minket szörnyen nevetnek, Raytunk csufságot üznek, Negédes szokkal ugy nevettetunk, Kikkel el-tőlt lelkünk.

CXXIV. Soltar. T. B.

Nisi quia Dominus erat.

AZ Izrael ezt nyilván mondhattya, Ha az Isten nem lőtt volna velünk, Ha ő nem lesz vala segitségünk, Midőn az embereknek sokasága, Kegyetlenül támada ellenünk.

El-nyelnek vala ők elevenen, Ugy reánk gerjet vala haragjok, Minket tellyességgel az nagy habok, Vizzel el-buritnak vala nagy patakok.

Az nagy ár-viz reánk rohan vala, Es el-nyeli vala életünket, Dicséret Istennek hogy ő minket, Az ő fogoktol megszabadita, Hogy ők meg ne ennének bennünket.

Miképpen el-szalad az madarka, Az madarász tőréből, akképpen, Meg-szabadulánk az tőrt el-szegvén, Mert életünknek az Ur oltalma, Ki mennyet földet teremté bölcsen.

CXXV. Soltar. T. B.

Qui confidunt in Domino.

Tanuságh az Istennek oltalmáról.

Az kik

AZ kik biznak az Ur Istenben, Nagy hiedelemmel, Azok nem veſznek-el, Semminémű veſzedelemben: Mint az Sion hegye meg-álnak, Nem ingadoznak.

Es mint az nagy Jeruſalemet, Hegyek kőrnyűl vőtték, Es nagy keritéſek, Akképpen Iſten az ő népét, Es ő hiveit kőrnyűl-véſzi, Es meg-őrizi.

Mert az őveit ő nem hadgya, Az hamis kezében, Es ſemmi inségben, Hogy kiki ő magát meg-oyja, Hogy az hitlen népekkel egyben, Ne eſsék bűnben.

Jelen vagyon az jo ſzivűkkel, De az hitleneket, Es ő őſvényeket, El-hadgya az gonoſz-tévőkkel, De Izraelnek békeséget, Ad csendeſséget.

CXXVI. Soltar. T. B.

In convertendo Dominus.

Hálá-adás az Babyloniai fogságbol valo megh-ſzabadulásért.

MIkor az Siont az Iſten, Fogságbol ki-hozá hiven, Ugy mentűnk mint egy álomban, Vigh nevetségh volt ſzájunkban. Dicsekettűnk az mi nyelvűnkkel, Es éneklettűnk nagy őrőmmel: Az pogány kőzt minden monta: Ez nyilván az Iſten dolga.

Az Ur mutatá hatalmát, Mi velűnk tőn nagy csudákat, Azért őt dicsérjűk itten, Eőrvendezzűnk ſziveinkben. Hozd-ki Ur Iſten az többit-is, Veſd végét ő fogságoknak-is, Mint az erős zugo ſzéllel, Mind ez főld meg-ſzárad ſzéllyel.

Az kik nagy kőny-hullatáſſal, Buzát vetnek nagy bánattal, Aratáskor azok ſzéllyel, Aratnak nagy vig őrőmmel. Sirva mennek-ki az vetéſre, Az magot hintik keſeregve, De az jo kévéketoſztán, Bé-hordgyák nagy vigaságban.

CXXVII.

CXXVII. Soltar. T. B. 117.

Nisi Dominus ædificaverit.

Tanuságh az házi állapatrol és kösséghi gondviseléſről.

Az 117. Soltár notájára.

Hogy ha az ember házat épit, Isten ſegedelme nélkül, Ot az munka hejában kél, Ha Isten nem őrzi népét, Es az városſt meg nem oyja, Az őrzőknek ſemmi haſzna.

Hejában kelttek-föl reggel, Nagy későn fekünni menvén, Alégh eſztek az kenyérben, Kit kereſtek veritékkel, Holot kit az Isten ſzeret, Annak könnyen ád eleget.

Az kinek gyermeki vannak, Szép ajándékkal láttatik, Melly az Istentől adatik: Kedves áldáſa az Urnak, Az ki láthattya magzatit, Eönnön méhének gyümölcsit.

Oh melly drága adományok! Hogy ez illy apro gyermekek, Ekeſſen föl-nevekednek: Es ők ſzintén ollyatének, Mint az nyilak az kéz ívben, Az erős vitéz kezében.

Nyilván boldognak mondatik, Ki bővölködik azokkal, Rakva ő tegze nyilakkal: Szégyen ő raytok nem eſik, Ha ellenség az kapuban, Bé-idézi vádoláſban.

CXXVIII. Soltar. C. M.

Beati omnes qui timent, &c.

Tanuság az Isteni ſelelemről.

Boldog az ember nyilván, Ki az Istent féli, Eő utaiban járván, Eőſvenyit kedvelli, Mert magadat táplálod, Kezed munkájával, Isten meg-áldgya dolgod, Lát jo állapattal.

Feleséged házadban, Mint az ſzőlő veſzſző, Gyümölcsöt ſzépet hozván, Ha el-jő az idő: Meg-látod gyermekidőt, Te aſztalod környül, Rendel mint olay veſzſzőt, Kikben ſzived örül.

Ez igen

PSALMUS CXXIX.

Ez igen szép ajándék, Kit az Isten enged, a hivőknek, Az kiket ő szeret: Eő meg-áldgya c Sion hegyéről, Sok joval lát tégedet, Az Jerusal.

Es végre te meg-látod, Fiadnak fiait, Izraeli lod, Nagy szép békeségit.

CXXIX. Soltar. T. B

Sæpe expugnaverunt me.

Dicséreti az Istennek az megh-szabaditásért.

EN ifjuságomtul fogva engem, Sanyargattak, mondhatya az Izrael, Régtűl fogva sok but tőttek nékem, Mégh sem fogyathattak-el tellyességgel.

Keresztűl széllyel az én hátamat, Meg-szántották és meg-szaggatták szőrnyen, Vontanak raytam nagy barázdákat, Ugy hogy testemben semmi épség nincsen.

De az igasságnak jo Istene, El-szaggatá az ellenség kőtelét, Kik irégykednek Sion hegyére, Nagy szégyenség téritse hátra őket.

Mint az hitván fű ollyak legyenek, Az melly szokot nőni az eszterhákon, El-asz minek előtte ki-nőnék, Az kiben nincsen sohol semmi haszon.

Kin az arato nem talál annyit, Hogy egy marokkal valot arathatna, Nem hogy kőthetne valami kévét, Az kit ember ölében szorithatna.

Es az kik itt el-mennek, ne mondgyák, Az kegyes Isten áldgyon-meg titeket, Aratástok legyenek szaporák, Az Ur nevében áldunk benneteket.

CXXX. Soltar. C. M.

De profundis clamavi, &c.

Könyörgés az bűnnek meg-bocsánattyáért.

nozzád tellyes ſzivből, Kiáltok ſzüntelen, Ez ſiralmas mélységből, Halgas-meg Ur Iſten. Nyiſd-megh te
t, Midőn téged hilak, Tekints-megh én igyemet,
zen ohaytlak.
a Uram bűnünk ſzerint, Minket büntetnél meg, Uvilág ſzerint, Ki álhatná ugy meg? De az te irgalmad
, Az téged félőken, Es te engedelmes vagy, Hogy dicsérjen minden.

Ennékem reménségem, Vagyon csak Iſtenben, Es bizik az én ſzivem, Eő ſzent igéjében: En lelkem erős hittel, Az Urat ohaytya, Mint az virraſzto éyjel, Az virratát várja.

Izrael az Iſtenben, Veſd reménségedet, Mert ſzent irgalma bőven, Nagy meſzſze ki-terjet, Eő ſegitő mindenben, Hivein könyöről, Az Izraelt kegyeſſen, Ki-menti bűnéből.

CXXXI. Soltar. T. B. 100.142.

Domine non eſt exalt. cor.

Tanuság az alázatoſságrol.

Az 100. Soltár notájára.

VRam nem űz nagyra ſzivem, Szemem nem hányom magaſſan, Nem léledzem olly dolgokban, Kik főlyűlhalladnak engem.

Ha ki nem vettem ſzivemből, Mindennemű kevélységet, Mint midőn az kis gyermeket, El-fogják annya tejéről.

Hogy ha ollyanná nem lőttem, Mint az egyűgyű kis gyermek, Kit az csőcs mellől el-veſznek, Bár ne kegyelmezz-meg nékem.

Izrael az Ur Iſtenben, Veſſed minden reménséged, Meg-tartódnak őtet hidgyed, Moſtan és minden időben.

CXXXII.

CXXXII. SOLTAR.

Memento Domine David, &c.

Könyörgés az Istennek jelen-léte-ért, az [illegible]lemi Isteni szogálatban, és kőséghi igazgatásban.

EMlekezzél-meg Ur Isten, Dávidrol és inségiről, Ki n[illegible]ked meg-esküt szivből, Es fogadást tőt hivsgében, Az Vrnak, kit Jácob tisztől.

Ezt (ugy-mond) én fől-fogadom, Hogy bé nem megyek házamban, Sem le nem fekszem ágyamban, Szemeimet bé sem hunyom, Minden álmom hátra hagyván:

Nyugalmam addig nem lészen, Míglen helyet nem keresek, Az Jácok nagy Istenének, Holot sátort szerzek szépen, Hol dicsősége lakozzék.

Imé ezt nyilván hallottuk, Hogy az Ephratához néked, Kivált-képpen vagyon kedved, Az helyet mi meg-találtuk, Az mezőn az erdő mellet,

Mi fől-megyünk ez szent helyre, Es te sámoly széked előt, Meg-haytyuk az mi térdünket, Vram kelly-fel, jőy-el ide, Erőd ládájával eggyüt.

Igasságnak ruháiban, Papjaid fől-öltőzzenek, Engedgy őrőmet szentidnek, Kenőttidet tarts-meg bátran, Az David néked kellessék.

Az Davidnak az Vr Isten, Meg-esküt mint szolgájának, Es ő bizvást hihet annak: Im az te nemzetedből én, Székedre Királyt állatok,

Es osztán az te gyermekid, Meg-tartyák én kőtésemet, Es bizonság-tételimet, Es őrőkké az te széked, Meg-ülik mint őrőkjőket.

Mert az Siont az Vr Isten, Választá lako helyének, Mondván ez hely kell kedvemnek, Itt lakom minden időben, Ez helye csendességemnek.

g-elégitem, Kenyért adok az ſzegenynek, ſségnek, Papjait fő̄l-ő̄ltő̄zteten, Eő̄rő̄mő̄k ek.

evelem én egy ſzarvát, Az én ſzolgámnak David- en fő̄l-kentem magamnak, Fő̄l-kéſzitő̄ttem lámpá- at, Hogy láſſa világát annak.

De viſzont ő̄ ellenségét, Eő̄ltő̄ztetem nagy ſzégyen- ben, Midő̄n az koronát fején, Meg-láttyák, és dicső̄ségét, Hogy meg virágzik ékeſſen.

CXXXIII. Soltar. T. B.

Ecce quam bonum & quam.

Tanuságh az Egyeneſséghrő̄l és békeséges Eggyeſségrő̄l.

IMé melly jo és melly nagy győ̄nyő̄rűség, Az atyafiak kő̄ſzt az egyeneſség! Ha békével eggyűt laknak, Mint az balſam olay ő̄k ollyanok, Az melly jo ſzagu és igen kedves, Kitő̄l on feje nedves.

Mikor fejérő̄l ſzéllyel alá csurdol, Szakállán ſzép illato- ſon alá-foly, Végre ő̄ ſzép kő̄ntő̄sére, Es mint az harmat az Hermon hegyre, Es az ſzent Sionra le-ſzáll ſzépen, Az fő̄l- det meg hinti bő̄ven.

Mert az Ur meg-áldgya az iliyeneket, Es ő̄ nékiek ád hoſzſzu életet, Kinek határa nem léſzen.

CXXXIV. Soltar. T. B.

Ecce nunc benedicite Dom. &c.

Intéſe az Papoknak, hogy tiſztekben hiven el- járjanak.

VRnak ſzolgai mindnyájan, Aldgyátok az Vrat vigan, Kik az ő̄ házában évjel, Vigyázván vattok hűséggel.

Fő̄l-emelvén kezeteket, Dicsérjétek Iſtenteket, Szivbő̄l néki hálát adván, Eő̄t áldgyátok mind-untalan. Meg-

Meg-áldgyon téged az Isten, Az Sion.
Ki teremtette az eget, Az földet és minden.

CXXXV. Soltar. T.

Laudate nomen Domini, &c.

Intés az Isteni dicséretre.

Aldgyátok az Ur nevét, Az kik néki szolgáltok, Magasztallyátok őtet, Kik hiv szolgai vadtok, Kik állotok házában, Es jártok tornácziban!

Dicsérjétek mert jo ő, Aldgyátok ő szent nevét, Mert ő igen jo kedvő, Jácobot mint ő népét, Izraelt el-választa, Eőrökévé foglalá.

Mert tudom hogy ez Isten, Erősb más Isteneknél, Hatalma nagy mindenen: Isteni beszédével, Az mit akar az égen, Meg-tészi földön, vizen.

Ki ez világ végirűl, Támaszt terhes fölhőket, Az földet hinti föllyől, Midőn bocsát esőket, Szeleit reytek helyből, Ki-küldi erejéből.

Az első szülőtteket, Meg-ölé Egyiptomban, Mind barmot és mind népet, Nagy csudákat mutatván, Kin álmélkodot minden, Az Egyiptom földében.

Népestől az Pharahot, Sok nemzetét el-veszté, Sok etős királyokot, Amorri Sichont veszté, Es az Basani Ogot, Az Canaan országot.

Ez földet Izraelnek, Adá mint ő népének, Hogy örökségek lenne, Nékiek mind örökké, Uram az te irgalmad, Mind örökké meg marad.

℣. Meg-áll örökké neved, Es szent emlekezeted, Nepedet hatalmadban, Itéled igasságban, Szolgainak az Isten, Meg-kegyelmez kegyessen.

Az pogányok bálványi, Ezüstből és aranyból, Kézzel szoktak öntetni, Csak semmik bár nézd-meg jol, Szájokkal ők nē szolnak, Eő szemekkel nē látnak.

llanak fülökkel, Az ő szájok nem lehel, Azok-
önlök, Az illyen kép formálók, Es kiknek re-
Effele bálvány képek.

rat no dicsérjed, Izrael háza népe, Aldgyad és di-
ed, Aronnak nemzetsége, Nemzeti az Levinek, Az
Urat dicsérjétek.

Kik az Urat félitek, Szent nevét dicsérjétek, Az Sion-
rol áldgyátok, Es őt magasztallyátok, Az ő lako helyében,
Az szent Jerusalemben.

CXXXVI. Soltar. T. B.

Confitemini Domino, &c.

Intés az Isten dicséretire, az ő ki-jelentet dicsősége-ért és jo-téteményiért.

Dicsérjetek az Urat, Mert ő jo kedvet mutat, Es az ő ke-
gyesége, Meg-marad mind örökké.

Aldgyátok Istenteket, Isteneknek Istenét, Mert az ő
kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Dicsérje őtet minden, Mert nagy csudákat tészen, Es az
ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Minden őt magasztallya, Mert ő Uraknak Ura, Es az ő
kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Ki az mennyet teremté, Es bölcsen ékesité, Mert az ő
kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Az ki az széles földet, Szerzette az viz felet, Es az ő ke-
gyesége, Meg-marad mind örökké.

Ki nagy szép lámpásokot, Fön az égen alkotot, Es az ő
kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Nappali vezérlésént, Teremtette az Nap-fént, Es az ő
kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Holdot, csillag sereget, Az étzakára szerzet, Es az ő
kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Ki első

Ki első szülötteke
kegyesége, Meg-mar
Es az Izraelt végre
gyesége, Meg-marad
Az ő nagy erejével
gyesége, Meg-marad
Az vörös tengert m
az ő kegyesége, Meg-m
Altal vezeté hiven,
sége, Meg-marad mind örö
Pharahot az tengerben
ő kegyesége, Meg-marad m
Népét vezérlé hiven, A
ő kegyesége, Meg-marad mind ő.
Az királyokat széllyel, Meg-rontá keze
gyesége, Meg-marad mind örökké.
Erős fejedelmeket, Eő meg-ölt és el-veszte, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.
Az Amornak földébe, Sichon Királt el-veszté, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.
Az Og Királt Basanban, Meg-ölé hatalmában, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.
Es földöket ezeknek, Adá az ő népének, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.
Hogy Izrael népének, Ott lenne örökségek, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.
Meg-emlekezék rolunk, Látván nyomoruságunk, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.
Meg-mente jo kedvéből, Ellenségünk kezéből, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.
Ez földön minden testet, Táplál és bővön éltet, Es az ő kegyesége, Meg-marad mind örökké.

Aldgyá

nden népek naponként,
nind ő rőkké.

IAR. C. M.

lonis, &c.

az Babyloniai fog-

ünk, Ott mi nagy ſiralom-
nt Sionrol meg-emlekezven,
ncsen, Az nagy bunak bánat-
ket függeſztettük fűz-fákra.
nket fogva tartottak, kértek, Hogy valamit
enk nékiek, Es mondanánk Sioni éneket, Felelvén
uk: Miképpen lehet, Hogy dicsérhetnénk az Ur Iſtent
an, Enekelvén ez idegen orſzágban?

Imé néked én azt nyilván felelem, Hogy hegedűléſemet el-feleytem, Előb hogy nem az Jeruſalemet, Míg ez fogságban tartnak engemet, Bár inyemhez ragadgyon az én nyelvem, Ha Jeruſalemre nem ohayt ſzivem.

Az Edom fiairol emlekezzél, Es nékiek Vram azt ne engedd-el, Az mit ők akkoron kiáltottak, Midőn Jeruſalemet rontották; Foſzſzad foſzſzad Jeruſalemnek népét, főldre lerontsad minden épűletét!

Te Babylonnak leánya meg-hidgyed, Hogy még végre por hamuvá kell lenned, Boldog az ki tenéked ez dolgot, Megfizeti ez méltatlanságot, Ki őledből gyermekidet ki-rántya, Es az erős kő-ſziklához paskollya.

CXXXVIII. SOLTAR. C. M.

Confitebor tibi Domine.

Hálá-adáſa Dávidnak.

Dicsér.

DIcsér téged tellyes szivem, En Istenem, Hírdetem neved :/: Dicrérlek istenek fölöt, En tégedöt, Mert azt érdemled. Es az te szent, Egy-házadban, Imátkozván, Neved tisztelem, Aldásodra én kész vagyok, Hálát adok, Néked Istenem.

Eöregbül nagy dicsöséged, Mert meg-tészed, Az mit meg-mondasz :/: Ha könyörgök inségemben, Engem menten Meg szabaditasz, Téged minden földön lakók, Nagy királyok, Uram dicsérnek, Mert szent igéd igasságát, Tiszta voltát Eszekben vötték.

Ez Urat, ki fölségessen, Csudát tészen, Föl-magasztallyák :/: Mondván: Nagy az ö ereje, Dicsösége, Es azért áldgyák. Mert noha ül nagy magassan, De lát nyilván Alat valokat. Magas dolgokat-is könnyen Lat élessen, Mind fön s-mind alat.

Mindennémü szükségemben, Insegemben, Meg-erösitesz :/: Láttokra ellenségimnek, Kik gyülölnek, Engem meg-mentesz. Az mit az Ur egyszer végez, Az jo véghez, Megyen mindenüt. Jo kedved még-áll. Ne hadd-el, Söt végezd-el Kezed munkáit.

CXXXIX. Soltar. T. B. 30.76.

Domine probasti me & cog.

Dávidnak proteſtálása, az az, ártatlanságának álhatatos vallása és állatása az ö rágalmazoi ellen.

Az 30. Soltár Notájára.

VRam te meg-visgálsz engem, Meg-ismérsz mindent én bennem, Vagy állok, ülök, vagy megyek, Mind tudod az mit mivelek, Valamit gondolok szivemben, Te azt mind jol érted messzünnen.

Vagy járok, kelek, vagy fekszem, Te mindenüt vagy

 környü-

kőrnyűlem, Jol látod minden utamat, Erted minden dolgaimat, Egy ſzo ſem jő az én nyelvemre, Kit előb nem tudtál volnál te.

Kőrnyős-kőrnyűl raytam minden, Tőled vagyon teremtetvén, Reám bocsátád kezedet, Főllyűl-mullya értelmemet, Bőlcseségedet nem foghatom, Dolgaidon csak álmélkodom.

Lelked előt hová mennék, Holot el-reytve lehetnék? Előtted hová ſzaladgyak? Egben mennyek? ott talállak, Ha ágyamat vetném pokolban, Ott látnálak téged leg-ottan.

Ha az haynal ſzárnyát venném, Es az éghre emelkedném, Es el-rőpűlnék olly meſzſze, Az kűlső tenger ſzélire, Ott-is meg-lőlnél Uram engem, Kezedet el nẽ kerűlhetném.

Mondék: talám ſetétséggel, Bé-takarodzhatom éjel, Az ſem lenne haſználatos, Mert mégh az éy-is világos, Ki kőrnyűlem annyira fẹnlik, Hogy nékem fẹnyes napnak láttzik.

Te alkottad veséimet, Midőn formáltál engemet, Az én anyámnak méhében, Bé-takaritottál ſzépen, Azért áldlak minden időben, Hogy teremtettél csuda-képpen.

Dolgaid csudálatoſſok, Kiket ha én meg-gondolok, Meg kell nékem azt vallanom, Tudtodra volt minden csontom, Midőn engemet csuda-képpen, Az főld alá dugtál rőytőkben.

Nálad iſmeretes voltam, Előb hogy nem formáltattam, Hogy még nem voltam iſmértél, En tagaimra ſzemléltél, Kik kőnyvedben voltak fől-irván, Midőn mégh nem voltak formálván.

Melly drágák az te tanácsid, Ha meg-nézem gondolatid, Számtalan ſoknak találom, Ha ki-mondani akarom, Tőbnek lelem én az fővénynél, Mely ſok az tenger parton ſzéllyel.

En elmélkedem azokrol, Ha fől-ſerkenek álmomból, Vay ha egykor azt mivelnéd, Az hitleneket meg-ölnéd! Es mind

mind az kik vért szomjuhoznak, En tőlē meszsze távoznának!

Azokrol szolok Ur Isten, Kik téged gyaláznak szőrnyen, Nagy ellenségid tenéked, Es fől-támadnak ellened. Nemde nem gyűlőlőm-é őket, Az kik boszszonttyák főlségedet?

Gyűlőlőm őket szivemben, Seregekkel egyetemben, Mint szinte ellenségimet, Viszgáld-meg Vram szivemet, Probály-meg engem és lássad, Szivemnek mivoltát hogy tudgyad.

Viszgály-meg és probály jol megh, Szivemet valoban nézd-meg, Es láss-meg minémű vagyok, Ha gonosz ősvényen járok, Es ha ollyannak találsz engem, Mint egyebekkel ugy tégy velem.

CXL. Soltar. T. B.

Eripe me ab inimicis, &c.

Könyörgése Dávidnak az meg-szabaditásért.

SZabadits-meg engem Vr Isten, Az gonosz csalárd embertől, Eőrizz erőszak-tévők ellen, Ments-megh az vakmerő néptől.

Kik csak hamiságot gondolnak, Mindenkor az ő szivekben, Es hogy hadakat inditsanak, Azon vannak mindenképē.

Elesben fenik ő nyelveket, Az kigyonak fulánkjánál, Mint Aspis kigyo egyébeket, Meg-sértnek mérges ajakokkal.

Ments-meg az gonoszok kezéből, Az kik erőszakot tésznek, Es igyekeznek szűntelenől, Hogy engemet megh-cytsenek.

Az kevélyek tőrt vetnek nékem, Es mindenűt hálot hánnak, Kőtéllel meg-vonszák ősvényem, Hogy engem meg-szoritsanak.

En penigh mondék: Oh Vr Isten, Te vagy én erős Istenem, Beszédem vegyed fűleidben, Halgasd-meg esedezésem.

Se Vram te vagy én segitségem, Mindennémű inségemben, Azért védelmezd-meg én fejem, Az hadakozo időben.

Ne engedd az hitetleneknek, Hogy elő-vigyék dolgokat, Hogy inkáb ne kevélykedgyenek, Ronts-megh gonosz szándékokat.

En reám tőröknek fejeket, Vonnyad mélto büntetésre, Eő hamis igyekezeteket, Fordits az önnön fejekre.

Szállyon reájok lángozo szén, Tűzzel meg-emésztessenek, Rekennyenek-meg az földben szörnyen, Többé föl se kelhessenek.

Az hamis ember ő nyelvével, Ne légyen nyomos ez földen, Az önnön vakmerőségével, Akadgyon szörnyű veszélyben.

Tudom hogy Isten az szegénnek, Igyét föl-fogja kegyessen, Meg kegyelmez az erőtlennek, Igasságát ki-jelentvén.

Az igazak nagy dicsőséggel, Dicsérik te sz. nevedet, Es örökké nagy reménséggel, Meg-maradnak szined előt.

CXLI. Soltar. T. B.

Domine ad te clamavi, &c.

Könyörgése Dávidnak az Isten vezérlése-ért és meg-szabaditásá-ért.

TE hozzád kiáltok Ur Isten, Sies én hozzám ne késsél, Mert téged ohaytlak szivel, Azért halgas-megh kegyelmessen.

Könyörgésem előtted mennyen, Mint jo illat füstölgése, Kezeim föl-emelése, Estvéli áldozatul légyen.

Eőrizettel tarts-megh én szájam, Az melly gondot tartson arra, Závort szerezz ajakimra, Hogy tőlök ne légyen nyavalyám.

Ne bocsásd szivemet gonoszra, Hogy az hamissan élőkkel, Soha ne eresztkedgyem-el, Az ő nyájas kévánságokra.

Az hiv ember meg-fedgyen engem, Es feddése kedves lészen, Mint balsam olay fejemen, Meg-vetése sem árt ennékem.

Mert

Se Mert én el-hiszem s-mondom nyilván, Hogy mégh az hitetlenekért, Imádkozom mentségekért, Nyavalyájokon szánakodván.

Midőn az ő főfő birájok, Magas helyről le-hányatnak, Es osztán eszőkben jutnak, Az én beszédim kik nyájasok.

Mint ha ki fát vág nagy erővel, Az forgácsit széllyel hintvén, Az mi csontaink akképpen, Hevernek az sir mellet széllyel.

Szemeim reád néznek Uram, Reménségem vagyon benned, Lelkemet hát el ne vegyed, Mert te vagy minden bizodalmam.

Az tőrtől, kit nékem vetőttek, Es hálojoktul őrizz-meg, Az hamis népektűl ments-meg, Az kik veszteműre igyekeznek.

Eyts őket őnnőn hálojokban, Kit ők másnak készitettek, Hogy én veszély nélkűl éllyek, Mellettek el-mehessek bátran.

CXLII. Soltar. T. B. 100.131.

Voce mea ad Dominum.

Könyörgése Davidnak az meg-szabaditásért.

Az 100. Soltár notájára.

En az Urhoz föl-kiálték, Kiáltván néki könyörgék, Jelentvén én panaszimat, Meg-beszéllém nyavalyámat.

Ha szorongattatik lelkem, Te utat mutatz ennékem, Módot találsz az melly által, Meg-szabadulok jo moddal.

Utamra tört mernek hánni, Az mellyen én szoktam járni, Tekintek széllyel mellőlem, De senki nem ismér engem.

Bé-zárlattak utak, aytok, Egy felé sem szaladhatok, Es ez illyen inségemben, Senki nincsen ki segitsen.

Te hozzád kiálték Uram, Mondván: te vagy bizodalmam, Es egyedűl reménségē, Ez földőn csak te vagy nékem.

Hald-meg az én imádságom, Mert igen sanyargattatom,

Ments-meg ellenségim ellen, Mert erősbek hogy nékem én.

Vedd-ki fogságból lelkemet, Hogy dicsérjem szent nevedet, Ha jol tész velem, az hivek, Ottan engem környül vésznek.

CXLIII. Soltar. C. M.

Domine exaudi orationem.

Davidnak külömb-külömb könyörgése és kérése.

HAlgasd-meg Uram kérésemet, Vedd füledben könyörgésemet, Az te igéreted szerint, Halgas-megh és tartsmeg engemet, Te szent igaságod szerint.

Szolgádat törvényben ne idézd, Haragodat reám ne gerjezd, Az én gonosz bűneimért, Mert ez egész földet bár elnézd, Nem találhatz igaz embert.

Az ellenség kerget engemet, Az földhöz verte életemet, Helyheztetőt az setétben, Setétségben engem el-reytet, Mint az halottat az sirben.

Az én lelkem el-keseredet, Sérelem miat el-epedet, Azért hogy el-hagyál engem, Csak nem el-szántam életemet, Ugy el-keseredet szivem.

Ez illyen nagy inségim közöt, Emlitém az régi időköt, Nézvén csuda dolgaidat, Mellyeket kezed cseleködöt, Kikkel biztatom magamat.

Te hozzád én Uram Istenem, Nagy siralommal föl-emelem, Es ki-nyuytom kezeimet, Tégedet ugy ohayt én lelkem, Mint az szár az föld az vizet.

Ne késél, halgasd-meg kérésem, Mert el-fogy bennem az én lelkem, Szined tőlem el ne térjen, Mert mayd ellollyanná kell lennem, Mint az kik szálnak az sirben.

Kegyelmezz-meg Uram ennékem, Halgas-meg és őrizmeg engem, Mert én csak te benned bizom, Utaidat adgyad ismérnem, Mert te hozzád kivánkozom.

Szaba-

Szabadits-megh ellenségemtűl, Kik engem kergetnek ők nélkűl, Benned vetem reménségem, Viselly gondot az én igyemrűl, Uram kérlek ne hadgy engem.

Tanits-meg engemet szolgádat, Hogy teheſſem akaratodat, Mert te vagy az én Istenem, Hogy őrizheſſem utaidat, Szent Lelkeddel vezérly engem.

Uram engemet erősits-meg, Te szent nevedért vigasztaly-meg, Es az te kegyelségedből, Az én életem szabadits-meg, Mindennémű inségekből.

Gondold-meg hozzám jo kedvedet, Veszesd-el én ellenségimet, Tőrölteſſenek-el azok, Az kik kergetik életemet, Mert én te hű szolgád vagyok.

CXLIV. Soltar. T. B. 18.

Benedictus Dominus Deus.

Dávidnak hálá-adása és könyörgése.

Az 18. Soltár notájára.

Aldot az Ur ki kezemet tanittya, Es ujjaimat az hadakozásra, Aldot légyen az én jo Istenem, Az ki mindenkor meg-őriz engem, Eő az én kő-várom és szabaditóm, Eő én paisom és én oltalmazóm, Te benned vetem reménségemet, Mert alám vetőd az én népemet.

De micsoda az ember életében, Hogy ő reá gondot tartasz ekképpen, Micsodák az emberek fiai, Hogy fölséged őket igy kedvelli? Az emberek dolgát ha meg-tekinted, Legottan őket csak semminek leled, Az ő napjai hamar el-fogynak, Es mint az árnyék ottan el-mulnak.

Hayts-meg az egeket és szálly-le mentē, Illesd az hegyeket hogy füstyök mennyen, Bocsás villámást őket verd széllyel, Menyűtő nyilaiddal széllezd-el. Segits-meg, föllyűl kezed hozzám nyuytsad, Ez nagy ár-vizet rolam el-fordicsad, Szabadits-meg ez veszedelemből, Eőrizz-meg az idegen nemzettől, Kiknek

Kiknek szájok merő hazugságot szol, Eő hamis kezekkel tésznek gonoszol, Uram néked mondok uy éneket, Megzönditöm néked hegedömet. Mert te vagy Urã ki minden inségben, Az Királt meg-oltálmazod kegyessen, Szolgádat Davidat meg-tekinted, Az öldöklő fegyvertől meg-mented.

Ments-meg kezekből ez idegeneknek, Kik én ellenem szörnyen dühösködnek, Szájok beszéde merő hamisságh, Kezeknek dolga hitván mulatság. Hogy mint az szép plánták az mi fiaink, Föl-nevekedgyenek mi szép leányink, Kik szépségekben ugy villogjanak, Mint ékes oszlopi az templomnak.

Hogy az mi tárházink tele legyenek, Csordáink ezerigien tenyészszenek, Barmunk több legyen sok száz ezernél, Mind városon, falun s mezön széllyel. Erősen szaporodgyanak ökreink, Városunkra ne üssön ellenségink, Földünkből senki el ne vitessék, Vtzáinkon panasz ne hallassék.

Oh boldog nép az kit igy meg-áld Isten! Es kiknek illy jo szerencsét ád itten: Boldogh nép az, és nem lesz szüksége, Az mellynek az Vr az ő Istene.

CXLV. Soltar. T. B.

Exaltabo te Deus meus.

Dávid dicséri az Istent nagy dicsőségéről, és kegyességéről mindenekhez, kivált-képpen az Isten-félőkhöz.

MAgasztallak téged én Istenem, Oh én királyom neved tisztelem, Mindennap kirdetem dicséreted, Es örökké áldom te szent neved, Igen dicséretes és nagy az Isten, Megfoghatatlan ő dicsőségében, Nemzetről nemzetre te dolgaidat, Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

Hirdetẽ az te dicsőségedet, Az te fölséges dicséretedet, Csuda tétidet minden népeknél, En ki-beszéllem mindenüt széllyel. Hogy hatalmadat mindenek hirdessék, Mellyet dolgaidban

gaidban eſzekben veſznek, Dicsőségedet én el nem halgatom, Hanem mindeneknek elő-ſzámlálom.

Hogy hirdeſsék az te jo kedvedet, Minden nép előtt kegyeſségedet, Az te igaſságodat dicsérjék, Es ſzéllyel mindenűt ki-hirdeſsék, Az Vr főlőtte irgalmas, kegyelmes, Engedelmes, haragra késedelmes, Igen ſzeléd, az büntetésre késő, Minden teremtet rendinek kedvez ő.

§. Azért az mit teremtettél minden, Nagy hatalmadrol téged dicsérjen, De mindennél inkáb az ſzent hivek, Az te dicsőségedet dicsérjék, Hirdeſsék országod főlséges voltát, Mindenkor beſzéllyék nagy hatalmadat, Hogy az emberek fiai értheſsék, Országodnak dicsőségét nézheſsék.

Eő örökké meg-áll az te országod, Es mindenkor meghtart Vraságod, Az Vr meg-tartya az el-dőlőket, Es fől-emeli az el-eſteket, Vram mindenek ſzemei rád néznek, Es idein eledelt adſz nékiek, Midőn fől-nyitod áldot kezeidet, Bővőn meg-elégiteſz mindeneket.

Az Vr igaz mindē utaibā, Es ſzentséges mindē dolgaibā, Közel vagyon ő azokhoz nyilván, Az kik hozzá kiáltnak valoban. Es az mit az Iſtenfélők kivánnak, Eő nékiek bővőn meg-adattatnak, Nagy kegyelmeſſen őket meg-halgattya, Es idvőſségét nékik meg-mutattya.

Meg-tartya az kik ſzeretik őtet, De mind el-veſzti az hitleneket, Az Vr dicséretit ſzám hirdeſſe, Az ő nevét minden teſt dicsérje.

CXLVI. Soltar. T. B.

Lauda anima mea Domin.

Dicséreti az Iſtennek, és tanuság az Iſtenben valo bizodalomrol.

ALdgyad én lelkem az Urat, Hirdeſſed dicséretét, Az Iſtennek adok hálát, Valamig engem éltet, En az Urnak éneklek, Mind addig miglen élek. Aa Ne-

Ne légyen bizodalmatok, fŏldi fejedelmekben, Egy emberben se bizzatok, Kiben segitség nincsen: Mihelt lelke ki mégyen, Menten hamuvá lészen.

Minden dolga és szándéka, El-vész azon nap véle, Boldog az kinek oltalma az Jácobnak Istene: Az kinek mindenekben, Reménsége az Isten.

Az ki mind mennyet és fŏldet, Es az tengert teremté, Es ezekben mindeneket, Nagy hatalmával szerze, Igasága s-hivsége, Meg-marad mind ŏrŏkké.

Az kik méltatlan szenvednek, Meg-menti az jo Isten, Az nyomorult éhezŏknek, Eŏ eledelt ád bŏven, Az foglyokat ki-hozza, Rabságbol ki-oldozza.

Es az világtalanoknak, Meg-nyittya ŏ szemeket, Az kik dŏlŏ félben vannak, Meg-gyámolittya ŏket, Az igazakat hiven, Szereti az Ur Isten.

Veszedelmében meg-menti, Az nyavalyás jŏvevént, Az árvákot meg-segéti, Kegyessen rájok tekint. Az sęrelmes ŏzvegyek, Tŏle meg-enyhitetnek.

Az hitleneket meg-rontya, Eŏsvenyŏket el-vesztvén, De meg-áll az ŏ országa, Most és minden idŏben, Oh Sion az te Urad, Mind ŏrŏkké meg-marad.

CXLVII. Soltar. T. B.

Laudate Dominum quon.

Intés az Istennek dicséretire, az ŏ sok jo-tételeményiért, mellyeket elŏ-számlál ez Soltárnak szerzŏje.

Az Urat dicsérjétek, mert jo, Es az Istent dicsérni melto, Kedves dolog az Vr Istennél, Hogy ŏtet dicsérjék egy szivel, Mert Jerusalemet az Isten, Meg-épiti nagy kegyelmessen, Ismét az Izrael nemzetét, Eŏszve-gyŭyti el-oszlot népét. Tŏredelmes szivet meg-gyogyit, Sérelmes lelket ŏ meg-

enyhit,

enyhit, Bé-kötözi az ő sebeket, Meg-könnyebbéti sérelmeket. Az csillagokat meg-számlállya, Es azoknak számát jol-tudgya, Es mindeniket ugy ismèri, Hogy tulaydon nevén nevezi.

Nagy az mi Vrunk az Vr Isten, Az kinél nagyob semmi nincsen, Erősége ki-mondhatatlan, Bölcsesége számlálhatatlan, Az együgyüket föl-emeli, Az szelédeket erősiti, Megalázza az hitleneket, Az földre le-gyalázza őket.

Azért néki énekellyetek, Hegedükkel zengedezzetek, Ki az eget el-fedi széllyel, Temerdek vizenyős fölhökkel, Es az égről, esőkőt bocsát, Mellyeket ez földre le-szállat, Meg-nedveséti az hegyeket, Hogy bövön teremtsenek füvet.

Ki ételt ád minden állatnak, Es az éh hollo fiatskáknak, Kik ő szájokat reá táttyák, Kiáltván ételeket várják. Eő néki semmi kedve nincsen, Az lonak ő erősségében, Sem az férfinak szárában, Nem gyönyörkodik illy dologban.

Inkáb azokban gyönyörködik, Az kik őtet igazán félik, Kik tellyes szivéből kegyes voltát, Mindenkor reménlik irgalmát. Dicsérd Jerusalem az Vrat, Föl-magasztallyad nagy hatalmát, Ez kegyes Vrat, oh szent Sion! Te-is dicsérd áhétatosson.

Mert kapuidra ő závárt vét, Es hiven meg-őriz tégedet, Fiaidat benned meg-áldgya, Es dolgokat jora fordittya, Földedet áldgya békességgel, Határidat szép csendességgel, Es téged szép tiszta buzával, Meg-elégit és bövön táplál.

Ki-bocsáttya erős igejét, Ez földre le-küldi beszédét: Sebessen megyen az ő szava, Hamarsággal egy helyről másra. Az földre szállat fejér havat, Mint az szép szalánkozo gyapjat, Es az deres zuzmarázokat, Az földre hinti mint az hámat.

Az kő-esőket alá-lövi, Es falatonként széllyel hinti, Az kinek hidegségét senki, Tőle irtozván nem türheti. Ismét mihelyen ő egy szot szol, Az jég mind el-olvad és el-foly, Ha ő szeleit rá ereszti, Az jeget folyo-vizzé tészi.

Jácobnak adá ſzent igéjét, Hogy ahoz ſzabnák életeket, Tőrvényit adá Izraelnek, Hogy ők azok ſzerint élnenek. Nẽ tőn igy ſemi pogány néppel, Nem látá őket illy ſzentséggel, Szent ſzőrzéſit nem értették, Azért Alleluja mondaſsék.

CXLVIII. Soltar. T. B.

Laudate Dominum de cœlis.

Intéſe minden állatoknak és az embereknek az Iſtennek dicséretire.

NO dicsérjétek minddnyáján, Az Vrat az menyorſzághban, Dicsérjétek őt az égben, Az ő főlséges ſzékiben, Minden Angyalok őt dicsérjék, Es mindẽ mennyei ſeregek, Az Nap és Hold őt dicsérje, Minden csillagokkal őſzve.

Az Vrat ti magas egek, Dicsérjétek minden vizek, Kik főn az égen levegtek, Az Vr nevét dicsérjétek, Mert mindeneket igejével, Eő teremte nagy erejével, Mindent ugy megerősíte, Hogy meg-állyon mind őrőkké.

Mindeneknek modot ada, Hogy ki-ki abban maradna, Ti Cethalak és mélységek, Az Vr Iſtent dicsérjétek, Tűz, kőeſső, ho és az pára, Az Vr Iſtent fől-magaſztallya, Eőt áldgyátok forgo-ſzelek, Kik beſzédének engedtek.

Ti hegyek, halmok és völgyek, Nagy Cedrus fák és egyebek, Szelid barmok, fene vadak, Földi fergek és madarak: Es ez földőn minden királyok, Minden népek valahol laktok, Ez világi fejedelmek, Kik nagy tiſzteket viſeltek.

Ifjak, leányok és vének, Az Vr Iſtent dicsérjétek, Mert nevének dicső volta, Mennyet földet főllyűl-mullya. Főlemeli ſzarvát népének, Minden ſzentek őtet dicsérjék, Izrael válaſztot népe, Az Vrnak nevét dicsérje.

CXLIX. Soltar. T. B.

Cantate Domino canticum.

Intés az Iſtennek dicséretire.

AZ

AZ Vrnak no énekellyetek, Vy éneket szent fölségének, Az szentek gyülekezetiben, Dicsérje ötet minden. Az Izrael örvendezzen, Eö teremtö Istenében, Királlyoknak örüllyenek, Az Sionbéliek.

Az Ur nevét sippal és dobbal, Dicsérjétek lantal kobozzal, Legyen hegedöknek zengése, Neve dicséretire. Mert az Isten az ö népit, Igen szereti hiveit. Az szegényeket segéti, Sok jokkal szereti.

Szent hivei az Ur Istennek, Ékes gyönyörüséget nyernek, Eörülnek ö hálo házokban, Az Urat magasztalván, Dicséretit az Istennek, Az ö szájokban viselyék, Es két élü fegyver lészen, Nékiek kezekben.

Mellyel az kevély ellenségen, Boszszut állanak nagy mérészszen, Es az népek meg-büntettetnek, Mélto jutalmot veszsnek: Erös királyokat nékik, Nagy lántzokkal meg-kötözik, Es minden ö fejedelmek, Vas békokban esnek.

Hogy törvénnyel itélteséenek, Melly meg-vagyon irván ellenek: Mellyekböl az Istenes hivek, Dicséretet nyernek.

CL. Soltar. T. B.

Laudate Dominum in Sanctis, &c.

Az Istennek dicséretire valo intés.

DIcsérjétek az Urat, Aldgyátok ö szent voltát, Dicsérjétek mennyekben, Hol országol kegyesen, Az ö nagy dicsöségében, Dicsérjétek hatalmát, Melyböl ö dicsö voltat Minden veheti eszében.

Dicsérjétek öt kürtben, Es ékes éneklésben, Hegedöben lantokban, Es hangos citerákban, Az Urnak zengedezzetek: Sipokban, virginákban, Es hangos orgonákban, Eörvendgyetek az Istennek.

Az Urat cymbalmokban, Es egyéb szerszámokban, Mindnyájan dicsérjétek, Citerát pengessetek, Az Urnak nevét dicsérvén, Es minden

lelkes állat, Dicsérje az nagy Urat, Dicsőség Istennek, Amen.

AZ ISTENNEK TIZ PARANCSOLATTYA.

Exod. 20. cap. C. M.
Az 140. Soltár notájára.

EMeld-föl szived, füled nyisd-meg, Te kemény nyaku Izrael, Isten parancsolattyát érts-megh, Törvényére figyelmezzél.

En vagyok Istened egyedől, Ki az szolgálatbol téged, Ki-hoztalak nagy inségedből, Ne legyenek más Istenid.

Ne csiálly semmi bálvány képet, Akar mínémő dologbol, Ne imádgyad se tiszteld őket, Mert nagy haragom meg-indol.

Uradnak Istenednek nevét, Soha ne vegyed hejában, Mert az ki nem bőcsülli nevét, Meg-bünteti azt valoban.

Hat nap minden dolgodat tegyed, Nyugodgyál az hetedíken, Mert hogy teremte mindeneket, Ez nap meg-nyugovék az Isten.

Az te Atyádat és anyádat, Tisztellyed, szereſſed hiven, Hogy hoszszu életet, sok jokat, Adgyon tenéked az Isten.

Embert ne ölly, ne tégy vér ontást, Paráznaságban ne léledgy, Ne orozz, gyülöllyed az lopást, Hamis bizonyságot ne tégy.

Felebarátodnak ő házát, Ne kivánd se házas társát, Szolgáját, se szolgáló leányát, Se barmat, semmi marháját.

Uram hatalmas az te igéd, Még zengését-is rettegjük, Irgalmadbol velünk ezt tegyed, Hogy akaratodat tegyük.

AZ SIMEONNAK ENEKE.

Luc. 2. C. M. *Nunc dimittis.*

VRam bocsáſd-el, Szolgádat békével, Szent igéreted szerént, Mert te idvözitöd, En szemeim előt, Nékem nyilván meg-jelent. Kit

Kit világos fényől, Pogányoknak küld-el, Kinek fényeſségével, nyilván ki-jelennék, Az ſz. Izraelnek, Nagy dicsősége
§ ſzéllyel. §

VEGE.

MINDENNEMŰ HÁBORUSAG ELLEN.

Az 35. Soltárnak Franciai notájára.

VR Isten melly ſokan vadnak, Kik engemet háborgatnak, Es mindenkoron igyekeznek, Miként engem el-veſzthesſenek. En pedig egyedül vagyok, Nagy nyavalyámban jaygatok, Minden barátim el-hadnak, Es csak magokra gondolnak.

Elsső ellenség az Sátán, Ki mint az ſivo oroſzlán, Utánnā jár nagy álnokſággal, Hogy be-nyelhesſen éh torkával, Mindenűt ellenem leſt vét, Mert tud ezer meſterséget, Ha eggyikkel hejában jár, Az máſik által prædát vár.

Gazdagsággal, dicsőséggel, Világhi győnyőrűséggel, Félelemmel-is gyakran kisért, Ugy hogy elmemben csak nem megſért, Honnan nehéz gondolatban, Lelkem eſik nagy bánatban, Noha nem árthat ezzel-is, Vgyan nem nyughatik még-is.

Második ez csalárd világ, Ki én ſzemem előt villág, Gonoſz példával és intéſſel, Mind csak az gonoſzra vezérel. Moſolyog reám édeſſen, Hogy engem hozzá hiteſſen, Es vigyen az ſzéles utra, Melly megyen az rut pokolra. Har-

Harmad ellenségem rongál, Ki még éyjel-is nálam hál, Es ſokaſittya nyavalyámat, Gyakran el-ſzakaſztya álmomat, Szüntelen int gonoſságra, Lelkemet kiſzti probára, Ez én gyarlo terméſzetem, Az mellyben én ſzülettettem.

Ur Iſten ez gyors oroſzlánt, Verd hátra ez dühös Sátánt, Lelki fegyvert adgy én kezemben, Ki ellen ſemmit ne teheſſen, Ha álnokſággal viſgál-is, Ne ártson nékem azzal-is, Se rettentsen erejével, Mellyel dühösködik ſzéllyel.

Fölséged engem meg-tartson, Ez világ hogy ne árthaſſon, Es ne járjak az teſt kedvére, Hanem nézzek ſzent törvényedre, Es ahoz ſzabjam éltemet, Mellyel nyerheſſem kedvedet, Es haſznállyak feleimnek, Kik velem téged féllyenek.

AZ ISTEN TÖRVENYERÖL.

Az 6. Soltár notájára.

MEg-hattad nékünk Ur Iſten, Hogy járjunk törvényedbe, Es téged tiſztellyünk, Tellyes ſzivel lélekkel, Es minden mi erönkkel, Tégedet ſzereſsünk.

Az mi felebarátinkat, Szereſsük mint magunkat, Haragot el-hagyván, Senkinek kárt ne tegyünk, Mindenhez hívek legyünk, Es éllyünk igazán.

De jay melly gyarlo életem, Mert Adámtol ſzülettem, Bünre vagyok haylo, Elmémnek gondolattya, Szivemnek indulattya, Te ellened járo.

Szent igédet nem követem, Sőt gyakran el-feleytem, Jokra tunya ſzivem, Feleimet gyülöli, Vagy csak ſzinnel ſzereti, Melly nehéz ennékem.

Ezért mélto haragodat, Erdemlem oſtorodat, De jo reménséggel, Tekéntek ſzent Fiadra, Mint kegyes ſzoſzolomra, Kiért hozzám tértel.

En csak ö benne bizom, Nem hányom méltoságom, Melly

Melly semmire kellő, Eő engem meg-igazit, Gonosztol meg-szabadit, Olly igen jo kedvő.

AZ UR VACSORÁJA ELŐT.

Az 50. Soltár notájára.

HAlgasd meg Ur Istē kéréſemet, Es világoſits-meg én ſzivemet, Hogy ſzűntelen reád figyelmezzen, Lelkem ſzerelmedre gerjedezzen, Es ſzent Fiadat veled egyetemben, Féllyem és tartsam mindenűt elmémben.

Ur Chriſtus menyből értem le-ſzállál, Az kereſzt-fán bűnőmért meg-halál, Te ſzent véreddel értem áldozál, Az halál tőrből ki-oldozál, Adoſságomnak, bűnőmnek ſokságát, Meg-engedéd, el-tőrölvén rutságát.

Azért vagyok már atyád kedvében, Szent orſzágának örökségében, Erdemem kivűl ki velem igy tőn, Nagy jo voltából kegyelmében vőn, Szent ſzerelmével ugy megkörnyékeze, Bűnt és őrdőgőt tőlem távoly űze.

Hogy pedigh ezt nyilvábban hiheſſem, Tőled Ur Iſten erősitettem, Kenyérrel, borral ſzent vacsorádban, Mellyel az hivek élnek házadban, Ezek jegyei az te jo kedvednek, Mellyeket tőled hálá adáſſal vészek.

Velem Ur Jeſus ezt cselekedgyed, Hogy én eggyesűlheſſek te veled, Szent Lelked altal, egéſz éltemben, Semmi te tőled el ne téritsen, Sem jo ſe gonoſz félelem, ſe joſzágh, Ne árthaſſon, de kellyen csak menyorſzág.

Minden gondomat néked ajánlom, Az halálban-is vagy vigaſztalóm, Az életre nékem aytot nyitatſz, Orſzágodban boldogságra jutatſz, Az itéletre lelkem fől-ruházod, Ez teſtel és örömre koronázod.

AZ SZENT VACSORA UTAN.

Az 8. Soltár notájára.

OH én lelkem dicsérjed Istenedet, Az ki illy jol táplállya életedet, Mint az hű atya szerelmes fiát, Kiért örömmel néki adgy hálát.

Es ez földön te magad úgy viselljed, Isten országát hogy te-is terjeszszed, Arra szüntelen nagy gondod légyen, Mellyel tartozik minden keresztyén.

Mint az kenyért sok buza magból sütik, Es az bort-is sok szőlő szemből szűrik, Igy lélek szerént ez vacsorában, Egy testé vérré lészünk mindnyájan.

Szeresd hát ember az te feleidet, Gyakran jelentvén jotéteményidet, Gyülölseg, harag benned ne légyen, Mellyet erőssen meg-tilt az Isten.

Az ő szent igéjében gyönyörködgyél, Ki téged viszontag meg-áld bővséggel, Szent Lelke által gerjeszt te benned, Bozgo szerelmet, és kedvell téged.

Végre téged ez árnyék világbol, Föl-viszen az menyekben innét alol, Holot az ő választot szentivel, Eörök boldogságban élsz örömmel.

Lelkem szüntelen oda igyekezzél, Ki felől immár
szent zálagot vettél, Ha ezzel magad gyakran
biztatod, Boldogul lészen élted
és holtod. AMEN.

REGE-

REGESTROMA AZ PSALMUSOKNAK.

Psal.	A.	Level.
1	Az ki nem jár hitlenek tanácsán, Es meg nem	1
11	Az Istenben bizom jo reménség gel, Miért szoltok	12
14	Az bolond igy szol az ő szivében:	14
19	Az egek beszéllik, Es nyilván hirdetik	21
20	Az Ur tégedet meg-halgasson, Te nagy inségedben	22
23	Az Ur ennékem őrizö pásztorom	26
24	Az Ur bir ez egész földel, Es minden benne	27
27	Az Ur Isten az én világosságom	30
36	Az gonosz tévőnek dolgán, Eszemben vészem	42
46	Az Isten az mi reménségünk,	46
50	Az erős Isten Uraknak Ura, Szol és mind	60
53	Az bolond igy szol az ő szivében	64
62	Az én lelkem szép csendeszen, Nyugszik csak az	73
65	Az Sionnak hegyén Ur Isten Tied az dicséret	76
77	Az Istenhez az én szomat, Emelém	95
82	Az Isten áll ő seregében, Az birák gyülekezetiben	106
87	Az Ur Isten az ő haylékát	110
89	Az Urnak irgalmát örökké éneklem	112
91	Az ki az Fölséges Urnak Lakozik oltalmában	117
97	Az Ur Isten regnál, Eö az erős Király	123
99	Az Ur országol Es regnál	124
103	Aldgyad lelkem Uradat Istenedet	128
104	Aldgyad lelkem az Urat és tiszteld	130
105	Adgyatok hálát az Istennek Imádkozzatok szent	133
106	Az Urat áldgyátok mert jo	135
110	Az Ur Isten monda az én Uramnak	144
113	Az Urat ti ő szolgai Dicsérjétek mert érdemli	146

117	Az Urat minden nemzetek	150
118	Adgyatok hálákat az Urnak, Mert nagy az ő	150
119	Az olly emberek nyilván boldogok	152
124	Az Izrael ezt nyilván mondhattya	166
125	Az kik biznak az Ur Istenben	167
135	Aldgyátok az Ur nevét, Az kik néki szolgáltok	173
144	Aldot az Ur, ki kezemet tanittya	183
146	Aldgyad én lelkem az Urat, Hirdesséd dicséretét	185
147	Az Urat dicsérjétek mert jo	186
149	Az Urnak no énekellyetek Uy dicséretet	189
	B.	
41	Boldogh az ki az nyavalyást hiven	40
73	Bizonyára jo az Isten, Az Izraelnek jelesben	89
112	Boldogh ember az ki az Istent	145
128	Boldog az ember nyilván, Ki az Istent féli	168
	D.	
9	Dicsérlek téged Ur Isten, Es áldlak tellyes szivemben	9
30	Dicsérlek Uram tégedet, Mert te meg-tartál	33
75	Dicsérünk téged Isten, Dicséret légyen néked	94
107	Dicsérjétek az Urat, Mert nagy ő jo-volta	138
136	Dicsérjétek az Urat, Mert ő jo kedvet mutat	174
138	Dicsér téged tellyes szivem	177
150	Dicsérjétek az Urat, Áldgyátok ő szent voltát	189
	E.	
4	En igasságomnak Istene, Halgasd-megh én kiáltásom,	3
22	En Istenem én erős Istenem	24
45	Egy szép dolgot hoz-elő az én szivem	44
76	Esméretes az Ur Isten Az Judában, és szent neve	95
92	Ekes dolog dicsérni Uram felségedet	118
96	Enekellyetek minden népek Vy éneketaz	122
98	Enekellyetek uy éneket, Az Vr Istennek örömmel	124
100	Ez földön ti minden népek, Az Istennek	125

120	En az Vr Istenhez kiálték	184
129	En ifiuságomtul foghva engem	169
132	Emlezezzél-meg Vr Isten Dávidrol és inségiről	171
142	En az Vrhoz fel-kiálték, Kiáltván néki	181
	Emeld-föl szíved; füled nyisd-meg	190

H.

17	Halgasd-meg igaságomat; Vr Isten kiáltásom érts-meg	17
28	Hozzád kiáltok kegyes Vram	31
38	Haragodnak nagy voltában; Meg-indulván	45
44	Hallottuk Isten füleinkkel, Az miket régenten	43
49	Halgassátok-megh ezt minden népek	59
55	Halgasd-megh az én könyörgésem	65
64	Halgasd-megh Vram könyörgésem, Tárts-meg	75
68	Hogy ha föl-indul az Isten, El-kergettetnek	86
78	Halgass én népem az én törvényemre	97
80	Halgasd-meg Izrael pásztora	103
86	Hayts hozzám Vram füledet És halgasd-megh	109
102	Halgasd-megh Vram kérésem;	126
111	Hálát adok Vram néked, Tellyes szivből áldlak	144
114	Hogy Izrael ki-jöt Egyiptomból	140
127	Hogy ha ember házat épét, Isten segedelme nélkül	168
137	Hogy az Babyloni vizeknél ültünk	176
143	Halgasd-megh Vram kérésemet	182
	Halgasd-megh Vr Isten kérésemet	193

I.

43	Itély-meg engemet Vr Isten, Es fogad-fel énigyemet	42
57	Irgalmaz Vram irgalmazz nékem	68
63	Isten te vagy én Istenem, Jo reggel kereslek tégedet	74
95	Jertek örvendgyünk mindnyáján	121
133	Imé melly jo és melly nagy gyönyörüségh	172

K.

56	Kegyelmezz-megh nékem én Istenem	67

61 Kiáltásom hald-meg Isten, Vedd fületedben. 72

L.

26 Légy itélem Vram, Mert hûséggel jártam. 29

M.

2 Miért zugolodnak az pogányok, Mit forgátnak 21
10 Miért távozol tôlünk Vr Isten. 11
13 Miglen feleyteſz-el Vram, Migh nem emlekezel 14
29 Moſtan ti hatalmaſſak, Tekintetes nagy Vrak 31
34 Mindenkor áldom Az Vrat mig engem éltet 39
39 Magamban el-végezém és mondám 38
42 Mint az ſzép hives patakra Az ſzarvas kivánk: 41
52 Mit dicsekedel gonoſságban Te hatalmaskodo? 63
60 Minket Vr Isten el-hagyál, Es reánk meg 71
74 Miért vetz minket igy el Vr Isten. 92
101 Mindennek elôtte irgalmaſságrol 125
126 Mikor az Sion az Isten Fogságbol ki-hozá hiven 167
145 Magaſztallak téged én Istenem. 184
Meg-hattad nékünk Vr Isten. 192

N.

33 Noſzſza Isten-félô ſzent hivek Eôrvendezzetek 37
37 Ne boſzſzonkodgyál az gonoſz tévôkre. 43
47 No mindcn népek Eôrvendezzetek 57
48 Nagy az Ur méltoságában, Holot lakozik dicsôsége 58
85 Nagy kegyeſſen tôl Vram földeddel 108
93 Nagy hatalammal regnál az Isten 119
115 Nem nékünk Vram nem nékünk engedd Hanem 147
148 No dicsérjétek mindnyájan Az Vrat az 188

O.

3 O melly ſokan vannak Az kik háborgatnak 3
7 Oh én Vram és én Istenem. 7
8 Oh Fôlséges Vr mi kegyes Istenünk 8
18 Oh én Vram ki erôt adſz ennékem. 18

21	Eörvendez Vram az Király Az te nagy hatalmadban	22
32	Oh melly boldogh az olly ember éltében	36
66	Oervendgy egész föld az Istennek	78
79	Oeröködben Vram pogányok jöttek, Es szevt templ:	102
81	Oervendezzetek Az erös Istennek	104
84	Oh seregeknek Istene, Melly kedves gyönyörüsége	107
94	Oh erös boszszu-állo Isten, Ki bününkért büntetz	119
109	Oh Vr Isten, én dicsöségem, Ne halgas	142
122	Oerülök az én szivemben	165
	Oh én lelkem dicsérjed Istenedet, Az ki illy	194
	P.	
35	Pörölly Vram pörlöimmel, Hartzolly én ellenség:	40
	S.	
13	Szabadits-megh és tarts-megh Vram Isten	13
25	Szivemet hozzád emelem, Es benned bizom	27
59	Szabadits-megh engem Vr Isten	70
70	Sies ments-megh Vram Isten	86
116	Szeretem és áldom az Vr Istent, Mert meg-halgatá	148
121	Szemem az hegyekre vetem, Mert föllyül	165
140	Szabadits-megh engem Vr Isten	179
	T.	
16	Tarts-megh engemet oh én Istenem	16
54	Tarts-megh Vram Isten engem, Es szent nevedért	65
58	Ti tanátsban ülö személyek, Kik zugolodtok	69
71	Te benned bizom én Istenem, Kérlek oltalmazz-meg	86
90	Te benned biztunk eleitöl fogva	115
123	Te hozzád szemeimet Vr Isten	166
130	Te hozzád tellyes szivböl Kiáltok szüntelen	170
141	Te hozzád kiáltok Vr Isten	180
	V.	
5	Ur Isten az én imádságom, Kérlek vegyed füleid:	4
6	Uram nagy haragodban, Ki miat vagyok buban	6

15	*Vram k[illegible]en lakoja Az te felséged sátorának*	15
31	*Vram [illegible] csak te benned biztam*	34
40	*Várván vártam az fölséges Vrat*	39
51	*Vr Iſten kegyelmezz-megh ennékem*	61
67	*Vr Iſten áldgy-megh jo-voltodbol, Es kegyeſſen*	79
69	*Vr Iſten ſegits és tarts-megh engem*	83
72	*Vram az te itéletedet Adgyad az Királynak*	88
83	*Vram ne halgaſs illy igen*	106
88	*Vr Iſten az én idvöſségem Eyjel nappal kiáltok*	111
108	*Vr Iſten kéſz az én ſzivem*	141
131	*Vram nem ůz nagyra ſzivem*	170
134	*Vrnak ſzolgai mindnyájan Aldgyátok az Vrat*	172
139	*Vram te meg-viſgálſz engem*	177
	Vram bocsáſſad-el Szolgádat békével	190
	Vr Iſten melly ſokan vannak	191

SOLI DEO GLORIA.

ISTENES HYM[illegible]
MELLYEKKEL AZ
MAGYAR REFORMALTATOT ECCLESIAKBAN ELNEK.

Moſtan.

AZ EGYűGYűEB ECCLESIAK

kedve-ért, a' mellyekben az Graduálnak ſzerit nem tehetik, a' Debreczeni Pſalterium mellé rövidedē adattattak.

1. Corinth. 14. v. 15.

Quid igitur? orabo ſpiritu, ſed orabo etiam intelligentiâ: pſallam ſpiritu, pſallam etiam intelligentia.

LőCSENBREVER LőRINTZ által.

Rar. 4° 237/vol. 3.

2005-2006

Colos. 3. v. 16.

SERMO CHRISTI INHABITET IN VOBIS COPIOSE CUM OMNI RAPIENTIA, DOCENDO ET ADMONENDO VOS MUTUO PSALMIS, ET HYMNIS, ET CANTIONIBUS SPIRITUALIBUS, CUM GRATIA CANENDO IN VESTRO CORDE DOMINO.

MAGY. AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

ADVENTRE VA HYMNVSOK.

NOVUM SYDUS EMICUIT.

VY világoſságh jelenék, réghi tévelygés csendeſedék, Iſten igéje jelenék, újonnan nékünk adaték.

Evangeliomnak erejét, Atya Iſtennek gyümölcsét, Chriſtus hozzánk kegyeſségét, meg-mutatá ő kegyelmét.

Kit ſok ſzáz eſztendeiglen, el-titkolt volt Atya Iſten, mint meg-mondá jövendőben, Amos Prophéta könyvében.

Ezt az mi hitetlenségünk, és nagy telhetetlenſégünk, érdemlette tévelygésünk, emberbéli reménségünk.

Igaz az Iſten igéje, kivel él ember elméje, kinek megh-marad ereje, és el nem véſz ő reménye.

Kérünk Ur Iſten tégedet, erősits-meg mi elménket, hogy veheſsük ſzent igédet, és valhaſſuk te hitedet.

Mert csak te vagy bizodalmunk, őrdőgh

nagy gyámolunk, testünk ellen diadalmunk, ez világ ellen oltalmunk.

Dicsőſségh légyen Atyának, és eggyetlen egy Fiának, ezeknek ajándékának, az dicső Szent Háromságnak. Ugy Légyen.

MAS.

AZ Idvőzitőt régenten, mint meg-igére az Iſten, ezt az utolſo időben, megadá ſzűznek méhében.

Szűz Máriához az Iſten, Gábriel Angyalt el-küldé, kit ő ékeſen idvőzle, Iſtennek kedvét jelenté.

Idvőz légy ugy-mond tiſzta Szűz, mert kedvet leltél Iſtennél, boldog vagy aſzſzonyok közőt, mert ſzülőd az áldot Chriſtuſt.

Szent Lélektűl fogontatik, Iſten Fiának hivattatik, Dávid ſzékin uralkodik, orſzága el nem végezik.

Nevezed őtet Jeſuſnak, mert idvőſsége népének, kik az ő nevében hiſznek, bűnőkből meg-menekednek.

Moyſes régen igy irt rola, aſzſzonyi állatnak magva, kigyonak fejét meg-rontya, és birodalmát el-vonſza.

Eſaiás

Esaiás igyen szolla, [illegible]
Fia, nékünk vigasztalásunkra, [illegible]
lünk Isten.

Imé nagy csuda Istentől, Fiu születék Anyátul, ki születet volt Atyátul, [illegible]öktül fogván Istentül.

Folyamjunk azért Jesushoz, Szüz Mária szülöttéhez, ki küldeték az Istentül, hogy megmentene az büntül.

Ur Jesus kérünk tégedet, bocsáss-meg mi büneinket, és adgyad szent ajándékodat, követhessük utaidat.

Légyen az Szüznek élete, mi életünknek tükre, hogy követhessük hitiben, és jo cselekedetiben.

Dicsértessél Atya Isten, Vigasztalo Szent Lélekkel, és Idvözitö Jesussal, ki tiszta Szüztül születet. Ugy Légyen.

MAS.

MIndeneknek teremtője, és hiveknek megváltoja, Christus Atyának szent Fia, bünösöknek bizodalma.

Halgass-meg mi kérésünket, néked attuk mi magunkat, Atyádhoz hogy bé-vigy minket, hozzá igazgass útunkat.

6.4.

...d és ő veſze-
...jelentéd, az teſtet

Bűnösökert te meg-halál, minket véred-del meg-váltál, pokoltul meg-ſzabaditál, Atyádnak kedvében jutatál.

Nincs náladnál tőb zálogunk, menyorſzágban tőb gyámolunk, kivűled tőb bizodalmunk, Atyád előt Prokátorunk.

Te vagy Jákob laytorjája, nálunk Atyádnak záloga, utunk minékűnk hozzája, Angyaloknak vigasága.

Te Noe Bárkájának aytaja, menyorſzághnak ſzent kapuja, bűnősőknek áldozattya, kit jo ſzemmel lát az Atya.

Te Moyſeſnek oltára, mindeneknek nagy oltalma, bűnősőknek ſzoſzoloja, és csak egygyetlen egy Ura.

Azért néked eſedezűnk, buzgo ſziből moſt kőnyőrgűnk, életűnkben hogy légy velűnk, ez világ ellen oltalmunk.

Te igédnek ellenségit, te hitődnek ellenzőit, tőrd-megh hogy az te hiveid, népnek mondhaſsák vétkeit.

Dicséret legyen Atyának, és teneked ő Fiának,

ának, egyetemben Szent Léleknek, az egy Szent Háromságnak. Ugy Legyen.

MAS.

CSillagoknak teremtője, és híveknek meg-váltója, Christus mi édes meg-váltonk, kérünk könyörüly mi raytunk.

Ki mi raytunk könyörülvén, és veszedelmünket nézvén, idvözitéd ez világot, adván néki oltalmadat.

Ez világhnak vége felé, irgalmasson jövél elő, dicsőséges Sz. Lélektül, az nemes Szüznek méhéből.

Kinek hatalmaságának, minden térdek meg-haylanak, mennyeiek és földiek, valván ő engedelmeket.

Az Nap fel-kél és el-nyugszik, az Hold-is világoskodik, az csillagok-is fénlenek, Es utokból ki nem térnek.

Téged kérünk mi meg-váltonk, mi Urunk és mi éltünk, oltalmazz minket ezestől, és ördögi csalárdságtul.

Dicsőségh legyen Atyának, véle őszve ő Fiának, Szent Lélekkel egyetemben, mindenkor és mind örökké. Ugy Legyen.

AZ

86.

VRVNK IESVS CHRISNAK TESTI SZŰLETESERE VALO *HYMNUSOK*

ELSŐ.

AZ Atyának országából, ez világra Isten jöve, nevezteték örök Istennek, idvösségnek kut-fejének, mindeneknek kik voltanak, és kik léſznek örökké.

Boldogságos ſzületés lön, mikor Jeſus ez világra, ſzületék idvösségünkre, fogontatván Szent Lélektül, Atya Isten haragjának engeſztelője örökké.

Ennek azért énekellyünk, ezt dicsirje föld és az meny, ezt dicsirjék minden nyelvek, és minden hatalmaſságok, nagy fel ſzoval magaſztallyuk, az Ur Istent örökké.

Mert im el-jött az Ur Jeſus, kiről régen az Propheták, jövendöket mondottanak, Moyſesnek ő törvénye, áldozattal meg-jelenté, kit dicsirjünk örökké.

Téged minden ſęle népek, vének, ifiak és gyermekek, és minden tiſztbéli népek, egyenlő ſzo-

lő ſzoval vallanak, ...
gan dicsirnek mind őr...

Néked Chriſtus Szent Atyaddal, Vig... talo Szent Lélekkel, mindenhato egy Iſtennel legyen őrők dicsőség, hálá-adás, birodalom, és orſzáglás őrőkké. Vgy Legyen.

M A S.

Szent Ambrus Doctore.

Veni Redemptor gentium, oſtende &c.

Jővel népeknek meg-váltoja, mutaſd-meg ſzűznek ſzűléſét, kin ez világh csudálkozik, hogy Szűztűl Iſten ſzűleték.

De nem ferfiui magbol, hanem Szent Lélek Iſtentől, az Ige teſtben őltőzék, Szűznek méhe meg-virágzék.

Szűznek méhe nevekedék, ſzűzesége megtartaték, tiſztaságban épitteték, Iſtent méhében viſelé.

Származék ágyas házából, az ſzép ſzűznek ſzent méhéből, bizony Iſten bizony ember, utra mi hozzánk erede.

Szent Attyátul földre jőve, pokolra ſzálla meg-győzé, Szent Attyához emelteték, Iſten ſzékiben űltetteték.

...föl-öltözél az ...loságát, hatalmad-...

Az té jászlod immár fęnlik, uy világ éyjel tündöklik, kit sötétség el nem fedezhet, mert hittel örökké fęnlik.

Dicsőség néked Ur Isten, ki születél az szép Szüztül, dicsőségh te Szent Atyádnak, Szent Lélekkel egyetemben. Ugy Légyen.

MAS HYMNUS.

Az Zachariásnak éneke, Luc. 1.

ALdot Izraelnek Ura, mert ez az kegyelmes Atya, ki mindeneket meg-álda, és Sz. Fiával meg-válta.

Dávidnak ezt meg-jelenté, irgalmasságát hirdeté, mert Christust néki igiré, és országát véle közlé.

Ezt az Atya meg-igire, Prophéták által hirdeté, eskűvésęt erősité, Fiát minékünk ereszté.

Hogy ki-mentene ezekből, Atyának nagy haragjából, kárhozatbol és kétségből, és rettenetes fogságbol.

Jelentené meg jo-voltát, hozzánk nagy irgalmas-

galmaſságát, tellyeſitet
fogadását.

Ezt az Abrahámnak
ezt mondá: El-ereſztem é
deneket ez meg-áld.

Ki az békételenségből, meg-ſzabaditson az bűnből, kétséghtűl és kárhozattul, ſzűkſégünkben késértettűl.

Néked ſzentségben ſzolgálunk, mert Chriſtus az mi ſzentségünk, ő minékünk igaſságunk, kit hittel mi meg-kapcsolunk.

Es te gyermek hivattatol, Prophetának az Iſtentől, hogy utat nyis te az Urnak, ki ellene áll pokolnak.

Te vagy Atyának Igéje, kit Adamnak meg igire, Davidnak, Abrahámnak jelente, véghre minékünk el-küldé.

Bocsáſd-megh azért bűnünket, világoſits-megh ſzivünket, erősits bennünk hitünket, mutaſd Atyádnak kegyelmét.

Jelents-megh nékünk igédet, kiből hiheſsünk tégedet, és légy minékünk épület, Ut, Igaſság, örök élet.

Hogy mikor el-jősz itilni, légy kegyelmes fiaidhoz, és vigy minket Sz. Atyádhoz, életeddel ajándékoz.

-k, tiſzteſség ő Sz.
éleknek, moſt és ő-
-gyen.

A S.

vagyunk, az Iſtennek
hálát adgyunk ki könyörülvén mi raytunk,
Szent Fiát ad erettünk.

Szent Léléktül fogontaték, Szűz Máriátul ſzületék, bűnünkért meg-feſzitteték, idvőſségünkre adaték.

Dicsérteſſél Szent Háromság, egy Iſten örök boldogság, kit meg nem foghat okoſság, kitül le-ſzál irgalmaſság. Ugy Légyen.

M A S.

A Solis ortu cardine, Ad uſque, &c.

TEllyes ez ſzéles világon; Dicsiretes, dicsiretes. Mind az földnek határaig; Dicsiretes Atya, föld meny mind ötet áldgya, és Szent Fiát imádgya.

Az Jeſus Chriſtuſt hirdeſsük; D. D.
Születet ſzűz Máriátul; Dicsiretes Atya, &c.

Ez világnak teremtője; Dicsiretes, dicsir: emberi teſtet reá vön; Dicsiretes, &c.

Hogy teſtet teſtel váltana; D. D.

mennyei

ne veſztené teremtését; D.
Az tiſzta ſzűznek méh
mennyei ajándék be-méne;
Es az ſzűz leány viſelé;
kit az előt nem iſmere; D.
Szűznek tiſzta méhe háza
Gyorſan Iſten hayléka lőn; D
Es ſzeplőtelen fogadá; Di
Iſtennek el-reytet titkát; Dicsir
Imé ſzűlé az ſzűz leány; Di
kit Gabriel meg-hirdete; Dicsir
Kit ő annyának méhében; I
János őrűlvén iſmere; Dicsiretes A
Szénán akara fekűnni; Dicsiret
és az jáſzlot nem utálá; Dicsiretes,
Es kicsiny téyjel tartaték; D. D.
ki annyát meg-elégité; Dicsiretes A. I
Eőrűl mennyei ſokaság; Dicsiretes,
és Angyalok énekelnek; Dicsiretes, &c.
Meg-jelenék páſztoroknak; Dicsiretes, D.
mi Páſztorunk és Teremtőnk; Dicsiretes, &c.
Dicsőſség Urunk tenéked; Dicsiretes, D.
ki ſzűz anyától ſzűletél; Dicsiretes, &c.
Atyával és Szent Lélekkel; Dicsiretes, D.
légyen őrőkkön őrőkké, Dicsiretes Atya, &c.

A S.

ek, gyűllyetek egyben
a ſzivből őrűlvén, di-

atok, nagy lelki buzgo-
gel igiretit, be-tellyeſit-

oheták által, nékünk egy
. i minden ellenſéghinktől,
ditana.
ghi Szent Atyák, ennek be-
ránsággal ohaytották, remén-
c.
ſem ſiet Iſten, hatalmas és tő-
bölcs rendeléſéből, ſzerivel leſz-
k.
nikor az tellyeſſégnek, el-juta immár
ten ſzerető Szent Fiát, ez világhra el-
ată.

Ez az el-küldőt Meſſias, kit Iſten mi váltságunkra, igirt volt kegyeſſégéből, ſzületet Szűznek méhéből.

Senki immár az őrdőgtől, ne fęllyen ſem az pokoltol, ſem bűntűl ſem ez világtul, ſem az törvénnek átkátul.

Ezt

Ezt minden nagy bátor
Jesus Christusban, be-mehe
ban, Istent Attyának mond

Illyen irgalmasságáért,
te-ért, mi mennyei Szent A
égigh magasztallyuk.

Seregeknek boldog Ura, m meg-váltonk-
nak Sz. Attya, az Christusért légy kegyelmes,
nékünk, és minket meg-halgass. Ugy Legyen.

MAS.

Jövel népeknek meg-váltoja, Szűznek nemes szép virága, ez világnak vigasága, Istennek hatalmasága.

De nem férfiui magból, hanem Szent Lélek Istentől, az Ige testben öltözék, Szűznek méhe meg-virágzék.

Szűznek méhe nevekedék, szűzesége megtartaték, Isten hatalma jelenék, Szűztül az Christus születék.

Egyenlő Atya Istennel, és Szent Lélek Ur Istennel, eggyesüle emberséggel, és egyenlő az Istennel.

Dicsiret legyen Atyának, és eggyetlen egy Fiának, ezeknek ajándékának, az tellyes Szent Háromságnak. Ugy Legyen. MAS.

M A S.

...mo de cœlo descendit, &c.

...az Ige le-jöve, régen Atyátul ... szűleték idvösségűnkre, és fog-... ...ból ki-mente.

... vagy Atyának Igéje, kit Adámnak meg igire, Davidnak, Abrahámnak jelente, véghre minekűnk el-kűlde.

Bocsásd-megh azért bűnűnket, világositsmeg szivűnket, erősits bennűnk hitűnket, mutasd Atyádnak kegyelmét.

Jelents-megh nekűnk igédet, kiből hihessűnk tégedet, és légy minekűnk épűlet, ut, igasság, örök élét.

Hogy mikor el-jősz itilni, légy kegyelmes fiaidhoz, és vigy minket Sz. Atyádhoz, életeddel ajándékozz.

Dicsőség Atya Istennek, tisztesség ő Szent Fiának, dicsiret az Szent Léleknek, Sz. Háromság egy Istennek. Ugy Légyen.

M A S.

ATya Istennek Igéje, örök Atyátul ki-jöve, ki ez világhra szűleték, idő utolso részében.

Világo-

Világoſits-megh ſzivünket, és S. keddel erősits, halván az te ſzent Igi. voly legyenek bűneink.

Hogy mikor el-jőſz itilni, minde kait ki-venni, adván minden jot az j ok. gonoſzoknak gyötrelmet.

Akkor az mi bűneinkért, ne veſs-el ſzent ſzined elől, de minket irgalmaſságodbol, réſzesits örök élettel.

Dicsiret és nagy dicsőſęg, Atyának és Sz. Fiának, és Szent Lélek Ur Iſtennek, moſt és örökkön örökké. Ugy Legyen.

BÖYTRE TARTOZO HYMNVSOK.

HAlgaſſuk figyelmeteſſen, mire Pál Apoſtol intsen, az Iſten retteneteſſen, hogy minket meg ne bűnteſſen.

Ez az kellemetes idő, melly idvőſséghez illendő, ez kivül minden veſzendő, és örök tűzre menendő.

Immár azért föl-ſerkennyünk, mint mély álombol föl-kellyünk, az bűntül mi bucsut vegyünk, ſz. életre igyekezzünk. C Iſten-

k ſzavát halgaſſuk, parancsolattyát
ak, álhatatos hittel vallyuk, ſegitſé-
hijuk.
edgyünk az ördögtől, távozzunk-
ől, ſok emberi ſzerzéſektől, mel-
znak Istentől.

Mert az mi réghi ellenſégünk, olálkodik mi utánnunk, azt akarja tenni mi velünk, hogy véle eggyüt gyötrödgyünk.

Tehát illik hogy vigyázzunk, és arra legyen nagy gondunk, az ſzám-adásban mit mondgyunk, mikoron innét ki-mulunk.

Ezekre minket ſegéllyen, az Ur Isten kinek legyen, dicsöſség mindenkor magaſságban, mi tölünk ez földiektől. Ugy Legyen.

MAS.

ISstennek ſzent Igejéből, mi kereſztyének tanullyunk, és mindenkoron magunkat, bűntül mi meg-oltalmazzuk.

Mértékleteſſek mi legyünk, ételünkben italunkban, és beſzédünknek vétkétől, magunkat meg-oltalmazzuk.

Minden gonoſzt mi el-hadgyunk, mellyek ſzivünkben lakoznak, és nálunk helye ne legyen, az ördögi csalárdságnak. Kiál-

HYMNUS

Kiáltsunk mi most Isten
nyájan könyörögjünk, hogy
ját, ezzel meg-engesztelhessük
Téged mi most meg-bánt n
sok bűneinkkel, de téged mi ak,
hogy légy irgalmas minékünk.

Emlekezzél-meg Vr Isten, h gy te minket teremtettél, ne akarjad az te népedet, adni ördögnek kezében.

Bocsáss-meg mi bűneinket, és adgy hitet most minékünk, hogy mindenkor te nálad, kellemetesek lehessünk.

Adgyad bolbog Szent Háromságh, hogy nálad minden dolgaink, kellemetessek legyenek, mind örökkön és örökké. Ugy Legyen.

MAS.

Dicsirjük mindnyájan az Ur Istent, és szolgállyuk ő irgalmát, hálákat adván ő néki, hozzánk valo jo-voltárul.

Mind az törvény és az Propheták, ezt jelenték ők régenten, hogy Christus mi idvösségünk, mi Királyunk és Vezérünk.

Ellyünk azért mértékletessen, beszédünkben ételünkben, italunkban és álmunkban, maradgyunk lelki őrizetben. C 2 Távoz-

[illegible]-el minden gonoszt, ki meg-
[illegible]li n[illegible] és ne adgyunk mi semmi helt,
[illegible]rd[illegible] enségnek.

Mi [illegible]nyájan könyörögjünk, és mind-nyájan föl-kiáltsunk, sirjunk az Christus Biro elöt, engesztellyük nagy haragját.

Nagy büneinkel meg-bántottuk, Uram Isten te Fölséged, adgyad nékünk menyországbol, büneinknek bocsánattyát.

Emlekezzél-meg Ur Isten, hogy te teremtésid vagyunk, ne add nevednek tiszteségét, kérünk teremtett állatnak.

Bocsásd-meg mi büneinket, adgyad az jot mellyet kérünk, mellyért kellyünk mi teneked, mind örökkön és örökké. Ugy Legyen.

MAS.

MEnynek földnek teremtöjét, dicsirjétek keresztyének, hatalmasságát rettegjétek, kegyes voltát reménlyétek.

Aldot légy te Ur Isten, dicsöséges magasságban, ki érettünk adád Fiadat, keserüséges halálra.

Távoztasd hitetlenségünket, szivünkbéli vélekedést, Sz. Fiadrol tegyünk vallást, hitünkkel és életünkkel. Halá-

Halálodnak ſzent érdemét, kő. Jeſus Chriſtus, vigaſztalo Szent L nyerjed nékűnk Szent Atyádtul.

Vedd-el rolunk haragodat, bo mi bűneinket, mutaſd hozzánk ſzer. ſzenteld-meg az te népedet.

Sok dolgainkkal meg-bántottunk, egyes Atyánk mi tégedet, te Szent Fiadnak k ve-ért, tegy irgalmaſságot velűnk.

Engedgyed te Sz. Lelkedet, jobbithaſſuk életűnket, dicsirheſsük ſzent nevedet, mind ő-rökkön és örökké. Ugy Légyen.

NAGY HETRE TARTOZO HYMNVSOK.

Pange lingua glorioſa, &c.

IER hirdeſsük mi Urunknak nagy dicső bayvivását, és mondgyuk-megh ſzent halálát, mondgyuk-megh nyereségét, mint áldozot és meg-váltot, ez világnak meg-váltoja.

Ez világnak teremtője könyörűle Adámon, ki az almában mikor évék, az halálban be-eſęk, Chriſtus néki igértetik, Adám ott meg-bátorodék.

kell vala ennek lenni , mi lelkünknek
ni, hogy az ördögh csalárdsága minket
be-eyte ; Chriſtuſnak ő ſzent halála,
onnan ki-mente.

Mikor azért az Chriſtuſnak ſzületése el-jöve, el-küldeték ſzent Attyától, ſzületék ſzűz Mariától, ez világhnak meg-váltoja, és megh-ſzabaditoja.

Sir az Jeſus az jáſzolbã, ot az nagy hidegſégbẽ, takargattya ſzűz Mária ſz. tagait poſztoban, kezét lábát be-polálván, Betlehemnek városábã.

Mikor immár az ſzép Jeſus volna harmintz három eſztendős, Szent Attyának akarattyát akará be-tölteni, magát adá az nagy kinra, bűnős nemnek váltságára.

Az kereſzt-fán mérget iſzik , artzul nyállal pögdöſik, gyenge teſtét az lántsával és vas ſzeggel liggattyák, ő ſzent vére ki-folyamék, véle bűnünk el-moſaték.

Ezt érdemlék mi bűneink, Chriſtuſt igen meg-kinzák , mert az Iſten mi bűnünkért adá Chriſtuſt halálra, hogy ő minket meg-váltana, és meg-ſzabaditana.

Oh kereſzt-fa minden fánál te lől drágálatosb fa, mert nem termet ſemmi erdő hozzád

haſon-

hasonlatos fát, sem zöld a
édességes gyümölcsel.

Néked zöldágad lőn az C. őn
szent vére, édességes gyümölcs tus-
nak szent halála, ő érdeme, igaz nős
népnek meg-váltása.

Bűnös ember ha ezt hiszed, hogy te érted szűletet, és te érted meg-őletet, áldozot és fizetet, te az bűntül és háláltul immáron megh-szabadultál.

Adgyunk azért immár hálát az Atya Ur Istennek, és meg-vált o Christusnak, Szent Lélekkel egyetemben, dicsiret Ur Isten te néked, mind örökkön örökké. Ugy Legyen.

MAS.

OH kegyelmes Jesus Christus, ki vagy mi egy igasságunk, békeségünk és váltságunk, kérünk téged halgas-meg minket.

Mi szivünket kegyes Isten, igaz hitben reménségben, kivált-képpen erősitsed, hogy bizhassunk csak te benned.

Te Isteni jo-voltodat, állat szerint ismerhessük, mellyet hozzánk meg-mutatál, mikor értünk áldoztatál.

Csak

[illegible]ül te viſeléd, ez világnak álnokságát, [illegible]künk idvőſſęget, és mennyei bold[illegible]

Azért illy nagy ſzerelmedért, kérünk moſtan ne hadgy minket, ellenſęgnek dühőſsége, ne veheſſen raytunk erőt.

Oh irgalmas Jeſus Chriſtus, ki vagy mi egy igaſságunk, bátor ſzivel hogy folyamjunk, mindenekben csak te hozzád.

Kérünk azért ne hadgy minket, ellenséghnek ő kezében, de bűnűnket megh-bocsáſſad, és gondunkat te viſellyed.

Mutaſd hozzánk jo voltodat, oltalmazzad orſzágunkat, tőrd-el minden hatalmokat, kik ellened dűhőskődnek.

Kereſztyéni eggyeſségben, ſzenteltesſęk áldot neved, és maradgyon megh mi kőztűnk, ſzent igédnek dicsőſęge.

Birjad lelki orſzágunkat, mellyet Chriſtus csak te magad, ſzent véreddel, haláloddal, drága kincsel meg-váltottál.

Légy kegyelmes azért hozzánk, és te igéreted ſzerint, mi ſzivűnket bátoritsad, ez ſiralomnak vőlgyében.

Ne nézd azért mi bűneinket, nagy hálada-

datlan-

datlanságunkat, hanem az te jo-v[illegible]odat, tégy mi velünk minden jokat.

Aldot Isten szent nevedért, mi[illegible]d ezeket mi valhassuk, mert hitünkkel téged v[illegible]unk, adgy mi nékünk békeséget.

Dicsérteſſél kegyes Atyánk, Szent Fiaddal mi Urunkkal, Szent Lélekkel egyetemben, ki vagy Isten egy állatban. Ugy Legyen.

MAS.

AZ Chriſtusnak szenvedése, mindeneknél nyilván vagyon, mikoron ő az kereszt-fán, mi érettünk meg-feszüle.

Dávid Királynak mondási, mostan immár bé-töltenek, mikoron az mi meg-váltonk, az halállal meg-útközék.

Ekesüle az kereszt-fa, kin az mi Vrunk meg hala, és mélto lön viselnie, az Chriſtusnak ő szent testét.

Ez világnak meg-váltoja, kérünk téged Jesus Chriſtus, ments-meg minket az ördögtül, kárhozattul és pokoltul.

Oh eggyetlen egy reménség, Szent Atyádnál légy szószolonk, és érettünk esedezzél, hogy bizhassunk csak te benned.

Téged boldog Sz. Háromság, dicsér minden kereſztyén nép, kiket Chriſtus ſzent véreddel, kárhozattul meg-váltottál. Ugy Legyen.

VRVNK CHRISTVSNAK DICSÖSEGES FÖL-TAMADASAROL VALO HYMNUSOK.

ÖRvendezzünk kereſztyének, mert országol mi Királyunk, fénlik immár az mi zászlonk, kin haláltol meg-válttsünk.

Mert az Chriſtus kereſzt-fára, értünk méne nagy halálra, hogy bűnünknek lenne árra, és föl-venné ſzent vállára.

Kereſzt-fára feſzitteték, vas ſzeggel megh-ſzegezteték, az lántsával öklelteték, és méreggel itattaték.

Vérét rayta ki-bocsátá, vizzel elvegy kiáraſztá, minket azzal meg-tiſztita, és lelkünket meg-orvoſlá.

Ezt ſzent David lám meg-irta, hogy Chriſtus fán országlana, rayta halált meg-rontaná, ördöggel az bayt meg-viná.

Az ördö-

Az ördögöt meg-győznéje, a. meg-törnéje, embereket meg-mentei nyországban be-vinnéje.

Jesus Christus az mi fejünk, váltsá mi mentségünk, eggyetlen egy közben szoszolonk és idvözitönk.

Mostan te hozzád kiáltunk, és tiszta szivből mi könyörgünk, bocsáss-meg az mi bűneinket, és áld-meg igaságodat.

Dicsöségh Szent Háromságnak, Téged illet sok méltoság, ki meg-váltál bűnösöket, Sz. Fiád által örökké. Ugy Legyen.

MAS.

FEnlik az nap fényeséggel, zengh az égh nagy dicsérettel, ez világh örül örömmel, ordit az pokol rettegéssel.

Mert az erös Király Christus, halál erejét meg-győzé, pokol torkát be-rekeszté, minket nagy kintul meg-mente.

Koporsoban temetteték, vitézéktöl örizteték, hatalomban dicsekedék, halál töle megh győzeték.

Meg-ment immár az kinoktul, és az pokol ellenségtül, mert föl-támat az halálbol, mint meg-mondaték Angyaltul. D 2 Meg-

meg-holt vala bűneinkért, fől-támat igaſ-
kért, hogy mi-is véle egyemben, támad-
őrők életre.

Ez Huſvéti innepekben, vigadozzunk ő-
rőműnkben, mert az Chriſtus nagy őrőmmel,
fől-támat dicsőűlt teſtben.

Te kegyelmes Király Chriſtus, birjad
az mi ſziveinket, hogy tenéked dicséretet,
mondhaſſunk és dicsőſséget.

Kérűnk téged Chriſtus Jeſus, ez Huſvéti ő-
rőmőkben, oltalmazz minket mindenben, te-
ſti lelki veſzedelemben.

Hálákat adunk tenéked, ki az halálbol fől-
kelél, uralkodol moſt Atyáddal, és Szent Lé-
lek Ur Iſtennel. Ugy Legyen.

M A S.

Nota: Oh kegyelmes Jeſus Chriſtus.

EZ világnak fényeſsége, Chriſtus Jeſus egy
reménye, főldnek menynek teremtője, és
ſzenteknek idvőſsége.

Kegyetlen halált meg-győzvén, őrdőg ha-
talmát el-vévén, pokol torkát bé-rekeſztvén, bű-
nűnket rolunk el-vővén.

Te általad meg-váltattunk, te általad ſzaba-
dultunk, te általad igazultunk, te általad idvő-
zűltűnk.

Aláza-

Alázatos könyörgéssel, kérünk tégedet, vétkeinkből, légy minékünk segitséggel, bűnünk bocsáss kegyességgel.

Szent Léleknek ajándékat, örök életnek jutalmát, engedtelt Atyádnak haragját, láthassuk ő szent irgalmát.

Te vagy menyországh kapuja, és idvösségnek aytaja, bűnösöknek szószoloja, és nékik közben-jároja.

Dicsőség Atya Istennek, dicséret Fiu Istennek, tiszteség Szent Lélek Istennek, Szent Háromság egy Istennek. Ugy Legyen.

MAS.

Christus decus Sanctorum, &c.

SZenteknek te vagy Christus ékessége, és minden keresztyéneknek oltalma, ki az kegyetlen ördögöt meg-győzéd, halált szenvedvén.

Te nagy örömmel minden szolgaidat, mostan meg-tartsad ez innep napokon, hogy mindenkoron nagy győzödelmedet, ők tisztelhessék.

Ez az Husvétnek győzödelmes napja, mikoron Christus az halált megh-győzé, és föl-támadván tulaydon ő testét, menyekben föl-vivé.

Mostan mint egy Ur magas mennyországban,

ban, nagy dicsőséggel Christus uralkodik, és el-jövendő igazán itélni, mind ez világot.

Kérünk téged kegyes Atya Isten, ki vagy mennyekben lakozzál szivünkben, hogy föltámadván az utolsó napon, el ne kárhozzunk.

Ezt meg-engedgye az Atya Ur Isten, és egyetemben Szent Lélek Ur Isten, kikkel az Christus most uralkodik, s-minden időben

Ugy Legyen.

VR VNK CHRSTVSNAK MENYBEN FEL-MENESERŐL VALO.

HYMNUSOK.

MOstani ékes innep nap és lelki nagy örömök indittyák elménket jeles énekléſekre, mert imé az Christus föl-méne ſzékiben, mennyeknek kegyes Királlya.

Föl-méne nagy örömmel, vigadván az mennyekben, ſzenteknek ſerege hirdeti dicsőültnek, éneklik az égben az Angyali karok győzőnek nagy dicsőſégét.

Ki menvén az mennyekben, poklokat ő meg-

meg-kőte, adván mind az földieknek
dékokat, dicsőült testben jő-el minke
kegyessen föl-méne.

Könyörgünk tenéked, nemes ter-
nünk, áitatos szolgaidat, hogy te m
mazzad, hogy az meg-dühödöt pokol
dög minket pokolra ne vigyen.

Hogy mikor fényes kődben, meg-
itéletre, el-titkolt bűneinket igazán itéln
adgy rettenetes kinokat az mi bűneinkért,
igazaknak add érdemed.

Engedgyed ezt nékünk, örök mindenh
Isten, oh te Atya Istennek Fia, és Szent Lél
Isten, uralkodván egyemben dicső Szent Há-
romság, most és mind örökkön örökké. Vgy L.

MAS.

IEsus Christus mi meg-váltonk, szeretetünk és kivánságunk, mindeneknek teremtője, ki testben értünk öltözél.

Honnan érdemlettük tőled, hogy bűnünket te el-mossad, kegyetlen halált szenvedvén, minket nagy kintul meg-mentél.

Pokolra érettünk szálván, az nagy fogságbol ki-mentél, nagy diadalommal meg-térvén, Atyádnak jobjára ültél.

Kérünk

30

...ünk azért áldot Christus, légy érettünk
...szolonk, hogy halálunknak utánna, sz.
...t meg-láthassuk.
...icsőség néked Ur Jesus, ki ez nap meny-
...öl-menél, Szent Atyáddal és Szent Lélek-
...mind örökkön és örökké. Ugy Légyen.

PÜNKOESD NAPIARA TARTOZO

HYMNUSOK.

Szövel vigasztalo Szenr Lélek Isten, és az te hiveidnek sziveket bé-töltsed, te szent ajándékoddal, őket uyjétván.

Ki vigasztalonak mondatol, es fölséges Isten ajándéka, élő kut-fő és tűz, szeretet és nékünk lelki kenetünk.

Hét ajándékunak mondatol, és Isten jobkeze uyjának, és ő igéretinek, az te beszéddel minket erősits.

Gerjesz-föl minket bocsás szivünkben szeretetet, és az mi testünknek erőtlen voltát, megerősitsed.

Távoz-

Távoztaſd-el tőlünk ellen[illegible]
békeſséget, hogy az te vezérlésedből, el-távoztathaſſunk, minden bűnöket.

Adgy örömöket adgyad kegyelmednek jeles ajándékát, ronts-el minden háboruságot, és adgy jo békeſséget az mi lelkünknek.

Adgyad iſmérnünk az Atya Iſtent, és az Fiu Iſtent, hogy téged mind az kettőtűl, mi hidgyünk ſzármazni, minden időben.

Legyen dicséret Atyának, és Fiunak és Sz. Lélek Iſtennek, kinek az ő Szent ajándékit minékünk el-küldgye, az Fiu Ur Iſten. Ugy L.

MAS.

Veni creator Spiritus, &c.

Jövel Sz. Lélek Ur Iſten, bánatinkban vigaſz talymegh, félelmünkben bátorits-meg, az Chriſtuſnak érdeme-ért.

Jövel te kérünk Szent Lélek, adgyad nékünk hiveidnek, te kedves ajándékodat, az Chriſtuſnak érdeme-ért.

Jövel te ronts-meg közöttünk, az átkozot gyülölſéget, és tégy minket eggyeſekké, az Chriſtuſnak érdeme-ért.

Dicséret néked Atyának, és te Fiadnak Chriſtuſnak, az Sz. Lélek Ur Iſtennek, Sz. Háromság egy Iſtennek. Ugy Legyen.

MAS.

Jövel Szent Lélek Ur Isten, szálly-bé az mi szíveinkben, erősits az igaz hitben, gerjesz-föl szent szeretetben.

Lelkünkben világosits-megh, tévelygéstől minket ments-meg, Christust velünk ismértesd-meg, természetünket uyjéts-meg.

Adgyad az bűnt gyűlölhessük, szent törvényed követhessük, hitnek gyümölcsét tehessük, szent nevedet dicsérhessük.

Tégy minket bátorságosokká, hitben állhatatosokká, vallásban meg-maradokká, ördögh országa rontokká.

Nálad nélkül semmik vagyunk, minden jot csak tőled várunk, Szent Háromságban téged vallunk, adgyad veled uralkodgyunk. Vgy L.

MAS.

Jövel Szent Lélek Ur Isten, szentelly-megh minket hitünkben, erősits-meg reménségben, az igaz szent szeretetben.

Te vagy nékünk bátoritonk, bánatinkban vigasztalonk, lelkünkben meg-vidámitonk, nékünk meg-világositonk.

Sok ajándéknak adoja, joknak vagy osztogatoja,

gatoja, lelkünknek igazgatója, örökké boldogitoja.

Szivünknek nagy sötétségét és minden hitetlenségét, távoztassad-el kétségét, minden gonosz gyülölségét.

Christusnak ismeretire, vezérly minket igaz hitre, hogy juthassunk idvösségre, mennyei örök életre.

Az hitnek eggyességével, Atya-fiui szeretettel, ajándékoz reménséggel, az boldogh örök élettel.

Dicsértessék Szent Háromság, egy Isten örök boldogság, kitöl adassék mennyország, és egy örök hatalmasság. Ugy Legyen.

Ez két Hymnust, ugy-mint:
Jövel Sz. Lélek Ur Isten, látogasd-meg hiveidet, &c.
Jövel Sz. Lélek Ur Isten, ki Atyával vagy egy Isten, tégy &c.
Lásd-meg oda-föl az első részben, pag. 269. 270.

SZENT HAROMSAG NAPJARA VALO

HYMNUSOK.

Dicsöséges Sz. Háromság, és tökélletes egegyesség, hitetlenségnek sötétségéből, kérünk ments-ki minket.

Oh teremtő a Isten, és idvözitő Fiu Isten, vigasztaló Szent Lélek Isten, oltalmazz gonoszitul minket.

Dicséret néked Atyának, és te Fiadnak Chriſtuſnak, Szent Lélekkel egyetemben, moſt és örökkön örökké. Ugy Legyen.

M Á S.

Nota: Oh kegyelmes Jeſus Chriſtus, &c.

OH teremtő Atya Isten, ki uralkodol dicsőségben, tekints reánk inségünkben, ne veszszünk-el bűneinkben.

Oh meg-válto Jesus Chriſtus, mi eggyetlen egy szoszolonk, engesztellyed Szent Atyádat, ne rontsa-el Egy-házadat.

Vigasztalo Szent Lélek Isten, lakozzál az mi szivünkben, tarts-meg minket igaz hitben, és nagy buzgo szeretetben.

Dicsérteſſél egy Istenség, menyben ki vagy dicsőség, kit angyali nagy fényesség, szentnek dicsér mind örökké. Ugy Legyen.

MINDENNAPI AVAGY KÖZÖNSEGES *HYMNUSOK.*

Immáron

REGGELRE.

IMmáron az nap föl-jövén, nyögrögjünk az Istennek, hogy mind ez egész napon, bűntől minket megőrizzen.

Nyelvünket meg-tartoztassa, bűnre hogy ne mozdullyanak, szemeinket bé-fedezze, gonoszokra ne nézzenek.

Tiszták legyenek mi szíveink, gonosz bűnt bé ne vegyenek, kevélységet meg-enyhitsen, ételt italt mértékellyen.

Hogy mikor az nap el-nyugszik, és az éy elközelitend, ez világon tiszták legyünk, dicsérjük az nagy Ur Istent.

Dicséret légyen Atyának, és eggyetlen egy Fiának, Szent Lélekkel egyetemben, mind örökkön és örökké. Ugy Legyen.

MAS.

IMmár mostan oh Szent Lélek, egy Atyával és Fiuval, nagy vigan az mi szívünkben, méltoztassál bé-szállani.

Testel lélekkel tégedet, hogy mi szüntelen dicsérjünk, szeretet légyen mi bennünk, és mi felebarátinkban.

[illegible] kegyes Atya, és te Atyádnak
igaſztalo Szent Lélekkel, moſt és
ké. Ugy Legyen.

M A S.

IGaz biro nagy Ur Iſten, ki állatokat el-rendelſz, az reggelt meg-világoſitod, és az délt meg-melegited.

Olts-meg patvarkodoknak tűzét, vedd-el bűneinknek terhét, adgy egéſséget minékünk, és adgy lelki békeſéget.

Dicsőſég légyen Atyának, és az ő egy Szent Fiának, és az Szent Lélek Ur Iſtennek, moſt és örökkön örökké. Ugy Legyen.

M A S.

ÁLlatoknak meg-tartoja, álhatatos nagy Ur Iſten, az nap világnak idején, változáſokkal végezvén.

Adgy minékünk olly eſtvelét, kiben mi el ne kárhozzunk, de az halálnak jutalma, legyen az örök dicsőſég.

Dicsőſégh légyen Atyának, és az ő egy Sz. Fiának, és az Szent Lélek Iſtennek, moſt és örökkön örökké. Ugy Legyen.

M A S.

Látod

LAtod Isten sziveinket, jol
ginkat, el nem reytyük bű
juk kegyelmességedet.

Mindnyájan artzal borulván, :
néked szent Atyánk, feleyts-el n: ket,
tengerben el bé vesd őket.

Világossága Lelkednek, fel-gerjesszse mi szivünket, hogy dicsirhessünk tégedet, nevednek dicsősségével.

Haylékoddá mi szivünket, szentellyed kérünk Vr Isten, lakodalmat mi szivünkben, szerezz és nagy nyugodalmat.

Engedd ezt nékünk szent Atyánk, mi Vrunk Jesus Christussal, és Szent Lélek Vr Istennel, ki uralkodol örökké. Vgy Legyen.

MAS.

MIndenkor téged Vr Isten, magasztalunk mi szivünkben, bizakodunk jo-voltodban, dicsekedünk szent nevedben.

Eörvendez lelkünk szent Atyánk, mert biztat minket mi Vrunk, békeségre hogy dolgunkat, viselte minden igyünket.

Bűneinket hogy fel-vövé, téged Isten engesztele, minket akkor igazita, fęlelemből szabadita. Immár

[illegible] kegyelmeſſęgedet, várjuk az te jo-
vé[illegible] nagaſztallyuk mi Vrunkat, illy bő-
ſęge[illegible]nket.

[illegible] raytunk keſeredék, bűneinkben bé
őltőzék; nalálunkban veſzekedék, haragod el-
len rőytőzék.

Hamiſſak valánk előtted, rettegűnk vala te
tőled, el-tévedet juhaidat, meg-térité te ſzent
Fiad.

Vállán őket az akolban, be-vivé bizoda-
lomban, meg-biztatá kegyelmében, megh-
gyogyitá ſęrelmében.

Néked azért őrvendezűnk, te benned moſt
dicsekedűnk, eggyetlen egy mi életűnk, téged
őrőkké éneklűnk.

Dicsőſęgh néked ſzent Atyánk, mi Vrunk
Jeſus Chriſtuſſal, és Szent Lélek Vr Iſtennel, ki
uralkodol őrőkké. Vgy Legyen.

MAS.

ATya Iſtennek egy Fia, ez világnak ő bi-
roja, Chriſtus Jeſus meg-váltoja, árvák-
nak vigaſztaloja.

Atyának vagy bőlcseſęge, ábrázattya di-
csőſęge, kegyeſſęgnek idvőſſęge, irgalmaſ-
ságnak ſzentsége.

Le

Le-szállál magas mennynek kebeléből, emberi testet mentenél meg bűnünkből.

Ezt nem mi nagy érdemünk lekedetünkből, de mivelédkegyes ... zánk valo szeretetből.

Jesusnak kegyességére, néki nagy dicsőssége, térdet haytunk sz. nevére, ez világ három részére.

Eő minékünk váltságunkra, kereszt fát föl vőn vállára, ekképpen méne halálra, mind ez világnak lőn árra.

Szűz Mariának szent Fia, segits ajándékod mia, végy-föl irgalmasságod miá, el ne veszszünk bűnünk miá.

Tellyes vagy fölséges joval, látogas megh minket azzal, el ne veszszünk gonosággal, ördögnek csalárdságával.

Adgy nékünk nyugodalmas időt, békeséget igaz hitet, atyafiui szeretetet, hozzád valo tiszta szivet.

Meg-látván te jo voltodat, hozzánk valo nagy gondodat, magasztallyuk te magadat, örökké méltoságodat.

Dicsőség menyben Atyának, és eggyetlen

egy [illegible] eknek ajándékának, az dicső Sz. Hár[illegible] Ugy Legyen.

MAS.

AZ étzakai ſetétſęgh, melly ez főldet elborittya, távoly legyen mert immáron, az Nap nékűnk világoſit.

Mellyen ſzivűnknek világa, az igaz hitnek miatta, űzetteſsék el mi tőlűnk, hogy legyen Iſten mi velűnk.

Csak téged Chriſtus iſmérűnk, néked elménkből kőnyőrgűnk, ſzent igéd lakozzék bennűnk, az legyen nékűnk vezérűnk.

Az mi bűnűnknek ſokságát, tiſztits el ſzent érdemeddel, tégy kedveſsé Szent Atyádnál, réſzelteſs ſzent orſzágoddal.

Dicsőſęg legyen Atyának, és eggyetlen egy Fiának, Szent Lélekkel egyetemben, moſt és őrőkkőn őrőkké. Ugy Legyen.

MAS.

OH Főlſęges áldot Király, te ſzentidnek dicsőſęge, bűnősőknek reménſęge, és eggyetlen egy ſegedelme.

Valláſt téſzűnk te előtted, hogy el-veſztettűk magunkat, haragodat ingerlettűk, és az halált érdemlettűk.

Imé

Imé azért mi bűneink, el- k
minket, ellenségünknek ereje, ot
mi raytunk.

Nincs szivünknek reménsége, l-
künknek bátorsága, el-fogyatkoztunk -
ban, nyomorgunk mi halálunkban.

Könyörüly raytunk mi Urunk, könyör y
kérünk Ur Isten, tekints az te szent Fiadra, s
érette végy fel minket.

Vessed reánk szemeidet, távoztasd el bűneinket, igazits megh mi hitünket, és vigasztallyad szivünket.

Dicsőség néked Szent Atyánk, mi Urunk Jesus Christussal, és Szent Lélek Ur Istennel, ki uralkodol örökké. Ugy Legyen.

MAS.

OH Mennyei mi Szent Atyánk, tekints menyből most mi reánk, jussonelődben nyavalyánk, ne hadgy kerünk mi Szent Atyánk.

Mert jol láttyuk bűneinket, jol ismérjük el veszt ünket, érezzük mi sebeinket, nem viselhettyük terhünket.

El-árattunk vétkeinkben, sokasultunk bű-

neink [illegible]nind el-veſztünk ſebeinkben, nyomorc[illegible]tünkben.

[illegible] nékünk ſegedelmünk, ſohul nincse[illegible]torságunk, egyedül vagy te oltalmunk, ſeh[illegible]ből gyogyulásunk.

Ha minket te el-hagyandaſz, jo voltodtul meg-foſztandaſz, kezeidből ki-vetendeſz, oltalmadbol ki-rekeſzteſz.

Kész præda léſzünk őrdőgnek, vigaſság ellenſégünknek, tiedből néked boſzſzuság, nékünk csak az nyomoruság.

Indits fel te hatalmadat, ſzánnyad Atyánk halálunkat, dicsőitsed jo voltodat, ne veſzeſd elſzolgaidat.

Tekints reánk az Chriſtuſért, tekints az ő haláláért, érdemlye ezt az mi Urunk, mi eggyetlen egy érdemünk.

Dicsőſég néked Szent Atyánk, dicsőſég te Szent Fiadnak, az Szent Lélek Ur Iſtennek, ki uralkodol őrökké. Ugy Legyen.

MAS.

Fölſéges Atya Ur Iſten, ez napnak ő kezdetiben, könyörgünk tarts meg hitünkben, és az igaz ſzeretetben.

Bűne-

Bűneinket meg-bocsáſſad, é
gaſztallyad, valláſunkat bátoritsa
Lelket nékünk adgyad.

Hogy ne ártson az ellenſég, t
minden kétſég, teſti lelki fertelmeſſég,
noſz eretnekſég.

Oltalmaz kérünk Ur Iſten, őrdőgtől hitet-
lenſégtől, az bűnnek kiſértetitől, hirtelen valo
haláltul.

Adgyad nékünk életünkben, ſzeretheſsük
egy-máſt ſzivel, élheſsünk nagy békeſségben, és
hitnek jó gyümölcsében.

Munkáinkat nékünk áldgyad, eledelünket
ſzaporicsad, hivolkodáſra ne bocsáſs, és tob-
zodáſtul távoztaſs.

Lelkünket és mi teſtünket, néked ajánlyuk
magunkat, vezérlyed az mi utunkat, viſellyed
jóra gondunkat.

Engedd ezeket Chriſtuſért, az te eggyetlen
egy Fiadért, és minékünk ſzoſzolonkért, és igaz
áldozatunkért.

Hálákat adunk Ur Iſten, te ſzent Fiadnak
akképpen, Szent Lélekkel egyetemben, moſtan
és minden időben. Ugy Legeyn.

M A S.

Könyörögjünk az Istennek, Christus által
mi Atyánknak, hogy ismérjen fiainak,
kegyelmezzen bűneinknek.

Az ördögnek hatalmától, ellenségtől és ha-
ragtul, és bűnünknek fokságától, oltalmazzon
kegyelmessen.

Vigasztallyon Szent Lelkével, igazgassон
beszédével, ne boszszontsuk bűneinkkel, nagy
sok hitetlenségünkkel.

Ez mái nap életünkben, ne essünk semmi
vétekben, nagy jozanság ételünkben, légyen
és mi italunkban.

Látásunkban bűn ne legyen, gonosz kiván-
ság hozzánk ne férjen, mi beszédünk tiszta le-
gyen, gondolatunk jora legyen.

Hitünk legyen tökélletes, mi életünk olly
szentséges, nálunk legyen utálatos, hitetlen-
ség mert kárhozatos.

Szent Angyalid őrizzenek, és kezkben vi-
sellyenek, nyomorgatni ne hadgyanak, se em-
bernek se ördögnek.

Dicséret Atya Ur Isten, ki minket nész ke-
gyelmessen, halgass mostan nagy kegyessen,
hogy könyörgünk szükségünkben. Ugy Legyen.

MAS.

MAS.

ESTVERE.

OH mi szent Atyánk, kegyes, oh Jesus Christus tiszt vigasztalo és éltető Szent L. örök Isten.

Te Szent Háromság, és erős eggyeség, bizony Istenség és fölséges joság, Angyaloknak világa, árváknak idvősége, mindeneknek reménye.

Néked szolgálnak, kiket teremtettél, téged dicsérnek teremtett állatid, mi-is tenéked dicséretet mondunk, halgass meg minket.

Dicséret néked mindenhato Isten, személyben három és állapatban egy, csak téged illet dicséret és tiszteség, most és örökké. U. L.

MAS.

OH áldot Atya Vr Isten, ki uralkodol mennyekben, mindeneknek teremtője, könyörgünk most tenéked.

Halgas meg minket Christusért, kiért igérted bizonnyal, bűneinknek bocsánattyát, és az te segitségedet.

Most szükségünknek idején, oltalmazz minket

mi r Isten, és győzd meg ellenségünket, ho yék az te nevedet.

.talmas Isten könyörgünk, ne nézzed az mi bűneinket, hanem Christusnak jo voltát, kiért mondatol Atyánknak.

Ne hadgyad azért minékünk, hogy ártson gonosz ellenség, kiket Fiadnak vérével, megh-szabaditál gonosztul.

Ne hadgyad mulni hejában, hozzánk valo igéretedet, támadgy föl mostan mellettünk, hogy lássuk segitségedet.

Dicsérünk téged mi Atyánk, és kérünk az te Fiadért, maradgyon velünk örökké, az te nevednek oltalma. Ugy Legyen.

AZ ISTEN SZERETETINEK AJANLASA.

IEr dicsérjük keresztyének, az Vr Istent ki minékünk, az Christusért kegyes Atyánk, őtet hijuk segitségül, mert ő nékünk megh igérte, hogy meg halgat nem utál.

Sok szántalan bűneinket, az Christusért meg bocsáttya, és Fiui méltoságra, mindnyájunkat válaszlotta, azért néki könyörögjünk, mint kegyelmes Atyánknak.

Szeret minket az Vr Isten, ki Fiának nem enge-

engede, értünk adá ez világra, hogy meg-váltson bűneinktül, kárhozattul és ördögtől, rettenetes haláltul.

Azért irja Esaiás, hogy ő nékünk születtetet, kit az Atya ada kinra, hogy ő lenne elégségünk, mi bűnünket veté reá, hogy azokért meg-halna.

Oh irgalmas kegyes Isten, ki Fiaddal bizonyitád, bűnösökhöz szerelmedet, Prophétáknak általa, kit igértél vala nékünk, ez világhra bocsátád.

Véghetetlen irgalmaság, ki szerelmes szent Fiadat, értünk adád hogy meg-váltson, nincsen nékünk annyi erönk, hogy ezt néked meg hálállyuk, elég képpen meg köszszönnyük.

Nagy sokképpen megh jelentéd, hozzánk valo jo voltodat, kiért tőlünk ezt kivánod, hogy mi hozzád mind megh térjünk, szent Fiadat mind halgassuk, ötet vallyuk Jesusnak.

Azért illik keresztyének, hogy ezt áldgyuk és imádgyuk, ki teremtet mindeneket, embereket-is meg-váltot, és az irás mint hirdeti, csudaképpen szeretet.

Ezt dicsérjük mindenkoron, kiért minket Atya Isten, vőt mindnyájan szerelmében, ezért

...edvében, menyországban és ez föl-
...ndennemű állatok.

...sértessék Szent Háromság, Atya, Fiu és Sz... Lélek, bizony Isten egy állatban, kitűl vag... on idvőssęgűnk és mennyei bóldogságunk, mind őrőkkőn őrőkké. Ugy Legyen.

A TEREMTESREOL VALO

HYMNUSOK.

DIE LUNÆ.

Prima dies chaos ex nihilo; hinc lucemq́ creavit.

Fölsęges Isten menynek földnek Ura, és mindeneknek nagy bölcs alkotoja, világosságnak csudálatos Attya, és formáloja.

Hogy meg mutatnád te nagy jo voltodat, bőlcsesęgedet és nagy hatalmadat, te foghatatlan világosságodat, boldogságodat

Az nemes földnek ő teremtésęben, hogy mégh ez világ volna setétségben, világosságot teremtél az égen, szép tűndőklésben.

Te meg választád akkoron az napot, az se-

tét

tét éytűl az világoſságot, dolog te-
léd az napot, az ſzép világot.

Fáratság után el-aluváſunkra, ſzer- -y-
jet mi nyugodalmunkra, és hogy ez e- -nin-
ket el ne hadna, de meg nyugotna.

Akkor változik el teſti világunk, és követ-
kezik csendeſz nyugodalmunk, juſſon eſzed-
ben azért imádságunk, fohászkodáſunk.

Ne hadd lelkünket bűnnek el birnia, örök
élettűl itt el ſzakadnia, gonoſzság miá ne hadd
kárhoznia, meg romlania.

De gerjeſz minket az mennyei jora, örök
életnek ſzép kivánságára, minden bűnöknek tá-
voztatására, utálására.

Add meg ezeket nékünk kegyes Atyánk, te
ſzent Fiadért ki minékünk Urunk, és ſz. Lélek-
kel légy kegyelmes hozzánk, tekints mi reánk.

DIE MARTIS.

Altera bis quinos cœlos ac aëra vaſtum.

MEnynek és földnek nemes teremtője,
minden dolgoknak bölcsen rendelője,
az égh az földel hogy eggyűt ne lenne,
de külön lenne.

Te el válaſztád máſod napon őket, az égh
és föld közt ſzörzél meſzſzeſéget, az fellegeknek
tágas üreſſéget, az hidegeket.

Úgy az nagy vizek mind az egéſz földet, el ne borulnák az ſzép ſzigeteket, csudálatoſſan föl függeſztéd őket, az bő eſsőket.

Annak fölőtte az éghi tűz minket, el ne veſztené mind az földieket, te azok által megh enyhited őket, ugy éltetz minket.

Ne eſsünk iſmét úy veſzedelemben, az őrdög miat nagy keſerűſégben, mikor vétkezünk ne hadgy az bűnőkben, őrdög kezében.

Adgy igaz hitet ez világon nékünk, melly minden joval tündöklyék mi bennünk, minden hivságot utáltas meg velünk, lakozzál bennünk.

DIE MERCURII.

Tertia cum terris plantas totumq; profundum.

EZ ſzéles földnek nagy bőlcs teremtője, és tengereknek csuda intézője, hogy az viz és föld mind csak egy ne lenne, de külön lenne.

Te harmad napon hogy teremteſz vala, mikor az vizzel az föld eggyűt volna, minden vizeknek parancsoltál vala, igy ſzoltál vala.

Vállyanak magoknak az vizek az földtűl, és legyen külön az föld az vizektűl, emberek vadak birják lako helyűl, és őrőkſégűl.

Hogy bővölködgyék mindē fęle fákkal, ſok

külömb

külömb külömb nagy szép virágokkal gyü-
mölcsözzék éltető sok jokkal, drágam okkal.

Akkoron lönek az széles tengerek egész
földön nagy szép folyo vizek, cso. takok
és kedves kutfejek; az kik éltetnek.

Gyogyits meg Uram lelki sebeinket, tisztits meg az mi fertelmességünket, adgyad siratnunk hitetlenségünket, sok bűneinket.

Birja Szent Lelked az mi sziveinket, semmi gonoszra ne bocsásson minket, de minden jo-
ban épitsen bennünket, erötleneket.

Es bátoritsa félelmes szivünket, tartsa csendeszen te benned hitünket, semmi rettegés ne illessen minket, te hiveidet.

DIE JOVIS.

Cum stellis sed quarta locavit in æthere Phœbum.

OH magas menynek szentséges Istene, széles egeknek meg-erösitője, negyedik napon bölcsen épitője, és rendelője.

Ki fejünk fölött mint egy föl vont sátort, meg ékesitéd az nagy magasságot, akkor csinálád te az fényes Napot, és az szép Holdot.

Hogy ez világnak az Nap ő fényével, nappal szolgálna el kerüléséve l, az hold világ-is azon-képpen éyjel, szolgálna szerrel.

K[illegible]ezenképpen az ő folyásokkal, jegek lennének ő el forgásokkal, esztendő, holnap és hét szám tartással, lennének bizonnyal.

Ezekkel szerzéd az szép csillagokat, mint egy hatalmas nagy országos hadat, hogy megmutatnád te nagy hatalmadat, birodalmadat.

Világosits megh az embereket-is, vedd el homályát az mi szivünknek-is, old meg az bűnnek kemény kötelét-is, te biry minket-is.

Add meg ezeket nékünk kegyes Atyánk, te szent Fiadért ki minékünk Urunk, és Szent Lelkeddel légy kegyelmes hozzánk, tekints mi reánk.

DIE VENERIS.

Quinta dedit pisces undis, cælog; volucres.

OH nagy hatalmu Fölséges Ur Isten, ki csudálatos Ur vagy az vizeken, onnan teremtéd kik járnak az égen, az viz fenekẽ.

Eötödik napon adál madarakat, szép kivánatos szarvas állatokat, ő vélek eggyüt az vizben valokat, az sok halakat.

Vallyon nem elég csuda-é ez nékünk, azon egy vizből mit adtál minékünk, kiknek némellyik égen jár fölöttünk, messze mi tőlünk,

Némellyek penig vizeknek fenekén, széles tengernek ő nagy sok öryényén, vagy örvé-

nyek-

nyeknek mélyſęges nagy vőlgyén élvén.

Adgyad minékűnk bűnős fiaid Fiadban megh igazultaknak, vethe[illegible] véget minden gonoſzságnak, és álnokságna[illegible]

Ne birjon minket az lelki nagy vaksag, az bálványozo ſzertelen kábaságh, és az pogányi ſok utálatoſság, és az hamiſság.

Add meg ezeket nékűnk kegyes Atyánk, te ſzent Fiadért ki minékűnk Urunk, és Szent Lelkeddel légy kegyelmes hozzánk, tekints mi reánk.

DIE SABBATHI.

Sexta feras ſylvis, & humi repentia, Adamum.

EMberi nemnek teremtő Iſtene, minden dolgoknak ſzépen rendelője, valamit éltet az egéſz föld ſzine, te vagy ſzerzője.

Hatod nap adád az fene vadakat, akkor teremtéd földre az barmokat, és csuſzo máſzo földi állatokat, és az Adámot.

Te igy rendeléd azoknak dolgokat, hogy ember birná ez földőn azokat, minden nagy teſtű erős állatokat, mint egy rabokat.

Eőrizz Ur Iſten nagy oktalanságtul, minden ſzertelen gonoſz kivánságtul, teſti rabságtul minden bu báaattul, és nagy romláſtul. Bir-

n ad lelkeddel az mi erkölcsünket, és ve-
z cselekedetünket, Christus vérével mosd
el k iket, sok vétkeinket.

Az magas menyből adgy örömet nékünk, szent ajándékodat közöllyed mi velünk, minden gyülölségh távoly legyen tölünk, lakozzál bennünk.

Add megh ezeket nékünk kegyes &c.

VASARNAPRA.

Fölséges Isten menynek földnek Ura, ki mindeneknek vagy kegyelmes Attya, az magas egeknek szépen alkotoja, te vagy biroja.

Az mi kedvünkért az szép fényes nappal, te meg ruházád az egeket nappal, és az étszakát az világos holdal, mint egy lámpással.

Hogy meg nyugoszon az mi munkáinktul, törödésünktül és fáratságunktul, néha penigen mi nagy bánatinktul, és siralminktul.

Nagy hálát adunk kegyes Atyánk néked, hogy te ez napon nékünk ezt engedted, nagy szp békével élnünk te előtted, dicsőség néked.

Immár az napnak az ő kezdetiben, néked könyörgünk Atyánk igaz hitben, segits meg minket mi kö-

mi kőnyőrgésünkben, áldgy
Hogy tiſzta ſziből áldhas
ének ſzoval dicsérjük nevedet ,
imádhaſſunk téged, mint Iſtenünket.

Az sötét éynek reánk jövéſében , adgyad hogy lelkünk ne legyen sötétben, ſe penigh hitünk tökélletlenſégben, és tévelygésben.

Hogy az mi teſti ſzemeink el-hunnak, lelki ſzemeink reád vigyázzanak, az mi bűneink mind el alugyanak, és meg-hallyanak.

Tarts tiſztán Uram teſtünket elménket, őrizz meg bűntül álmunkban-is minket, az álnok őrdög ne birjon el minket, erőtleneket.

Adgy békeſéges nyugodalmat nékünk , és tennen magad vigyázz Uram értünk , hogy ſzép békével legyen fölkelésünk, tellyes életünk.

Tégedet kérünk Iſtennek ſzent Fia , néked kőnyőrgünk Urunknak ſzent Attya , hogy az mit kérünk Szent Lelked megh adgya , ſ-megh confirmállya.

MAS.

SOk nyavalyánkban Atyánkhoz kiáltsunk, mert ſegedelmet ſohul nem találunk , csak ő minékünk Atyánk és gyámolunk, minden oltalmunk.

ért alázatos szivel, kérünk oltal-
ma[illegible] job kezeddel, és táplálly minket
az[illegible] st igéddel, lelki étellel

Itt ez árnyékban miglen mi nyomorgunk, csak segedelmed alá mi folyamunk, mert igen kegyes Atyánk vagy minékünk, minden oltalmunk.

Pokol aytaja bűnért reánk nyila, hogy az Istennek haragja indula, minden nyavalya ottan reánk szálla, bűnnek jutalma.

Azért könyörgünk ne nézd bűneinket, de tekints kegyes szemeiddel minket, az te Fiadért szeres ingyen minket, szabadits minket.

Ne tégy mi velünk az mi bűnünk szerént, de tekints minket kegyesség szerént, az Christus Jesusnak kedves volta szerént, érdeme szerént.

Végy el mi rolunk ennyi sok insęget, adgy nékünk kérünk immár csendesęget, ne fogyatkozzunk el sok insęg közöt, adgy nékünk erőt.

Sok nyavalyáink le csendesedgyenek, hogy hatalmasok tégedet féllyenek, és mindenkoron téged ismérjenek, örök Istennek.

Dicséret legyen az Atyának menyben, ő Sz. Fiának örök dicsőségben, és Sz. Léleknek vélek egyetemben, örökké Amen. U. L. RE-

RESPONSORIA.

JEsus Christus élő Istennek Szent Fia;
Irgalmazz minékünk.
Ki mi érettünk jövél ez világhra;
Irgalmazz minékünk.

Dicsőség Atyának és Fiunak és Szent Lélek Istennek. Jesus Christus, &c.

Ki mi érettünk el-jövél ez világra; Irgalmaz:
Ki érettünk ez világra születél; Irgal:
Ki érettünk környül-metélkedél; Irgal:
Ki ez napon az bölcseknek meg jelenél; Irg:
Ki ez napon Jerusalemben alázatossan be menél; Irgalmazz minékünk.
Ki ez napon az Sidoktul meg fogatál; Irg:
Ki mi érettünk az keresztfán szenvedél; Irg:
Ki ez napon az mi bűneinkért szenvedél; Irg:
Ki ez napon nagy dicsőséggel halottaibol fel támadál; Irgalmazz minékünk.
Ki ez mai napon az mennyekben fel menél; Ir:
Ki ülsz Atya Istennek jobjára; Irg:
Ki az Sz. Lelket Atyádtul nékünk nyeréd; Irg:

Versiculi hujus Respon:

[illegible]áneinkból: Tiſztits meg min-
[illegible]et Ur[illegible]en.
[illegible]bocsáſd meg nékünk: Minden véteinket.
U[illegible]en az mi bűneink ſzerént: Ne cseleked-
gyél mi velünk.
Es az mi gonoſságink ſzerént: Ne fizes mi-
nékünk.

MAS.

TEllyes ſzivel te hozzád kiáltunk;
Halgas meg minket Ur Iſten.
Es kereſsük az te igaſságodat; Halgas meg, &c.
Dicsőſségh Atyának és Fiunak és Szent Lélek I-
ſtennek. Tellyes ſzivel, &c.

VERSUS.

Ur Iſten az mi bűneink ſzerént: Ne cselek: &c.
Es az mi álnokságink ſzerént: Ne fizes &c.

MAS.

GYogyits meg minket Ur Iſten; Mert vétkez:
Kérünk téged Ur Iſten, irgalmazz miné-
künk; Mert vétkezt:
Dicsőſség Atyának, Fiunak és Szent Lélek Iſten-
nek; Gyogyits meg:

VERSUS.

Mi ſegitségünk vagy te Ur Iſten: Ne hadgy el
minket.

Meg

Meg ne utály minket az mi bűneink[illegible] Mi idvőzitő Istenűnk.

ADVENTUS Dn.

Bocsásd el Ur Isten: Az te hatalmadat.
Es szabadits megh minket: Minden [illegible]ruságbol.
Aldot az ki jőt: Urnak nevében.
Bizony Isten bizony ember: Meg szabaditani minket.

NATIVITAS Dn.

Gyermek szűleték: Es Fiu adaték minékűnk.
Es az mi bűneinknek: Váltságára adaték.
Szűleték minékűnk: Az Ur Jesus Christus.
Hogy minket meg szabaditana: Minden bűneinktől.
Az Istennek Igéje: Erettűnk emberré lőn.
Es lakozék: Mi kőzőttűnk.

EPIPHANIÆ.

Az Persiabéli bőlcsek ajándékozzák: Az Názárethbéli Jesust,
Arannyal, tőmjénnyel és kenettel: Tisztelik őtet.

QUADRAGESIMÆ.

Christusnak igassága: Kőrnyékez minket paisul.
Azért semmit ne fęllyűnk: Az éyjeli hitetlen rettegésektől.

MAJORES HEBDOMADÆ.

Az te niveidnek ſzerelme: En éſzte megh engemet.

Es az te káromloidnak káromláſi: Eſęnek én raytam.

Békeſęggel el aluſzom én Chriſtus: Es el nyugoſzom.

Mert csak te magad bátoritál meg engemet: En Iſtenem.

PASCHA.

Halálra adatot vala az Chriſtus az mi bűneinkért: Alleluja.

Fől támadot az mi idvőſſęgűnkért: Alleluja.

Fől támadot az Chriſtus halottaiból: Alleluja.

Mint meg profętáltatot vala: Alleluja.

ASCENSIO.

Fel mene Chriſtus menyorſzágban: Dicsőſęgel.

Foghva vivé az mi ellenſęgűnket: hálát adgyúnk azért ő néki.

PENTECOSTES.

Az Szent Léleknek ajándékát: Bocsáſd ſzivűnkben Vr Iſten.

Ki bennűnk Iſteni és emberi: ſzerelmet gerjeſzſzen.

Ur Iſtennek Szent Lelke be tőlté: Főldnek kerekſęgét.

Es

RESPONSORIA.

És mindenek vallyák: Bőlcseſségéne

IN FESTO TRINIT.

Áldgyuk az Atyát és az Fiut: Szent L
nel egyetemben.
Es mindeneknek felette magaſztall
Mind örökkön örökké.
Áldot legyen az Szent Háromság: E
Iſtenſég.
Dicsérjük és fel magaſztallyuk őtet: ind ö-
rökkön örökké.

ÆSTATE.

Mindenhái könyörgésünk: Mennyen fel te hoz-
zád Ur Iſten.
Es ſzállyon mi reánk Vr Iſten: Te ſz. irgalmaſ-
ságod.

DIEBUS DOMINICIS.

Igazgattaſsék te hozzád Vr Iſten: Az mi imád-
ságunk.
Mint meg gyuytot áldozat: Te előtted Vr
Iſten.
Ne hadgy el veſznünk minket Vr Iſten: Mert
ſzántalan az mi bűnünk.
Es eſedezzél érettünk: Eggyetlen egy ſzoſzo-
lonk.

BENE-

BENEDICTIONES.

mindenhato Istennek irgalmasságárol, földön igyekezzünk mindenkor hálát adni.

Hogy az utolsó rettenetes itélet megh lévén, Menyországnak boldogsága adassék, meg minékünk.

Erüllyünk mi áldottak és választottak menyországra:

Lám az Christus ő szent Attyát nékünk megengesztelé.

Hálát adgyunk az Atyának és Fiunak mind örökké:

Egyetemben Szent Léleknek, egy felséges Istennek.

IN ADVENTU.

Jöy el hozzánk Idvözitő Christus Jesus Szent Atyáddal:

Szabadits megh bűneinkből és sok nyavalyáinkbol.

Kiért néked hálát adunk Szent Atyáddal Szent Lelkeddel:

Mind örökké Szent Háromságh egy felséges Istenségh.

IN

BENEDICTIONES.

IN NATIVITATE.

Adgyunk hálát kereſztyének Chriſtu
voltárol: Mert érettünk ſzere
leték ez világra.
Egyetemben magaſztallyuk és d
ő nevét: Mert csak ő mi bűn
demes áldozattya.
Jeſus Chriſtus ki ez napon az ſzép ſzűz
héből: Születtetél ez világra
ságunkra.
Atya, Fiu és Szent Lélek tellyes S.
ság egy Iſten: Lakozzék mi ſz
mind örökkön örökké.

IN DIE CIRCUMCIS:

Aldgyuk minnyájan az Jeſuſt ki ma körr
tzetteték: Hogy ő minket bűnein
mind meg ſzabaditana.
Hálát adgyunk az Iſtennek véle öſzve ő Fiának
Sz. Lélekkel egyetemben mind örök: ör:

IN FERIIS EPIPHAN:

Jeſus Chriſtus ki ez napon az bölcseknek megh-
jelenél: Légy vezérünk kérünk téged az
te ſzent Atyádhoz.
Atya, Fiu és Sz. Lélek tellyes Sz. Háromság egy I-
ſten: Lakozzék mi ſziveinkben mind ö-
rökkön örökké.

BENEDICTIONES.

N FESTO PARASCEVES.

.tus ki ez napon keserves kinokat szen-
él: Az kereszt fán mi bűnünkért szent
yádnak áldozál.
k téged magas menyből nézz mi reánk
gyelmessen: Szabadits meg bűneink-
és sok nyavalyáinkbol.

IN DIE PASCHATOS.

kereszтyének az Istennek jo voltá-
t az Cristus ez mai nap fel táma-
alálbol.
gyunk az Istennek és eggyetlen egy
nak: Szent Lélekkel egyetemben mind
rökkön örökké.

IN DIE ASCENSIONIS.

unk mi most kereszтyének idvösséghnek igaz
útán: Mert az Christus ez mai nap mene
fel menyországban.
Hogy minékünk Szent Attyátul vigasztalo Sz.
Léleknek: Kellemetes ajándékát megh
nyervén el bocsássa.

IN DIE PENTECOSTES.

Eörüllyünk mi kereszтyének mert az Isten ő Sz.
Lelkét: Menyországbol hiveihez vigasz-
talni bocsátá.

Az kik

Az kik hiſzik Chriſtus által [illegible] csánattyát: Azok veſzi[illegible] ajándékát ő̊rő̊kké.

IN DIE TRINITA[illegible]

Az teremtő̊ Atya Iſten és megh vá[illegible]en: Vigaſztalo Sz. Lélek Iſten áldg[illegible] minket mindnyájan.

Egyetemben kereſztyének fęllyű̊l [illegible]tet mint Urũkat: Es dicsérjű̊k igaz hitbő̊l mind ő̊r: ő̊:

Jeſus Chriſtus kit az Atya váltságunkra el ereſzte: Kérű̊nk téged légy ſzoſzolõk Sz. Atyádn: el;

Atya, Fiu és Szent Lélek tellyes Szent Háromság egy Iſten: Lakozzál mi ſziveinkben mind ő̊rő̊kkő̊n ő̊rő̊kké.

PERACTA COENA.

Mennyetek el békeſęgel Vr Iſteñek áldottai: Mindenkoron dicsérjétek az ti Sz. Atyátokat.

Hálá legyen az Iſtennek ki minket érdemű̊nk nélkű̊l: Fiaivá hogy fogadot csak az ő̊ jo voltából.

SYMBOLUM ATHANASII.

VAlamelly ember idvő̊zű̊lni akar: mindeneknek elő̊tte ſzű̊kſęgh hogy a' kereſztyéni hitet vallya.

[illegible] a' ki igazán és éppen megh nem tartánd[illegible]ség nélkül örökké elvész.

Ez pedig a közönséges Keresztyéni igaz hit: hogy az egy Istent Háromságban, és az Háromságot egyességben tisztellyük.

A' személyeket egymástol megválasztván. Es az állatot el nem osztván.

Mert külömb az Atyának személye; külömb a' Fiu-é, külömb a' Szent Lélek-é.

De az Atyának, és Fiúnak és a' Szent Léleknek egy Istensége vagyon; egyenlő dicsősége és örökké való fölsége.

Minémő az Atya, ollyatén a' Fiu; ollyatén a' Szent Lélek.

Teremtetlen az Atya, teremtetlen a' Fiu; teremtetlen a' Szent Lélek.

Mértékletetlen az Atya, mértékletetlen a' Fiu: mértékletetlen a' Szent Lélek.

Eörökké valo az Atya, örökké valo az Fiu: örökké valo a' Szent Lélek.

De maga nem három örökké valók: hanem egy az örökké Isten.

A' mint nem három teremtetlenek, sem három véghetetlenek: de egy teremtetlen és egy véghetetlen Isten.

Azon

Azon modon mindenhato az
hato a' Fiu; mindenhato a' Szei
De maga nem három minde[illegible] iem
egy a' mindenhato Iſten.

Azon-képpen Iſten az Atya, I[illegible] a: Iſten
a' Szent Lélek.

De maga nem három Iſtenek: hanem csak egy az Iſten.

Azon-képpen Ur az Atya, Ur a' Fiu: Ur a' Szent Lélek.

De azért nem három Urak: hanem csak egy Ur Iſten vagyon.

Mert a' mint kereſztyéni igaſság ſzerént erre ké ſzeritetünk: hogy mindenik ſzemélt Iſtennek és Urnak vallyuk.

Azon-képpen három Iſtent avagy három Urat vallanunk: a' kereſztyéni hitnek méltosága ſzerént meg tiltatunk.

Az Atya ſenkitől nincsen: ſem teremtetett, ſem ſzületett.

A' Fiu tulaydon csak az Atyától vagyon: nem lett, ſem teremtetett, de ſzületett.

A' Sz. Lélek az Atyától és Fiutol nē ſzereztetett: ſem teremtetett, ſem ſzülettetett hanē ſzármazik.

Egy azért az Atya nem három Atyák, egy a'

[illegible]m Fiak : egy a' Szent Lélek, nem [illegible]elkek.

Es e[illegible]agba ſemmi nincsen előb valo ſem utolſo, ſen[illegible]agyob ſem kiſſeb: De mind a' tellyes három ſzemélyek egyenlő őrőkké valók, és egymáshoz valo egyenlőséggel vannak.

Ugy a' mint immár oda fel megh mondottuk, hogy mindenképẽ az Iſteni eggyeſſęg a' Hárõságban: és a' Háromság az eggyeſſęgben tiſzteltetik.

A' ki azért idvőzűlni akar : ekképpen valo értelme legyen a' Szent Háromságrol.

De ſzűkſęg az őrők idvőſſęghez ; hogy ember, a' mi Urunk Jeſus Chriſtuſnak meg teſtesűléſęt-is tőkélleteſſen hidgye.

Ez azért az igaz hit, hogy hidgyűk és vallyuk: hogy a' mi Urunk Jeſus Chriſtus az Iſtennek Fia, Iſten és ember.

Iſtenſęge ſzerént az Atyának állattyából őrők időknek előtte ſzűletett : emberſęge ſzerént kedig annyának állattyából idő ſzerént ſzűletett.

Egéſz Iſten, egéſz ember : okos lélekből és emberi teſtből lévén.

Haſonlatos az Atyához Iſtenſęghe ſzerént: kiſſeb az Atyánál emberſęge ſzerént.

Ki jollehet hogy Iſten és ember: de maga nem kettő, hanem csak egy a' Chriſtus.

Egy

Egy pedig nem az Istenségnek test[illegible]val-
toztatásával: De az emberségnek Ist[illegible]e va-
lo fel vetelével.

Egy a' Christ⁹ mindenestől fogva, r[illegible]z ő állat-
tyának elegyitésével: De személyének eg[illegible]ségébē.

Mert miképpen az okos Lélek és a' test egy em-
ber: azonképpen az Isten és ember egy Christus.

Ki a' mi idvősségünkért kin tszenvede: pokolra
szállot, harmad napon halottaiból fel támadot.

Föl ment menybe, ül az Atya mindenhato Is-
tennek jobjára: Onnan lészen el jövendő itélni
eleveneket és holtakat.

Kinek el jövetelire minden embereknek az ő
testekkel fel kell támadniok: és az ő tulaydon
cselekdetekről számot kell adniok.

Es a' kik hitből jót cselekedtenek az örök élet-
re mennek; a' kik kedig gonoszt cselekedtenek
örök tűzre mennek.

Ez azért az igaz keresztyén hit: melyet vala-
ki bizonnyal és tökélletessen nem
hiend, általán fogva nem
idvözülhet.

IN EXEQUIIS DEFUNCTORUM.

HALOT TEMETESKORRA VALO ENEKEK.

Azoknak kedvekért, kik illyẽ utolsó szükségben szólgálnak, ôszve szedegettettek és kibocsáttattak.

Moſtan pedig úyjobban meg-tôbbitettek.

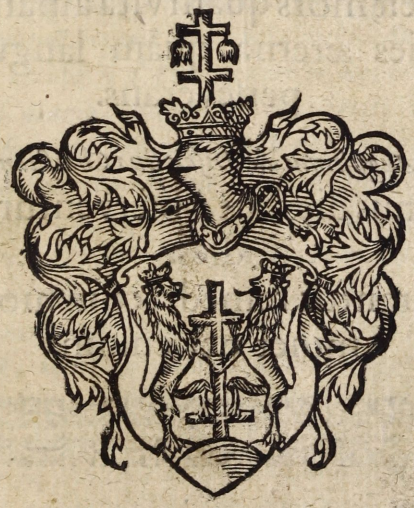

Hebr. 9. ỳ. 27.

El-végezet dolog, hogy az emberek egyſzer meghallyanak, az után itélet léſzen.

LÕCSEN.

RM 1. 4° 2371 kolle. 4

R 2005-2006

Ecclesiastici 7. v. 40.

In omnibus operibus tuis memorare novissima tua, & in æternum non peccabis.

Ibidem Cap. 30.

Melior est mors quàm vita amara, & requies æterna quàm languor perseverans.

Augustinus de Disciplina Christiana.

Latet unus dies, ut observentur omnes dies.

Serò parantur remedia cum mortis imminet periculum.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

ELŐL-JARÓ RÖVID BESZED.

AZ Halottaknak el-temetésében nem minden nemzetek mindenkoron, és minden helyen egy szokást követtenek eleitûl fogván. Mert némellyek Halottyokat az földbe takarták sok fęle ceremoniával: Némellyek meg-égették, és a' porát valami edényben szették, és azt tőtték-el: Némellyek végezetre Halottyokat vízben vetették; melly szokásokról bővebben írnak a' Historicusok. Sőt a' kik Keresztyén nevet viselnek-is, ebben nem mindenkoron egy tőrvént tartottanak, hogy a' híveknek Christus szûletése előtt való rend-tartásokról ne szóllyak. Elein általán fogván az Apostoloknak intésekből el-hagyván sok pogányi szokásokat, igen egyűgyű-képpen temetkeztenek. Annak-utánna a' Pápisták nevekedvén, ebben a' Ceremoniák-is nevekedtenek: mellyeket, a' ki olvasni akarja, meg-talál Ropertus Bellarminusnál, Tom. 1. A' mi szegény nemzetünknek nagy része, Isten kegyelméből, e' Ceremoniákban némellyeket a' több Pápistasággal le-tőtt, némellyeket még meg-tart, ugy-mint harangozást, néhol alamisna osztást, mellynek része általán fogva a' Tor, Eneklés, Prædikállás, nagy koporsó emelések és egyéb e' fęle. Mellyek kőzzűl ki légyen jó s-ki nem, én itt nem vizsgálom. Az emberek semmit nehezbben nem szenvednek, mint ha valami szokott dólgot, ha az szintén nem jó-is, valaki improbál. Olvashatz valamit némellyik felől Lamb. Dan. Rop. Bellarm. ellen. Azt mondhatom, ha bánnyák-is némellyek, hogy ha Temetés nem vólna, Mestert és Deákot nehezbben tartanának: mint Prædikátort, ha Keresztelés és Eskűtés nem vólna, olly balgatagok az emberek. Azért, miért hogy Temetéskor mi kőztünk énekelnek, a' minémű Enekeket akkorra írtanak tudos Emberek, mi-ólta az Ecclesia kezdetett reformáltatni, azokat e' könyvbe szedtem, hogy azok egygyűt lévén, a' Deákság effęle szolgálatban él-

ban élhessen vélek. Az autorok neveket el nem titkoltam volna, de kevésnek tudhattam meg a' kiknek a' vers fejekben nincsen, mellyeket külön meg-jedzeni nem szükségh volt. Itélem hogy egy-is nincsen igen réghi benne: mert a' Pápistaságban deákúl mondották Officium defunctorum, *a' Sóltárt. Továbá találtam mégh ezek kivûl többet-is, jollehet igen keveset: de ennékem elégnek tettzenek ezek. Es ugyan kévánnám, ha immár nem többitenék.*

Osztottam három részre:

Az elsőben vadnak, a' mellyeket az balottas ház előtt szoktanak mondani.

A' másodikban, mellyeket a' halott ki-vitelkor.

A' harmadikban, a' mellyeket a' sír fölött.

De ez osztás nem olly köteles, hogy változás nem lehetne benne, melly a' Cantorok eszességén áll. Légy jó egésséghben jó énekes. Lőcsén Bőyt-elő hónak 28. napján. 1635. Esztendőben.

HALOT TEMETESKORRA VALO ENEKEK.

ELSŐ RESZE.

Melyben vadnak azok, à mellyeket az halotnak fel-vétele előtt szoktanak mondani.

Canticum Simeonis ex Luc. 2,

Simeon accepit puerum Jesum in ulnas suas, & benedixit Deum, & dixit:

29. *Nunc dimittis servum tuum Domine, secundum verbum tuum, in pace.*
30. *Quia viderunt oculi mei salutare tuum.*
31. *Quod parasti ante faciem omnium populorum.*
32. *Lumen ad revelationem gentium & gloriam plebis tuæ Israel.*

In quibusdam Ecclesiis Germanicis primum versum Minister Ecclesiæ, sequentes duos Chorus decantat. Quibus Minister orationem subjicit respondente Choro, Amen. Porrò Latinè Canticum istud hoc loco inserere placuit, donec convenienti Melodia in Ungaricum ab aliqno convertatur.

Precatio ut Deus à morte æternâ defendat, ex Matthæi Philadelphiensis Græcâ Oratione sumpta.

MEdia vita in morte sumus, quem querimus adjutorem, nisi te Domine, qui pro peccatis nostris justè iraseeris; Sancte Deus, Sancte fortis, Sancte & misericors Salvator, amaræ morti ne tradas nos, Amen.

Hanc precationem Alardus Amſtelredamus ſic ex Græco expreſſit.

IPſo vitæ medio mors dominatur. Ecquem igitur tandem quæramus, niſi te Domine unicum vitæ autorem? Ne quæſo in malum memineris peccatorum populi tui. O Sancte Deus: O Sancte fortis: O ſancte immortalis: neq; in tenebroſa mortis tartara animas noſtras, opus & imaginem immenſæ bonitatis tuæ, cum ſis totus miſericors, ejicias aut profliges, Amen.

KŐNYŐRGES.

Hogy Iſten őrők haláltól óltalmazzon: Matthæus Philadelphus Görögh Oratiojából vétetett.

AZ mi életünknek közepette, haláltól környül vétetünk, kit mi kereſsünk ſegedelmül, ki minket vigaſztallyon? Csak tégedet Uram, ki mi bűneinkért igazán moſt mi reánk meg-haragudtál: Szent áldott Ur Iſten: Szent erős Ur Iſten: Szent idvözitő irgalmas Urunk; oh őrők Iſten, de ne hadgy minket bűneinkért gonoſzúl el-veſznünk, de mi halálunknak idején légy minékünk nagy ſegedelmünk, Irgalmaz nékünk.

MAS.

Eſa. 64. réſzéből. Az őrők életnek dicsőségéről bizonyos halál után.

TUdgyuk Uram Iſten hogy mind megh kell halnúnk, de hiſzſzük hogy az őrők életre iſmét mind fel-támadúnk, mert te vagy életünk, te benned halálúnk, te vagy fel-támadáſunk.

Soha ſzem nem látta, fül és nem hallotta, embereknek ſzive gondolattya azt megh ſem gondolhattya, melly nagy dicsőséget az Ur Iſten ſzerzet az őtet ſzeretőknek.

El-törli az Iſten köny-hullatáſinkat, és el-távoztattya mi tő-

mi tőlünk mi keſerűségünket, mert bánat nem léſzen fáydalom ſem léſzen, csak nagy dicsőſség léſzen.

Holott uralkodik az Atya Ur Iſten, az ő áldot dicső ſzent Fiával, az mi Urunk Chriſtuſſal, Szent Lélék Iſtennel mind egy hatalomban, mind őrőkkön őrőkké.

MAS.

Az hólt ember ſzól állapattyá felől.

MEgh ſzabadúltam már én az teſti haláltól, és megh menekedtem minden nyavalyáimtól, bűntűl az haláltól ez csalárd világtól, az őrők kárhozattól.

Lelkemet ajánlom az hatalmas Iſtennek, és teſtemet hagyom ő Annyának ez földnek, ez világot pedig az én feleimnek, és az benne élőknek.

Az teſti halálból megyek őrők életre, és meg mondhatatlan őrőmre dicsőſségre, kit kezdettűl fogva az Chriſtus meg ſzerzet, az ő benne bizóknak.

Nincsen már hatalma én raytam az ördöghnek, ez csalárd világnak, ſem az kegyetlen bűnnek, mert Chriſtus el rontá ezeknek hatalmát, az ő ſzent halálával.

Az Atya Iſtennek vagyok én ſzerelmében, az ő Szent Fiáért kedvében kegyelmében, réſzeſsé tőtt engem minden őrőkében, az őrők dicsőségben.

Dicsőſség tenéked őrők Atya Ur Iſten, és tiſzteſség néked meg-váltó Fiu Iſten, tellyes Szent Háromságh egy bizony Iſtenség, az őrők dicsőségben.

ANTIPHONA PRO REMISSIONE PECCATORUM.

NE emlekezzél megh Ur Iſten az mi bűneinkről: ſe Atyáinknak vétkekről: ne álly boſzſzut mi raytunk ſzent Fiadnak kedvéért.

IN

IN FUNERE PIORUM.

Ex Esa. 56. cap.

ECCE! quomodo moritur justus; & nemo percipit corde. Viri justi tolluntur, & nemo considerat: à facie iniquitatis sublatus est justus, & erit in pace memoria ejus.

In pace factus est locus ejus, & in Sion habitatio ejus: Et erit in pace memoria ejus.

EXEMPLUM VERÆ POENITENTIÆ & conversionis ad Deum.

CLemens mihi Jehova sis,
Pro maximis clementiis:
Purga nefas & ablue
Meum quod agnosco grave,
Contra meo te crimine
Egi, quod urget usq; me:
Nullum malum tu sustines,
Ut judices me justus es.
Cum labe natus ecce sum:
Conceptus & cum labe sum:
Te veritas juvat, tua
Repandis huic mysteria:
Conspergе me per hyssopum,
Mundabor & supra nivem,
Ablatus albus: audiant,
Aures quod ossa gaudeant.
Noxas meas non aspice
Iniquitatis dilue:
Mundumq; cor mihi crea,
Intusq; spiritum nova:
Nec submove vultum tuum,
Sanctum nec aufer Spiritum
Salutis esto gaudium,
Promptum regar per Spiritum.
Vias tuas hinc improbis
Monstrabo peccatoribus:
Ut à malignitatibus
Vertantur ad te protinus:
Me vindica, meæ Deus
Salutis, à sanguinis:
Solvantur æquitatibus
Os, lingua laudibus tuis.
Non postulabis victimas:
Aliàs dedissem plurimas:
En spiritum fractum vide,
Quassumq; pectus accipe:
Despecta ne sit hostia
Benigna fac ex gratia
Sacri Sionis incolis,
Rectum tibi mactantibus.

Nec

AZON PSALMUS.

Ur Isten

VR Isten irgalmazz nékem, az te irgalmaſságod ſzerént, moſd és tőröld el bűnömet, mellyet én bánok ſzivem ſzerént, hogy te ellened vétkeztem, bánom és keſerű ennékem, méltán engem meg-itélhetz, azért te igaz Isten lehetz.

En az bűnben fogantattam, bűnben anyámtúl ſzármaztam, te csak ſzeretz igaſságot, és igérſz irgalmaſságot, hints meg engemet Iſoppal, honál fejérb léſzek előtted, vigh léſzen lelkem te benned, tetemim meg vidulnak tőled.

Ne nézd Uram bűneimet, töröld el minden vétkeimet, teremts bennem tiſzta ſzivet, és adgy ennékem Szent Lelket, ne veſs el engem előled, és ne vedd el tőlem Sz. Lelked, adgy ennékem idvőſséget, és jóra viſelő Szent Lelket.

En miattam ſok emberek, az te útadra térűlnek, kik ő bűnöket el-hadgyák, és életőket meg-jobbéttyák, ſzabadéts Uram engemet, vedd-el rólam itéletedet, óldgyad meg az én nyelvemet, hogy magaſztalhaſſon tégedet.

Aldozatot tennék néked, ha kedves vólna előtted, de csak kévánod én tőlem, hogy légyen töredelmes ſzivem, tekénts Ur Isten lelkemre, és tégy kegyelmeſen ő véle, tégy jól az te Egy-házaddal, ki téged ſzolgál igaſsággal.

MAS.

MIdőn el-jűn én órám hogy meg kelletik halnom, Chriſtus kérlek tégedet te légy velem akkoron: idvőzits vezérly magad, ſzéréſzeſits kegyelmedben, lelkemet végső órán ajánlom ſzent kezedben.

Bűneim reám támadnak és engemet mardoſnak, mint tengernek fövenye annyi ſzáma azoknak: kétségben el nem eſem mert halála Jeſuſnak, ſebe és vér-ontáſa engemet óltalmáznak.

Tagod vagyok oh Chriſtus ez biztattya ſzivemet, nem válaſzt el az halál ſoha tőlem tégedet: meg-hallyak bár ben-

ned lesz mindenkor bátorságom, mert meg-váltál engemet s-nyerél őrők életet.

Mivel hogy fel-támadál nem maradok ez földben, szent Atyádhoz jutottál én-is jutok kebledben, hol vagy te oda megyek s-veled őtőkké élek, és igy az árnyék földről bátorsággal ki-mégyek.

M A S.

Nota: Tudgyuk Uram Isten, &c.

M. D.

SIralmas éneket az hólt testen mondgyúnk, meg ne utállyuk de nagy szeretettel őtet őszve takarjuk, az mi föld Anyánknak kebelébe adgyuk, és szépen el-temessük.

Oh melly nagy munkával és nagy fáratsággal, kereste ez ember ez világon minden-napi kenyerét, az mint az Ur Isten parancsolá néki még az Paradicsomban.

Az mi halálunkról szükség emlekeznünk, ma szenvedte ő az halál kénnyát holnap mi-is meg-halunk, hamar hát készüllyünk gyakran imádkozzunk, bűneinkből ki-térjünk.

Nincsen itt ez földőn maradando helyünk, az Christustól véghetetlen helyet lakásunkra keressünk, hol nem lesz halálunk, halál nélkül élünk, az Isten országában.

Indúllyunk már útra az testet fel-vegyük, kebelébe ő édes annyának itéletigh el-tegyük, és fel-támadását nékie mi várjuk, az Jesus Christus által.

AZ HALALROL ES AZ UTAN VALO DICSŐSEGRŐL.

Nota: Emlekezzünk mi keresztyén, &c.

FEjenként mi erről emlekezzünk, hogy mi légyen vége életünknek, ez világon megh nem maradhatunk, meny-országban azért igyekezzünk.

Azt jól tudgyuk bizonnyal megh kell halnunk, ez világ-

ból min-

ból minnyájan ki kell múlnunk, de kétségben mi azért ne essünk, mert Istenhez menyben fel-vitetünk.

Testünkben és lelkünkben vigyázzunk, Christus mondgya mi el ne alugyunk, kisértetben hogy mi ne járullyunk, mert mikor jö azt mi nem tudhattyuk.

Ezt igy mondgya Christus szent Mathenál, vélhetetlen órában ö el-jö, mindenkoron azért készek legyünk, ez világból vigan el ki mulunk.

Készitsük mi halálra magunkat, vigyázásban és imádkozásban, hozzá vészi Christus mi lelkünket, Szent Attyának eleibe viszi.

Bé-ajánlya az ö Szent Attyának, dicsekedik az mi hü lelkünkkel, azok ezek kikért én meg-holtam, szent véremmel kiket meg-váltottam.

Lelkünk nékünk testünkből ki-mulik, Ur Istennel örökké nyugoszik, Christus Jesus kezében tartatik, itéletre fényessen adatik.

Testünkben mi mindnyájan fel-támadunk, Ur Istenben nagy vigan nyugoszunk, beszédére térdet fejet haytunk, és ö néki örökké udvarlunk.

Szebbek leszünk minden virágoknál, és drágábbak minden aranyaknál, miként az Nap fénlik az mi testünk, Ur Istennek szinének elötte.

Az Szentekkel dicsirjük az Ur Istent, Angyalokkal szent Mártyromokkal, minden nemzetbéli sok Szentekkel, dicsiretben ö néki ezt mondgyuk.

Szent Ur Isten, Szent erös Ur Isten, foghatatlan áldott Szent Ur Isten, dicsérteséd az te Szent Fiaddal, Sz. Lélekkel örökkön örökké.

M A S.

Szent Jánosnak 17. részéből, Az örök életről.

AZ ő̃rők élet mi légyen, Jesus Urunk nagy szépen megtanit az Szent János által, irásának tizenhét részében.

Ez ugy mond az ő̃rők élet, hogy megh ismérjenek téged élő ő̃rők Atya Isten, s-kit el-bocsátál az Jesus Christust.

Az ő̃rők élet azért ez, az nagy Istent és az ő̃ Szent Fiát szinről szinre látni, az melly látás ez fő̃ldő̃n kezdetik.

Azok láttyák pedig Istent, az kik hisznek az ő̃ Szent Fiában Ur Jesus Christusban, mert ez az ő̃ Attya akarattya.

Ez végre mondgya az Szent Pál, mostan láttyuk az mi Istenű̃nket, mint kű̃lső̃ tű̃kő̃rben, de akkoron szinről szinre láttyuk.

Mert ember szemmel nem látta, sem hallotta sem gondolta soha, minémű̃ nagy jókat, Isten szerzet ő̃tet szerető̃knek.

Azért az ő̃rők életben, az mi testű̃nk halhatatlan lészen, dicső̃séges lészen, lelki lészen és ő̃rő̃kké lészen.

Fénlik mint az szép fényes Nap, világoskodik mint az szép csillagh, és az fényes Angyal, az mi édes Atyánk országában.

Ez reménségben vóltanak, az Adámtól fogva mind ediglen minden keresztyének, mi-is azért ugyan ebbe̅ legyű̃nk.

Dicsértessél Atya Isten, Sz. Fiaddal Ur Jesus Crisstussal, mind egy hatalomban, Szent Lélekkel mind ő̃rő̃kké, Amen.

MAS.

Vigyázásra való intés.

OH te meg halando emberi nemzetség, ez világon élted melly igen veszetség, ha te néked nem kell Christus egy idvő̃ségh.

Mit ű̃ző̃d olly igen ez árnyék világot, mit kő̃veted testi szorgalmatoságot, miért nem hagyod el az sok csalárdságot?

Csak foglalatos vagy hivságos dolgokban, az sok részegségben és tobzodásokban, kű̃lő̃mb-kű̃lő̃mb féle sok gonoságokban.

Tudod

Tudod hogy az halál raytad uralkodik, nem tudod melly órán lelkedet ki-vészik, valamiként éltél tudod meg kérdezik.

Im az Ur Istennek raytad nagy ostora, külső ellenségnek ő nyomorgatása, hirtelen halálnak rettenetes vólta.

Dög halálnak mérge raytad látod vagyon, mit tudz benne ha ma lelked el ki múllyon, Isten eleibe szám-adásra állyon.

Még sem isméred meg te állapatodat, nagy vakmerőségre vetetted mágadat, mit csudálod tehát Istennek boszszuját?

Jay az te életed ollyan mint az virágh, nagy hamar megh hervad megh szárad és megh asz, illy hasznot ád néked oz veszendő világh.

El-múlik mint árnyék ember az te napod, mint az füst az párah életed ha látod, egy szempillantásban hogy ha élsz nem tudod.

Ebredgyél fel immár magad vedd eszedbe, hadd el bűneidet ély jámbor életbe, Isteni fęlelembe hitbe reménségbe.

Nagy örömmel készűly az Christus napjára, mikor el-jő hozzád az te halálodra, vigan várjad őtet szabadulásodra.

Mert minden inségből akkor ki ment téged, igért boldogságod meg-adgya te néked, ha ő benne lészen hited reménséged.

Halálod óráján hijad segitségre, lelkedet ajánlyad hatalmas kezében, hidgyed téged viszen örök dicsőségben.

Kérjük azért mi-is mi idvözitőnket, halálunk idején el ne hadgyon minket, de adgya mi nékünk örök életünket.

Dicsirtesél Atya mindenható Isten, és az te Sz. Fiad veled egyetemben, és Sz. Lélek Ur Isten mind örökké, Amen.

MAS.

Az halálról való emlekeztetés. Batizi András-é.

EMber emlekezzél az szomoru halálról, emlekezzél az halálnak rövid órájáról, Emlekezzél emberi állat ingyen mayd meg kell halnod.

Ember el-változik mint az mezei virág, holval reggel meg virágzik estvére el-hervad, Emlekezzél, &c.

Mezitelen jöttél az te anyád méhéből, földből löttél földé is meg ingyen mayd el változol, Emlekezzél, &c.

Senki azt nem tudgya holot lészen halála, az óráját s az idejét senki meg nem tudhattya, Emlekezzél &c.

Azért vigyázzatok mint az Christus meg-mondta, mert nem tudgyátok hogy ha reggel avagy estve lészen, Emlek: &c.

Az Christus az élet és ő az fel-támadás, az kik őtet hittel várják megh nem csalatkoznak, Emlekezzél &c.

Azért szükség nékünk ezekről emlekeznünk, várjuk vigan halálunkra az Istennek Szent Fiát, Emlekezzél emberi állat ingyen mayd meg kell halnod.

MAS.

Az halálnak eredetiről, és abból való ki-menekedésről.

Nota: Emlekezzünk mi ker:

ILlik nékünk erről emlekeznünk, miként jutot halálra mi igyünk, és mint lehet ki menekedésünk, szabadságunk örök idvösségünk.

Az mint irja Moyses könyvében, első ember teremtetet éppen, álhatatos és szentséges testben, de megh csalá ördög kigyó képben.

Tiltot fának gyümölcsében évék, az Istennek ellene vétkezék, az halálra ott kötelezteték, mi reánk-is halál úgy származék.

Három fele halál reánk szálla, eggyik az bün lelkünknek halála, másik az mi testünknek halála, harmad pedigh örök halál kénnya.

De mi raytunk Isten könyörüle, aszszony magvát hogy nékünk igéré, lön az Christus aszszonynak szülötte, ki az kigyót ördögöt meg-töré.

Noha

Noha testi halált megh kostolunk, melly az bűnért uralkodik raytunk, de az örök halál nem halálunk, Christus által miert meg szabadultunk.

Ez reménség használ csak azoknak, kik Christusnak érdemében biznak, hitetlenek halálban maradnak, az pokolnak tűzére hányatnak.

Hidgyünk azért az Jesus Christusban, kérjük őtet tartson megh hitünkben, Szent Attyának vigyen országában, dicsérhessük örök bóldogságban.

CANTICUM SIMEONIS
Ex Luc. 2. cap.

IN pace decedo, Dei
Ad arbitratum:
Alacre namq; cor mihi,
Est & paratum,
Me ceu Deus beavit,
Mors somnus occupavit.
Id ob Dei sit Filium,
Heroa natum:
A te Deo cerni datum,
Et indicatum:
Quod vita sit salusq;
In clade mortis usq;.
Hunc omnibus clementia,
Summa dicasti:
In regna cui mundum sua
Totum vocasti:
Verbo tuo beato
Ubiq; prædicato.
Est ipse lumen gentium,
Illuminando:
Te, corda nescientium
Fidemq; dando
Et plebis Israëlis
Laus est tua fidelis.

Hunc

AZONROL.

Mellyben az halálra menő ember szóll elősztör: az után a' mellette vigyázók, kik annak bóldog ki-mulását kevánnyák. N. K. T.

AZ Ur Istennek jó akarattyából, sz. igéjének hallásából, értettem én idvősségemről, kiből vigh az én lelkem, nem retteg

retteg semmit az pokolbéli ördögtől, mint ki meg-fosztatott minden erejétől.

Te ez világot igen szánád, szent haláloddal kit meg-váltál, az halált nékünk hogy meg-rontád, lelkünket meg-nyugotád, és Szent Atyádnak kedvében jutatád, széles ez világon mind prædikáltatád.

Az én testemből ki-öltözöm, az földnek ötet már ajánlom, az itéletre meg fel-vészem, kit meg-éppit az Isten, az én szemeimmel és ötet meg-látom, ezen állapatban itt az kiben vóltam.

Már közzületek én ki-mégyek, magas mennyországban fel-megyek, réghi Atyákkal eggyütt lészek, nagy vigasságban élek, és az itéletre ismegh fel-támadok, ezen én testemben ugyan ti veletek.

Vigan mégyek Ur Isten hozzád, mert én hitem néz csak te reád, meg ne utállyad az te szolgád, kit igazgat Szent Fiád, ki által mi nékünk ajánlád te magad, és szent országodnak örök birodalmát.

Az én halálom csendesz álom, bűneimből szabadulásom, kikért meg-hólt az én Christusom, ő maga bizonyságom, lészen az utolsó napon támadásom, és itélet után örök vigasságom.

Mert el-mulando mind ez világh, kiben életünk mint az virágh, kit ha meg-süt az Nap el-hervad, mindenestül elszárad, de az igasság örökké meg-marad, mert csak az Ur Christus örök világosságh.

Kérünk Ur Isten mi tégedet, az te Fiadat hogy bé-vigyed, szent Országodban légyen veled, mert vallotta hitedet, kiért ki-ontád az te szent véredet, és szörnyű halálra adád szent testedet.

Légyen dicsiret az Atyának, véle egyemben Sz. Fiának, az Szent Lélekkel mi Urunknak, kit az hivek imádnak, és az mennyei

mennyei szent Angyalok szogálnak, kik az bóldogsághra minket haza várnak.

MASODIK RESZ.

Mellyben vadnak azok, mellyeket szoktanak mondani halot ki-vitelkor.

1. Cor. 15. Az fel-támadáſsál és itélettel intetünk életünknek meg-jobbitására.

FIlekezzünk mi keresztyén népek, hogy meg-hallyunk testünkben vétkünknek, úy életet vifellyünk éltünknek, kimulását várjuk mi lelkünknek.

Az szent Irás vigaſztal bennünket, ne gyötörjük szüntelen testünket, ne siraſſuk úgy az halottakat, mint Pogányok régen pogányokat.

Hidgyük Jesust érettünk hogy meg-hólt, fel-támadot úgy mint meg-mondta vólt, azon képpen az bünnek ki meghólt, úy életre Christussal ez fel-költ.

Mint Adámban mindnyájan meg-hóltunk, az Christusban ugyan meg-éledünk, mert az Christus első támadásunk, ő utánna mi-is fel-támadunk.

Christus le-szál magas menyországból, Szent Attyának parancsolattyából, mint mennyei joszágok az égből, dicsirtetik Angyalok szavából.

Kik Christusban hit által el-nyugoſznak, leg először azok fel támadnak, eleiben vitetnek Urunknak, nagy hirtelen mihelt el-ragattatnak.

Az Ur Criſtus országát ajánlya, Szent Attyának azt mikoron adgya, ellenségit hogy mind meg-birándgya, és hatalmaſságát el rontándgya.

Keresztyének mind fel-serkennyetek, meg-láſsátok hogy

ne vétkezzetek, Szent Iráſra igen ſieſſetek, hogy ne légyen hit kivűl életetek.

Ha viſeltűk Adámnak ábrázattyát, Chriſtuſnak-is viſellyűk ábrázattyát, az teſt és vér az Iſten országát, nem birhattya ſemmi vigaſságát.

Fel-támadunk mindnyájan itéletkor, és mi mind el változtatunk akkor, az Iſtennél léſzűnk mi mindenkor, ez igékre nézzűnk mi mindenkor.

Ez igéket az nagy ſzent Pál írta, hitetlenek ellen támaſztotta, tanuságra mindennek ki-adta, kiből nékűnk örömet támaſzta.

Dicsirteſsék az Atya Ur Iſten, ő Igéje az Fiu Ur Iſten, egyetemben Szent Lélek Ur Iſten, Szent Háromságh egy bizony Ur Iſten.

KÖNYÖRGES.

Hogy Iſten, mivel-hogy bizonnyal meg-halunk, jó meg-haláſt adgyon.

Nota: Jer temeſsük el az teſtet, &c.

ADgy idvöſséges ki-muláſt, Ur Iſten és el-nyugováſt, teſtünk ſzerént jó meg-haláſt, mind hóltigh adgy igaz valláſt.

Nincs itt maradandó váraſnunk, de jövendőt kell kévánnunk, örök életet csak várnunk, ez reménségbe ki-mullyunk.

De földön ollyan életünk, miként az virágh kit nézünk, el-változik mi életünk, kopórſóban be-tétetünk.

Rothadando teſt enyéſzik, földé iſmégh el-változik, lelkünk Iſtenben nyugoſzik, migh ez világ elvégezik.

Értelmünk nincs ebből nékünk, mikor végezik életünk, Chriſtuſtól azért intetünk, hogy mindenkor kéſzek legyünk.

Azért tellyes kéſzülettel, várjuk Chriſtuſt igaz hittel, hogy ki-mullyunk nagy örömmel, bé-meheſsünk bölcs ſzüzekkel.

Senki magát el ne bizza, lelkét Iſtennek ajánlya, nagy bizodalommal vallya, hogy Chriſtuſt ez teſtben láttya.

De nagy

De nagy dicsőségek léſzen, hiveknek az itéletben, hogy fel-támadnak ez teſtben, léſznek az örök életben.

Ezen teſtel fel támadunk, ezen kézzel lábal állunk, Chriſtuſnak akkor udvarlunk, réghi ſzenteket meg-látunk.

Semmi fáratságh teſtünkben, de mint az Nap fényes léſzen, nehézségünk ott nem léſzen, de nagy gyorſaságunk léſzen.

Iſtennek kegyelmes ſzava, hiveket akkor be-hija, örökké való országta, az Angyali társaságra.

Iſtennél örökké léſzünk, teſteſtül lelkeſtül élünk, mind örökké ott örülünk, kit moſt ki nem jelenthetünk.

Dicsirteſél Atya Iſten, te Sz. Fiaddal mennyekben, Sz. Lélekkel egyetemben, örökkön örökké, Amen.

MAS.

Eſaiáſnak 26. réſzének utolſo három verséből. Hogy az Iſtennek az meg-hóltakra nagy gondgya vagyon.

Nota: Jer temeſsük el az teſtet, &c.

AZ Iſtennek jó vóltáról, emlekezzünk mondásáról, ról-lunk gond-viſelérol, értsük mit mond halálunkról.

Az Eſaiás Propheta, mindeneknek irván hadta, hogy Iſten öket nyugottya, kik meg-halnak hogy meg-tartya.

Mert iſmeglen fel-támaſztya, erős hittel bizonyittya, az hóltakat hogy fel-költi, és országában bé-viſzi.

Ezt csak téſzi hogy dicsirjük, jó vóltát el ne feleytsük, de sőt inkáb magaſztallyuk, kik az fel-támadáſt várjuk.

Ezeket nyugodalomban, bé-küldi ágyas házában, és hadgya hogy nagy örömben, ott nyugodgyanak az földben.

En hiveim mennyetek bé, kaputokat zárjátok bé, egy keveſsé tegyétek bé, hogy haragom ne mennyen bé.

De csak egy kevés ideig, léſztek egy ſzem-pillantáſig, az

migh haragom el-mulik, mind ott nyugodgyatok addigh.

Mert az Urnak nagy haragja, mayd meg-indul nagy ereje, és az főldőn lakozókra, mayd ſzál kemény itéleti.

Kivel az ő ellenségit, el-veſzti hitetlenségért, de meghtartya az ő népét, benne való bizodalomért.

Tőbbé az főld az ő vérét, el nem reyti az ő teſtét, de Iſten az ő életét, iſmeglen meg-adgya lelkét.

Nagy vigaſságh ez minékűnk, mikor főldben temettetűnk, mert iſméglen eggyűt léſzűnk, Iſtennél mikoron léſzűnk.

Az mi meg-hólt atyánkfia, bizonnyal Iſtennek fia, mit ſirunk ha az ő háza, néki csendeſz nyugodalma.

Az mi dólgunk nyomoruság, az ő dólga csak vigaſságh, kérjűk hogy őrők igaſság, légyen velűnk Sz. Horomságh.

Adgya nékűnk ő Szent Lelkét, halálunk után orſzágát, láthaſſuk nagy bóldogságát, őrőkkőn őrőkké, Amen.

MAS.

Nota: Emlekezzűnk mi kereſztyén, &c.

TUdgyuk azt hogy fejenként megh kell halnunk, mi lelkűnkkel teſtűnkből ki múlnunk, ez világtól bizonnyal megh válnunk, főld gyomrában tétetvén meg-romlunk.

Halál kénnya ſóldgya mi bűnűnknek, ſok-képpen kell lakolni teſtűnknek, akarattya ez az nagy Iſtennek, mert ellene járánk tőrvényének.

Oka ſzerént Iſten cselekedik, ſemmi hamis tőle nem tétetik, az mi teſtűnk igazán rontatik, noha nékűnk méltatlannak tetzik.

Mert Iſtennek végezet tanácsa, bűnős teſtnek Orſzágát nem adgya, megh kell annak ekképpen tiſztulnia, az Iſtennek ſzinét úgy látnia.

Arra légyen már nékűnk nagy gondunk, idvőſséget miképpen

képpen nyerhessünk, mert ha hozzá mi jól nem készülünk, nem jó véggel esik az mi dolgunk.

Siketségre ne vegyük ezeket, ha veszteni nem akarjuk lelkünket, értsük meg az igaz készületet, az mint tanit az Szent Irás minket.

Az készület az pœnitentia, minden fele bünnek el-hagyása, életünknek jóban változása, és szivünknek Christusban bizása.

Le kel vetni az réghi Adámot, el kell hadnunk minden gonoságot, kell követnünk az ártatlanságot, igazságot minden tisztaságot.

Bővölködgyünk jó cselekedettel, szépek legyünk hittel reménséggel, kegyeséggel egy-más szeretettel, józansággal mértékletességgel.

Ezt nevezi Urunk vigyázásnak, Szent Pál penigh az jó vitézségnek, kit könyörgéssel nyerhetünk magunknak, helye vagyon itt az imádságnak.

Nem gondolnak sokan az intéssel, más világhra való készülettel, maga tartoznak ez fizetéssel, még-is vannak azért kemény szivel.

Serkennyünk fel hát az bün álmából, világosullyunk meg az vakságból, térjunk ki az ördög országából, hogy ne essünk ki az menyországból.

Jöy mi hozzánk Christus Szent Lelkeddel, vigasztally meg szent igireteddel, váltságodnak tellyes érdemével, hogy valhassunk téged igaz hittel.

Szent Atyáddal téged dicsérhessünk, mert csak tőled vagyon idvösségünk, szent országod közöllyed mivelünk, dicsőségben hogy veled élhessünk.

HAR-

HARMADIK RESZ.

Mellyben vannak az Enekek, mellyeket az sir felet szoktanak mondani.

Az halottak csendeſségnek és fel-támadáſnak reménsége alatt temettetnek-el.

Az ſzokott nota kivûl mondhatni az:
Adgy idvöſséges ki-mulást, &c.
Iſmegh:
Iſtenünkhöz foházkod. Notájára.

JER temeſsük el az teſtet, kiről ne légyen kétségünk, hogy az itéletnek napján, fel nem támadna igazán.

Föld és az földből való ő, földé viſzontagh lejendő, de földből iſmeg fal-támad, Urnak ſzavát mikor hallya.

Az ő lelke örökké él, az más világon Iſtennél, ki Szent Fiának általa, őtet bűnből meg váltotta.

Az ő nagy nyavalyasága, jutot immár bóldoságra, ha viſelte Chriſtus igáját, az halál néki nem árthat.

Lelke csendeſségben nyugſzik, teſte az földben aluſzik, honnan itélet napjára, fel-támad nagy vigaſságra.

Itt vólt ő nagy ſelelemben, de ott léſzen csendeſségben, örökké való örömben, nagy hatalmas fényeſségben.

Jer hadgyuk itt őt alurni, Chriſtus Jeſusban nyugodni, és ſzorgalmatoſſan vigyázzunk, mert nékünk is megh kell halnunk.

Erre Chriſtus adgyon erőt, ki vérével minket ki vött, az veſzedelmes pokolból, és az veghetetlen kinból.

Eő mi tőlünk dicsirteſsék, örökké magaſztaltaſsék, egyetemben az Atyával, és Sz. Lélek Ur Iſtennel.

MAS.

Pœnitentiára való intés. Em-

EMlekezzél élő ember, néked szól az hólt ember, ne csudálkozzál most én raytam, ki vagy én vóltam, tegnapi napon én eleven vóltam, most jól látod hogy meg-hóltam.

Azt jól tudod megh kell halnod, ez világból ki kell mulnod, nyavalyás lészen az te dolgod, migh élsz addiglan életed ha meg nem jobbitod világban, részetlen lész bóldogságban.

Hadgy békét az kevélységhnek, tégedet igen intlek, tekints magadat erőtlennek, gyarlóságosnak, ez mái napot ha néked engedték, holnapot meg sem igérték.

Ne halaszszad napról napra téréstedet sokára, mert az halálnak ő óráját senki nem tudgya, az embert Isten hertelen szollittya, nagy hamar meg kell halnia.

Nám jól tudod mint lőn dólga, amaz iffiu magában, felfuálkodék ő dolgában, gazdagságában, kinek az Isten lelkét meg-kéváná, hertelen mert ő meg hala.

Az gazdag is ám mint jára, az mint Szent Lukáts irja, temetése mert lőn pokolban, olly nagy kénokban, az szegény Lázár Isten országában, be-méne nagy bóldogságban.

Azért mostan kereszтyének, ti kik ez földőn éltek, meg térni bűnből siessetek, és jól éllyetek, mert igen rővid élete embernek, mit szent Job mond meg-értsétek.

Rővid embernek élete, kit aszszony állat szüle, tellyes nyavalyákkal ideje, minden ősvénye, mint mezőbéli virágnak szépsége, igy mulik ember élete.

Mint az árnyék az fölyhőben, el fuyt szél az fellegben, igy te ne bizzál életedben, jó szerencsédben, mert ha ma vóltál nagy jó egéségben, hólnap lehetz betegségben.

Azért úgy élly ez világban, kész légy minden órában, bé szallanod az koporsóban, vigh légy Chriſtusban, hogy mikor lelkedet kéri markában, add néki nagy bátorságban.

Dicsirtessél Atya Isten, Fiaddal az Chriſtussal, és viagsz-

talo Sz.

talo Sz. Lélekkel minden időben, adgy nékünk igaz hitet ez világban, mehessünk szent országodban.

PRUDENTII CARMEN in exequiis.

IAm mœsta quiesce querela,
Lachrimas suspendite matres,
Nullus sua pignora plangat,
Mors hæc reparatio vitæ est.
Quid nam sibi saxa cavata?
Quid pulchra volunt monumenta?
Res quod nisi creditur illis;
Non mortua, sed data somno.
Nam quod requiescere corpus,
Vacuum sine mente videmus,
Spacium breve restat ut alti,
Repetat collegia sensus.
Venient citò secula cum jam,
Socius calor ossa revisat,
Animatag; sanguine vivo,
Habitacula pristina gestet.
Quæ pigra cadavera pridem,
Tumulis putrefacta iacebant,
Volucres rapientur in auras,
Animas comitata priores.
Sic semina sicca virescunt,
Iam mortua, jamq; sepulta,
Quæ reddita cespite ab imo,
Veteres meditantur aristas.
Nunc suscipe terra fovendum,
Gremioq; hunc concipe molli,
Hominis tibi membra sequestro,
Generosa & fragmina credo.
Animæ fuit hæc domus olim,
Factoris ab ore creatæ
Fervens habitavit in istis,
Sapientia, principe Christo.
Tu depositum tege corpus,
Non immemor ille requiret,
Sua munera victor & author,
Propriq; ænigmata vultus.
Venient modo tempora justa,
Cùm spem Deus impleat omnem,
Reddas patefacta necesse est,
Qualem tibi trado figuram.

UGYAN AZON MAGYARUL.

Atyák és Anyák vigasztaltatnak gyermekeknek feltámadásával.

HAdgyátok el hű keresztyének, fájdalmát ti szíveteknek, senki ne siratsa hallottyát, mert vötte ő nagy bóldogságát. Anyák szűnnyenek megh sirástól, el feletkezzenek fiakról,

fiakról, mert nem halál az ő halálok, de életben meg uyjulások.

Ez-képpen az el-vetet magok, rothadással nevekedendők, és szépen fejeket vetendők, végre jó gyümölcset adandók.

Fogad be azért az hólt testet, kebeledben föld vegyed őtet, takargassad az ő tagait, mint az édes anya magzatit.

Szent Léleknek edénye vólt ez, az Istennek személye vólt ez, az Christus Jesus lakot ebben, vólt Isteni félelem ebben.

Föld hiven tarts az testet benned, mert mikor az Christus el-jövend, meg-kévánnya ottan azt tőled, igy lészen bizonnyal el-hidgyed.

Noha mostan ő rothadandó, és idővel porrá lejendő, de fel-támad Isten szavára, és Angyali trombita szóra.

Mostan az Ur Istent dicsirjük, az ő nevét fel magasztallyuk, ki három személyben egy Isten, dicsirtessék örökké; Amen.

MAS.

Pœnitentiára való intés.

Nota: Oh te meg-halandó emberi nemzetség, &c.

HAlandó emberek kik most jelen vadtok, ti végh órátokról úgy gondolkodgyatok, mert atyátok-fia halva jól láttyátok.

Az halál fizetés történt ma ő rayta, ez után kin csik csak az Isten tudgya, mert ő hatalmában életünk határa.

Rettenetességet indicson ez néktek, ha vakmerő-képen bűnben élendetek, kemény szám-adásra jut az ti igyetek.

De mint fogtok számot adni az Istennek, ha ellene jártok az ő igéjének, véget nem akartok vetni bűnötöknek.

Magatokat kérlek el ne hitessétek, Isten kegyelméről meg-emlekezzetek, hejában ne légyen arról reménségtek.

Az Christus halála sem használ mindennek, sem érdemeseknek

ſeknek ſem bűnben élőknek, haſznál csak az igaz hiv keresztyéneknek.

Ne bizzatok azért ember érdemében, ſe ne maradgyatok ſzántalan bűnökben, részesek úgy léſztek Iſten kegyelmében.

Idvőſségét minden igazán kereſſe, Chriſtus érdemében bizodalmát veſſe, hitit ſzent élettel jól meg-ékeſitse.

Ki végig meg-marad hitbẽ az idvőzűl, teſti halálhoz-is jó rendel az készűl, Chriſtuſſal őrőkké menyorſzágban őrűl.

Áldot légyen Atya, Fiu és Szent Lélek, minden állatoktúl ő magaſztaltaſsék, dicsiret tiſztеſség ő néki adaſsék.

MAS.

Az halottak csendeſségnek és fel-támadáſnak reménsége alatt temettetnek el.

Nota: Jer temeſsük el az teſtet, &c.

JER tegyűk el az teſteket, adgyuk meg tiſzteſségeket, jelentsűk meg mi hitűnket, atyafi ſzeretetűnket.

Főldből teremtettek vóltak, főldé iſméglen változnak, itéletre fel-támadnak, mikor hallyák ſzavát Urnak.

Ez világon miglen éltek, ſok nyavalyákat ſzenvedtek, kiből már ki menekedtek, nagy nyugodalomra mentek.

Az Chriſtuſnak ſzent halála, lőtt ő nékik váltságokra, és az ő fel-támadáſa, lőtt meg-igazuláſokra.

Már ſem őrdőgh ſem az halál, nem árthat nékik bizonnyal, meg-váltattak Chriſtus által, mondhattyák azt bátorſsággal.

Oh te halál hol fulákod? pokol hol te diadalmad? nincs raytunk ſemmi hatalmad, meg-tőretet birodalmad.

Csendeſzséghben ők nyugoſznak, de a' reménséghben vannak, hogy mégh ők fel-támadhatnak, menyben megh koronáztatnak.

Gyarlók

Gyarlók vóltak ő testekben, de lésznek nagy dicsőségh-ben, hogy fel-támadnak őrőmbē, mint Nap ő fényességében.

Mi nékünk-is légyen hitünk, ez jókban részesek lészünk, ha Christus Jesusban hiszünk, őrők bóldogságot vészünk.

Dicsirtessél Atya Isten, Fiu és Sz. Lélek Isten, Sz. Háromság egy Ur Isten, néki dicsőségh mennyégben.

MAS.

Az halállal, fel-támadással és itélettel intetünk életünknek meg-jobbítására.

EMlekezzünk az utolsó napról, ez világból mi ki-mulásunkról, és az mi testünknek fel-támadásáról.

Ez világban ember csak óráigh vagy, mint az árnyék te csak ollyatén vagy, Istennek te csuda drága edénye vagy.

Az Christusnak vérével váltott vagy, azért téged világhban ő nem hágy, hald-meg, az Christusnak nagy drága fia vagy.

Nyomoruság ez világban életünk, fęlelem és rettegés mi útunk, világnak miglen árnyékában buydosunk.

Az Christussal mi eggyüt vigadunk, fel-támadásában ha bizándunk, őrőkké ő véle mi úgy dicsekedünk.

Ez-képpen ő azokat fel-kőlti, hatalmával és meg-ékesiti, menyországban őket őrőmbe bé-viszi.

Ne csudállyuk testünknek romlását, ebből értyük Christusnak hatalmát, bizonyitta ezzel ő fel-támadását.

Mi-képpen az buza szem meg-rothad, azon-képpen mi testünk megh-rothad, de azért mi testünk sok gyümőlcsőt hozhat.

Mi testünkből az lélek ki-mulik, az Christushoz lelkünk vitettetik, itélet napjáig mind ott tartatik.

Az itélet napjának előtte, azon lelket ád az mi testünkben, melly testben előtte állunk itéletre.

Melly nagy gondgya rólunk az Istennek, ha tetzenék és

az embereknek, meg-rothad mi testünk-is mégh ezek megh léſznek.

Ezen kéz és lábbal ő előtte, ezen testben udvarlaſz nékie, mikor Angyaloktól vitetel eleiben..

Két-fęle népek akkor fel-támadnak, jók gonoſzok eleiben álnak, az jók gonoſzoktól ott el-válaſztatnak.

Nagy dicsőségben ott az hivek léſznek, véghetetlen örömben vitetnek, gonoſzok Chriſtuſtól pokolra küldetnek.

Az utolſó nap előt nem léſzen, dicsőségben el nem erezztetel, miglen ez világnak ő vége nem leſzen..

Abrahámot gondold meg ha mult ki, az Chriſtuſnak ſzinét ő meg látni, kévána Chriſtuſſal eggyütt gyönyörködni.

Ez világon egy ember ſem léſzen, dicsőſséghben mikoron bé-viſzen, jollehet tégedet óltalmában véſzen..

Fel-emellyed ember te fejedet, iſmérd meg már az te teremtődet, ne kereſd ſzertelen te el-veſzésedet..

Ez világon az igét úgy halgaſd, hogy te véle mind örökké élheſs, Chriſtuſnak előtte véle dicsekedheſs.

Semmi marhád nem kel az Ur Iſtennek, csak ſzivedet kévánnya te néked, meg-láſſad az Chriſtuſt el ne veſſed tőled.

Semmi néked te nagy gazdagságod, itéletnek napján Uraságod, nem lehet te néked azokkal váltságod.

Számot véſzen Iſten az hivektől, itéletet véſzen mindenektől, meg-retteny immáron gonoſz életedtől.

Réſzeltes Urunk minket ezekkel, vigy bé minket az te hiveiddel, az te ſok rendbéli hiv kereſztyéniddel.

Dicsiret és dicsőségh mennyegben, mert jól hiſzſzük hogy mi kérésünkben, meg-halgattál minket eſedezésünkbe.

PRECATIO DE AGONE ET luctu mortis.

Jeſu

Iesu Deus fiens homo,
Affixus es patibulo:
Pro me tuliſti quum necem,
Mihiq́ placaſti patrem.
Te per crucem tuam rogo,
Mihi benignus ſis reo:
Exantlo ſi finem meum
Mortisq́ tango præliu̇m.
Caligo ſi ſit luminum,
Auditus exit aurium:
Nec voce lingua fungitur,
Angore cor eliditur.
Intelligentia vacat
Si mens, homo nec quid levat
Agone tali tunc mihi
Chriſte Jeſu, at ſubveni.
E lachrimarum valle duc,
Mortem levem brevemq́ fac
Arce mali vim Dæmonis,
Ades tui vi Flaminis.
Mens emigrat dum corpore
Sinu tuo complectere:
Humi ſit artubus quies,
Extrema dum ſubit dies. *Lætumq́ fac reſu.*
Et ad tribunal aſſere,
Piè remitte crimina,
Largire vitam gratia.
Velut ſpopondiſti mihi,
Verbo tuo, credo tibi:
Sic Amen Amen, inquio.
Qui dat fidem verbo meo.
Non hic adibit judicem,
Guſtabit aut torvam necem:
Moriensq́ temporaliter,
Non deperit totaliter.
Sed hunc ego forti manu,
E mortis ereptabo vi:
In regna producam mea,
Mecum ſit hic tum poſtea.
Æterna ſunto gaudia,
Quò nos fer ex clementia:
Dele reatus, heu Deus,
Tendamus huc ut æquius.
Hinc hora noſtra dum venit
Nobis fides robuſta ſit,
Verbo tuo nos credere,
Vita pios excedere.

AZONROL.

Hogy az Chriſtus halálunk óráján ne hadgyon.

IEſus Chriſtus Iſtennek Szent Fia, bűnös népnek igaz meghváltoja, kereſztfán ki haláloddal, Atyád kedvében jútatál.

Keſerves kin vallásodért, kegyelmez nékem halálodért, halállal bay vivásomban, biſztaſd lelkem ki multában.

Szememnek világoſsága, fülnek mikor meg-fogy halláſa, nyelvnek el-jő meg-álláſa, kőzelget ſzivnek romláſa.

Bodúlni ha kezd én elmém, el távoznak tőlem ſegedim, ne hadgy ne hadgy oh Chriſtuſom, ſegély utolſó órámon.

Ez életnek árnyékából, végy ki halálnak nagy kénnyából, őrdőgnek csalárdságától, óltalmazz álnokságától.

Lelkemnek adgy jó ki-muláſt, kezedben adom azt nagy bizváſt, teſtemnek főldben nyugováſt, el jőtődig adgy aluváſt.

Az te itéleted napján, állaſs engem előtted bátran, ſzó-ſzólóm légy akkor nékem, az életet add meg nékem.

Mint igédben fel-fogadtad, eskűvéſſel bizonyitottad, bizony bizony mondom néktek, igémben léſzen élettek.

Ha azt ti meg-tartandgyátok, nem foythat meg ſoha haláltok, és ha ſzintén moſt meg haltok, csak álő léſzen haláltok.

Az én hatalmas kézemmel, abból ki hozlak nagy örőmmel, orſzágomban ti lakoztok, örők leſz maradáſtok.

Velem léſzen örőmetek, kit csak én ſzőrzőttem ti néktek, változik keſerűségtek, bóldogságh léſzen tietek.

Engedd nékünk mind ezeket, Ur Jeſus ki nyerted ezeket, bocsáſd meg mi bűneinket, adgyad valhaſſuk ezeket.

Mikor halálunk óráján, el-jő lelkünknek ki-muláſa, igéd támaſzſza hitünket, csak te vedd hozzád lelkünket.

MAS.

Az életnek rővid vóltáról intetűnk az lelki vigyázáſra.

EMber emlekezzél utolſó napodról, az te halálodnak bizonyos vóltáról, az te életednek kétséges vóltáról.

Az ſzent iráſt nézzed mit ſzól életedről, bizonyoſsá téſzen te állapatodról, az mit az irás mond nincsen kétség arról.

Sz. David Propheta életről azt mondgya, ollyan mint az árnyék az embernek napja, mert hamar el-mulik azt minden jól láttya.

Ollyan

Ollyan mint az álom embernek élete, és ollyan mint az fű ki reggel virágzik, de eſtve hogy meg aſz tűzre bocsáttatik.

Szent Job Patriárka életről azt mondgya, az embernek napja mint az béres napja, melly hamar ki-telik és jutalmát várja.

Melly kicsiny az csöp viz ollyan az mi napunk, és melly kicsiny az mák ollyan mi életünk, mint bölcs irásából azt meg-tanulhattyuk.

Mint az füſt az ſzéltől hamar el oſzlatik, és mint az köd Napnak fényével veretik, az mi életünk-is hamar végeztetik.

Mint az futó követ az bölcs megh azt mondgya, ollyan mi életünk mint hajónak nyoma, mint madárnak nyoma, és az nyilnak nyoma.

Ollyan mint az harmat embernek élete, melly reggel az földnek ſzinére le-eſik, de el-ſzárad ottan mihelt az Nap éri.

Micsoda az élet? ſzent Jakab azt kérdi, ollyan mint az párah melly keveſsé tetzik, de hamar el-mulik és ſemminek látzik.

Mit ragaſzkodol hát az te életedhez? mert nyilván te ember nem bizhatol ahoz, ſem ez földön való ez világhi jókhoz.

Nincsen néked ember maradandó helyed, nincsen maradandó váraſod ez földön, az mi váraſunkat fejenként kereſsük.

Itt hágy ideiglen minket az Ur Iſten, hogy az Jesus Chriſtuſt tanullyuk ez földön, dicsirjük az Iſtent mindenkoron ebben.

Vigyázz azért ember az te életedben, meg ne győzzön téged ördögh kiſirtetben, könyöröghj Iſtennek hogy téged ſegitsen.

Tanullyad naponként Iſtennek igéjét, hogy az Jeſus Chriſtuſt megh iſmérjed innét, ennek beſzédéhez ſzabjad életedet.

Bátorsá-

Bátorságos ember ki Christust ismeri, nem fel az ördögtől mert Christus segéti, nem fel az haláltól mert Christus életi.

Hadd el immár ember az nagy részeghséget, az nagy torkosságot, melly rontya szivedet, az nagy irégységet és az nagy röstséget.

De vigyázz te inkáb az Urnak napjára, mert nem tudod napját sem óráját annak, te azért mindenkor kész légy halálodra.

Hogy ha te azt tészed, ez szókat meg-hallod: jövetek el immár birni az országot, mellyet én tinéktek régen szerzettem vólt.

Dicsiret Atyának és az ő Fiának, és a' vigasztalo Sz. Lélek Istennek, tiszteséget tegyünk mind fejenként ennek.

MAS.

Mivel hogy az hiv ember az halál által örömre mégyen, nem kell ki-mulásán keseregni.

Nota: Kadgyátok el hű kereszt: &c.

ISten hivei az kik vadtok, kik Christusban igazán biztok, bizony nagy az ti vigaságtok, mert mennyegben ti jutalmatok.

Ez az ti vigasztalástokra, ha ti juttok testi halálra, hittel nézzetek az Jesusra, és érdemes áldozattyára.

Semmit az halál nem árt néktek, sem az ördög nẽ bir veletek, ha Christusbã végig ti hisztek, bűnötökből és ha ki-tértek.

Urunk Jesusban kik meg-halnak, igaz hitben csak el alusznak, reménségben azok nyugosznak, dicsőséghre mert fel-támadnak.

Siessünk tehát mi meg térni, hitetlenségtől-is el-szakadni, és hitünket Christusban vetni, hozzá erősen ragaszkodni.

Vessünk el minden kételkedést, nagy szertelen sirást kesergést, ne káromlyuk mi az Ur Istent, hogy el-vötte mi emberünket.

Inkáb ő néki hálát adgyunk, hogy halálból megh-szabadu-

badulunk, mert az által életre mégyünk, dicsőſséghre menendők vagyunk.

Tartozunk halál fizeteſſel, csak hogy legyünk jó készülettel, igaz hittel lelki örömmel, léſzünk Jeſus idvözitőnkkel.

Az kép mutató kereſztyének, örök halált és poklot nyernek, de az hivek meg-menekednek, örök életre bé vitetnek.

Dicsiret légyen az Atyának, és Fiának Jeſus Chriſtuſnak, mi dicső fel-támadáſunknak, mind örökké Uralkodónak.

MAS.

Rövid életnek halála után dicsőségre támadunk.

Nota: Jer temeſsük el az teſtet, &c.

MEgh értsétek Kereſztyének, kiknek Chriſtus vezéretek, ſzent igéje, öſvenyetek, mert örömet mondok néktek.

Im láttyátok maradáſunk, ez világon nyájaſságunk, rövid mi nékünk lakáſunk, egy-más közöt vigaſságunk.

Csuda hamar mert életünk, változandó az mi teſtünk, de ezen ne keſeregjünk, ſe az Iſtent ne ingerlyük.

Hálát adgyunk sőt ő néki, hogy ő velünk ezt miveli, lelkünket hozzája véſzi, ez földtömlőczéből ki-véſzi.

Mert végső nap földből teſtünk, el fel-támad emberségünk, ne légyen benne kétségünk, Szent Job mondgya ezt mi nékünk.

Emellyük fel mi ſzivünket, várjuk vigan Iſtenünket, ajánlyuk néki lelkünket, hogy ő igazgaſſon minket.

Lám az Chriſtus menyorſzágból, itéletkor udvaráből, Angyalival dicsőségből, mint Biro le jő az égből.

Trombitálnak az Angyalok, kiknek ſzavát meg-hallyátok, meg-romolnak magaſságok, hegyek völgyek és az halmok.

Urunk akkor nagy felséggel, ſok ſzentekkel fényeſ-

séggel, közép aránt seregével, őriz minket kegyeséggel.

Békeséggel igy szól nékünk, kik ő benne itt mi hittünk, jöyjetek el Atyám áldotti, drága árron vött juhai.

Adom néktek országomat, véle őszve én magamat, hittétek diadalmamat, vegyétek el koronámat.

Akkor mi mind az Jesushoz, Angyalokkal mi Urunkhoz gyüytetünk mi az szentekhez, mint menny ei seregekhez.

MAS.

Ezechielnek 37. részéből, az fel-támadásról.

Nota: Emlekezzünk mi kereszt: &c.

SErkeny fel már ember bűneidből, végy értelmet Isten igéjéből, intettetel az hólt példájából, ki kell mulnod hidgyed ez világból.

Keserves itt te néked életed, és siralmas minden te ősvényed, tanitását irásnak ha vészed, Ezechiel mit szóllyon megértsed.

Igy irja ezt nékünk Ezechiel, vigasztalván ő minket ezekkel, el-hidgyük ezt mi tellyes hitünkkel, ki bizonyit Isten beszédével.

Ki-ön engem Istennek Szent Lelke, lelki látás szerént egy mezőben, és mutata csontoknak sokságát, kinek ember nem tudhattya számát.

Kérde engem az Istennek Lelke, ha ez csontok többé élnének-é, ezt tudhattya Istennek bölcs titka, fel-támadni Istennek hatalma.

Parancsola hogy én prophétálnék, és nékiek prædikalni kezdék, Ur szavára nékiek igy szóllék, tanuságból nékiek igy mondék:

Száraz csontok Uratok beszédét, hallyátok megh az Isten intését, drága szavát szép vigasztalását, felőletek meghirt decretomát.

Hogy

Hogy titeket lélekkel testel innal, fel-öltöztet bőrrel kézzel lábbal, szemmel-füllel minden ékességgel, ajándékoz meg-uyjult szépséggel.

Ezt mikoron az csontoknak mondám, nagy zörgését az csontoknak hallám, az Ur szava bé-telék én látám, egy nagy szerrel lábra álla ottan.

Mert izenként csontok mind egy-máshoz, innal bőrrel ők csináltatának, az Ur előt talpokra állának, lelkekben-is ők meg-uyjulának.

Elő ember szomoruságodat, vigasztallyad ezzel bánatidat, győzd megh hittel sok nyavalyáidat, ki-mulásra készits te magadat.

Ne itéllyed lehetetlen vóltát, te testednek az ő uyjulását, föld gyomrából ő fel-támadását, csak hidd az Ur igasságos szavát.

Istent hidgyed olly mindenhatonak, ki parancsol földnek menynek viznek, az halálnak pokolnak ördögnek, kik Istennek mindenkor engednek.

Ha az halál bűnünkért meg-rutit, igaz Isten kedvéből fel épit, ki érette ismeg fel-ékesit, országában Fiáért be-szóllit.

Ott meg-nyugot minket fáratságtúl, lelki testi nagy kénvalláſoktúl, fénlik orczánk Isten látásától, részt ád nékünk nagy bóldogságából.

Atya Isten ezért tiszteltessél, Jesus Christus ezért dicsirtessél, oh Szent Lélek fel magasztaltassál, Szent Háromságh örökké áldassál.

MAS.

Periphrasis Hungarica Matth. 21.

SZolit minket Christus Urunk, óltalmazónk szabaditónk, bűnünknek vég-vetésére, vénet iffiat gyermekeket, minden rendbéli népeket, jozanság követésére.

Parancsolattya tellyes jó, igája terh nélkül való, mel-

lzek után minket követ, az mennyei szép jutalom, halál után nyugodalom, bóldogság és örök élet.

Ez földön mit cselekedet, hiveket mint legeltetet, kész példák ezek mi nékünk, szíveinknek gondolattya testünknek minden munkája, csak jóra származzék tőlünk.

Sokan ez árnyék világban, életeket csak bóldogúl, kévánnyák végben vitetni, de külömben az Istennek, hogy nem világhi embernek, tetzet erről igy végezni.

Nyughatatlan fáratságok, és sok féle változások, hogy érdeklik az hiveket, az Ur Isten el-végeszte, tanácsából el-rendelte, sujtogassa ő testeket.

Olly embernek állapattya, épül s-romol ő állattya, példa légyen minden álat, romol az föld fü el-hervad, árad az viz s-meg el-apad, tehát szived mit kévánhat.

Szép az ember most mint virágh, ha beteges mint aszszu ágh, halál völgyéhez közel jár, mint mezőben az szép virágh, igy mulik el mind ez világ, óránként mert járlan el-jár.

Tart ez világ az haláltól, mint szokatlan kemény uttól, de szükség ennek meg-lenni, késő akkor az meg-térés, sok bűnöktül üresülés, eléb kell vólt ennek lenni.

Reménsége nincs életre, szive válik kisértetre, irtozik rettegésében, kétséges minden dolgában, mert gonosz vólt ez világban, izzad sok nyavalyájában.

Azért holot halálához, közel végső órájához, fél és retteg minden modon, panasz képpen foházkodik, kinnyaiban csak vesződik, nincs ki-mulása bóldogúl.

Joszágok az gazdagoknak, ékességek az iffiaknak, semmit nem használ halálban, ez világnak minden pénze, arany ezüst drága kéntse, el-maradnak ez világban.

Nem hosználsz itt bölcséséggel, tudománnyal és szépséggel, megh kell nyilván ezt kostolnod, azért kérlek lás dolgodhoz, sies jutni Christusodhoz, ez világtúl meg kell válnod.

Drágáb

Drágáb kéncsünk nincs mi nékünk, mint hogy csak Chriſtuſtól függünk, igy leſz jól dolga ſzivünknek, Iſtenünknek ſzent igeje, bölcs hatalma ſ-nagy ereje, léſzen orvoſságh lelkünknek.

Oránként minden dolgaink, tiſzta ſ-jozan nyájaſságink, helyet ne adgyunk vétkeknek, Iſtennek nagy tiſzteſséget, ſzép fiui engedelmet, mutaſſunk gondviſelönknek.

Mindenben ha mi teſtünknek, telnék kedve életünknek, kár és nem nyitná fülünket, ezért Iſten kereſztekkel, ſanyargat minket terhekkel, hogy meg tartson mind bennünket.

Itt az kereſztnek ſulysága, kicsint tart ſanyarusága, de végetlen pokol kinnya, ot örökké csak jay léſzen, ſok kinnak vége nem léſzen, mert ſöldgya az gonoſságnak.

Nékünk azért hiveinek, Chriſtusban el-jedzetinek, kéſz helyünk az mennyorſzághban., nincs olly ember ki nyelvével, ki-mondhaſſa beſzédével, drága vóltát menyorſzághnak.

Oh felséges nagy Ur Iſten, hatalmas igéretedben, igaz vagy fogadáſodban, teſtünkből ki-vált lelkünket, vedd hozzád könyörgésünket, Szent Fiadban az Chriſtuſban.

A A S.

Nota: Emlekezzünk mi kereſztyén: &c.

KEereſztyének kik Chriſtuſban biztok, hinnetek kell hogy bünért meg-haltok, jövendöre iſmég fel-támadtok, Iſten Fia ſzavát hogy hallyátok.

Ez világnak el kell végeztetni, az Chriſtuſnak iſmégh el kell jöni, élöket és hóltakat itélni, mindenektöl ſzámot akar venni.

Jövetele léſzen dicsöségben, ſzent Angyalok véle egyetemben, ö Királyi felséges ſzékiben, igaz léſzen itélet tételbe.

Nagy kegyelmes léſzen az hivekhez, kik halgatnak ö ſz.

beſzédéhez, rettenetes az hitetlenekhez, kik biztanak hamis érdemekhez.

Szép beſzéddel megh áldgya az hiveket, menyorſzágban réſzeſiti őket, meg-átkozza az hitetleneket, örök tűzre vetteti mind őket.

Légyen azért ſelelem bennetek, az Chriſtuſban légyen nagy hitetek, atya-fiu ſzeretők legyetek, itéletre hittel kéſzűlyetek.

Közel vagyon itéletnek napja, bizontalan halálnak órája, ſenki annak idejét nem tudgya, azért minden ő magát meg-óyja.

Int fejenként Chriſtus hogy vigyázzunk, az Iſtenhez gyakran fohászkodgyunk, kéſzülletlen hogy ne találtaſſunk, de nagy bizváſt mi elő-álhaſſunk.

Senki ſzivét az faytalansággal, meg ne nehezicse tobzodáſſal, réſzegséggel nagy ſok zabáláſſal, ſem életnek ſzorgalmas gondgyával.

De foglallyuk magunkat jozanságban, mértékleteſségben vigyázáſban, úy életnek ártatlanságában, igaz hitnek hóltigh vallásában.

Igaz hitben azért meg-maradgyunk, az Chriſtuſról mindenkor valláſt tegyűnk, hogy ő tőle ſzent áldomáſt vegyűnk, örök bóldogságot tőle vegyűnk.

Nagy dicsiret adaſsék Atyának, Szent Fiának mi Urunk Chriſtuſnak, egyetemben az vigaſztalónak, dícsőséges bóldog Háromságnak.

MAS.

Nota: Emlekezzünk mi kereſztyén: &c.

EMlekezzűnk az mi életűnkben, hogy megh kellyen halni mi teſtűnknek, vitézkedgyűnk az mi életűnkben, hogy ne veſzſzűnk el az mi lelkűnkben.

Meg-gondollyuk romlott természetűnket, teſtűnk béli nagy

nagy veszedelmünket, igyekezzünk elhadni ezeket, és Istenhez vezérlyük életünket.

Ezt jól láttyuk ez mostani testben, hogy megh kellyen halni életünkben, fel-serkennyünk azért mi lelkünkben, hogy ne essünk nagy veszedelemben.

Jegyekről jó nékünk példát vennünk, és atyákról mostan nemlekezznk, kik bizonyságot tettek minékünk, Adámmiatt hogy mind meg kell halnunk.

Jay mi nékünk ha fel nem serkenünk, halálunkhoz hogy ha nem készülünk, örök életet akkor el-veztünk, örök halált magunknak választunk.

Csudálhattyuk embernek vakságát, kik nem láttyák Isten igaságát, de követik világnak vakságát, kik el-vesztik Istennek országát.

Job volt volna nem tudni anya méhét, hogy nem mint ez világot követni, az Istennek haragját fel-venni, örök kinra ő magát bocsátani.

Christus Jesust kik veszik szivekben, és jól élnek jámbor erkölcsökben, el nem vesznek bizonnyal éltekben, de bémennek örök dicsőségben.

Szükségh azért mindnyájan vigyáznunk, és bününkből immár fel-serkennünk, szent irásra igen igyekeznünk, hogy Christussal örökké élhessünk.

Ez mostani testből ki-mulásunk, ollyan légzen mint az mi alvásunk, mert életre ismégh fel-támadunk, az Christussal mind örökké élünk.

Nagy vigaság ez az mi lelkünkben, fel-támadunk ismég mi testünkben, vitézkedgyünk az mi életünkben, hogy ne essünk ördögnek kezében.

Az Christusban kik biznak szivökben, és jól élnek ez földön éltökben, el nem vesznek soha ő lelkekben, fel-támadnak örök dicsőségben.

De az

De az kik nem hiſznek igéjében, fertelmeſen élnek életekben, mind el-veſznek, teſtekben lelkekben, ördögökkel kinlódnak egyetemben..

Jól meg-láſſuk minnyájan kereſztyének, el ne veſzſzünk minnyájan lelkünkben, meg-jobbullyunk az mi erkölcsünkben, ne találtaſſunk hitván életben..

Dicsirteſsék az Atya Ur Iſten, Szent Fiával az ő igéjében, Sz. Lélekkel örök dicsőségben, mind örökké Iſteni felſégbe.

MAS.

Nota: Jer temeſsük el az teſtet, &c.

CHriſtuſnak hű kereſztyéni, illik ezt néktek meg-tudni, az bűnért hogy meg kell halni, halál által idvözülni.

Adámnak nagy vétke miatt, halál ſzálla minnyájunkra, méltók valánk kárhozatra, örök pokolnak kinnyára..

De kik az Chriſtuſban hiſzünk, haláltól ſemmit ne fél-lyünk, sőtily reménségben légyünk, halálból életre megyünk.

Nem ſzükség hát bánkodnotok, hóltakon ſiránkoznotok, pogány módra jaygatnotok, mint ha hit nélkül vólnatok.

Mert az kik hitben ki mulnak, azok Chriſtuſban nyugoſznak, utolſo nap fel-támadnak, Chriſtuſſal együt vigadnak.

Kik még ez világon éltek, ez légyen dolgotok néktek, az bűnnek véget veſſetek, és az Chriſtuſban hidgyetek.

Az bűnök ellen állyatok, és ſzüntelen vigyázzatok, gyakorta imádkozzatok, kisértetben ne juſſatok.

El-hadgyatok minden gonoſzt, irigységet rágalmazáſt, gyülölséget harag-tartáſt, és nagy ſok bálvány imádáſt.

Réſzegségtől tobzodáſtól, ez világi ſok gondoktól, életnek nagy munkájától, óyja magát minden attól.

Jozanságot követſetek, mértékleteſſen éllyetek, jámborságot viſellyetek, és irgalmaſok legyetek.

Ha ti ezekben maradtok, igaz hitben és ki-multok, bizonnyal el nem kárhoztok, de örök életet nyertek.

Várjuk

Várjuk mi idvözitönket, hidgyük meg-szabadit minket, és változtattya testünket, dicsöségre viszen minket.

Dicsiret Atya Istennek, Christusnak idvözitönknek, egyetemben Szent Léleknek, Szent Háromság egy Istennek.

MAS.

Az embernek itt ez világon nyomorúlt és bóldogtalan sorsáról.

Nota: Oh te meg-halando emberi, &c.

SOk nyomorusággal élete embernek, rakva minden része az ö idejének, kik bünért haragját jelentik Istennek.

Imé ö az embert szép ajándékával, fel-ruházta vala halhatatlansággal, minden állatokon való Urasággal.

De hirtelenséggel lön nagy változása, szép ékességének isyszonyu romlása, fejedelemségből juta nagy rabságra.

Ezeknek oka lön az hálá-adatlanságh, kire embert vivé ördöghi csalárdság, bünért következék minden nyomoruság.

Raytúnk im hol immár az bünnek ö soldgya, betegség kárvallás az halálnak kénnya, sok nyomoruságnak képtelen igája.

Jay azért csak immár ez földön életünk, mert kevés ideig tart gyönyörüségünk, hirtelen változik minden ékességünk.

Virához hasonlo élete embernek, kit látunk szemünkkel melly hamar el-vesznek, reggel virágoznak s.mayd tüzben vettetnek.

Söt ollyan mint árnyék ez földön életünk, mert hamar el-mulik minden dicsöségünk, ma kevélyen járunk holnap meg-halhatunk.

Igen gyönyörködöl ember gazdagságban, mint ha mind örökké élnél ez világban, nem tudod melly órán tésznek koporsóban.

Az te gyenge tested tudod-é mi lészen, minden állatoknál utálatosb lészen, kigyoknak békáknak eledele lészen.

Ne igiry magadnak te hoszszu életet, és ne halogassad te meg-téréſedet, mert mikor nem várnád meg kérik lelkedet.

Oyjad igen magad testi bátorságtól, mint az Christus tanit nehéz tobzodáſtól, el ne vonyattaſsál ez csalárd világtól.

Sok példákból látod néked megh kell halnod, de mikoron léſzen idejét nem tudod, azért ſzükség néked mindenkor vigyáznod.

Igen ſzép példában Chriſtus Urunk mondgya, hogy az halál ollyan mint loponak dolga, véletlen el-megyen máſnak romlására.

Reá gondgyok vagyon az házi gazdáknak, jövéſe mikoron történik loponak, akkorvigyázzanak hogy kárt ne vallyanak.

Tulaydonsága ez látttyuk az halálnak, hogy ſzintén akkor jö el mikor nem várnák, azért ſzükségh hogy mindenek vigyázzanak.

Azt felelő napra bizony nem veheted, melly órában ſzóllit bizony el kell menned, kárt vallaſs hogy ha nem léſzen készületed.

Hadgy békét azért te ember kevélységnek, veſs véget idején minden bűneidnek, hogy tiſztán adhaſsad lelkedet Iſtennek.

Dicsirteſél Uram örökké mennyegben, ki egy Iſtenségben vagy három ſzemélyben, halálunk óráján légy ſegitségh, Amen.

MAS.

Nota: Jeſus Chriſtus Iſtennek, &c.

JEſus Chriſtus Ur Iſtennek Fia, mindeneknek ki vagy bira, ez világnak meg-tartoja, hiveidnek légy oltalma.

Ohaytáſſal mi könyörgünk, kegyelmes ſzékedhez járulunk,

lunk, segitséget tőled várunk, az halálban légy óltalmunk.

Az te szőrnyű halálodért, kereszt-fán lőtt kén-vallásodért, drága véred hullásáért, ne vess el tőled ezekért.

Nyavalyával mi életünk, rakva vagyon minden ősvénynyünk, előttünk forog halálunk, ki ellen légy bizodalmunk.

Nincsen ez ellen orvosságh, te kivüled semmi vigasságh, vagyon csak nagy nyomoruság, szivünkben te légy bátorság.

Ez életnek árnyékából, mikor ki mulunk ez világból, akkor atyai vóltodból, mellettünk légy menyországból.

Semminémü kisértetünk, ne essék kétségben esésünk, ördög ellen diadalmunk, te légy mindenben óltalmunk.

Sies Uram segitségre, légyen gondod az mi lelkünkre, tekints Christus érdemére, ne adgy ördög gyötrelmére.

Jó vóltodat megh ne vonnyad, Sz. Lelkedet vezérül adgyad, mi szivünket vigasztallyad, örök élettel biztassad.

Diadalmunk ördög ellen, szószólónk légy mindenek ellen, hogy ne jussunk kisértetben, tarts meg végig igaz hitben.

Ezt mi velünk el-hitessed, mi szivünkben el-pecsétellyed hogy mikor lelkünk ki-mulik, mindgyárt te hozzád vitetik.

Romlása mikor testünknek, vége közelget életünknek, nincs bisztatója szivünknek, légy óltalma hiveidnek.

Inak mikoron meg-nyúlnak, izek erek meg-szakadoznak, állunk kapczai ropognak, és fogaink csikorognak.

Vérünk bennünk meg-alusznik, érzékenség messze távozik, az lélek igen buskodik, ördög ellen tusakodik.

Sies azért segitségre, fáydalminknak könnyebségére, lelkünket örök életre, Szent Atyádnak vigyed, Amen.

MAS.

2. Cor. 4. & 5. Nota: Hadgyátok el hü. &c.

SZent Pál Apostolnak irása, lelkünknek vigasztalása, az halál ellen biztatása, ez-képpen vagyon ő mondása.

Az kűlső ember ha meg-romol, az belső ember el nem bomol, nyavalyáinkban el nem romol, de naponként jobban meg-újul.

Nyomoruságinknak ideje, keveſet tart raytunk ereje, de azoknak el-ſzenvedéſe, léſzen nékűnk dicsőſségűnkre.

Moſt ez jelen valókat láttyuk, csak az mulandókat nem várjuk, de jővendőket reménlűnk, az őrők bódogságot várjuk.

Teſtűnk nékűnk ha meg-rontatik, lakó hely Iſtentől adatik, menyben kéz nélkűl épittetik, őrők életűnk meg-adatik.

Sok foházkodáſt azért téſzűnk, hogy mennyei házat kévánunk, mellyben Iſtentől helyheztetűnk, ha jó életben találtatunk.

Mert az teſtet a' kit viſelűnk, nagy nyőgéſſel terhét ſzenvedgyűk, az halál meg-romlot azt hiſzſzűk, életnek őrőkſégét véſzűk.

Iſten minket arra teremtet, az életre minket kéſzitet, lelkével magának el-jedzet, ſzivűnkben nagy őrőmet ſzerzet.

Tudgyuk hogy migh ez teſtben vagyunk, az Iſtentől távoly buydoſunk, őrőkké valót moſt nem látunk, mert hittel jővendőt kévánunk.

Vagyon azért nagy bátorságunk, teſtűnktől el-válni kévánunk, Iſtenhez kőltőzni akarunk, véle együt őrőkké élűnk.

Erre légyen moſtan nagy gondunk, hogy Iſtennek kedvében legyűnk, akar az teſtben itt lakozzunk, akar az teſtből ki-kőltőzzűnk.

Mert mind az itéletre megyűnk, Chriſtus eleiben vitetűnk, annak jutalmát el kel vennűnk, vagy jót vagy gonoſzt cselekedtűnk.

Minden ember jól megh gondollya, melly nagy az Iſtennek haragja, az bűn ellen boſzſzu álláſa, azért életét megh jobbitsa.

Az Chriſtus nékűnk bizodalmunk, jővendő haraghtól óltal-

óltalmunk, csak légyen benne igaz hitünk, hit mellet légyen jó életünk.

Dicsirteſsék az örök Iſten, Atya, Fiu, Sz. Lélek Iſten, három ſzemélyben egy Iſtenség, adgyon örök életet, Amen.

MAS.

Bünnek az ő ſoldgya az halál jól tudgyuk, ez világ melly csalárd azt-is nyilván láttyuk, világ végén vagyunk gyakorta ſzámlállyuk, de mi életünket csak ritkán jobbittyuk.

Azért emlekezzünk az mi halálunkról, vegyünk példát immár ennyi meg-holtakról, akár csak az meg-holt réghi jámborokról, ſzemünk előtt való holt atyánk-fiáról.

Rövid életünkről ſzükségh emlekeznünk, melly hamar ki-mulunk arról értekeznünk, de főképpen mikor közzülünk temetünk, Az Ur adta vót ezt ſ-ő vette el tőlünk.

Oh melly ſzépen erről itt most intettetünk, kit előttünk halva koporſoban látunk, hogy mi-is ez földön meg nem maradhatunk, Az Ur adta &c.

Vala kévánatos élete mi nékünk, kedves kellemetes ſokaknál mi köztünk, de melly hirtelenül költözék mi tőlünk, Az Ur adta &c.

Igy vólt bizonyára az ő akarattya, hogy mi ſeregünket ezzel látogaſſa, e' mái napon hogy ötet ki-ſzolitsa, Az Ur &c.

Nem ſzükségh mi nékünk hát ötet ſiratnunk, noha vagyon moſtan távozáſa tőlünk, az ő példájával sőt inkáb intetünk, Az Ur adta vólt ezt, &c.

Siralmas ne légyen hát el-távozáſa, csak ideigh való tőlünk el-váláſa, mert ő néki vagyon csendeſz nyugodalma, Az:

Példa és vigaſság nagy ſzép ez mi nékünk, mikoron halottak temettetnek tőlünk, mert ezzel jelentik hogy fel-támad teſtünk, Az Ur adta &c.

Légyen azért nékünk az halál elménkben, hogy ne találtaſſunk

taſsuk kéſzületlenségbẽ, az utolſo óránk forogjõ elménkbẽ, az:

O melly ſzépen iſmégh földből fel-támadunk, mikoron az Urtól mi megh ſzolittatunk, nagy örömmel mikor ő előtte állunk, Az Ur adta &c.

Reménetelen rövid élete embernek, kit mi életünkben eſzünkben vehetünk, eggyen ketten láttyuk ſ-mind el-temettetünk, Az Ur adta &c.

Az földnek gyomrában noha bé-tétetünk, az Chriſtus markában léſzen az mi lelkünk, nem illik hát nékünk ezen keſergenünk, Az Ur adta &c.

Tudgyuk migh éltenek velünk nyájaskodtak, mi-képpen mi moſtan ők-is ettek ittak, noha egy keveſsé tőlünk el távoztak, Az Ur adta &c.

Légyen az nagy Urnak kegyes akarattya, úgy légyen mindenben az mint ő akarja, az után közzülünk kit ſzolit ő tudgya, Az Ur adta &c.

Sőt inkáb fejenként olly nagy bizgosággal, az mi Iſtenünknek alázatoſsággal, tegyünk dicsiretet egy ſzivel egy ſzájal, Az Ur adta &c.

Jövel Jeſus Chriſtus hiveknek vezére, jövel jövel hozzánk kegyelmes teremtõnk, jövel és ne késſel ſeregek Iſtene, te hozzád kiáltunk tekints népeidre.

Hatalmas kezedben ajánlyuk lelkünket te adtad teſtünkben jól tudgyuk azokat, ez földön éltünkben te tápláltál minket, halálunk óráján bátorics ſzivünket.

MAS. Azon Notára.

CHriſtuſnak hivei kik moſt jelen vadtok, az én vég órámo, környülem állotok, én anyámnak földnek meg-adni akartok, ezzel tiſzteteket hogy meg mutatnátok.

Az én beſzédemet kérlek hallyátok meg, nagy ſzép vallásomat moſtan értsétek meg, kik én halálomon keſerettetek meg, ezzel magatokat bátoritsátok meg. Tſti

Testi szüleimnek szerelmes magyattya, voltam nemzetemnek kedves nyájasága, minden bánattyoknak szép vigasztalása, mindenben Istennek kedves ajándéka.

Hirtelen de mostan tülök bucsut vettem, örömét szivöknek vélek le-tettettem, az egész világnak utára készültem, nem rettegek semmit vagyok nagy örömben.

Ez testi boldogság mellyben gyönyörködtem, édes szüleimnek örömest tetzettem, nem kel már ennékem most meg elégedtem, mégyek vigasággal melly útra eredtem.

Romlando testemet noha itt láttyátok, kit maydan az földben bé-takaritotok, de lelkemet immár vigadni tudgyátok, melyre mayd érkezik testem-is láttyátok.

Igen drága és szép azon lako helyem, kit én fejem Christus készitet ennékem, örülök vigadok mert oda hiv engem, néki tagja vagyok nem feleyt el engem.

Nagy búnak bánatnak munkának ő fia, az bünös Adámnak nyomorult árvája, ez világban tudom bizony lettem volna, ha élnem ez testben engedtetet volna.

Azok előt vigan de mayd el-költözöm, és végh nélkül való örömben érkezem, az én Christusomban szépen gyönyörködöm, áldani szent nevét soha meg nem szünöm.

Az én tagaimnak földben bé-szállásán, semmit nem bánkodom meg romladozásán, kétségben nem esem porrá változásán, vigadok Christusban kedvessen nyugodván.

Rutságomból mert hogy el le vetkeztessen, ideig az földben engem azért tészen, de szent Angyalival mayd fel-költet engem, szép ártatlan testben fel-öltöztet engem.

Az földnek mélysége engem megh nem tarthat, büneimnek soldgya raytam nem maradhat, ördögh és az bünök nem kárhoztathatnak, mert fejem Christusom fogja én pártomat.

Szép fényes felyhőben mayd el-jön jól látom, itélő szé-

kiben

kiben ũlni mayd meg-látom, édes vigaſztalóm ſzavát mayd meg-hallom, fényes orſzágában mayd be-ſzólittatom.

Ott léſzen õrõmõm kedves vigaſságom, és ſzent Angyalokkal való társaságom, réghi ſok Szentekkel, ſzũzekkel lakáſom, nem léſzen õrõkké ſenkitõl bántáſom.

Rõpdõſvén õrvendek az ſzép fényeſségben, az én Chriſtuſomnak ſzine nézésében, az ſzent Angyaloknak ſzép éneklésében, az fényes egeknek zõngedõzésében.

Jeſus Chriſtuſomnak az õ nagy jó vóltát, nagy hatalmaſságát, gyõzedelmes vóltát, Angyalok ſok ſzentek ſzũntelen kiáltyák, ſzentnek és áldotnak énekekben mondgyák.

Sõt én-is ezeknek dicsõ ſeregében, bé-álván éneklek vélek egyetemben, Szent, Szent, Szent az Jeſus õ fényeſségében, ki engemet hivot az bóldog õrõmben.

Oh melly drága orſzág az hová kéſzũlõk, oh melly drága város mellyben maydan léſzek, melly drága eledel az mellyel ott élek, engedgyetek útat hogy ne késlellyetek.

Minden az õ ſorsát kõztetek ſiraſſa, valakik én tõlem léſztek el-maradva, ſenki bánattyát moſt raytam ne mutaſſa, én boldogságomat mint ha nem akarná.

Szerelmes ſzũléim ti ſe bánkodgyatok, én el-menéſemen ne ſiránkozzatok, veletek itt éltem ti ne kévánnyátok, mert ekképpen jómat ti nem kévánnyátok.

Az bánat tietek ha meg-gondollyátok, nem azért hogy engem immár nem láthattok, de velem egy úton hogy moſt nem járhattok, ez bũnõs világon tũlem el-maradtok.

Szerelmeſim kérlek ti-is kéſzũlyetek, ez világ javait ſemminek véllyétek, az más õrõk útat inkáb kereſsétek, mert ma avagy holnap ide kell jũnõtõk.

Meg-láttok még engem ſzép õltõzetemben, Chriſtuſtól adatot ſzép ékeſségemben, velem õrvendõztõk ti-is fényeſségben, Jeſus Chriſtuſomnak nagy dicsõſségében.

MAS.

MAS.

MAr el-mégyek az örömben, paradicsomnak kertében, lészek Istennek kedvében.

Immáron bé-tellyesedék, kit éltemben sokszor hallék, hogy még halálnak fizetnék.

Keresztyénségnek jutalmát, már el-vészem diadalmát, az életnek koronáját.

Lelkem Abrahám keblében, testem-is nyugszik az földben, de vagyok illy reménségben.

Onnét hogy még fel-támadok, Christus Jesussal vigadok, azért lelkemnek igy szóllok:

Sies az boldogh városban, az hová bé vagyok irván, az mennyeknek országában.

Drága szép lako várasunk, hol Istennel eggyüt lakunk, Christus-is örökös társunk.

Ez városnak boldogságát, tündöklését gazdagságát, sok irás mondgya mi vóltát.

Abban ugy-mond nem szükséges, Nap és Hold nem kellemetes, Isten benne fényességes.

Keserüség sem irigység, nincsen sántaság betegség, nincsen ott nyomorult vénségh.

De mindnyájan fel-támadunk, lészünk erös állapatban, Christus esztendeje táyban.

Ott nincs továbbá kevélység, nem uralkodik az éhségh, szeretet lesz az eleségh.

Lészünk hivek egy seregben, mind egyenlö dicsöségh-ben, szent Pál mondgya levelében.

Gerjedez eggyüt szerelmünk, Istenünkhöz dicséretünk, arról el sem feletkezünk,

Archangyalok Pátriárkák, Apostolok és Prophetták, meg ismérnek atyánk anyánk.

De mind nagyobnak mondatik, hogy Isten velünk lakozik, kinek dicsőség adassék.

M A S.

SOk rendbéli probák vannak raytunk ez életben, kibe noha gyönyörködünk mint az hal az vizben, azt sem tudgyuk hol akadunk az halálos tőrben.

Testünk rakva nyavalyákkal és keserűséggel, kit nem tudunk mi szenvedni semmi békeséggel, noha tudgyuk hogy nincs raytunk semmi történetből.

Ez világnak csalárd vóltát ember meg-tekincsed, sokat igér meg nem adgya bizonnyal el-hidgyed, azért kérlek hogy magadat ember el ne hidgyed.

Példa lehet erről nékünk sokaknak halála, Alexander ez világnak nagyob részét birá, job korában életének tőle elmarada.

Halhatatlan gazdagsága Cresus Királynak vólt, csalárd világ az embernek olly sokat adot vólt, de lám végre más embernek fogságában meg hólt.

Atilla-is ez világnak igen őrűl vala, sok nemzetségh ez világon tőle rettegh vala, őrömének első napján meg-fuladot vala.

Ne igérjed te magadnak az holnapi napot, csak hálát adgy az Istennek hogy érted ez napot, szent Jakabnak irásából ezt meg-tanulhatod.

Uraságban iffiuságod téged meg ne csallyon, azt nem várják mindenkoron hogy ember meg agjon, meg se gondold hogy az halál téged könnyen fogjon.

Sok házasok iffiuságban egy-másnak őrűlnek, hoszszu napot ő magoknak szegények igérnek, ehez képést könyörgéstől talám meg-is szűnnek.

Parancsolat azon közben adatik Istentől, ki hirtelen szeretőket el-választ egy-mástól, ki ohatná illyen helyen magát siralomtól.

Az

Az Anyák-is gyermekeket fáydalommal szülik, ez világon vigyázással munkával nevelik, azt sem tudgyák ők szegények mi végre nevelik.

Tudományok kiknek nincsen hamar megh győzetnek, fő-képpen ha ő magzattyok sokáig győtrődnek, ez probában úgy jaygatnak mint egy hitetlenek.

Ha hitedben te keresztyén tökélletes vólnál, Isten ellen illyen helyen te nem zugolodnál, sőt inkáblan csendesz szivel erről hálát adnál.

Az szent Jobnak tiz gyermeke egy napon meg-hala, hiszed-e hogy mint jó atya nem bánkodot vólna, ez probában az Istennek fejét igen haytá.

Isten-é vólt ő vette el áldot az ő neve, mint akarta mind úgy légyen ki álhat ellene, te néked-is el-szenvedned szintéu igy kellene.

Ne siratsuk Pogány módra az mi halottinkat, szent Pál mondgya ne rutitsuk ezzel vallásunkat, engesztellyük hálá-adással inkáb Istenünket.

Vigasztald meg kegyes Isten az keserveseket, tarts megh végig igaz hitben az te hiveidet, ha te el-hatz Uram Isten ki segitsen minket.

Szent Ur Isten seregeknek győzhetetlen Ura, Szent Lelkeddel erősits meg ne jussunk gonoszra, de jussunk bé Christus által az te országodba.

MAS.

FIlekezzél megh ember Istenedről, örökké való te idvősségedről, és hóltod után te veszedelmedről, mert számot vésznek az te életedről.

Nincsen embernek drágáb az Istennél, Christus vérével meg-váltot lelkénél, és Isten szerént való életénél, idő bé-telvén ő idvősségénél.

Isten és az égh nékünk azt jelentik, hogy ez világot csak ideig adta, Szent Fiát értünk nagy halálra adta, kiben szerelmét hozzánk meg-mutatta.

Az halál nékünk Istennek követe, kinek mint légyen az ő öltözete, azt meg-mutattya mindennek élete, nem futhatunk el Istennek előtte.

Kigyo és béka mayd osztozik velünk, az ördög az bün fel támad ellenünk, nem légyen akkor gazdagság mi velünk, mind az meny és föld légyen mi ellenünk.

Tekints megh ember az te koporsodat, naponként való halando vóltodat, az Isten ellen nagy bünös vóltodat, te büneidről nagy szám-adásodat.

Oh Isten ellen való nagy gonoságh, hogy néked nem kell az örök bóldogságh, az magas menyből vár nagy irgalmaság, ki által nékünk adatik menyország.

Testünk ezentül földé porrá légyen, jutalmunk nékünk csak Istentől légyen, senki nem tudgya ő dolga mint légyen, nagy változásunk nékünk akkor légyen.

Csontunk ezentül mind széllyel hányatik, mi testünk rolunk mind el-szaggattatik, és izről izre mind el-mardostatik, az férgek miatt mind el-ragattatik.

Illik azértan nékünk meg-ismérnünk, és az Istenről bizonságot tennünk, hogy itt ez földön jámborul kell élnünk, ha nem akarunk örökké el-veznünk.

Mert jobb lett vólna soha nem születni, hogy nem mint Istent soha nem tisztelni, ő jó vóltáról ötet el-feledni, és szent igéjét igen meg-utálni.

Nem jó embernek Istent késérgetni, jövendő dolgot bizonnyal igérni, hogy még meg-térhetz nem jó azt gondolni, mert vay ki csuda az ő ítéleti.

Minden keresztyén azon könyörögjön, hogy az Ur Isten ő mellette légyen, az ő jutalma csak az Isten légyen, és mikor meg-hal ő melette légyen.

Dicsiret

Dicsiret légyen az Átya Istennek, mind egyetemben az ő Szent Fiának, és vigasztalo Szent Lélek Istennek, igazgassa minket Szent Háromság, Ámen.

MÁS.

Nota: Már el-mégyek az örömben, &c.

Elő emberek kik vadtok, most én raytam tanullyatok, mi képpen meg kell halnotok.

Vóltam ti néktek társotok, mikoron nyájaskodtatok, és egy-mással lakoztatok.

Kik vadtok ti én-is vóltam, már tőletek el-távoztam, koporsóban be szállottam.

Testem földnek ajánlottam, mint Anyámnak őt vallottam, ez világot néktek hadtam.

Temetésemet csak várom, kisérjetek ki kévánom, hol az holtakkal nyugoszom.

Lelkem helt talált az Urban, Jesus Christusnak markában, meg-váltómnak óltalmában.

Vártanak engem kőzikben, mennyeiek az örömben, kik vadnak nagy dicsőségben.

En-is immár el-indultam, ti tőletek el-bucsuztam, ez földiektűl távoztam.

Követ vagyok előttetek, mert ti-is utánnam jűtök, kérlek azért készűllyetek.

Az Ur engem el-szolitot, ma kőzzűletek el-hivot, már ti reátok mutatok.

Nagy boldogh örömben vagyok, az Ur Isten előt állok, intlek hogy ti ne sirjatok.

Meg-csendeszedet nyavalyám, mikor kinlottam ágyamban, vóltam csak nagy jaygatásban.

Már mind azok el-távoztak, én tőlem távul álottak, könyveim meg-száradtanak.

Vagyok Isten országában, Christussal Paradicsomban, Angyalok társaságában.

Testemet kik fel-vészitek, temetésemre viszitek, Isten hálállya ti néktek.

Halálomat kik szánnyátok, raytam kérlek ne sirjatok, nám hol vagyok jól tudgyátok.

Nem térhetek meg hozzátok, titeket-is oda várlak, ott van örökös lakástok.

Mert el-mulando ez világ, kiben életünk mint virág, el-marad lám minden joszág.

Rövid lészen életetek, sokáigh ti-is nem éltek, egy kevessé szenvedgyetek.

Együt lésztek ti-is velem, oh én el-hagyot seregem, ne siratsátok el-mentem.

Az Ur Istentől várjatok, ő az ti vigasztalotok, gondot visel ti rolatok.

Bocsássatok el békével, Jesusnak segitségével, én lelkemnek örömével.

Atya Istennek dicsőségh, légyen Fiunak tiszteségh, az Szent Léleknek egy hűség.

MAS. Azon Notára.

MOstan kik itt jelen vadtok, koporsom mellet állotok, én meg-hólt néktek igyszóllok.

Tudgyátok megh kell halnotok, koporsoban bé szálnotok, szemetekkel jól láttyátok.

Azért az Isten igéjét, halgatsátok szent beszédét, fogadgyátok jó intését.

Mert el-marad minden joszág, el-hagyattatik gazdagság, ez világhi hiú vigasság.

Az Istennek szent igéje, marad nálatok beszéde, mellyel mentek eleibe.

Senkit ő nagy gazdagsága, sem hatalmas Urasága, nem tarthat meg nagy joszága.

Cresus

Cresus Királyt gazdagsága, sem Atillát nagy haralma, Alexandert birodalma.

Xerxes Királyt sok száz népe, Davidot hadi serege, Hectort sem menté ereje.

Ciceront ékes szólása, Absolont szép ábrázattya, Salamont bölcs tudománya.

Nem menthették meg haláltól, magokat az koporsótól, ki-mulának ez világból.

Mert voltak ők-is halandók, és testekben mind romlandók, nem sokideig állandók.

Az halál az bűnnek soldgya, a' mint szent Pál bizonyittya, tehát minden meg-kostollya.

Tudván romlando voltomat, Istenhez való utamat, készitettem én magamat.

Intlek ti-is készüllyetek, kik halandó testben éltek, az Christussal hogy legyetek.

En Abrahám kebelében, mondhatatlan nagy örömben, vagyok fényes dicsőségben.

Nincsen testemben kinlodás, el-töröltetett nagy sirás, szemeimről könny-hullatás.

Jesus előt Angyalokkal, üdvarlok szent Prophetákkal, élek Isten látásával.

Atya Isten dicsirtessék, és Christussal imádtassék, Szent Lélekkel tiszteltessék.

MAS.

Nota: Sok rendbéli probák vannak raytunk, &c.

HA gondolod élő ember te állapatodat, melly nehezen nagy munkával éled világodat, verítékkel nagy gondokkal táplálod magadat.

Még-is látod hogy ez világ igen álhatatlan, ha mit ád-is de nem lészen mind egy állapatban, hát ne hidgyed csalárd voltát mert meg-csal dolgodban.

Azt

Azt jól hallod melly sokaknak vólt, nagy gazdagságok, sok marhájok nagy sok kincsek és nagy Uraságok, im jól látod halál által ki multak mind azok.

Ki vólt gazdagb ez világon mint Cresus Király vólt, nem mentheté nagy sok kincse végre ugyan meg-holt, Alexandert nem mentheté nagy hatalma meg-holt.

Ki vólt issmeg itt valóba szenteb az szent Jobnál, ki birt marhát ez világon többet ő nálánál, de lám nem vólt ő nékis fügye az halálnál.

Az Szentek is az halállal vallyon s-nem vittak-é? sok kinokkal nyavalyákkal nem harczolottak-é? imé látod ez világbúl nemde ki-multak-é?

Senkit azért imé látód hogy az halál nem néz, mind gazdagot s-mind az szegént ő el vinni nagy kész, ha az határ kit Isten tött emberhez közel lesz.

Kevélységed meg ne nyomjon halálodhoz légy kész, azt véled-é hogy az halál ollyan mint lépes méz, ha megh nem térsz örök kinod bizony az által kész.

Gazdag vagy-é avagy szegény tégéd az megh nem ment, az haláltúl sem okosságh sem bölcseségh nem ment, sem Császárság sem Királyság tőle meg nem menthet.

El-mehetz-é ő előtte kietlen helyekben, vay ki okos bizony meg-ől s-meg-kinoz testedben, és az után ugyan bé-vét ollyen mély veremben.

Mathusael, Adám, Noe melly sokáig éltek, de lám végre hálojában halálnak kerültek, ő előtte semmi helyben el nem röytőzhettek.

Az szent Pállal ha beszélnél te világnak fia, el rendelte egyszer Isten hogy meg-hally azt mondgya, hadgy békét hát ez világnak készüly az nagy útra.

Ha az Isten te előled el-vészi társodat, atyád-fiát, leányodat, kedves szép fiadat, azért kérlek ide hallgass igen meg-gondollyad.

Hogy

Hogy nem eſet moſt te raytad ſemmi történetből, de Iſtennek nagy Atyai kegyelmeſségéből, evel akart meg probálni ſ-inteni hitedről.

Jól tudod azt nem a' végre ember teremtettél, hogy örökké ez világban csendeſségben élnél, de hogy menyben az meg-puſztult karba bé vitetnél.

Menyorſzágnak boldogsága mi légyen lám hallod, nagy vég nélkül való jónak ſ-örömnek azt hallod, hát nem ſzükség halottadat felettéb ſiratnod.

Mert ő meg-ment ez világnak ſzántalan kinnyától, nincs ſelelme ſemminémű háboruságoktúl, menyben vagyon végh öröme meg-ment ſiralomtúl.

Viſzſza nem jön de oda vár te-is készüly hozzá, ott-is véle eggyüt léſzeſz fényes ſzép házában, ne ſiry tehát Pogány módra bizzál Chriſtuſodban.

Halálodnak ő órája im melly bizontalan, életednek vége napja im melly tudhatatlan, légy hát készen mert ez világ láſd melly álhatatlan.

Nagy hálát adgy az Iſtennek látogatásáról, csendeſzen vedd az mi vel lát Atyai vóltából, mint akarta mind úgy legyen igy ſzóly hálá-adásból.

Oh mennyeknek földnek Ura kegyelmes teremtőnk, adgy Szent Lelket hogy halálhoz légyen készen lelkünk, hogy adhaſſuk viſzſza készen néked az mi lelkünk.

Vigaſztald meg mig itt élünk keſerves ſzivünket, ſiralmunkért adgy örömet érnünk, és éltünket, csak te vezérld mindenekben, hald meg kérésünket.

Dicsirteſsél Atya Iſten az te Szent Fiaddal, mi meg-váltó idvözitő Chriſtus Jeſuſunkkal, Szent Lélekkel egyetemben mi vigaſztalonkkal.

MAS.

EGY ISTENFELŐ FŐ EMBERNEK

Teſtamentoma, mellyet tőtt az ő fiainak és leányinak az ő halálos beteghségében.

VEletlen embernek utoſo órája, meg-viſgálhatatlan ſenki nem tudhattya, Iſten Decretoma valamikor tartya, ſem iffiu ſem idős által nem hághattya.

Arany, ezüſt, ſzépség, drága kő ékeſség, halál ellen ſemmi akar mi friſſeſség, cziffra ſzép tündöklő iratos fényeſségh, meg nem ſzabadithat ſemmi nagy erőſség.

Lesben ſerénységgel csak az órát várja, ember életének határát jól tudgya, hirtelenül mindgyárt csak torkon ragadgya, áſoval, kapával jóſzágától foſztya.

Erős palotákból Urakat ki-vonſza, teli tárházakat vélek el-hagyattya, Királynak kólduſnak illyen kemény ſorſa, ſemmi ſzörzetbéli magát nem ohattya.

Nékem-is órámat nyilván közel hozta, az halál illattya teſtem által járta, nehéz betegségem bizonnyal mutattya, hogy lelkemnek el kell teſtemtől válnia.

Tőlem el-maradot nincs mit ohaytanom, továb életemet már nem halaſzthatom, édes árváimtól noha megh kell válnom, nem ſoká utánnam őket-is el-várom.

Jertek azért hozzám fiaim leányim, kikre életemben néztenek ſzemeim, hallyátok meg moſtan utolſo beſzédim, mig nem hidegülnek fáydalmas tetemim.

Nékem el kell mennem láttyátok olly útra, mellyről immár többé nem térhetek viſzſza, ez léſzen fiaim végső bucsuzáſa, édes Atyátoknak meg-ſzünik ſzóláſa.

Vallyon életemet hogy ha elő-hozom, bú, bánat, fáratság, ſzámtalan fáydalom, keſergés, háborgás néked azt mondhatom,

hatom, hogy ha akarnám-is megh nem számlálhatom.

Sőt esztendőimet hogy ha el-gondolom, csak kevés vólt nékem jó izű lakásom, keresztsok nyavalya bántotta vigságom, hát hogy ne kévánnyam máran nyugodalmom?

Vége szakad igy mayd minden kinaimnak, sötét koporsoban tetemim nyugosznak, izenként egy-mástól noha szakadoznak, de itélet napján helyekre állanak.

Szántalan bánatim tőlem el-maradnak, nagy sok nyavalyáim engemet el-hadnak, többé immár raytam nem uralkodhatnak, örökségül rólam reátok szállanak.

Fáradhatatlanúl ellene állyatok, Isten ellen kérlek ne zugolodgyatok, segitséget tőle mindenkor várjatok, mert miként nékem vólt úgy lészen sorsotok.

Az én halálomon ti ne bánkodgyatok, ki test szerént vóltam halando Atyátok, lám tudgyátok él mégh az másik Atyátok, ki job én nálamnál nem hal meg tudgyátok.

Csak egyedül néki szavát fogadgyátok, és az mit parancsol igen meg-tartsátok, az ő sz. igéjét gyakran halgassátok, miképpen én tőlem fiaim láttátok.

Igen meg-őrizi minden joszágtokat, tenyészővé tészi kevés barmotokat, azokból kévánnya adakozástokat, az szükölködőkhöz jó sáfárságtokat.

Ehezőt, idegent, szomjuhozót, bénnát, az kik ti tőletek kérnek alamisnát, megh ne utállyatok kór-beteget, némát, Chriſtusnak viselik azok ábrázattyát.

Boldogságos lészen ekképpen dolgotok, az menybéli Isten lészen ti Tútortok, és az szent Angyalok óltalmazoitok, ne félly etek semmit legyetek bátorok.

Anyátoknak szavát hiven halgassátok, mindenekben néki igen szolgállyatok, akarattya ellen megh se motzannyatok, kegyes intésinek fejetek haytsátok.

Tudom ő néki-is élete mint jára, ha ma vagyon hólnap

szálhat koporsóba, hogy ha előttetek történik halála, temessétek őt is az én koporsómba.

Ti magatok közöt eggyesek legyetek, ha mit nem értetek mástól meg-kérdgyétek, kevélységet, pompát igen gyülöllyetek, viszsza-vonást, patvart ti el-kerüllyetek.

Engedelmességben Christust követsétek, senkit megh csufolván ti ne neveséetek, az hitben erősek mind végigh legyetek, idegen tudománt csak bé se vegyetek.

Semmiben serénybek inkább ne legyetek, mint hogy lelketekre gondot viselljetek, jozanságban élvén az Istent féllyétek, hogy dicsekedhessem előtte veletek.

Tudom ha ezeket meg-cselekeditek, Istennél mennyegben ti lésztek kedvesek, az emberek közöt nagy böcsületesek, az seregek Ura ezt tészi veletek.

Az én beszédimről meg-emlekezzetek, az Ur Isten légyen fiaim veletek, szentséges Lelkével vezérlyen bennetek, hogy mint az szép Cedrus nevekedhessetek.

Menybéli nagy Isten néked hálát adok, te szent Felségednek dicsiretet mondok, az szép boldogságba mig hozzád feljutok, holot az Szentekkel örökké vigadok.

Engemet eddiglen hogy te meg-tartottál, noha mint Sz. Jobot gyakorta suytoltál, de siráson látván mindgyáráft megszántál, bizzál fiam, ne fély, ismeg igy mondottál.

Nagy örömmel vigan megyek az életre, nem akarok többé kénlodni ez testbe, Istennek követi jöyjetek elömbe, vigyetek fel innét Abrahám keblébe.

Tellyes készülettel el-menni kész vagyok, tudom Isten előt hogy meg nem pirulok, ő felsége előt örökké udvarlok, örökkön örökké ő néki szolgálok.

Vég bucsumot vészem világi hiuságtól, az nagy sarczoltato számtalan kénoktól, immáron meg-válom minden nyavalyáktól, az kik gyötröttenek távozhatatlanúl.

Máran

Máran oh én lelkem mint fogoly tömlöczből, mayd meg-menekedel, ki-mégy ez testemből, mellyel születtél volt anyámnak méhéből, az te teremtődnek jó rendeléséből.

Fénlel és tündöklől Istennek előtte, te-is gyarló testem noha az mély sirbe, föld alá tétetel légy jó reménségbe, migh ismeg lelkeddel szerkesztetel egybe.

Itéletnek mikor el-jő ő nagy napja, akkor meg-fuvallik Isten trombitája, az miképpen tartya végezet tanácsa, mi Urunk Christusnak bé-telik mondása.

Légyen hát békeség immáron tinéktek, kik még több ideig ez világban éltek, az Ur Isten légyen minden segitségtek, vigyázás józanság légyen életetek.

Immáron ennékem mind meg-bocsássatok, mind kicsinyek nagyok kik még élők vadtok, az én halálomon semmit ne sirjatok, utolsó naptokra inkáb vigyázzatok.

Istennek Szent Fia az te szent kezedbe, lelkemet ajánlom vedd hozzád kedvedbe, vid be Uram kérlek Atyád eleibe, mutasd bé ő néki leheſſek örömbe.

Szent Háromság Isten áldassál mennyegben, Atya, Fiu Isten egyenlő szentségben, és az Szent Lélekkel örökké mennyegben, ki élsz s-uralkodol örök dicsőségben.

MAS.

Németből Magyarra fordittatott.

E. D. T.

EL jövén már az én órám,
Hogy innét ki kell múlnom,
Tehát kiséry el te engem,
Jesus Christus meg-váltóm,
Mert lelkemet halálomban,
Ajánlom szent kezeidben,
Nyilván meg-tartod azt nékem.

Bűneimnek sokasága,
Vétkeimnek sullyosága,
Sanyargatnak akkor engem,
De kétségben nem esem,
Hanem bizok halálodban,
Te szent véres sebeidben,
Azok meg-tartnak engem.
Testednek tagja vagyok én,
Abban meg-nyugot lelkem,
Te tűled el nem szakaszthat,
Halál keserűsége,
Mert éltem holtom mind tied,
Ennékem örök életet,
Halálod által szerzettél.
Es mint hogy te fel-támadtál,
Fel-támasztasz engem-is,
Reménségem, vigasságom,
Menyben való fel-menetet,
Az hol te vagy ott lészek én,
Hogy örökké örvendezzem,
Eörömmel múlok azért ki.
Ki-mégyek azért Christushoz,
Szent kedvének engedvén,
Testem az földnek gyomrában,
Addig nyugszik csendeszen,
Miglen engem fel-támasztván,
Bé-viszen menyországában,
Jesus Christus én meg-váltóm.

MAS.

Az itéletnek Napjáról.

Emle-

EMlekezzél kérlek oh emberi állat jövendő dolgaidról, itélet napjára fel-támadásodról, kemény szám-adásodról, az Christus Jesusnak mennyei Királynak földre le-szállásáról.

Csudálkozom raytad melly feledékeny vagy az te ki mulásodról, maga bizonyos vagy az te életednek romlot állapattyáról, eszedbe veheted ennyi ideig meg-hólt emberi állatról.

Az Christus ő maga emlekeztet, vigyáz életednek végére, mert nem tudod hogy ha reggel lészen avagy el-hallad estvelére, az miben találnak abban meg-itélnek és nem vethetz senkire.

Noe idejében az viz-özön miatt ez világh miként jára, szintén ugyan lészen mint az Christns mondgya itéletnek is napja, mint Szent Matthé huszon negyedik részében ez igéket meg-irta.

Esznek isznak vala, ugy-mond, az emberek és házasulnak vala, mikor az viz-özönt Istennek haragját fejekre várják vala, mind addig mig Noe az ő bárkájába viz miat bé-szorula.

Most-is ez világnak ezen állapattya nincs semmi jobbulása, noha megh nem szünik az Isten szavának hangos trombitálása, emberi erőnek mind újjulton újjul vakmerő bátorsága.

Esznek isznak most-is és nagy bátorságban az emberek lakoznak, étel után penigh rágalmazást szólnak, házoknál hivolkodnak, ki-mulások felől, szám-adások felől ingyen sem gondolkodnak.

Im csak egy óráigh sem tudsz te magadnak egésséget igérni, még-is véghetetlenül kévánsz te testednek mindenben hizelkedni, jó vagy könyörgeni és fogadást tenni de lám nem tudsz meg-térni.

Oh emberi állat az te Istenedtől mert megh idegenedtél, vallyon kárhozattól, pokoltól, haláltól tégedet ki menthet meg,

het megh, ollyan háladatlan Istenednek szavát miért vetetted igyen megh?

Tudgyátok halállal szemben kell mennetek, mire hogy nem készültök, keveset vigyáztok noha ellenséggel vagyon kemény ügyetök, tobzodás, részegség, eggyes ital duska az ti gyönyörüségtök.

Nem részegséggel kell az Isten haragját óltani engesztelni, mert tobzodo szolgát az Istennek Lelke nem szokott kedvelleni, sőt az ő haragja ez féle bün ellen szokott fel-gerjedezni.

Jussón eszetekbe az gazdag példája ki tobzodásban vala, pokolban ő néki ki-mulása után temetése lőtt vala, mint tizen hatodik részében szent Lukáts Evangelista irja.

Boldisár Király-is az tobzodás miatt mint jára jól tudgyátok, csak az egy ember-is Urak ebben néktek lehetne jó példátok, de lám keveset lát akkor ti szemetek mikor tanulhatnátok.

Urasághoz képest némellyek magokban igen fel-fuvalkodnak, Isten igéjével mint egy bolondsággal szintén úgy csufolodnak, felek rayta igen mint Herodes Király ők-is meg-csufoltatnak.

Tiszteisége napján szégyent kezd vallani, mert az Isten meg-veri, csuda rut halállal kezd mégh ő belőle az lélek-is ki-menni, mert senkinek nem jó az ő Istenével csufolodni, jádzani.

Téry meg azért hozzám oh emberi állat, az Ur Isten azt mondgya, im én-is meg-térek te hozzád, és az te bűneidnek sokságát mind semmié tészem, mert irgalmasságom azokat fellyül múllya.

En lészek Atyátok és óltalmazotok bizony meg-vigasztallak, siralom helyében vigasságot adok, bizony meg-bóldogitlak, el-törlöm én magam könyhullatástokat, és bizony meg-nyugotlak.

Ha

Ha penigh megh nem térsz az te Istenednek illy kegyes intésére, várjad az Ur Christust az te bűneidnek keményitéletire, mint az Sz. Credo is meg-tanit tégedet ő el-jövetelére.

Ezt mondgya az Isten mikoron én hozzám kiáltásokat tésztek, el-fordulok onnan, és kegyelmes szemmel ti reátok nem nézek, szent Esaiásnak legh első részében irván megh vannak ezek.

Hogy azért haragját el-távoztathassuk róllunk az Ur Istennek, bőcsületet tegyünk az ő igéjének, és fejet haytsunk néki, legyünk követői egjenlő lélekkel az mértékleteségnek.

Dicsiret te néked mi kegyelmes Atyánk, szerelmes sz. Fiaddal, és az vigasztalo Szent Lélek Istennel, kivel vagy egy hatalmu, élsz és uralkodol örökké, vigasztaly minket, Amen.

MASS.

AZ én életemnek minden idejében, ételem italom lesz valamelly helyben, vagy ülök, vagy állok, vagy ágyamban fekszem, ez drága szép szozat forog én elmémben.

Jertek el hiveim Atyámtól áldottak, az én országomba, kit néktek fundáltam, az ti szükségtekre szépen fel-állattam, ezzel benneteket én fel-magasztaltam.

Nagy örömmel szükségh mindennek ezt várni, az Istennek Fiát itéletre jöni, akkor az hiveknek szivét öröm éri, mikoron kezd Christus illy szókat mondani:

Az én lako földöm mellyben ti lakoztok, kiben beszédemnek őrzői vóltatok, az én országomban már uralkodgyatok, kik az árnyék földön bánatban éltetek.

De jay lesz bizonnyal az hitetleneknek, kik az Ur Istentől kegyelmet nem nyernek, az ő életekben hozzája nem tértek, illy szókkal Christustól azok illettetnek.

Atyámtól átkoztak mennyetek el immár, az örökké való nagy lángozo tűzre, örökkön örökké kénlódgyatok abba, férgektől legyetek örök gyötrelembe.

Parancsolatimnak őrzői nem lőtök, kik ez árnyék földön őrömben élétek, szükség azért immár hogy tűzben égnjetek, hivcim javával ne részesüllyetek.

No azért immáron mi igen vigyázzunk, sok vétkek álmából immár fel-serkennyünk, és olly vigasztaláſt az mennyegből várjunk, kinek ő szájából illyen szókat hallunk:

Atyámtól áldottak jőyjetek el immár, az örökké való mennyei örömre, mellyet én ti néktek készitettem menybe, hogy velem legyetek örök dicsőségbe.

Dicsirettel kérjük az mi Istenünket, hogy meg-szabaditsa ő az mi lelkünket, az nehéz átkokból ki-mentsen bennünket, kegyelmes áldással látogaſſon minket.

IN PROCURATIONE FUNERUM.

Ex Job. 1. & 2.

SI bona ſuſcepimus de manu Domini, mala autem quare non ſuſtineamus? Dominus dedit, Dominus abſtulit: ſicut Domino placuit, ita factum eſt: Sit nomen Domini benedictum. In omnibus his non peccevit Job labiis ſuis, neque ſtultum quid contra Deum locutus eſt.

M. Ha sok javát, és áldását az Istenek életünkben, kereszttyének el vöttük. Ez moſtani keserűſéget, mellyel jó akaratyából meg látogatot, miért nem szenvednők békeſſégel?

Chorus. Az Ur adta vólt, az Ur vötte el-is, az mint az Urnak tetzet, és rendeléſe vólt, ugy lőt az dolog, legyen az Urnak neve dicsiretes mind őrökkön örökké.

M. Nám ez féle nagy bánattyában az szent Job Isten ellen nem

len nem vétkezet, és az ő ajakival bolondságot nem szóllot. Hanem inkáb az Urnak nevét, nagy Isteni fęlelemmel dicsirte, és az Isten cselekedetit siralmában fel magasztalta.

Chorus. Az Ur adta vólt, az Ur vőtte el-is, &c.

M. Mi-is azért azonképpen, mindent valami keserűsęg reánk kővetkezik, csendesz békessęggel azt el szenvedgyük, tudván azt hogy életünket Isten adta vólt, és ugyan azt ő felsęge el-is vehette.

Chorus. Az Ur adta vólt, az Ur vőtte el-is, &c.

M. Gondollyuk meg azt-is hogy az Ur az ő hiveinek országot szerzet, mellyet nékik ez életnek utánna megh ád.

Add megh Ur Isten jó vóltodból nékünk-is, és vigy bé minket halálunk után az örők életnek bódogságában.

Chorus. Az Ur adta vólt, az Ur vőtte el-is, &c.

SEQUENTIA SEU PROSA.

Hoc est:

Versus rhytmici continentes meditationem de extremo Judicio, & orationē pro remissione peccatorum.

Dies iræ: dies illa,
Solvet seclum in favilla,
Teste David cum Sibylla.
Quando tremor est futurus,
Quando Judex est venturus,
Cuncta stricte discussurus.
Tuba mirum spargens sonum,
Per sepulchra regionum,
Coget omnes ante thronum.
Mors stupebit & natura,
Cum resurget creatura,
Judicanti responsura. *Liber*
Liber scriptus proferetur,
In quo totum continetur,
Unde mundus judicetur.
Judex ergo cum sedebit,
Quicquid latet apparebit,
Nil inultum remanebit.
Quid sum miser tunc dicturus?
Quem patronum rogaturus?
Dum vix justus sit securus.
Rex tremende majestatis,
Qui salvandos salvas gratis,
Salva me fons pietatis.

Recordare Jesu pie,
Quòd sum causa tuæ vitæ,
Ne me perdas illa die.
Quærens me sedisti lassus,
Redemisti crucem passus:
Tantus labor non sit cassus.
Juste Judex ultionis,
Donum fac remissionis,
Ante diem rationis.
Ingemisco tanquam reus,
Culpa rubet vultus meus,
Supplicanti parce Deus.
Qui Mariam absolvisti,
Et latronem exaudisti,
Mihi quoq; spem dedisti.
Preces meæ non sunt dignæ,
Sed tu bonus fac benigne,
Ne perenni cremer igne.
Inter oves locum præsta,
Et ab hædis me sequestra,
Statuens in parte dextra.
Confutatis maledictis:
Flammis acribus adjectis:
Voca me cum benedictis.
Oro supplex & acclivis:
Cor contritum quasi cinis,
Gere curam mei finis.
Lachrimosa dies illa,
Quâ resurget ex favilla,
Judicandus homo reus:
Huic ergo parce Deus,
Pie Jesu Domine,
Dona eis requiem.

AZON SEQUENTIA MAGYARUL.

AZ Nap el-jõ nagy haraggal,
Melly meg-emészt mindent lángal,
Dávid mondgya Sibyllával.
Nagy félelem akkor lészen,
Mikor Biro székben lészen,
Mindent hogy meg-hányon vessen.
Akkor trombiták zengenek,
Hogy mindenek fel-kellyenek,
Christus székinél legyenek.
Halál rémül s-a' természet,
Hogy fel-támad minden nemzet,
Bíróra-is alégh nézhet.
Kõnyvet akkor elõ-hoznak,

Kiben

Kiben mindent irva látnak,
S. tőrvényt téſznek ez világnak.
Biró mikor ſzékben ůlénd,
Akkor minden nyilván leénd,
Bűn bűntetlen el nem menénd.
Ott mit mondgyak bűnős fejem?
Ki leheſſen reménségem,
Holott mégh az jó-is fęllyen..
Oh felséges nagy Királyságh,
Ki jókhoz ingyen kegyes vagy,
Engemet-is akkor ne hadgy.
Uram Jeſus emlekezzél,
Hogy érettem főldre jőttél,
Ne veſzeſs el kit meg-mentél.
Fáratságot értem vallál,
Az kereſzt-fán hogy ként látál,
Ne légyen hijás az halál.
Bűntetésben igaz Biró,
Engedd-megh mi bennem nem jó,
Az ſzám-adás miglen el-jő.
Foházkodom mint nagy bűnős,
Pirult orczám bűntűl terhes,
Kérlek nékem légy kegyelmes.
Az Máriát lám meg-tartád,
Az tolvayt-is meg-halgatád,
Ez példákat nékem hagyád.
Méltatlan én könyörgéſem,
De te vegyed kegyelmeſſen,
Hogy örők tűz ne égeſſen..
Allaſs engem juhok felől,
Es válaſz-el gődőlyéktől.
Hogy láthaſs job kezed felől.

Gonoszokat mikor átkosz,
Eőrők kénra kiket hogy vonsz,
Akkor engem jókkal nyugoss,
Könyörgők alázatossan,
Mert vagyok nagy szomoruan,
Végh napomon légy óltalmam.
Melly siralmas lészen az Nap,
Mikor az test tűzből támad,
Biró előt és számot ád.
Oh Ur Isten irgalmazz,
Kérűnk JESUS mi Urunk,
Adgy nékűnk nyugodalmat.

VEGE.

INTES.

Mivel-hogy è halot Enekek ez előt való Enekes könyvel eggyűt járnak: Ennek-okáért az mellyek abból ide-is néztenek vólna, itt azokat rővidségnek okáért el-hadtuk. Ugy-mint:

Légy irgalmas Ur Isten mi-nékűnk:
Ismeg: Dög-halálnak idején igen illendő mondania:
Mi Urunk Jesus Christusnak:
Ismeg: Az meg-szomorodot szívnek vigasztalására mondhatni:
Hiszűnk mind egy Istenben.: &c.

KÖNYVTÁRA

MUTA-

MUTATO TABLA.

A.

Adgy idvösséges ki-muláſt, 14
Az mi életünknek közepette, 2
Az Istennek jó vóltáról, 15
Az nap el jö nagy haraggal, 64
Az örök élet mi légyen, 8
Az Ur Istennek jó-akarattyából, 11
Az én életemnek minden idejeb: 61

B.

Bünnek az ö ſoldgya az halál 41

C.

Chriſtuſnak hü kereſztyén: 36
Chriſtuſnak hivei kik moſt 42
Clemens mihi Jehova ſis, 4

D.

Dies iræ, dies illa, 63

E.

Elö emberek kik vadtok, 49
El-jövén már az én órám, 57
Ember emlekezzél az ſzom: 9
Ember emlekezzél utólſó: 26
Emlekezzél élö ember, 19
Emlekezzünk az mi élet: 34
Emlekezzünk az utólſó: 23
Emlekezzünk mi kereſztyén: 13
Emlekezzél meg ember Iſtened: 47
Emlekezzél kérlek oh emberi: 59
Ecce quomodo moritur juſtus, 4

F.

Fejenként mi erröl emlekezz: 6

H.

Hadgyátok el hü kereſzt: 20
Halando emberek kik moſt: 21
Ha ſok javát és áldását: 62
Ha gondolod élö ember te ál: 51

I.

Jer tegyük el az teſteket, 22
Jer temeſsük el az teſtet, 18
Jeſus Chriſtus Iſtennek ſz. Fia, 25
Jeſus Chriſtus Ur Iſtennek, 38
Illik nékünk erröl emlekez: 10
Iſten hivei az kik vadtok, 28
Jam mœſta quieſce querela, 20
Jeſu Deus ſiens homo, 25
In pace decedo Dei, 11

K.

Kereſztyének kik Chriſt: 33

M.

Már el-mégyek az örömben, 45
Meg-értsétek kereſztyének, 29
Meg ſzabadultam már én: 3
Midön el-jün az órám, 5
Moſtan kik itt jelen vadtok, 50
Media vita in morte ſumus, 1

N.

Ne emlekezzél meg: 3
Nunc dimittis ſervum: 1

O.

Oh te meg-halando emberi: 8

S.

Serkeny-fel már ember: 30
Siralmas éneket az hólt: 6
Sok nyomorusággal élete: 37
Sok rendbéli probák vannak: 46
Szent Pál Apoſtolnak iráſa, 39
Szólit minket Chriſtus Urunk, 31

T.

Tudgyuk Uram Iſten hogy, 2
Tudgyátok azt hogy fejen: 16

V.

Véletlen embernek utolſó: 54
Ur Iſten irgalmazz nékem, 5

Gonoſzokat mikor átk
Eőrők kénra kiket hogy
Akkor engem jókkal nyu
Kőnyőrgők alázatoſſan
Mert vagyok nagy ſzomo
Végh napomon légy óltal
Melly ſiralmas léſzen a
Mikor az teſt tűzből tám
Biró előt és ſzámot ád.
Oh Ur Iſten irgalmazz
Kérűnk JESUS mi Urun
Adgy nékűnk nyugodalm

V É G

I N T

Mivel-hogy è halot Ene
kes könyvel eggyűt járna
mellyek abból ide-is nézte
rővidségnek okáért el-hadt
Légy irgalmas U
Iſmeg: Dög-halálnak idején
Mi Urunk Jeſus C
Iſmeg: Az meg-ſzomorodot
hatni:
Hiſzűnk mind eg

KÖNYV-TÁRA

TIFFEN Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007
Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black
Centimetres Inches

MUTATO TABLA.

A.

Adgy idvőſséges ki-muláſt, 14
Az mi életünknek közepette, 2
Az Iſtennek jó vóltáról, 15
Az nap el jő nagy haraggal, 64
Az őrök élet mi légyen, 8
Az Ur Iſtennek jó-akarattyából, 11
Az én életemnek minden idejeb: 61

B.

Bűnnek az ő ſoldgya az halál 41

C.

Chriſtuſnak hű kereſztyén: 36
Chriſtuſnak hivei kik moſt 42
Clemens mihi Jehova ſis, 4

D.

Dies iræ, dies illa, 63

E.

Elő emberek kik vadtok, 49
El-jövén már az én órám, 57
Ember emlekezzél az ſzom: 9
Ember emlekezzél utólſó: 26
Emlekezzél élő ember, 19
Emlekezzünk az mi élet: 34
Emlekezzünk az utólſó: 23
Emlekezzünk mi kereſztyén: 13
Emlekezzél meg ember Iſtened: 47
Emlekezzél kérlek oh emberi: 59
Ecce quomodo moritur juſtus, 4

F.

Fejenként mi erről emlekezz: 6

H.

Hadgyátok el hű kereſzt: 20
Halando emberek kik moſt: 21
Ha ſok javát és áldását: 62
Ha gondolod élő ember te ál: 51

I.

Jer tegyük el az teſteket, 22
Jer temeſsük el az teſtet, 18
Jeſus Chriſtus Iſtennek ſz. Fia, 25
Jeſus Chriſtus Ur Iſtennek, 38
Illik nékünk erről emlekez: 10
Iſten hivei az kik vadtok, 28
Jam mœſta quieſce querela, 20
Jeſu Deus ſiens homo, 25
In pace decedo Dei, 11

K.

Kereſztyének kik Chriſt: 33

M.

Már el-mégyek az őrőmben, 45
Meg-értsétek kereſztyének, 29
Meg ſzabadultam már én: 3
Midőn el-jün az órám, 5
Moſtan kik itt jelen vadtok, 50
Media vita in morte ſumus, 1

N.

Ne emlekezzél meg: 3
Nunc dimittis ſervum: 1

O.

Oh te meg-halando emberi: 8

S.

Serkeny-fel már ember: 30
Siralmas éneket az hólt: 6
Sok nyomorusággal élete: 37
Sok rendbéli probák vannak: 46
Szent Pál Apoſtolnak iráſa, 39
Szólit minket Chriſtus Urunk, 31

T.

Tudgyuk Uram Iſten hogy, 2
Tudgyátok azt hogy fejen: 16

V.

Véletlen embernek utolſó: 54
Ur Iſten irgalmazz nékem, 5

MTA AKADÉMIA KÖNYVTÁRA